BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

ASİ ÇAKILTAŞI

REYC

جيد

1. BASK
50.000 ADET

Sevgili Kuyum için...

Giriş

Bozduğu kelebek yuvasını elleriyle düzelten küçük bir kız çocuğunun kanatlarına yağmurun yirmi altıncı damlası düştü, kanatları eridi.

Tanrı, göğün buzlu camına kutsal elleriyle döktüğü suyun yeryüzüne akması için göğün berrak camını çatlatmıştı, çatlayan gök, çatlaklarından sızan suları yeryüzüne hızla kusmaya başladı.

Aynı deniz kıyısında, aynı uçurumun hemen aşağısında, saçlarım yağmurdan ıslanmış bir halde yüzüme yapışmış, yere çökmüş şekilde dizlerimin üstünde oturuyordum.

Yağmur, tıpkı bir kurşunun bir kalbi deldiği gibi tenimi delmek için tenime saplanırken, olduğum yerde hafifçe sallanıyor olduğumu fark etmem çok da uzun sürmedi. Saatlerdir bu haldeymişim gibi hissediyordum. Kollarımı birbirine bağlamış, avuçlarımı da kollarımın üstüne yerleştirmiş, tırnaklarımı çıplak ve ıslak kollarıma batırarak, olduğum yerde hafifçe sallanıyordum.

Küçük bir erkek çocuğunun hıçkırık sesini duydum.

Kafamı yavaşça kaldırdım, saçlarım yüzümün önünü örttüğü için etrafı göremiyordum, yine de saçlarımın yarattığı ıslak parmaklıklar bana karşımda ne olduğunu göstermeye yetiyordu. Poseidon birilerine kızmış olmalıydı, yükselen dalgalar bunun işaretçisiydi. Yükselen dalgalar o kadar griydi ki, yağan yağmurun neredeyse yere kadar indirdiği koyu gri bulutlar ile birbirlerine dokunup, çok da ayırt edilemeyecek kadar küçük bir renk farklılığıyla birbirine karışıyorlardı. Hıçkırık sesinin gitgide daha da şiddetlendiğini fark ettim.

Zeus, göğün kırılan camının arkasından öyle bir çığlık attı ki, kükreyen gök başıma yıkılacak sandım.

"Anneciğim," dedi hıçkırık sesinin sahibi, henüz çok küçük olduğu sesinin tınısına yansımıştı. Küçük bir erkek çocuğuna ait olan bu sesin nereden geldiğini merak ediyordum ama kafamı sesin geldiği yöne çevirmeye, o manzarayı görmeye hazır hissetmiyordum kendimi. "Anneciğim, neredesin?"

Sesi, kimsesiz bir kuşun bir çalılık bulup içine saklanarak diğer yırtıcılardan kendini nasıl koruyacağını düşünürken, gözlerinin annesini aramasını hatırlatmıştı bana. Küçük, kırgın ve öksüz yüreği korkular tarafından sarılmıştı. Yutkunsa, yuttuğu şey acı ve korku olacaktı.

"Anneciğim, hiç üzmeyeceğim seni, geri gel, ne olursun, anneciğim."

Tırnaklarımı sapladığım etimden çıkarıp yüzümü örten ıslak saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. Kendimi halsiz hissediyordum. Sanki bir mezarın içinden kendi tırnaklarımla toprağı kazıyarak çıkmıştım. Canlı bir cenazeydim; tabutu yakılmış bir ceset, toprağı kazımış bir ölüydüm. Gök bir kez daha gürledi; dalgalar sertçe kıyıya çarpıyordu, dalgalardan sıçrayan tuzlu su damlaları yüzüme uçuyor, zaten ıslak olan ve yağmurun altında ıslanmaya devam eden tenimi hedefi haline getiriyordu.

Gözlerim küçük çocuğun sesinin geldiği yöne doğru hareket etti. Başımı çevirecek halim yoktu ama onu orada, o kumların arasında, dizlerini karnına çekerek oturmuş şekilde gördüğümde bedenim tüm gücünü kuvvetini bir anda toparlayıvermiş gibi hissettim.

Siyah saçları yağmurun altında sırılsıklam olmuştu, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, kollarını bacaklarına bağlayarak yüzünü dizlerine gömmüştü. Ağlıyordu. Ağladığını inip kalkan sırtından, titreyen bedeninden ve ondan yükselen hıçkırık seslerinden anlayabilmiştim. Oturduğum yerden yavaşça kalktım. Dalgalar artık daha ileriye gelebiliyor, çıplak ve çamura bulanmış ayaklarımı durulayıp geri çekiliyordu.

Önünde durduğumda yavaşça eğildim, benim varlığımı fark etti ve varlığım onu ürküttü. Geri çekilecekti ki, onu tutarak çekilmesine engel oldum. Kafasını kaldırdı. Henüz yaşça çok küçük olmasına rağmen öylesine tılsımlı, öylesine güzeldi ki... Uzun, siyah ve gür kirpikleri, çocukluğunun getirisi olan iri gözlerinin üstüne ve altına dikilmiş alev alev yanan siyah mumlar gibiydi. Gözünün duru beyazını örten kırmızı damarlar, saatlerdir ağladığının görsel bir kanıtı olmuştu.

Alt kirpikleri bir örümceğin bacaklarına benziyordu.

Gözünden akan yaş, alt kirpiğinde asılı kaldı. Burnunu çekti. "Annemi gördün mü?" diye sordu, sesi titriyordu. Sesi, çok fazla ağladığı için pürüzlü geliyordu. Bana, son umudu benmişim gibi baktı.

"Annen kim?"

"Işık," dedi, alt kirpiğine takılan ılık gözyaşı elmacık kemiğine doğru damladı, elmacık kemiği boyunca kayıp yanağına aktı. "Annemi gördün mü?"

Duraksadım. Sanki kalbim bir balıkçı ağıydı, bu küçük erkek çocuğu elindeki ağ kurşununu tek seferde kalbime takmıştı. Onun gözlerinin içindeki aynada kendi yüzümü görüyordum, yağmur sanki onun gözlerinin perdeleri çekik penceresinin arkasında yağıyordu. Gözlerine yayılan o saf umut, ışığını yavaşça söndürürken, "Görmedin mi?" diye sordu bu kez, sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Görmedim," diyebildim, bunu söylemek o kadar zor gelmişti ki. Çok zordu... Yalnızca sekiz harften oluşan bu cevabımın bütün harfleri kötürüm olmuştu sanki. Dudaklarımın tekerleği onları taşıyamamış, dilim denen pedalı çevirememiştim.

Omuzları düştü. Gözlerindeki o ışık söndü, zaten siyah olan o gözleri, tüm ışıkları sönmüş bir şehir gibi karanlığa gömüldü. İçimde büyüyen o yangını söndürmeye yetmedi yağan yağmur... Küçük erkek çocuğunu kendime doğru çekip kollarımın arasına alırken zihnimin yarattığı enkazın altında kalmıştım. Ruhumu bu çocuğun ruhunun üstüne örtsem, biliyordum ki yine de hava alırdı ruhunun yaraları, çünkü benim ruhum deliklerle doluydu. Erkek çocuğu sanki bunu bekliyormuş gibi kollarıma sığındı.

Ona öyle sıkı sarıldım ki, ne yağan yağmur ne de hemen arkamızda yükselip ayaklarımın dibinde patlayan dalgalar ona zarar verebilirdi. Yüzünü göğsüme gömdü, onun ılık gözyaşlarını göğsümün ortasında hissettim.

Göğsümdeki kuyuya vura vura ağladı.

Kilit kırıldı.

Kuyu açıldı.

♣

1995/ FETHİYE

Mavi gözlerin üstünü örten açık renk kirpikler yavaşça yukarı kalktı, uzun kirpikleri, tıpkı kirpikleri gibi açık renkte olan kaşlarına kadar değiyordu. Beyazdı. Bir ölünün tenini aratmayacak kadar beyazdı. Dudakları bir anlığına yukarı kıvrılır gibi oldu.

Bir ölü tenli, ölürse şeffaf mı olurdu?

Uçurumun eteklerine vuran dalgalara baktı. Dalgalar o kadar yüksek ve kızgındı ki, şimdi kendini buradan aşağı bıraksa, dalgalar onu yutabilirdi. Denizin kalbine gömülür, cesedi şeffaf bir renk alırdı... Uzun, temiz, altındaki etin bile pespembe göründüğü şeffaf tırnaklarını avuçlarının içine batırdı. Rüzgâr, elbisesinin beyaz tülünü yukarı doğru uçuşturuyordu.

Aslında her şey açıyla alakalıydı. Tek bir yanlış, onu denize değil, taşların içine gömebilirdi. Oysa o, denizi istiyordu. Sertçe yutkundu. Artık bu acıya katlanamıyordu. Göğsünün içinde büyüyen karadelik, onunla ilgili her şeyi yutmaya başladığında, geriye bıraktığı tek bir şeyi yutmaması için artık kendini yok etmesi gerektiğini biliyordu.

Göğsündeki karadeliğin, her şeyden bihaber olan küçük oğlunu yutmasından ölesiye korkuyordu.

"Ben adımın hakkını verip senin ışığın olamadım," dedi, sesi narindi. Genç bir kadına göre çocuksu bile denilebilirdi. Sarı, küllü bir tona yakın olan açık renk saçları rüzgâra eşlik ederek uçuştu. Hava bozuyordu. Ruhu çoktan bozulmuş, kalbi de bozulmak için an kolluyordu. Henüz bozulmamış kalbinin sesini kesmesi gerekti. Kötü biri olmaktan öyle çok korkuyordu ki...

"Bir gün beni anlar mısın?" diye sordu tekrar ince, yumuşacık sesiyle. "Bir gün asıl karanlığın benim ışığım olduğunu, zaten bu ışığı söndürmezsem sonumuzun kıyamet olacağını sana şimdi anlatsam, beni şimdi anlar mısın?"

Aşağıda onu izleyen küçük erkek çocuğunun varlığından haberdardı.

"O kadar her şeyden habersizsin ki..."

Bunu bitirmek zorundaydı. Bunu bitirmek zorunda bırakılmıştı. Tam şu an kalbi, betondan daha ağırdı aslında. Göz ucuyla, çaktırmadan, belli dahi etmeden küçük çocuğa baktı. Biliyordu, tam şu anda o çocuğun kaderinin üstüne siyah bir çarşaf örteceğini çok iyi biliyordu. Tam o esnada, ikisinin olduğu o kıyıdan epeyce uzaklarda bir çekmece açıldı; çekmecenin içine saman kâğıdından yapılma bir mektup zarfı kondu, çekmece kapandı. Kadın gözlerini tekrar denizin yükselen dalgalarına çevirdi. Ölümü istedi. Yaşamı gözden çıkarmıştı.

Oğlunu gözden çıkarmıştı.

"Anne!"

Gözlerini yavaşça erkek çocuğuna doğru çevirdi. Çocuk, heyecanla annesine doğru el sallıyordu. Çocuğun heyecanı kadını durdurmadı,

sesindeki neşe onu frenlemedi; sarı saçlar rüzgârla uçuştu, istasyonda bir tren hareket etti, bir yerlerde birilerinin dünyası başına yıkılırken, bir yerlerde biri bir bebeği kucağına alırken sevinç gözyaşları dökmeye başlamıştı. Dünyası başına yıkılanların arasında henüz altı yaşında olan küçük Ali'si de vardı.

"Affet, Ali'm," dedi kadın kendini boşluğa bırakırken. Çocuğuna son kez bakabilmek için, açıyı tutturamamayı göze almıştı. Bedeni önce özgür bir kanadın ortasında duruyormuş gibi havalandı; ardından bir avcı avucundaki tüfeğin namlusunu kanatlarına doğrulttu, silah patladı, kanatlarından vuruldu. Gözlerini acıyla yumup kendi boşluğundan düşüşünü hissederken, "Ali," diye fısıldadı.

Narin bedeni denizi teğet geçti. Poseidon bu kanlı cinayeti üstlenmeyi kabul etmedi. Sahildeki çakıl taşlarının içine öyle hızlı, öyle sert bir şekilde çakıldı ki, küçük erkek çocuğu avucunda tuttuğu taşlarla olduğu yerde öylece donakaldı. Kara gözleri kocaman açılmıştı, yüzünde mimik oynamasa da, o iri kara gözler her şeyi açıklıyordu. Dünya, küçük bedeninin üstüne tıpkı kökleri sökülmüş bir ağaç gibi yıkıldı; küçük çocuk yıkılan o ağacın altında kaldı. Kan hızla bembeyaz çakıl taşlarının arasına girip çıkmaya, taşların beyazını kanın kızıl rengine boyamaya, büyük bir hararetle yayılmaya başladı.

Erkek çocuğunun avucunda tuttuğu çakıl taşı yere düştü.

"Anne?"

1. BÖLÜM: KİLİT

Kuyunun kapağının açılacağını hissettiğim o an, yıllardır çıkmak istediğim bu kuyudan aslında çıkmak istemediğimi anladığım andı.

Ben bu kuyudaki mağaraya aittim.

On yedi yıllık maratonumun on sekizinci yılına girmeme son birkaç adım kala, koştuğum o sonu belirsiz karanlık yolda ilerlerken biri bileğimden tutmuş, beni yolun kenarındaki ormana çekmişti. Orman karanlıktı, ağaçlar ve yabani otlar sıktı. Kendimi hiç tanımadığım o elin sahibinin arkasında, onun ritmine ayak uydurarak koşarken bulmuştum. Bedenim çiziliyordu, ağaçların dalları kollarıma çizikler atıyordu, yabani otların dikenleri tenimi tırmalıyordu ama umurumda değildi.

Belirsiz bir yolda koşmaktansa, yaralar içinde bu eli tutarak koşmak bana daha güzel geliyordu.

Gözümü deşen güneş ışığı, göz kapağımın perdesini yırtarak harelerimi zorlarken yüzümü hoşnutsuzlukla buruşturdum. Güneş, gözüme ateşten bıçağıyla bir şeyler karalıyordu.

Tenime baskı yapan sıcaklığı hissedebiliyor, bu sıcaklığın hükmü altında huzurla nefes alıp veriyordum. Burnumdan içeri çektiğim nefesle içime dolup, ciğerlerime kadar akarak içimi baştan aşağı dolduran acı çikolata kokusu huzur vericiydi. Gözlerimi zorlanarak da olsa aralamayı başardım.

Zihnimde devrilen harfler yan yana durmaya çalışarak bir cümle oluşturma sızısıyla birbirine yaslanırken, hemen karşımdaki pencereden yüzüme ince bir sütun şeklinde çarpan güneşle burun buruna geldim. Bembeyaz karlar etrafında kristal bir parıltı oluşturmuştu, sanki beyaz bir çarşafın üstüne sim dökülmüş gibi görünüyordu.

Dışarıdaki soğuğun aksine, sıcacık kollarda güvendeydim.

Sırtım ona dönüktü. Geniş göğsüne yaslandığım için kendimi tamamen güvende hissediyordum. Sanki o benim sırtımı dayadığım bir dağ, kapısı güvenilir kilitlerle örülü bir kapıydı. Aldığı her nefes, kaslı göğsünün şişmesine neden oluyor, şişen göğsü beraberinde beni de ileri itip, sönerken tekrar geri çekiyordu. Büyük eli karnımdaydı, avucunun ılık baskısını karnımda hissedebiliyordum. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı, teninden akan o sıcak benim uzuvlarımın erimesine neden oluyordu.

Onun sıcaklığıyla dinginleşmiştim. Dışarıyı izlemeyi sürdürdüm. Kar birikintisini yararak ileri doğru uzanan ışıltılı, sarı güneş sütunlarının etrafında uçuşan o kristal görüntüyü izlerken uyku yavaşça bedenimden ayrılıp yere dökülmüş, döküldüğü yerde eriyerek yavaşça yok olmuştu. Uzun, güçlü ve kemikli parmaklarını karnıma bastırdı, enseme doğru sıcak bir nefes bıraktı, omuriliğimin çekilerek titremesine neden olan bu hareketi aynı zamanda midemin de tepetaklak gelmesine neden oldu.

Ayakları çırılçıplaktı, benim ayaklarımda çorap olmasına rağmen onun ayaklarını çok net bir şekilde hissedebiliyordum. Parmaklarımı onun karnının hemen üstünde duran parmaklarının üstüne örttükten sonra başımı yavaşça ona doğru çevirdim. Uyuyordu. Kurum siyahı kirpikler, gözünün altındaki mezarı anımsatan çukurları örtmüş, kirpiklerinin gölgesi onun karanlık güzelliğine mücevher suyuna batırılmış bir fırça darbesi indirmişti.

Onun güzelliğini izlerken ruhum soluklanıyordu.

Kilidi sıkışmış bir odanın içinde, kendi hayatımla baş başaydım; aynı odanın içinde o duvar senin bu duvar benim koşturarak hayatımdan kaçarken, bir gün kapının kilidi kırılmış, içeri bir adamın gölgesi devrilmişti. Odaya düşen gölgenin altına saklandığımda, hayatımın beni bulamadığını fark etmiştim.

Derin bir nefes alıp yavaşça ondan uzaklaşmaya çalıştım ama güçlü kolları beni öyle sıkı tutuyordu ki, ondan uzaklaşmak gerçekten çok zordu. Burnundan verdiği sıcak nefes yüzüme çarptı, dudaklarıma dağılarak tenimin ısınmasına neden oldu.

Diğer Merve zihnimin içinde çok derin bir uykudaydı. Kafamın içindeki sessizliğin tadını çıkarıyordum. Karan dolgun dudaklarını yaladı, göz kapakları titredi ama kuzguni siyahı gözlerini açmadı. Alt ve üst kirpikleri birbirine yapışmış haldeydi.

Güzelliği, göğsümün altında uyuyan kimsesizin avuçlarına uzatılan bir parça ekmek gibiydi.

Onun kollarından kurtulup ayağa kalktım. Üstümdeki bol kazak kalçalarıma kadar sarktı, bir an kazağın içinde kaybolacağımı sandım. Üstümdeki bu siyah kazak ona aitti. Muhtemelen onun deve gibi olan boyuna uygun olan bu kazak, benim üstümde kısa bir elbise gibi duruyordu. Ellerim kazağın uzun kollarının içinde kaybolmuştu.

Yüzümü buruşturarak kazağın kumaşını avuçladım, yün kumaşı sıkarak odadan çıkıp lavaboyu kullandıktan sonra alt kata indim. Gözlerimi mutfakta gezdirdim. Yemek yapma konusunda bir facia olduğum kesindi, ama belki düzgün bir kahvaltı hazırlayabilirdim, bilmiyordum. Kaşlarımı çattım. Aslında bunu da yapabileceğimi sanmıyordum. Ben mutfak konusunda tam bir beceriksiz olduğumun bilincindeydim; hamarat kelimesinin yanından geçemeyeceğim gibi, bir beceriksiz unvanına sahiptim.

Belime kadar inen uzun saçlarımı pratik bir şekilde tepemde kuş yuvası gibi topladıktan sonra buzdolabının kapağını açtım ve hemen ortadaki ada tezgâha kahvaltı için kullanabileceğim ne varsa hepsini çıkardım. Yumurtaları haşlamaya bıraktım, iki çeşit peyniri aynı servis tabağına dilimledim, ardından domates ve salatalıkları doğrayarak farklı bir tabağa aldım, birkaç yeşil biberi de üstlerine koyup tek kaşımı kaldırdım.

Tamam, en azından ekmek kızartma konusunda iyiydim. Bazı günler evde kimse olmadığında ekmek kızartır, yanında da sert bir kahve içerek kızarttığım ekmeklerle karnımı doyururdum. Salamı dilimleyip ayrı bir tabağa aldım. Reçeli de çıkarıp, hepsini tek tek masaya taşımaya başladım.

Kızarmış ekmeklerin başında dururken sırtımda dolaşan gözlerin keskinliğiyle aniden kendimi çırılçıplak hissettim.

"Şuna da bakın siz," dedi Karan aniden. Sesindeki eğlenceli alaya rağmen olduğum yerde yavaşça sıçramama engel olamadım. Omzumun üstünden mutfak kapısına doğru baktım; üstünde tişört yoktu, dövmesini ve kasıklarındaki tüyleri görebiliyordum. Altında neredeyse kıçından düşmek üzere olan siyah, bol bir eşofman vardı.

Kaşlarım çatıldı. "Uyandın mı?"

"Yok," dedi tek kaşını kaldırıp, çıplak omzunu kapının pervazına yaslayarak. "Uyanmış gibi yapıyorum."

"Sabah sabah yine çok şakacısın," diye homurdandım, yüzümü buruşturmuştum.

"Yemek yapmayı bilmeyen kızımıza bak sen, kahvaltı masasında bir ben eksiğim."

"Karnım acıktı," dedim yanaklarıma kan otururken. "O yüzden hazırladım yani."

Kaşlarını kaldırdı. "Ha, kendime Müslümanım, diyorsun yani?"

Yanaklarımın içini dişleyerek önüme döndüm. "Evet, tam olarak öyle diyorum."

"Cürmün ne ki senin? Tek başına mı yiyeceksin tüm bunları?" diye sordu. İçeri girdiğini çıplak ayaklarının ahşap parkede bıraktığı yalın seslerden anlayabilmiştim. Hemen masanın önünde dikildi. "Hadi ama Çakıltaşı, bana masal okuma."

"Yemene izin verebilirim belki," dedim ifadesiz bir sesle.

"Hadi ya?" dedi, sesinde alay vardı.

Son ekmeği de kızartıp, emekleri doldurduğum küçük kabı aldım ve masaya yöneldim. Kabı masanın ortasına koydum, haşlanmaya bıraktığım yumurtaları ocaktan indirdim. Ben tüm bunları yaparken Karan pürdikkat beni izliyordu. Onun bakışları bu kadar yoğun bir şekilde benim üstümdeyken bir şeyleri yapabilmek o kadar zordu ki. O bunu asla bilemezdi.

Masanin diğer ucundaki sandalyeyi çekip oturdum, tek kaşımı kaldırıp hemen dibimde dikilen Karan'a baktım. Onun da tek kaşı havada, gözleri benim üstümdeydi. Eğlendiği, gözlerine yayılan o muzır ifadeden okunuyordu. Yeni uyandığını ele veren kısık bakışlı siyah gözlerini gölgeleyen uzun kirpikleri bile dağınık görünüyordu. Dudakları daha dolgun ve kızarmıştı, yüzünün kemikli yapısı çok daha belirgindi.

"Oturacak mısın?" diye sordum çenemle karşımdaki sandalyeyi işaret ederek. "Yoksa yalnızca izleyicisi misin?"

Gözlerinde garip bir ışıltı gördüm. Sandalyeyi çekip hemen karşıma oturduktan sonra, "Hani benim çayım?" diye sordu tek kaşını kaldırıp gözlerimin içine bakarak. "Kuru kuru kahvaltı mı yaptıracaksın bize, kızım?"

Bir an duraksadım. "Onu unuttum ben," dedim kısık bir sesle. "Hem ben kahvaltıda çay içmem ki."

Karan çıplak dirseklerini masanın üstüne yaslayarak masaya doğru abandı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerinin renginden daha koyu bakan siyah gözler ruhumun ilmeklerini çözerken ona bu kadar yakın olmak nefesimin hızlanmasına neden olmuştu.

"Ama ben içerim," diye fısıldadı, sesinin rüzgârı yüzüme çarpınca gözlerim kısıldı ama kendimi geri çekemedim.

"Kalk yap o zaman?"

Tek kaşını kaldırdı. "Sen ne değişik bir modelsin ya," diye homurdandı.

Kızarttığım ekmek dilimlerinden bir tanesini alıp ucunu yavaşça ısırdım, kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Laf yetiştiremiyorum demiyorsun da."

Karan kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı, dolaptan koyu renk bir kavanoz çıkarıp masanın ortasına bıraktı. Gözleri tekrar gözlerimi buldu. "Reçel yemiyorsan, çıkarıp masaya koymanın manası ne? Marmelat seversin bence. Portakal marmeladı acıdır. Tam senlik."

Kıtır olan ekmeğimin ucunu dişlerken gözlerimi Karan'ın gece rengi gözlerinden uzaklaştırıp masanın ortasındaki marmelat kavanozuna çevirdim. Karan tekrar karşıma oturdu, kavanoza uzanıp kapağını açtıktan sonra bıçağın ucuyla kavanozun içindeki marmelattan bir çentik aldı, kızarmış ekmek diliminin üstüne sürdü ve gözlerini gözlerime sabitleyip ekmeği sertçe ısırdı.

"Çaysız da kahvaltı oluyormuş demek ki," dedim gözlerimi onun dikkat dağıtıcı ağzından uzaklaştırıp servis tabağımdaki boş yüzeye çevirerek. Parlayan beyaz porselene düşen yansımama baktığımda, diğer günlere nazaran daha aydınlık bir ifadeye sahip olduğumu fark etmiştim. Gözlerimi yansımamdan çektim.

Bu kalbimi ağrıtıyordu.

"Sayende."

"Sayemde mi? Kalkıp çayını koyabilirsin, seni tutmuyorum," diye homurdandım.

Güldü, gülüşündeki alay sinirlerimi tepeme topladı. "Zamanla öğrenirsin," dedi bir anda.

Duraksadım. "Neyi?"

Gözlerimin içine baktı. "Her şeyi."

Gözlerimi kaçırırken, "Belki," diye fısıldadım, sesim güçsüzdü.

"Önümüzde upuzun bir zaman dilimi var, Asi. O zaman dilimine her şeyi sığdırabilirsin."

Yutkunmak istedim ama sanki tükürüğümü yutsam, bu tükürük bir zehir olup beni saniyeler içinde öldürecekti. Zihnimin gerilerinde yaşayan diğer Merve aniden kafasını kaldırdı; uykulu gözlerini ovuşturdu, koyu renk gözlerini tekrar yüzüme dikmişti.

Kalp atışlarım, göğsümün altındaki hareketini arsız bir şekilde yoğunlaştırırken gözlerimi tekrar porselen tabağa indirdim. Karan bana doğru uzandı, çatalıyla önüme birkaç dilim salam ve peynir bıraktı. Zeytinle pek aram olmadığından sofraya zeytin koymamıştım.

"Meyve suyu sever misin?" diye sordu, sesi sakindi.

"Meyve suyuyla aram yoktur," dedim tek nefeste. Kelimeler beni boğan bir darağacı ipine dönüşüyordu.

"Bundan sonra var öyleyse. Taze sıkılmış meyve suyundaki vitamine ihtiyacın var, gelişme çağındasın. Hoş, daha ne kadar gelişeceksen..."

Yanaklarıma kan oturdu. "Çok konuşuyorsun," diye homurdandım.

"Genelde tam konuşacağım sırada ağzıma lafları tıkıyorsun. Çok konuşabildiğimi de söyleyemeyeceğim şimdi, velet."

"Bu konuşamayan halinse yandık."

Karan oturduğu yerden tekrar kalktı, çatalımla peyniri parçaladım, küçük bir peynir parçasını ağzıma götürdüm. Elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı, su ısıtıcısının rahatsız edici kaynama sesi mutfakta yankı uyandırmaya başladı. Mutfak dolabını açıp bir fincan bir de büyük bir bardak çıkarıp dolabı kapadı. Kaynayan suyu fincana doldurdu, fincanın içine kahve ekleyip karıştırdı. Kahvenin cezp edici kokusu ciğerlerimi okşarken Karan buzdolabını açtı, buzdolabından meyve suyu şişesini çıkarıp, tezgâhın üstüne bıraktığı büyük bardağın içini meyve suyuyla doldurdu. Ağzına kadar meyve suyu ile dolu olan bardağı önüme koydu.

"Bu içilecek, ufaklık," dedi kahvesinden bir yudum alırken.

"Biliyor musun, bana da kahve yapabilirdin."

"Biliyor musun, sana kahve yapmak zorunda değilim," dedi, karşıma oturup omuzlarını geri atarak sandalyesine yaslandı. "Küçük kızlar meyve suyu içmeliler."

"Evet, küçük kızlar yirmi yedi yaşındaki adamlarla aynı yatakta da uyumamalılar değil mi, Karan?" Ona dik dik baktım, o da gözlerini kısıp bana aynı şekilde dik dik baktı.

"Kahvaltını yap, Asi," dedi, sesi gürdü.

Bakışlarına bulaşan o ruhsuzluk hızla tüm yüzünü kaplarken sertçe yutkundum. İliğime kadar buz tutmuş gibi hissetmeme neden olan bu hali gözlerimi kaçırmama neden oldu.

"Emrivakilerinden nefret ediyorum."

Cevap vermedi.

Benim ona bakmadığım o süre zarfı boyunca o beni izledi ama ben kafamı kaldırıp o buz tutmuş siyah göle bakmak istemedim. Kaşlarım çatıldı, kaşlarımı biraz olsun yumuşatmadan kahvaltımı yaptım.

Telefonum kapanmıştı, Billur'a nasıl ulaşacağımı bilmiyordum ve telefon numarasını ezbere bilmediğim için onu Karan'dan da arayamazdım. Bana bir yabancıdan daha yabancı olan babamın bir sonraki adımının ne olacağını gerçekten merak ediyordum.

Yaşanan onca şeyden sonra olanları yok sayıp susacağına pek inanmıyordum ama ne yapacağını da tam olarak kestirebildiğim söylenemezdi.

Kahvaltımızı yapıp bitirdiğimizde bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmiştim. Bu tür şeylerin nasıl kullanıldığını bilmediğimden Karan benim yerime halletmiş, ben de bu sırada Karan'ın telefonundan Bedirhan'ı aramayı akıl etmiştim. Karan telefonuna dokunulmasından hoşlanmayan bir adamdı, yine de üstelediğim için kabul etmiş, kurcalamamam gerektiğinin belirgin bir şekilde altını çizmişti.

Salondaki tekli koltuğun yanında duran ahşap komodinin üstünde siyah bir iPhone vardı. Yavaşça uzanıp Karan'a ait olan son model cep telefonunu aldım, kullanması biraz zordu ama başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Benim telefon rehberimin aksine bu telefon rehberi ağzına kadar dolu olduğundan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ama yadırgamamıştım da.

Sonuçta adam bir iş adamıydı, çevresi genişti. Diğer Merve elimdeki telefonun nasıl bir nimet olduğunun farkındaydı, zihnime o kadar yasaklı şeyler fısıldıyordu ki, ona uymak isteyen tarafım karnıma ağrılar saplıyordu. Beni gizliliğe tecavüze zorluyordu.

Bedirhan'ın adının üstünde durdum, ara tuşuna bastıktan sonra telefonu kulağıma yasladım, beklemeye başladım. İkinci çalışta telefon açıldı.

"Allah senin belanı versin asıl! Bela okuyor bir de bana o koca gözlerini belerte belerte! Sus kız, Kızıl Cinayet! Kapat o çeneni!" diye bağırıyordu Bedirhan. Kime bağırdığı o kadar belliydi ki... Kısa bir sessizlikten sonra, "Karan Beyciğim?" dedi kibar bir şekilde. "Ay pardon, sabrım sınanıyordu da."

"Bedirhan?" dedim sorar gibi. "Benim, Merve."

Bir patırtı yaşandı. "Kız koş!" diye bağırdı Bedirhan. "Bu hâlâ bakire galiba!"

Yüzümü buruşturdum. "Bağırmasana be," diye söylendim keyifsiz bir sesle. Şömine yanmadığı için içerisi biraz soğuktu, kazağımın uzun olan kollarını avucumun içine toplayarak kavradım ve sıktım. "Telefonumun şarjı bitti. Billur'a haber vermek için aradım."

"Peki ben?" diye sordu. Dudaklarını büktüğünü göremesem de çok net hayal edebilmiştim. "Bedi'nin duyguları ne olacak peki? Hani kanka olmuştuk biz artıkçığıma?"

"Şey..." Yanaklarımın içini şişirdim. "Billur'u verir misin bir?"

"Lanet olsun sana beslediğim saf, temiz ve hijyenik kanka duygularına, memesiz karı. Al da başına çal bu kavanoz kafalı, beyin hücrelerini kırmızı gulu gululu horozlara yem etmiş bakiretör kızılı." Küçük bir patırtı yaşandı. "Al, seni istiyor memesizler şubesi bakanı."

"Öf, çekil kenara!" diye bağırdı Billur. "Ulan Buzlar Kraliçesi, neredesin lan sen? O telefon niye kapalı? Ödüm götüme indi, götümde patladı lan!" Öyle öfkeli bağırmıştı ki, telefonu yavaşça kulağımdan uzaklaştırarak gözlerimi yumdum.

"Yapacak bir şeyim yoktu," dedim kısık bir sesle. "Önce sakin ol, bağırma. Çocuk mu var senin karşın... Aman yani hattın diğer ucunda?" Kaşlarımı çattım. "Şarjım bitti. Karan'dan aramak da aklıma gelmedi. Şimdi dank etti."

"Ne yapıyorsanız artık, tabii gelmemiştir aklına..."

Yüzümü buruşturdum. "Çirkinleşme."

"Kafayı yiyecektim. Şarj cihazı bulur insan."

"Yaratacak mıydım?" diye söylendim. "Hem sana şarjımın bitmek üzere olduğunu söylemiştim. Çok merak ettiysen Karan'ı arasaydın."

"Aramadım falan mı sanıyorsun? Numarası bende kayıtlı değildi, Bedirhan'dan aradım ve o sinsi moruk telefonu meşgule attı! Numarasını aldım, kendi numaramdan aradım ve yine meşgule attı!"

Sessiz kaldım.

"Yaa, susarsın tabii..."

"Ona bunun nedenini sorarım," diye fısıldadım. "İyi olduğumu söylemek için aradım. Şimdi kapatmam gerek."

"İyi olduğunu bilmek bana yetiyor," dedi kısık bir sesle. "Ne zaman döneceğini sormuyorum. Biraz kafanı dinlemen gerektiğini düşünüyorum. Üstelik babalığın ne yapacağı da şimdilik akıllarda büyük bir soru işareti."

"Öyle."

Bakışlarımı duvarı kaplamış olan cama çevirdim. Kar tutmuştu. Ağaçların dallarına bembeyaz gelinlikler asılmış gibi görünüyordu.

"Bunu şimdilik kafana takma," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Derin bir nefes alıp, "Kapatmam gerek," diye fısıldadım.

"Dikkatli ol," dedi, sesi durgundu.

"Sen de."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Sol göğsümün üzerinde yürüyen tüm o hislerin ayaklarının altında jiletler vardı. Atılan her bir adım kalbimin koruyucu zarını kesiyordu. Benim kalbim zaten korunmasız-

dı. Belki de bu hislerin kestiği kalbimin koruyucu zarı değil, kalbimin ta kendisiydi.

Gözlerimi telefon ekranına çevirdim. Göğsüme oturan o merak hissi o kadar yoğundu ki, parmaklarım benim isteğim dışında ekranın yüzeyinde yavaşça kaymaya başladı. Şu an kendime inanamıyordum. Fotoğraf galerisine girdim. Duyduğum utanç bile bir köşeye geçmiş, gözlerini kısarak beni izlemeye başlamıştı. Fotoğraflar aniden önüme döküldü.

Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki, soluduğum şeyin oksijen değil de saf adrenalin olduğunu düşünmeye başlamıştım. İlk fotoğraf Sergen'e aitti, son model bir spor arabanın önünde duruyordu, siyah takım elbisesinin kravatı yoktu, gömleğinin ilk iki üç düğmesi açıktı ve yüzündeki o resmi ifade yerini koruyordu. Hemen yanında gösterişli bastonunu tutan, Sergen'in aksine daha içten bir şekilde kadraja bakarak gülümseyen Yaşar amca vardı.

İkinci fotoğrafa geçtiğimde ise kalbim göğsüme öyle bir tekme indirdi ki, nefesim kesildi. İkinci fotoğraf Karan'a aitti, kameraya değil, hemen önündeki açık duran kitaba bakıyordu. Ondan habersiz çekildiği bariz bir şekilde belli olan bu fotoğrafın büyüsüne kapılmadan edemedim.

Bir insanın nasıl bu kadar güzel olabileceğini sorguladım.

Üçüncü fotoğrafta siyah bir araba vardı, Karan'ın arabalara olan ilgisinin zaten farkındaydım, bu çocukça gelmişti ama beni gülümsetmeyi başarmıştı. Parmağımı kaydırdıkça onun kadrajına ait otomobil fotoğrafları önüme dökülmeye başladı. Küçük bir erkek çocuğunun oyuncak arabalara duyduğu hayranlığı, Karan Ali Çakıl gerçek otomobillere duyuyordu. Onun pahalı oyuncakları... Parmağımı bir kez daha kaydırdığımda önüme düşen fotoğraf karesi hislerimin üstüne gece gibi çökerken, karanlığın altında kalan hislerim yere serildi.

Fotoğraf bana aitti.

Onun yatağındaydım, göz makyajım akmıştı ve uyuyordum. Derin bir uyku halinde olduğum, fotoğraf karesine yansıyan savunmasızlığımdan net bir şekilde anlaşılıyordu. Ona ait bir cekete sıkıca sarılmıştım. Öyle sıkı sarılmıştım ki, sanki onun ceketine dahi muhtaçtım. Onun ceketine bile muhtaç olmak? Bunu, benim karanlığa sakladığım ama içinde yanan ateşin sızdırdığı dumanlar yüzünden kendini ele vererek yakalanan yanık ruhuma sorabilirdiniz.

Donmuş bir göl gibi bakan kahverengi gözlerimin odağına yerleşen bu fotoğraf karesi beni korkutmuştu. Avuçlarımdaki kanın hızla çekildiğini hissettim.

"Gerçekten meraklı bir kızsın, değil mi?"

Bu ses tüm perdeleri ateşe verip evin içindeki ganimeti sokaktaki evsizlere sunduğunda, evsizlerden bir tanesinin eline geçirdiği ilk kaya parçasını pencereme fırlatıp camı patlatarak içeri sızacağını biliyordum. İçeri sızacak, ganimeti çalacak ve sonra da kirli ayaklarının arkasında bıraktığı is lekelerini parkelere bırakarak çıkıp gidecekti. Panik ruhumda tıpkı yaralı bir kurt gibi ulusa da, yüzümü ifadesiz tutmayı başardım ve kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktım. Omzunu ahşap duvara yaslamış, çıplak üstü ve kalçalarından sarkan siyah eşofmanıyla orada öylece duruyordu.

Gözlerinden buz üflediğine yemin edebilirdim.

"Sana o telefonu arkadaşını araman için, özellikle de karıştırmaman gerektiğinin altını çizerek vermiştim, Çakıltaşı," dedi buz gibi bir sesle. Sesinden dökülen harfler buz parçaları gibiydi, yere düşerek parçalandılar.

"Telefonunu karıştırmadım," diye yalanladım.

"Şu işe de bakın," dedi tek kaşını kaldırarak. "Telefon kendiliğinden fotoğraf galerisine girdi, değil mi?"

"Fotoğraf galerisine girdiğimi nereden çıkardın?"

"Gerçekten aptalsın, değil mi?" diye sordu bakışları düzleşirken. "Yarım saattir ekrana alık alık bakıyorsun. Fotoğraf galerisinden başka nereye girmiş olabilirsin ki?" Yavaşça sakalını kaşıdı. "Hım, yoksa son ziyaret ettiğim sitelerdeki videolardan birine mi denk geldin?" Son kelimelerini alayla vurgulamıştı, bir an kaşlarım çatıldı.

"Ne biçim sitelere giriyorsun ki sen?"

Gözlerini kıstı. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Buna inanmamı bekleme," dedim yüzümü buruşturarak. "Öyle bir adam değilsin."

"Neden öyle bir adam olmayayım ki?" Yaslandığı yerden doğruldu, yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Kalbim panikle çarpmaya, olduğu yeri dar bulup sıkışmaya başladı. Kara gözlerini gözlerimden ayırmadan burnumun dibinde bitince, gözlerimi kaldırıp benden çok daha yüksek duran adama baktım.

"Öyle videolar izlemezsin," diyebildim.

"Nasıl videolar?" Gözlerini yüzümden çekiyordu.

"Ahlaksız şeyler mi izliyorsun?" diye sordum bir çırpıda.

Bir an gözlerimin içine son derece ciddi bir ifadeyle baktı, ardından o ciddiyet buhar olup uçtu, kayboldu. "Ben izlemeyi değil, uygulamayı

tercih ederim," dedi karanlık bir sesle. Bir an için irkildim. Bedeni bedenime oldukça yakındı. Geri adım atma isteği karnıma ağrılarını peş peşe saplarken, Karan'ın dudakları titredi. Benimle alay ediyordu resmen.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum hoşnutsuz bir sesle. "Şayet şu an hiç komik değilsin."

"Amacım komik olmak falan değil, Çakıltaşı." Gözleri yüzümün her bir köşesinde dolandı. Elimdeki telefonu yavaşça ona doğru uzattım, önce ona uzattığım telefona, ardından da bana baktıktan sonra, "Ne gördün?" diye sordu, sesindeki soru işaretinin ucunda kalbime saplanmayı bekleyen keskin bir bıçak vardı.

"Hiçbir şey," dedim bir çırpıda.

"Hiçbir şey tabii," diye homurdandı diğer Merve. *"Alt tarafı koala gibi ceketine sokulup sarılmışız, panda gibi de makyajımız akmış, sen de acımasızca bizi o halde fotoğraflamışsın işte. Hiçbir şey yani."*

Karan'ın keskinliğiyle kelimelerimi parçalayan siyah kavisli kaşları çatıldı. "Hiçbir şey?"

"Hiçbir şey."

Karan bana tamamen sokulunca o soğuk olan ortamdaki buzların eridiğini, hatta kaynayarak fokurdamaya başladığını hissettim. "Gözlerimin içine bak," dedi tok, içinde emir bulunduran bir sesle.

"Bakıyorum ya zaten?" diye kafa tuttum, gözlerim o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Karan'ın karşımda duran görüntüsü bulanıyordu.

"Bakmıyorsun."

"Bakıyorum."

"Bakmıyorsun, velet," dedi, sesi keskindi.

Telefonu sertçe karnına vurarak, "Al telefonunu," dedim, elim ayağım birbirine girmişti şu an.

Parmaklarının o buz gibi baskısını eklemlerimde hissettim. Gözlerim onda değil, elimdeki telefondaydı. Büyük eli komple elimi kapladı, sıcağın soğuğa indirdiği o çekiç darbesini hissettim. Zincirlerini koparmış bir canavar kadar vahşi olan bu hisler, tüm aç gözlülüğüyle göğsüme saldırırken, Karan tamamen yaklaşarak kişisel alanımı işgal etmişti.

"Al artık."

"Ver o zaman," dedi esrarengiz bir sesle. Bir an boğazım düğüm düğüm oldu. Sanki biri ıslak bir yumruğu nefes boşluğuma indirmişti.

"Elimi değil," dedim zorla. "Telefonunu alırsan sevinirim."

"Çok yaramazsın, Çakıltaşı," dedi Karan. Parmakları eklemlerim boyunca kaydı, dokunuşu bedenimin karıncalanmasına sebep oldu ama

bunu ona belli etmemeye çalıştım. Telefonu yavaşça aldı. "Bazen bir şeyleri yalnızca beni sınamak için yapıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Kasıtlı olarak yaptığım bir şey yok benim." Telefonu eline bıraktım. Geri çekilmek için atakta bulunacaktım ki, diğer eli bileğimi yakaladı ve atağımı geri püskürttü. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp, benden bir kafa boyundan daha uzun olan adama baktım. "Sorun ne?"

"Duvar örme," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

Sertçe yutkundum. "Duvar örmüyorum."

Gözlerimin içine öyle dikkatli bakıyordu ki...

Eline aldığı baltayla ruhumu arkasına sakladığım o duvarları gelişigüzel parçalarken, bana, onun isteyip de yapamayacağı hiçbir şey olmadığını yavaş yavaş kavramam, bunu kabullenmem gerektiğini fısıldıyordu.

"Sana dokunmam seni rahatsız mı ediyor?"

Duraksadım. Bileğimi kavrayan o sert parmakları tutuşunu biraz olsun bile gevşetmedi ama canımı da acıtmıyordu. "Hayır," dedim dikenli bir sesle.

"Ne hayır?"

"Karan, kes şunu."

"Beni cevapsız bırakma, Çakıltaşı."

Bana o kadar yakındı ki... Onun kokusunu içime çektikçe, kafamdaki her şey allak bullak oluyordu. Onun kokusunu içime çekmek, cennete çekilen sevap bayrağının ucunu cehennem ateşiyle tutuşturmak gibiydi.

"Bana dokunmandan rahatsız olmuyorum," dedim can çekişir gibi.

Kulaklarıma tırmanan ateş yanaklarımı çoktan tutuşturmuştu. Kuzguni siyahı gözlerinin derinliklerindeki o siyah aynanın parlak yüzeyi kesik bir yansımayla ışıldadı. Aramızda büyüyen çekimin zincirlerini koparmış bir canavar gibi kükrediğini, etrafından salyalar akan sivri dişlerini göstererek pençeleriyle mesafemizi yaratan toprağı eşelediğini görebiliyordum.

"Sana dokunabilirim yani?"

Sorusunun ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Ondan uzaklaşmam gerektiğinin farkındaydım ama bunu yapamıyordum, ben onun varlığını kabullenmiştim.

Biliyordum. O, çok acımasız, zalim bir girdaptı; kolumu kaptırdığım an tüm bedenimi içine çekecek ve beni yutacaktı.

Kolumu kaptırmıştım.

O kadar yakındık ki, artık soluduğum oksijen değil, onun nefesiydi.

"Sana dokunabilirim, öyle mi?" Sesi artık sanki kalbimin içinden geliyormuş gibi yakındı.

"Karan," diye fısıldadım.

Bileğimi serbest bıraktı. Tam ondan kurtulduğumu sanıyordum ki, yanıldığımı anlamam çok da uzun sürmedi. Büyük elinin sıcak avucunu belime yerleştirdi, belime sertçe baskı uygulayarak beni kendine yapıştırdı. Gözlerim dehşetle irileşti. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, kafasını eğmiş bana bakıyordu. Onun yüzü haricinde etraftaki her şey bulanıktı, şu an en net görünen Karan'dı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim devrilmek üzere olan bir ağaç gibi titriyor, sallanıyordu.

"Sence ne yapıyorum, kız çocuğu?" Sesi tok, tınısı boğuktu.

Bacaklarıma zehirli bir yılan gibi dolanan gerçek, bedenime doğru kıvrıla kıvrıla tırmanmaya başladı. "Kes şunu," dedim sesim titrerken. Koyulaşan bakışlarının elleri vardı da, ruhuma dokunuyordu sanki. Bana öyle bir baktı ki, göğsümü saran bu hissin temeline düşmeye başladım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana dokunuyorum."

Bedenim, onun bedenindeki o erkeksi kıvrımları tanımaya başladı. Yaşam ile ölümü birbirine bağlayan o ince, keskin çizginin üstünde dimdik duruyormuşum gibi hissediyordum. Adım atmaktan korkuyordum, yaşama ya da ölüme tek bir adım atabilecek cesaretim bile yoktu.

"Karan."

Harflerim kadar tir tir titreyen, harflerim kadar korkan yoktu şu an. Korkan ben değildim. Dudaklarımdan dökülen harflerin, dudaklarımdan ayrıldıktan hemen sonra gebe bıraktığı kelimelerdi. Parmakları belimden biraz daha aşağıya kayacaktı ki, sertçe yutkunuşumuz aynı anda odanın içinde çınladı. Nefesim hızlandı.

Şu an ne yaptığını idrak etmeye çalışıyordum. Bağırabilir, ona karşı çıkabilir, onu itebilirdim ama içimde dizginleyemediğim bir tarafım onun bana asla zarar vermeyeceğinden o kadar emindi ki, bu dokunuşları huşuyla karşılıyordu.

Biz ilk kez bu şekilde yakınlaşıyorduk.

Yüzü yüzüme yaklaştığında, arkasında saklandığım kalenin duvarları Karan'ın indirdiği o sert darbeyle çatlamaya başladı. Açılan yarıkların arkasında duruyordum. O yarıklara bakarken Karan ile göz göze gelmiştik. Gözlerim, onun zifir koyuluğundaki gözlerine tutundu. Ruhumu bir köşeye çekmiş onunla sevişirken, bedenimin attığı çığlıklara dönüp bakmıyordu bile.

Burnunu yavaşça alnıma sürttü. Geri çekilmeye çalışmadım, çünkü kaçacak bir yerim olmadığını ben de biliyordum artık. Aldığım o güçsüz, kesik ve yetersiz olan korkak nefes onun etli dudaklarına çarptı. Karan'ın sertçe yutkunduğunu duydum. Burnunu yavaşça iki kaşımın ortası boyunca kaydırdı, burnunu burnumun ucuna bastırıp sürttü. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

"Telefonumda ne gördüğünü söyleyecek misin?" diye sordu yakıcı, ateş gibi bir sesle. Konuştukça, sıcak nefesi dudaklarımı ısıtıyordu.

"Bir şey görmedim," dedim.

"Buna inanmadığımı biliyorsun." Parmakları hareketini kesmişti ama bedenimiz hâlâ birbirine haddinden fazla yakındı ve parmaklarının durduğu yer bütün dikkatimi dağıtmaya yetiyordu. "Küçük kız çocukları hep böyle meraklı mı olur?"

"Ben meraklı falan değilim," diye fısıldadım, sesimin tellerine yerleşmiş sancılı bir ıstırap vardı. Gözlerim ben farkında olmadan kısılıyor, kirpiklerimin üstüne binen yük o kadar ağırlaşıyordu ki, gözlerimi yummamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sabrımı sınıyorsun." Sesindeki gizem tüylerimin anında dikilmesine neden oldu. Parmakları yavaşça bel kavisime tırmandı. "Kimle oyun oynadığını bilmiyorsun."

"Ne?"

Bana biraz daha yaklaştığında, artık aynı vücudun iki farklı uzvu gibiydik.

"Çok tehlikeli bir kız çocuğusun sen," diye fısıldadı kulağıma doğru. Dudakları kulağıma temas ediyor, temas ettiği yeri tutuşturuyordu. Bel kavisime bastırdığı parmakları büyük bir istekle belimi kavradı. Uyluk kemiğimden kaval kemiğime kadar inen ısı, ayak bileklerimin bile yanmasına neden oluyordu. "Ama benim senden daha tehlikeli olduğumun henüz farkına varamadın."

İrkildim. Ben onun tehlikeli olduğunu zaten biliyordum ama bu tehlikenin bana verdiği güvenin dipsizliği içinde boğulduğum zamanlar oluyordu.

"Ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Neler düşündüğümü, neler istediğimi, nasıl bir adam olduğumu bilmiyorsun. Bilme."

"Bilmek istiyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. Gözlerimi kaldırıp çok daha büyük bir dikkat, gerçek bir istekle dibinde kaybolduğum, içinde neşter parçaları olan zehir siyahı gözlere baktım. "Nasıl bir adammışsın sen?"

Parmakları, bana tıpkı bir elbise gibi duran uzun kazağın eteğine inip kazağın eteğinin ucunu tuttuğunda bir an gözlerimi dehşetle aralamak istedim ama o kadar dikkatli bakıyorduk ki birbirimize, bunu yapamadım. Kalbimin şiddetli vuruş seslerini duyuyordum. Kalbim, göğsümü parçalayacak kadar hızlı çarpıyordu.

Kemikli parmakları kazağın eteğinden içeri dalıp tenime doğru tırmandığında kirpiklerim titredi ama ona bakmaktan vazgeçmedim. Soğuk ve sert parmakları tenime dokundu, tıpkı kendi zehrini içen bir yılan gibi kıvrıldım, artık tamamen onun kollarındaydım.

Belimin kavisinde dolanan parmaklar nefesimin hızlanmasına neden oldu.

"Telefonda ne gördüğünü söyleyecek misin?" diye sordu. Zaten kısık bakan o kara gözleri şu an tamamen kısılmıştı. Kelimeler dudaklarından tıpkı bir şelalede çağlayan su gibi akıyor, parmaklarının soğuk baskısı şiddet kazanıyordu.

"Hiçbir şey görmedim."

Parmakları, sanki yanlış bir cevap vermişim de kırmızı butonun ışığı yanmış gibi tehditle yukarı tırmandı. İrkildim, belim içeri doğru kavislenince karnım onun karnına yapıştı.

"Bana doğruyu söyleyecek misin, küçücüğüm?"

Sertçe yutkundum. "Sana doğruyu söylüyorum, Çakıl."

Parmakları biraz daha yukarı tırmandı, artık mecalim kalmamıştı. Direnen tarafım pençelerimi çıkarıp onun yüzüne geçirmemi emrediyor olsa da, tüm bunları huşuyla karşılayan arsız tarafım yalnızca izleyici olmam konusunda beni uyarıyordu. Parmağı sutyenimin lastiğinin üstünde durunca gözlerim şokla irileşti ama bakışlarım onun bakışlarından ayrılmadı.

"Asi," diye fısıldadı, sesi karanlıktı.

"Karan." Sesim titriyordu. "Kes şunu."

"Ben çok yanlış bir peronum," dedi, sesi boğuk, gözleri ihtirasın ateşiyle âdeta kavruluyordu. "Ve sen o peronda durmuş, seni kurtaracağını sandığın o trenin gelmesini bekliyorsun."

Parmakları sutyenimin klipsinin üstünde durdu, zihnimdeki düşünceler yan yattı. "O tren elbet bir gün gelecek, Kehf," diye fısıldadım.

Burnundan sert bir nefes verdi, bu nefes sesi, alayla dolu bir gülücüğün yankısını taşıyordu tınısında. "Bir yanlış cevap daha," dedi ve yakıcı sesini takip eden sutyenimin klipsinin açılma sesi oldu. "Bu peron hiçbir trenin seni elinden almasına izin vermeyecek."

Tüm gerçekler bir anlığına yıkıldı.

Sutyenimin lastiklerinin ucu sarkarak sırtımı okşadı. "Gitmek istedikten sonra her türlü giderim ben, istemediğim sürece beni tutamazsın ki?"

"Benden başka bir şeyi isteyebileceğini mi sanıyorsun, Çakıltaşı?"

"İsteyemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"İsteyemeyeceğini biliyorum," dedi erkeksi bir sesle. "Sen beni istiyorsun." Burnunu burnuma sürterken verdiği sıcak nefes düşüncelerimi parçalarına ayıracak kadar yoğundu. "Benden başka hiçbir şey istemiyorsun sen, küçücüğüm. Senin istediğin karanlıktı ve sen karanlığı avuçladın. Karanlık artık senin avuçlarının içinde."

Sırtım aniden tuğlayla örtülmüş duvara çarptı ve Karan'ın eli sırtım ile duvar arasında kaldı. "Benden kaçmana izin vermeyeceğim," dedi nefes nefese. "Asla." Dudaklarını yanağıma sürttü. Diğer eli tekrar kazağın eteğine indi. Onun hareketlerini tam takip edemiyordum ama kazağımın yukarı sıyrıldığını fark edebilmiştim. "Durdur beni," dedi acı çekiyor gibi.

Dudaklarını yanağıma bastırdı, çekerek aşağı doğru sürtüp çeneme indirdi. Telefonu tutan eli kazağı yukarı çekmeye devam ederken telefonun soğuk yüzeyi karnıma sürtündü. "Durdur beni, küçücüğüm."

Yapabildiğim tek şey, derin ve içli bir nefes almak oldu. Bu, sanki Karan'ı daha da tetiklemişti. Karan kazağı tamamen yukarı sıyırınca göğüslerimi belli belirsiz örten, arkası çıkık sutyen gözlerinin önündeydi. Kazağı kafamdan çıkarıp yere fırlattı, kazakla birlikte telefonu da yeri boyladı. Telefon yere çok şiddetli çarpmadı, sebebi kazağın üstünde kalmış olmasaydı. Çıplak tenini, kısmen çıplak sayılacak tenime bastırdığında, onun teninden benim tenime akan o kavurucu sıcağın, kapısı aralık kalmış bir cehennemden geldiğini düşündüm.

Teni tenime dokunurken zaman parçalara ayrılmaya başladı.

Aniden yüzümü büyük avuçlarının arasına aldı. Karanlık zihnime açılan kapıyı yakarken, onun büyük avuçlarının arasında küçücük kalan yüzümün de zihnimdeki o kapı gibi yandığını hissedebiliyordum. Alnımı, burnumu, yüzümün haritasındaki her bir noktayı büyük bir hızla, vahşice, önü alınamaz, asla dindirilemez ve durdurulamaz bir açlıkla öptü.

Kısa ve sert öpücüklerdi.

Kıvrımlı, kaslar tarafından örülmüş karnı, benim düz karnıma tıpkı bir kalıp gibi oturmuştu. Eşofmanının kasığındaki sert kemiğe yaptığı o tüm düşünme yetimin şokla duraksamasına neden olan baskının yan-

kısını bütün bedenimde hissediyordum. Dudakları dudaklarıma kaydı, açlığın var ettiği pençeleri dudaklarımın aralanmasına neden oldu. En ıslak öpücüğü o an bahşetti bana.

Bu Karan, tanıdığım Karan'dan daha saldırgan, daha aç, daha durdurulamaz ve çok daha zorbaydı ama bir yanım anında tanımış, kucaklamıştı onu.

"Benden gidemezsin," diye hırladı ağzımın içine doğru.

Parmakları yüzümden kayarak belime indi, belime yerleşti, tutuşu sert ama bir o kadar da güven vericiydi. Parmak uçlarının arkasında atan nabzı, kanın uğultusunu bile tenimde çok yoğun bir şekilde hissedebiliyordum. Kanı tenimi parçalayacak, damarımın içine yerleşecekti. Dudakları boynuma indi, boynumdaki dik arazi boyunca kayan vahşi dudakları aralıklı duruyordu, dudaklarının iç kısmındaki ıslak tabakayı tenimde hissedebiliyordum.

Damarımı parçalıyordu.

Parmaklarımı bilinçsizce onun hacimli saçlarına daldırdım, simsiyah saçlarının asi tutamlarının arasına geçirdiğim ince parmaklarım, onun kuzguni siyahı saçlarının gürlüğü arasında resmen kaybolmuştu. Dudaklarını tamamen araladı, dudaklarının içindeki ıslak sıcaklığı boynumun yanan derisinin yüzeyinde hissettim.

Beni hayata bağlayan o kalın damarın üstündeki baskın varlığını hissettim. Dudakları damarın üstünde ağır ağır turladı, damarımın üstüne dudaklarını kapatarak ağzının içine aldı. Uçurumdan aşağı yuvarlanıyordum; onun taşlarına, kayalarına çarpıyordum ama hiç yara almıyordum. Yara almama izin vermiyordu. Belki de o uçuruma birlikte yuvarlanıyorduk ve bana öyle sıkı sarılmıştı ki, tüm yaraları kendi üstlenirken kendini bana siper etmiş, beni koruyordu.

Ellerimi yakalayıp bileklerimden kavrayarak duvara yasladığında, boynumda dolaşan dudakları tekrar çeneme tırmandı. Gözlerini hafifçe aralayıp yukarı doğru kaldırdı ve tamamen siyah bir kuyu haline gelmiş derin gözleriyle bana baktı.

Gözlerinin ölüm çukurlarında boğazıma uzanmış hançerler vardı.

"Durdur beni," dedi gözlerindeki hançeri boğazıma dayayarak. Sesi ilk kez yalvarıyor gibi çıkmıştı, nefes nefese ve temkinliydi.

Dudaklarımı aralamaya çalıştım, bunu gerçekten denedim ama içine çekildiğim şey öyle görkemli ve de güçlüydü ki, beni yutuyordu. Dişlerini çeneme sürttü, elimde olmadan inledim. Dişlerinin çenem boyunca çizdiği yoldaki o hafif sızının üstünde onun ıslaklığı parıldıyordu.

"Karan," diye fısıldadım güçsüz bir sesle.

Kollarımı biraz daha yukarı gerdi ve tuğla duvarın tenime batmasına neden olacak şekilde beni duvara bastırdı. "Eğer dur demezsen, ne olursa olsun durmayacağım," dedi kararlı bir şekilde. Dişlerinin izini bıraktığı yerde dudakları dolaştı. "Beni senden başka hiçbir güç durduramaz. Durdur beni."

Ona vereceğim cevabı beklemedi, sanki duyacaklarından korkuyor gibiydi. Beni büyük bir hızla çevirdi ve yüzümü duvara yasladı, sağ yanağımı duvarın soğuk yüzeyine bastırdım, sonra sertçe yutkundum. Bileklerimi bırakmadı, beni duvara iyice bastırırken dudaklarını da enseme sürttü, ardından bastırdı.

"Konuş," diye hırladı, buna rağmen konuşmama izin vermeden saldırılarını sürdürüyordu.

Beni mahvediyordu.

Dolgun dudaklarının baskısını yanan ensemde hissedebiliyordum. Gözlerim cam duvara kaydı, dışarısı görünüyordu. Karın ormana indirdiği beyaz perdeyi izledim. Dudakları tutuşan ensem boyunca kaydı, omuzlarıma sürtünerek indi ve kürek kemiklerimde turladı. Her bir baskı, bir diğerinden daha arsız, daha can yakıcı ve göğüs körükleten cinstendi.

Ruhumu kıstırdığım kapanın demir parmaklıkları genişledi. Ruhum, tüm açlığıyla kollarını araladı ve onu kucaklamak istedi.

Dudaklarının tenime bıraktığı ağırlık, ruhumun omuzlarımın üstündeki ağırlığından çok daha fazlaydı. Bunu biliyordum. Koparıldığını düşündüğüm parçaların daha kanı kurumadan, çok sağlam bir parça, parçası kopan yere yerleşiyor, akan kanı kendi alçısı olarak kullanıyordu.

Dudakları, sutyenin iki yana düşen lastiklerini takip ederek tam ortadan ilerledi. Belimin ince çizgisinden başlayıp, omuriliğim boyunca kayan dudaklarının tenime dokunuşunu hissettiğimde, artık tenim değil, ruhum yanıyordu.

Hırladı. Bu o kadar ilkel ve tetikleyici bir sesti ki... Göğüs kafesimin, kalbim tarafından genişletildiğini hissettim. Yutkunamadım.

"Durdur," diye fısıldadı.

Parmakları bileklerimi serbest bırakıp kalçalarımın hizasından öne doğru kaydı, tıpkı zehirli bir yılan gibi belime dolandı. Avucunu karnımın biraz altında durdurup oraya bastırdı. Dudakları belimin kavisinin üstünde duruyordu. Hırıltılı nefesi tenimin karıncalanmasına neden oldu.

"Durduramayacak mısın?"

Tek yapabildiğim bir kedinin sevilirken çıkardığı mırıltıyı çıkarmak oldu.

Balta girmemiş ruhuma elindeki testereyle dalmış, ne kadar güçlü köküm varsa, o kadar hızlı bir şekilde o köklere elindeki testereyi savurup hepsini parçalara ayırmaya başlamıştı.

Nefesi burnundan ve ağzından olmak üzere iki sert cepheden bana acımasızca ateş ederken, güçlü parmakları karnımın altındaki deriye, kasıklarıma saplanıyordu. Bacaklarım titremeye başladı, bu bir yıkımın habercisi olan depremin artçı şokları gibiydi.

Aslında tam da şu anda o kadar savunmasızdım ki, benden istediğini belki de hiç uğraşmadan alabilirdi ama görüyordum, o da tam şu an kendisiyle büyük bir savaş veriyordu. Yaptığının büyük bir yanlış olduğunu biliyordu, bunu ben de biliyordum. Dudaklarını karanlık vaatlerle belimde gezdirirken tenim artık kaskatıydı.

"Küçücüğüm," diye fısıldadı iniltiden farksız bir sesle. "Konuş benimle, Asi."

Dudaklarımı birbirine bastırıp dilimin ucunda dolanan ilkel iniltiyi yuttum. Beni belimden tutarak kendine doğru çevirdi, kollarım iki yana düştü. Nefes nefese kalmış bir halde ona baktım. Karanlığıma. Onun ateşe verdiği gökyüzünün altında eriyen çaresiz bir çakıl taşıydım.

Hemen önümde dizlerinin üstünde duruyordu. Buna rağmen kafası karnımın üstünde, göğsümün biraz altındaydı. Siyah saçlarını karnım boyunca sürterek gözlerini kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Tutku erimiş, harelerinde dalgalanan zehirden okyanusun dibine çökmüştü.

Dudaklarını karnıma bastırarak gözlerini yumdu, uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurların koyu masasına serildi. "Çok güzelsin," diye fısıldadı, bu bir inilti de olabilirdi. "Tazecik bir güzellik bu ve ben bu taze güzelliğe kendimi sürerek onu yok ediyorum."

"Hayır," diye itiraz ettim kara zorla. "Senin kendini sürdüğün hiçbir şey yok olmaz. Sen onu karanlığın içine saklar, tüm kötülüklerden korursun. Senin siyahında *baba şefkati* var."

Dudaklarını yavaşça yukarı doğru kaydırdı, doğrulup kalkarken o dudaklar köprücük kemiğimin üstünde asılı kaldı. Çatık kaşlarının altına yerleştirilmiş koyu renk gözlerinde şaşkınlığın ayak izleri vardı. Bana o şaşkınlığı biraz olsun saklama gereği duymadan baktı. Parmakları belimin iki yanına düşerek beni tuttu.

Sıkıca tuttu.

Sanki *tek dalı* benmişim gibi sıkıca kavramıştı beni.

"Benden korkmuyor musun?"

Sertçe yutkundum, dilim de damağım da çöl gibi kurumuştu. "Hayır," dedim yangın yerine düşmüşüm gibi. "Senden korkmuyorum."

Parmakları beni ürperterek belimin iki yanı boyunca kaydı, sutyenimin beni içinde saklayan kenarlarına doğru tırmandı. Bakışları karanlıktı. "Hiç mi?"

Tekrar sertçe yutkundum. Başım dönüyordu. "Hiç."

Güçlü parmakları sutyenin iki yana düşmüş lastiklerinin altından geçip içeri doğru kaydı, koltuk altımın hizasında duraksadı. "Hiç," diye tekrar etti. Gözlerinden dökülen o saf renk, yaralı bir kaplanın avını parçalamadan önce ona son bakışını anımsatmıştı.

Kaplanı yaralayan, parçaladığı o avdı.

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Hiç."

Parmakları biraz yana kaydı, göğüs çizgimin hemen altında duruyordu. Biraz yukarı hareket etse, sutyen yukarı sıyrılacaktı ve o benim çıplak tenime dokunacaktı. Kalbimin hızlıca çarpışını parmakları aşağıda olsa bile hissedebildiğine emindim.

"Siktir," diye hırladı. Gözleri bir anda öyle bir kardı ki, korkuyla olduğum yere çökeceğimi sandım. Dudakları aralandı. Tam parmakları yukarı doğru hareket edecekken odada yankılanan melodi sesi ikimizin arasına bir bıçak gibi düştü. Aniden onu ittim ve ellerimi sutyenimin üstünden göğüslerime bastırdım. Karan afallamıştı. Gözlerini yavaşça kazağın üstünde çalan telefona çevirdi, çatık kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşti.

"Minik jaguar," dedi Karan soluk soluğa sertçe yutkunurken. "Beni durdurmak için telefonun çalmasını mı bekliyordun?"

Cevap veremedim. Karan yavaşça uzanıp telefonu eline aldı. Az önce alevler için yanan tenim, şimdi soğuğu hissetmeye başladığından, olduğum yerde titriyordum. Karan sırtını bana dönüp telefonu açtı ve kulağına yasladı. Gözlerim sırtındaki o akıl almaz kaslarda dolaşırken, onun sırtının bana dönük olmasını fırsat bilerek sutyenimin kopçasını geçirip yere eğildim ve yerdeki kazağı alıp üstüme giydim.

"Söyle?" Sol kolunu kaldırıp saçlarını karıştırdı, sol kolundaki kaslar genişledi, pazılarını saran damarları görebiliyordum. "Her şey yolunda," dedi, sesi sakindi. "Durumlar nasıl? Ortalık ne âlemde?" Bir süre karşı tarafı dinledi. "Anladım. Hatırlattığın iyi oldu. Herhangi bir şeyden kıllanırsan ara beni."

Karan telefonu kapadıktan sonra bol eşofmanının geniş cebine attı, bir süre sırtı bana dönük şekilde önümde öylece dikildi.

"Uğramamız gereken bir yer var," dedi tok sesiyle. "Hazırlan, çıkıyoruz."

Kazağın uzun eteğini avuçlayıp sıktım, nereye gideceğimizi sormak istedim ama buna cesaret edemedim. Dokunuşunun bıraktığı yanık sızılar hâlâ oradaydı, sanki onun şifaya sahip olan büyük elleri hâlâ üstümdeydi.

Karan soğuk bir duş alıp giyindikten sonra ben de giyindim. Bu süre zarfında pek yüz yüze gelmemiş olsak da, sanki bunu kasıtlı, bilerek yapmıştık. Bu soğukta soğuk suya girmesini yadırgadım ama üstünde durmadım. Siyah, bana biraz bol ama yapısından dolayı içine aldığı bedenin şeklini alan likralı kotu bacaklarımdan geçirdim. Kalın lacivert kazağı da giydikten sonra kabanımı omuzlarıma attım. Çantamı omzuma atıp eğildim, postallarımın bağcıklarını bağladım.

Karan hemen çıkış kapısının önünde beni bekliyordu. Evden çıktığımızda karın sert soğuğu bedenimin çivi gibi olduğu yere çakılmasına neden oldu. Araca bindik. Karan motoru çalıştırdıktan hemen sonra ısıtıcıyı açtı, ön camı tamamen dolduran kar tanelerini yavaşça süpüren sileceklerin otomatik hareketini izlemeye başladım. Emniyet kemerimi bağlamıştım, araç hareket edip patika bir yoldan inene kadar aracın içinde duyulan tek ses, ikimizin de alıp verdiği nefeslerin sesleriydi. Bunun dışında ben de Karan da sessizdik.

Sonunda dayanamayıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı. Nihayet sessizlik camını yaralı bileğimle patlatmayı başarmıştım.

"Önemli bir iş görüşmem var. Sergen onu hatırlattı. Dedemin halledebileceği türden bir görüşme değil. Kısa sürecek, merak etme." Sesi mekanikti. Sanki bilgisayara bir şeyler yazmıştı ve bunu sesli bir şekilde cihaza okutmuştu. Başımı yavaşça cama yasladım, sessiz kalıp hemen dibimde akmayı sürdüren yolu izledim.

"Merkeze inmiyoruz, rahat olabilirsin," dedi düz bir sesle. Tek kaşımı kaldırıp yan gözle ona baktığımda, doğrudan yola baktığını gördüm.

"Rahatım zaten," dedim iğneleyici bir sesle.

"Bakıyorum da o pençelerini dışarı çıkardın yine."

"O pençeler hep dışarıda."

"Emin misin?" Dudakları yukarı doğru kıvrılır gibi oldu ve bana yandan bir bakış attı. Mideme oturan o hisle panik içinde gözlerimi gözlerinden uzaklaştırdım. Yanaklarıma oturan kanın sert baskısını çok net bir şekilde cildimin altında hissedebiliyordum.

Bedenimdeki yaralardan ziyade, ruhumdaki yaraların kendine tuz bildiği adamdı Karan Ali Çakıl.

Issız sokağın sonu hiç bilmediğim bir yola çıkıyordu. Trafiğe açık bir alandı. Bu sokak, hemen arkamızda kalan diğer sokağın ıssızlığının aksine işlek görünüyordu. Sessizliğimi yuttum, hemen önümüzde ilerleyen arabayı sollayıp önüne geçtiğimizde, arkamızda kalan araçların bizi takip edişini dikiz aynasından izliyordum.

"Fethiye'de görmediğim ne kadar çok yer varmış," dedim. "Küçük bir yer sanırdım hep."

"Evet, küçük bir yer ve şu an Fethiye sınırları içinde değiliz," dedi. Hemen yanımızda ilerlemeye başlayan araca kısa bir bakış attı. "Yakın bir yerlerdeyiz diyelim."

Sessiz kaldım. Dikkatle etrafımı incelemeye başladım. Sonunda boş bir sokağa girdik, araç sokağın sessizliğinden beslenerek arka tekerleklerin attığı çığlığı takip etti ve durdu. Kafamı kaldırıp olduğumuz yeri inceledim. Kül renginde pahalı taşlarla dekore edilmiş iki katlı bir binanın önünde duruyorduk. Binanın etrafı karlarla çevriliydi.

Camdan kapılarının içinden dışarı sızan loş turuncu ışık, soluk mavi renkteki sokağa uzun sütunlar çizerek uzanmıştı. İçerisi bir elmasın içi gibi parlıyordu. Cam kapının üzerindeki ahşap levhaya hoş bir el yazısıyla, *Soluk,* yazılmıştı. Ahşabın hemen üstünde altın renginde parlak bir maddeyle yazılmış isme bakarken Karan'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

Emniyet kemerini çözüp, "İn," dedi kalın sesiyle. Kapısını açıp çıktı, emniyet kemerimi çözüp araçtan indiğimde gözlerim Karan'daydı. Postallarımla karın üstüne bastığım an, karın üstünde derin bir çukur oluştu. Aracın kapısını çarparak kapadım. Karan yanıma doğru dolaşıp arabanın uzaktan kumandası ile aracı kilitledi. Kül rengindeki taşlarla döşenmiş yeri işaret edip oraya doğru yürümeye başladı.

Ben de hemen onun arkasında, ona uydurduğum adımlarımla onu takip ediyordum. Otomatik kapı bizi fark edip iki yöne kayarak açılınca tepedeki klimanın sıcak rüzgârı saç diplerime ve ardından da tenime akın etti. İçeride büyük bir şömine vardı, şöminedeki ateş taze bir şekilde yanıyordu. Gözlerim hızla etrafı taradı. Deri koltuklar ve koltukların ortasında duran ahşap sehpalar oldukça lüks görünüyordu. Burası gerçekten pahalı bir yere benziyordu. Duvarlarda geyik başları vardı.

Karan kürek kemiğime dokununca ürperdim, onun da ürperdiğini hissedebilmiştim. "Yürü, velet," dedi kısık bir sesle.

Hemen şöminenin önündeki deri koltuklara yöneldik. Orada, sırtı bize dönük bir şekilde oturan adamı fark ettim. Saçları açık renkliydi,

takım elbisesinin siyah ceketinin o keskin ütüsünün izlerini görebiliyordum.

Karan, "Arda Bey?" dedi mesafeli bir tavırla. Adının Arda olduğunu öğrendiğim adam Karan'ın sesini duyar duymaz oturduğu koltuktan yavaşça kalktı, bize doğru döndü. Su yeşili gözlerinin içi iri olmasına rağmen bakışları kısık ve gözleri çekikti. Simsiyah takımın içinde lacivert bir gömlek vardı, kravat takmamıştı. Hemen hemen Karan yaşlarında biri gibi görünüyordu.

"Hoş geldin," dedi Arda, sesi görüntüsünün aksine kalın ve ürkütücü bir tınıya sahipti. Karan'ın arkasında durup, çatık kaşlarla Arda'ya bakarken, su yeşili gözler beni yavaşça odağına aldı ama o kadar kısa bakmıştı ki, beni gördüğünden bile emin değildim. Arda elini Karan'a uzattı. Karan, Arda'nın ona uzattığı eline uzandı ve mesafeli bir şekilde tokalaştılar. "Tek geleceğini düşünmüştüm," dedi Arda mesafeli bir sesle. Su yeşili gözler tekrar beni bulduğunda, rahatsız edici bir his midemin ortasına yıldırım gibi düştü. Karan'a bakma gereği duydum.

"Tek geleceğimi söylememiştim."

Karan, Arda'ya oranla çok daha mesafeliydi. Eli elime kaydı, sıcak ve büyük avucuyla benim onun elinin altında küçücük kalan elimi kavrayıp avucunun içine aldı. Avuçlarımda yuvarlanan ateş topunu hissedebiliyordum. Parmaklarını parmaklarımın etrafından geçirip, demir parmaklıklar gibi birbirlerine mühürledi.

Arda su yeşili bakışlarını Karan'a çevirdi, hemen karşısındaki deri koltuğu işaret etti. Karan elimi bir an olsun bırakmadan deri koltuğa oturdu. Ben de hemen yanına otururken bakışlarımı Arda'ya değdirmemeye özen göstermiştim. Sehpanın üstünde, adamın önünde duran bir kadeh viski dikkatimi çekti. Gündüz vakti bu ağır içkiyi neden içiyordu ki?

"Ne içersin, Karan?" diye sordu adam imalı bir sesle. "Sana da bir viski söyleyeyim."

Karan'ın elimi tutan elinin kasıldığını hissettim. "Alkol kullanmıyorum," dedi Karan, tok sesi sertti ama profiline bir alay yayılmıştı. "Nadiren içerim."

"Doğru ya, sen bırakmıştın." Arda güldü, gülüşü buz gibiydi. "Karan Çakıl farkı tabii. Arada Tanrı bile kaçamak yapar, Karan." Son cümlesi beni rahatsız etti ama tepki vermedim. Gözleri kısaca beni odağına aldı. "Ne içersiniz?"

"Kahve içeriz biz." Karan elimi daha sıkı kavradı. Bakışları yavaşça beni buldu. "Sert olsun."

Hemen karşımdaki adamın su yeşili gözlerinin o ağır bakışlarını yüzümde hissediyor olsam da inatla o adama değil, Karan'a bakıyordum. Arda siparişleri verdikten hemen sonra, "Küçük hanım kim, Karan?" diye sordu bir kalıp buzu andıran ürkütücü sesiyle.

"Genç ve çıtır sevgilisi, Ardacığım," dedi tanıdık bir ses. Gözlerim hızla bu tanıdık sesin geldiği yöne kaydı. Karşımda Funda'yı bulmayı beklemiyordum. Saçlarını bakır rengine boyatmıştı, üstünde pahalı, gümüş renginde bir kürk, altında binici pantolonu ve binici çizmesi vardı. Elinde tuttuğu porselen tabağı sehpanın üstüne bırakırken, "Sana tek gelmeyeceğini söylemiştim," dedi Arda'ya doğru eğilerek.

Bakışlarım şok içinde Karan'a doğru kaydı. Karan tek kaşını kaldırmış Arda'ya bakıyordu şu an. Durumu sorguladığı çok açıktı, şu anki ortamdan rahatsız olduğunu net bir şekilde görebiliyordum. Funda yeni boyattığı her halinden belli olan bakır rengi saçlarını savurarak Arda'nın yanına oturdu ve bacak bacak üstüne atıp genişçe gülümsedi.

"Nasılsın, Karan?"

"İyiyim."

Karan'ın bu net cevabı Funda'yı incitmemişe benziyordu. Funda'nın yüzündeki sinir bozucu tebessüm daha da genişledi, bir sırıtışa döndü. Zehirli bakışları odağına beni aldı.

"Sen nasılsın, ufaklık?"

Cevap vermek yerine dümdüz bakışlarımı Funda'nın pahalı kozmetik ürünleriyle bir şeye benzetmeye çalıştığı, doğallıktan uzak, estetik operasyonlarıyla yapaylığa mahkûm edilmiş yüzünde gezdirdim. Funda'nın yüzündeki o sinir bozucu gülümseme silikleşti. Onun gözlerinden bana uzanan ucundan irin akan kılıçların parlayan yüzeyinde kendi yansımamı görmüştüm. Sehpanın üstüne koyduğu porselen tabağı bana doğru uzatarak, "Peynirlerin tadına bakmak ister misin?" diye sordu, yapmacık gülümsemesi tekrar yüzündeki yerini almıştı. "Daha önce tatma şansı bulamadığın şeyler olduğuna yüzde yüz eminim. Dünyanın en kaliteli peynirlerindendir bunlar."

Dudaklarım ruhsuz bir kıvrımla yukarıya doğru çekildi. Funda'nın dudaklarıma yayılanın bir tebessüm olmadığının farkında olduğundan emindim. Elimi Karan'ın elimden çekmeden, birbirine bağlı ellerimizi kaldırdım ve masanın üstüne koydum. Funda'nın gözleri ellerimize kaydı. Bakışlarında parçalanan cama keyifle bakarken, "Bu masadaki en kaliteli peynir sensin ve ben senin tadını hiç merak etmiyorum," dedim alayla.

Karan'ın burnundan sert bir nefes vererek güler gibi alaycı bir ses çıkardığını duyan Funda'nın bakışları biraz daha sarsıldı ama cevap vermek yerine tabağı sehpanın üstüne geri bırakarak, "Ne kadar da saygılı bir çocuk," diye homurdandı.

Karan öksürerek boğazını temizledi, temiz giyimli bir adam dumanı tüten kahve fincanları zarif bir şekilde eğilerek önümüze bıraktı. Yanına çıtır kurabiyelerden de koymuştu. Kahve fincanımı önüme çekerken, Funda'nın neden bu masada olduğunu merak etmeye başlamıştım. Kahvemden bir yudum aldım. Arda, deri bir çantanın içinden birkaç dosya çıkarıp sehpanın boş yüzeyine koydu ve dosyanın içini karıştırmaya başladı. Karan kahvesini yudumlayarak sakince onu izliyordu. Funda'nın hoşnutsuz bakışlarının radarında olduğumun farkındaydım ama bunu önemsemedim.

Bir elim hâlâ Karan'ın eline mühürlüydü ve Funda'nın bunu izlemesinden acayip zevk alıyordum.

"Karan, Göcek'teki arazi ile ilgili Yaşar Bey'le görüştüm ama kendisi Kayseri'deki mülklerle ilgilendiği için bu konuyla ilgili pek bilgisi olmadığını söyledi. Recep Bey'in 2013 yılında kurduğu kooperatifin haklarını devraldım ve biliyorsun ki Göcek'te büyük bir proje başlatmayı düşünüyorum. Bu proje için sizin arazinize ihtiyacım var, çünkü projemin ana hatları tamamen sizin arazinizin olduğu mevkide. Sana mail yoluyla kendimi tam olarak ifade edemediğimi düşünüyorum, bu yüzden yüz yüze görüşmenin ikimiz açısından da çok daha verimli olacağını düşündüm." Arda viskisinden bir yudum aldıktan sonra dosyanın diğer sayfasını çevirdi. "Bu dosyada daha kapsamlı bir şekilde ilerleyeceğimiz yolların bir nevi haritası var. Anlaşma sağlayabileceğimizi umuyorum."

Karan kahvesinden bir yudum aldı. "Sana bunu mail yoluyla da belirtmiştim, Arda. O araziyi satışa sunmayı düşünmüyorum."

"Yapma ama," dedi su yeşili gözlerini Karan'a dikip viski kadehini hafifçe sallayarak. "Biz birbirimizi yıllardır tanıyoruz, Karan. Birlikte büyüdük sayılır. O arazi için ederinden fazlasını teklif ettim sana, farkında mısın?"

"Ben de o ederinden fazlasını teklif ettiğin arazimi satmayacağımı belirttim, Arda." Karan'ın sesinde aşılması güç bir bariyer vardı.

"Ardacığım, bence Karan'ı değil de küçük sevgilisini ikna etmeye çalış sen," diye mırıldandı Funda, uzun, kırmızıya boyanmış süslü tırnaklarıyla oynarken. "Malum, Karan için küçük sevgilisinin söyledikleri bir emirdir." Zehirli bakışlarını Karan'a dikti. "Değil mi, Karan?"

"Bana bak, senin sesin çok çıkıyor," diye hırladım aniden, kendimi tutamamıştım.

Karan parmaklarımı daha sıkı kavradı ve bana yandan bir bakış attı. "Sakin ol," diye fısıldadı. Bakışları mekanik bir soğuklukla Funda'ya döndü. "Onu kışkırtma."

Funda kıkırdadı. "Onun sevgilisi misin yoksa çok değerli zengin koruması mı?"

"Peki bunun seni ilgilendiren kısmı?" Karan'ın sesi bomboş, acımasız bir tınıyla yükselmişti. Parmakları parmaklarımı çok daha sıkı biçimde kavradığında, eklemlerinde ilerleyen öfkenin o yoğun ama bulanık kıvamını hissedebilmiştim. "Hem senin burada ne işin var?"

Funda dudaklarını alayla büktü. "Bundan böyle Arda'nın olduğu her yerde maalesef ki beni de görmek zorundasın, Karan Çakıl," dedi küçümser gibi. Arda'nın koluna girdi ve başını Arda'nın geniş omzuna yaslayarak ahlaksızca sırıttı. "Biz birlikteyiz."

Arda'nın su yeşili gözlerindeki rahatsızlığı net bir şekilde görebilmiştim. Diğer Merve, zihnimin içinde kıkırdayarak, *"Peki Arda'nın bundan haberi var mı?"* diye sordu. Bir an gerçekten güleceğimi sandım.

Arda, "Ailelerimiz bunu uygun gördü," dedi düz bir sesle. "Her neyse, Karan, konumuz bu değil. Bak, gerçekten uzlaşabiliriz."

"Sizin adınıza gerçekten sevindim," dedi Karan. Üstünden koca bir yük kalkmışa benziyordu. "Ama dediğim gibi, Arda. Onca işimin arasında buraya gelme sebebim seni yıllardır tanıdığımdandı. O araziyi kesinlikle satmıyorum." Oturduğu yerden kalkarken onun elini tuttuğum için ben de ona uyarak ayaklandım. "Bu kadar yeterli sanırım."

"Karan, o araziye gerçekten ihtiyacım var."

"O arazinin benim için manevi bir değeri var ve hiçbir maddi değer bunu karşılayamaz, Arda," dedi Karan, yüklü bir miktar parayı masanın üstüne bırakırken. "Şimdi gitmemiz gerekiyor."

"Evet, evet, gitmeleri gerekiyor," dedi Funda ağız dolusu gülerek. "Madem Karan'ın parasını yiyor, Karan'ın da bazı şeyleri yemesi gerek, değil mi ama, Arda?"

"Kes sesini," diye hırladım ama Funda beni duymuyor gibiydi, gözleri Karan'daydı.

"Merak ediyorum, seni gerçekten doyurabiliyor mu?"

Bu, bardağı taşıran belki de son damlaydı. İçimde çığlık çığlığa bağıran diğer Merve'nin eline geçeni duvarlara çarpışını, tuz buz olan düşüncelerimin kanlar içinde zemine dökülüşünü, her şeyi net bir şekil-

de, içimde, zihnimin derinliklerinde hissettim. Parmaklarım Karan'ın parmaklarından kopmadı, diğer elim büyük bir hızla sehpadaki yarısına kadar dolu olan sıcak kahve fincanına uzandı.

Her şey yalnızca birkaç saniye içinde gerçekleşti. Fincanın içindeki sıcak kahveyi Funda'nın üstüne fırlattığımda Funda'nın acı bir çığlık atarak ayağa kalktığını gördüm. Arda dehşet içinde Funda'ya doğru dönerken, Karan tepki dahi vermeden olan biteni izlemeye devam etti.

"Seni küçük fa..."

"O lafın devamı gelirse," dedi Karan yakıcı bir sesle. "Sana bu dünyayı dar ederim, Funda."

"Sen!" diye bağırdı Funda, inanamaz gözlerle Karan'a bakıyordu. "O yabani beni cayır cayır yaktı! Sen bunun farkında mısın?"

Karan beni kendine çekip kolunun altına aldı. Ben de ona ayak uydurarak onun ince beline sarıldım. Kollarında küçücük kalmıştım. "Hak ettin," dedi Karan.

"Hak ettim, öyle mi?" Funda, yanmak umurunda değilmiş gibi dehşet içinde Karan'a bakıyordu. Birkaç kişinin de meraklı gözleri üstümüze dönmüştü. Arda, Funda'nın yanan tenine müdahale etmeye çalışıyordu.

Karan beni tamamen kendine bastırarak, "Aynen," dedi sert bir sesle. "Onu benim önüme getiren asiliğiydi, eğer bunu yapmasaydı bayağı yanılmış hissederdim." Durdu. "Geçmiş olsun," dedi alayla. "Buz koy, geçer."

Funda ağzını açıp tek kelime edemedi. Canının yandığını biliyordum ama Karan'ın söyledikleri daha fazla acıtmıştı canını. Karan beni çekerek çıkışa doğru yürüttü.

"Böyle olmamalıydı, Karan," diye seslendi arkamızdan Arda. "Bu dostluğumuz açısından hiç iyi olmadı."

Karan arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti. "Sikimde değil," dedi gür bir sesle.

Mekândan çıkıp araca bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Aracı çalıştırıp ısıtıcıyı açtı, ben de bu esnada emniyet kemerimi bağlamıştım. Başımı sessizce cama yasladım. Karan arabayı geri geri sürerek caddeye kadar çıkardı, soluk mavi gökyüzü saatin kaç olduğunu yeryüzünden bile saklıyor gibiydi ama ışıksız aracı aydınlatan göstergenin kızıl ışığı saati ele veriyordu. Bir süre düz yolda ilerlemeye başlayan aracın içinde ikimiz de sesimizi çıkarmadık.

"Sana ima ettiği o çirkin şeyin aslı astarı yok, bunu ikimiz biliyoruz, diğerlerinin ne düşündüğü benim sikimde bile değil, senin de

umurunda olmasın," dedi, sesindeki o sert kararlılık damarımın içindeki kanın bile uyuşmasına neden olmuştu. Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. Gözleri bende değil, altımızda akıp giden yoldaydı.

"Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil, Karan," dedim sakin bir şekilde. Gözlerim hemen yan tarafımda hızla bir belirip bir kaybolan beyaza gömülmüş ağaçlarda gezindi. "Neyin ne olduğunu kavrayabilecek yaştayım ben."

"Bu, kahveyle yaraladığın ikinci insan mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu, kahveyle yaraladığım ikinci peynir."

"Kahvenin dumanı tütüyordu," dedi keyifli bir sesle. "Çok acımasızsın, kız çocuğu."

"O kahvenin haşlak olmasını dilerdim."

"Cani," dedi göz ucuyla bana bakarak. Bakışlarının üstümdeki ağırlığını hisseder hissetmez benim gözlerim de tekrar ona doğru kaydı.

"Onun bunu hak ettiğini söyleyen sendin ama..."

Direksiyonu kavrayan parmaklarıyla direksiyona vurarak küçük ritimler tutuyordu. "Hak ettiği konusunda hâlâ ısrarcıyım ama o kahveyi bir gün benim kafamdan aşağı döktüğünü düşününce..." dedi kısık bir sesle. "Ürkütücü."

Ona dik dik baktım. "Ona göre ayağını denk al."

"Çok korktum, Çakıltaşı," dedi alayla.

Karan ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken gözlerimi tekrar hemen omzumun hizasındaki cama çevirdim. Soluk mavi gökyüzü, karın beyaz rengiyle âdeta sevişiyordu. Ürkütücü, mavi bir ateşin söndüğünde arkasında bıraktığı ceset külü rengindeki o cansız ışık aracın içini oya gibi işliyordu. Camda Karan'ın yansımasını görebiliyordum. Bir an yüz ifadesi ciddileşti, bir numara çevirip telefonu kulağına götürdü.

Saniyeler dakikaların üstüne devrilmeye başladı. Hattın diğer ucundan yükselen o kalın sesi duyabilmiştim. "Kardeşim," dedi Karan, sesi hüzünlü gelmişti kulağıma. "Her şey tazeyken seni aramak pek doğru olmayacaktı. Cenazeye gelemediğim için üzgünüm, ama sana nedenleri belirtmiştim. Şehir dışına çıkma imkânım yoktu." Ne cenazesinden bahsediyordu?

"Başın sağ olsun," dedi Karan derin, oldukça karanlık bir nefes alarak. "Neye ihtiyacın olursa, her zaman telefonun diğer ucundayım, kardeşim, biliyorsun." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Kayhan Bey nasıl oldu? Anlıyorum kardeşim. Tekrar başınız sağ olsun." Bir süre durak-

sadı, araba da yavaşlamıştı. "Tekrar arayacağım, dikkatli ol. Allah'a emanetsin."

Karan telefonu kapadığında aracın içine yayılan o yoğun merakı içinden sızdıran beden bana aitti. Gözlerimi yüzüne dikerek, "Ölen kim?" diye sordum.

Karan direksiyonu sağa kırıp, daha fazla ağacın olduğu dar bir sokağa girdi. Yolun ortası griydi, hemen iki yanında küçük tepecikler oluşturmuş kar birikintileri vardı. Yolun diğer ucundan görünen ay, dolunay şeklindeydi ama eksilmeye geçmeye başlamıştı. Mavinin etrafında silik bir beyaz gibi duran aya dikkatle baktım.

"Çok değerli bir arkadaşım kız kardeşini kaybetti bir hafta önce," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "İnsanları acıları tazeyken rahatsız etmeyi sevmem."

Kaşlarımı kaldırdım. "Anladım. Mekânı cennet olsun," diye fısıldadım burukça. Ölümlerden konuşmayı sevmiyordum. Durmadan ruhunu katleden biri ölümün tadını iyi bilirdi. "Kaç yaşındaydı?"

"On sekiz falandı sanırım," dedi Karan sabit tınılı bir sesle. Yol bomboştu, ağaçlar etrafımızdan geriye yıkılıyormuşçasına kaybolurken, içimin sıkıştığını hissettim.

"Çok gençmiş."

"Ölümün yaşı olmaz, Çakıltaşı."

"Neden öldü?"

"Yüksek doz uyuşturucudan dolayı kaybetmiş hayatını," dedi tek kaşını yavaşça kaldırarak. "Sigara dahi içmeyen bir kızmış. Onu hiç görmedim ama abisiyle konuşurken sesini duyardım, abisi hep anlatırdı bana kız kardeşini. Abisi ona ciddi anlamda tapıyordu. Onun uyuşturucu kullandığına kimse inanmadı. Bu bir cinayet, Çakıltaşı. Gencecik bir ruha dikmişler gözlerini. Muhtemelen o aldığı şeyin bir uyuşturucu madde olduğunu dahi bilmiyordu."

Gerçek her zaman oradaydı. Bir toz bulutunun arkasında seni izler, ışıklarını söndüreceğin anı beklerdi. Işığın söndüğü an ise ruhuna sızmanın bir yolunu muhakkak bulurdu. Ölüm bir gerçekti, ama bu gerçek diğer gerçeklerin aksine önce bedeni hedef alıyordu.

"Üzücü," diyebildim kısaca.

"Abisini iyi tanırım. Bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum," dedi Karan parmaklarıyla direksiyona küçük ama etkili fiskeler indirerek. "Aynı şey benim de başıma gelmiş olsaydı, bunun peşini bırakmazdım."

"Kız kardeşi bir hastalıktan ya da bir kazadan dolayı ölmedi, Karan," dedim gergin bir sesle, gözlerimi dolunaydan çekmeden. "Kız kardeşi öldürüldü."

"O yüzden o adamı hiç kimse suçlayamaz," dedi buz gibi bir sesle. "Yine de kendine zarar verecek bir şey yapmasını istemiyorum. Umarım mantıklı hareket eder."

Bakışlarımı yavaşça ona döndürdüm. "Acının girdiği yerde mantığın işi ne?"

"Acı mantığı içeriye buyur etmezse, girdiği bedende koca bir karadelik şeklini alır ve kendi ruhu başta olmak üzere ona yaklaşan tüm ruhları içine çekip yutar, Çakıltaşı."

"Yanan bir insandan bahsediyoruz, Karan."

Ani bir frenle aracı durdurdu. Kuzguni siyahı gözler bana değil, hemen önünde duran boş yola bakıyordu. Profilinden ilahi görünen yüz hatlarına şaşkınlıkla baktım.

Düz burnunun ucu çok hafif yukarı bakıyordu, dolgun dudakları dışarı vurguluydu ve gerçekten etli bir görüntüsü vardı. Uzun kirpiklerinin altında gizlenen siyah gözlerini buradan bile görebiliyordum.

"Yanmadan sönmez kimse, Asi."

"Sönünce geriye kalan yalnızca küllerin oluyor."

Dudakları alayla yukarı kıvrıldı. "Söndükten sonra geriye daha güçlü bir ruh kalıyor. Sen bunun en büyük kanıtısın."

2. BÖLÜM: KUYTU

Kanımın içinde bir top toplu iğne vardı.

Damarlarıma batıp çıkan, damarımı yırtan, yırtıklardan keskin ucunu çıkararak tenimin içine batıran iğnelerle hatıralarımın uçlarını tutturuyordum. Sanki babam sarhoş bir sürücüydü, ben yolun ortasında duran o kedi yavrusuydum ve babam bana çarpmıştı, inip beni bir veterinere götürebilme şansı varken, o bu vicdan azabıyla arabayı hemen yolun kenarındaki bariyerlere sürmüştü.

Onun o bariyerlere çarpacak olması benim öleceğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Babamın arabası şiddetle bariyerlere çarptıktan hemen sonra birkaç takla atmış, sürüklenmiş ve yolun diğer ucunda durmuştu. Araçtan dumanlar çıkıyordu.

Araç yanıyordu.

Hızla yayılmaya başlayan ateşleri izliyordum. Öleceğimi biliyordum, ölecektim, ölüyordum.

Kuytuda bir adam belirdi, ardından gölgesi yere serilmiş yaralı bedenimin üstüne düştü.

Ölmedim.

Araç, dağ evinin önünde durduğunda emniyet kemerimin klipsiyle oynuyordum. "Funda'nın sonunda kendine birini bulması bir bakıma iyi," diye homurdandım kendimi tutamayarak. Karan'ın duraksadığını hissettim.

"Ne demek bu?"

"Yakandan düşmüyordu," dedim bakışlarımı camdan dışarı çevirerek. "İntihara bile kalkıştı."

"Funda'nın Arda'yla ciddi olduğunu sanmıyorum. Arda ilişki adamı değil," dedi umursamaz bir tavırla. "Ama umurumda olduğu da söylenemez, yakamdan düşsün de, ne yaparsa yapsın."

"Ciddi ya da değil, sonuç olarak peşinde dolanmaz artık sanırım." Emniyet kemerimi çözdüm. Tam kapıyı açıyordum ki, Karan bana doğru uzanınca duraksadım ve bakışlarımı omzumun üstünden ona doğru çevirdim. Gür saçları çeneme sürtünce karnım öyle hızlı kasıldı ki, irkilerek geri çekilecekken yüzünü yanağım boyunca kaydırıp burnunu yanağıma bastırdı.

"Hoşuma gitti," dedi gizemli bir sesle.

"Hoşuna giden ne?" Kokusu öyle yakından, öyle yoğun ve öyle sert geliyordu ki, başım dönüyordu. Geri çekilmesini bekledim. Avuçlarım buz kesmişti. Uyuşan parmaklarımı birbirine bastırdım.

Karan burnunu yanağım boyunca kaydırarak boynumun hizasında durdu. "Kıskanç Çakıltaşı."

"Ben kıskanmadım!"

"Hım," diye fısıldadı burnunu boynuma sürterek. "Boynun ısındı şu an."

"Çünkü nefesini oraya..." Sertçe yutkundum. "Çekilsene!"

"Sana yaklaştığımda tuhaflaşıyorsun," diye fısıldadı, gece ayazını andıran sesiyle. Nefesinin sıcak rüzgârı boynumun derisini dalgalandırdı.

"Tuhaflaşmıyorum."

Burnunu çeneme sürterek dudaklarından dökülen yakıcı nefesi boynuma bıraktı. "Tenin yanıyor şu an. Patlayacaksın, kız çocuğu."

Parmaklarımı onun göğsüne yerleştirerek onu yavaşça itmeye çalıştım. Geri çekilmedi. Ağır acı çikolata kokusu ciğerlerimi âdeta bir bıçak gibi deşiyor, ciğerimde bir *Kehf* deliği açıyordu. Gözlerimi kısarak Karan'a bakmaya çalıştım. Burnunu çeneme sürterken, güç saçları neredeyse kirpiklerime kadar dokunuyordu.

"Karan," diye fısıldadım acı çekiyor gibi.

"Hım?"

Onun bana dokunması, kimsesiz kaldığımda kendimi sakladığım kitap sayfalarının arasına akıttığım hiç dökülmeyen gözyaşlarının sayfaya bıraktığı ıslak izin gölgesi gibiydi.

Aracın camına aniden vurulunca Karan da ben de irkildik ve Karan yavaşça geri çekilip kapının camına baktı. Zarif kirpikleri kısılmış, biçimli kaşları çatılmıştı.

"Bunların ne işi var lan burada?" dedi şok içinde.

Bakışlarımı cama çevirdim, gördüğüm manzara benim de tıpkı Karan gibi şoka uğramama neden oldu. Bedirhan kollarını birbirine dolamış, parmaklarını koluna sürtüyordu. Billur da hemen yanında dikilmiş, camdan içeri dik dik bakıyor, arada bir cama vuruyordu.

"Nasıl ya?" dedim şaşkınlıktan gözlerim irileşirken.

"Çıksanıza ulan arabadan!" diye bağırdı Billur bir anda. Sesi, camın diğer ucunda olduğundan boğuk gelmişti.

"Bunlar burayı nereden ve nasıl buldu amına koyayım?" diye homurdandı Karan, yüzünü kaplayan o memnuniyetsiz ifade o kadar bariz bir şekilde belli oluyordu ki... "Üstüne mıknatıs falan yerleştirdi de, halkalarıyla iz mi sürüyor acaba?"

"Ay dondum ben!" Bedirhan'ın çığlığı ikimizin de dikkatinin dağılmasına neden oldu. Hemen Billur'un arkasına dikilmiş, arabanın içine bakıyordu. "Alt tarafımı katiyen hissetmiyorum şu an. Alt taraf çekmiyor. Sinyal yok!"

Karan başını iki yana sallayarak doğruldu, kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktı. Aracın içine aniden doluşan soğuk hava tenimin titremesine neden oldu. Ben de Billur'un önünde dikildiği kapıyı onun varlığını yok sayarak açtım. Billur kaşlarını çatarak geri çekildi, bana dik dik baktı. Araçtan çıktığımda etrafa dikkatlice baktım, karlar tam olarak erimese de gün içinde olduğu kadar da yoğun değildi artık. Hava kapalı görünüyordu, sanki çoktan karanlık çökmüştü.

Billur soğuktan kızaran şirin, küçük burnunu çekerek, "Arabada yiyişmenize değinmeden önce, nerede olduğunuzu sorabilir miyim? Donduk!" diye homurdandı. Bedirhan da arkasında köpek yavrusu gibi titriyor, burnunu çekiyordu. "Kapıları açamadık, bir saattir verandanın önünde it yavrusu gibi titriyoruz, Buzlar Kraliçesi!"

"Cırlama, Möğ Kız," dedi Karan, Billur'a dik dik bakarak. "Hem sizin burada ne işiniz var?"

Karan aracın uzaktan kumandasıyla cipi kilitledikten sonra bizden tarafa dolandı. Sergen, dağ evinin verandasının ahşap merdivenlerini iniyordu, Karan onu da görünce kaşları tamamen çatıldı.

"Ulan pezevenk, sen mi getirdin bunları buraya?"

Sergen ellerini havaya kaldırdı. "Her şey bu kızılın başının altından çıktı, abi," dedi savunma moduna geçerek. "Benim olayla hiçbir ilgim yok."

"Ay yeter! Ne konuştunuz be!" diye ciyakladı Bedirhan bir anda. "İçeri girelim de öyle yapın toplantınızı. Bakın benim alt tarafta sinyal

yoktu, çeneme de bir şeyler oldu. Konuşamıyorum, anlıyor musunuz? Velinimetim olan kelimelerimden ayrı düştüm, laf sokamıyorum. Sizi yiyişirken yakaladım ona bile gıybet yapamadım, haram düşünemedim, fesatlıktan içimi dışımı çürütemedim!"

"Bedirhan." Karan'ın sesi otoriterdi.

"Karan Beyciğim," dedi Bedirhan yavru bir kedi edasıyla.

Karan uzun bir süre dik dik bakarak herkesi inceledi. "İçeri girelim," dedi çenesiyle verandanın merdivenlerini işaret ederek. Bakışlarını Sergen'e çevirdi. "Bana anlatacakların vardır şimdi senin. Daha birkaç saat olmadı telefonda konuşalı, bu yediğin bokun mantıklı bir açıklaması vardır umarım."

Sergen mahcup bir tavırla başını salladı.

Verandanın merdivenlerine yöneldim. "Madem bu kadar üşüdünüz, niye bizi aramadınız?" diye sordum.

"Bu fedai, abisini rahatsız etmek istemedi," dedi Billur homurdanarak. Sergen'e hoşnutsuz bakışlar atıyordu. Billur aniden koluma girdi. "Neredeydiniz?" diye sordu. Bedirhan hemen arkamızdan verandanın merdivenlerine doğru yürüyordu. Karan merdivenleri bizden önce tırmanıp cebindeki anahtarı çıkarıp dağ evinin kapısının kilidini açtı, kapının açılmasıyla Bedirhan'ın bizi itip, aramızdan geçmesi bir oldu.

"Sıcak yuva buldum, Ya Rab! Ev buldum!"

"Ayı!" diye bağırdı Billur, Bedirhan'ın arkasından.

İçeri girdiğimizde içeride şömine yanmadığı için içerinin de dışarıdan pek bir farkı yoktu. Çantamı kanepenin üstüne bıraktım. Bedirhan salonun ortasına dikilmiş, bomboş gözler ve düşmüş omuzlarla şömineye bakıyordu. Hayalleri yıkılmış gibi bir hali vardı. Aniden dizlerinin üstüne çöktüğünde hepimizin kaşları aynı anda çatıldı.

"Bakın ben bir sanatçıyım," dedi titreyen bir sesle, ellerini havaya kaldırarak. Parmak boğumları soğuktan dolayı bembeyaz olmuştu. "Sanatımı bu ellerle icra ediyorum. Botokslu karıları bu ellerle bir halta benzetiyorum. Bu bir sanatçıya hakarettir, bu bir sanatçının sanat hayatıyla oynamak, ekmeğinin önüne taş koymaktır!"

Billur çantamı bıraktığım kanepenin üstüne yerleşirken burnunu çekerek parmaklarını birbirine geçirip avuçlarını birbirine sürttü. "Şarj cihazını getirdim," dedi avuçlarına nefesini vererek. "Bir de sizi yoklayalım dedik."

"Bakire misin değil misin diye yanımızda bir ebe de getirmeyi teklif ettim ama kabul etmedi bu çepiç,*" dedi Bedirhan dizlerinin üstünde yandan Billur'a bakarak.

"Çepiç deme lan bana!" diye hırladı Billur. "Yemin ederim sinir ediyor beni ya!"

"Çepiçsin işte, çeeepiiiiç! Kuru bacaklı, cehennem süpürgesi, kızıl bakire!"

"Dalaşmayın iki dakika," dedi Karan sert bir sesle.

Karan şöminenin önüne yürüyünce Bedirhan heyecanla, "Ay kahramanım, yakacak şömineyi! Hem zengin hem kahraman hem de katana gibi adam!" diyerek el çırptı.

"Bedirhan bak ben şiddete karşıyım ama sen şiddet görmeye çok meyilli bir tipsin, kaşınma, sus," dedi Karan ters bir şekilde, sesinin kıvrımlarına yerleşen o şiddet, kalbimin hızlanmasına neden oldu. Şömineyi yakmak için diz çökerken bakışları Sergen'e kaydı. "Açıklama yapmak için üç saniyen var," dedi tok bir sesle. "Üç."

Bir an güleceğimi sandım.

"Abi bu kızıl kafalı Yaşar Baba'ya gidip kafasına saçma sapan şeyler sokmuş, adamcağız da endişelenip bizi yanınıza gönderdi."

Billur gözlerini kocaman açıp, sahteden bir şokla, "Ay üstüme iyilik sağlık. İftira!" diye bağırdı.

Karan başını iki yana salladı. "Tahmin ettiğim gibi." Şömineyi tutuşturup kalktığında, Bedirhan ateşin başına geçmiş, ellerini henüz yeni yanmaya başlayan ateşin üstüne tutmuştu bile.

"Siz neredeydiniz?" diye sordu Billur bana sokularak. Hemen yanında oturuyordum, gözlerim Karan'ın üstündeydi. "Fedai ser verdi sır vermedi, çok gıcık bir tip."

"Karan'ın bir görüşmesi vardı," dedim ensemi ovarak. "Oraya gitmiştik."

"O arabadaki haliniz neydi?"

"Öf Billur!"

"Çiftleşecek kedi gibi sürtünüyordunuz birbirinize," dedi kısık bir sesle. Etimi iki parmağının arasına alarak sıktı, acımasızca cimcikledi. "Gebertirim seni ha."

Sessiz kaldım. Yeterince utanıyordum zaten. Orada yanlış anlayacakları pek de bir şey olmamıştı aslında ama bu sabah yaşananlar aklıma

---

* Çepiç: Çok zayıf, sinsi kız.
Bir yaşındaki keçi.

gelince yanağıma hızla oturan ısıyı kovalayamadım. Şu an tenimin kızardığına emindim, beyaz tenim kızarmak için oldukça müsaitti. Bakışlarımı yanan ateşe çevirirken Billur'un homurtularını duyabiliyordum.

"Abi, Yaşar Baba'nın kesin emri var, bu geceyi sizle geçireceğiz..." Sergen bakışlarını Karan'dan kaçırdı. "Biliyorsun, eğer dediği olmazsa burayı başımıza yıkar."

Karan bir süre sessizce olduğu yerde dikildi, ardından mutfağa girerek gözden kayboldu. Birkaç saat geçmiş, Bedirhan sonunda ısınmış ve çenesindeki buzlar çözüldüğü için yıldırıcı bir Türkçeyle beni tüketircesine konuşmaya başlamıştı. Karan'ın duyma şansı olmadığı her fırsatta bakireliğimle alakalı sorular yöneltiyor, pantolonundaki kemeri çıkarıp bacaklarıma bağlamaya çalışıyordu. Maksadı, onlar yokken bacaklarımı bir santim bile aralamamamdı...

Telefonumu şarj etmiş, pilini tamamen doldurmuştum. Akşam karanlığı çökmeye başladığında içeriyi aydınlatan tek ışık şöminenin kızıl, turuncu ışığıydı. Sokağın üstündeki gök, gri alt tonlu bir maviyle boğulmuş gibi görünüyordu. Herkes bir köşeye çekilmiş, sessizliğin yarattığı kaosun içindeki yerini bulmaya çalışırken, düşünceler sessizlikten beslenerek sırtıma binmiş, damarımın en kanlı yerini bulup aç ağzını yaslayıp kanımı emmeye başlamıştı bile.

Dizlerimi karnıma doğru çekip sırtımı kanepeye yaslayarak gözlerimi harlanan turuncu, sarı ışıklara sahip kızıl ateşe çevirdim. Karan ve Sergen fısıltı halinde bir şeyler konuşmaya başlamışlardı, birkaç kez Arda'dan bahsedildiğini duyar gibi olmuş, adını duyduğum an su yeşili gözler direkt gözlerimin önüne asılmıştı. Telefonumu açtığımda ne annemden ne de Defne'den mesaj ya da arama olmadığını gördüm, bunu babamın yanlarında olduğunu kendime hatırlatarak yok saymaya çalıştım ama kalbimi kemiren tahtakurusu o kadar yüzsüzdü ki, göğüs kemiğimi aşındırıyordu.

Kalbimi taşıyan kemiğin etrafı küflenmişti.

Billur'un yanıma sokulduğunu ateşin ışığında büyüyen gölgesinden anladım. Omzumun üstünden ona baktım. Kızıl saçlarını koca bir topuz yapmıştı, topuzun etrafından asi saç tutamları fırlamıştı. Görmeye alışkın olduğum koyu göz makyajı yoktu ama dudağındaki ve burnundaki halkalar duruyordu. "İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle.

Omuz silktim. "Ne oldu ki?"

Bana biraz daha sokuldu. "Yani biliyorsun... Son olanlar kötü şeylerdi. Bunlardan konuşacak değiliz tabii ki ama böyle suspus oturmana da dayanamıyorum."

"Ben hep böyleyim," dedim inşa ettiğim buzdan kalenin altında kalırken. "Öğrenemedin mi hâlâ?"

"Seni böyle sevdiğimi biliyorsun," diye homurdanıp çenesiyle başımın üstüne vurdu. "Ama arkadaşımın ruh hallerini o poker suratında mimik oynamasa da anlayabiliyorum."

"Daha ne olabilir ki dediğim anda çok daha kötüleriyle karşılaşmaya alıştım ben. Sorun etmiyorum," dedim gözlerimi yanan ateşe çevirerek. "Yanmadan sönemezsin."

Dudaklarımın ev sahipliği yaptığı o gölgeli kıvrım, kimsenin göremeyeceği kadar karanlık bir gölge, şeffaf bir siluetle belirmişti. Karan'ın varlığını hatırlattım kendime. Ondan öğrendiklerimi, ondan kazandıklarımla karıştırıyor ve hayatıma pay ediyordum. Olgun siyahına bakarak yürüyor, bazen de onun attığı o güçlü adımları taklit ederek atıyordum bir sonraki adımımı.

Bana kazandırdığı her şey adına, soğuk şefkati, siyah gerçekliği adına, sayamayacağım birçok şey adına ona minnettardım. Kalbim, minnettarlık duygusunu hissetmiş, bu duygunun sözlükteki anlamından bile bihaberken, o duyguyu kavrayıp avuçlamıştı.

Billur hiçbir şey söylemedi. Bedirhan cam duvardan dışarıyı izlerken, "Kar yağıyor," diye fısıldadı alçak perdeden. Sesi ilk kez bu kadar tok ama kısıktı, kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı ona çevirdim. "Kar görmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Fethiye'ye kar yağmaz zaten," dedim. "Sen Fethiyeli değil misin?"

Bedirhan bana bakmadan dilini şaklattı. Cama düşen siluetine baktığımda gözlerine yayılan o dalgın ifadeyi görebilmiştim. Düzgün ve biçimli yüz hatlarına sinen her neyse, bana oldukça tanıdık gelmişti.

"Ben aslen Fethiyeli değilim."

Kelimeler dudaklarının arasında lâl olmuştu da dilini yakmıştı sanki. Ona bakakaldım. Gözlerini camdan ayırmadan dışarıyı izlerken o kadar tepkisiz, o kadar tanıdığım Bedirhan'dan uzak görünüyordu ki. Karan'ın keskin bakışları Sergen'i odağından çıkarıp yavaşça bana dönünce, onun bakışlarını hissedip ben de ona baktım. Keskin bakışlarının üstüne diktiği türbe kutsallığındaki kirpiklerine batırdığı o anlamlar su yüzüne çıktı. O kısa bakışma ruhuma kadar sızıp hissettiğim her şeyin ipini parmaklarının arasına aldı.

O bir kukla sanatçısıydı, ben de onun ruhu çekilmiş kuklasıydım.

İşin tuhaf yanı, çekilen o ruhu, onun iplerinden tekrar doğuruyordum.

"Kar özlenmez mi?" dedi Karan bakışlarını benden koparıp Bedirhan'a çevirerek. "Hadi dışarı çıkalım."

Bir an duraksadım, kaşlarımı çatıldı ama o bana değil, hâlâ Bedirhan'a bakıyordu. Bedirhan duraksayıp omzunun üstünden Karan'a baktı. Karan eliyle Sergen'in dizine vurarak ayaklandı. "Hadisenize, çıkalım."

"Abi, bu soğukta dışarı mı çıkılır?" diye sordu Sergen afallamış bir sesle.

Billur yavaşça ayaklanıp gerinerek, "Çıkılır, fedai bozması. Hadi dışarı çıkalım!" dedi, sesi heyecanlı geliyordu. "Şu kokoş Bayır Gülü'nün kafasını patlatmak için kartopumun içine taş koyacağım." Bedirhan'a bakarak sırıttı. "Hadi len, Bayır Gülü."

Bedirhan gözlerini Billur'a çevirdiğinde, koyudan açığa el uzatan iri gözlerinde bir şeyler görür gibi oldum ama ışık hızıyla silinen o şey, yerini alaycı bir gülüşe bıraktı.

"Çıkalım da yarıvereyim kafanı senin ben, cehennemin kızıl cüppeli bekçisi!"

Aralarında ilk kez kar gören kişi muhtemelen yalnızca bendim. İlk kez kar gördüğüm o anı hatırlayınca yanaklarım ısındı. Parçalanmış bulutlara benzeyen ama buz gibi soğuk olan o şeyle ben de oynamak istiyordum. Bakışlarım Karan'ı buldu. Onun kalbinde bir filtre vardı, kanı ne kadar kirlenirse kirlensin, onda o kalp olduğu sürece o hep yüce, temiz kalacaktı. O, birçoğumuzun göremediğini tek seferde görebilen bir adamdı.

Postallarımı giyip, benim için alındığını bildiğim berelerden bej rengi olanı Billur'a verdim, ben de siyah bereyi taktım ve eldivenlerimi de elime geçirip çıkış kapısına yöneldim. Diğerlerinin de bizden farkı yoktu, herkes bere ve montlarını giymişti. Üstlerinin çok sıkı olduğu söylenemezdi ama yine de idare ederdi. Evden çıktığımızda soluk, gri bir cesedin, kanı çekilmiş, rengi solmuş mavi damarlarını anımsatan gökyüzüne baktım.

Gök, gitgide daha lacivert bir görüntü almaya başlamıştı. Hemen ileride, yolun sonunda bir sokak lambası vardı. Güçsüz de olsa biraz olsun ışık yaymayı başarmıştı. Karan verandanın sarı lambasını yakınca etraf artık daha gözle görülür olmuştu. Baykuşların ötüşünü duyabiliyordum, birkaç kuşun sesi daha ormanın derinliklerinde yankı yapıyordu ve sert soğuk burun deliklerimden içeri doluşup resmen beynimi yakıyordu.

Lapa lapa birikmiş karın üstünde durdum. Birkaç saat önce neredeyse erimiş olan bu karın hangi ara böyle tuttuğunu düşündüm. Yüzüme gelen saçı geriye atarak beremi biraz daha aşağı çekecekken, sırtıma

yediğim soğuk darbeyle afalladım ve bir an ne yapacağımı bilemez bir şekilde, hiddetle arkama döndüm. Karan muzip bir ifadeyle bana bakıyor, avucunda kalmış kar taneleri yere dökülüyordu.

Hain bir saldırıya uğramıştım!

"Sen!" diye ciyakladım, yüzümü buruşturarak işaret parmağımı ona doğru sallarken. "Bu çok aniydi, Karan Çakıl! Hazırlıksız yakalandım!"

"Kartopu oynarken, hazırlan topu atıyorum, dememi falan mı bekliyordun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Bir an duraksadı, arkamda bir yere gözlerini kısarak baktı.

Ve bir darbe daha yedim...

"Ama siz hep bana atıyorsunuz!" diye bağırdım bu kez diğer yöne dönerek.

Billur sırıtarak, "Hareket et o zaman, uyuşuk!" diye bağırdı ve yerden topladığı karları avucunda yuvarlayıp koşarak Sergen'e doğru fırlattı. Sergen ciddi tavrını bozmadan kartopunun suratına patlamasına göz yumdu. Boğazımın gerisinden bir kıkırtı yükseldi ama bu kıkırtıyı kahkahaya çevirmeden hemen önce asılıp geri çektim.

"Oynasana, fedai!" diye bağırdı Billur tekrar. "Adama bak, manken gibi dikildi, topu attığımda bile pozunu bozmuyor. Artist!"

Yere eğilip beceriksizce karları avuçladım, eldivenin içine sızan yoğun soğuğun yarattığı yangını avucumun içinde hissettim. Bir an duraksadım, başımı kaldırıp onları izledim. Billur kartopu yapmak için tıpkı benim gibi eğilmişti, Bedirhan da Billur'un eğilmesini fırsat bilerek elindeki dev kartopunu onun ensesine fırlatmış, Billur'un yüzüstü karların içine düşmesini sağlamıştı.

"Ulan!" diye bağırdı Billur dehşet içinde. "Dondum ulan!"

"Bağırma kız, çepiç."

Dudaklarımı birbirine bastırıp avucumu karın içinde gezdirerek onları izlemeyi sürdürdüm. Sergen pek katılmak istemiyor olsa da bolca kartopu yemişti. Karın soğuk nefesini kendi sıcak nefesimle tokuştururken, karın üstünde duran ellerimin üstüne başka bir el yerleştirildi. Heybetli gölge tüm bedenimi örttü, beni içine sakladı.

"Hadisene, küçücüğüm," diye fısıldadı Karan, avucumdaki karları toplamam için elimi kara sürterek. "Hadlerini bildir şunlara. Günümüzü mahvettiler."

Avucundan elime akan saf güveni hissettim. Gözlerimi kaldırıp onun karların altında simsiyah bir ayrıntı olan kuzguni siyahı gözlerine

baktım. Gözlerinde siyah boyalı bir duvar vardı. O duvarı kendi örmüştü. O duvarı aşabilen tek insan sanki benmişim gibi hissediyordum.

O, kusurları kusursuzlaştıran tehlikeli bir adamdı.

"Günümüz mahvolmuş gibi hissetmiyorum şu an ben," dedim karı eşelemeye devam ederken.

Zemheri gece siyahı gözleri beni öyle ayrıntılı inceledi ki, karların arasında çırılçıplak ve savunmasız hissettim kendimi.

"Seninle baş başa olmayı tercih ederdim şu an, Çakıltaşı," dedi sabit bir sesle. Sesindeki sakinliğin aksine kelimelerinde deprem gibi bir sarsıntı vardı.

Ben de bunu tercih ederdim ama ona söyleyecek de değildim. Diğer Merve'nin ponpon kızlar gibi kıçını sallayıp, çılgınca oradan oraya koşturduğunu görebiliyordum şu an. Karan, o Merve'nin varlığından haberdar olsaydı sanırım benim bir kaçık olduğumu düşünüp benden kaçabilirdi.

"Ben de ilk atışımı yapmak istiyorum," dedim sırıtarak. Karan başını sallarken aniden ensesine çarpan kartopu dengesini kaybetmesine ve yüzünün yüzüme çarpmasına neden oldu. Burnu burnuma çarparken alınlarımız da tokuşmuştu. Bedeninin baskısıyla geriye doğru düştüm, o da benim üzerimde boylu boyunca uzanıyordu şu an.

"Lan o karın içinde taş vardı, çepiç!" diye bağırdı Bedirhan şok içinde. "Ay yıktı dağ gibi herifi!" Bir an duraksadı. "Kapat kız bacağını, arana girdi!"

"Taşlı kartopunu abime mi attı o salak?" diye sordu Sergen panikle.

"Ya ben hedefi karıştırdım!" diye bağırdı Billur. "İyi mi o moruk? Oha! Kaldırın şunu kızın üstünden!"

Karan yavaşça doğrulurken, karların içinde boylu boyunca uzanan ve soğuğu sırtında hisseden bendim. Hissettiğim soğuğa rağmen bedenim ateş gibiydi. Şaşkın şaşkın gökyüzüne bakarken, gökten yere doğru süzülen bulut parçalarının yüzüme dokunmasına izin verdim.

"Topunuza sokarım sizin ha!" diye bağırdı Karan ensesini tutarak. "Kafamı yarmak falan mı kızım senin niyetin? Derdin ne senin?"

"Kafana değil ensene geldi bir kere!" dedi Billur bağırarak.

"Ulan bir de üste çıkıyor!"

"Yanlışlıkla oldu be!"

Bir anda doğrulup avucumda biriken karı gelişigüzel yuvarladım ve hiç beklemediği anda Billur'a fırlattım. Tam ağzını açmış, açıklamasına devam edecekti ki, kar öyle büyük bir hızla onun suratına çarptı ki,

attığı çığlık ormanın en kuytusuna kadar sızmayı başaran bir yankıyla etrafta çınladı.

"Heyt be!" diye bağırdı Bedirhan alkış tutup sırıtarak. "Yürü be, aferin sana çantaka!*"

"Çantaka ne be?" diye bağırdım ve eğilip yerden topladığım bir dolu karı avucumda yuvarlayarak bu kez Bedirhan'a fırlattım. "Ne olduğu belli olmayan şeyler söyleme bana!"

Kar suratına çarparken, "Kalleş küçük karı!" diye bağırdı.

Havada uçuşan kartoplarının kime ait olduğu bir sırdı, o kadar hızlılardı ki. Durmadan bir yerime çarpıyor olsa da, benim attıklarımın da birilerine çarptığına hiç şüphem yoktu. Soğuğun ortasında terleyecek kadar çok hareket etmiş, bana atılan kartoplarından kaçmış, bazen de Karan'ın arkasına saklanmıştım.

Gecenin kaçıydı bilmiyordum, Karan'ın kucağındaydım ve o merdivenleri ağır ağır tırmanıyordu. Yüzümü onun acı çikolata kokan boynuna gömdüm, soğukla karışmış güvenin o yakıcı kokusunu soludum. Ruhumun ulumasına, benliğimin içinde saklanan, yüksek ateşten havale geçiren o kırık kız çocuğunun acıyla inlemesine neden olan ama küçük kızın ondan ayrı da kalamadığı o şefkatli kolların arasındaydım. Bir yıldırımın düşüşü, bir şimşeğin acımasız sesi ve bir fırtınanın uğultusu gibi tüm hislerim üst üste binmiş, güvertesi yanmış bir gemi enkazından farkım yoktu şu an.

Yorulmuştum.

Gerek fiziksel gerek de ruhsal olarak yorgundum ama huzurun dolaştığı damarlarıma, hüznün bekçilik yaptığı o ara sokaklar dar gelir olmuştu.

"Şöminenin önünde uyuyup ısınmanı isterdim," diye fısıldadı karanlığı yaran, bir başka karanlığın bağrında kanayan o koyu ses. "Ama şöminenin önü çoktan kapıldı, velet."

"Kollarında uyumayı tercih ederdim zaten," diye mırıldandım özgürce.

Karan'ın beni tutan kolları kasıldı, bedeninin sertleştiğini hissettim ama buna aldırış edemeyecek kadar halsiz hissediyordum. Kapı aralandı. Uyku ile uyanıklık arasında gerilmiş ince bir ipin üstünde yürüyordum şu an. Bilincim karanlık suların dibine çekilmeden hemen önce simsiyah bir okyanus halesi tarafından sarıldığımı hissettim, koyu renk bir dalga üzerimi örttü.

* Çantaka: Lazların sevimli buldukları genç kızlara, kız çocuklarına söylediği şey.

Yatağa bırakıldım. Bedenimi hafifçe dikleştirdi, kendimi dik tutamıyordum ve onun sert göğsüne yığılıyordum. Üstümdeki montu çıkarıp kafamdaki bereyi de aldıktan sonra onları bir kenara bıraktı ve ayağımdaki postalları çıkardı. Beni yatağa yatırdı, anında yan dönerek cenin pozisyonu aldım. Kendi montunun fermuarının açılırken çıkardığı o sesi duydum. Yatağın kenarı çöktü, hemen ardından sırtım onun kaslı göğsüne bir kalıp gibi oturdu. Çizdiğimiz sınırları ihlal ederek bedenlerimizin arasında bir nefeslik yer bile bırakmazken, kendimi tamamen ona teslim ettim ve kollarının bedenime bir sarmaşık gibi dolanmasına izin verdim.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Uykunun dürttüğü gözlerimi yavaşça aralamama neden olan suyun berrak sesiydi. Ağırlaşan kirpiklerimi araladım, görüş alanıma giren ilk şey banyodan yatak odasına sızan ışık oldu. Saat kaçtı? Sabah ezanı okunmuş muydu? Banyonun kapısı aralıklı duruyordu, gecenin karanlığı odanın içini doldurmuştu, uykulu gözlerim ışığın ağına takıldı.

Karan lavabonun önündeydi. Bir süre onun orada ne yaptığını idrak etmeye çalıştım. Daha sonra fark ettiğim şey uykumun ortasına bir kazık gibi saplandı ve kalbimin atışlarının hızlandığını hissettim.

Abdest alıyordu.

Bir süre yattığım yerde hareket dahi etmeden onu izledim. Gözlerimin aynasına düşen dünyevi, hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar ütopik bir güzellikti, ben bu güzelliği yudum yudum içiyordum ama Karan'ın bundan haberi yoktu. Yavaşça banyodan çıktı, çıkarken ışığı kapamıştı. Gözlerimi sıkıca yumdum, karanlık gölgesi odanın içinde büyüdü, hemen önümden geçip dolabı açtı. Karanlıkta zor da olsa seçebilmiştim, koyu yeşil bir şeyi dolaptan çıkardıktan sonra yanımdan uzaklaştı ve odadan çıktı. Yataktan yavaşça doğruldum, onu izlememi söyleyen bu his resmen zihnimi ısırıyordu.

Yaptım. Yataktan kalktım ve onun arkasından gittim.

Yatak odasının hemen yanındaki boş odaya girdi, kapı aralıklı durduğundan içeriyi görebiliyordum ama etraf zifiri karanlık olduğu için Karan beni fark etmemişti. Uykulu gözlerimi ovuşturdum, kapının kenarına geçtim ve kafamı yavaşça içeri doğru uzattım.

Koyu yeşil şeyi yere serdi, o an o serdiği şeyin bir seccade olduğunu anlamıştım.

Başparmaklarını yavaşça kulağına değdirdi, sırtını duvara vererek derin bir nefes aldım, beni görmesini istemiyordum. Bu yaptığım doğru

muydu? Bilmiyordum. Bir şey fısıldadığını duydum ama sesi o kadar az çıkmıştı ki, ne dediğini anlayamamıştım. Ellerini karnının altında bağladı, profilini seçebiliyordum.

Bu yaptığım günah mıydı? Bunu da bilmiyordum. Şu an bildiğim tek şey secdeye eğdiği başıydı, dua dökülen dili ve imanlı kalbiydi. Sadece izledim. İbadetin bedenindeki estetik dansını, Karan'ı Karan yapan o farklılığı izledim. Her zaman yaptığı bir şey değildi, birçok kez aksattığını biliyordum, belki de bilerek kılmıyordu ama şu an, kalbindeki inancın ateşi sanki harlanmış gibi başını secdeye koyuyordu.

Bu kez çok daha sert bir duvara toslamıştım. Onun dudaklarından dökülen duanın yarattığı kalkanın içinde olduğumun, siyahın en nurlu saatine denk geldiğimin farkındaydım.

3. BÖLÜM: KELEBEKLER VADİSİ

Zihnimin derinliklerinde saklanan geçmiş, bir kadının rahmi gibi aralanıyordu. Bir ölüyü hayatta tutan terazisi bozuk bir evrenin ortasındaydım.

Ruhumda tren yolları vardı ve vagonlar hep kalbime çarptı.

Bedenimden akıp, ızgaraların içine süzülen sıcak su banyonun buhar altında kalmasına neden olmuştu. Karşısında durduğum ayna, görüntümü korkunç bir şekilde buğulandırdığında, bu görüntünün bana hiç de yabancı olmadığını fark etmiştim. Buğunun içinden su damlaları akıyordu. Bakıldığında görünen yüzüm ve içimdeki bulanıklığın arasındaki tezatlık, şık bir elbisenin kadının vücudundan dökülüşü, çatlaklarla kaplı hırpalanmış bozuk bir tenin ortaya serilişi gibiydi.

Yine de o bedende oluşan her bir çatlak, bozulan her bir doku, bir savaş sırasında yaralanan uzuvdu. Ama kesintisiz bir galibiyete sahipti.

Tenime saplanan ucu yanık iğnelerin ruhuma çizdiği o kanlı dövme, bir Orhun Yazıtı gibi tepeme dikilirken, yastığa akıttığım katranla beslediğim akrebi yavaş yavaş öldürüyordum ama o akrebin bundan haberi yoktu.

Giyinip duştan çıktım. Dişlerimi fırçalamış, saçlarımı kurutmuştum. İçerisi tahmin ettiğimden daha ılıktı, Bedirhan'ın izlediği evlilik programında çalan saçma sapan romantik şarkı dağ evinin duvarlarına çarparak büyüyüp kulak zarıma hasarı büyük darbeler bırakırken, yüzümü buruşturarak ahşap merdivenleri inmeye başladım. Koltuğun bir ucunda Billur, diğer ucunda Bedirhan uzanıyordu ve ikisinin de ayakları birbirlerinin kafalarının hemen dibinde duruyordu.

Kaşlarımı kaldırıp hayretle onlara baktım. Beni ilk fark eden, kumandayla kafasını kaşıyan Bedirhan oldu.

"Memesiz hazretleri uyanmış. Haniymiş benim fındık farem? Haniymiş benim kazuletim? Haniymiş benim suratına tükürdüğümün tipsizi?"

Billur portakal renkli çoraplarının içindeki ayak parmaklarını oynatıp Bedirhan'ın ağzına sokmaya çalışınca, Bedirhan boğulur gibi bir ses çıkararak, "Gördün işte!" diye bağırdı bana bakarak. "Komplo yapıyor! Beni yavaşça öldürmek için, benim seksi bedenimi yoldan çıkarmaya, kendi çelimsiz, çepiç, 'ıy o ne be' tipiyle beni baştan çıkarmaya çalışıyor!"

"Ha işim yok, senin gibi bir herifi baştan çıkarmaya çalışacağım ben," diye homurdandı Billur. "Çok konuşuyorsun. Ayağım ağzına tam oturdu hem."

"Çek şu mandıra kokulu ayaklarını, burnumun direği doksan beş derece iç açıyla arkaya doğru eğildi!"

"Matematiğine sokayım, öp beni."

"Seni öpeceğime, şu memesizin olmayan memesini taşıyan, onun sutyen sandığı ama normalde mandalina kabuğu olan o kumaş parçasını öperim!"

Billur kafasını geriye atarak böğürtüye benzer bir kıkırtı çıkarınca, Bedirhan da onu taklit ederek kafasını geriye attı ve Recep İvedik'i aratmayacak bir tonlamayla böğürerek gülüşmeye başladılar.

"Sabah sabah formdasınız," dedim yüzümü buruşturarak. "Karan nerede?"

"Senden daha büyük memelisini bulmuş," dedi Bedirhan. O tuhaf gülüşü tekrarladılar.

"Doğru düzgün cevap ver."

"Giderken sana otobüs parası bırakacaktı ama çocuklardan otobüs parası almıyorlar," dedi Bedirhan bir kez daha böğürerek gülerken. Billur da onunla gülüyordu.

"Oradan bakınca çocuk gibi mi görünüyorum?" diye sordum sinirle.

"Haklısın," dedi Bedirhan kaşlarını kaldırarak. "Erkek çocuklarının bile memeleri nohut boyutunda ama senin göğüs kafesi çevrende bir nohuda bile rastlanmadı."

"Çok komiksin," diye homurdandım keyifsizce. Sergen salona girdiğinde camdan duvarın önüne yürüdüm. "Şey..." Bakışlarımı Sergen'e dikecektim ki, Bedirhan yine araya atladı.

"Kocasını soruyor, Sergoş."

"Bedirhan, iki dakika insan ol birader," dedi Sergen, Bedirhan'a kötü kötü bakarak.

"O memeyle koca bulunca seviniyor gariban. Haklı. O memeyle onu kabul eden birini bırakmamalı bence de." Bedirhan dudaklarını büktü. "Üzülme, Merviş, al bir destekli." Bir an duraksadı. "Kız yoksa bu destekli kullanan halin mi senin? Evlerden ırak!"

Gözlerimi devirip cama doğru döndüm. Karan, veranda merdivenlerinin tırabzanına yaslanmış, telefonla konuşuyordu. Gözlerimi kısıp pürdikkat ona bakmaya başladım, balıkçı yaka kazağın onun uzun boynunu nasıl sardığını görünce, içimde büyüyen o hayranlığın beni yutacağını düşündüm.

Bir süre telefonla konuştuktan sonra telefonu kapayıp siyah kotunun cebine attı. Derin bir nefes aldı, gözlerini ormanın derinliklerinde gezdirdi. Onun bakışlarından etkilenmeyecek bir Allah'ın kulu bile yoktu bana göre.

Belki de bana uzatılan ilk elin sahibi olduğundan böyleydi.

Ya da o uzatılan el ona ait olduğu içindi.

Bilmiyordum.

Bir an gözleri önünde durduğum cama kaydı, o an zaman durdu sandım. Arkamdaki tüm gürültü bir uğultudan ibaretti. Kulaklarım yalnızca bu bakışmanın etrafa yaydığı statik elektriğin çıkardığı çatırtıları duymaya başladı. Nefes alma süresince gözlerimizin renklerini oluşturan pigmentleri birbirimizin gözlerine sürdük. Gözlerindeki kaplanın pençeleri gözlerimdeki avın derisine saplanmıştı.

Yavaşça cama doğru döndü, gözlerini camdan ayırmadan camın önüne kadar yürüdü. Tam camın önünde durduğunda önümüzde arkasını yansıtan camdan başka hiçbir şey yoktu. Sanki karşımdaydı ama değildi. Aramızdaki bu şeffaf duvarı, ruhumun ruhuna okuduğu meydan esnasında kullandığı o hırpalanmış kalkana benzetmiştim.

Siyah gözlerinin tam içine baktım. Bakışları camı parçalayacak kadar sert ve güçlüydü.

Alt kata inerken cebime attığım telefonum aniden titreyince, bakışlarının uzattığı halat koptu ve gözlerimiz iki farklı uçuruma devrildi. Telefonun ekran kilidini kaldırdım, panele düşen mesaj bildirimine bir süre bomboş gözlerle bakıp, mesajı açtım.

Gönderen: Defne Karakuyu

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama bence bir açıklamayı hak ediyorum. Evi terk ettin,

peki. Bu senin seçimin, Merve. Ama şu an ne halt yediğini biliyorum ve görüşeceğiz. Eğer görüşmezsek, o yanındaki koca adamın başını belaya sokmaktan asla çekinmem! (10.17)

Bomboş gözler, bomboş bir kalp ve kayıp bir ruhla okuduğum mesaj içimde hiçbir şeye dokunmamıştı. Yine de Defne'nin sinirlendiğinde yıkmaktan korkmayan bir karaktere sahip olduğunu biliyordum. Kollarımda ağladığı doğruydu ama o yalnızca gözyaşları akarken sığınacak bir kol arardı. O kolun benim kolum olması umurunda değildi; o kolu ona bir yabancı da açsa, o an o yabacıya da aynı bana sığındığı gibi sığınırdı.

Biz farklıydık.

Aynı kanın, farklı iki damarı.

Derin bir nefes alarak telefonun ekranını cama çevirdim ve Karan'ın da mesajı okumasını sağladım. Yüzünde hiçbir şekilde mimik oynamadı, tepki dahi vermeden mesajı okudu ve gözlerini kaldırıp dikkatle yüzüme baktı.

Telefonumun mesaj bölümüne girip yazmaya başladım.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Gitmem gerek. Dediğini yapar. Başına bela olmak istemiyorum. Ki yeterince bela olduğumun da farkındayım. (10.19)

Telefonuna gönderdiğim mesajı açıp okuduğu anda biçimli kaşları çatıldı, düz bakışlarını kısaca bana değdirdikten sonra o da yazmaya başladı.

Gönderen: Karan Çakıl

Korktuğumu falan mı sanıyorsun? Başıma bela olduğun falan yok, aptal velet. Saçma sapan tehdit mesajlarını göz ardı etmen taraftarıyım. (10.22)

Bir süre tepki vermeden yalnızca onun gözlerinin içine baktım. Bedirhan'ın arkada bizimle dalga geçtiğini duyabiliyor ama bununla ilgilenmiyordum. Karan içeri girince, "Cidden onu görmezsem sorun yaratabilir," dedim kısık bir sesle. "Karan, onu görmem gerek."

"Ablanın tehditleri umurumda bile değil," derken bana değil şöminenin üstündeki tezgâhta duran küçük biblolara bakıyordu. "İnsanları fazla kafana takıyorsun."

"İnsanları kafama taktığım falan yok benim," dedim sert bir şekilde. Sergen'in gözleri bize doğru döndü ama ben pürdikkat Karan'a bakmaya devam ediyordum. "Defne'yi bilmiyorsun, muhtemelen her şeyi yanlış yorumladı."

"Yanlış yorumladığı hiçbir şey yok," dedi Karan süngü gibi bir sesle. "Her şey tam da yorumladığı gibi oldu. Ben o herifi hastanelik ettim, seni de kendime sakladım. Anlatabildim mi? Tam olarak düşündüğü gibi."

Bir an, zamanı delip, geçmişe kadar uzanan bir hançerin bıçağını kalbimde hissettiğim bir an, yalnızca durdum ve onun gözlerinin içine baktım.

"Ben isteyerek senin yanındayım," dedim tekdüze bir sesle. "Kendi kararlarımı kendim verebiliyorum. Defne'nin ne düşündüğü benim gram umurumda değil ama yersiz şeylere de pabuç bırakacak değilim. Onun ne düşündüğü benim umurumda değil diyorum, beni anlıyor musun? Benim umurumda olan sensin, diktatör herif! Ama kafan bunu almıyor, senin o koca kafan bunu almıyor!"

Kara gözlerinden bir ömür geçti.

"Bana sesini yükseltme," dedi sakin bir şekilde. Bakışları o kadar farklıydı ki.

"O zaman sen de beni sesimi yükseltmeye zorlama."

"Ay kavga ediyor bunlar," dedi Bedirhan kısık bir sesle. "Çekirdek var mıdır acaba? İki çıt çıt yapaydık?"

"Kimseyi görmene gerek yok. Kimseye açıklama yapmana gerek yok."

Karan beni yok sayarak salonun çıkışına yöneldi. Kaşlarımı çatıp onu takip ettim. Hemen sol tarafımızda asılı duran boy aynasına baktım omzumun üstünden. Karan önümde, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Ben onun arkasındaydım. Genç görünümüne rağmen yüzüne yerleştirdiği olgun ifade miydi insanların ikimizi farklı görmesinin nedeni? Oysa on yedi yıldır onunkiyle aynı ifadeyi taşıyan bendim. Bizi nasıl farklı görebilirlerdi ki?

Biz onunla aynı renktik.

"Neye kızdın bu kadar?" diye sordum aynadaki yansımamızı izlerken.

"İnsanların sana hükmetmesine izin verme," dedi. "Bu sen değilsin. Sen insanların sana hükmetmesine izin vermezsin. Sen asisin."

"Ben kimsenin bana hükmetmesine izin vermiyorum. Kendimi korumayı öğreneli çok oldu. Şimdi seni korumayı öğreniyorum."

"Anlamadığın şey şu, Çakıltaşı," dedi ruhsuz bir sesle. "Benim korunmaya ihtiyacım yok."

Sessiz kaldım. Belki haklıydı belki değildi. Önemli olan zaten bu da değildi. Önemli olan benim kalbime geçiremediğim sözdü. Tırnaklarımı avucumun içine sapladım, avuçlarımın içinde tırnaklarımın hilal şeklinde izler bıraktığını biliyordum.

"Öğle sonu Fethiye'ye ineceğiz," dedi. "Biraz sıkı giyin. Fethiye'ye ineceğiz ama orada kalmayacağız. Başka bir yere gideceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Neden Fethiye'ye iniyoruz?"

"Çok soru soruyorsun."

"Susmamı mı tercih edersin?"

Bir an duraksadı. Aynaya yansıyan profilinde gördüğüm duygu geçişi çok sert ve hızlıydı. Yumruğunu sıktı, dirseklerine kadar sıvadığı kazağın açıkta bıraktığı damarların ağ gibi örmüş olduğu kalın koluna dikkatle baktım. Her bir damar, bir adamı inşa etmeden önce onu köklendiren bağ gibiydi. Gözlerini yumdu.

"Konuşurken hareket eden o küçük ağzın ve çelimsiz kollarının boşlukta bıraktığı izleri dahi seyreden bir adamı susmakla tehdit etme bir daha, kız çocuğu."

Gözlerim ve dudaklarım aynı anda aralandı. Sessizliğin asma kilidini dudaklarımın iki tarafından geçirip tam orta yerinde kelimelerimi kilitledim.

Öğlen sonuna doğru sessizce üst kata çıkıp giyindim ve Karan'ın yanına indim. Evdekilere hiçbir şey söylemeden evden çıkıp yola koyulduk. O aracı kullanırken sesimi dahi çıkarmıyor, onun bizi götüreceği yeri merak etsem de ağzımı açmadan sadece yolu izliyordum. O da konuşmadı. Birkaç kez telefon görüşmesi yapmış, üstü kapalı bir şekilde bir şeylerden bahsedip telefonu kapamıştı. İlgilenmiyordum. Neredeyse akşam olmuştu, karanlık çökmeye başlıyordu.

"Karan?" dedim sonunda konuşmam gerektiğini hissederek.

"Hım?"

Düşünceli bir şekilde, "Sabaha karşı seni gördüm," dedim. O an, onu namaz kılarken seyrettiğim an tekrar zihnimde belirince elim ayağım buz kesti. O kadar eşsizdi ki.

"Biliyorum," dedi kısaca.

Yanaklarımı zorlayan baskısının büyüdüğünü hissettim. "Nasıl hissettiriyor?"

Tek kaşını kaldırdı, yüzü mesafeliydi. "Ne, nasıl hissettiriyor?"

"O yaptığın şey işte," dedim gözlerimi kaçırarak. "Rahatlatıyor mu?"

"Evet," dedi tok bir sesle. "Ayrıca o şeyin bir adı var."

Başımı cama yasladım. "Bizim evde kimse yapmıyor o yaptığını," diye fısıldadım. "Yani yapmıyordu."

"Ben de düzenli olarak yapmıyorum," dedi sadece.

Düzeltmek zorunda kaldığım cümleyi önüme koydum. *Yani yapmıyordu.* Yuvarlandığım uçurumda tenime batan dikenler artık canımı yakmıyordu. Aslında tükenen benliğimdi.

"Peki sen?" diye sordu bir anda. "Sen hiç dua ettin mi?"

"Küçükken çok ederdim," dedim bir sırrı fısıldıyormuş gibi. "Ama sanırım yanlış etmişim."

Sessizlik aramızda büyüdü ve ikimizi de yuttu. Eğer bir ruh otoparkı olsaydı ve biz ruhlarımızı park etseydik, ruhlarımız muhtemelen yine yan yana dururdu.

Yolun hemen sonunda ışığı yanıp sönen polis aracını görünce bir an donakaldım. Aracın tepesinde yanan lamba, göğün kararttığı ortamı aydınlatıyor, bu aydınlık, huzursuzluğun ağaçların dallarına gölge gibi düşmesine neden oluyordu. İrkilerek Karan'a doğru döndüm.

"Çevirme var," dedim panikle.

Karan beni duymazdan geldi. Bir şey söylemek istesem de, bunun onu daha fazla kızdırmaktan başka hiçbir halta yaramayacağını anlamıştım. Aracı yavaşlattı. Fosforlu yeşil yelek giymiş birkaç polis memurunun yanında bir de üniformalı polis memuru vardı. Üniformalı polis memuru ve diğer memur araca doğru yürümeye başladığında Karan'ın sivri bakışları ön cama kenetlenmişti, adamın bize doğru attığı her adıma büyük bir dikkatle bakıyordu.

Polis memuru ve uzun boylu trafik polisi aracın önünden dolanarak Karan'ın tarafına geçtiler. Karan otomatik düğmeye bastı, cam mekanik bir ses çıkararak açıldı.

"İyi akşamlar," dedi polis memuru. "Ehliyet ruhsat lütfen?"

Karan hiçbir şey söylemeden torpido gözünden bir şeyler çıkardı, polis memuruna uzattı. Polis memuru yanındaki diğer polise belgeleri uzatırken gözlerini bana çevirdi. Bir an izleniyor olmanın verdiği rahatsızlıkla gözlerimi kaçırdım. Panik ve endişe bir olmuş, göğsümün arazisindeki dönümlerin hasadını biçiyordu.

"Kimlik görebilir miyim?" dedi bir anda polis memuru. Bakışlarımı hızla ona çevirdim. "Küçük hanımın ve sizin kimliklerinizi görebilir miyim?" diye tekrarladı sorusunu.

"Tabii ki," dedi Karan tok bir sesle. "Bir sorun mu var, memur bey?" Sesindeki sorguda hissedilir bir mesafe vardı.

"Bir kaçırma olayı," dedi polis hiç duraksamadan. "Prosedür gereği kontrol ediyoruz."

Bir an yutkunamadım. Panik göz bebeklerimin içinden harelerime tıpkı bir mürekkep gibi akmaya başladı. Karan gayet sakin bir tavırla, "Kimliğini ver, güzelim," dedi yan gözle bana bakarak.

Kuzguni siyahı gözlerde tutunmam için bana uzatılmış güven dolu bir el vardı.

Karan kendi kimliğini polis memuruna uzattı, ikilemde kalmış bir şekilde bir Karan'a bir polis memuruna bakıyordum. En sonunda parmaklarım çantamın fermuarına gitti. Çantamın içini açtım ve titreyen parmaklarımın arasına aldığım kimliği Karan'a uzattım. Karan yanağımdan bir makas aldı, bana göz kırpıp elindeki kimliği polis memuruna uzattı.

"Yalnız biraz acele ederseniz sevinirim," dedi Karan. "Yetişmemiz gereken bir yer var."

Polis memuru dikkatli bakışlarını yüzümde gezdirip kimlikleri alarak aracın önüne gitti ve diğer memur da onu takip etti.

"Konu bizimle ilgili mi?" diye sordum kısık bir sesle, gözlerim ön camda, polis memurlarının üstündeydi.

"Hayır, rahat ol."

"Nasıl bu kadar eminsin? Ya bizimkilerin başının altından çıktıysa?"

"Rahat olur musun?" diye homurdandı bana bakmadan.

Polis memuru bize doğru döndü.

"Karan," dedim irkilerek. "Kötü kötü bakıyor bu adam."

Karan direksiyonun üstünde duran elini indirip dizimin üstünde duran elimin üzerine koydu, soğuk avucunu elimin üstüne bastırarak, "Kötü kötü mü bakıyor o adam sana?" diye alay etti. "Kıyamam, korktu mu benim küçük kızım?"

"Ya dalga geçme!" dedim gözlerimi polis memurundan çekemeden. "Gerçekten kötü kötü bakıyor."

"Kız sen ne zaman bu kadar ödlek oldun?"

"Dalga geçme!" diye hırladım elimin üstündeki elini iterek. "Tıksınlar seni kodese de gör!"

"Sonra, Karan'ı gösterin bana, diye çığırma ama..."

"Hiç de öyle çığırmadım ben," diye homurdandım ona dik dik bakarak.

Polis memuru kimlikleri ve belgeleri açık camdan içeri uzattı, arabanın içi artık buz gibiydi.

"Karan Bey, beklettiğimiz için üzgünüz. Devam edebilirsiniz," dedi mesafeli bir sesle.

Karan hiçbir şey söylemeden kimlikleri ve belgeleri aldı; belgeleri torpidonun içine koyduktan sonra kimliğimi bana uzattı ve yavaşça göz kırparak önüne döndü. Polis memuru, Karan'ın cevap verme gereği bile duymamasına bozulmuş olsa da tepki vermeden geri çekildi.

Karan arabayı tekrar sürmeye başladı. Polis aracını arkamızda bırakana dek kalbimdeki o tuhaf kıpırtı biraz olsun duraksamadı. Sonunda Fethiye'ye girdik, gök, tamamen şafak lacivertiydi, karanlık gölgeler şehre düşmeye başlamıştı. Yorgun bakışlarımı yoldan çekerek Karan'a baktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum yorgun bir sesle.

"Gittiğimizde görürsün."

Yanaklarımın içini şişirip gözlerimi devirdim. Yaklaşık yarım saatin sonunda iskeleye yakın bir yere gelmiştik. Meraklı ama cansız bakışlarımı bu kez iskeleye sıralanan yatlara ve teknelere çevirdim. Karan aracı gitgide daha da yavaş sürmeye başlamıştı. Bir atmacanınkinden farksız bakan gözleri tekneleri kolaçan ediyordu.

Araç sonunda durdu. Telefonunu cebinden çıkardı, bir numara tuşlayıp telefonu kulağına yasladı. Karşı taraf telefonu açtığı an, "Biz geldik," dedi ve telefonu kapayıp cebine koydu. "İn bakalım, Çakıltaşı."

Araçtan indim. Fethiye, dağ evinin olduğu bölgeye oranla çok daha ılıktı. Karan aracın önünden dolaşarak yanıma geldi, avucunu açarak elini bana doğru uzattı.

Cennetten uzanan siyah bir ip, cehennemin kapılarını kamçılayan siyah bir kırbaçtı bu elleri.

Bir an durdum. Bu ellerin hayatımdaki yerini düşündüm. Bu ellerin, hayatıma açılan kitabın sayfalarını aralamadan önce başka hangi kitap sayfalarına dokunduğunu düşündüm. Bu düşünce midemi ekşitti.

Ellerine baktığımı fark edince, "Tutmayacak mısın, küçücüğüm?" diye sordu. Gözlerimi kaldırıp onun koyu renk gözlerine baktım. İskelenin burnuna uzanan o daracık yolda ikimizden başka kimse yoktu. Suyun hafifçe teknelerin eteğine vururken çıkardığı o iç kıpırdatan sesi ve onun nefesinden yükselen sert tınıyı duyuyordum yalnızca.

"Tutarım," dedim kısık bir sesle, pürdikkat gözlerinin içine bakarken. "Hep uzat."

Gözlerinde Tanrı'nın gölgesini gördüm. Bakışları, lacivert bir gecede kesilen elektrik, sönen sokak lambaları ve göğse oturan ıssızlık gibiydi. Yavaşça başını salladı, dolgun dudakları belli belirsiz bir kıvrımla yukarı bükülür gibi oldu.

"Daima," dedi, sesindeki siyah bir yemindi.

Elini tuttum. Gözlerimi denizin dalgalanan yüzeyine çevirdim. Onun elini tutarken kendimi o kadar çok güvende hissediyordum ki, dibinde yaşadığım kuyunun kilidi kırılsa, anahtar ayaklarımın önüne düşse, ben yine koşarak onun mağarasına saklanırdım.

Siyah, üzerinde koyu lacivert, parlak harflerle *Siyah Peri* yazan iki katlı yata hayretle baktım. Diğer yatlar onun yanında konuk oyuncu gibi görünüyordu. Karan yatın iskeleye uzanan siyah rampasının üstünden geçti, elim elinin içinde olduğu için sakince onu takip ettim. Yatın geniş alanına girdiğimiz an koyu lacivert ışıklar yatın eteğini aydınlattı, denizi kendi rengine boyadı. Hayretler içinde lacivert ışık yüzünden aydınlanan denize bakarken, Karan'ın avucundaki elim terden sırılsıklam olmuştu. Oysa hava soğuktu, tamam kar soğuğundan sonra bu soğuk bana yavan bile geliyordu ama yine de terlemenin imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum gözlerimi denizin içini aydınlatan ışıktan çekmeden.

"Gidince göreceksin." Ellerimizi ayırmadan arkama geçti, sırtımı onun geniş göğsüne yaslamamı sağladı. Yat aniden çalışınca panikle ona doğru kendimi bastırdım. "Şşh," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Sakin ol, ufaklık."

"Nereye gittiğimizi merak ediyorum."

"Çok meraklısın," dedi erkeksi bir sesle.

Karan çenesini başımın üstüne koydu, aramızdaki boy farkının avuçlarıma bıraktığı kutsal bir nimetti belki de bu. Yat iskeleden uzaklaşmaya başladı. İskelenin önünde bekçilik yapan tekneler gitgide küçülmeye, kibrit kutusu kadar görünmeye başlamıştı. Geceyi ışığıyla yaran yatın arkasında bıraktığı lacivert ışık izlerini izledim. Deniz hafifçe dalgalanıyor, ışıktan oluşan sütunun şekli bozulup etrafa dağılıyordu.

Ayın gölgesi bizi takip ediyordu.

Denizin yatağına düşen ay gümüş rengi ışığıyla, hırçın bir adam gibi kavgaya hazır denizi sakinleştirirken, ay ışığını o denizin köpüğüne dahi muhtaç güzeller güzeli bir peri kızı olarak hayal etmiştim... Hırçın bir adama sahipti, titreyen ışığıyla o adamın unutulmuş kıyılarına kadar ulaşmayı başarıyordu.

Hırçın bir adama âşık, küçük bir kız çocuğu gibi...

Yaralanarak ama ışığını esirgemeden seviyordu denizi.

Ne kadar süredir bu şekildeydik artık hiçbir fikrim yoktu, saatin kaç olduğundan bihaberdim ama dakikaların saatlere yuvarlandığının ve uzun süredir aynı şekilde ona yaslanarak denizi izlediğimin farkındaydım.

"Az kaldı," diye fısıldadı.

Gözlerim bir başka ışık halesiyle kamaştı, o an şaşkınlık katran gibi damağıma yayıldı; damağıma acı bir tat bırakırken, yavaşça boğazıma doğru akmaya başladı. Burayı broşürlerde görmüştüm. Adı dilimin ucuna geldiğinde kalbim titredi.

"Burası..." diye fısıldadım. Karadan bayağı uzak olsak da, gittiğimiz yer belliydi.

"Kelebekler Vadisi," dedi sakince.

Gözlerim kocaman olurken hemen karşımda ışıldayan ada parçasına baktım. Karada parlayan şeylerin ne olduğunu idrak etmeye çalışıyordum. Ateş mi yanıyordu? Mum olabilir miydi? Yüksek dağların gölgesinin altında gölgeleri yükselen ateş ışıltılarına dikkatle bakarken, "Bunlar da ne?" diye sordum kısık bir sesle. Sesim titriyordu.

"Biraz daha sabret."

"Karan Bey," dedi içeriden tok bir ses. "Demir atacağız."

"Tamamdır, Oğuz."

Yat karaya gitgide daha da yaklaşıyor, yaklaştıkça ben daha fazla titriyordum. Yat hareketini kesti. Karan beni serbest bıraktı ama elimi bırakmadan çekerek yatın diğer ucuna kadar yürüttü. Şaşkın bir şekilde olup biteni idrak etmeye çalışıyordum. Küçük kayık hemen yatın önünde duruyordu.

"Buna bineceğiz, velet," dedi bakışlarını bana değdirip ruhumu bıçaklarından geçirirken. "Yat kıyıya yaklaşamıyor."

"Tur tekneleri yaklaşıyormuş ama," dedim saf saf.

"Bu bir tur teknesi değil, ufaklık. Yeterince derinlik olmazsa karaya saplanır." Güldü. "Hadi bakalım."

Başımı yavaşça salladım. Karan merdivenleri indi, hafifçe hareket eden kayığa ayağını attı ve diğer ayağını kayığa atmadan elimi tutarak merdivenleri inmeme yardım etti. Beni kayığın içine çekerken bir an dengemi kaybedeceğimi sandım ama öyle olmadı. Beni ustaca kayığa bindirmeyi başardı. Adının Oğuz olduğunu öğrendiğim adam dümenin başında bize bakıyordu.

Kayığın bir ucuna ben, diğer ucuna da Karan oturdu. Karan kürekleri kavradı, güçlü kollarıyla hiç zorlanmadan kürekleri çekmeye başladı. Kayık yavaş yavaş kıyıya doğru ilerlerken gözlerimi ondan alamıyordum. Kayık kıyıya vardı, durdum ve başımı kaldırıp kıyıya baktım.

Bu olamazdı.

Bembeyaz kumun, temiz görünümlü beyaz çakıl taşlarının etrafında, tombul, beyaz mumlar yanıyordu. Simsiyah çakıl taşları rastgele bir şekilde etrafa serpiştirilmişti, hepsi Karan'ın kendi elleriyle boyadığı çakıl taşlarıydı.

Biraz sonra kayık kumlara saplanarak durdu. Tüm bunların yalnızca gördüklerimle sınırlı olmadığını fark etmem çok da uzun sürmedi. Simsiyah gül yaprakları rüzgârla uçuşmaya başladığında, çakıl taşlarının etrafına yerleştirilmiş gül yapraklarının da varlığını fark edebilmiştim. Yavaşça ayağa kalktım, Karan kürekleri bırakarak doğruldu ve kayıktan inip hafif nemli kuma ayak bastı. Elini uzattı, düşünmeden onun elini tuttum ve kayıktan indim.

Metrelerce yükseklikteki kayalıkların, dağların arasında kalmış bu saklı cennetin kumlarına benim için serpiştirildiğini bildiğim şeylere bakarken kalbime saplanan o ağrı o kadar kuvvetliydi ki, beni kıvrandıracağını düşündüm. Mumların çizdiği yolda, Karan'ın sıcak elini tutarak yürümeye başladım. Siyah gül yaprakları rüzgârla etrafımızda uçuşmaya devam ediyordu.

"Tüm bunlar da neyin nesi?" diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Yerde iki büyük kutu duruyordu. Tam ortaya geldiğimizde yerde duran siyah kutulardan birine uzanmak için elimi bıraktı ve yere çöktü. Pürdikkat onu izliyordum.

"Saatin gece yarısına vurmasına sadece birkaç dakika kaldı," dedi tok bir sesle kutuyu açarken.

Avuçlarımı kotumun kumaşına sildim. Kutunun içinden bir demet siyah gül çıkardı, gözlerim irileşti, siyah gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözlerim birkaç saniye gözlerinin hücresinde hapis kaldı, ardından gözleri kadar siyah olan güllere kaydı. Karan yavaşça kalkıp gülleri bana uzatırken, "Bu vadide seksen çeşit kelebek türü var," diye fısıldadı. Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki. Gülleri kucağıma aldım. "Seksen birinciyi getirdim."

Sertçe yutkundum. "Karan..."

Büyük ellerini belime yerleştirdi. Kucağımdaki gül demeti ikimizin arasında kaldı. Ona büyük bir hayretle baktım. Gözlerimden gözlerine

uzanan o köprüde, avuçlarında anahtarlarla ona doğru yürüyen benim ruhumdu.

Birkaç kelebeğin vadi boyunca uçarak kıyıya indiğini, gri kayalıkların etrafında tur atarak ağaçların arasına saklandığını gördüm. Rengârenk kanatları gecenin siyah perdesine işlenmiş renkli oyalar gibiydi.

"Sen benim ezanımsın." Parmakları belim boyunca kaydı, beni sıkıca kavradı. "...ve ben Müslümanım." Alnını alnıma yasladığında, şu an çarpan benim kalbim miydi yoksa onun kalbi miydi ayırt edemiyordum. "Seni duymadığım yerde gün doğmaz, gece olmaz ve ben hep eksik kalırım."

Göğsüm sıkıştı. Dudaklarımı aralamak istedim ama ne demem gerektiğini de bilmiyordum. Yelkovan akrebin üstünden bir kez daha geçti. Karan gözlerimin içine bakıyordu.

"Bırak çiçekleri kenara," dedi alnını alnımdan çekmeden.

"Ne?" Sertçe yutkundum. "Neden?"

"Bırak, kız çocuğu."

Dediğini yaptım. Gülleri yere bırakıp yavaşça doğruldum, çenem onun göğsüne sürtünmüştü. Soğuğu hissetmiyordum. Kocaman kanatlarını birbirine çarparak uçuşan kelebeklerin gölgesi üstümüze devriliyordu.

"Neden?" diye sordum titreyen sesimle. "Tüm bunlar... Neden ben?"

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Benim attığım her adım senin olduğun yere düşüyor, kız çocuğu."

O an anladım. Bu adamdan başka gidecek yerim olmadığını, ruhumu ruhuna düğümlediğimi ve bu düğümün bir asma kilit gibi boynuma geçtiğini anladım.

"Ruhumun parmaklarının arkasında sadece sana kadar yer var," diye fısıldadım onun kulağına doğru. "Parmaklıkları eğdin, gireceğin kadar yer açıp içeri daldın. Sen çok zorba bir adamsın."

Gülerek geri çekildi. Gülüşünün o boğuk sesi dizlerimdeki eski yaraların sızlamasına neden oldu. Aniden havai fişekler patlamaya başladı. Duraksadım. Kafamı kaldırarak ona baktım. İlk kez dudaklarım, gardiyanın kalbini parçalayarak parmaklıkları kırdı ve o an gülümsedim.

Karan için, Karan'a gülümsedim.

"İyi ki doğdun, küçücüğüm," dedi gözleri gülüşüme takılırken. Durdum. Bugün benim doğum günüm müydü? "İyi ki doğdun, ay ışığı."

Beni aniden kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. Dudaklarım hâlâ yukarı kıvrılmış şekilde dursa da, kalbim yaşadığım şokla yerinden fırlayacakmışçasına çarpmaya başlamıştı.

"İyi ki... Kız çocuğu."

Derimin altına kendini dikiyor, tenimin altında benimle yaşıyordu. Bir gün beni parçalayarak tenimin altından kalkıp gideceğini düşünmek bile ruhuma yeni yarıklar eklenmesine neden oluyordu. Ruhumdaki her bir yarık, karanlık nehriydi. Ama asla kan değildi.

Ruh kanamazdı. Ruh Karan'dı.

KAKTÜS TEAM

4. BÖLÜM: AY IŞIĞI

Bir kelebek, ölüme soyunmadan hemen önce son kez göğe kanat çırpmak isterdi. Kanatları ıslak kelebeklerin son arzusu hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Onun kollarında bulduğum şeyi bana soracak olsalardı, hiç düşünmeden şu cevabı verirdim: Baba şefkati.

Anlamını bilmediğim, kalbimin kozasını bir kez olsun çatlatıp içeriye yağmurun suyunu doldurmamış, hislerimi kurutmuş bir yoksunluktu bu. Ama söz konusu bu adam olduğunda, tadını almadığım bir şeyi bile sanki çok yakından tanıyormuşum gibi hissedebiliyordum.

Hemen önümüzde, tıpkı bir çarşaf gibi uzanan denize dökülen ayın berrak ışığı, çizdiği sütunlardaki kristal gibi parlayan ışıkla vadiyi aydınlatıyordu. Mumların titreyen ışığını bile bastıran ay ışığı, denizin koynuna girmeden hemen önce tüm masumiyetini soyunmuştu.

Parmaklarım ağır ağır onun geniş omuzlarına kaydı. Dingin bir şekilde devam eden dansımızın ritmini kaybetmeden olduğumuz yerde öylece hareket ediyorduk. Yanağım onun göğsüne yaslı duruyordu. Gözlerimi denizden ayırmadım.

Müzik yoktu. Aslına bakılacak olursa şu an duyabildiğim tek şey onun kanının, kalbinin ve nefesinin sesiydi. Gözlerimi kaldırıp ona bakmak istedim ama beni sıkıştıran his buna engel oluyordu. Diğer Merve zihnimde sessizdi. Sanki beni bulamıyordu. Karan'ın beni soktuğu bir odanın içindeydim ve odaya benden başka kimse kabul edilmiyordu.

Gözlerim kısıldı. Karşı adalardaki rengârenk ışıkların kirpiklerimin arasından girerek düşüncelerime yön vermesine izin verdim. Işığı sev-

meyen o karanlık yanım bile bu rengârenk lens görüntüsünden hoşnut kalmıştı. Onun sıcak ve güvenilir kokusunu solurken, "Daha iyi olabilirdi," diye fısıldadı saç diplerime doğru. Nefesinin o kopkoyu rüzgârı, kafamın içindeki tüm harflerin sırtüstü düşmesine neden oldu. "Ama zamanım kısıtlıydı ve biliyorsun..."

"Bundan daha iyisinin olabileceğini sanmıyorum," dedim kısık bir sesle. Karan'ın keskin çenesi saç diplerime baskı yapıyordu. "Bu çok güzel, Karan."

Bir süre konuşmadan sessiz dansımıza devam ettik. Bedenlerimiz birbirinden ayrıldığında boşluğa düşmüş gibi hissetmiştim. Yerde duran diğer siyah kutuyu açtı, nasıl olduğunu kavrayamadığım bir süre zarfında elinde simsiyah bir pastayla bana doğru döndü. Siyah pastanın üstünde tek bir tane koyu mor mum vardı, Karan mumu yaktıktan sonra yavaşça yanıma yürüdü ve hemen önümde dikilerek gözlerini indirip gözlerimin içine baktı.

"Âdettendir," dedi. "Tatlı şeyler sevmediğini bildiğim için bitter çikolatadan yapıldı."

Gözlerimi pastaya doğru indirdim. Pasta simsiyahtı, pürüzsüz görünüyordu, yüzeyinden yükselen o yoğun koku inanılmaz derecede tanıdıktı. Bu koku, Karan'ın kokusuyla hemen hemen aynıydı. Dudaklarım bir an titrer gibi oldu, bakışlarımı Karan'a doğru çevirdim.

"Bu gibi durumlarda ne yapılıyordu?" diye sordum, sesim şaşkınlığı üstümden atamadığımdan dolayı çatallı çıkmıştı.

Siyah, biçimli ve gür kaşları çatıldı, bir süre düşünür gibi yaptı. "Dilek tutuluyordu sanırım?" dedi sorar gibi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki sen buna inanıyor musun?" diye sordum merakla. Mumun ışığı ikimizin arasında parlıyordu, yüzlerimize düşen gölgelerle öylece birbirimize bakıyorduk. Uzun kirpikleri, mumun ateşinin yüzüne yansıttığı ışığa örümcek bacağını anımsatan gölgeler indirmişti.

"Neye, küçük?"

"Tutulan dileğin gerçekleşeceğine?"

"Daha çok edilen duanın gerçekleşeceğine inananlardanım ben. O yüzden o dileği bir dua olarak kabul edebiliriz. Dilekler de birer duadır aslında."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tuhaf bir adamsın."

"Aksini iddia ettiğimi hatırlamıyorum," dedi ve çenesiyle mumu işaret etti. "Üfle artık. Sönecek."

"Üflemeden önce mi dilek tutuyoruz?" diye sordum gözlerimi mumun ateşine düşürerek.

"Gözlerini yumacaksın, dileğini tutup ateşe üfleyeceksin."

Başımı ağır ağır salladım. Zihnimin içine örümcek ağı örmüş düşünceleri ellerimle iterek, kalbimin arzu ettiği dileğin saklandığı odayı aramaya başladım. Gözlerimi sıkıca yumdum, uzun kirpiklerim birbirine girdi ve düşüncelerimin arasında büyük oyuk koridorları açarak ilerlemeye başladım. Adım attığım her yerde ayağıma bulaşan kanın o yapış yapış hissini tabanlarımda hissediyordum, bu yüzümü buruşturmama neden oldu. Karan'ın dikkatle beni izlediğinin farkındaydım.

Dileğimin kilitli olduğu odanın içinde büyüyen çığlık, prangalarımın zincirlerinin kırılmasına neden oldu. Bedenim, bir sobadan dökülen isin beyaz kumaşa sinerkenki hızını aratmayacak bir hızla o kapının önüne atıldı ve dileğin saklandığı kapıyı pençeleriyle parçalara ayırdı. İçeride titreyen, karanlığa mahkûm edilmiş bir dilek, yanmış ve derisi soyulmuş parmaklarıyla yüzünü saklıyordu.

Bu dilek benim çocukluğumdu.

Ben çocukluğumu diliyordum.

Bir an o dileği parçalamak ve yok etmek istedim.

Zihnimin hiçbir boşluğuna sığınamaz ve benden fedakârlık dilenemezdi. Ben yeterince fedakârlık yapmış, yeterince kendimi ateşe atmıştım. Onu yok saydım, yanık elleriyle orada öylece titriyor, çırpınıyor olmasına rağmen onu görmezden geldim.

Yeni bir dilek diledim.

Bu dilek, kapalı gözlerime rağmen gözlerimi görebilen tek adamdı.

Derin bir nefes aldım, tohumu avuçlarıma bırakılan bu dileğin güzelliğini henüz daha filizini vermeden en derinimde hissettim. Simsiyah bir çınar ağacına benziyordu gölgesi. Gözlerimi yavaşça araladım, dileğimin harflerinin saklandığı nefesimi ateşe üfledim; titrek ışık yalpalayarak savruldu, aramızda yavaşça söndü. Ateşin kokusunu burnumu gıdıklarken gözlerimi Karan'dan ayırmadım.

"Tuttum," diye fısıldadım.

"Güzel."

Pastadan yememiştim ama parmağımla biraz karıştırdığım doğruydu... Ateşi, rüzgârla savrulan mumların ortasındaki geniş boşluğa oturduk, deniz hemen önümüzdeydi. Küçük dalgalar kıyıyı yavaşça dövüyor, geri çekilirken beraberinde biraz kumu da yanında götürüyordu.

Bağdaş kurarak oturmuştum, hemen yanımda da o vardı. Aramızda kuru bir şekilde büyüyen sessizlik, denizin tatlı dokunuşlarıyla hare-

ketlenen iç gıdıklayıcı bir ninniye dönüşmüştü. Hemen yan tarafımda duran siyah güllere bakmadan duramıyordum. İlk kez canlı olarak siyah gül görüyordum, nasıl göründüklerini hep merak etmiştim, şimdiyse onlara sahiptim.

"İlk kez doğum günüm kutlandı," dedim kafamı kaldırıp gökyüzüne bakarak. Ay, arada bir ona dokunarak yanından geçip giden bulutların tenini şeffaflaştırıyor, içlerini gösteriyordu. Bulutların içi, benim içim gibi darmadumandı ve parçalara ayrılmıştı.

"Daha önce hiç kutlayan olmadı mı?" diye sordu ama sesi hiç de şaşırmış gibi değildi, normal bir şeyden bahsediyor gibi düzdü.

"Hayır." Avuçlarımı kumlara bastırarak yıldızların dizilişini izledim. "Olmadı."

Hiçbir şey söylemedi.

"Peki sen?" diye sordum merakla. "Sen kutlar mısın doğum günlerini?"

"Hayır," dedi hiç duraksamadan. "Bu tıpkı şey gibi..." Durdu, doğru kelimeyi arıyor gibi görünüyordu. "Ölüm yaklaşıyor diye sevinen bir grup geri zekâlının toplanıp halay çekerek pasta kesmesi gibi."

Kendimi tutamayıp kıkırdadığımda Karan donakaldı. Haklıydı. Benim kıkırdamam, bir cesedin aniden konuşması kadar ürkütücü ve beklenmedikti.

"Bizim de şu an o geri zekâlılardan bir farkımız yok ama," diye fısıldadım.

Karan'ın bakışlarını üstümde hissedince ben de ona doğru döndüm. Gözleri, ışıkların da etkisiyle tıpkı kara bir elmas gibi parlıyordu. İki göz çukurunda da birer elmas parçası taşıdığı gerçeği göz önünde bulundurulursa, bu adam gerçek bir hazineydi.

"Tekrar yapsana," dedi kara bir meleğin kanatlarından düşen tüyü ruhuma sürterek.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Neyi?"

"Kıkırdadın," dedi dikkatle yüzümü incelerken. "Tekrar yapsana."

"Kıkırdamadım," diye homurdandım kaşlarımı çatarak.

"Hım." Tek kaşını kaldırdı. "O neydi o zaman?"

"Anlık bir şey," diye fısıldadım, köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Bir süre sessizlik yaşandı ama hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Sanki göz bebeklerimiz birbirine kemik gibi kaynamıştı.

"Anlık şeyler bu kadar güzel olmamalı," dedi parlayan siyah gözlerini aratmayan yakıcılıkta bir sesle. Tam dudaklarım aralanacaktı ki,

bana fırsat vermeden oturduğu yerden hızlıca kalkarak, "Vadiyi gezmek ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim zorla yutkunurken. "Daha önce hiç gelmedim buraya."

"Fethiye'de yaşıyorsun ve Kelebekler Vadisi'ne gelmedin, öyle mi?"

"Fethiye'de yaşıyor olmam, her yeri bilmem gerektiği anlamına gelmez, Karan."

"Bıdı bıdı," diye homurdandı. "Kaldır kıçını da gezelim o zaman."

Oturduğum yerden yavaşça kalktım. Kalçama bulaşan kumları elimle silktikten sonra Karan'ı takip etmeye başladım. Vadinin içeri doğru uzanan ve gitgide daha da daralan patika yolunda ilerliyorduk. Kayalıklar yüksekti, dev bir dağı andırıyordu. Kafamı kaldırıp gecenin örtüsünü üzerine örttüğü kayalıklara baktım, sanki üstüme devrileceklerdi, bu görüntü başımı döndürmüştü. Az önce biz dans ederken etrafta uçuşan o kelebekler şu an yoklardı, sırra kadem basmış gibiydiler.

Yüksek kayaların en yüksekte birleşerek bir dağ inşa ettiği o dar araya girdiğimizde, karanlık hâkimiyeti tekrar eline aldı. Şu an görebildiğim tek şey Karan'ın karanlık gölgesiydi, adımlarımı büyüttüm ve vadiyi incelemeyi sürdürdüm.

Büyük kayaların etrafında oyuklar vardı, bu oyukları kayaların yaraları olarak hayal etmiştim. Kara bir deliği anımsatan mağaralar, karanlıkla sarıldığından dolayı biraz ürkütücü görünüyordu ama günışığının altında muazzam göründüğüne emindim

"Burada gerçekten o kadar fazla kelebek türü var, öyle mi?" diye sordum, sesim şaşkın çıkmıştı ve gözlerimi her an üzerime yıkılacakmış gibi duran kayalıklardan alamıyordum.

"Çok daha fazlası bile olabilir."

Yol kaya parçalarından oluşuyordu, etrafta ağaçlar ve neredeyse karnıma kadar yükselen yabani otlar vardı; kaya parçalarına basarak, düşmemek için ekstra bir çaba sarf ederek patika yolu tırmanmaya başladım. Karan benim aksime oldukça rahat hareket ediyordu. Bir ara ayağım kayacak gibi olsa da, son anda dengemi toparlamayı başardım ama bu Karan'ın dikkatinden kaçmadı. Dalga geçer gibi bir homurtu çıkarıp, yürümeye devam etti.

"Eğer gündüz gelseydik, gün ışığının altında çok daha iyi gözlem yapabilirdin ama geceyi tercih edeceğinden de son derece emindim," dedi sakin bir sesle. "Beğendin mi burayı, Çakıltaşı?"

Ayaklarıma karasular inmiş olmasına rağmen evet, burayı beğenmiştim. Başımı sallayarak, "Gecenin büyüsü etrafı oldukça gizemli gösteriyor," dedim soluk soluğa. "Güzel yer."

Karan kayalardan birinin üstüne bastı, elini bana doğru uzattı ve omzunun üzerinden bana baktı. Ay ışığı, simsiyah saçlarının üstüne düşmüş; bir elmasın gölgesi gibi parlıyor, onun uzun kirpiklerine yansıyordu. Bana uzattığı elini tuttum, beni yavaşça yukarı çekti. Hiç zorlanmadan küçük kayaya çıktığımda kafamı çevirerek geride bıraktığım manzaraya baktım.

Deniz, ay ışığını yakalamış, içine hapsetmişti.

Sevişiyorlardı.

Yat, biraz ileride küçük bir kibrit kutusu gibi görünüyor, yaydığı ışık kendi etrafında bir hale yaratmış, içinde öylece duruyordu. Elimi uzatsam, onu avuçlayabilirmişim gibi görünüyordu.

Karan elimi bırakmamıştı, avucunun içindeki elim terden sırılsıklamdı.

"Biraz daha tepeye çıkmaya ne dersin?" diye sordu Karan, sesi kısıktı, gecenin kara kanatlarını dudaklarına takmıştı.

"Daha ne kadar tepeye çıkabiliriz ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Çenesiyle yüksek bir dağı anımsatan geniş kayayı gösterdi. Oraya çıkmam imkânsızdı, gerçekten bir dağa benziyordu ve nereden bakılırsa bakılsın oraya çıkmanın yolu yoktu.

"Kafayı mı yedin?" diye homurdandım. "Kanatlarımız yok, Çakıl."

"Bir kelebek için üzücü olsa gerek," diye fısıldadı kulağıma doğru. Bir an nefesim kesildi. Dudakları kulağıma dokunmuş, hatta bilerek sürtünmüştü.

"Kanatları ıslak bir kelebekten uçmasını mı bekliyorsun?"

"Hıhım." Burnundan sert bir nefes verdi. "Haklısın. Kanatları ıslak kelebekler uçamaz, küçücüğüm."

Sırtımı onun kaslı göğsüne yasladım ve buzdan kalemin pencerelerini kırıp kafamı dışarı çıkardım. "Burası iyi," dedim kısık, düşünceli bir sesle. "Tam burası... Çok iyi."

Yüzünü göremesem de, ay ışığıyla aydınlanan çehresine yayılan huzur gözlerimin önünde belirir gibi oldu. Dudaklarım yukarı doğru çekilecekmiş gibi hissettim. Bir adamın bir kızı bu denli değiştirebilmesi imkânsız geliyordu gözüme.

Belki de bir başkası bu düşüncelerimi aptal bir ergenin kafasında kurduğu dünyadaki yıkılmış taşlar olarak görebilirdi. Evet, kafamın

içinde bir dünya kurmuştum ama taşları yıkılmamıştı; sorun şuydu ki, taşlar hiçbir zaman olmamıştı. Sonradan yıkılan bir taş ile taşları olmadan inşa edilmiş bir şeyden bahsediyorduk. Ben renkleri seviyordum. Çok güzel renkler vardı; kırmızı, pembe, sarı, turuncu, mavi, yeşil... Ama ben avucumdaki kömürle onlara dokunamazdım.

Koyu mor. Sanki siyahın yere düşen bir gölgesi olsaydı, bu gölgenin rengi koyu mor olurdu.

Aslında renklerin masum olduğu söylenilemezdi.

Bilirsiniz, gece olunca tüm kötülükler karanlığın arkasına gizlenir ve bu suçu geceye atar. Renkler de öyle. İnsanları kandırırlar. Pembe size masumiyeti, belki de sevgiyi hatırlatır ama o güzel resimlerde pembe ile çizilmiş aşka, ayrılığın gölgesi düştüğünde, genelde bu siyah ve siyahın tonlarıyla vurgulanır.

Pembenin cinayetini siyah üstlenir.

Babamın cinayetini ruhum üstlendi.

Hayır, suçu ona atmak değil amacım. Sadece bilirsiniz... Her ailede bir çürük yumurta vardır. Belki de ailemin çürük yumurtası benimdir. Kim bilir?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda. Olduğum yerde hafifçe sıçradım, eğer ona yaslanıyor olmasaydım, üstünde durduğum kaya parçasından aşağı öyle bir düşerdim ki, vadi boyunca yuvarlanırdım sanırım.

"Hiç," diyebildim. Başımı yavaşça kaldırdım, dikleşen çenemi sıktığımı o an anlayabilmiştim. Kısılan kirpiklerimin arasından gökyüzüne baktım. Soğuk ve huzurlu bir geceydi. Belki de içime yayılan bu huzuru şu an arkamda bana dayanak olan adama borçluydum.

Onsuz da ayakta durabilirdim, kendimi koruyabilir ve belki de durmaksızın, aldığım yaralara aldırmadan savaşabilirdim. Ama sorun şuydu ki, bu adam arkamdayken çok daha güçlü bir savaşçı olduğumu düşünüyordum.

Yenilmez bir ruha sahipmişim gibi.

Ruhum, benliğimin zırhıymış gibi.

Yaralı bir zırh...

Beni yavaşça arkaya doğru çekti ama kendine çevirmedi. Diğer kaya parçasının üzerine oturduktan sonra beni üzerine çekti ve dizine oturttu. Bir an için bunu yadırgadım, şu ana kadar babamın dizine bile oturduğumu hatırlamadığımdandı sanırım. Tenimden karanlık bir ürperti geçti, ruhum kelimelerin arasında sıkıştı ve acı bir çığlık attı.

Dağılmıştım.

Sırtımı tekrar onun göğsüne bastırdım, onun kollarında küçücük oldum. Onun kucağına ilk oturuşum değildi, gördüğüm kadarıyla son da olmayacaktı.

"Kafanda ne dönüyorsa, hepsini bu vadiden aşağı yuvarla," diye fısıldadı, sesi dalgındı, bu dalgınlığın onun kuzguni karası gözlerinde de yandığından emindim.

Başımı onun omzuna yasladım ve saçlarımın onun sırtına doğru dökülüp yayıldığını hissettim. Alnım, çenesine değiyordu ve sakallarını hissedebiliyordum. Bu beni rahatsız etmemişti.

"Sana bir şey anlatmamı ister misin?" diye sordu, sesi kısık olmasına rağmen sanki kalbimin içinde konuşuyormuş gibi yakından ve gür geliyordu.

Yavaşça başımı salladım, başımı salladığımda çenesindeki sakallar alnımı kaşıdı; bu içime tarifsiz bir huzur duygusu pompaladı. Beni iki bacağının arasına aldı ama yere oturtmadı, hâlâ kucağındaydım; başımı geriye doğru yatırıp boynuyla omzu arasındaki boşluğa yasladım ve çehresini incelemeye başladım. Nefesinin sıcak rüzgârı yüzümün derisini sıyırıyordu.

"Şu ay ve denizi görüyor musun?" diye sordu fısıldayarak. Konuşurken çenesi saç diplerime sürtündü. Başımı salladım, gözlerini indirdi ve kısaca bana baktı, gözleri yakamoz gibi parlıyordu. O siyah gözlerin içinde parlayan kristalin ayın yansıması olduğunu fark ettim.

"Ay ışığı prensesi," dedi gözlerini tekrar bana doğru indirirken. Bu kez o gözlerde yalnızca kendi yansımamı gördüm. Hareleri mat, siyah bir ayna gibiydi.

"Anlamadım?"

"Tarihi asla bilinmeyen bir zamanda..." Gözlerini kaldırdı ve gökyüzüne baktı. "Ayın üzerinde yaşam süren bir prenses vardı. Bir bedene sahip değildi, teni ışıktan var edilmişti. Ay, ışığını onun teninden alıyordu. Aslında ay, ışığını güneşten değil, prensesten alıyordu. Bedeni olmayan bir kadın düşünmesi zor ama ışığının ne kadar gür olduğunu hayal edebiliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ay ışığı prensesi dünyayı izleyip iç çekiyordu, dünyanın sahte güzelliğine kapılmıştı ama memleketi bildiği, toprağı olarak kabul ettiği ayı da terk edemiyordu. Dünyaya baktığında... En çok denizi sevmişti," diye fısıldadı. "Denizin enginliği, derinliği, gizemi, yıkılmaz görüntüsüne tutulmuştu ve ne zaman ışığını denizin üstüne düşürse, denize dokunuyormuş gibi hissedip öleceğini düşünürdü."

Gözlerimi denize çevirdim, denizin yüzeyinde ayın titreyen o yoğun ışığına baktım. Birbirlerine dokunuyorlardı.

"Bir gün bir adamı, o çok sevdiği denizin kıyısında gördü. Simsiyah kıyafetler giymiş bir adamdı, ay ışığı prensesi gözlerini denizden çekip, adamı izlemeye başladı. Sanki bu adam denizin ta kendisiydi. Adam her akşam aynı kıyıya gelmeye başladı. Sanki denizin bekçiliğini yapıyordu. Tıpkı ay ışığı prensesi gibi."

Kalbimde hissettiğim o garip his boğazıma ellerini geçirirken gözlerimi Karan'a çevirdim. Bir süre sessiz kaldı, hiçbir şey söylemeden öylece gökyüzünü izlemeye devam etti.

"Adamın kasvetli ama yıkılmaz, güçlü duruşu ay ışığı prensesini gün geçtikçe daha da büyük bir çıkmaza sürükledi ve bir gün prenses dünyaya indi. Adamla birbirlerine âşık oldular. Tuhaf olan, adam onu hiç yadırgamamıştı." Karan dişlerini sıktı. "Bedeni olmayan bir ışığa âşık oldu. Sanki o ışığa ihtiyacı vardı. Ay ışığı prensesi, ay gardiyanları tarafından dünyaya inme yasağı aldı. Aya hapsedildi. Gür ışığıyla sevdiği adama bağırdı, sesini duyuramadı. O sadece bir ışıktı. Fazlası değil."

"Adam biliyor muydu prensesin mahkûm edildiğini?"

"Hayır," dedi Karan. "Bilmiyordu. Her gece ay ışığı prensesini bekledi. Yılmadan. Aylarca. Prenses gelmedi. Gökyüzünden ışığıyla çığlıklar attı ama adama kendini duyuramadı. Adam terk edildiğini düşünmüştü, belki de aklını kaçırmıştı, bilmiyordu. Artık kavuşamayacaklarını düşünen ay ışığı prensesi tüm ışığını söndürdü."

"Ne?" Bir an kaşlarım çatıldı. "Öldü mü?"

"Kendini öldürdü."

"Peki ya adam?"

"Aynı gece adam, ay ışığı prensesinin onu hep benzettiği denize baktı. Ayakkabılarını çıkardı ve kendini denizin kollarına bıraktı. O gece, sevdiği kadının ışığı tıpkı çarpan son nabız gibi titrekçe denizi kollarına alırken, adamın cansız bedeninin üstüne yansıdı. Ne ay ışığı prensesi bildi sevdiği adamın öldüğünü ne de adam bildi ay ışığı prensesinin ışığının son kez onu aydınlatıp tamamen söndüğünü."

Göğsüm yanmaya başladı. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Her zaman ay ve denizin birbirini tamamlayan iki unsur olduğunu düşünmüştüm, bir ölüme gebe kaldıklarını bilmiyordum. Tüm tüylerimin dikildiğini hissettim. İkisi de aynı anda birbirleri için canlarına kıyıp, bundan bihaber ölümün topraklarında buluşmuşlardı.

Aynı toprağa gömülen iki âşık, cehennemin en dibindeki alevden kazanın içinde cayır cayır yanacak olsalar bile artık beraberlerdi.

Yanında yanmaya değer biri varsa, aslında yanmak güzel şeydi.

"Dramatik," dedim kısık bir sesle. "Ama en azından ikisinin acısı da sonlandı."

"Trajik," diye düzeltti Karan. "Öldükleri için üzülmedin mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden üzüleyim ki?"

Kısaca yüzümü inceledi, o kuzguni siyahı gözlerin içinde nabız gibi atan sert şefkatin ışığını görür gibi oldum. "İnsanlar sonu ölüm olan hikâyeleri sevmez. Mutlu bitsin isterler."

"Mutlu biten şeyler, bizim bittiğini sandığımız yere kadar yazılmış olan şeyler. Bunun devamı da var. Bildiğimiz yere kadar mutlu... Peki ya sonra?" Kaşlarımı çattım. "Saçmalığın daniskası."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedim kararlı bir şekilde. "Birlikte ölmelerini tercih ederim. Diğer türlü onlar hâlâ hayattayken başlarına daha neler geleceğini nereden bilebilirim ki?"

Sessiz kaldı ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

Ruhumun içine sinmek isteyen kara bir sis gibi dikkatlice gözlerimin içine bakmaya başladı. Gözlerim bir anlığına dudaklarına kaydı, karnımın içinde zemheri geceyi maviye ve beyaza boyayan şimşekler çaktı. Kanımın damarımın içinde uyuştuğunu, yavaşladığını hissettim. Diğer Merve kaşlarını kaldırmış beni izliyor, utancın attığı tekmeler karnımı ağrıtıyordu. Dolgun dudakları vardı, onun esmer tenine yakışan ve yüzünü tamamlayan dolgun dudakları... Dudaklarını seviyordum.

Yavaşça dudaklarını yaladı. Dudaklarının dolgun yüzeyi parıldadı. Islanan dudaklarının parıltısı gözümü alırken nefesimin hızlandığını hissettim. Bakışlarımı yavaşça dudaklarından ayırıp yukarı doğru çıkardım.

Göz göze geldiğimizde, vadi yanıyordu.

"Bana bu şekilde bakmayı kesmen gerek," dedi, nefes alıp verişi hızlı, sesi boğuktu.

Bir an yutkunma ihtiyacı duydum, boğazıma takılan onun bakışlarıydı.

Gözlerimi onun koyu renk gözlerinden bir an olsun ayırmadan, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü..." Başını yavaşça bana doğru eğdiğinde artık yüz yüzeydik, kafamı omzuna biraz daha bastırdım ve çenemi dikerek ona baktım. Yüzü, yüzümün bir parçasıymışçasına yakındı. "...ben öyle istiyorum."

Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan hemen önce sertçe yutkunduğunu duydum. Bir süre sessizce denizin ve ayın hazin öyküsünü res-

metmiş görüntüyü izledim onun kollarında. Düşüncelerim köşeye çekilmiş, beni bekleyen her şey şimdilik bana uzanan o keskin kılıçlarını indirmişti.

Hissettiğim dinginliğin ruhumu yumuşak elleriyle kavrayıp sardığını hissettim, sakindim ama bu sakinliğin çok da uzun sürmeyeceğini biliyordum. Sonuç itibariyle gerçek bir dünya vardı, şimdilik içine çekildiğim bu güzel gezegenden aşağı düşüp, yine o dünyanın içinde bulacaktım kendimi. Tekrardan.

Karanlığa aldırış etmeden kanat çırpan bir kelebek, vadinin en yüksek noktasına doğru süzülürken, kafamı kaldırıp ışıldayan gözlerle ona baktım. Karan, omzundan aniden çekildiğim için şaşırmıştı. "Baksana!" dedim işaret parmağımla kelebeği göstererek. Kanatlarının rengini seçemesem de, çok uzun ve görkemli olduğuna yemin edebilirdim. Umursamazca kanat çırpıyor, özgürce süzülüyordu.

"Bazı kelebekler gündüz değil, gece gezilerini seviyor," dedi ilgiyle. "Onları gündüz göremez kimse. Dışarı çıkıp özgürce kanat çırpmak için karanlığın çökmesini beklerler." Burnunu saçlarıma bastırıp kısık bir sesle fısıldadı: "Senin gibi."

Kalbim atışını hızlandırırken bir süre sessizce kelebeğin vadinin diğer tarafına süzülüşünü seyrettim, ardından gözden kayboldu. Karan'ın nefesi saçlarıma çarpıp onu ektiğim düşüncelerime sızıyor ve benden bir parça haline geliyordu.

Ne kadar orada öylece oturmuştuk bilmiyordum, rıhtımdan yükselen o taze mavi ile pembe renk karışımı tatlı bir moru oluştururken, o mor ışık, yavaşça karanlığı damarlaştırarak yarmaya başlamıştı. Şafak söküyordu. Karan kollarını omuzlarımın etrafından geçirerek bana sıkıca sarılmıştı, sırtım onun göğsüne yaslı duruyordu.

Soğuk, bu saatlerde etkisini daha da arttırmıştı ama bu umurumda değildi. Onun nefesi beni ısıtıyordu. Bu yeterliydi.

Yıldızlar ve ay hâlâ gökyüzünün üzerinde asılı duruyordu, siyah yerini eksantrik renklere bırakmaya başlamıştı. Rüzgârın uğultusu kulağımın etrafında vadinin sırlarını fısıldarken sadece izledim. En sonunda oradan indiğimizde artık gök, maviye yakın soluk bir renge boyanmıştı; pembeye dönük lila, mor renkteki bulutlar gökyüzünün bir kısmında bir terzinin masasında duran kesilmiş kumaş parçaları gibi dağınık duruyordu.

Bazı bulutlar ise kan kırmızı rengindeydi.

Mumlar erimiş, kumun üstünde sönüp bitmişti ama yine de kokularını alabiliyordum. Karan pastayı kutusuna koyup aldı, ben de büyük

gül buketini kucakladım ve tekrar aynı kayık ile yata kadar gittik. Dönerken, denizin biraz üstünden havalanmış martıların kanatlarının sesini dinledim, sabahın çetin soğuğunun kokusunu ciğerlerimde hissettim.

Yattan inip arabaya binmek ve dağ evine gelmek sandığımdan daha da uzun sürmüştü. Gül buketi kucağımdayken uyuklamış, ara sıra güneşin gözümü almasından dolayı yüzümü buruşturarak uyanmıştım. Araba, koruluğun ortasındaki düzlükte durduğunda kafamı kaldırıp dağ evine baktım. Karların altında kalan ev, birkaç saat önce içinde olduğum ortamın aksine bembeyaz görünüyordu.

Verandanın merdivenlerini ışık hızında tırmandım. Uykusuz ve açtım ama hepsinden önemlisi gülleri suya koyup taze kalmasını sağlamak istiyordum. Yeterince hırpalanmış olmalarına rağmen hâlâ taze görünüyorlardı. Karan aracı kilitledikten sonra arkamdan geldi. Kapı kilitli değildi, içeride çalışan televizyonun sesi koridorda yankılanıyordu.

Yüzümü buruşturarak içeri girdim. Billur salondaki büyük koltukta uyuyor, Bedirhan da hemen ayak ucuna oturmuş televizyon izliyordu. Beni fark edince omzunun üstünden bana doğru baktı.

"Memesiz?" dedi kısık bir sesle. "Neredeydiniz siz, kız?" Gözleri bir an kucağımdaki güllere doğru kaydı. "Ay yok artık!" diye çığlık attı, Billur yattığı yerden sıçrarken, "Ne oluyor lan?" diye bağırdı. Yüzünde uykunun sillesini yemiş bir dehşet belirmişti.

Karan aniden içeri girip, "Siz hâlâ gitmediniz mi?" diye sordu ters bir şekilde.

Bedirhan'ın gözleri kucağımdaki güllerdeydi. Billur gözlerini ovuştururken, "Misafirperverlik konusunda üzerine tanımıyorum, moruk," dedi homurdanarak.

Karan, Billur'u umursamadan, "Bedirhan, senin şu an iş yerinde olman gerekmiyor muydu?" diye sordu, sesi gergindi.

"Yerime o memesiz karıla..." Duraksadı. "Yerime kızlar bakıyor şu an, Karan Beyciğim."

Karan birkaç saniye cins cins onlara baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi. Kucağımdaki gül buketini daha sıkı kavradım ve bakışlarımı şömine ateşine çevirdim. Şömineyi o mu yakmıştı? Billur için miydi? Bir an kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı tekrar Bedirhan'a çevirdim, göz göze geldiğimizde ikimizin de gözlerinde birbirine benzeyen ifadeler asılı duruyordu.

"Burada soruları ben sorarım çapı memesi kadar yer kaplamayan küçük karı," dedi kaşlarını çatarak. "Ne diye öyle soru soracak gibi bakıyorsun?"

"Şömineyi sen mi yaktın?"

"Evet?"

Ona dik dik baktım. "Neden?"

Bir an Billur'un bakışlarını üstümüzde hissettim ama aldırış etmedim. Bedirhan duraksadı ama bu duraksama düşündüğüm kadar uzun sürmemişti, gerildiğini gözlerimle gördüm.

"Çünkü götüm dondu," dedi kaba bir sesle. "Şömine neden yakılır onu da mı bilmiyorsun sen? Bronzlaşmak için yakacak değildim."

Her ne kadar inanmamış olsam da başımı sallamakla yetindim. Tam merdivenlere yönelmiştim ki, Billur hafifçe öksürerek oturduğu yerden hızla kalktı. Hızla dibimde bitip kolumu tutunca kaşlarım çatıldı. Bana bu şekilde dokunulmasından gerçekten rahatsız oluyordum.

Omzumun üstünden ona ters ters baktım, gözlerimden ona uzanan iğneleri görünce geri çekilir sandım ama bunu yapmak yerine iri gözlerini kucağımda duran gül buketine indirip, "Yok artık!" diye bağırdı heyecanla. "Bunlar nereden çıktı?"

"Şanlıurfa Halfeti'den çıktı muhtemelen," dedim düz bir sesle, dik dik ona bakıyordum ama o bana değil, kucağımdaki güllere bakıyordu. Siyah bir kadifeyi anımsatan gül yapraklarından yayılan koku mucizeviydi.

Bir ölümün bu denli güzel kokması aslında çok hüzünlüydü.

"Şanlıurfa'daki güller kesildiğinde renk değiştirir," dedi Bedirhan bir anda. "Bu güller Halfeti'den değil."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. Billur hiç oralı olmamış, tüm dikkatini güllere vermiş kendi kendine bir şeyler söylüyordu. Bedirhan'ın gözlerinden sis gibi yükselen geçmiş bir an ak pak önüme düşecek sandım ama yine de bu düşündüğüm şey olmadı.

"Çiçekleri severim," diye geçiştirdi. "Araştırdım. Oradan biliyorum. Bu güller muhtemelen yurt dışından gelmiştir. Yurt dışında da yetiştiriliyor ve üstelik kesildiğinde renk değişmiyor. Halfeti'deki siyah gülleri, Halfeti'den başka toprağa dikersen o gül kırmızı açar."

"Bu kadar araştırmacı bir adam olduğunu bilmiyordum," dedim gözlerimi kısarak. Yine de onun üstüne gitmeyecektim, gerçekten söylediği gibi yalnızca çiçekleri sevdiği için bu kadar geniş ve kapsamlı bir bilgiye sahip de olabilirdi sonuçta.

Bedirhan cevap vermedi.

"Sergen nerede?" diye sorduğumda Billur kafasını kaldırıp bana baktı.

"Moruk Dede'nin yanına gitti."

"Moruk Dede mi?"

"Evet." Dudaklarını bükerek bana bakmaya devam etti. "O gördüğüm en tatlı ihtiyardı. Her neyse, bu güllerin nereden çıktığını merak ediyorum. Yoksa sana bunları o bir numara genç olan moruk mu aldı?" Gözleri sinsice merdivenlere doğru kaydı, dişlerini sıkıp homurdandı. "Kendi renginde güllerle arkadaşımı kandırıp onunla kötü fanteziler yapmak istiyor. Siktir! Seni bir çarmıha bağlayıp hunharca..."

"Billur."

"Tamam."

"Doğum günümdü," dedim bomboş bir sesle. "O yüzden."

"Doğum neyindi?" Billur dehşet içinde kocaman gözlerle bana baktı. "Dün senin doğum günün müydü?"

"Aslında bugün," diye itiraf ettim. "Gece yarısı bu gülleri verdi işte."

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı, gözleri Karan'ın az önce kenara bıraktığı pasta kutusunun içinde olduğu poşete kayınca kaşları çatıldı. "Senin doğum günün ve benim yeni haberim oluyor. Bir şeyler yapmalıyız! Eğlenmeli, kıçımız tavana değene dek tepinmeli, belki de reşitliğini pahalı bir şişe içki ile kutlamalıyız!"

"Unutun bunu." Yukarıda yankı uyandıran bu sesin, üst katın koridorundan geldiğini biliyordum. Karan'ın sesi bir ok gibi aramızdan geçip karşıdaki duvara saplandı.

"Beyaz atletli baba modeli de konuştu," diye homurdandı Billur merdivenlere ters ters bakarak.

Dudaklarım titredi, gülmemek için yanaklarımın içini dişledim. Kurduğum ülke, bir düş ülkesi değildi ve etrafta camdan ayakkabılara sahip prensesler yoktu. Üstelik camdan bir ayakkabının üzerinde yürümek ne kadar güvenliydi? Sanırım bu konuda prenseslerle benzer bir noktamız vardı. Yine de benim ülkemin üstü başı pas içinde, siyah cübbeli gardiyanları; ellerinde parçalanmış hayalleri tutan, kirli sakallı muhafızları ve üstü başı yırtık pırtık, yerdeki kanı avuçlarıyla temizlemeye çalışan köle kızları vardı.

Üst kata çıkarken kısa süreliğine kapısını kapattığım düşüncelerim kapalı kapılardı kırdı, beni ruhuma sağır eden gürültüyü tekrar koparmaya başladı. Ilık bir duş almış, gecenin izlerini tenimden kendi arzum doğrultusunda söküp atmıştım, yine de gecenin en belirgin izi ruhumun bileğine dövme gibi işlenmişti, ondan kurtulmamın imkânı yoktu.

Kurtulmak istediğim falan da yoktu.

Üstüme giydiğim asker yeşili kazak bana biraz büyük geliyordu; siyah bir tayt giymiştim, saçlarım ıslak ve ağırdı. Alt kata indiğimde gözlerim etrafı kolaçan etti. Billur bağdaş kurmuş, koltuğun üzerinde otururken yine o aptal telefon oyununu oynuyordu. Domuzların çıkardığı sinir bozucu sesleri dinlerken kaşlarım çatıldı.

"Diğerleri nerede?"

"Bayır Gülü'nü soruyorsan o işe gitti," dedi gözlerini telefondan ayırmadan. "Seninki de onu işe bırakacak sanırım. Fedainin geleceğini ve kapıdan burnumuzu dahi çıkarmamamız gerektiğini söyledi. Çılgınca... Dağ başında biri elinde ucundan kırmızı lazer ışığı fırlayan devasa silahıyla bizi hedef alacak sanki."

Kaşlarımı kaldırarak, "Seni buraya zorla getirmedi," dedim imalı bir sesle. Aslında ona fena derecede alışmıştım. Benim gibi biri için bu dayanılması güç bir şeydi. Bu kıza kalbimin kapılarını açabiliyordum. Karan ile ikisinin benzeyen bir yanı vardı, insanlar onlara hayır diyemiyordu.

"Ay, kıçımın kenarı," diye homurdandı Billur umursamadan. "Bir şekilde fedai ve bizim moruğu atlatıp dışarı çıkmalıyız," diye devam etti gözlerini oyundan ayırmadan. "Artık reşitsin. Bir bok olmaz."

"Daha bugün reşit oldum."

"Ben reşit olduğum gece bir bara girip, içki fıçısının içinde yıkandım. Üstelik gittiğim yerde reşit olmayanları kapının eşiğinden sokmazlar."

"Nereden biliyorsun? Belki de alıyorlardır."

"Çünkü on sekizime girmeden bir gün önce gitmiş, ensemden tutulduğum gibi dışarı atılmıştım, Buzlar Kraliçesi."

Gözlerimi devirdim. Oldum olası gezmeyi seven bir insan olmamıştım ama bir yanım bugünümün bir kısmını Billur'a ayırabileceğim konusunda beni dürtüp, kulağıma olmaması gereken şeyleri oldurmak için ısrarla fısıldıyordu.

Gözlerim cama kaydı, neredeyse öğlen olmak üzereydi. Tek kaşımı kaldırıp, "Dağın başındayız," dedim.

"Ve fedainin altında araba var." Gözlerini kıstı. "Birazdan burada olacak."

"Bizi şehre indireceğini falan mı sanıyorsun?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Karan..."

"Karan ne?" diye sordu çapkın bakışlarla kaşlarını kaldırıp indirirken. "Yoksa onun sana hükmetmesi sana zevk mi veriyor, yavrum?"

"Hükmetmesi mi?" Dehşet dolu gözlerle Billur'a baktım. "Çıldırdın mı sen? Bana hükmettiği falan yok!"

Ciğerci kedileri gibi sırıttı. Kalbinin fesat olmadığını biliyordum, şu an tek bir amacı vardı, o da beni kışkırtıp gazlamaktı.

"Ara ve söyle o zaman, fedaisi bizi şehre indirsin."

Bir an tereddüt ettim. Bu ne kadar iyi bir fikirdi? Bir yanım ilk kez böyle bir istek duyuyordu, bir yanımsa bunun yanlış olduğunun farkındaydı ve beni uyarıyordu. Telefonu elime aldığımda düşünmeye fırsat bırakmadan onun numarasını tuşladım ve yalnızca birkaç saniye içinde telefonu açtı.

"Çakıltaşı?" Sesi yorgun olmasına rağmen endişeli çıkmıştı.

"Şey." Bir an duraksayıp gözlerimi Billur'a çevirdim. Pis pis sırıtıyor, kaşlarını kaldırmış tıpkı alay eder gibi bana bakıyordu. Bu canımı sıktı. "Dışarı çıkmak istiyorum."

Küçük bir sessizlik yaşandı, bu sessizlik damarımın ince bağlarına bir ton cam kırığı saplamış gibi hissettim. Burnundan verdiği o sert nefesi duyduğumda hâlâ Billur ile göz gözeydik.

"Bu da nereden çıktı?"

"Sadece istiyorum."

"Otur oturduğun yerde, kız çocuğu." Sesi sakin çıksa da, vurgusu kemik kıracak kadar sertti. "Çok gecikmeyeceğim."

Kaşlarım tamamen çatıldı. "Karan, dışarı çıkmak istiyorsam çıkarım."

"Dağın başındasın," dedi kısık bir sesle. Kâğıt gibi bir şeylere dokunduğunu belli eden küçük hışırtı sesleri duydum. "Yani boşuna konuşuyorsun şu an, küçük kız."

Hışımla telefonu yüzüne kapattım. İçimi tırmalamaya başlayan gerginliği Billur'dan saklamaya çalışıyordum ama anladığı gözler önündeydi. Bedirhan'ın yanında işe başlayacağını biliyordum, bunu bana çıtlatmıştı, bu durumdan hiç de memnun değildi. Bugün Bedirhan ile neden gitmediğini sorguladım ama Karan denen diktatörün beni evde tek bırakmak istemediği için Billur'un henüz çalışmaya başlamadığını net bir şekilde kavradım. Dişlerimi birbirine bastırıp gözlerimi şömine-de sönmek üzere olan ateşe çevirdim.

"Dur, tahmin edeyim," dedi Billur kıkırdayarak. "İzin vermedi?"

Gözlerimi kıstım, diğer Merve'nin de zihnimde beni taklit ettiğini gördüm. "Gideceğiz," dedim keskin bir sesle. Billur'un duraksadığını hissetsem de ona bakmadım.

Beni sinir ediyordu. Bazen beni gerçekten delirtiyordu. Yumruklarımı sıkıp Sergen'in gelmesini beklerken Karan Çakıl'ın o güzel yüzünü yumruk delisi yapmak istiyordum. Telefon konuşmamızın üs-

tünden çok geçmeden Sergen geldi. Siyah takımının içinde her zaman olduğundan daha otoriter bir tavır çiziyordu. Saçlarını yeni kestirdiğini hemen anladım, zaten kısa olan saçları biraz daha kısalmıştı, irsî olan beyaz saçları bu açıdan bakıldığında çok daha az görünüyordu.

Tıraş kolonyasının yakıcı kokusu salonun havasını anında değiştirdi. Billur elinde bir fincan sütlü kahve ile koltuklardan birine tünerken, gözlerimi Billur'un üzerine diktim. Onunla birlikte eski evimde kalırken birkaç kez uyku hapı kullandığına şahit olmuştum, hatta bana ait komodinin üstünde ilacın kutusunu görürdüm hep. Acaba şu an yanında uyku hapı var mıydı? Bakışlarımı hızla Sergen'e çevirdim. Biraz yorgun gibiydi.

Sergen neredeyse hiç konuşmadı. Şöminenin ateşini tazeledi ve bir köşeye oturdu. Sakince bekliyordu. Bir süre tereddütte kalsam da, "Sıcak bir şeyler içer misin?" diye sordum Sergen'e. Keskin bakışlar bana doğru dönerken biraz olsun yumuşamayı başarmıştı. Gümüş kaplama saatinin parlak ışığı yüzünde ince bir sütun çiziyordu.

"Zahmet olmasın?" dedi, sesi tereddütlü çıkmıştı. Soğuk ifademi bozmadım ama sesimin tınısını biraz daha hafifleterek, "Yok, ne zahmeti," dedim kısık bir sesle. "Billur, hadi benimle mutfağa gel."

Billur tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ben niye geliyorum? Teklifi yapan sensin. Git kendin yap."

Gözlerimi ona çevirdim, boş bakışlarım yüzünde gezindi. Bir an duraksadı, bana dikkatle baktı. Tek kaşımı kaldırdım, ifademdeki değişiklik çok net olmasa da Billur beni anlamıştı.

"Tamam," diyerek kalkınca Sergen bir an duraksadı. Onunla göz teması kurmamaya özen göstererek mutfağa geçtik. Ahşap dolaptan bir tane fincan çıkarırken, Billur da elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı. Isıtıcının uğultulu sesi mutfağın duvarlarında çınlamaya başladı.

"Uyku haplarını yanında taşıyor musun?" diye sordum dikkatle küçük çay paketini çıkarırken.

"Hım?" Billur omzunun üstünden bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne?"

"Uyku hapların," diye direttim küçük sallama paketi fincanın içine atarak. "Yanındalar mı?"

"Sanırım çantamda olması gerekiyor," derken sesi şaşkındı. "Neler dönüyor, Asi?"

Başımı hızlıca sallayıp, "Sergen bayağı yorgun görünüyor," dedim sinsi sinsi. "Biraz uyusa iyi gelebilir ona."

Billur tekrar duraksadı, suyun fokurtusu aramızda uzayan sessizliğin o küçük çığlığını yutup dişlerinin arasında parçaladı.

"Sana ne onun uyuyup uyumasından?"

"Cidden hâlâ anlamadın mı?" diye homurdandı diğer Merve esneyerek.

"Uyku haplarını sıvı bir şeyin içine atabiliyor muyuz?" diye sordum Billur'a aldırış etmeden. Suyun ısındığını belli eden o çıt sesi duyuldu.

"Evet ama..." Billur'un gözleri bir an fal taşı gibi açıldı. Onun çakır gözlerinde çakan şimşeği gördüm. Dehşet içinde başını iki yana sallayarak, "Sen... Ciddi misin?" diye bağırdı.

"Bağırma, geri zekâlı! Önce anahtarlarını aşırmamız lazım," dedim omuz silkerek. "İlaç kutusunu getir."

Billur ışık hızıyla mutfaktan çıkıp, çantasıyla tekrar mutfağa döndü. Alnındaki damarlar belirginleşmişti. Kızıl saçları ortamın loşluğundan dolayı bakır rengi görünüyordu, iri gözlerini büyüterek ilaç kutusunu çıkarıp, "Moruk buna çok kızmaz mı?" diye sordu, sesindeki tereddüt beni de şaşırttı.

İlaç kutusunu açıp küçük haplardan birkaç tanesini fincanın içine attım, sıcak suyu fincana boşalttım. "Kendi istedi bunu," dedim çay kaşığıyla fincanın dibindeki ilacı ezerken.

"Uyku ilacı o hayvan gibi herifi hemen uyutmaz," dedi Billur ellerini tezgâha yerleştirip beni izlerken. "Eğer gerçekten yorgunsa uyuyakalabilir ama dirençli bir şeye benziyor. En fazla sakinleşir."

"Sakinleşse bile yeter," diye fısıldadım.

"Anahtarları takımının ceketinin cebinde. İçeri girdiğinde cebine atarken gördüm," dedi Billur.

Elimde fincanla salona geçtiğimde, Sergen sessizce boşluğu izliyordu. Beni fark edince kafasını kaldırdı ve oturduğu yerde doğruldu, elimde tuttuğum içi çay dolu fincanı aldı. "Teşekkür ederim," dedi durgun bir sesle. Hemen karşısındaki koltuğa oturduğumda, Billur ile olan göz temasını hâlâ kesmemiştik. Tam on dakika içinde çayını bitirdi, o çayını içerken hiçbirimiz konuşmadık. Billur boş fincanı Sergen'in elinden alırken kısa bir sessizlik yaşandı. Billur kasıtlı olarak elindeki fincanı Sergen'in üzerine düşürünce dudaklarım tıpkı bir çizgi gibi gerildi. Karnımın kasıldığını hissettim.

"Kızım ne yapıyorsun sen?" diye hırladı Sergen, sesindeki dehşete rağmen bakışları her zaman olduğu gibi ifadesiz görünüyordu. Fincanın dibindeki çay pantolonuna dökülmüştü.

"Pardon, fedai," dedi Billur yapmacık bir şekilde dudak bükerek.

"Tamam, çekil."

Sergen sinirlendiğinde bile sinirini ustaca saklayabilen bir adamdı. Karan'ın neden onu yanında taşıdığını anlayabiliyordum. Onda güvenilir bir şeyler vardı. Billur mahcup numarası yaparak mutfağa doğru yürüdü, göz ucuyla Billur'a baktığımda, mutfak kapısının önünde elinde araba anahtarıyla bana sırıttığını gördüm.

"O gerçek bir yankesici," diye fısıldadı diğer Merve dehşet içinde.

"İyi misin?" diye sordum, gözlerimi Billur'dan ayırıp Sergen'e çevirerek.

"Sorun değil," dedi kısaca.

"Ondan bahsetmiyorum," diye mırıldandım. "Biraz halsiz gibisin?"

Şaşırdığını gözlerimle gördüm. Normalde onunla hiç diyalog kurmadığım için, şu anki sorgucu tavrım onu şaşırtmıştı sanırım. Benim sessiz halimi yadırgamadığından emindim, ben rengini belli eden bir kızdım ve insanlar neden böyle olduğumu sorgulamayı bırakalı epeyce uzun bir zaman olmuştu.

"Uykusuzum," diye itiraf etti. "Kendi yatağımdan başka bir yerde uyuyamıyorum."

"Anladım."

Bakışlarımı kısaca camdan duvara çevirdim, beyazlar içindeki tabiatı eleğimden geçirdim. Sergen'in bakışları yüzümde dolaşıyordu, buna aldırış etmedim. Oturduğum yerden kalkıp üst kata yöneldiğimde hâlâ orada öylece oturuyor, gitgide daha da halsizleşiyordu. Anahtarlarının yokluğunu fark etmemesi gerekiyordu.

Üst kata çıkıp siyah omuzlarında halka şeklinde dekoltesi olan bir badi giydikten sonra altıma da koyu lacivert dar bir kot geçirdim. Bu Halil denilen adam her kimse, bir kadının nasıl giyinmek isteyeceğini az çok bilen biri olsa gerekti. Siyah, kalın topuk botları giyip iplerini bağlarken saçlarım yüzümün önüne dökülüp yüzümü sakladı, üfleyerek onları uçuşturdum ve hemen karşımda duran aynaya baktım. Deri ceketin fermuarını yarıya kadar çektikten sonra odadan çıktım.

Billur heyecanlı bir şekilde merdivenleri tırmanırken bir yandan da, "Hadi!" diye fısıldayıp duruyordu. "Şu an yeterince uyuşmuş görünüyor ve kanım aksın ki eğer anahtarlarını aşırdığımı fark edecek olursa beni ayaklarımdan tavana asar."

"Sakince hole git, aynı anda o tarafa geçersek kıllanır," diye fısıldadım. Gözlerim kısaca onun üzerinde dolandı. Ne ara giyinmişti? Siyah, dizlerinde yırtıkları olan bir tayt giymişti ama aceleyle giydiği o kadar belliydi ki, yırtıklar yamuk duruyordu. Ayağında hardal rengi düz

botlar, üstünde tek omzu düşük siyah bir kazak vardı. Kızıl saçlarını gelişigüzel topuz yapmıştı.

"Onun önünden bu şekilde geçersek hiç kıllanmaz zaten," dedi gözlerini devirerek. "Bazen kafanın içinde keçi otlattığını düşünüyorum."

"Ne yapayım bana bakmaması için bornozla mı ineyim aşağıya?" Yanaklarımın içini şişirdim, bakışlarımı Billur'dan ayırıp koridordaki pencereye çevirdim. Karın soğuğu camın yüzeyinde kristal bir buğu oluşturmuştu, buğuya çarpan akşam güneşinin solgun ışığı, kristal parçalarının elmas gibi parıldamasına neden olmuştu. Bir an kafamın içinde bir şimşek çaktı. "Buldum," dedim sinsi bir şekilde pencereye bakarak. "Çok da yüksek olmasa gerek."

"Ha?"

Billur'a göz ucuyla bakıp çenemle pencereyi işaret ettim. "Sen seversin ekşını," dedim pis pis sırıtarak. "Verandaya inebilmek için kiriş-lerden yardım alırız."

İri gözleri kocaman açıldı, dudakları aralanırken bir an olayı kavramamış gibi bir bana bir de pencereye bakıp kaşlarını çattı. "Ha?" dedi tekrardan. "Sen kafayı mı yedin?"

"Hayır?"

"Buradan düşecek olursan Yaratıcı şahidim olsun ki Karan beni parçalara ayırır!" Billur kocaman gözlerle başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Ondan ne zamandan beri bu kadar korkuyorsun?" diye sordum, pencereye doğru yürüyüp sürgüsünü açarken. Pencere, yukarı doğru kaydırarak açılan türdendi. Parmaklarımı altına geçirip yavaşça yukarı doğru kaydırdım ve soğuk hava bedenime çarparak tenimin üstüne üfledi.

"Ondan korktuğum falan yok," diye homurdandı Billur.

"Ben de korkmuyorum," dedim omuz silkerek. Camı tamamen yukarı doğru kaydırdıktan sonra kafamı dışarı uzattım ve çevreyi gözetlemeye başladım. Verandanın tavanının üstüne birikmiş karlar çok yüksek olmasa da sıktı. "Ee?" diye sordum göz ucuyla Billur'a bakarak. "Kararımı değiştirmeden gidiyor muyuz?"

Yeşile dönük gözlerini devirerek, "Şu kararlılığın sırf sana inat yaptığı için değil mi?" diye söylendi. "Önce ben atlıyorum, küçük hanım. Eğer bir yerimi kırmazsam, sen de atlayabilirsin."

"Hayır." Kaşlarımı çatarak ona baktım, küçük bir çocuk değildim. "Bu fikir benden çıktı, önce ben."

"Asi..."

Bacağımı pencereden dışarı sarkıttığımda Billur'un başlayamadığı cümlesi yarım kalmıştı. Başımı yavaşça eğdim ve bedenimin yarısını

dışarı çıkardım. "Asi!" diye homurdanıp duruyordu ama aldırmadım ve bacaklarımı verandanın tavanına sarkıtıp kendimi yavaşça aşağıya bıraktım. Küçük bir gürültüyle amacıma ulaştığımda gözlerim etrafı kolaçan etmeye devam ediyordu. Küçük adımlarla tavanda yürümeye başladığımda Billur da kendini aşağı bırakmıştı.

"Tarzancılık oynuyoruz resmen," diye fısıldadı rahatsız bir sesle. "Mart kedileri gibi damlarda geziniyoruz."

"Şşşh." Yavaşça ayağımı aşağı doğru bir kirişe uzatacaktım ki, "Kızım sen manyak mısın?" diye çemkirdi. "Elimi tut."

Ona aldırmadan kendimi verandanın korkuluklarına bıraktım, artık evin verandasına ayak basabilmiştim. Billur da beni takip ederek aşağı indi ve cam duvarın önünden geçmemek için arka tarafa dolandık. Ormanlık alana açılan merdivenleri indikten hemen sonra Sergen'in arabasına yöneldik. Araba küçük bir tık sesi çıkararak kilitlerini iki küçük hırsıza açarken, artık daha rahat hissediyordum.

Ön koltuğa yerleşip emniyet kemerimi bağladım, Billur etrafı kolaçan etti ve arabanın motorunu çalıştırdı. Arka tekerlekler küçük bir çığlık atınca dudaklarımı birbirine bastırıp ön camdan dışarıya baktım. Sergen'in kapıyı açtığını gördüğümde gözlerim kocaman açılmıştı ve kalbim arkası kesilmeyen tekmeleri kalbime geçirmeye başlamıştı.

Dudaklarını okuyabildiğim kadarıyla, "Hey!" diye bağırdı şiddetle. Araba hareket ettiğinde döşemelerin kenarına tutunarak, "Kusura bakma," diye fısıldadım Billur'un bile duyamayacağı bir sesle.

Araba karların içinde zorlanmadan patika yola çıkarken yan camdan Sergen'i görebiliyordum. Arkamızda kalmıştı. Parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirmiş, ahşap kirişi tekmeliyordu.

"Moruk onu öldürecek," dedi Billur sırıtarak.

"Onun bir suçu yok," diye fısıldadım gözlerimi aynadan ayırarak.

Kısa bir sessizlik yaşandı, o sessizliğe sığdırdığım her şey patır patır önüme dökülürken başımı cama doğru yasladım ve yolu izlemeye başladım. "Ne yapıyoruz?" diye sordu Billur dişlerini göstererek. "Önce gidip pasta yiyelim bence?"

Yüzümü buruşturdum. "Sevmiyorum."

"O zaman?" diye sordu, direksiyonu sağa kırarken. "Ne yapalım?"

"Kahve," dedim tek nefeste. "Önce kahve içelim."

Merkeze inene kadar birkaç kez durmuş, çevrenin yerlilerinden yol tarifi almıştık. Yollar çok karmaşıktı. Telefonumu yanıma almadığım için şu an Karan harekete geçmişse bile haberdar olamıyordum. So-

nunda merkeze indiğimizde çoktan akşam olmuştu. Güneş neredeyse sönmüş olsa da, hâlâ çevreyi aydınlatıyordu. Atatürk Caddesi'nden geçerken okuldan çıkan öğrencilere takıldı gözüm. İlkokulun hemen arka tarafında liseler kalıyordu, okulum da oralarda bir yerdeydi.

"Yakalanmadan günün tadını çıkaralım," dedi Billur sırıtarak. "Enselendiğimizde en azından bir şeylere değmiş olmalı."

Sessiz kaldım. Araba dümdüz ilerlerken her zaman kahve aldığım küçük dükkândaki adam dikkatimi çekti. Dükkânın önüne bir iskemle atmış, üstüne oturmuş gazete okuyordu. "Burada duralım," dedim Billur'a, gözlerimi yaşlı adamın üzerinden çekmeden. "Onun kahvelerini seviyorum."

Billur dediğimi sorgulamadan arabayı kenara çekti, arabanın kapısını açıp kendimi dışarı bıraktığımda yaşlı adamla göz göze gelmiştik. Çok değil bir süre önce bu caddede Karan'a ilk öpücüğümü kaptırmıştım. Bir an ürperdim, tenim boyunca bir karınca ordusu yuvarlandı.

Ona doğru yürüdüğümüzü fark eden yaşlı adam elindeki gazeteyi ikiye katlayıp ayağa kalktı ve yüzüne her zamanki sıcak tebessümü ekleyerek, "Bayağıdır görünmüyorsun," dedi sakin bir sesle. "İyisin ya?"

İfadesiz bakışlarım bir süre adamın yüzünü inceledi, yaşlı yüzünde benim aksime ışık vardı. Cevapsızlığım onu rahatsız etmemiş gibi tekrar konuştu: "Her zamanki gibi mi olsun?" Dükkânın içine doğru yürürken, biz de onu takip ediyorduk. "Ay kurabiyeleri biraz önce fırından çıktı, öğrenciler bu saatlerde kurabiye yemeyi seviyor."

"Sade," diyebildim adamı takip ederken.

"Benimki de sade olsun o halde," dedi Billur ahşap sandalyelerden birini çekip otururak. Hemen karşısındaki ahşap sandalyeye yerleştim ve ellerimi ahşap masanın yüzeyine bırakıp, uzun tırnaklarımla oynamaya başladım. Biraz kısaltma zamanı gelmişti, belki siyah bir oje iyi olabilirdi. Kaşlarımı çattım. Acaba Karan şu an ne yapıyordu?

"Güzel ellerin var," dedi Billur, sesi fısıltıdan farksızdı. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, sırıttı. "Şu bizim moruk ellerine çok dikkatli bakıyor, benden demesi."

Kalbimin terlediğini hissettim.

Bu mümkün müydü? Yani şeyden bahsediyorum... Kalp. Terler miydi?

"Ne?"

"Ellerine bakıyor," diye tekrar etti, gözlerini parmaklarıma çevirerek. "Çok dikkatli, uzun uzun ellerini izliyor."

"Senin kuruntun," dedim kısık bir sesle. "Sana öyle gelmiştir."

"Ellerin ile ilgili bir şeyler hayal ediyor olabilir," diyerek kıkırdadı. Yaşlı adam göz ucuyla bize bakınca Billur sesini kıstı ve gözlerini kaçırarak, "Belki de narin ellere sahip olduğun için izliyordur. Karan Çakıl narin şeylerden hoşlanıyor gibi," diye fısıldadı.

Karnımı deşen his tam orada durmuş, Billur'un söylediklerinden besleniyordu sanki. Sessiz sakin tavrım, içimde kopan fırtınanın camlara vuran uğultusunu temsil ediyordu. Karan'ın siyah gözlerinin beni incelediğini fark ettiğim zamanlar olmuştu, o kısık bakan kuzguni karası gözlerinin bedenimde dolaştığı zamanların az ama ne kadar yoğun olduğunu da biliyordum. Gözlerinden bana uzanan siyah ateşle beni yakıyor, ruhuma sinen kız çocuğu kokusunu kokluyordu.

Yaşlı adam kahveleri o çok sevdiğim karton kutulara koydu, üstünü şeffaf plastik bir kapakla kapattı ve pipetleri de küçük delikten içeri yerleştirdi. Biraz sonra pipeti çöpe atacak, plastik kapağı kaldıracak ve tıpkı bardaktan içiyormuş gibi içecektim ama bu onun umurunda değildi, işini yapıyordu. Kahveleri tezgâhın üzerine koyduğunda biz de oturduğumuz yerden kalkmış, tezgâha yönelmiştik.

Evde bıraktığım tek şey telefonum değildi, aptal gibi cüzdanımı da evde unutmuştum.

Billur hiçbir şey söylemeden ücreti öderken bir süre olduğum yerde sallandım ve botumun burnuyla yere hayali daireler çizdim. Yaşlı adam sık sık beni göz hapsine almış olmasına rağmen onunla konuşmadım, hatta göz göze bile gelmedim. Elimizde kahvelerle yola çıktığımızda Billur bu kez arabaya binmek yerine yürümeyi tercih etmişti, bu adamın dükkânının önündeyken arabaya bir zarar gelmeyeceğini bildiğimden ona uydum ve yürümeye başladım.

Birkaç gündür özgürce yürümenin ne demek olduğunu unutmuştum, Karan'ın hayaleti sanki ensemdeydi ve benimle birlikte yürüyordu.

Çarşı boyunca yürümüş, Billur'un heyecanla anlattığı şeyleri bomboş bir ifadeyle dinlemiş, bazen ayıp olmasın diye kısa cevaplar vermiştim. Saat ilerliyordu, Fethiye'nin merkezinde ayak basmadık tek bir yer bile bırakmamıştık. Karan'ın sesi çıkmıyor, Billur'un telefonu bir kez olsun çalmıyordu. Önünde dikildiğimiz mağazanın vitrinindeki camda kendi yansımama bakarken içime korkunç bir his elindeki ucu kırık kalemle uğursuz şekiller çizmeye başladı. Sertçe yutkundum. Benden vazgeçmiş olabilir miydi? Belki de benden sıkılmıştı ve artık gitme zamanım geldiğini düşünüyordu.

Olduğum yere kusmak istiyordum.

Mağazanın otomatik kapısı yavaşça kayarak ikiye ayrıldı ve tepeden akın eden sıcak rüzgâr saçlarıma çarparak siyah saçlarımı uçuşturdu. Gözlerimi kıstım, sıcak rüzgâr yüzümü yalarken, içimdeki uğursuz hissin yuvarlanarak kara bir deliğe dönüşmesine izin verdim. Hislerimden beslenen, Karan'ın kokusunu taşıyan kara bir delik. Beni yutuyordu.

O an zaman durdu.

Defne, ellerinde mağazanın amblemini taşıyan birkaç poşetle hemen önümde dikiliyordu. Hemen yanında adının Tuğba olduğunu bildiğim zayıf kızdan başka kimse yoktu. Adımlarının bıçak gibi kesildiğini gördüm. Ben mağazanın kapısında, o ise içinde öylece dikilirken gözlerinden sayısız ifade geçmişti. Dudakları aralandı, bir süre o aralıklı dudaklardan dışarı tek bir kelime dâhi bırakmadı ama konuştuğunda sesi titriyordu: "Merve?"

Dünyada milyonlarca insan, kendi içinde yaşadığı dünyadan sıyrılıp farklı bir imaj çizerek kendini başkalaştırırdı. Onlardan olmadım hiçbir zaman. Defne bunu biliyordu. En azından gözlerimde gördüğü buydu, benim kahverengi gözlerimde gördüğü şeyin bu olduğuna emindim. Sessizce içeri girdim, Billur umursamazca askılara doğru ilerlerken aslında bunun bana duyduğu güvenle alakalı olduğunu hissetmiştim.

Aramızda beş ya da altı adım kalana kadar ona doğru yaklaştım, birkaç kilo vermiş gibi görünüyordu ve turuncu ojeleri soyulmuştu. Dizlerine kadar uzanan asker yeşili bir çorap giymişti ve altında da okul eteği vardı. Okula ojeyle gitmekten vazgeçmeyecekti. Ve tabii ki renkli hırka giymekten de.

Tuğba onun elindeki poşetleri alıp yanımdan geçip giderken bana hafifçe tebessüm etti ama karşılığını alamadı. Dümdüz bakışlarımı benden yalnızca bir yaş büyük olan ablamdan ayırmıyordum, büyük bir dikkatle onu incelerken onun da büyük bir dikkatle beni incelediğini görmek karnıma ağrılar sokmuştu.

Etrafımızdan geçip giden insanların içinde kaç farklı hikâye gizliydi? Acaba şu an burada ikimiz kadar yaralı başka kimler vardı? Ruhumdan akan, yavaşça yere damlarken acı sesler çıkaran kanın sesini duyan tek kişi ben miydim? Defne'nin gözlerinin etrafı anında kızardı, bana sinirli olan tarafından ziyade bana özlem duyan tarafı daha baskın duruyordu ama öfke oradaydı. Sindirilemez bir gerçeklik ve ruh yakan bir ateşle tam olarak orada dikiliyordu.

Benim hakkımda düşündüğü tam olarak neydi?

"Selam," diyebildim, çünkü biliyordum ki bu şekilde gece yarısına kadar dikilebilir, bomboş gözlerle birbirimizi izleyebilirdik. Buna bir son vermem gerekiyordu.

Başını yavaşça salladı, Billur'un yan gözle bize baktığını hissedebiliyordum ama ben ona bakmadım. "Konuşmamız gerek," dedi Defne kısık bir sesle. "Selamdan daha uzun şeyler hakkında."

"Konuşalım."

Sırtımı yavaşça ona döndüm, bu ona kaçıncı sırt dönüşümdü? Sanırım sırtımı tek bir kişiye dönemezdim, o kişi hariç herkese dönmüştüm. Bir gün ona da dönecek miydim? Diğer Merve kaşlarını çattı, bu düşünce onu rahatsız etmişti.

Dışarı çıktığımda Defne de beni takip etti. Mağazanın karşısındaki gümüşçü dükkânının önünde duran kahverengi bankın üzerine oturdum ve gümüşçünün camına düşen yansımamı izledim. Hemen arkamdan bana doğru yürüyen Defne'nin yansımasını da görebiliyordum, adımları kararlı ama ürkekti.

Parmaklarım soğuktan acıyordu. Bu acı normal bir acı değildi, eklemlerime sinmiş bir buz kütlesi yavaşça eklemlerimin etrafında erimiş ve ardından eridiği noktadan tekrar donarak beni de kendi parçası haline getirmişti sanki. Yanıma oturdu, kolum onun koluna sürtüyordu ama bu aramızda katlarca yükselmiş mesafenin azalmasına engel olmuyordu. Bedeni, benim bedenimin aksine sıcaktı.

"Babamın başına gelenleri biliyorsun," dedi, tıpkı benim gibi gözlerini yansımamıza dikerek. Parlayan gümüşlerin kristalimsi ışığı gözümü almıştı, kirpiklerimi gözlerimin üzerine indirip sessizce başımı salladım.

Babamdan... O adamdan bahsetmek istemiyordum.

"Bunu ona o adam yaptı, değil mi?"

"Evet," dedim pürüzsüz bir sesle. "Onun bir adı var. Karan."

Defne burnundan içeri sert bir nefes doldurdu, omuzlarını silkerek, "Onun adı umurumda bile değil, Merve," dedi bıçaktan keskin bir sesle. "O adam benim babama zarar verdi."

"Ondan yalnızca kendi 'baban' olarak bahsettiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım gözlerimi açıp, yere indirirken. "Ve senin baban da bana çok zarar vermişti."

Sessizlik. Kalabalığın sesi bizim sessizliğimizi besledi, iş çıkışı saatine yaklaştığımızdan şehir korna seslerinin altına gömülmüştü. Gömülmüştük. Sessizliğimiz ile komik bir gürültünün içinde birbirimize bıçaklarımızı uzatmıştık.

"O iyi değil," dedi kısık bir sesle. "Sanırım seni özlüyor."

Sanki mezar taşlarının arasından beni izleyen binlerce cesedin gözü üzerime dikilmiş gibi gerildim. Zehir dilimin ucunda birikti, kelimelerime akmak ve harflerime sindirdiği öfkeyle kız kardeşime saldırmak istedi. Dişlerimi birbirine bastırırken, yanaklarımın içeri doğru gömüldüğünü biliyordum, kaşlarım çatıldı, şakaklarım sızlamaya başlamıştı.

"Çok çabuk kandırılıyorsun," dedim acımasız bir şekilde, harflerimden ona uzanan bıçakların ucu boğazına dokunmuştu. "Hiçbir zaman senin gibi olmadığım için mutluyum."

"Babalar da pişman olabilir," dedi bıçağımı yok sayarak. "İnsanlar pişman olur, Merve, babalar da insan."

"Hıhım," diye fısıldadım gözlerimi devirerek. "Bir insana göre gerçekten çok fazla insanlar."

"O aslında..."

"Onu affettin mi, Defne?" diye sordum aniden, ruhsuz, tekdüze bir sesle.

"Hayır," diye itiraf etti. "Bize yaptıkları için onu affetmedim ama pişman olduğunu biliyorum." Avuçlarındaki nemi okul eteğine sildi. "Kendinden büyük bir adamla kaçman..."

"Kaçmam mı?" Omzumun üstünden ona baktığımda kaşlarım tamamen çatılmış, öfke yüzüme gölge gibi düşmüştü. "O adamla kaçtım, öyle mi?"

Defne bedenini bana doğru çevirdi, gözlerinde endişe vardı ama buna aldırmadım çünkü o gözlerde aynı zamanda suçlama da vardı. Ben dilimin ucuna birikenleri ısırarak dizginlemeye çalışırken, o, "O bizim babamıza zarar verdi," dedi dişlerinin arasından. "Böyle bir adamla... Olabilir misin?"

"O bizim değil, senin baban." Sesim dümdüzdü. "Baksana..." Gözlerim onun yüzünde dolandı ve o kısa sessizlik büyük bir gürültüyle patladı. "Sen onu çoktan affetmişsin, Defne."

"Hayır, Merve," diye ısrar etti kaşlarını çatarak. "Ben onu affetmedim, bunu biliyorsun. Anneme ondan ayrılmasını bile söyledim. Bunu biliyorsun..."

"O zaman ne pişmanlığından bahsediyorsun?" Söyledikleri beni tatmin etmiyordu, hatta bir kulağımdan girip diğerinden çıktığını söylemek daha mantıklıydı. Onun terleyen avuçlarının aksine benim avuçlarım buz kırağıydı; soğuk, tenimin altına, oradan da kanıma işlemişti sanki. "Bana attığın mesajları... Yani tehditleri... Unutmadım." Başımı

iki yana salladım. "Onunla kaçtığımı düşünmen çok çirkin, ben o evden kendim elimi kolumu sallayarak çıktım ve durdurulmadım. Eğer durdurulmuş olsaydım, işte o zaman kaçmış olurdum, Defne."

Defne içli bir nefes aldı, artık gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimin içine baktığında tam olarak ne görüyordu? Hangi Merve ile bağ kurabilmişti şu an? Bakışlarımı ondan kaçırmak istedim ama bunu yapmadım. İkimizin de bir parça gerçeğe muhtaç olduğumuz şu zaman diliminde en azından bunu yapmaya hakkım yoktu.

Nemli avucunu elimin üstüne koyduğunda gerildim, bakışlarım hızla ikimizin birleşen ellerine kaydı. Benim uzun ve ince parmaklarımın aksine onun parmakları kısaydı ama en az benimkiler kadar incelerdi. Gözlerim onun turuncu ojeyle boyanmış tırnaklarında gezinirken, onun gözlerinin yüzümde olduğunu biliyordum.

"Evine dön," dedi titreyen bir sesle, sesini yutan korna seslerine rağmen o sesin tizliğinin kalbimin damarlarının çevresinde nasıl titrediğini hissetmiştim. "Buna gerek yok. Halledebiliriz."

"Orası benim evim değil."

"O adamın yanı da senin evin değil," dedi kısık bir sesle.

"Ama kendimi onun yanına ait hissediyorum," dedim bir anda, sesimden dökülen harflerin yan yana düşerek oluşturduğu o cümle Defne'nin üzerinde o kadar sert bir etki yarattı ki, donakaldığını fark ettim.

"Ne?"

"Duydun," dedim kararlı bir sesle. "İlk kez kendimi ait hissettiğim bir yer var, Defne. Ben kendimi hiçbir zaman o eve ait hissetmedim."

"Hiç mi?" Gözlerindeki kırmızı damarlar çoğaldı. Burnu da kızarmaya başlamıştı. O hep narindi, ben de narin olmak istiyordum ama yalnızca tek bir kişinin kollarında kendimi sanki kırılgan bir şeymişim gibi hissediyordum. Şu an bile onu düşündüğüm için kendimden utanmam gerekti, kız kardeşim karşımda ağlamak üzereyken bile nasıl o adamı düşünebiliyordum? Acaba bana çok kızmış mıydı?

Bomboş bir sesle, "Hiç," diye fısıldadım. "Üzgünüm."

O an önümde yanardağ patlasa, bu kadar hissetmezdim sıcağı, bedenimdeki soğuğa rağmen onun gözlerinden akan yaşlar bir bir tenime damladı ve dokunduğu yeri haşladı. Burnunu çekti, yaşlı gözlerini benden kaçırmaya çalıştı ve, "Annem seni özlüyor," dedi kısık bir sesle. "Babamın da seni özlediğini biliyorum, senin odanda uyudu." Burnunu çekti. "Ve ben de seni özlüyorum, soğuk nevale."

Sertçe yutkundum, acının tozu boğazıma takıldı ama aldırmadım. Elimi elinin hapsinden kurtardığımda yaşlı gözleriyle bana baktı, ona

bakmamak için gözlerimi gümüşçünün camına çevirdim ve kollarımı iki yana açarak, "Acele et," diye fısıldadım.

Kollarımın arasına girdi, hiç düşünmeden kollarımı ona sardım ve ellerimi sırtına bastırdım. Islak yüzünü boynuma gömüp hızla soluyarak bana karşılık verdi. Boşluğu izleyerek ona sarılırken iyi olmasını diliyordum. Acaba kitaplığımdaki kitaplara ne yapmışlardı? O herif ne diye benim odamda uyumuştu? Küçük Prens'in yarısına kadar okuyabilmiştim, acaba ayraç hâlâ bıraktığım sayfada mıydı?

"Seni çok özledim," diye inledi boynuma doğru. "İyisin, değil mi?"

"Çok daha iyiyim," dedim sakin bir şekilde sırtını sıvazlarken. "Endişelenme. Hallediyorum."

"O adam..." Sesi yine sertleşmişti. "...sana zarar vermiyor, değil mi?"

"Hayır."

Bir şeyler anlattı, yüzünü boynumdan bir an olsun çıkarmadan anlattığı şeyleri can kulağıyla dinledim ama yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Param olup olmadığını sorması beni utandırmıştı, zorla cebime tıkıştırdığı parayı ona geri vermeye çalıştım ama buna izin vermedi. O parayı avucuna verip ondan kaçabilirdim ama buna hakkım olmadığını düşündüm.

Sonunda ayağa kalktığımızda artık karanlık tamamen çökmüştü, dizlerine kadar çektiği asker yeşili çorap aşağı doğru sıyrılmış, soğuktan kızaran dizleri gözümün önüne dökülmüştü. Üşümesini istemiyordum.

"Beni arayacaksın, değil mi?" diye sordu eteğini düzeltirken.

"Arayacağım."

"Eve dönmek is..."

"Eve dönmeyeceğim," dedim kararlı bir sesle. "Çalışacağım."

Gözlerini devirdi, aynı şekilde ben de ona karşılık verdim. Billur mağazanın beyaz duvarına yaslanmış, tek bacağının üstüne verdiği ağırlığına aldırış etmeden bomboş bakışlarını insanların üzerinde gezdiriyordu. İşaret parmağı ile başparmağı arasında tuttuğu sigaraya tek kaşımı kaldırarak baktım. Defne ona bakarak, "Bu kız yanındayken pek de korkmuyorum aslında," diye homurdandı. "Şu sıfata bakar mısın?"

"Öyleme deme," dedim yüzümü buruşturarak. "O farklı bir kız."

"Onun gibi birine sahip olduğun için şanslısın," diye fısıldadı Defne dikkatle Billur'a bakarak. Bakışlarını tekrar bana çevirdi, gözleri tekrar puslanmıştı ama artık az da olsa gülümsüyordu. "O adam nerede? Neden tek başına buralardasın? Bir süre seni sır gibi saklayacağını düşünmüştüm."

"Uzun mesele," dedim, bunu derken tekrar aklıma onu düşürdüğü için Defne'ye sinir olmuştum. Şimdiye ortalığı kaldırması gerekmiyor muydu? Billur ile firar etmiştik resmen. "Şimdi gitsen iyi olur, annem merak etmesin." Dudaklarım titredi, merak edilen kız hep Defne olmuştu. Merve bir yerlerden çıkar gelirdi nasılsa, başının çaresine bakardı, o güçlüydü.

Onu kıskanmıyordum ama bu gerçeğin beni kanatmadığını da söyleyemezdim.

"Haklısın," dedi hiçbir şeyin farkında olmadan. "Tuğba'dan poşetlerimi alayım, sonra da eve geçeceğim zaten." Kısa bir sessizlik yaşandı, tepemizde renkli şemsiyeler vardı. Sokak ışıkları yanıyor, Paspatur ışıkların altında mücevher gibi parlıyordu.

"Görüşürüz," diye fısıldadım gözlerimi kaçırarak.

Burnunu çekti. "Pekâlâ." Bir adım geri attığında artık ikimiz de başka yerlere bakıyorduk. "Görüşürüz, soğuk nevale." Sırtını döndüğünde bacakları titriyordu. "Telefonun diğer ucunda bir ablan olduğunu, ne kadar zayıf ve aptalın teki olsa da senin için her zaman burada olacağını unutma." Hızlı adımlarla ilerlemeye başladığında söylediklerinin yankısı kalbimde sürmeye devam etti.

Billur yanıma geldiğinde, Defne'nin insan kalabalığının içinde kayboluşunu izlemeye devam ettim. Koluma yavaşça dokundu, bakışlarımı ona çevirdim ve bana genişçe gülümseyerek, "Bu siktiğimin mağazasında bana göre hiçbir şey yok. Tamamen sosyete gülleri için tasarlanmış abidik gubidik elbiseler," dedi. "Gidelim mi?"

Başımı sallamakla yetindim. Paspatur'a girdiğimizde hâlâ diken üstündeydim. Kafamın içine devrilen düşüncelerin yanına bir de merak eklenmişti. Biraz terk edilmiş hissediyordum sanırım. Ördeklerin yüzdüğü havuzun önünden geçerken, "Neyin var?" diye sordu Billur, bardağın içindeki süt mısırından bir lokma daha alarak.

"Hiç."

"Karan'a mı bozuldun?" diye sorduğunda gözlerimi ördeklere çevirdim. Anne ördeğin arkasından giden farklı renklerde, kardeş olduklarına inanmaya bin şahit isteyen yavru ördekleri takip ediyordu bakışlarım.

"Benim telefonum yanımda değil ama seni de aramadı," diye fısıldadım sessizce.

"Evet," diye onayladı. "Eğer istese ilk dakikadan enselerdi bizi. Saatlerdir özgürüz."

"Çok sağ ol ya," diye homurdandı diğer Merve. *"İçimizi acayip ferahlattın. Teşekkür ederiz."*

Cevapsızlığım Billur'u durdurmadı. Kolumdan çekerek beni kızıl ve yeşil ışığın birbirine girdiği gece kulübünün önüne kadar sürükledi ve kapıda dikilen adamlara dikkatlice baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden kapıdan içeri girdi. Siyah, çift kanatlı demir kapıdan içeri girerken şaşkındım çünkü kapıdakiler ne kimlik ne de başka bir şey sormuştu ve saatin daha erken olduğunu da biliyordum. Baslardan dökülen müziğin baskısını göğsümde hissederken, "Burada ne yapıyoruz?" diye bağırdım Billur'un kulağına doğru.

"Seni eğlendireceğim?" dedi sorar gibi. "Ayrıca bağırmana gerek yok, kulağımı sağır ettin!"

Yüzümü buruşturdum. İçeride yoğun, adını koyamadığım bir koku vardı. Burnumu sıkarak bu kokuyu gidermeye çalıştım. Saat henüz erken olmasına rağmen içerisi kalabalıktı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki, Billur'un söylediklerini duyabilmek için dibine girmem gerekiyordu. Tepemizde yanıp sönen ışık yüzünden görüşüm bulanmıştı, insanların hareketlerini seçemiyordum.

"Bu saatte bu kadar iyi bir yer bulabilmeyi beklemiyordum!" diye bağırdı Billur bar tezgâhının önüne doğru yürümeye başladığında. "Çok iyi!"

"Bana diyorsun ama bağıran sensin!" diye bağırdım yüzümü buruşturarak. "Ben buradan hiç hoşlanmadım, çıkalım!"

"Yanında ben varım," dedi gözlerini kocaman açarak. "On sekizinci yaş gününü kutlayacağız, hem de özgür kızlar olarak!"

"Özgür kızlar mı?" Tek kaşımı kaldırdım. "Bu iğrençti."

"Ya ya ya!" diye homurdanarak tezgâha dirseğini yasladı ve viski kadehini elindeki bezle kurulayan, kendini tamamen işine kaptırmış olan genç kumral çocuğa, "Şşh," diye seslendi. "Tekila?"

Çocuk önce Billur'a, ardından da bana bakarak kaşlarını kaldırdı. Karnım açtı, bu konuda kendime zerre güvenmiyordum ama tekilanın yakıcı tadını aldığımda her şey için çok geçti. Kulaklarım yanıyordu, müzik içkinin o çirkin tadına karışmış, bedenimle alev topu şeklinde yuvarlanmaya başlamıştı sanki. Bu gerçek bir yangındı. Tadına alışamamıştım ama bir süre sonra bedenimde büyüyen yangın ilgimi çekmeye başlamıştı.

Anlık saman alevi gibi yanıp sönmektense, harlanarak ve acıyı hissederek yanmayı yeğlerdim.

Karan'ın yokluğunu hissetmek, o yangının ortasında tek başıma ateşlerin tenime sıçrayışını izlemek gibiydi. Dans eden bedenlerin piste

bıraktığı izlere boş boş baktım, elimdeki şeyin adının ne olduğunu bile bilmiyordum. Sarhoş olmak nasıl bir şeydi? Midem bulanıyordu ama bunun nedeninin açlığımın üstüne bastırdığım içki olduğunu biliyordum.

Uzaktan, "Asi!" diye bağıran birinin siluetini görür gibi oldum. Kaşlarım anında çatıldı. Siyah saçlarım dağılmış, dağılan siyah saçlarım terden yüzüme yapışmıştı. İçeride sigara içmenin serbest olduğunu, köşede birbirlerine sigara içirerek sevişen tiksinç çiftleri gördüğümde anlamıştım.

Karan neredeydi?

Işıkların altında parlayan gümüş halkaların sahibini tanıyordum. Billur'un işemeye gittiğini biliyordum, beni yalnız bırakmak istememişti ama ben halimden memnundum. Karşımda duran Enis'e baktım. Ela gözleri yüzümde dolanıyordu, onu görmek midemin daha da bulanmasına neden oldu. Elimdeki içki bardağını yavaşça tezgâha bırakıp, bomboş bakan kahverengi gözlerimi ona doğru çevirdim, ayağımın altındaki yer kayıyordu ama buna rağmen dimdik durabiliyordum.

"Söyle?"

"Sen..." Bakışları içki bardağına kaydı, ardından tekrar bana baktı. Buz mavisi bir gömlek giymişti, gömleğin düğmeleri neredeyse karnına kadar açıktı ve terli teni ışıkların altında parlıyordu. Tüysüz ama kaslı teni zerre ilgimi çekmemişti, Karan'ın kasık tüylerini anımsayınca ürperdiğimi hissettim.

Onun heybetli bedenini, erkeksi tenini seviyordum.

"Söyle!" diye bağırdım yüzümü buruşturarak. "Burada da mı buldun sen beni?"

"İçtin mi sen?" Kaşlarını çattı, tam bana yaklaşacaktı ki elimi kaldırarak onu durdurdum ve aramıza ördüğüm parmaklarımı ona değdirmeden, "Orada dur!" diye söylendim. "Karan var ya, seni öldürür, oğlum!"

Enis'in ela gözlerinden geçen öfke, kanımda dolanan alkolün etkisi kadar sertti.

"Senin böyle bir yerde olmaman gerek," dedi dişlerinin arasından. "Nerede o herif?"

Onun yokluğu yüzüme haşlanmış su gibi çarpılınca gözlerimi kaçırıp, avuçlarımı sıkarak yumruk yaptım. Yoktu. Beni aramamıştı. Peşimden gelmemişti. Şu an içki içip böyle kötü bir yerde duruyorsam o koca kafalı yüzündendi. Öyle miydi?

Aptal bir kız çocuğu gibi davranmıştım.

Ona inat yapmış, evden kaçmış ve sonra da beni aramasını istemiştim.

Haklıydı.

Kanımın içinde dolanan o alkol yavaşça zihnime sızmaya başladı. Karan'ın kokusunu arayan burnum, aldığı değişik kokular yüzünden sızlıyordu. Elim yavaşça aşağı düştü, omuz silkerek boş bakışlarımı zemine indirdim. Çalan parça ne kadar hareketli olursa olsun, tepemde yanıp sönen ışıklar gözlerimi ne kadar alıyor olursa olsun, o aptal İngilizce sözlerin anlamını çözüyordum, hareketli bir parça için fazla iç kanatıcı sözleri vardı ve ışıklar sanki bomboş bir sokağı aydınlatan arabaların far ışıklarıymış gibi hissettiriyordu.

Sanki yapayalnızdım, o çıkmaz sokakta ilerliyor, duvarlara izini süren far ışıklarını izliyordum.

"Asi?" dedi tekrardan Enis. Bana bu ismimle seslenmesinden nefret ediyordum. "Her şey yolunda mı? Yoksa o herif sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır," dedim boşluğa bakmaya devam ederek. "Bana hiçbir şey yapmadı."

"O nerede?"

"Yok," diyebildim.

"Seni yalnız mı bıraktı?" Bana biraz daha yaklaştığını hissettim. Teninden gelen soğuk bira kokusunu alabiliyordum. Ne yapmıştı? Birayla duş falan mı almıştı? Bir adım geri atıp ondan uzaklaşmaya çalıştığımda, kalçam tezgâha çarptı ama aldırış etmedim. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "İşine baksana," diye homurdandım. Kelimeler dudaklarımın arkasında dökülüyor, sesim sönük çıkıyordu, harflere bir türlü vurgu yapamıyordum.

Enis başını iki yana sallayarak parmaklarını nemli saçlarının arasına daldırdı, sert bir nefes vererek, "Kimle geldin buraya?" diye sordu yüksek sesle. "Hangi aptal sana bu kadar içmen konusunda izin verdi?"

"Ben verdim, canım."

Enis, Billur'un sesinin geldiği yöne doğru baktı, benim gözlerim ikisinin üstünde geziniyordu.

"Sen kafayı mı yedin?" diye sordu Enis öfkeyle. "Bu kızın daha önce alkol almadığına iddiaya girerim. Ona ne içirdin?"

"Hım?" Billur kollarını göğsünün üstünde toplayıp tek kaşını kaldırarak Enis'e baktı. "Sana ne?"

"Sen onu kendin gibi mi sandın?" Enis aniden bağırarak bunu söylediğinde, çevremizdeki herkesin bakışlarının üzerimize döndüğünü hissettim. Barmen çocuk tek kaşını kaldırmış dikkatle Enis'e bakarken biraz sinirlenmiş gibi görünüyordu. Midem bulanıyordu, avucumu tezgâha yaslayarak dehşet dolu gözlerle Billur'a baktım. Işıkların altında buz rengi gibi duran gözleri parladı, gözlerinde ateşin yandığını gördüm.

"Ne?" Sesi sakindi. Ama bu sakinlik pek hayra alamet değildi.

"Senin gibiler bu ortamlara alışkındır ama o senin gibi değil. Senin gibi bir k..."

Enis'in arkası dönük olduğundan daha kolay olmuştu sanırım. Yakasından tutup onu kendime doğru çekerken dengesini kaybetti, onu etrafımda çevirerek tezgâha yasladım, hemen karşımda duran barmen çocuğun gözleri irileşti. Sağ yanağını sertçe tezgâhın soğuk yüzeyine yasladım ve gözlerimdeki kuyudan yükselen alevlerle ona dikkatlice baktım.

"Sakın," diye fısıldadım kulağına doğru. "Sakın bir daha arkadaşım hakkında ileri geri konuşma."

"Ben..."

"Kes sesini!" Saçlarını kavrayıp yanağını sertçe tezgâha geçirdim, Enis'in acıyla inlediğini duydum ama bu beni durdurmadı. Öfke o kadar genişti ki, göğsümü daraltıyordu.

"Hey, hey, hey sakin olun!"

Nefes nefese kafamı kaldırıp genç barmene baktım, dudakları memnuniyetle yukarı kıvrılmıştı. Enis istese beni geri püskürtebilir, elimden rahatlıkla kurtulabilirdi ama yapmadı. Nefes nefese yanağı tezgâha yaslı öylece bana bakarken ensemde tanıdık bir nefes hissettim.

Hislerim altüst oldu.

Her şey altüst oldu.

"Seni minik jaguar," dedi tanıdık ses. "Hem evden kaçmak hem arabayı kaçırmak hem bara gitmek hem sarhoş olmak hem de bir erkeği pataklamak, ha?"

5. BÖLÜM: SARHOŞ

Gelmişti.

Buradaydı.

Beni bırakmamıştı.

İçimde hep acıyan bir yer vardı. Biri bana acıyan yerin nerede olduğunu sorsa, o yeri gösterip, burada, diyemezdim fakat acıdığını biliyordum, acıdığını hissedebiliyordum. Yerini bilmiyordum, sadece oradaydı ve daima acıyordu.

Onun benim yanımda olması, benim onun kollarında olmam bir mucizeydi. Bu dünyadaki herkesin bir yeri vardı, zamanı geldiğinde herkes yerini buluyordu; onu bulduğumda, yerimi bulduğumun farkına bile varamamış, bunun yalnızca şans eseri olduğunu düşünmüştüm.

Zaman, benim yerimin aslında onun yanı olduğunu bana öğretirken, ellerimi tutup beni ona yürüten yine oydu.

Sıcak ellerini belimde hissettim. Onun dokunuşu beni anında gevşetti. Beni kendine doğru çekti ve sırtımı geniş göğsüne yaslayıp, yüzünü saçlarımın arasına gömdü. "Sakın," dedi sakin bir sesle. "Sakın bir daha bunu yapma, kız çocuğu."

Yutkundum. Bağırmak, ona hesap sormak, beni almaya gelmediği için yakasına yapışıp dünyayı ona dar etmek istiyordum. Başım dönüyordu, midem gerçekten deli gibi bulanıyordu, kendimi aptal bir çocuk gibi hissediyordum. Enis olduğu yerden doğruldu ama ona bakmadım.

"Billur'u eve götür, Sergen. Hesabı da öde," dedi Karan tok bir sesle. "Benim bu küçük kaçakla bir işim var."

Sergen, Karan'ın dediğini yaparken bana öyle bir bakmıştı ki, utançtan yerin dibine gireceğimi sandım. Karan'ın dolgun dudaklarını kulağımda hissettim. Gözlerimin önünde bir sis perdesi vardı sanki.

"Alkol alabilecek kadar büyüdüysen, artık başka şeyleri de alabilirsin."

Alkolün etkisiyle kısılan gözlerimi aralamaya çalışıp başımı onun omzuna düşürdüm ve sırtımı tamamen göğsüne bastırarak, "Ne?" diye sordum, sesim tizdi.

Erkeksi bir ses çıkararak nefesinin tenime yayılmasını sağladı.

"Ben katil olmadan buradan çıkalım, olur mu küçücüğüm?"

Enis, "Ona sahip bile çıkamıyorsun," dedi aniden. "Onun şu haline bak, Karan Çakıl. Buradan bakınca nasıl göründüğünün farkında mısın?"

Karan burnundan güler gibi sert bir nefes bırakarak, "Az konuş, çok yaşa," dedi tehditkâr bir sesle. "Anlaştık mı, deli fişek?"

"Ona küçücük bir kız olduğunu söylüyorsun ama sen o küçük kıza sahip bile çıkamıyorsun," dedi Enis bir gerçeği Karan'a doğru tükürür gibi. Karan'ın sabrını sınıyordu. Ayakta duracak halim yoktu ve şu aptal müziğin susmasını istiyordum. Tek istediğim buydu.

Güvenilir kollardaydım. Artık gidebilirdik.

"Çok konuşup az yaşamayı mı tercih ediyorsun?" diye sordu Karan, sesinin ucunda iğneli bir alay vardı. O iğnenin ucundan akacak olan şeyse saf zehirdi, birkaç saat içinde kana tamamen karışıp öldürecek kadar güçlü bir zehir...

"Onu zerre hak etmiyorsun, aşağılık herif!"

"Ee?" dedi Karan umursamazca. Herkes bize bakıyordu. "Onu sen mi hak ediyorsun?"

"Beyler, kavga edecekseniz dışarı çıkın." Barmen çenesiyle kapıyı gösterdi. "Sizin için diyorum. Kız pek de iyi görünmüyor."

Karan başını salladı, beni kendine doğru çekti ve tamamen ona yapışmamı sağladı. "Bunu başka zaman konuşalım, Enik," dedi alaycı bir tonlamayla. "Şu an kızımla ilgilenmem gerek."

"Enis," diye düzeltti Enis dişlerinin arasından.

"Evet, Enik."

"Karan," diye inledim buna bir son vermek için. "Kafam patlayacak, lütfen."

"Tamam, güzelim," dedi sakinleştirdiği şefkatli sesiyle. Bu sakinlik yine de beni huzursuz ediyordu. Tek kaşımı kaldırmaya çalıştım ama şa-

kaklarıma saplanan keskin ağrı inlememe neden oldu. "O boku içersen böyle olur," diye homurdandı kulağıma doğru. "Yürüyebilecek misin?"

"Göğsümün içinde salsa yapan azgın bir çift var sanki!" diye bağırdım Karan'ın kulağına doğru. "Çıkar beni buradan, kafam parçalanacak!"

"Ha?" Karan bir an duraksadı, profilime dikkatlice baktığını hissettim. Kafamı geriye doğru atarak ona baktım. Gözlerine yayılan hayreti görebilmiştim. "Ne dedin sen?"

Kafamın içindeki sesler birbirine karışmaya başladı. Enis'in söylediklerini artık anlamıyordum, baygın bakışlarım Karan'dan başkasına kaymıyordu. Beni kendine doğru çekerek gözlerini devirdi. "Bir tek sarhoş küçük bir kız çocuğuyla uğraşmadığım kalmıştı zaten," dedi erkeksi bir sesle. Sesinden dökülen harfleri uyuşmuş soğuk parmaklarımla toplamak istiyordum. Ona sokuldum, kokusunu içime doldururken çenemi göğsüne sürttüm.

Tepemde yanıp sönen rahatsız edici ışıkların altında onun bedenine yaslanmış öylece dikilirken neden hareket etmediğimizi sorguluyordum. Enis'in hâlâ konuşup konuşmadığından emin değildim, ama Karan'ın bedeninin parmaklıkları arasında güvende olan bir kelebek gibi hissediyordum. O parmaklıkların arasından süzülüp dışarı kaçmak kolaydı ama bunu yapacak halim kalmamıştı.

"On yedi yaşında bir kız içki içiyor, zil zurna sarhoş oluyor ve bilin bakalım başında kim yok?" diye sordu Enis alay dolu bir sesle. Her şey o sırada gerçekleşmişti. Karan beni sol kolunun altına çekti, tıpkı küçük bir çocukmuşum gibi beni kolunun altına sakladı, ardından öne doğru atıldı ve pürüzsüz, yağ gibi kayan sert yumruğunu Enis'in suratına geçirdi. Birkaç kızın dudaklarından dökülen çığlık sesleri mekânın içinde çınlayan müziği bile bastırırken, dudaklarım hafifçe aralandı.

"On sekiz yaşında," dedi Karan gözlerini yere devrilen Enis'e dikerek. "Ve bu da son uyarıydı."

Enis yere yığılmış, öfkeli gözlerle Karan'a bakarken, dudağından akan kanı sildi. Çevresine toplanıp onu kaldırmaya çalışan insanların ona uzanan ellerini iterken, "Görüşeceğiz!" dedi boğuk bir sesle.

"Bu iki oldu," dedi Karan beni aniden kucaklarken. Bedenim, onun kolları arasında kayboldu, saçlarım bacaklarına kadar sarkmıştı. Zorlanarak da olsa kollarımı onun boynuna doladım ve ateş gibi yanan yanağımı omzuna yasladım. Dünya yıkılsa umurumda olmazdı. "Üçüncüde hiçbir şey aynı olmaz."

Kalabalığı yararak yürürken onun kollarındaydım ama gözlerimi dahi açamıyordum. Sanki kafamın içinde bir bando takımı vardı, hatta kısa etekli ponpon kızların o tiz çığlıklarını da duyuyordum derinlerde bir yerlerde. Ah, çok sinir bozucuydu.

"Kapıyı aç," dedi Karan mermer kadar sert, mat bir sesle. Muhtemelen kapıda duran adama söylemişti bunu. Demir kapının açılma sesini duydum, tenime akın eden soğuk hava, gecenin kokusuyla birleşerek üstümüzü örttü.

Barlar sokağının dar arasında ilerlerken gözlerimi açamasam da, Karan'ın attığı her adımda yüzüme çarpan loş ışıkların ağırlığını hissedebiliyordum. Yüzüm bazen karanlığa gömülüyor, bazense rengi soluk bir ışık tarafından yalanıp yutuluyordu. Onun kokusunu içime çektim. Bu kokuya deli oluyordum.

Hastalıklı bir şeydi.

Sertçe yutkunup dudaklarımı aralamaya çalıştım, o yürüdükçe bedenim hareket ediyordu ve sanki yürüyen benmişim gibi biraz daha yorgunluk çöküyordu üstüme. "Beni bıraktığını sandım," diye fısıldadım kuru dudaklarımı aralamayı başardığımda. Sesim titriyordu, hiç olmadığı kadar kısık çıkmıştı.

"Mümkünmüş gibi," dedi gür bir sesle. Doğrudan ileriyi izleyerek, sanki kucağında değilmişim gibi rahatça yürüdüğünü biliyordum.

"Arkamdan gelmedin," dedim tekrar aynı ses tonuyla. Parmaklarımı ensesine bastırarak kendimi yukarı çekmeye çalıştım, dizlerimin arkasında duran eli bacaklarıma baskı yapıyordu.

"Arkandan gelmemi mi istiyordun?"

"Hıhım."

"Hıhım?"

"Evet," diye inledim kısık bir sesle. "Arkamdan gelmeliydin."

Burnundan sert bir nefes verdi, gülmediğini biliyordum ama o nefes sesini duyunca gülüyormuş gibi hissediyordum. "Velet," dedi şefkatli bir sesle. "Salak çocuk."

"Bana kızdın mı?"

Parmaklarım artık ensesindeki saçların arasında dolanıyordu. Yumuşak saçlarının koyu renkli tellerine dokunurken daha da mayışmıştım. Bulantım, sanki mümkünmüş gibi azalmıştı.

"Evet," dedi, sesi bir yaprağın cesedi gibi kuruydu. "Küçük boynunu kırmak istiyorum ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum."

"Filler sevişir mi, Karan?"

"Asi, Allah aşkına sok kafanı boynuma ve ben kafanı çıkar, eve geldik, diyene kadar çıkarma. Hadi, güzelim."

"Ama filler..."

"Konu sevişmek ve sen benim kucağımdasın. Sus istersen."

Yanaklarım anında ısındı. "Bana kızdın," diye fısıldadım küçük bir çocuk gibi.

"Evet, sana kızdım seni küçük köstebek," diye hırladı. "Çeneni kapatacak mısın artık?"

Burnumu onun geniş omzu boyunca kaydırdım, yüzümü sıcak boynuna yerleştirdim; tenine temas eden tenim, geçmişin çürüttüğü bir anıyı net bir şekilde zihnimdeki perdenin çarmıhına gerdi ve o anının ucunu tutuşturdu. Anı yanmaya başladı.

"Cevap ver," diye inledim. "Cevapsız bırakıldığımda yüzünü tırnaklamak istiyorum, Çakıl."

"Yüzümü tırnaklaman hoşuma giderdi, yavru panter."

Kokusunu içime doldurdum. Hiç mi yorulmuyordu beni taşırken? Rüzgâr uluyordu, artık tamamen karanlık bir sokakta ilerliyorduk. Lokum ve baharatçı dükkânının giriş kapısında şangırdayan rüzgâr çanlarının seslerini duyabiliyordum. Bu bana küçüklüğümü hatırlatıyordu, küçüklüğüme ait güzel bir anıyı...

Belki de tek güzel anıyı.

"Midem bulanıyor," diye itiraf ettim uykulu bir sesle. Tam boynunda aldığım o derin nefes, içime işlenip onunla ilgili tüm gerçeklerin gölgesini ciğerime kazırken, ikimiz de sessizleştik. Derin bir nefes aldığını duydum, aldığı nefes beraberinde bedenimi ileri itmiş, ardından aynı hızla sönerek beni tekrar ona yapıştırmıştı.

"Kusacak mısın?" Sesi bir robotunkinden farksız olsa da, ilgiliydi. Onun ipinin ucunu tutmuş, düğümünü çözemesem de o düğümün etrafında turlamaya, yeni düğümler oluşturmaya başlamıştım.

"Sanırım şimdi değil," diye fısıldadım.

"Deniz kenarına yakın bir yerdeyiz," dedi. "Deniz havası sana iyi gelecek."

"Eve gitmek istiyorum," diye huysuzlandım. Karan buna aldırış etmeden yürümeye devam etti. Bomboş olduğundan emin olduğum sokakta onun kucağında taşınıyordum. Beni bıraktığını sanmıştım, belki de benden vazgeçtiğini düşünmüştüm.

Terk edilmiş küçük bir kedi yavrusu gibi hissetmiştim.

Bu his kalbimi parçalıyordu.

"Gideceğiz," dedi garip bir sakinlikle. "Şimdi çeneni kapa."

Sokağın sonundaki kaldırımda dikiliyorduk, geçen arabaların rüzgârını dinliyordum. Fren ve korna sesleri rahatsız ediciydi, denizin tuzlu kokusunu soluduğumda Kordon'un yakınlarında olduğumuzun farkına vardım. Paspatur, yani barlar sokağı, Kordon'un hemen karşısında kalıyordu. Parmaklarımı hafif nemlenmiş olan ensesine bastırdım, soğuk havaya rağmen teni sıcak ve terliydi.

"Şşh," diye fısıldadı. "O kadar sıkı tutma, bir yere gidecek değilim."

Kafamı yavaşça kaldırdım. Başım, tıpkı yeni doğmuş bir bebeğin başı kadar ağırdı, onu dik tutmakta zorlanıyordum. Karan gözlerini indirerek bana baktı, gözlerimi kaldırıp kısık gözlerle onun yüzünü incelemeye başladım. Siyah gözlerinin çerçevesinde benim fotoğrafım vardı. Onun gözlerine baktığımda kendimi görmeyi seviyordum.

"Gitmezsin, değil mi?"

Gür kirpiklerinin altında yaşayan siyah gözlerine anlam veremediğim bir ifade yayıldı. Bir an için onun yüzüne dokunmak istedim. Sakallarına dokunmak, onu hissetmek istedim. Gözlerinden gözlerime uzanan köprüde bana doğru yürüyen küçük bir erkek çocuğu vardı.

"Gitmem."

Gözleri ağır ağır yüzümün her bir noktasında dolaşmaya başladı. Tek bir kelimesi yetmişti, artık sussa bile tıpkı konuşuyormuş gibi onu dinleyebilirdim.

"Gitmezsin," diye mırıldandım uyku mahmuru bir sesle. "Gidemezsin."

Ağır ağır başını salladığında, yelkovanın nabzını durduran gözleri gözlerime saplanmıştı. Yüzümü yavaşça boynuna yerleştirdim, Karan ben kollarındayken karşıdan karşıya geçti. Teknelerin sıralandığı sahildeki dalga seslerini duyabiliyordum. Kendi sessizliğimi dinlediğim zamanlar o kadar fazlaydı ki, sessizliğim sustuğunda çevremde güzel bir şeylerin ninni söylediğini fark edebiliyordum. Küçük kayıkların denizin üstünde dalgalara ayak uydurarak yaptığı gelgitlerin sesini dinledim.

Şehit Fethi Bey heykelinin ihtişamla dikildiği bir çocuk parkındaydık. Denizin üstündeki yakamoza baktım, tüm algım bir içki şişesinin dibindeki içkinin içinde boğulmuştu sanki. Karşıdaki adaların ışıkları karanlığın içindeki küçük ateş böcekleri gibi yanıyordu.

"Çocuk parkı?" diye fısıldadım, fısıltımın rüzgârı onun güçlü omzuna döküldü, kendi sıcaklığımı hissettim.

"Ait olduğun yer," dedi keyifli bir sesle.

"Hiçbir zaman buraya ait hissetmedim."

"Artık hissedebilirsin."

"Ben küçük bir kız mıyım sence?"

Karan'ın gözlerinin kıyısına yüzmeye başlayan ifade o kadar yakıcıydı ki, okyanusun en derininde bir yanardağ patlamıştı da, lavlar kıyıya, bana doğru kulaç atıyordu sanki.

"Küçücük bir kızsın hem de," dedi, hâlâ aynı şekilde bakıyordu ama lavlar bir türlü kıyıya varamıyor, bana dokunup beni yakamıyordu.

Derin bir nefes aldım, aldığım bu nefes onu irkiltti. Dudaklarımı yavaşça boynuna, nabzının attığı yere yakınlaştırdım, nabzı atarken kabaran damarını izledim, o damarın içinde akan kanın rengini merak ediyordum.

"Doğru," diye itiraf ettim. "Bugün ilk kez küçük bir kız çocuğu gibi hissettim."

Gözlerine diktiği mezar taşlarını görmemi sağladığında, böyle bir şey söyleyeceğimi beklemediği her halinden belliydi. Rüzgârın etkisiyle sallanan salıncakların iç ürpertici gıcırtıları parkın içinde dolanmaya başladı. Karan birkaç saniye beni gözlerindeki mezarlığın içine kabul etti, o mezarlığın içine doğru son hızda koşmaya başladığımda, mezarlığın demir kapısı bir anda yüzüme kapandı.

"Sallanmak ister misin?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda. Sanki sorusunun kendine ait elleri vardı, o ellerde ucu sivri bir bıçak tutuyordu ve bu soru elindeki bıçağı acımasızca karnıma saplarken doğrudan gözlerimin içine bakmıştı.

Karnımda büyümeye başlayan acıya rağmen, bıçağın saplandığı yerden kan akmaya başlamadı. Çocuk parklarıyla birbirimize oldum olası yabancıydık; küçükken birkaç kez parka götürülmüştüm ama oyun oynamak yerine bir köşeye oturur, oynayan çocukları izlerdim.

"Hayır," diyebildim, dilimin ucuna batan harflerin sarmaşıkları boynuma kadar inip boğazıma dolandı.

Gözleri tekrar gözlerime tutunduğunda, sanki onu var eden bir yazardı ve yazarın mürekkebi ne zaman Karan bana baksa taşıyor, harfler birbirine giriyor, ben yazarın yazdıklarını okuyamıyordum. Onu var eden kalemin sahibi bile bana onu anlatamıyordu, belki de o bile bazen bu adamı anlamıyordu.

Yavaşça yürüyüp hemen karşıdaki ahşap bakın önünde durdu, beni kucağından indirmeden bankın üstüne oturdu ve bedenimi tamamen kucağına yerleştirdi. Ayaklarım bankın ahşap koluna değiyordu, onun

kollarının ne kadar büyük olduğunu, onun kollarında bir kez daha küçücük kaldığımda anlamıştım. Kafamın içinde bir çukur vardı, o çukurun dibinden rengârenk ışıklar gökyüzüne fırlıyor, zihnime düşen gölgeler, ışıklar yüzünden kör olup çığlık atmaya başlıyordu.

Sarhoş olmak biraz saçma bir şeydi.

"Neden bunu yapma gereği duydun?" diye sordu sakin bir sesle. Aslında sakin değildi, kalbinin atarken çıkardığı o sert sesleri duyabiliyordum.

"Hım?"

"Neden evden kaçtın, Çakıltaşı?"

Sertçe yutkunmak istedim ama içki boğazımdaki tüm suyu çekip kurutmuş, damağımı kurumuş çöl toprağı gibi yarıklarla doldurmuştu sanki. Dilim, dudaklarımın üstünde küçük bir tur attı, çatlamış bir toprağın yüzeyini anımsatan dudaklarımı yalarken, onun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

"Çünkü sana sinirlendim," diye fısıldadım.

"Bana her sinirlendiğinde evden mi kaçacaksın?"

"Hayır," dedim. Dilim ağzımın içinde yalpalıyordu. "Sadece sinirlendim."

Dudaklarını saçlarıma bastırdı, burnundan gelen sıcak nefesi saç diplerimde hissettim. "Her şeye sinirlenir misin sen?" diye sordu, sesi, dudaklarını saçlarıma gömdüğü için boğuk yükselmişti. Onun nefesinde öyle bir şey vardı ki, nefesi, düşüncelerimin özüne dalıyor, kelimelerimle dolu olan çekmeceleri karıştırıp işine gelenleri avuçlayıp o çekmeden çıkarıyordu. "Küçük bir kız çocuğu için fazla sinirlisin."

Gözlerimi yumdum.

"Ben sinirliyim, evet ama sen de beni aramaya gelmedin bile. Saatlerce ortalarda yoktum ve sen beni umursamadın." Kısık sesime rağmen yakarışım o kadar netti ki... Gözlerimi araladım, boynuna sürtünen kirpiklerimi hafifçe hareket ettirdim.

Burnundan dışarı sert bir nefes verdi, o sert nefes düşüncelerime çarparak küçük bir yangın başlattı.

"Bunu beni sınamak için yaptın yani, öyle mi?"

"Hayır."

"Arkandan gelmemi istiyorsun," dedi verdiğim cevabı önemsemeden. "Senin arkanda, üstüne devrilen bir gölge olmamı, seni durdurmamı ve hatta seni kısıtlamamı istiyorsun."

Evet, istiyordum. Diğer Merve zihnimde onun için yaptığım odanın içinde bana dehşet içinde bakarken, aslında bu cevabı en başından

beri bildiğini biliyordum, kahverengi gözlerine yayılan dehşetin arkasını alay takip etti. İçimi keşfe çıktım, kaburgalarımın altında sakladığım küçük balıkları boğulmaktan kurtaran okyanusun ta kendisiydi Ali.

O yoksa, balıklarımın pulları dökülecek, solungaçları kopacak ve oldukları yerde nefessiz kalıp can çekişerek öleceklerdi.

O bir balığa kelebek olma şansı vermişti, onun okyanusunda nefes alan bir balığın sırtına kendi elleriyle diktiği bu kanatların, o balığı tüketen asıl şey olduğunu bilmiyordu.

"Benden vazgeçtiğini düşündüm," dedim dilimin kilidi kırılırken.

Karan büyük elini omzuma koydu, omzum açık olduğu için onun avucundaki sıcaklığı anında hissetmiştim. Hava bu kadar soğukken, Karan nasıl bu kadar sıcak olabiliyordu?

"Çok aptal düşüncelerin var, Asi," dedi kısık bir sesle. "Kendi kafanda kuruyorsun bunları, o tuhaf beyninin şeklini gerçekten merak etmeye başladım."

"Kurmak değil bu," diye huysuzlandım. "Ya başıma bir şey gelseydi?"

"Başına bir şey gelmesine izin vereceğimi falan mı sandın?" diye sordu kurşun gibi bir sesle. Ona baktım. Gözlerinin içinde yanan ateşin ışığını görüyordum. Bazen parmaklarımı beynine sokmak, düşüncelerini parmaklarımla seçerek çıkarıp okumak istiyordum. "Sadece ne yapacağını görmek istedim," diye itiraf etti.

"Ne yaptığıma bir bak," diye inledim, baş ağrısından ölmek üzereydim ama yine de durmadan konuşmak istiyordum. Bundan nefret etmiştim. İçki bana göre değildi. Karan'ın sesini duymak istiyordum, benim yerime o konuşabilirdi, konuşmama fırsat vermesini istemiyordum. Bir şeyleri itiraf etmekten, kafam yerindeyken göremediğim şeyleri tam şu an görüyorken ona da göstermekten ölesiye korkuyordum.

Midem bulantısını kalbime de sıçrattı.

Kalbim bulanıyordu.

"Evet, bakıyorum," dedi fısıldayarak. "Ne görüyorum, biliyor musun?"

"Ne görüyorsun?"

"Aptal, küçük bir kız çocuğu." Dudaklarını tekrar saçlarıma daldırdı. Fısıldadı: "Sen küçük bir günahsın."

"Ve sen o günahı işleyen koca adamsın," diye fısıldadım. "Senin küçük günahınım ben."

"Hadi oradan," dedi erkeksi bir sesle. "İçki dilini uzattı senin, körpe."

Kafamı yavaşça kaldırıp gözlerimi kaldırarak ona baktım, o da siyah gözlerini indirmiş ışığı sönmüş ay gibi bana bakıyordu. Aramızda nabız gibi büyüyen o bakışma, gözlerimden gözlerine ateşlerle döşenmiş bir yol gibiydi.

"Değil miyim?" diye sordum saf saf.

Dikkatlice beni izliyordu. Sertçe yutkundu, âdemelmasının boğazı boyunca kayışını izledim. Dudaklarım aralanmıştı.

"Bilmem," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Öyle misin?"

Ona yaklaştım, bir an geri çekileceğini sandım ama öyle büyük bir dikkatle ona bakıyordum ki, bunu yapamadı. Gözlerim onun dolgun dudaklarına indi, alt dudağı üst dudağından daha dolgundu ama bakıldığında iki dudağı da kalın görünüyordu. Kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim. Karnım kasıldı, ayak parmaklarımı içeri doğru çekmek istiyordum ama ayağımdaki bot dardı, bunu yapmak imkânsızdı.

Yüzme bilmeyen bir balığın solungacına takılan siyah, gümüşten bir mızraktı bu adamın gözleri.

"Amacın ne?" diye fısıldadı zehirli bir sesle. Alnım çenesine yakın duruyordu. Gözleriyle beni takip ediyordu, koyu renk gözlerinde beni tehdit eden ama aynı anda beni tehdit gibi gören tuhaf bir ifade vardı.

"Bir amacım yok," diye fısıldadım, harflerim bir girdabın içinde dönerek uçuşuyordu.

"Beni taciz mi ediyorsun, ufaklık?" Sesindeki alay, gözlerini ele geçiren boğuk fırtınanın varlığını görmeme engel olmamıştı. Gözlerinin esareti altındayken sırtımdaki kanatların eridiğini hissedebiliyordum.

"Hayır," dedim. Alt dudağını yavaşça ıslattı, dilinin dudağının etrafındaki hareketini izlerken saatin yelkovanı zihnime, akrebi de yüreğime saplanmıştı.

"Bir çocuk parkındayız," dedi karanlık ve boğuk bir sesle. "Oyun mu oynamak istiyorsun?"

Burnumu yavaşça çenesine sürttüm, parmakları omuzlarımda tur atıyordu. Burnumu yavaşça sakallarının içine daldırdım, çenesinin o keskin kemiğini çok net bir şekilde hissedebiliyordum.

Gözlerimi yumdum, kirpiklerime takılı kalan geçmişin dökülerek yok olmasına izin verdim.

"Velet," dedi acı çekiyor gibi. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum, Karan?" diye fısıldadım. "Söyle."

"Bu cesaretin..." Sertçe yutkundu. "Şimdi sırası değil."

Ona biraz daha sokulmak istesem de, zaten kişisel alanını doldurmuş, tamamen onun inine sızmıştım. Çenemi sakallarına sürterek,

"Hadi bana yine bir şeyler anlat," diye mırıldandım. "Ay Işığı Prensesi gibi olsun."

"Sana çok küçük bir çakıl taşının karanlığa yuvarlanırken omuzlarına diktiği kanatlarının hikâyesini anlatayım mı?" diye sordu soğuk bir şefkati sesine giydirerek. Başımı hızlıca salladım, sakalları tüm yüzüme sürtündü.

Kollarını belime sararak doğrulmamı sağladı. Yanağımı omzuna yasladım, belimdeki sert parmaklarının baskısı o kadar fazlaydı ki, tenim yanıyordu. Pürüzsüz bir şekilde görebildiğim tek şey oyken, onun dışındaki diğer her şey buzdan bir camın arkasındaymış gibi görünüyordu.

"Anlat," dedim uykulu bir sesle. Salıncak sallandıkça, yağlanması gereken demir gıcırdıyordu.

"Aslında bir kez de senin anlatmanı istiyorum," dedi aniden. "Hem konuşursan daha çabuk ayılırsın."

Duraksadım. "Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Her şeyi." Parmakları omzuma saten bir kumaş gibi dokundu, bedenim üşüyordu ama içimdeki her şey alev almıştı. "Senin hakkında her şeyi bilmek isteyip, sana hakkımda hiçbir şey anlatmayacak kadar bencilim."

"Bencilsin," derken sesim titriyordu. "Öyle bencilsin ki..."

"Ama sen bencil değilsin," dedi, omzumu okşamaya devam ediyordu.

"Evet," dedim yutkunurken. "Ben biraz sencil oldum galiba."

Onun gözlerinde yanan binlerce mumun uzaktaki görüntüsü vardı. Her ne kadar ışıl ışıl bakıyor olsa da, o gözlerde gecenin renginin olduğunu biliyordum, yine de o gözlerde aynı zamanda cehennemi cehennem yapan ateş de vardı.

Bir eli çeneme kaydı, parmakları biraz soğumuştu ama parmak uçlarındaki terin nemini hissediyordum, uzun parmaklarıyla çenemi kavradı ve kafamı kaldırdı. Gözlerim onun gözlerinin siyahına bir parça umut çalarken, gecenin karnında göz göze geldik.

"Sencil?" dedi sorar gibi. Gözlerinden bana uzanan o kara soru işaretlerinin ucundan yere damlayan benzin, benim küçük bedenimi kül edene kadar yakacak olan ateşin bekçiliğini yapan Azrail'di.

"Hıhım, öyle."

Gözleri kısıldı, ay ışığı saçlarının arasında parıldıyordu. "Hoşuma gitti."

Yüzümü tekrar boynuna gömecektim ama buna engel oldu, güçlü parmakları çenemi daha sert kavradı. Bu canımı yakmamış olsa da

afalladım, gözlerimi kaldırıp ona baktım, ona baktığımda gördüğüm bambaşka bir adamdı. Gözlerini yakan ateş, simsiyah gözlerinin ölüm çukurunu kızıla boyamıştı.

"Anlat," dedi tok bir sesle. "Seninle ilgili bilmediğim ne varsa."

"Bugün Defne'yi gördüm," dedim gözlerimi saplandığı gözlerinden kurtarmaya çalışarak. "Defne'yi görmeden önce kahve içmiştim, sonra da Billur'la oraya gittik işte."

"Bundan bahsetmiyorum," dedi. "Gözlerime bakarak konuş, Asi."

Gözlerimi yavaşça siyah gözlerine çevirdim. "Başım dönüyor," diye mırıldandım. "Sonra yapalım bu konuşmayı."

"Küçük ayyaş," dedi burnunu kırıştırarak. "Miden ne durumda?"

"İçimde bir adam yılanına kaval çalıyor," dedim gözlerimi devirerek.

"Kaval mı?" Karan bir an duraksayıp bana düz düz baktı, dudaklarına bulaşan o silik tebessüm anlık bir rüzgâr gibi esip geçti. "Kafan fena halde güzel senin..."

"Bilmem," dedim dudak bükerek. Bir an kafamı kaldırıp karşımda hafifçe hareket eden salıncağa baktım. "Aslında istiyorum," diye fısıldadım.

"Ne istiyorsun?"

"Salıncağa binmek," dedim parlayan kahverengi gözlerimi ayın ışığının aydınlattığı salıncağa dikerek.

"Bin öyleyse."

"Sen sallayacaksın değil mi?" diye sordum gözlerimi kocaman açıp ona doğru çevirerek. "Sallarsın, değil mi?"

Bir erkek çocuğunun elindeki siyah balonu tuttuğu gibi beni tutarken, balonun rengiyle aynı renk olan gözlerini gözlerimin karnına soktu.

"En son ne zaman salıncağa bindin?" diye sordu, kara gözlerine is gibi sinen o lekeler harelerinde genişledi. Avuçlarımı onun göğsüne bastırıp gözlerimi ondan kaçırdım. Biri yarama elindeki bıçağın ucunu sokup çevirmişti de, kapandığını sandığım ama aslında açık olan yaram tekrar aynı şiddetle kanamaya başlamıştı sanki.

"Bilmem," dedim çaresizce. Biliyordum. En son tek başıma, yağmurlu bir günde salıncağa binmiştim. Hava kararmıştı, yıldızlar ve ay bile gökyüzündeki yerini karanlık bulutlara vermişti, sırılsıklam bedenime aldırış etmeden yavaşça sallanmıştım.

"Söyle."

Sustum.

"Bana bak."

Ona bakamadım.

"Bana bak ve söyle."

Kazağının altında çarpan kalbini avucumun içinde hissediyordum.

"Zorba," diye fısıldadım harfler ağzımda yabani otlar gibi büyürken. "Söylemeyeceğim."

"O zaman seni sallamam."

Hayal kırıklığının mürekkep gibi yayıldığı gözlerimi irice açarak ona diktim, dudaklarım aşağı doğru bükülmüş, yan yatmış bir hilal şeklini almıştı.

"Sallamayacak mısın?"

Gözünü bile kırpmadan, "Sallamayacağım," dedi acımasızca.

"Ama babalar kızlarını sallamazlar mı?"

Yüzünde tüm galaksiyi kaplayacak büyüklükte bir cam parçalanmıştı da, gökyüzünden yeryüzüne cam kırıkları yağmaya başlamıştı sanki. İfadesindeki o yıkımı gördüğümde bir an kucağında küçücük kalıp yok olmak istedim. Siyah gözlerinin içinde, kirpiklerine kadar uzanan öfkeli bir ateşin kamçı izlerini gördüm.

Yelkovan dimdik durduğu yerde ileri doğru yürüyecekken bir anda geriye doğru düşmeye başladı, akrebin üstünden her geçişinde, akrep de uçuruma doğru bir adım geri sürükleniyordu. Karan'ın yüzü yavaşça silinmeye başladı, babamın yüzü karşımda ağır ağır oluşmaya başladığında kendimi onun kucağından aşağı bırakmak istedim ama o beni o kadar sıkı tutuyordu ki, bunu yapamıyordum.

Kahverengi gözlerimin içindeki yaralar kanamaya başladı.

Karan'ın silinişini, Mehmet Karakuyu'nun karşımda belirmeye başlayan yüzünü izledim. Önce gözleri, ardından yüzünün diğer parçaları yavaşça oluşmaya başladı. Gözlerindeki acıyla öylece beni izlerken pişman görünüyordu.

Enkazını görmek onu yıkmış mıydı?

"Mutlu musun?" döküldü dudaklarımdan.

"Ne?"

"Mutlu musun?" diye sordum bir kez daha. "Beni bu hale getirdiğin için, mutlu musun?"

Babamın gözlerindeki canavarlar, avuçlarına kazık gibi diktikleri mumlarla köşeye geçmiş, ölmüş küçük bedenimin önünde yas tutuyordu. Canavarın korkunç elleri belimde duruyordu. Sanki şeytan bana

dokunuyordu. Karşımdakinin gerçekten babam mı yoksa Karan mı olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Diğer Merve ellerini göğsüne bastırdı, uzun tırnaklarını göğsünün derisine batırırken, göğüs kafesini parçalamak ve göğsünün altında çırpınan son vicdan sığınağı da başına yıkılmadan hemen önce bu adamın kirli ellerinden kurtarmak istiyordu.

"Beni en son ne zaman sevdin?" diye sordum boşluğu andıran kahverengi gözlerine bakarken. "Sen beni hiç sevdin mi?"

"Sevdim," dedi o tanıdık ses. Babamın gözlerinin içine baktım, gördüğüm babamdı ama duyduğum ses ona ait değildi.

Onun güvenli ve kalın sesi, kalbime kan taşıyan damarım kadar yakındı bana.

"Gerçekten mi?" diye sordum, bunun gerçek olmasına ihtiyacım varmış gibi.

"Babalar kızlarını sever," diye yalan söyledi o tanıdık ses. Hareket eden babamın dudaklarıydı ama dökülen kelimeler ona ait değildi.

Yumruk yaptığım ellerimi onun göğsüne vurdum. "Kes şunu," diye inledim acıyla. "Bu sen değilsin ki."

"Benim küçük kızım." Karan'ın güçlü kolları beni kendine doğru çekti, ona karşı koyamadım. Avuçlarım ikimizin göğsü arasındaki sınırı belirliyordu.

"Yalancı," diye fısıldadım.

Bana sıkıca sarıldı, dudaklarını başımın üstünde hissettiğimde gözlerim kapandı. "Benim küçük, yaralı kızım."

"Üzgünüm," diye fısıldadım gözlerimin bulutlarına doluşan yağmurları geri itmeye çalışırken. Sesim çatallaşmıştı. "Üzgünüm, çok üzgünüm."

"Şşh, tamam."

"Çok üzgünüm," dedim, sesim tir tir titriyordu. "Çok üzgünüm, Karan. Çok üzgünüm."

Ellerini sırtıma bastırdı, beni kendine öyle sert çekti ki, ikimizin arasında kalan ellerim ezilip acıdı. Karan'ın şefkatinin o karanlık gölgesi üstüme düştü, beni geceden ve gündüzden sakınarak bana bir sığınak oldu. Dudaklarımı birbirine bastırıp bu aptal hissin bir an evvel geçmesi için dua etmeye başladım.

"Neden üzgünsün?" diye sordu, sesi dalgın ve pürüzlüydü.

"Çünkü tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi davrandım," dedim parçalanan sesimle. Kurduğum cümleleri oluşturan kelimelerin harfleri kanı-

yordu. Titreyen çenemle birlikte dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Titriyordum. "Sadece biraz daha ilgi için yaptım belki de. Ensemde nefesini hissetmek istedim sanırım, bilmiyorum. O evden çıkmamam gerekiyordu ama sırf gölgeni üzerimde hissetmek için bunu yaptım. Üzgünüm."

"Evet, küçük bir kız çocuğu gibi davrandın," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Tek fark, sen herhangi bir kız çocuğu değilsin, sen benim küçük kızımsın."

Parmaklarımı büktüm, kazağını avuçlarım arasına alarak sıktım ve yüzümü tamamen boynuna gömüp, "Üzgünüm," diye fısıldadım paramparça halde. "Yapmamalıydım."

"Geçti," dedi, sesi sakindi. "Geçti, küçücüğüm."

Bir süre öylece sessizliği dinleyerek oturduk. Ağlamak istiyordum ama bunu yapmayacaktım. Hızla gözlerimin kıyısına yüzen ahtapotların kollarının boynuma dolanmasına, beni boğmalarına izin vermeyecektim.

"Seni bir yere götüreceğim," dedi sonunda konuştuğunda. Yüzüm hâlâ boynunda duruyordu. Gözlerimi yavaşça araladım ve onun boynunun karanlık gölgesine baktım, bir ağacın kalın gövdesine benziyordu, ıssızdı ama güvenilirdi.

Soru sormadım. Dudaklarımın arkasında bekleyen tüm kelimeler her şeyden vazgeçmiş, dilimin üstünde ilerleyemeden oldukları yere öylece yığılmıştı sanki. Beni arabaya ne ara taşımıştı ne ara arabayı çalıştırmıştı hatırlamıyordum. Sadece barlar sokağına tekrar girdiğimizi hatırlıyordum, birinden anahtarlarını isterken boğazından yükselen o erkeksi tınıyı hâlâ çok net bir şekilde zihnimin içinde taze tutuyordum ama gerisi tamamen karanlığa gömülmüştü. Range Rover'ın içinde olduğumuzu fark ettiğimde, beni dağ evine götürdüğünde kullandığı dağ cipinin nerede olduğunu merak ettim ama üstünde durmadım, bu cipi özlediğimi fark etmiştim.

Kafamın içinde sürekliliğini koruyarak dönen bir pervane vardı. Sokak lambalarının yaydığı turuncumtırak ışıklar aracın içini bir aydınlatıyor, bir söndürüyordu. Işıkların yüzümü aydınlattığı o kısa sürelerde sık sık ona bakıyor, onu izliyordum. Karagözler yolunda ilerliyorduk, Karan soğuğa rağmen cipin camını açmıştı ve saçlarımı uçuşturan rüzgâr yüzünden gözlerimi sık sık kısıyordum. Rüzgâr biraz olsun iyi gelmiş gibiydi, en azından artık o içimi kavuran kusma isteği olduğu yerde değildi, tekrar çıkıp gelmesinden korkuyordum.

Konuşmadı. Ben de konuşmadım. Fillerin özel hayatıyla alakalı o saçma merakım diğer Merve'nin bir köşeye geçip devrile devrile gül-

mesine neden oluyordu. İçimde bir yerde disko topu dönerken, diğer yerde ise matem havası vardı.

Birazdan düşlerimi taşıyan tabut kalkacak ve cenazemi kendi omuzlarımda, tek başıma taşıyacaktım.

Kıvrımlı yollarda ilerledik, ara sokaklara girdik, tuzun kokusunu alabiliyordum. Aracın motoru gecenin karanlığını yırtan bir ses çıkararak çıkmaz sokakta durdu. Farın ışığı sokağın sonundaki zeytinliği aydınlatıyordu. Karan'ın taktığını düşündüğüm emniyet kemerini çözmeye çalışıyordum.

Karan bekledi.

Bir süre sabırla o aptal kemeri çözmemi bekledi.

"Cidden," diye homurdandığında göz ucuyla ona baktım, güzel gözlerini devirdi. "Çişini yapmak için hazırlanan yavru bir kedinin kumu kazarken ki o sevimli uğraşını görüyorum sende şu an."

"Ha?"

Karan bana doğru aniden eğildiğinde yüzü yüzümün çerçevesine sığdı ve alnı alnıma dokundu. Sert bir nefes verdim, sert nefesim onun dudaklarına çarpınca kuzguni siyahı gözlerini gözlerime dikerek bana dikkatle baktı. Elleri, ellerimin üzerine örtülmüştü ve ikimiz de aptal kemerin, gerzek tokasını tutuyorduk.

Sertçe yutkundu. "Bırak da seni kurtarayım, kedi yavrusu," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Sıcak nefesi dudaklarıma aktığında o evcilleştiremediğim yabani açlık midemi pençeledi. Sanki midemin üstünde kırk tane mum dikili duruyordu ve yavaş yavaş eriyip, midemin üstünde kalıp halini alıyordu.

Gözlerim onun dudaklarına takılı kalmıştı. Ellerimi ellerinin altından kurtarmaya çalıştım ama bu kez ellerimi bırakmayan oydu. Gözlerim dudaklarından sıyrılıp yavaşça koyu renk gözlerine uzandı ve o an alnını alnıma sürterek bana biraz daha yaklaştı. "Hım?" diye fısıldadı. "Nereye bakıyorsun?"

"Şey..." Gözlerimi gözlerinden çekmedim. "Dudaklarına."

Bu kez sıkışan oydu, beklediği cevap bu değildi ve bu cevap onu şaşırtmıştı. Bir süre kısık bakan gür kirpikli gözleriyle dikkatlice yüzümü inceledi. Açık olan cama rağmen alnı terlemişti, belki de terleyen benim alnımdı. O kadar bütün olmuştuk ki, artık ayırt edemiyordum.

"Şu an tehlikenin ta kendisisin." Yavaşça elimi serbest bıraktığında elimi çektim, gözlerini gözlerimden çekmeden kemerin tokasını çözerken beni öyle sert kendine çekti ki burnum burnuna sürtündü. Sıcak nefesi yüzüme çarparken, "Tamamdır," dedi kısık bir sesle.

"Hıhım."

"İn," dedi kısık bir sesle ama gözlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla burada böylece durmak onun da hoşuna gitmişti.

Arabanın kapısına uzanacaktım ki, benden önce davrandı ve bedenini bedenimin üstüne bastırarak üzerime abandı, ardından da kapıyı açtı. Geri çekilirken bilerek dudaklarını alnıma sürtmüştü. Ayağımı yavaşça dışarı attığımda başım hâlâ dönüyordu. Karan'ın dalga geçer gibi cıkladığını duydum ama aldırmadan kendimi dışarı bıraktım. Ayakta durabilmek için cipin kenarlarına tutunurken Karan da araçtan indi ve yanıma gelip beni kolunun altına çekti. Hiç düşünmeden kendimi onun kollarına bırakarak, ona uyarak adımlarımı atmaya başladım.

Hemen çaprazımızda neredeyse tüm duvarları camdan, tek katlı bir ev vardı. Belki de bu bir ev bile değildi. Kendine ait küçük bir bahçesi, bahçeyi saran siyah çitleri vardı. Evin cam duvarının sırtını yasladığı bir de büyük bir ağaç vardı, yaprakları kavak yapraklarından daha genişti. Yere kadar sarkan dallarından aşağı bakan yapraklarına ilgiyle baktım. Ona tutunarak bahçeye girdiğimde botlarım ayaklarımı vurmaya başlamıştı.

Karan camdan evin gösterişli kapısını açarken yüzümü göğsüne gömerek, "Hadi," diye homurdandım. "Yine fillerden bahsederim bak."

"Sevişmekten bahsetmediğin sürece fillerden dilediğince konuşabiliriz," dedi tok bir sesle. Kapı da onun tok sesini takip ederek aynı şekilde aralanmıştı. Yağlı boya kokusu ve tinerin parçalayıcı kokusu anında burun deliklerimden aşağı akıp ciğerlerime ulaşarak arkası kesilmeyen bıçak darbeleri indirmeye başladı.

"Bu koku da ne böyle?" dedim dehşet içinde.

"Tinerci yetiştiriyorum evde," dedi soğuk bir sesle. "Çenen düştü, çenen."

Beni içeri çekti, ay ışığının aydınlattığı kadarıyla da olsa içeriyi görebiliyordum. Hemen ortada büyük bir masa vardı, siyah ve cilalı bir masaydı, yüzeyi parlıyordu. Üstündeki fırçalar anında dikkatimi çekmişti, boyutları ve şekilleri farklı bir sürü fırça vardı ve bazılarının ucu boyanın kurumuş rengiyle parıldıyordu. Boya siyah gibi görünse de, ay ışığı tam olarak içeriyi aydınlatmadığı için rengini seçememiştim.

"Burası neresi?" diye sordum zoraki bir adımı öne doğru atıp ondan ayrılmaya çalışırken.

"Atölyem."

"Atölyen mi?" Bir an tek kaşımı kaldırdım.

"Önce hecelerine ayırmamı, ardından da harflerini kodlamamı ister misin?"

Küçük adımlarla masaya doğru ilerledim, masanın üstünde deste şeklinde kâğıda benzer şeyler vardı ama hepsinin üstünde karartılar vardı. Parmaklarım masanın parlak yüzeyinde dolaştıktan sonra kâğıtlara kaydı. En üstteki kâğıtta sadece kalemle çizilmiş olduğunu düşündüğüm bir kayalık resmi vardı, kayalığın hatları o kadar keskin ve net çizilmişti ki gözlerim hayranlıkla parladı.

Sınıfta beyaz tahtaya çizdiği kelebek resmi geldi aklıma. Acaba hâlâ duruyor muydu?

"Bunu sen mi çizdin?" diye sordum kısık bir sesle. "Vay be!"

"Hepsini ben çizdim," dedi bana doğru yürürken. "Bakabilirsin."

"Sorduk sanki," diye homurdandım. "Bakacağım tabii."

Bana alay dolu gözlerle baktığının farkındaydım, aldırmadım ve masadan destek alarak kâğıtları tek tek ayırmaya başladım. Bir alt resimde önüme düşen bir ağaç resmiydi. Kökleri o kadar derine inmişti ki, ağaçtan çok kökler ilgimi çekmişti. Kaşlarım havaya kalktı. "Sanatçı adamsın vesselam," dedim kısık bir sesle.

"Sarhoş velet."

Bir diğer resimde bir gül çizilmişti, gül siyah boya ile boyanmıştı ve sapı ile yaprakları bile siyahtı. Yağlı boya olduğunu anlamam çok da uzun sürmedi, kokusu hâlâ keskindi. "İlginç," dedim dikkatle çizime ve renklendirmesine bakarken.

Hemen arkama geçtiğinde bedenini bedenime yaslamıştı. Kalçalarımda onun ağırlığını hissettiğimde yanaklarımın ısındığını hissettim. Kulağıma doğru, "Devam et," diye fısıldadı. Sesindeki esrar beni daha da sarhoş ediyordu.

Başımı sallayarak diğer kâğıda geçtim. Geneli kara kalem ile çizilmiş ya da siyah yağlı boya ile renklendirilmiş görsellerdi. Hepsinin üstünde ince işçilikler vardı, bir amatörün elinden çıkmış şeylere değil de gerçek bir sanatçının parmaklarından dökülmüş resimlere benziyorlardı.

"Çizimlerinin üstüne kussam ne olur?" diye sordum diğer kâğıdı da çekerken.

"Hiç," dedi kısık bir sesle. "En fazla ölürsün."

"Öldükten sonra zebanilere fillerin sevişip sevişmediğini soracağım, Karan."

"Bak yine," diye homurdandı arkamda, sıcak nefesi enseme çarpıp saçlarımı uçuşturdu.

"Evet," dedim 'e' harfini uzatarak. "Onlar bana bunun cevabını verecektir."

"Hadi oradan, bacaksız," dedi Karan alnıyla kafama vurarak. "Devam et."

"Hep siyah boya kullanmışsın," diye fısıldadım çizimleri incelerken. "Ya kara kalem ya da siyah boya." Hemen fırçaların yanında duran kalemlere dikkatlice baktım, burada kendine küçük bir dünya yaratmıştı ve her parça için ayrı ayrı benim üç aylık harçlığımı falan harcamış olmalıydı. Markalı ürünlerdi.

"Devam et," dedi kısık bir sesle. "Hepsine bak."

Kâğıtların yanındaki tuhaf şey kaleme benziyordu ama beyaz renkteydi, biraz da kalındı. "Bu ne?" diye sordum kâğıtları bırakıp ona yönelerek.

"Tortillon Stump," dedi ilgili bir sesle. "Kâğıt kalem de diyebilirsin. Kâğıdın preslenmiş hali. Harmanlama ve kaynaştırma için kullanılıyor."

"Hadi ya," dedim alay dolu bir sesle.

"Öyle, ufaklık," diye fısıldayıp kendini bana biraz daha bastırdı ve omuzlarım onun göğüslerine iyice yapıştı. Nabzımın erimeye başladığını hissettim. "Devam et."

Birkaç kâğıda daha ilgiyle baktıktan sonra en altta kalan çizime ulaşmak için son kâğıdı da kaldırdım ve o an gözlerimin odağına düşüp ayın ışığıyla aydınlanan o çizim tüm ihtişamıyla önümde belirdi.

Simsiyah kanatlarının üstünde koyu mor geçişler olan, şu ana dek gördüğüm en mükemmel kelebek resmiydi bu. Kelebeğin uçarken arkasında bıraktığı siyah izler tıpkı beyaz bir gökyüzünde asılı duran siyah yıldızlar gibi parlıyordu.

Kelebeğin kanatlarının ortasında duran bedeni bir anahtarı anımsatıyordu. Sertçe yutkunup, "Bu..." diye fısıldadım. "Bu çok güzel!"

"Öyle değil mi?" diye sordu, sesi ilk kez bu kadar ilgili çıkmıştı. Hevesle kollarını iki yanımdan uzattı ve kâğıdın boşluklarını tuttu. Şu an çizdiği kelebek ikimizin elindeydi ve ben onun kollarının arasında kalmıştım.

"Koyu mor," diye mırıldandım kısık bir sesle. "En sevdiğim renk."

"Siyahtan sonra," dedi kendinden emin bir sesle.

"Evet." Başımı hafifçe geriye atarak onun omzuna yasladım. "Yetenekli olmadığın bir konu var mı senin?"

Dudaklarında belli belirsiz, can yakıcı bir tebessüm belirdi. "Bana mı asılıyorsun, Çakıltaşı?"

"Hım. Sanırım?"

"Bacaksıza da bakın siz."

"Bacaklarım uzun aslında," dedim dikkatle ona bakarken.

Gözlerinde siyahın en koyu tonu yuvarlandı, ışığı yanmayan ama her yeri camdan ibaret olan bir evin içinde, ay ışığının aydınlattığı kadarıyla onu görebiliyordum. Öyle güzeldi ki, kalbim onun güzelliğini kıskanıyordu.

"Karan," dedim tekrardan ve o sırada elimdeki can çekildi, kâğıdı yavaşça bırakıp bomboş gözlerle ona baktım. "Söylemeyecek misin?"

Tek kaşını kaldırdı. "Neyi?"

Başımı iyice omzuna yaslayıp kafamı kaldırarak ona baktım. "Filler sevişir mi?"

"Asi."

"Ya cevap ver!" diye homurdandım yüzümü buruşturarak. "Filler de sevişir mi?"

Aniden beni masaya doğru ittiğinde, sırtım hâlâ onun kaslı göğsüne yaslanmış vaziyetteydi. Karnım masaya çarptı ve Karan ile masa arasında kaldım. Birkaç kalem, yaptığım baskıyla yuvarlanarak masadan aşağı düşmüş, çizimlerin olduğu kâğıtlar ileri doğru kaymıştı. Nefesimin kesildiğini hissettim. Dudaklarını alnım boyunca sürttü, ardından dolgun dudaklarını yanaklarıma indirdi ve yangını andıran nefesini yanağıma bırakarak konuştu: "Filleri bilmem de, akrepler sevişir," dedi kısık ama kalın sesiyle. "Çok fena sevişir." Burnunu yanağıma bastırdığında yutkunamadım. "İkimiz de akrebiz, biliyorsun değil mi?"

"Karan..." Sesim alkolün etkisinden ziyade, bu adamın bedenimdeki hükmünün etkisiyle çatlamış, tıpkı küçük bir çocuğun sesi gibi çıkmıştı.

"Evet?" Kısık sesi yanağımı yaladı, Karan dudaklarını çeneme kadar indirdi ve beni masaya tamamen yapıştırdı. "Söyle?"

"Akrebiz," dedim bir anda.

"Tekrar söyle," dedi sert bir sesle. "Neyiz?"

"Bazı kelimeler boğazına takılır da konuşamazsın ya hani, Karan," diye fısıldadım acı çekiyor gibi. "Ben senin yanında yutkunamıyorum." Derin bir nefes aldım. "Akrebiz biz."

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Beni kendine doğru çevirirken o kadar hızlı ve sertti ki, uçuşan saçlarım onun heybetli bedenine çarpmıştı. Soluğum, soluğuna vurdu. Uçuşan saçlarım daha sırtıma dokunamadan beni kendine doğru çevirdi ve masadan tarafa sırtını döndü.

Bedenim bedenine yaslıydı, elleriyle kalemleri tek hamlede itip fırça ile kalemlerin yerlere saçılmasına neden olduktan sonra masanın üzerine oturdu, bunu yaparken hiç zorlanmamıştı çünkü boyu normal bir adama göre fazla uzundu. Soluk soluğa onu izlerken dudaklarını aniden dudaklarıma bastırdı ve beni sertçe üstüne çekip bacaklarımı ikiye ayırarak tam kasıklarının üzerine oturmamı sağladı. Dizlerim masanın parlak yüzeyine sürtüyordu, dudaklarım aniden aralandı ve ağzımdaki içkinin tadı yerini onun yasak elmadan bir ısırık almış gibi hissettiren tadına bıraktı.

Elleri hızla belime kaydı, kazağımı yukarı sıyırıp parmaklarını çıplak belime yerleştirirken ikimiz de nefes nefeseydik. Islak, duru ama bir o kadar da tutkulu bir öpücüktü. Ağzının ağzımın içinde eridiğini, onun neminin, çölün ortasında kalmış kuru dudaklarımı beslediğini düşündüm. Kafamın içindeki küflü çarklar büyük bir hızla dönmeye başlamıştı, gözüm ondan başka hiçbir şey görmüyordu.

Kollarımı onun ensesine dolamış, hırsla onun öpücüğüne karşılık verirken her şey susmuştu. Konuşan tek şey nefesimizdi. İkimizin nefesleri de ayrı ayrı bir şeyler anlatıyordu birbirine. Titiz bir adama göre fazla kirli öpüşüyordu, bunun farkına varmak bacaklarımın titremesine neden olmuştu. İçimde uçsuz bucaksız karanlık bir gökyüzü vardı, o gökyüzünün kızıl damarlı şimşeği onun bana hissettirdiği tutkuydu; o şimşek çaktığı müddetçe ben onu böyle istemeye devam edecektim ve benim göğümde yağmur hiç dinmeyecek, şimşekler gökyüzünü tıpkı gecenin içinde yanıp sönen ateş böcekleri gibi aydınlatmaya devam edecekti.

Dudakları çeneme kaydı, ağzım garip bir açlıkla aralanırken o çenemi ısırdı ve ısırdığı yerde ıslak dilini gezdirdi. Karnımda bir şeyler çarpıldı, hisler birbirine girdi ve bir anda kalbim ile kasıklarım matkapla delinmeye başladı. Açılan oyuktan ona duyduğum tuhaf çekim akıyordu. Ateşin etrafında uçan sadık bir Yusufçuk gibiydim. Yusufçuklar sadık hayvanlardı, eşleri ölünce onlar da ölürdü ve asla eşinden başkasıyla birlikte olmazdı. Tek sorun benim eşim benim gibi bir Yusufçuk değil, ateşti. Beni yakacak, belki de kül edip kanatlarımla kendine ziyafet çekecekti.

"Siktir," diye fısıldadı dişlerini son kez çeneme geçirdikten hemen sonra. Taze nefesi çeneme akıyor, oradan ağzıma dalıyor, ardından da içime karışıp benden bir parça haline geliyordu. "Ağzımı ağzına dayayıp, yaşamını içmek istediğim küçük bir kız çocuğu var."

Konuşmama izin vermeden alt dudağımı ısırarak çekti, ardından gözlerini kaldırıp ateş gibi yanan kuzguni karası gözleriyle beni eleğin-

den geçirdi. "Sen..." dedi dişlerinin arasından, sesi öylesine boğuktu ki kasıklarım acıyla sızladı. "...o içkili ağzına rağmen seni öptürebilecek kadar delirttin beni."

Parmaklarım saçlarına kaydı, kendimi ona bastırdım ve tamamen kucağına yerleşerek, "Filler?" diye sordum yarı uykulu bir sesle.

"Velet," dedi güler gibi bir ses çıkararak. "Sen benim imtihanımsın."

"Ee?" diye mırıldandım burnumu burnuna sürterek. Duman altında kalmış koyu gözleri, sanki benim gözlerimin çukuruna aitmiş gibi dibimdeydi.

"İnsanı günaha çağıran bir ezansın sen."

Yüzümü onun boynuna yerleştirirken uyku bedenime düşmeye başlamıştı ama Karan, "Sakın," diye uyardı beni kısık sesle. "Eğer bu şekilde uyuyacak olursan, sabah kalktığında kafanı bedeninden ayırmak isteyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü içki içtin, aptal," dedi. Beni kucağından indirmedi ama masanın üzerinden indik, düşmemek için bacaklarımı beline dolamıştım.

"Ama uykum var," diye fısıldadım.

"Şimdi sen ılık bir duş alıyorsun," dedi kucağında benimle içeriye doğru yürürken. "Ben de sana sert bir kahve yapıyorum, anlaştık mı?"

"Ama uyku..."

"Bana bak, bıcırık," dedi katı bir sesle. "Yere amele sümüğü gibi yapıştırırım seni, lafımın üstüne laf söyleme."

"Kıro."

"Ne dedin sen?"

Dudaklarım yukarı büküldü ve ona daha sıkı sarıldım. "Kıro," diye tekrar ettim kısık bir sesle. "Zorba, tehditkâr, sinsi, gıcık, diktatör!"

"Çenen düştü, çenen," dedi burnunu boynuma sürterken. "Yoksa seni ben mi yıkamalıyım? Soyup?"

"Yok ya," dedim ona sıkıca sarılırken. "Anca rüyanda."

Banyo olduğunu düşündüğüm kapının önüne geldiğimizde, "Baksana," dedi kısık bir sesle. "Sarhoş veledi sevdim."

"O zaman sık sık..."

"Kırarım o körpe bacaklarını," diye kesti sözümü. "O Sergen denen götün belasını sikmekle ilgilendiğim için geciktim, yoksa ensene binerdim senin." Burnundan sert bir nefes verdi. Beni yavaşça yere indirip kapıyı açtı ve, "Çabuk," dedi kısık bir sesle. "Eğer on dakika içinde duş alıp çıkmış olmazsan, içeri girerim ve seni ne şekilde göreceğim inan umurumda olmaz."

"Kıyafet?" diye sordum kapıya tutunarak, gözlerim hızlıca banyonun içinde gezindi. Banyo bembeyaz mermer taşlarla döşenmişti, temiz ve şık görünüyordu.

"Ben kapıya senin için kıyafet bırakacağım." Beni omuzlarımdan içeri doğru itti. "Hadi."

Dediğini yapıp içeri girdim. Ayağımdaki botları ve çorapları çıkardıktan sonra boy aynasının önüne yürüdüm. Tek bir leke dâhi olmayan boy aynasına düşen yansımama bomboş gözlerle baktım. Gözlerimin etrafı kan çanağı olmuştu, gözaltlarım içeri doğru göçük ve koyu renkli görünüyordu. Yüzümü buruşturdum, az önce bu tiple Karan'ın kollarındaydım resmen. Üstümdekileri tek tek çıkardıktan sonra duş kabinine ilerledim, çıplak ayaklarım soğuk mermerin üzerinde kıpkırmızı kesilmiş, topuklarıma kan oturmuştu.

Ilık suyun altında akıp giden tenimdeki değil, zihnimdeki kir pastı.

Öylece dikilmiş, çıplak bedenimi sıyıran suyun bende geriye bıraktıklarını hissetmeye çalışırken, ızgaralardan akıp giden su değil, benim düşüncelerimdi. Suyun içine karışan kelimeler birbirine girerek dağılıyor, ardından da ızgaraların arasından hiçliğe karışıyordu. Sanırım kusmadan atlatabildiğim için şanslıydım, Karan'ın yanında kustuğumu düşünmek bile midemi altüst ediyordu. Bir daha beni değil öpmek, bana dokunmak bile istemeyebilirdi. Sanırım ben de beni öpmek istemezdim.

Suyu kapatıp askılıktaki havluyla bedenimi kuruladıktan sonra kapıyı yavaşça araladım ve kapının arkasına konmuş eşyaları elimle yoklayarak bulup aldım. Islak saçlarımın ağırlığını omuzlarımda taşıyordum sanki. Kafamın üzerinde inşaat tuğlaları varmış gibi hissediyordum. Bana verdiği kıyafetlere baktığımda o tuhaf uyuşukluk hissi büyüyüp bedenimde yer edinmiş tüm uzuvlara sıçradı. Lacivert bir kazak ve siyah bir boxer. Bunlar ona aitti.

Yanaklarım ısındı, bakışlarım hemen karşımdaki boy aynasına kaydı. Nemli boynum kıpkırmızıydı, belirginleşen damarlarımın çizdiği şekli bir şeylere benzetmeye çalışırken alt dudağımı dişledim.

İç çamaşırı olmadan onun kazağını giymek tenimin uyarılmasına neden olmuş, midemi delen matkap, alanı genişleterek organlarımı da oymaya başlamıştı. Kazağı uzun ve genişti. Aslında ona tam olurken, bana bir elbise gibi olmuştu. Bacaklarımdan geçirdiğim dar boxerı, onun kalçalarına oranla daha geniş olan kalçalarıma tam oturdu, hatta biraz sıktı ama buna aldırmadım. Kazağın içinde kalan ıslak saçlarımı dışarı çıkardıktan sonra ürkek adımlarla banyodan çıktım. Banyodan

çıktığım an camdan duvarlar gecenin ıssızlığını önüme sundu, gece böceklerinin nöbetleşe yer değiştirerek çıkardığı o huzur verici gece yarısı sesini dinleyerek koridoru takip ettim.

Karan, parlak masanın önüne tekerlekleri olan siyah deri bir koltuk çekmiş, koltuğa oturmuştu. Üstü çıplaktı, altındaysa siyah kotundan başka hiçbir şey yoktu. Ürkek adımlarla parmak uçlarımda ona yaklaşırken, kasılan sırt kaslarına dikkatle baktım. Sol kolu durmadan hareket ediyor, sol omzu kavislenip duruyordu.

Çizim yapıyordu.

Hemen arkasında dikilip kafamı karaladığı kâğıda doğru uzattığımda ıslak saçlarım onun boynuna döküldü ve Karan hafifçe irkilerek omzunun üzerinden bana baktı. Bakışlarını üstümde hissettiğimde kalbime garip bir paniğin yayıldığını hissettim.

Kalemi yavaşça bıraktı, tekerlekli koltuğu yavaşça döndürdü ve bedenini bana doğru çevirdi. Hemen yanında iki fincan vardı, ikisinden de duman yükseliyordu, kahvenin kokusunu alabiliyordum.

"Ne çiziyorsun?" diye sordum uykulu gözlerle ona bakarak.

"Hiç." Çizdiği taslağın ne olduğunu anlayamadan üzerine temiz bir kâğıt koyarak çizimin üstünü örttü ve siyah fincanın yanında duran koyu yeşil fincanı bana doğru uzatarak, "İç şunu," dedi net bir sesle. "Kustun mu?"

"Hayır." Sakince bana uzattığı fincanı avuçlarıma aldım ve ona bakmaya devam ettim.

"Çıkarsan iyi olurdu," dedi dikkatlice beni incelerken. Onun karşısında her daim çıplak hissediyordum. Elinde büyüteçle tenimin çıplak kıvrımlarını izliyor, ruhumun yaralarla sarılı bedenini inceliyordu sanki.

Kahveden bir yudum alırken dikkatli gözlerle ona baktım. "İğrenmez misin?"

"Az önce çenesini yaladığım kız söylüyor bunu." Karan başını iki yana sallayarak kahvesinden bir yudum aldı. "Aslında onu bir başkası yapsa onu kendi kusmuğuyla boğarım, ama söz konusu senken iğrenmemin imkânı yok." Gözleri beni baştan aşağı süzdü, bakışları içimi kavurmuştu. "Üşüdün mü?"

Kahveden bir yudum daha alıp başımı hafifçe iki yana salladım. Dışarıda rüzgâr vardı, sallanan dalların gölgesi evin içine düşüyordu ve Karan komodinin üstünde duran eski görünümlü ahşap abajuru yakmıştı. Abajurun ışığı o kadar kısıktı ki, bir ateş böceği bile ondan daha fazla ışık yayabilirdi.

"Islak saçla durma," dedi gözlerini kısarak. "Başın ağrıyacak."

"Sorun değil."

Utanç yavaşça kanımda alevlenmeye başlamıştı, içkinin bedenimde bıraktığı o izin yavaşça yok olduğunu anlayabiliyordum. Söylediğim saçma şeyler kafamın içindeki duvara çarpıp büyük bir hızla bana doğru sekiyordu. Karan bir süre oturduğu yerde öylece beni izledi, bana kızgın olduğunun farkındaydım ama şu an herhangi bir yorum yapmıyordu.

Sanki onun tasarladığı el emeği göz nuru bir şeydim ve o beni tamamlamış, şimdi de izleyerek keyfini çıkarıyordu.

Gözleri ayaklarıma kaydığında ürperdim, ayak parmaklarımı içeri çekip ondan saklamak istedim ama bunu yaparsam daha da dikkatini çekeceğini biliyordum. Yine de birinin gözlerini ayaklarıma dikip dikkatlice bakması rahatsız ediyordu. Özellikle bu biri o ise...

"Ayakların minik," dedi kısık bir sesle.

Topuklarımın sanki mümkünmüş gibi biraz daha kızardığını, kanın ayağıma tamamen oturduğunu hissettim. "Ne olmuş?" diye sordum gözlerimi kaçırarak. Gözlerini aniden kaldırıp yüzüme dikti, otomatikman ona bakma gereği duydum.

"Hoşuma gitti." Gözlerini tekrar ayaklarıma indirdi, nabzım bedenimin içine hapsolmuş, damarlarımın arasında uluyordu. Nabzım atmak istiyordu. Nabzım sökülüp çıkmak, ölmek istiyordu.

"Saçlarımı kurutsam iyi olacak," dedim gözlerimi kaçırarak.

Hava değişmişti. İkimizin arasında çatırdayan elektriğin havaya kalkıp birbirine çarptığına yemin edebilirdim. Karan'ın koyu renk gözleri bedenimde geziyor, tenime pençelerini geçiriyordu. Bir insanın gözlerinde pençe olur muydu? Bu adamın en büyük silahı belki de gözlerindeki siyah pençelerdi.

Pençelerinin arasındaydım.

Çoğu zaman o gözlerde kaybettiğim çocukluğumun zihnime doğru havalandırdığı koyu mor renkteki uçurtmaları görüyordum. Karan elindeki fincanı bırakıp yavaşça oturduğu yerden doğruldu, bedeninin bu kadar ahenkli bir şekilde hareket edebiliyor olması beni çileden çıkartıyordu. Onun teninin her bir kıvrımı, bir devrin bitişi ve bir diğer devrimin deprem etkisi yaratarak başlayışıydı. Bu bir nevi intihardı, onun güzelliğini izleyerek mantığımı katlediyordum.

Bana doğru bir adım attığında ayaklarının çıplak olduğunu fark ettim. Benim küçük ayaklarımın aksine, Karan'ın büyük ve kemikli ayakları vardı. Bir erkeğe göre bakımlı, hatta fazla güzeldi. Titiz bir insan olmasını seviyordum, ona baktığımda gördüğüm şey parlak bir

bedendi. Tüyleri ona yakışıyordu, onu erkeksi gösteriyordu ve kasıklarındaki tüylerle ne zaman göz göze gelsem kalbimin içine şırıngayla adrenalin enjekte ediliyormuş gibi hissediyordum.

Ayak parmakları, ayak parmaklarıma dokunana kadar bana yaklaştı ve sonunda ayaklarımız birbirine değdiğinde kafasını eğip bana baktı. Aramızda neredeyse yirmi santimden daha fazla fark vardı, o benim aksime iriydi ve ben onun yanında küçücük kalıyordum. Normal bir insana göre uzun bir boya sahipken, onun yanında tam bir cüceydim.

Kısık bakışlarının karadeliğinden bana doğru yaklaşan hortuma baktım. Elimde tuttuğum fincanı bilinçli bir şekilde ellerime dokunarak elimden aldı ve bedenini çevirmeden yavaşça masanın üzerine bıraktı. "Bu kadar yeter," dedi kemikten bir anahtarı anımsatan sesiyle. "Saçlarını kurutacağım."

"Kendim hallederim."

"Buna izin vereceğimi düşünecek kadar aptal olamazsın."

"Tam olarak öyle düşünüyorum," dedim gözlerimi yüzüne dikerek. "Kontrol manyağı."

Kaşlarını alayla kaldırıp, "Hadi ya," dedi tıpkı kaşları gibi alaya bürünmüş sesiyle. "Hem evden kaçıyor hem Sergen'in arabasını çalıyor hem de bir barda zil zurna sarhoş oluyorsun ve sonra da bana kafa tutuyorsun, öyle mi?" Gözlerinde ahlaksız bir parıltı kıyamet gibi kopup yüzünü aydınlattı. "Küçük kız, bu cesaret de nereden geliyor böyle?"

"İçimden," dedim ona dik dik bakarak.

"Asi." Sesi sakindi ama kelimelerinin etrafında yanan ateşi görebilmiştim.

"Karan?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun, kız çocuğu?"

Tiner kokusunu bile bastıran kokusunu içime çekerken, "Hayır?" dedim sorar gibi.

"Güzel." Başını yavaşça onaylarcasına salladı ama o ahlaksız ifade hâlâ gözlerindeydi. "Ben de tiner kafa yaptı sandım."

Tam ağzımı açacaktım ki, ona ait olan kazağın yakasını tutarak beni kendine doğru çekti, ardından fırsat bile vermeden tek hamlede beni sırtına attı. Dudaklarımdan şaşkınlığın iniltisi dökülürken, ıslak saçlarım aşağı sarktı ve yüzüm kalçalarının hizasında öylece kalakaldım. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım şaşkınlıkla.

"Ayılmışsın bakıyorum da," dedi neşeli bir sesle. "Az önce sevişmekten bahsediyordun, şimdi tırnaklarını hazırladın saldırmayı bekliyorsun."

"Karan, indir beni!"

Kazak yukarı sıyrılmıştı, şu an dar boxerını gördüğüne yemin edebilirdim. Beni koridora doğru taşırken çırpınmaya başladım, bacaklarımı her hareket ettirişimde beni daha sıkı kavrıyordu ve ben de düşme korkusuyla onun kotunun kenarlarına tutunuyordum. "Karan!" diye bağırdım bir kez daha. "İndir beni, kafam patlayacak!"

Büyük avucuyla kalçama sertçe vurdu, dudaklarımdan öyle bir çığlık koptu ki, evin cam duvarlarını zangırdattı. "Sus kız," dedi alaycı bir sesle.

"İntikama bak!" diye bağırdım bir kez daha çırpınarak. "Zorba herif! Dağ ayısı!" Çırpınmaya devam ettim ama boşaydı, Karan beni odalardan birine soktuğunda kafamı kaldırmaya çalıştım fakat saçlarımın ağırlığından dolayı boynum ağrımıştı. Görebildiğim kadarıyla burası bir yatak odasıydı. Siyah ve lacivertin dokunuşlarıyla can bulmuş, gösterişli kalıbına girmeyen ama ışıl ışıl görünen bir odaydı. Ortada büyük bir yatak vardı, yatak yuvarlaktı ve hemen üstünden siyah tüller aşağı doğru sarkıyordu. Beni yatağın üzerine tıpkı bir külçe gibi fırlatırken, "Pislik!" diye bağırdım ama o bunu umursamadı.

Siyah çarşaflar yumuşacıktı, tenim yumuşak yatağın içine gömülürken kaşlarımı çatarak ona baktım. Komodinin çekmecesini açtıktan sonra gümüş renkli fırça bir tarak çıkardı ve saç kurutma makinesini de aldıktan sonra yanıma döndü. Yatağın kenarındaki prize fişi soktuktan sonra çenesiyle yatağı işaret edip, "Kay," diye sert bir komut verdi. Bedenimi hafifçe yana kaydırdım ve o da hemen arkama oturdu.

Yatak, onun bedeninin baskısıyla hafifçe çöktü. Uzun parmaklarıyla saçlarımı arkaya alırken bir an ürperdiğimi hissettim ama ona karşı koymadım. Saç kurutma makinesinin sesi odanın içinde uğuldamaya başladı, başımın içinde yer eden ağrı harekete geçti, yüzümü buruşturup bunun bitmesini bekledim. Parmakları saçlarımın etrafında kayıyor, ıslak noktaları özenle kurutuyor ama tam kurumadan birazcık nemli bırakıyordu. İyiden iyiye uykum gelmişti, gözlerim kapanmaya başlamıştı ama makinenin gürültüsü uykumun ortasına çomak sokuyordu.

Makineyi kapattığında bana biraz daha sokuldu, bir bacağını diğer bacağının altına almıştı ve bir ayağı yere değiyordu. Bense onun aksine bağdaş kurmuş, uykulu gözlerle camdan dışarıyı izliyordum. Fırça tarağı saçlarımın arasına daldırdığında ondaki şeyin şefkatten öte bir şey olduğunun bilincine vardım. Çok küçükken Defne'nin saçlarını tarardım ve saçlarını tarayanın babam olduğunu hayal etmesini isterdim.

O şekilde daha kolay oluyordu onun için, uzun yıllar boyunca Defne'yi bir şekilde dizginlemiş, tüm zararı belki de kendi omuzlarıma yükleyip beni yara bere içinde bırakmasına izin vermiştim.

Karan'ın sıcak nefesi, hafif nemli saçlarıma çarpıyordu, sessizce bana verdiği şefkatin tadını almaya devam ettim. Tarağı kenara bırakıp, parmakları saçlarımın arasına kaydı ve kafamın derisine dokundu. Yavaşça ovmaya başladığında farkında olmadan kafamı geriye doğru yasladım ve onun uzun kemikli parmaklarının uyguladığı baskıya kendi ağırlığımın baskısıyla karşılık verdim.

Karan Çakıl zihnime masaj yapıyordu.

Ruhumdaki çatlaklardan içeri sızmış, benden bir parça olmuştu artık.

Onu kabul etmezsem, kendimi reddetmiş olurdum.

"İyi mi böyle?" diye sordu kısık sesle. "Hoşuna gitti mi, ufaklık?"

"Hıhım," diye fısıldadım uykulu bir sesle.

"Başın ağrıyor mu?"

"Biraz."

"Hım." Biraz daha baskı uyguladı, parmaklarını derimin içinde hissediyordum.

Biraz daha zorlasa düşüncelerime inecek, zihnimin sokaklarında dolaşıp sakladıklarıma dokunacaktı. Önüme düşen saçlarımı geriye attım, büyük ağacın yapraklarının yarattığı gölge odanın parkesine düşmüştü. Yaprak rüzgârın etkisiyle her hareket ettiğinde, gölge de hareket ediyordu.

"Sıkı bir cezayı hak ediyorsun, yavru panter."

Cevap vermedim. Ona sığınırken her şey daha kolaydı, tıpkı bir ucube gibi kendimden kaçıyor ve soluğu bu adamın yanı başında alıyordum. İçimde bayatlamayı başaramayan geçmişin gölgesi her daim orada duruyor olsa da, onun varlığının gölgesi geçmişin gölgesini pençeleyip yaralıyordu.

Beni yaralayan geçmiş, Karan tarafından yaralanıyordu.

Karan saçlarımı özenle üçe ayırdığında daldığım düşünceler beni kıyıya püskürttü ve köpüklü dalga gri kayalıklara çarparak kayalıkları siyaha boyadı. Tek kaşımı kaldırdım, uykulu gözlerimi avucumla ovuştururken onun ne yaptığını idrak etmeye çalışıyordum. Biraz sonra o uzun parmakların uyumlu bir şekilde hareket ettiğini hissettim, üçe ayırdığı saçlarımı sırayla birbirine sokuyordu ve o kadar ustaca yapıyordu ki kısa bir şaşkınlık tenime yıldız yağmuru gibi yağıp beni gökyüzüyle duruladı.

Karan Çakıl saçlarımı örüyordu.

Parmaklarından saçlarıma akan bir baba şefkati vardı.

Kavlayan sahipsizlik hissi patır patır dökülürken, yerini pürüzsüz bir sahiplenilme duygusuna bırakmıştı. Oradaydı. Net ve pürüzsüz. Artık onu iliklerime kadar hissediyor, varlığının gölgesi altında serinliyordum.

Komodine uzanıp çekmeceyi açtı, küçük bir lastik parçası çıkardığını cama düşen yansımamızdan net bir şekilde görebilmiştim. Paket lastiğine benziyordu, aldırış etmedim ve Karan ördüğü saçımın ucunu lastikle bağladı. Lastik saç tellerimi çekiştirmiş, birkaç telin kopacak gibi sızlamasına neden olmuştu ama ona renk vermedim.

Saçımı bağladıktan sonra elleri karnıma indi ve beni yatak boyunca kaydırarak kendine çekti. Sırtım onun geniş göğsüne yaslandı, başımı yavaşça boynuna yerleştirdim ve gözlerimi tavana diktim. Tavanın da boydan boya cam olduğunu fark ettiğimde gözlerim irileşti. Yıldızlar ve ay hemen tepemizde dikiliyor, tenimize akıp bizi aydınlatıyordu. Tavan camdandı ama odasının en azından üç duvarı normal tuğladan örülmüştü, bu içimi rahatlattı. Yatak odasının yalnızca bir duvarı camdandı ve duvar da denizi görmemizi sağlıyordu.

"Asi," diye fısıldadı, yanağı yanağıma değiyordu şu an. Gözlerimi ona çevirmeye çalıştıysam da bunu başaramadım.

"Hım?"

"Bir daha aynısını yapacak olursan farklı bir Karan görürsün."

"Çok korktum," dedim uykulu bir sesle. "Tehdit etme beni."

Yanağını yanağıma sürtüp sakalını hissetmemi sağladı. "Uslu, uysal bir kız ol," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"İmkânı yok."

Ayaklarımı ileriye doğru uzattım, o da bacaklarını araladı ve beni bacaklarının arasına yerleştirdi. Sırtını yatağın kadife başlığına yasladı, tıpkı benim sırtımı ona yasladığım gibi...

Karan, önce annesini, ardından da babasını kaybetmiş küçük bir oğlan çocuğunun pençelerini toprağa batırıp acısını boyalar ve kaleme akıtarak yeni formunu kazanışıydı. O küçük çocuk şu an yoktu ama içeride bir yerlerde yaşam sürdüğünü biliyordum. Bazen Karan'ın kuzguni siyahı gözlerinde o çocuğun gölgesini görüyordum ama çocuk beni fark ettiği an arkasına bakmadan karanlığa koşuyor, gözden kayboluyordu. Kollarında olduğum geçmişinin kökleriyle hayata tutunmayı başarmış, karanlık ve olgun bir adamdı.

Hayır, o kötü biri değildi.

Bir gangster ya da katil de değildi.

Yalnızca karanlıktı işte.

Sanırım o küçükken biri ışığı kapatmıştı, şu an yirmi yedi yaşındaydı ama ışığın düğmesinin yerini hâlâ bulamamıştı.

"Karan..."

"Söyle." Sesi uykuluydu.

"Böyle rahat ediyor musun?"

"Fazlasıyla."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrım kazandı, gözlerimi hafifçe kıstım ve kendimi ona bastırdım. "Ben de," diye mırıldandım.

"Uyuyalım, kız çocuğu," diye fısıldadı kısık bir sesle.

"Uyuyalım, canım adam."

Karan kollarını karnıma sardığında gözlerim kapanmıştı bile. "Sevdim bunu," diye fısıldadı.

"Ben de," diyebildim karanlığa sürüklenmeye başladığımda. "Ben de sevdim."

6. BÖLÜM: ANAHTAR

Toz parça edilmiş bir enkazın altında kalan çocukluğum bana hep aynı şekilde seslenirdi: *"Beni bulmalarına izin verme, ne olursun!"*

İyi insanların yakıldığı bu dünyada cehennem kavramını sorgulayan bir diğer parçam her zaman orada öylece dikilir, bu farkı ayırt etmeye çalışırdı. Avuçlarıma doldurduğum suyun çapı neydi ki, bir yangını söndürmeme yetsindi? Bir an gözlerim avuçlarıma kaydı, avucumda tuttuğum su sandığım sıvı aslında su değil, kandı.

Ateşin üstüne kan akıtsak, alevler durup birkaç saniye bu kanın sebebini sorgular, ardından da tıpkı bir insanın yaşam ışığının söndüğü gibi usulca sönüp yerini küle bırakır mıydı?

Hayır, ateş, kanı seviyordu.

Koşuyordum, takılıyor düşüyor ve tekrar ayağa kalkıp koşuyordum. Yolun sonunda beni bekleyen adamın elinde kendi kendini idam edeceği ip vardı, hemen yanında küçük bir erkek çocuğu dikiliyordu. Sırtı bana dönük olsa da, idam ipini tutan kişinin Karan olduğunu biliyordum. Onu tanımamamın imkânı yoktu, kalbim onun resmini onu koruyan zarın üstüne çizmişti. Koştum, yalın ayaktım ve ayağıma batan taşlar tabanlarımı yarıyor, kanın akışını hissediyordum. Taşlara izini bırakan kanım yapış yapış bir hissi de beraberinde ayaklarımın altında yuvarlıyordu.

"Karan!" diye bağırdım sırtı bana dönük adama. Bir elinde tuttuğu ipe aldırmadan diğer elini küçük çocuğa uzattı. Yangını körükleyen kömür renginde saçlara sahip küçük oğlan çocuğu bir an olsun tereddüt etmeden Karan'ın elini tuttu. Karan'ın üstündeki simsiyah takım elbise-

nin aksine küçük çocuğun üstünde beyazlar vardı. Beyaz keten bir pantolon, beyaz keten bir gömlek ve beyaz pabuçlar... Arkadan birbirlerine benziyorlardı, enselerinin şekli bile aynıydı, hatta saçlarındaki o benzer parlaklık bile gerçeği ayırt etmeme yetmişti.

Karan, Karan'ın elini tutuyordu.

Bir köprü düşünün, bir ucu okyanusa, diğer ucu lavlara bakıyor; benim tanıdığım Karan lavların olduğu taraftaydı, tanıma şansı bulamadığım yitirilmiş Karan ise okyanusun berraklığının gölgesine sığınmış beyazlar içinde masum bir erkek çocuğuydu. El eleydiler.

Biri suyun berraklığıyla aydınlanmış erkek çocuğu, diğeri lavdan bir okyanusun içinde kollarını küreği olarak kullanan olgun bir adam...

"Karan!" diye bağırdım dehşet içinde. İdam ipini sıktığını gördüm, beni ona ulaştıracak köprüye vardığımda düşünmeden köprüye doğru bir adım attım ve kanlar içindeki ayağıma baktım. Köprünün tahtaları kırıktı, eskimiş görünüyordu. "Karan!" diye bağırdım, korku içimi dağıtıyordu.

Kalbimin atışının seslerini duyabiliyorum. Parmaklarım halatlardan güç alırken bir adım attım. Köprüdeki tahtalar feryat ediyormuş gibi gıcırdadı, karşıya geçmemi istemiyordu da karşı çıkıyordu sanki.

Büyük olan Karan, erkek çocuğunun elini daha sıkı tuttu. Onu kendine doğru çekerken elindeki idam ipinin ucunu da aralamıştı. Gözlerim panikle büyüdü, zihnimde hasat ettiğim kelimeler dudaklarımın ucuna devrildi ama dilim bu kelimeleri telaffuz etmemek için tüm iğneleri üzerine dikti.

Karan omzunun üzerinden bana baktığında kalbim tıpkı bir gök gürültüsünü andırırcasına kükredi, karnım kasıldı ve gözlerindeki boşluğu net bir şekilde gördüm. Aramızdaki metrelerce mesafeye rağmen, Karan'ın gözleri burnumun dibindeydi sanki. Gözlerini yumdu, uzun kirpikleri göz çukurunu örttü ve hiç düşünmeden elindeki idam ipini küçük çocuğun, yani kendisinin boynuna geçirdi.

"Hayır," diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. "Lütfen."

Bir köşeden okyanus dalgaları yükselirken, bir köşeden lavın ateşi yükseliyordu. Küçük çocuk boynuna geçirilen ipe rağmen Karan'ın yanından ayrılmadı. O da bana doğru baktığında kalbim artık bin parçaya bölünmüş, kan değil irin akıtmaya başlamıştı.

"Ben sana zararım," dedi Karan bağırarak. "Neden kaçmıyorsun?"

Erkek çocuğu başıyla Karan'ı onayladı. "Sonun benim gibi olmadan kaç, kelebek! O seni de öldürecek!"

Bir adım daha attığımda köprü sallandı, tahtadaki çatırtı bana içimde kırılan bir şeyin çıkardığı ses kadar yakın ve tanıdık gelmişti. "Karan," dedim dehşet dolu gözlerle. "Ne yapıyorsun?"

Karan, küçük çocuğu yavaşça önüne doğru çekti. "Kaç, Asi," dedi şeytanın gölgesini taşıyan bir sesle. "Sonun bu olmadan, kaç."

"Bırak onu," diyebildim, gözlerim yanıyordu, sanki ateş gözlerime yayılıyordu. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Ben bu çocuğu kaç kez öldürdüm, biliyor musun?" diye bağırdı aniden. Yüksek sesi, lavların ateşinin yükselmesine neden oldu. Sıçrayan ateşler o kadar yükseğe ulaşmıştı ki, ürkütücü bir güzellikle etrafı kızıla boyamıştı. "Birini öldürmenin yalnızca bedenden kan akıtmakla olduğunu falan mı sanıyorsun?"

"Karan..." Bir adım daha attım, tahtanın gıcırtısına aldırmadım ve yaralı avuçlarımla halattan güç aldım.

"Ruhumdan akıttığım kanı bedenden akıtsaydım, şu an bir mezarlık dolusu kurbanım olurdu." Siyah gözlerindeki boşluk büyüdü. O boşluğun içinde durmadan aşağı düşüyordum sanki. "Ben bu çocuğu daha kaç kez öldüreceğim?"

"Buna gerek yok," diyebildim. "Onu neden öldüresin ki?"

"Sen o yanındakini kaç kez öldürdün?"

Bir an cennetin kapısını açmışım gibi hissettim, kafamı kaldırıp içeri baktığımda orası cehennemdi. Dehşet içinde omzumun üzerinden yan tarafıma baktığımda onu gördüm. Kan içindeki avuçlarıyla yüzünü örtmüş, hemen yanımda dikiliyordu. Onu görür görmez tanıdım.

Diğer Merve.

"Lütfen," diye fısıldadı korkuyla. Titreyen sesi, benim sesimin aynısıydı. *"Lütfen ölmeme izin verme."*

Karan, "Yanımda olduğun her saniye onu biraz daha ölüme terk ediyorsun," dedi acımasızca. "Bunu yapabilir misin, Asi Çakıltaşı?" Gözlerini diğer Merve'ye dikti. "Son umut ışığını da benim için söndürebilir misin?"

Diğer Merve artık titriyordu. Ağlamıyor ama hıçkırıyor, omuzları korkuyla sarsılıyordu. Parçalanmış koyu mor elbisesine dikkatle baktım, benim üzerimde kömür karası bir eşi vardı. Aynı elbiselerdi.

"Lütfen," diyebildi yüzünü açmadan. *"Bize bunu yapma."*

Sertçe yutkundum, dilim damağım kurumuş, zehir, içimin kozasını ağzına kadar doldurmuştu. Gebe kaldığım sessizlik, doğurduğum çığlığın göbeğinin bağından akan kan ile besleniyordu.

"Seçim senin," dedi Karan soğukkanlı bir sesle. "Ben kendimi bile gözümü kırpmadan öldürebiliyorken, bana kendini teslim edip onu terk edeceksen, gel Asi."

Erkek çocuğu umutsuzca, "Yapma," diye inledi. Onu daha önce de görmüştüm, kâbuslarımda her zaman yanımda duruyordu, siyah gözleri kâbuslarımı kovan bir muska gibiydi. "Gelme."

Diğer Merve, *"Lütfen,"* diye yalvardı. *"Gitme."*

"Beni istiyorsun," dedi Karan. "Ama gelmemelisin."

Bir şey söylemedim, dilimdeki pençeden kopan uzun tırnakları yutarken öylece onu izledim. Karan, "Hadi," dedi gözlerini üzerimden ayırmadan. "Seçimini yap."

"Geliyorum," diyebildim. Diyebildiğim tek şey buydu. Çiğnediğim geçmiş ayağımın altında, tutunduğum son dal elimde kırılmıştı. Diğer Merve'nin acı çığlığını duydum, gözlerimi yumdum ve ruhumu ondan kopardım. Elim onun omzuna dokundu, halatların boşluğundan onu aşağı iterken gözümü kırpmadım. O benim kaçış yolumdu ve hızla alevlerin içine çakılırken onun attığı acı çığlıklara kulaklarımı tıkadım.

Karan gözlerini kırpmadan küçük çocuğu ateşe iterken, bakışlarını yüzümden ayırmamıştı. Bu ateşe ittiği onun vicdanıydı. Artık onundum. Artık tamamen kabul edilmiştim. Vicdanını susturmuş, kaçış yolumu kapatmıştı.

Ben, ateşte eriyen yolumun kaybolan sesini, o ise vicdanının attığı çığlıkları dinledi.

Artık o vicdansızdı, artık benim ondan başka gidecek hiç kimsem yoktu.

Kollarını açtı.

Siyah kanatlarının esaretini gördüğüme yemin edebilirdim. Ateşe elimi uzattığımı sanıyorken, bodoslama ateşe atladığımı fark ettiğimde artık onun kollarındaydım.

"Yansana benim için, kız çocuğu. Benim için, benim gibi, benimle yan."

Aniden gözlerimi açtığımda kan ter içinde kalmıştım, alnımdan şakaklarıma kadar kayan terin tuzunun kokusunu alabiliyordum. Üstümü örten siyah yün bir battaniye vardı, tenimi ateş basmıştı ve gün ışığı çizdiği sütunları tıpkı bir namlu gibi bana doğrultmuştu. Gözlerimi alan ışık yüzünden avucumu yüzüme bastırdım ve yüzümü buruşturarak derin bir nefes aldım. Kâbus mu yoksa rüya mı ayırt edemediğim o şeyin sanki somutmuş gibi canlı hissettiren görüntüleri kafamın içindeki sinema perdesine yansıyıp duruyordu.

Kısa süreli körlüğüm yerini düzlüğe bıraktığında bakışlarım yatağın ekseni etrafında döndü. Karan yoktu. Huzursuz bir his derimden içeri akıp, tenimin içine gömüldü ve kanıma karışarak damarlarımda dolanmaya başladı. Yavaşça doğruldum, tiner kokusunu bastıran kokusu hâlâ odadaydı, gittiği yere kokusunu da bırakmak gibi bir özelliği vardı.

Sırf bu özelliği için bile yaşanırdı.

Yataktan kalktığımda onun kazağı tıpkı bir elbise gibi kalçalarımı örttü, kazağın uzun kollarının içinde kalan ellerim görünürde yoktu. Terli alnımı kazağın kumaşına silip odadan çıktım. Evin her yerini gezmiş, birçok çizim ve müzik aleti ile karşılaşmıştım. Duvara dayalı duran siyah bir keman, benim kadar büyük bir çello ve birbirine benzeyen üç tane gitarı vardı.

Endişe yavaşça bedenimi ele geçirirken cam duvarın sürgülü kapısına yöneldim ve o an ağacın önündeki hareketlilik donakalmama neden oldu. Büyük ağacın dalına geçirilmiş ip, ipin ucunda bir lastik vardı. Karan ipi lastiğe bağlarken işine kendini o kadar çok vermişti ki, gözlerimin üzerinde dolaştığını bile fark etmemişti.

Salıncak yapıyordu.

Benim için.

En fazla ne kadar vicdansız olabilirdi ki?

Tam olarak bu kadar.

"Yanalım," diye fısıldadım ilgiyle onu izlerken. "Birlikte."

♣

"Kız, bana bak," dedi Bedirhan elindeki kahveyi yavaşça masanın üzerine bırakıp Billur'a iyice sokularak. "Çok mu sarhoş oldu o memesiz, bak doğru söyle, ölümle öpüş ki doğru söyle."

Billur kahveden bir yudum alırken bir yandan da Sergen'den yediği fırçaları sindirmeye çalışıyordu. Kafası şişmişti, ne vardı yani iki arkadaş bir şeyler içmişlerse? Büyütüyorlardı. Erkekler böyleydi, her şeyi büyütürdü. Billur, bir fincanı dahi dolduramayacak sebeplerden dolayı olay çıkaran erkeklerden oldum olası nefret etmişti. "İlk kez içtiği için biraz fazla kaçmış olabilir," dedi umursamaz bir sesle.

Bedirhan sinsice gözlerini kıstı, Billur'un kızıl saç teli yanağına düşmüştü. Bedirhan o saç teline dokunmak, kızın kulağının arkasına itmek istiyordu ama kız bunu yanlış anlayabilirdi. Bedirhan'ın bunu kesinlikle düşünmemesi gerekiyordu, kafasını farklı bir yere vermeliydi.

"Ateşle barut yan yana durmaz, diyorduk, barutun üstüne alkol döktüler bir de," diye homurdandı Bedirhan elindeki telefona Asi Merve'nin numarasını tuşlarken. Billur umursamazca kahvesini yudumlamaya devam ediyor, Merve'nin iyi olması için içten içe dua ediyordu.

Bedirhan telefonu kulağına götürdüğünde, Billur, "Sen ne yapıyorsun, Bayır Gülü?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Eksik memeliyi arıyorum?"

"Telefonu evde bıraktı," dedi Billur umursamazca. "Moruk Çakıl'ı aramaya ne dersin?"

Bedirhan bir anda telefonu kulağından çekti ve hâlâ aramaya devam etmekte olan telefona dehşet içinde bakarak, "Ay bekâret kemerleri içerisine sıkışasıca," diye bağırdı dehşet içinde. "Ömrü boyunca bakire kalıp cennetten V.I.P kazanasıca. İki bacağını birbirine dikerim senin, çakma denizkızı gibi dolanırsın ortalarda."

"Telefonu tükürük içinde yaptın."

"Kız ister misin bu gecenin kara meyveleri dokuz ay sonra ıngalasın kapımızda," dedi Bedirhan dirseklerini masaya yaslayarak. "Ayol darbeli matkap gibi herif, kıza çelik yelek giydirsek onu bile deler geçer bu herif ha."

Billur bir an duraksadı, ışıldayan çakır gözleriyle Bedirhan'a baktı. Bedirhan duraksadı, gözleri kızın gözlerinde uzunca takılı kaldı. Billur'un beyaz dişleri dudaklarının arasından dışarı döküldüğünde Bedirhan şaşkınlığını gizleyememişti. Billur'un kahkahası mutfağın duvarlarına çarptı, Bedirhan'ın cesetler sığdırdığı kayalıklarına çarpan tuzlu su bu kızın gülüşünden sıçramıştı.

"Ulan, Bayır Gülü," dedi Billur katıla katıla gülerken. "Ne adamsın yahu."

Bedirhan hafifçe tebessüm ederek Billur'un gülüşünü izlerken gözleri dalgındı. "Evet," diye iç geçirdi. "Ne adamım bir bilsen."

♣

İçimde bir yerlerde, daima benimle olduğunu bildiğim, arada sırada bana sesini duyuran küçük bir kız çocuğu vardı, onun yaralı olduğunu biliyordum, benim güvenilir bir sığınak olmadığımı biliyordu. Yine de ona zarar vermiyordum. Yine de beni terk etmiyordu.

Tertemiz camın yüzeyine düşen cansız yansımama bakarken, o küçük bir kızın bir yerlerde hâlâ nefes alıp verdiğini bilmek, kurumuş

bir yaprağın üstüne basmak ve o yaprağın sararmış cesedinden çıkan kemik kırığı sesi dinlemek gibiydi.

Su, şakaklarımdan aşağı büyük bir hızla kaydı. Kahverengi gözlerimin içine oturan boşluk, etten kemikten bir bedene bürünmüş, siyah bir sandalın içinde, kırık küreklerini çekerek harelerimi keşfe çıkmıştı.

Karan'ın özenle ördüğü saçlarım bozulmuştu, onları salıp, dalgalanan telleri parmaklarımla tararken gözlerimde melankolik bir ifade vardı. Aslında bu çok da yabancısı olduğum bir ifade değildi.

Kenardaki lacivert havluyla yüzümü kuruladıktan sonra havluyu yerine bıraktım. Lavabodan çıktım, camla kaplı koridor boyunca yürüdüm. Gördüğüm kâbusun izleri hâlâ zihnimin duvarlarında asılı duruyordu. Karan'ın hâlâ dışarıda olduğunu biliyordum, ayaklarım beni ona doğru götürmeye başladı. Bakışlarımı cam kapıdan uzatarak ona baktığım anda göz göze geldik. Güneş, onun kuzguni siyahı gözlerinin bekçiliğini yapan gür kirpiklerinin üstünde parıldıyor, siyah bir mücevherin görkemli ışıltısını benim şimdiye dek kör olan gözlerimin önüne altın tepside sunuyordu.

"Günaydın," dedim, harflerimin yarıklarından irin gibi akan yorgunluğun hissedilebildiğine emindim.

Varlığımın farkında olmadığından, aniden sesimi duyunca bir an şaşkına uğrasa da o sakin tavrından hiç ödün vermedi. Cam kapının önünde büyük bir tümsek vardı ve bu tümsek beni bahçeye, Karan'ın yanına yollayacak olan yolun muhafızlığını yapıyordu. Yüksekte durduğumdan dolayı Karan gözlerini kaldırarak bana baktı, güneşin vurduğu hırçın siyahlarındaki yangının ışıltısı sanki göğsümde alev aldı.

"Günaydın," dedi erkeksi bir sesle.

Sesi kalındı, onun sesini bir kanattan düşen tüye benzetmek saçma gelebilirdi ama siyah bir ölüm meleğinin kanadından düşen tüyün rüzgârı bile sert, hırçın olurdu. Onun sesi, ölüm meleğinin kanatlarına bıçaklar gibi dikilmiş olan kara tüylerine benziyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı, salıncağı lastiğe bağladığı halatı çekiştirerek sağlamlığını kontrol etti. "Ne yapıyor gibi görünüyorum, Çakıltaşı?"

"Ben de onu soruyorum," dedim. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerini devirdi, bunu yaparken yüzünde resmi bir ifade, soğuk yüz hatlarını sarıp sarmalayan çizgilerdeyse sertlik vardı. "Akşam sarhoş bir bebe onu sallamamı istiyordu," dedi alayla.

Utanç saklandığı yerden beni sobelemek istiyormuş gibi çıktı, üstüme doğru koşmaya başladı, oysa onu sobelemesi gereken bendim. "Sarhoş falan değildim ben!"

"Sarhoş olduğunu kanıtlayacak o kadar çok delil var ki elimde," dedi lastiğe hafifçe vurup salıncağın hareket etmesini sağlarken. "Hangi birinden bahsedeyim, Asi? Hım... Mesela filler ve onların cinsel yaşamları?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

Bana, gözlerinde haylaz bir parıltıyla bakınca bir an gerçekten sırıtacağını düşündüm. "Sen bir akrepsin, değil mi Asi?"

Bir an duraksadım ve ona alık alık baktım. Dün geceyi tam anlamıyla hatırlamıyordum, yaşananların üstünü bir sis tabakası örtmüştü. Birçok şey hafızamda yer edinmiş, unutmamın imkânı olmasa da, bazı parçalar vardı ki, onlar kayıptı ve ben de onları bulmak istemiyordum. Utançtan öleceğimi bile bile onları aramaya niyetim yoktu.

"Hiçbir şey yapmadım," dedim omuz silkerek. "İspat yok, delil yok, görüntü yok, sana kim inanır ki?"

"Bana, ben inanıyorum, bu bana yeter. Zaten elimde delil olsaydı bile bunu kimseye göstermezdim, velet," dedi, tıpkı bir satır gibi gözlerime inen gözleri kemiklerimin sızlamasına neden oldu. "Tamamen bana özel kalmanı istiyorum."

Kalbimin hızlandığını hissettim. Diğer Merve, kâbusumdan habersiz bir şekilde, uykulu gözlerini ovuşturarak zihnimin içini incelerken, benim kalbimdeki ritim değişikliği umurunda bile değildi.

"Bu şeyi yapmanın sebebi ne peki? Dediğin gibi, sarhoşmuşum, söylediklerime aldırış etmemen gerekiyordu."

"Küçük kızımın o meymenetsiz suratını güldürmeyeceğini bilsem de, içindeki küçük kız çocuğunun neşeli kahkahalarını duymak istedim," dedi, sesi bir buz dağı gibiydi.

Ona pürdikkat bakarken, artık ifadesizliğim yırtılmaya başlamıştı. Dudaklarım yavaşça aralandı, bir şeyler söylemek istedim ama ne söylemem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Kısa süren bu sessizlik, benim onun yanına gitmemle son buldu. Hiçbir şey söylemeden salıncağa bindim. Onun gözleri benim üstümdeydi ama ben ona bakmamaya çalışıyordum. Lastiğin üstünde benim için koyduğunu bildiğim küçük bir minder vardı. Kalın iplerin kenarlarına tutunduktan sonra yüzüme çarpan güneşin ışıklarını azaltan ağaç yapraklarına dikkatle baktım ve Karan beni yavaşça iterek salıncağın hareket etmesini sağladı.

Gözlerim bir masal diyarına açıldı.

Bir an, dizimin üzerinde biten pileli bir elbisenin içinde olduğumu düşündüm. Elbise menekşe moru rengindeydi, askılıydı. Kaşlarımı çattım, gözümün önüne düşen saçma görüntü dudaklarımı gerdi, farkında olmadan gülümsedim.

Ayaklarım çıplaktı, yer saf çimenden olduğu için sorun yoktu ve şu an ayaklarım zaten yerden kesilmişti. Üstümde Karan'a ait kazaklaydım ve o beni sallıyordu. Omzumun üstünden ona doğru baktım, yaratılan hız yüzünden uçuşan saçlarım durmadan onun yüzüne çarpıyordu. Yüzünün topraklarına yayılan o ifade o kadar garipti ki, o ifadeyi takip eden ışık onun gözlerinde yanmaya başladı. Omuzlarımın gevşediğini hissettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, içimde bir sürü kuş uçuyormuş gibi hissediyordum.

Tek kaşını kaldırıp, "Teşekkür edersin?" dedi sorar gibi. Beni daha hızlı sallamaya başladı. "Etme, aptal çocuk," diye fısıldadı. "Teşekkür etme."

Bir şey söylemedim. Salıncağın hızı yavaşladığında Karan da bu hıza ayak uydurup beni yavaşça sallamayı sürdürdü. Rüzgâr etrafına güneşten bir sarmaşık sararak bedenimi kamçılamaya başladı. İpe biraz daha sıkı tutunduğumda, Karan artık beni daha hızlı sallıyordu. Rüzgâr yüzümü geriyor, güneş ışıkları gözümü alıyordu ama umurumda değildi, özgürdüm, bir kelebeğin ağır kanatları sırtıma ucu yanık iğnelerle dikilmişti ve ben o ağır kanatları hareket ettirebilecek kadar o kanatlara hâkimdim. O kanatlara yön verebilecek kadar o kanatlara sahiptim.

Biraz daha hızlı... Çok daha hızlı... Sonunda neredeyse ağacın dallarına çarpacak kadar hızlandığımda, artık dudaklarım aralıklı duruyordu ve gözlerim endişeyle kısılmıştı. Dişlerimin arasında sakladığım o kıkırtı dudaklarımın mührünü yarattığı küçük elleriyle parçaladı, dişlerimin arasından bir ıslık gibi sıyrılarak dudaklarımdan dışarı döküldü. Ayak parmaklarım içeri doğru bükülüyor, rüzgârın bana çarpmasına izin verirken dudaklarımdan dökülen kahkahaları durduramıyordum.

Saçlarım tıpkı bir flama gibi dalgalanarak Karan'a çarpıp, ardından uçuşarak ondan ayrılıyordu. Başımı geriye doğru attım, dudaklarıma çivi gibi çakılmış o tebessümü silemeden onun yüzüne baktım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Salıncak ona doğru yaklaştı. Kollarını bana doğru uzattığında dudaklarıma çakılan o tebessümün büyüdüğünü hissettim. Beni bir kez daha itti. "Benim küçük kızım," diye fısıldadığını duydum.

Zaman üstümüze dökülmeye başladı. Bir an gözlerimin yandığını, kalbimin bir yılan tarafından sokulduğunu hissettim, zehir, kalbime öyle hızlı yayılmaya başlamıştı ki... Yılanın dişlerini geçirdiği kalbimde küçük iki delik açıldı, geçmiş oradan oluk oluk akmaya başladı. Dudaklarımdan itip yere düşüremediğim tebessüme rağmen içim paramparçaydı.

"Özgürüm!" dedim salıncak beni bir kez daha kollarında en yükseğe götürürken.

"Yanımdayken daima özgürsün," dedi beni onaylayarak.

"Biliyorum," diye fısıldadım ama rüzgâr dilimin ucundaki kelimeleri alıp götürdü, Karan'ın beni duyup duymadığından pek emin değildim.

"Ben yanındayken..." Salıncağın ipini tuttu, salıncak sendeleyerek ona doğru döndü. "...ben senin ensendeyken..." Salıncağı biraz daha kendine doğru çevirdi. Ayaklarım yere değmiyordu. Ona baktım. Bana doğru eğildi, kafamı kaldırdığımda alnını alnıma yaslamıştı bile. "... sana kimse zarar veremez."

Çekik ama içi iri, kısık bakan gözlerimi kaldırarak ona baktım, gözlerimizin arasındaki mesafe o kadar kısaydı ki, karnından bir kordonla annesine bağlı kanlı bir bebek gibi hissediyordum kendimi.

"Baksana," dedi alnını alnıma sürterek. "Senin gözlerin saf kahverengi değil."

"Nasıl yani?"

"İçinde şimşek gibi, damara benzeyen kızıl rengini görebiliyorum," dedi, gözlerimin içine dikkatle bakıyordu. "Kızıl küçük çatlaklar var, içinden koyu renk kan akıyor gibi duruyor."

"Gözlerim kahverengi," dedim şaşkınca.

"I-ıh," dedi. "Işık gözlerini değiştiriyor." Gözlerini kıstı. "Çok net değil, herkesin fark edebileceği bir ayrıntı da değil ama gözlerinin içinde kızıl çatlaklar var, içinden koyu renk kan akıyor gibi duruyor. Tuhaf."

Bir an için gözlerimi kapatmak, gözlerim hakkında daha fazla konuşmasına engel olmak istedim. Yanaklarımın içinde cehennem vardı sanki. Öyle yanıyordu. Güneş saçlarıma vuruyordu, hafif rüzgâr saçlarımın öne doğru uçuşmasını sağlıyordu ve saçlarım ikimizin yüzünü içine saklıyordu. Salıncağı tutan parmaklarım terliydi, ipleri yavaşça bıraktım ve gözlerimi ona değdirmeden parmaklarımı onun güçlü kollarına yerleştirdim. Güçlü kollarını çok sıkı olmayacak bir biçimde tu-

tarken, "Ne tuhaf adamsın sen," diye fısıldadım güçsüz bir sesle. "Bir türlü çözemiyorum seni. Bazen önümde formülü duran bir matematik problemi gibisin, formüller önümde duruyor ama benim kalemimin ucu kırık. Bazense... Yarım kalmış, son sayfaları yakılmış, dünya üzerinde tek kalmış bir roman gibisin. Benim okuyacak gücüm olsa bile, senin sayfaların yok."

"Son sayfaları yakılmış bir roman olmak hoşuma gitti."

"Ne?"

"Sonunu bilmiyorsun ama okuduğun karakter her zaman en başlarda tanıdığın gibi kalıyor senin için." Sesi durgundu. "Belki de son sayfalara yaklaştıkça ondan nefret edecektin."

Gözlerimi onun siyah yangın yerine sapladım. Bir an öyle bir sessizlik yaşandı ki, o sessizliğin elleri vardı ve elinde kanımızın yere damladığı bir bıçak tutuyordu. İkimizi de öldürmek istiyor gibi nefretle bize bakıyordu.

"Belki de," dedim bir parça gerçeği onun gözlerinden çalmak ister gibi.

Burnunu burnumun ucuna sürtüp, "Öyle," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Kahvaltı yapman gerek."

"Karnım aç değil."

"Karnının aç olup olmadığını sormadım, kahvaltı yapman gerektiğini söyledim."

Yüzümü buruşturarak, "Diktatör," diye homurdandım. "Aç değilim."

"Laftan anlamıyor musun sen?" Aniden beni kucaklayınca öyle çok şaşırdım ki, dünyam resmen tersine dönmüştü, gözlerim kocaman açıldı. Endişeyle Karan'a tutunup, kalçalarının hizasında duran kafamı kaldırmaya çalıştım. Saçlarım onun uzun bacaklarına sürtünüyordu. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, baskıdan damarlarım kabarmıştı. "Karan!"

"Seni yavru panter," dedi keyifli bir sesle. "Ciyak ciyak bağırmasana."

İçeri girene dek ne kadar çırpınmış olursam olayım, bu dağ ayısına karşı hiç şansım yoku. Kalıplı, uzun ve kaslıydı ama bununla da sınırlı değildi, bana karşı koymadan bile beni alt edebilecek kadar güçlüydü.

Hemen ortasında büyük bir ada tezgâh olan mutfağa girdiğimizde kapıyı kapattı ve beni yavaşça aşağı indirip buzdolabına yöneldi. Homurdanarak dağılan saçlarımı düzeltirken bir yandan da saçtığım kötü auralarla onu izliyordum. Buzdolabından bir kangal sucuk ve küçük bir kutu dolusu yumurta çıkardıktan sonra ada tezgâhın üstüne bıraktı ve

hızlı bir şekilde ellerini dirseklerine kadar sabunladı, ardından tezgâhın kenarında duran kâğıt havlu rulosundan birkaç parça kâğıt koparıp elini kuruladı ve ıslak kâğıdı top gibi yuvarlayıp çöpe fırlattı. Basket!

Göz ucuyla bana bakarken doğrama tahtasını çıkarıp tezgâhın üstüne koymuştu bile. "Sucuklu yumurta sever misin?" diye sordu.

Bir an karnımın gurultusunu duyar gibi oldum ama bu psikolojik bir tepki de olabilirdi. Gözlerimi kaçırarak, "Pek değil," dedim bir balonun hava kaçırırken çıkardığı sesi anımsatan kısık sesimle.

"Ne seversin sen? Dayak mı?"

Gözlerimi devirerek ona baktım. "Sucuklu yumurta severim, Karan," dedim bezmiş bir sesle. "Oldu mu?"

Çekmecelerin birinden büyük, parlayan bir bıçak çıkarıp kangal sucuğu ortadan ikiye böldü ve tek kaşını kaldırıp omzunun üstünden bana baktı. Bıçağın keskin ucuyla beni işaret etti. "Sen, velet," dedi kendini beğenmiş bir tınıyla. "Şu ana dek yediğin tüm sucuklu yumurtaları unut. Öyle bir sucuklu yumurta yiyeceksin ki, parmaklarını da beraberinde midene indirebilirsin."

"Biraz kendini beğenmiş misin sen?"

"Yo," dedi kısaca. "Tamamen öyleyim, ne birazı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona doğru yaklaştım, bir elimi tezgâha koyup üstüne abanarak yanağımı onun omzuna yasladım. Karan sucukları doğrarken ilgiyle onu izliyordum. Başım ağrıyordu ama onun büyük elinin hareketlerini takip etmek terapi gibiydi.

Bıçağı ustaca kullanıyordu, hatta bir ara ürperdim, gözlerini kaçırarak gözümün önüne gelen korkunç görüntüleri silmeye çalıştım.

O, öyle bir adam değildi. Yine de bu, onun iyi bıçak kullandığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Boş boş durma," dedi işiyle ilgilenirken. "Ekmek kızart, çay koy, bir şeyler yap. Kıpırda!"

Yüzümü buruşturarak dediğini yaptım. Buradaki ekmek kızartma makinesinin bir sorunu vardı ya da ben gerçekten elektronik aletlerden uzak durmalıydım. Karan gözlerini devirerek benim yerime ekmekleri kızartırken gözlerimi kaçırarak utana sıkıla onun ekmekleri kızartmasını beklemiştim. Bir ekmek kızartma makinesinin dilinden anlayamadığım için yemediğim fırça da kalmamıştı.

Yüzeyi cam mutfak masasının üstünde kahvaltımızı yaparken neredeyse hiç konuşmadık. Karan'ın yaptığı sucuklu yumurta gerçekten de şu ana dek yediğim en iyi sucuklu yumurtaydı. Karan büyük bir fincanın

içindeki çayını yudumlarken bir yandan da elindeki gazetenin sayfalarını çevirip, gazetenin kupürlerini dolduran yazıları ilgiyle okuyordu. Servis tabaklarını ve kesinlikle bir lokma dahi almadan öylece beklettiğimiz şeyleri topladım. Servis tabaklarındaki artıkları çöpe boşalttıktan sonra hızlıca yıkadım ve üzerimi giyinip Karan'ı beklemeye başladım.

Evden çıktığımızda gideceğimiz ilk adresin dağ evi olacağını sanıyordum ama öyle olmamıştı. Araba durduğunda Bedirhan'ın evinin önündeydik, gerginlik tenimde uğulduyordu. Öğlenin sapsarı güneşi, yerini akşamüstünün turuncumsu ışığına devretmişti. Yolculuk boyunca tek kelime etmeyen Karan Çakıl, stop etmiş arabanın içinde öylece otururken, "Bunu bir daha tekrar etmeyeceksin," dedi tok bir sesle.

Parmaklarımı birbirine bastırdım, dizlerimi izlerken sessizdim. Bu tıpkı babasından azar yerken halının desenini izleyen küçük bir kız çocuğunun derisi gibi yapışmıştı tenimin yanık yüzeyine.

"Tekrar etmeyeceksin." Bunu tekrarladığında, aslında ona onay vermem gerektiğini vurgular gibiydi ama ben yine sessiz kaldım. Bir an evvel araçtan inmek, kafamdaki kuyrukları birbirlerine düğümlenmiş tilkilerin çığlıklarını kesmek istiyordum.

"Bana siktiğimin cevabını verecek misin?" Sesi gür, vurgusu çatlaklarından zehir sızdıran türdendi.

"İstediğin cevap ne?"

"Bir daha bunu tekrarlayacak mısın?"

Omzumun üstünden ona baktım. Gözlerimde ölü bir denizin durgun suyu kıyıya çarpıyordu.

"Bana verebilecek bir cevabın yok mu?" diye sordu.

"Durmadan yüzüme vuracak mısın?" diye sordum gözlerimi gözlerine yerleştirip oradan bir an olsun geri çekmeden. Bana öyle dikkatli bakıyordu ki...

"Her şeyi yap," dedi gözlerimin içindeki kapı deliğine gözlerindeki anahtarı yerleştirirken. "Aklına gelebilecek her şeyi yap. O pençelerini bana saplayabileceğin her şeyi yap ama bir daha beni endişelendirme."

"Ben sana pençelerimi geçirmiyorum," diye fısıldadım gözlerimi gözlerinden koparıp boynuna indirirken. Boynunda kalın bir damar vardı, o damar o kadar belirgindi ki, bir ağacın köküne benziyordu.

"Sen bana pençelerini geçiriyorsun."

"Bunları neden şimdi konuşuyoruz? Neden dün konuşmadık? Neden sabah konuşmadık?"

"Çünkü benim canım öyle istiyor," dedi ciddi bir tavırla.

"Senin keyfine göre mi hareket edeceğiz?"

"Evet."

Yanaklarımın içini havayla doldurup aracın kapısına uzandım, Karan sakince, "Konuşmamız bitmedi," dedi ama aslında bu sakinliğin altında fosforlu kalemle çizilmiş bir tehdit vardı. Biliyordum.

"Konuşmak için araba doğru bir yer değil," dedim agresif bir şekilde.

"Neden?"

"Çünkü canım öyle istiyor?"

"Replik çalıyorsun," dedi, kuzguni siyahı gözlerine ateş gibi yayılan muzip ifadeyi izledim.

Gözlerimi devirdim, aracın kapısını açmaya çalıştım ama kapı açılmadı. Aniden çatılan kaşlarımla bakışlarımı tekrar Karan'a çevirdiğimde, Karan'ın gözlerindeki o muzip ifade hâlâ yanıyordu.

"Hım?" dedi sorar gibi. "İnsene?"

"Dalga geçiyorsun şu an," dedim yüzümü buruşturarak. "Karan, şunu açar mısın?"

"Hım?" Kaşlarını kaldırdı. "Neyi açmamı istiyorsun, ufaklık?"

"Kilidi," diye tısladım dişlerimin arasından.

"Oo sert kız!" Kaşlarını çatarak başını salladı, komik görünüyordu. "İşte böyle!"

"Sen iyi misin?"

"Hayır," dedi tekrardan ciddileşerek. "Beni sen delirttin."

"Kapıyı aç?"

"Dilin çok uzadı, Asi," diye fısıldadı, sinsice bana sokuldu. Yüzümüzün arasında birkaç santim kaldı, onun sıcak nefesi sus çizgime çarpıyor, sustuklarımı benden çalıyordu. Gözlerim anında kısıldı.

Sertçe yutkundum. "Kapıyı..."

Aniden göğsümün hizasından inip bedenimin çevresinden geçen kemeri kavradı o an soluğumun kesildiğini hissettim. Dikkatlice bana bakarken, "Emniyet kemerini çözmeden mi ineceksin?" diye sordu, nefesi dudaklarıma çarptı. Kemeri çözerken beni izlemeye devam etti.

Sertçe yutkundum. Diğer Merve surların arasında, elinde mantığımdan kestiği kanlı harflerle öylece bizi izliyordu. Karan geri çekilmedi. Kemeri çözdüğü halde hâlâ buradaydı, dikkatle gözlerimin içine bakıyordu. Belki de gözlerimin aynasında kendini görmeyi seviyordu.

"Çözdüm," dedi esrarengiz bir sesle.

Sessizce başımı sallayarak onu onayladım. Beni bu hale getirmesinden nefret ediyordum.

"Hâlâ inmek istiyor musun?" diye sordu, gözlerindeki parıltı yerini boğucu bir dumana bırakırken. Siyahın daha da koyulaştığını görmek mümkün müydü? Sanki gecenin içine bir gece daha çökmüş, karanlık onun topraklarındaki tüm ordularını toplayarak aydınlığı parçalamaya başlamıştı.

"Benimle oynama," diyebildim gözlerimi onun gözlerinden zor bela ayırırken.

"Hadi ya," diye fısıldadı. "Oyun oynamak için araba doğru bir yer değil mi yoksa, Çakıltaşı?"

Boynumun pancara döndüğüne emindim. Yanaklarımdaki baskı büyüdü, sanki iki tane kalbim vardı ve ikisi de göğsümden yukarı kayarak yanaklarımın altına oturmuş, yanaklarımın altında atmaya başlamıştı.

"Kızardın," dedi erkeksi bir sesle. "Utanıyorsun."

"Artık arabadan inmek istiyorum."

"Utanman hoşuma gitti," dedi aniden. "Bana karşı böyle tepkiler vermen hoşuma gidiyor. Saklama benden bu yönünü."

"Canımı sıkıyorsun," dedim, sesim titriyordu.

"Canını sıkıyor muyum sahiden?"

"Evet."

Elini yavaşça yanağıma doğru kaydırdı, karnımın içinde binalar yıkıldı. Uzun parmaklarıyla yanağımı yavaşça okşadı, parmak uçlarında uğuldayan kanın sesini duyabiliyordum. Gece yarısı bir nehrin önünde oturuyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Bana bakmanı istiyorum," dedi bir sırrı zihnime fısıldıyormuş gibi.

"Ben sana bakmak istemiyorum."

"Yalan atma."

"Atmıyorum."

"İstemiyor musun?"

"İstemiyorum," diye fısıldadım.

"Niçin?"

"Çünkü..." Bir an omuzlarımın dikleştiğini hissettim, gözlerimi tam ona çevirecekken durdum ve yenilginin damağıma yayılan tadını almamak için harflerimin belini ısırdım. "...çünkü istemiyorum."

"Küçük çenen yanıyor," diye mırıldandı. "İstemediğin için mi?"

Kirpiklerimin dipleri gözüme batıyordu sanki. "Kes şunu," dedim harfleri dilimin altında yuvarlayarak.

"Çenen ufak," dedi kısık bir sesle. "Ufacık bir çeneye sahip olmana rağmen nasıl bu kadar çok konuşabiliyorsun ki sen?"

Hırsla elini itip ona baktım, istediğini almış, memnuniyet dolu gözlerle bana bakıyordu. "Benimle oynama!" diye hırladım. "Aç şu kapıyı!"

"Pençeler çıktı yine," dedi keyifli bir sesle. Elini direksiyona yakın bir yere uzatarak bir düğmeye dokundu, kilidin açılırken çıkardığı o küçük tık sesini duydum, avına saldıran bir yırtıcı gibi kapıya saldırdım ve kapıyı açıp kendimi apar topar sokağa attım.

Yüzüm yanarken soluk soluğa Bedirhan'ın demirden bahçe kapısını açtım. Karan hâlâ araçtaydı, ilgilenmedim. Bedenim alev almış gibi yanıyordu ve nefesim körük gibiydi. Ruhumu kilitlediğim o hücrenin parmaklıkları tek tek bükülürken, o parmaklıkları bükenin onun ateşi olduğunu biliyordum. Her bir demir parmaklığı kendi yangınıyla eritmişti. Artık o hücrenin içinde yalnız değildim.

Onun bedeninin etrafında bir çember vardı, o çember cehennem ateşiyle yanıyordu, beni o çemberden içeri almıştı, o cehennem ateşinin ortasında onunla yanıyordum.

Kemirgen bir his boğazıma parmaklarını sapladığında, nefretin pusulası, geçmişin bıraktığı çamurlu ayak izlerinin öncülüğünü yapıyordu. Ben nefret etmek nedir bilmeyen o küçük kızdım ve şimdi, nefret o çamurlu ayaklarıyla ruhumda izlerini bırakıyordu.

Bedirhan'ın gösterişli verandasının merdivenlerini hızla tırmandım, boydan boya cam olan duvarın arkasındaki hareketliliği görmüş ama dikkatimi oraya vermemiştim. Karan'ın bahçe kapısını açtığını duydum ama arkama bile bakmadan kapıyı çalıp beklemeye başladım. Ağır, kendinden emin ve güçlü adımları bahçenin zeminine vurarak bana doğru yaklaşmaya başladı, ensem ter içinde kalmıştı.

Kapı aralandığı an görüş alanıma, saçının ön kısmında fıstık yeşili bir bigudi bağlı olan Bedirhan girdi. Altında koyu yeşil eşofman altı, üstünde de beyaz bir sporcu atleti vardı ve yüzü, nemlendirici sürdüğünü belli edecek şekilde parlak ve canlı görünüyordu. Yine sinekkaydı tıraşı olmuştu, yüzü bir bebeğin poposu kadar pürüzsüzdü.

"Eksik meme?" dedi tek kaşını kaldırarak. Gözlerinden bir şaşkınlık narası kalkıp irislerini kapladı. "Kalbime indirmeni inan olsun hiç istemiyorum ama hâlâ yürüyebildiğine göre bakiresin?"

"Zevzek," dedim yüzümü buruşturarak.

Bedirhan hafifçe sırıttı, gözü hemen arkama kaydı ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Darbeli Matkap Bey geliyor..."

"Billur içeride mi?" diye sordum kafamı içeri doğru uzatarak.

"Ayı," dedi Bedirhan gözlerini devirerek. "İçeri buyur etmeden haneme tecavüz yapıyor."

Ona aldırmadan içeri daldım, Karan da hemen arkamdan içeri girmişti. Salona girdiğim an gözlerim hızlıca Billur'u aradı, salonda yoktu ama Sergen salonun ortasındaki tekli koltuklardan birinde oturuyor, elindeki dizüstü bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Koyu gri gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamıştı ve gözlerinde resmi bir ifade vardı. Varlığımı fark edince gözlerini kaldırıp kısaca bana baktı ve gözlerinden sakin bir şaşkınlık geçer gibi oldu. Acaba bana çok kızmış mıydı? Onu geride bırakırken, Karan'ın ona ne kadar kızacağını bir an olsun düşünmemiş, büyük bir bencillik yapmıştım.

"Selam," diyebildim gölgeli bir sesle.

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Merhaba."

"Billur nerede?" diye sorarken ona bakmamak için gözlerimi televizyon ekranına çevirdim. Yabancı bir kanal açıktı, altyazılarının çoğu yazım yanlışlarıyla dolu olan entrikalı bir Meksika dizisi oynuyordu.

"Mutfakta," dedi gözlerini bilgisayar ekranına indirerek. "Abim nerede?"

"Buradayım," dedi Karan tok bir gölgeyi harflerinin üstüne örterek. Kaşlarımı kaldırıp omzumun üstünden ona baktım, Sergen'e tip tip bakıyordu.

Sergen çekinden bir tavırla, "Yazışmalarımız devam ediyor," dedi. "Birkaç ay içinde Türkiye'ye geleceklerini ve geldiklerinde kapsamlı bir görüşme yapabileceklerini söylüyorlar."

"Güzel," dedi Karan gözlerini ondan ayırıp bana dokundurarak. "Koskoca bir şirketle başa çıkabilen Sergen, şu ufacık kızla başa çıkamıyor."

"Abi..."

"Tamam," diye kesti Karan onu. "Kendini savunmaya başlayıp benim tepemin tasını attırma, sokarım gelmişine geçmişine senin puşt."

Sergen birkaç saniye Karan'a baktıktan sonra gözlerini ekrana indirdi, bilgisayarına bir şeyler yazmaya devam etti. Gözlerine yayılmış o mahcubiyeti görebiliyordum, bu mahcubiyet benim vicdanımın üstünde tepiniyordu. Bedirhan, "Valizin yukarıdaki odada," dedi bana kısık bir sesle. "Bir duş al, giyin, yemek yiyelim ha kazulet?"

Başımı sallayıp, "Billur'a bakayım bir," diye fısıldadım.

"Zehirleyecek bizi," dedi Bedirhan gözlerini kısarak. "Komplo teorisi... Şüphelerim var, ağzıma bir lokma almak istemesem de bugün yemeği yapmayı o teklif etti."

"Şu an yemek mi yapıyor?"

Bedirhan gözlerini büyüterek, "Kulağa inanılmaz geliyor, değil mi?" diye sordu dehşet içinde.

"Yani," dedim omuz silkerek. "Kısmen."

Karan, "Bırak şimdi ona bakmayı da git üstüne başına düzgün bir şeyler giy," dedi bana bakmadan. Bileğindeki pahalı, siyah mat saate baktıktan sonra gözlerini Bedirhan'a doğrulttu. "Dedem burayı aradı mı?"

Merdivenlere doğru yürürken kulağım onlardaydı. "Hı, aradı," dedi Bedirhan bigudisini düzeltip gümüşlüğün aynasından kendine bakarak. "Onu aramanız gerekiyormuş, Karan Beyciğim. Size ulaşamayınca ortalığı birbirine kattı moru... Yaşar Bey. Ayol o telefonunu dağ evinde bırakmış, siz kapatmışsınız, yalnızca Yaşar Bey değil hepimiz kudurduk burada meraktan."

"Ben şu ihtiyarı bir arayayım," dedi Karan umursamaz bir tavırla. Merdivenlerin tırabzanlarına tutunarak attığım adımları hızlandırdım, üst kata, o uğursuz günün, kalbimin ağzımda atmasına neden olan günün yaşandığı odaya doğru ilerledim. Akşam güneşi pencereden içeri sızmış, çizdiği sütunlarla odayı aydınlatmıştı.

Üstümdekileri bir çırpıda çıkardıktan sonra temiz bir iç çamaşırı takımı giydim, altıma siyah bir tayt üstüme de kahverengi, bol bir kazak geçirdim, kazaktan çok trikoya benziyordu. Saçlarım hâlâ hafif dalgalı duruyordu, onları kazağın içinden çıkarıp hafifçe silktikten sonra ayağıma siyah vans ayakkabılarımı geçirdim ve kirli çamaşırları ortadan kaldırıp odadan çıktım.

Merdivenleri hızla inerken yoğun kızartma kokusu evin her yerine yayılmaya başlamıştı. Bedirhan kokudan oldukça rahatsız bir şekilde huzursuzca pencereleri açıyor, elleriyle yelpaze yaparak kötü kokuları kendi yöntemleriyle evinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Hava kötü değil," dedi Bedirhan gözlerini akşam güneşine çevirip, açık camdan dışarıya dikkatlice bakarak. "Bahçede mi yesek?"

Yanlarından ayrılıp mutfağa girdim. Billur olduğu yerde hafifçe ritim tutarak dans ediyordu. Kızıl saçları tepeden bol, düşük duran bir topuz şeklinde tutturulmuştu. Birkaç firari saç teli yanaklarından aşağı dökülmüştü. Mavi kulaklıklarından biri kulağındaydı, diğeri karnına sarkıyordu. Kulaklıktan gelen yüksek şarkı sesi yüzümü buruşturmama neden oldu. Ben bile bu şekilde katlanamıyorken o şey kulağına takılıyken hâlâ nasıl sağlıklı şekilde hareket edebiliyordu?

Elindeki maşa yardımıyla tavadaki patatesleri altüst etti, göz ucuyla bana baktı ve beni gördüğü anda iri yeşil gözleri sanki mümkünmüş

gibi biraz daha irileşti. "Bebeğim!" dedi bağırarak. Bağırmasının sebebini kulaklığın kulağını sağır etmesine bağlamıştım ama o zaten hep bağırıyordu. Yüzümü buruşturarak kulaklığı çıkarmasını işaret ettim ama o çoktan elindeki maşayı bırakmış, bana yönelmişti bile.

Beni öyle sıkı kucakladı ki, teninden gelen yoğun kızartma kokusunun beni rahatsız edeceğini düşünmüş olsam da, böyle bir şey olmamıştı. Bedenim şaşkınlık içinde irkildi, bu sıkı kucaklanmayı yadırgamıştım doğrusu. Henüz yirmi dört saat bile olmamışken beni nasıl bu kadar sıkı kavrayabilecek kadar özleyebilirdi ki? Sahi, beni özlemiş miydi?

"Tuhaf," dedi diğer Merve zihnimin içinde, düğümlenen saçlarını çözmeye çalışıyordu. *"Birileri bizi özleyebilir mi ki?"*

Sessizce onu onayladım. Tuhaftı.

Benden ayrılınca tek omzu düşük olan tişörtünü yukarı çekiştirdi. Dizinin hemen altında biten kalın kumaştan siyah bir tayt giymişti.

"O yabani sana bir şey yapmadı?" dedi sorar gibi. "Sübyancı."

"Ona böyle seslenme," dedim yüzümü buruşturarak. "Bir şey yaptığı yok."

Billur yerinden sıçrayarak kızartmalara doğru koştu ve kızaranları, üzerinde kâğıt havlu olan cam tabağa doldurup, diğer patates dilimlerini kaynayan yağın içine attı. Çıkan cızırtıyı dinledim.

"Neredeydiniz tüm gece?" diye sordu gözlerini bana çevirerek.

"Ona ait bir yerde."

"Hadi ama..." Gözlerini devirdi. "Fethiye'nin dörtte üçü ona ait değil mi zaten? Açık uçlu cevaplar veriyorsun bana, bebeğim."

Tezgâha doğru ilerleyip yapabileceğim bir şey var mı diye etrafa alık alık bakındım. "Sanırım atölyesiydi," diye mırıldandım.

"Vay canına!" Billur kıkırdadı. "Sanatsal ruhu olan bir moruk, ha? Ne yalan söyleyeyim, hiç inanasım gelmiyor. Hiç de sanatla uğraşacak tipte bir adam değil."

"Genelde tam olarak bu tipteki adamlar sanatla uğraşır," dedim kaşlarımı çatarak. "Şu yaralarını kabullenmeyen, daima güçlü ve kararlı olan adamlar." Gözlerim daldı. "Tuttuğunu koparmadan bırakmayan adamlar."

Billur sessiz kaldı. "Salatayı ben yapayım," dedim ve buzdolabına ilerleyip salata için gerekli olan malzemeleri çıkardım. Her şey hazır olduğunda, Bedirhan'ın istediği gibi sofra bahçeye kurulmuştu. Uzun bir masanın üstünde Billur'un hazırladığı, geneli kızartma ve yapımı pratik olan yemekler vardı. Son sekiz yılımı mutfak köşesinde elimde

küçük kâselerle geçirmiştim. O yüzden şimdi bu masanın önünde durmak bana olduğum yere yabancıymışım gibi hissettiriyordu. Karnımın içinde geçmişin zehri kaynadı. Anormal olan bendim.

Ağaçların içinden gelen böcek seslerini dinleyerek yemeğimizi yemeye başladık. Karan hemen benim yanımda oturuyordu, karşımızda Billur ve Bedirhan yan yanaydı. Sergen masanın diğer ucunda, bir yandan yazısıyla ilgileniyor, bir yandan da bir şeyler atıştırıyordu. Sessizdi, bu onun her zamanki haliydi ama yine de şu an Karan'dan her zamankinden biraz daha fazla çekindiğini görebiliyordum.

Tabağımdaki patatese çatalı saplarken, kulağımın dibinde onun sıcak nefesini hissettim. "Eziyet etme zavallı patatese," diye fısıldadı. "Ye onu, küçücüğüm."

Çatala sapladığım patatesi ağzıma götürdüm, Karan yavaşça benden uzaklaşıp yemeğini yemeye devam etti. Masada sadece çatal ve kaşık sesi hâkimken, aniden bir başka ses masanın ortasında çınlamaya başladı. Karan'ın telefonunun melodisi... Gözlerimi ona çevirdim. Siyah kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, şu an olduğundan çok daha genç görünüyordu ve bu salaş hali hoşuma gitmişti.

"Evet," diyerek açtı telefonu. Billur'un bana çenesiyle Karan'ı işaret ederek sırıttığını gördüğümde bakışlarım tekrar Karan'a kaydı. "Bedirhan'ın evindeyim, dede," dedi. Kısa süren sessizlik, Karan'ın, "Ne zaman?" diye sormasıyla son buldu. "Tamam, geleceğim." Durdu. "Tamam, onu da getireceğim."

Telefonu kapayıp masanın üstüne koydu, neredeyse tüm gözler ona çevrilmişti. Soğukkanlı bir tavırla, kimseye bir şey söylemeden yemeğini yemeye kaldığı yerden devam etti.

"Ben de matah bir şey yapacaksın sandım," diye homurdandı Bedirhan suyundan bir yudum alarak.

"Laf çarpma bana," dedi Billur, Bedirhan'a cins cins bakarken. "Bir saattir zıkkımlanıyorsun."

"Ayol açım da ondan..."

"Aç karnını doyuruyorum işte," dedi Billur pis pis sırıtarak. "Kıymet bilmiyorsun, Bediş."

Bedirhan'ın kaşları çatıldı. Alnına uzanan, şimşekleri anımsatan damarları kabardı, belirginleşti. Dişlerini sıkarak çatalı patatese batırdı, gözlerini hemen arkamdaki ağaçlık kesime çevirdi. Bir an için onun gözlerinde öfkeyi, belki de çok farklı bir şeyi, bir gerçeği gördüğümü düşündüm. Neydi onu bu denli kızdıran? "Bediş deme," dedi tek seferde, sesi tene saplanan ok gibiydi.

Billur ağzındaki yemeğe aldırmadan, "Ne diyeyim?" diye sordu kaba bir sesle. "Bedriye mi diyeyim?"

Bedirhan elindeki çatalı sertçe tabağa bırakınca, camın patlarken çıkardığı sesin aynısını duydum. Karan gergin bir ifadeyle Billur'a baktı. Billur şaşkın şaşkın bir Karan'a bir Bedirhan'a bakarken Sergen hâlâ yazısıyla ilgileniyordu. Masanın ortasında buzlu su akmaya başladı sanki. Bedirhan, "Pardon," dedi çatalını tabaktan alıp kenara koyarken. "Afiyet olsun." Kalktı, masadan uzaklaşmaya başladı, Karan öylece arkasından bakıyordu.

"Ne oldu şimdi buna?" Billur şaşkındı, elindeki çatalı tabağının kenarına koyup gözlerini bana çevirdi. "Ben bir şey mi yaptım farkında olmadan?"

"Adama kadın ismiyle seslendin," dedim yüzümü buruşturarak.

"Ama..." Billur duraksadı. "O böyle şeylere alınacak ya da kızacak bir adam değil ki."

"Mesele bu değil," dedi Karan sakin bir sesle. "Aldırış etmeyin, yemeğinize devam edin."

Billur'un yüzü düşmüştü, sanırım yaptığı hatanın farkına varmıştı ama Billur'a da kızamıyordum, niyetinin kötü olmadığını biliyordum. Bedirhan böyle şeylere açık bir insana benziyordu, bu tarz şakalar onu kızdırmaz gibi görünüyordu ama belki de sandığımız gibi bir adam değildi.

Herkesin bir hikâyesi yok muydu zaten?

Yemek bitince Billur'la tabakları mutfağa taşıdık. Bedirhan alt katta değildi, Karan ve Sergen bahçede oturuyordu. "Onun kalbini mi kırdım?" diye sordu Billur servis tabağındaki artıkları çöp kovasına çatal yardımıyla boşaltırken.

"Bilmiyorum," dedim, sesim ifadesizdi.

"Amacım bu değildi. Sadece şakalaştığımızı düşünmüştüm."

"Biliyorum," diye mırıldandım ve Billur'un artıklarından arındırdığı servis tabaklarını bulaşık makinesine yerleştirmeye başladım. "Herkesin hassas bir anı vardır, çok takılma."

"Onu kırmaktan hoşlanmadım," dedi kaşlarını çatarak.

"Kırılmamıştır belki."

"Kırılmamıştır değil mi?"

Dizlerimin üstünde servis tabaklarını makineye yerleştirirken omzumun üstünden gözlerimi kaldırarak ona baktım. "Kırılmamıştır sanırım?" dedim sorar gibi.

"Ne?" Dik dik bana baktı. Ben de aynı şekilde ona bakıyordum. "Neden öyle bakıyorsun?"

Omuz silkerek, "Hiç," dedim. "Tuhaf."

"Tuhaf olan neymiş?"

"Bilmem, tuhaf işte."

"Asi," diye homurdandı gözlerini kısarak. "Sır Kapısı'ndaki herif gibi başlama..."

"Ciddi ciddi o tür programları izlediğini düşünmeye başladım," dedim doğrulup kalkarken. "Beşinci Boyut'u da izliyor muydun, doğru söyle?"

"Vallahi ister inan ister inanma ama acayip sarıyordu ha," dedi sırıtarak.

Hafifçe tebessüm ettim. Başımı sallayarak mutfaktan çıkarken, "Artık küçük tebessümlerinle tanışma zamanımızın geldiğini düşünüyordum ben de," diye fısıldadı Billur arkamdan. "Moruğa teşekkür etmem gerek sanırım."

Hiçbir şey söylemedim. Telefonum dağ evinde olmalıydı. Acaba Defne bana ulaşmaya çalışmış mıydı? O gece yaşanmadan birkaç saat öncesi Defne'yi görmüş, ona sarılmıştım, iyi olmasını istiyordum ve sanırım bunun için dua ediyordum. Yanaklarımın içini havayla doldurarak şişirdim, merdivenlerin başında, eli tırabzanların üstünde beni izleyen adamın kokusunu aldım. Kafamı kaldırdım, Karan oradaydı, gözleri üstümdeydi.

"Biraz dolaşalım mı?" diye sordu merdivenleri inmeye başladığında. Üstünü değiştirmiş, tıpkı benim gibi ama daha koyu renkte olan kahverengi bir kazak giymişti, altında siyah bir eşofman vardı ve ilk kez ayağında spor ayakkabı görüyordum. Dirseklerine kadar sıvadığı kazağına baktım, dirseklerinden bileklerine doğru inen damarlar şişkin ve kalındı, fırtına bulutlarının yarattığı şimşeklere benziyordu.

"Hım?"

"Dolaşalım mı diyorum?" Bana düz düz baktı. "Ne tür bir zekâya sahipsin sen?" Durdu. "Ya da bir zekâya sahip misin?"

Gözlerimi devirip, "O kadarını anladık," diye homurdandım. "Neden dolaşacağız?" Durup ona düz düz baktım. "Ha... Canın öyle istiyor, değil mi?"

Dudakları kısacık bir an, abartısız bir şekilde yukarı kıvrıldı, yamuk bir şekilde tebessüm etti. Dudağının yalnızca tek bir tarafı kıvrılmıştı. "O kadar yağlı kızartmadan sonra oturup vücudunun yağ bağla-

masını mı bekleyeceksin, velet? Bir de şişko olursan hiç çekilmezsin sen, malum boy da yok..."

"Benim boyum uzun," dedim üstüne basarak.

"Ben buradan bakınca bir cüceyle konuşuyor gibi hissediyorum ama?"

"Sen deve gibi olduğun için olabilir mi?" Ona düz düz baktım. "Hah. İnsanları görüntüleriyle mi yargılarsın sen? Ne çirkin..."

"İri kızlar çekici," dedi aniden lafımı bölerek. "Şişko olmanda bir sakınca görmüyorum."

"Ben şişko değilim."

"Sana şişko demedim," dedi sinsi sinsi bakarken. "Bunu da nereden çıkardın?"

Tam yanından geçip gidecektim ki kolumu kavrayarak, "Yürüyecek miyiz?" diye sordu.

"Yürüyelim," diyebildim, tuttuğu yer ateşler içinde yanmaya başlamıştı.

Evden ayrılıp bahçeye çıktık, kızıl güneş sönmeye başlamıştı ama gökyüzüne baktığımda yine de orada kor gibi yandığını görebiliyordum. Etrafı dubleks evlerle çevrili sokakta yürümeye başladık. Hemen karşımızda bulutların etrafını sarmış, sönük tamamen batmak için iplerini aşağı doğru asılan kor rengindeki güneş vardı.

Gökyüzü yanıyordu.

Karan ile aramızda bir iki karışlık bir mesafe vardı, yan yana yürüyorduk. Bir elimi diğer kolumun dirseğine koyup yavaşça okşarken, "Sanki yaz gelmiş gibi," diye mırıldandım. Oysa kasım ayındaydık.

"Ilık," dedi Karan sakince.

"Sanırım günün bu saatlerini seviyorum," diye fısıldadım, güneşe doğru yürümeye devam ediyorduk. Hemen aşağı doğru dik bir yokuş iniyordu, yokuşun sonundaki düz yolda küçük çocukların oynadığını görünce duraksayıp bir süre onları izledim. Karan da duraksamıştı.

"Karan?"

"Evet?"

"Hangi oyunu oynuyorlar şu an?" diye sordum. Bir oyun oynadıkları çok belliydi ama kurdukları düzen tuhafıma gitmişti, tanıdık bir oyun değildi, zaten ben oyunları bilen birisi de değildim.

"Bilmiyorum."

Nefesim boğazıma dizilmeye başladı, kalbim bir cam gibi patladı ve parçaları içime dağılarak dokunduğu her yeri parçaladı.

Gözlerimi omzumun üstünden kaydırarak ona çevirdim. Dikkatlice küçük çocuklara bakıyordu. Bir elini eşofmanının cebine sokmuştu, diğer eli öylece boşlukta duruyordu. Akşam güneşinin kor rengi onun siyah saçlarına kızıl gölgeler emanet etmişti, kirpiklerine çarpan ışık içimi titretti. Sertçe yutkundu, âdemelması onun zarif boynunda iç gıdıklayıcı bir şekilde hareket etti. Elimi yavaşça boşta duran elinin avucuna kaydırdım, parmaklarım onun parmaklarını kavradı. İç içe geçtiler.

El eleydik.

Bir an için duraksar gibi oldu, sonrasında o da bana baktı. Boyu benden uzun olduğundan gözlerini indirerek bakmıştı, kısık bakışlarında gördüğüm şey bana bazen öyle ağır geliyordu ki...

Başımı omzuma doğru düşürdüm, gözlerimi kaldırıp ona büyük bir dikkatle baktım, dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. Ona acılarımı göstererek gülümsedim. Onun acılarını görerek gülümsedim. Kuzguni siyahı gözleri güneşim etkisiyle üstüne kan dökülmüş kadife gibi görünüyordu, gözlerinin içindeki ateşlerin kirpiklerine çarparak titrediğini görebiliyordum.

Elini tutan elimi kavradı, beni kendine doğru çekti. Bedenim onun bedenine yapıştı, diğer kolunu belime sardı ve bana sıkı sarılıp, yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Bir an için saçlarımın arasına gömdüğünün yüzü değil de, bunca zamandır kalbinde sakladığı acıları olduğunu düşündüm. Yüzümü onun boynunun altına yerleştirdim, kokusu bu açıdan çok daha keskindi. Elinden ayrılan elim diğer elimi de takip ederek onun ince beline dolandı, Karan'ın büyük elleri omuzlarıma kaydı ve beni tamamen kendine bastırdı. Göğsüne gömmek ister gibi çekti.

"Bakın, bakın!" dedi ince bir ses uzaktan. "Sarılıyorlar!"

"Sevgililer sarılır tabii, akıllım," dedi başka ince bir ses, bu diğer sese nazaran daha inceydi, küçük bir kız sesiydi.

Bedenim uyuşmuş bir şekilde Karan'a sarılmaya devam ettim. "O abinin ablaya sarıldığı gibi sana sarılırsam, sevgili olur muyuz?" diye sordu ilk duyduğum ses, heyecanlı ve şaşkındı.

Küçük kız çocuğu hiçbir şey söylemedi, her nedense utandığını hissettim. Karan burnundan sert bir nefes verdi, gülüyor gibiydi, kafamı kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu. Çenesiyle yokuşun hemen aşağısını işaret edince bakışlarımı yokuşa çevirdim, küçük bir kız çocuğu ve ondan biraz daha büyük görünen bir erkek çocuğu ilgiyle bizi izliyordu. Yanaklarıma yayılan ateş tekrar yanmaya başladı.

Erkek çocuğunun elinde futbol topu vardı, topu kolunun altına almıştı. "Siz sevgili misiniz?" diye sordu yokuşun yarısına kadar yürüyüp, gözlerini bize dikerek.

Karan tek kaşını kaldırdı ve beni kolunun altına çekti. "Ne yapacaksın?" diye sordu düz bir sesle, küçücük çocuğu korkutmak falan mıydı amacı?

"Sarılıyorsunuz," dedi küçük çocuk, arkasındaki kız çocuğuna kısaca baktı. "Ben de ona sarılmak istiyorum."

Karan, "Zamane veletleri," diye homurdandı. Elimi Karan'ın göğsüne koyup, "Öyleyse sarıl?" dedim küçük çocuğa dikkatle bakarak.

"Sevgililer sarılır sadece!" diye çıkıştı kız çocuğu.

"Ne alakaymış o?" diye sordu Karan. "Kim öğretti sana bunu?"

"Filmlerde öyle oluyor," dedi kız çocuğu omuz silkerek. "Hem siz de birbirinizi seviyor gibi sarıldınız. Sevgili gibi."

"Sadece sevgililer sarılmaz." Yavaşça Karan'dan ayrılıp kollarımı göğsümün üstüne topladım. "Sarılmak herkesin gerçekleştirebileceği bir eylem ama evet, hepsi aynı hissin olduğu kapıya çıkıyor."

Küçük kız kaşlarını çattı, yüzünde tanıdık bir ifade belirmişti. "Neymiş o?"

"Sevgi."

"Yani..." Kız, erkek çocuğuna dikkatlice baktı. "Ona sarılmam için onu seviyor olmam yeterli mi?"

"Evet," dedim. "Onu seviyorsan ona sarılabilirsin. Onu seviyor musun?"

"Yani..." Küçük kız gözlerini kaçırdı. "Evet, seviyorum."

"Öyleyse sarılabilirsiniz."

Bir an söylediğim şeyi idrak edememiş gibi baktı bana ikisi de. Güneş, yerini solgun, hasta bir maviye devretti, mavinin içinde uzun sütunlar çizen kızıl şal hâlâ gökyüzünün askılığında asılı duruyordu. Gece, birazdan o kızıl şalı askılıktan alacak, boynuna dolayacaktı. Küçük kız yokuşa doğru tırmandı, erkek çocuğunun hemen yanında dikildi, yüzünü buruşturarak onun kollarının arasına girdi ve futbol topu, erkek çocuğunun elinden kayıp sekerek yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı.

Futbol topu çocuğun umurunda bile değildi, küçük kıza daha sıkı sarıldı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, ikisinin de yüzünde tebessüm vardı. Küçük kız tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Sen de abiyi seviyorsun, değil mi?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda.

Bir makasın kör ağzı açıldı, belim o ağzın ortasında duruyordu, makas kapandığı an ikiye ayrılacaktım. Kız çocuğunun yüzüne uzun uzun baktım. Her şeyden habersiz bana bakarken, gözlerime düşen yansımasını görüyor muydu acaba?

Zaman, Karan ve beni ortasına alan cehennem ateşinin çemberinin etrafında akmaya başladı. Ağzımı açıp konuşmak istesem de kelimelerim dilimin bataklığına saplandı, zihnim bataklığın üstünü eline geçen her şeyi fırlatarak örtmeye çalıştı ama bataklık o kadar arsızdı ki, içine fırlatılan her şeyi emip içine çekiyor, yutuyordu. Küçük kızın koyu renk gözlerindeki beklenti büyüdü, büyüdü, büyüdü. Beni içine doğru çekmeye başladı.

"Sarıldılar ya, kızım," dedi erkek çocuğu. "Birbirlerini sevmeseler öyle sarılırlar mı sanki?"

"Doğru." Kız güldü. "Ya hadi, Azralar bekliyor, oyun yarım kaldı!"

Koşarak bizden uzaklaşmaya başladılar. Karan hemen arkamda dikiliyordu. Olduğum yere bir çivi yardımıyla çakılmıştım sanki. Yokuşun sonundaki boşluğu izlerken Karan'a bakmak, onun gözlerindeki siyah muskanın boynumdan sökülüp alınması, tekrar kâbusların içine gömülmem demek olacaktı sanki. Yüzüme vurulmuş bir gerçek vardı, o gerçek yüzüme yapışmıştı ve yüzümdeki gerçeği avucuma alıp ona bakamıyordum.

Sessizlik. Aramızda gerilen ipin üstündeki iki cambaz aynı anda birbirlerine doğru yürüyordu, tek korkuları birbirlerini düşürmekti.

"Yarın akşam benim evimde bir davet var," dedi aniden, konuyu dağıtmak istiyor gibiydi. "Dedem organize etmiş. Seni de orada görmek istiyor."

"Bu tür şeyleri sevmiyorum."

"Ben de bayılmıyorum ama ihtiyarı az çok tanımışsındır."

Yavaşça ona doğru döndüm. "Benim gelmem şart mı?" diye sordum. "Geriliyorum o tür ortamlarda. Hem sırıtıyorum da onların arasında. Hoş görünmüyor."

"Sırıtmak?"

"Eğreti duruyorum işte. Oraya ait değilim."

"Kendini mi küçümsedin, girdiğin ortamı mı küçümsedin anlayamadım," dedi, gözleri kara bir delik gibiydi.

Gözlerimi devirdim. "Sence?" diye sordum. Kuzguni siyahı gözlerinde bir fırtına geceye çarpmaya başlamıştı bile. Kaskatı bir çene, bomboş bakan gözlerle bir süre beni izledikten sonra, "Saçma sapan konuşuyorsun," dedi, sesi de gözleri gibiydi.

"Saçma değildi."

"Sana göre," diyerek geçiştirdi beni. "Eve dönelim." Bana sırtını dönüp aksi yönde yürümeye başladığında bir süre olduğum yerde öylece dikilip onun sırtını izledim. Sonunda ben de yürümeye başladım. Yol kenarındaki çalıların arasında küçük bir kıpırtı fark edince gözlerim farkında olmadan o kıpırtıya odaklandı, bir süre çalıların hareketini izledim. Adımlarım yavaşladı, Karan önden yürümeye devam ediyordu ama ben durmuş, tüm dikkatimi çalılara vermiştim. Duyulması güç, titrek ve kısık, tıpkı can çekişirken çıkan bir inlemeyi anımsatan mırıltıyı duyduğumda kaşlarım anında çatıldı.

Hızlı bir şekilde çalılara doğru yürüdüm, dizlerimin üstüne çöktüm ve çalıları ellerimle araladım. Gördüğüm şeye bakarken kafamdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Siyah, patilerinde beyaz lekeler olan küçük bir kedi yavrusu çalıların içinde cansız gibi yatıyordu ama gözleri açıktı ve küçük ağzından hırıltıya benzeyen acı dolu iniltiler dökülüyordu. Biraz sonra bedeninden sızan kanın farkına vardım, gözlerim dehşetle kocaman açıldı. Yaralıydı. Muhtemelen ondan daha büyük olan sokak kedileri ona saldırmıştı ve çalıların arasında ölüme terk edilmişti.

"Yürüyecek misin artık?" diye söylendi Karan ve bana doğru döndü. Dizlerimin üstünde, çalıların önünde oturduğumu görünce şaşırdı. "Çakıltaşı?"

"Karan," diyebildim. Harfler dilime tıpkı bir dövme makinesinden hızla dışarı çıkıp içeri giren binlerce iğne gibi saplanıyordu. Yavru kedinin zorlukla inip kalkan göğsüne baktım. Karan iki üç adımda yanıma geldi, hemen arkamda dikiliyordu. "Onu yaralamışlar, Karan."

"Ondan daha büyük olan sokak kedileri saldırmıştır," dedi düşüncelerime tercüman olarak.

"Ona yardım etmemiz gerekiyor." Yavru kediye uzandım, güçsüz pençelerini göstererek kendini benden korumaya çalıştı. Bu gereksizdi. Ben ona yalnızca yardım etmek istiyordum. Bir an için orada yatan yavru kedide gördüğüm şey bana öyle tanıdık geldi ki, damarımın içinde dolananın kan değil de buzlu su olduğunu düşündüm.

"Sana güvenmiyor," dedi Karan, sesinin gölgesi üstüme çöktü.

"Ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Eminim ki şu an nefes alan hiçbir şeye güvenmiyor. Senin ona yardım etmek istediğine bile inanmayacak kadar yaralı ve acılar içinde çünkü." Karan dizlerinin üstüne çöktü, kediye dikkatle baktı. "Annesi sahip çıkmamış demek ki, diğer kedilerin saldırısına uğramış."

Bir an yutkunamadım. "Annesi buralardadır belki?"

Karan'ın dudaklarında solgun bir tebessüm belirdi. "Onun şu haline bir baksana," dedi çökmüş bir sesle. "Eğer annesi onu terk etmemiş olsaydı, şimdiye kadar çoktan bulmuş olması gerekmez miydi? Bu hayvan muhtemelen saatlerdir bu halde."

Karanlık bir gölgenin altında boy veren bir meyve ağacının büyüttüğü meyvelerin tadının güzel olmasını bekleyen yaşlı adamın ümidini taşıyan kalbim, o meyvelerin daima acı bir tada sahip olacağı gerçeğiyle yüzleşti.

Dalları güneş ve ışıktan yoksun kalmış her ağacının meyvesi acı olmak zorundaydı.

Karan'ın acı tadı, ruhumun dilini yakmıştı.

"Ona yardım etmeliyiz," dedim aceleyle. "Onu bir veterinere götürmemiz gerek."

"Götürelim," dedi ruhsuz bir ifadeyle kedi yavrusunu izlerken.

"Ona dokunmama izin vermiyor."

"Kime benziyor acaba?" diye sorduktan sonra elini kediye uzattı, kedi can havliyle tırnaklarını Karan'ın elinin üstüne geçirerek ondan kurtulmaya çalıştı. Karan yüzünü buruşturdu ama elini geri çekmeden kediye uzatmaya devam etti. Kedi yavrusu, hissettiği acıya rağmen kendini savunmaya çalışıyordu. "Hadi ama," diye homurdandı Karan. Kediyi aniden ensesinin biraz altından yakalayıp havaya kaldırdı. Kaşlarım çatıldı ama doğru olanın bu olduğunu bildiğimden tepki vermedim. Köşedeki küçük karton kutuyu aldım ve, "Bunun içine koy," dedim gözlerimi yavru kediden çekmeden.

Karan kediyi kutunun içine yatırdıktan sonra kutuyu sıkıca kavradım ve hızlıca eve yürüdük. Ben onu bahçe kapısının önünde beklerken o da içeriden arabanın anahtarlarını ve cüzdanını almıştı. Aracı çalıştırıp şehir merkezine inmemiz yaklaşık on beş dakika sürmüştü ama hava kararmış için veterinerlerin çoğu çoktan kliniklerini kapatmıştı. Atatürk Caddesi'nin yoğun trafiğinin içindeydik. Gözlerimi kediden ayırmadım. "Daha fazla dayanacak gücü yok gibi. Zor nefes alıyor," diye fısıldadım.

"Çalış Plajı yakınlarında nöbetçi bir veteriner varmış," dedi elindeki telefonu kenara bırakıp, direksiyona iki elle sarılırken. "İnternetten baktım."

Ayakkabılarımın üst kalıbının kabarmasına neden olacak şekilde ayak parmaklarımı içeri doğru çektim, omuzlarım düşmüştü. Dizleri-

min üstünde duran kutunun içindeki kediyi izlerken saatin ibresi ensemdeydi, yelkovan zihnime girip çıkarak ilerliyor, akrep sinsice beni düşüncelerimden sokacağı anı bekliyordu.

"Hayvanları seviyor musun?" diye sordu, gözleri yolu takip ediyordu. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı, şehri turuncu bir ışığın altında bırakan ışıklar aracın içinde bir yanıyor, bir sönüyordu. Gözlerim trafiğin etrafa yaydığı ışığa kaydı, ortalık panayır yeri gibi görünüyordu.

"Zararsızlar."

"Öyleler."

"Seviyorum sanırım," diye mırıldandım.

"Güzel."

"Öyle."

Trafik akmaya başladı. Karan cipi biraz daha hızlandırdı, bir yandan da dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu. Köprübaşı'nı geçtikten hemen sonra direksiyonu sola kırdı ve Mustafa Kemal Bulvarı'nda ilerlemeye başladık. Çalış Plajı yakınlarında sayılırdık ve içim biraz olsun rahatlamıştı. Sonunda plajın olduğu sokağa girdik, denizin güçlü dalgalarının çıkardığı çarpıcı sesi arabanın içinden bile duyabiliyordum. Çalış Plajı'nda deniz her daim dalgalı ve hırçın olurdu. Bu denizi bir kez bile durgunken görmemiştim. Ucu bucağı yoktu ve ilk bakışta bir okyanusu anımsatıyordu.

Cipin camından dışarı baktığımda, barlar sokağı dikkatimi çekti. Rengârenk olan sokakta gezinen turistler, sanki yaz ayındaymışız gibi ince ve kısa giyinmişlerdi. Sezon henüz açılmamış olmasına rağmen sokağın tıklım tıklım dolu olması beni şaşırtmıştı. Hemen aradan dev deniz görünüyor, dalgalar kıyıyı sertçe okşuyordu.

"Sanırım burası," dedi Karan aracı yavaşlatarak. Uygun bir yer bulduktan sonra cipi ustaca park etti, cipten inip veteriner kliniğine doğru yürümeye başladık. Hemen ilk katta olan veteriner kliniğinin tüm duvarları camdandı ve cam duvarların üzerinde sayısız sevimli hayvan posteri vardı. Bizi fark eden otomatik kapı aniden iki yana kayarak açıldı, kucağımdaki kutuya sıkıca sarılıp içeri girdim. Tepeden saçlarıma akın eden sıcak mı yoksa soğuk mu bir türlü ayırt edemediğim hava, saçlarımı darmaduman etmişti.

"İyi akşamlar," dedi genç bir ses, harflerinin vurgusu fazla kibardı.

Karan adama aldırış etmeden, "Sokakta bir kedi yavrusu bulduk," dedi elimdeki kutuya uzanıp onu benim kucağımdan alarak. Genç adam beyaz önlüğünün büyük ceplerine ellerini koymadan hemen önce, Ka-

ran'a kutuyu bırakabilmesi için ona masayı işaret etti. Metal masa tıpkı bir ameliyat masasına benziyordu.

"Yaralı," diye devam etti Karan kutuyu masaya bırakırken. "Büyük kediler hırpalamış gibi görünüyor."

Genç veterinerin kısa kesilmiş sarı saçlarına baktım, Türk olmadığını düşünüyordum, çünkü gerek görüntüsü gerek de konuşma şekli bana bir İngiliz'i çağrıştırıyordu. Ellerini ceplerinden çıkardıktan sonra beyaz lastikten eldivenleri ellerine geçirdi ve, "Bir bakalım," dedi masaya yaklaşarak. Kutunun içine elini uzattığı anda yavru kedi nefesinin yettiği kadar gür bir mırıltı çıkararak kendini savunmaya çalıştı ama veteriner hekim buna aldırmadı, kediyi inceledi ve masanın altındaki metal çekmecelerden bir şeyler çıkardıktan sonra Karan'a baktı. "Sokak kedileri yapmış," dedi, ş harfini tuhaf telaffuz ettiğini fark etmiştim. Sanki ş harfi değil de, ç harfiydi telaffuz ettiği harf.

Karan ruhsuz gözlerle adama bakmaya devam etti. "Ben de farklı bir şey söylemedim?" dedi sorar gibi.

"Ah." Genç adam elindeki eldivene aldırış etmeden şakağını kaşıyıp gülümsedi. "Onunla biraz işim var, sanırım uzun sürebilir. Burada bekleyecek misiniz yoksa onu almaya mı gelirsiniz?"

"Ne kadar sürer?" diye sordu Karan, düşünme payı bırakmadan.

"Sanırım bir ya da bir buçuk saatimi alacaktır."

"Net ol."

Karan'ın koluna dokunup ona alttan alttan bakarken şaşkındım. Adamın ne suçu vardı da adama bu denli kaba davranıyordu? Tamam, ben de çok kibar bir insan sayılmazdım ama şu an yaptığı şey gözüme çok anlamsız görünmüştü. Bedeni dokunuşum altında gevşer gibi oldu ama sert bakışları hâlâ genç adamın üzerindeydi. Adama çevirdiğim bakışlarım yavaşça yaka kartına indi. Düşüncelerimin doğruluğu yüzüme çarptı. Adam Türk değildi. Logan. Adamın adı buydu ama soyadı sadece tek bir harf ile noktadan oluştuğu için Türk asıllı olup olmadığını anlayamamıştım. Umurumda da değildi. Karan'ın kolunu çekiştirerek, "Bir, bir buçuk saat içerisinde," diye tekrar ettim.

Logan şaşkın şaşkın bir bana bir de Karan'a bakıp, "Bir saat içerisinde halletmiş olurum," dedi.

Karan'ın gözlerindeki ifade yumuşamadı. Başını hafifçe sallayarak, "Güzel," dedi, eli aniden elime kayarak avuçladı. Parmaklarım, parmaklarına geçtiği an, güneşin etrafında dönen dünya gibi ağırlaşıp yavaşladım. Logan, yüzünde temiz bir tebessümle bize bakarken, Ka-

ran bu tebessüme karşılık dahi verme gereği duymadan beni klinikten çıkarttı.

El ele, Çalış'ın kaldırımında yürürken, yüzümde şaşkın bir ifade vardı; ifadesizliğim köşeye çekilmiş, kaşları kalkmış bizi izliyordu. "Sorunun ne?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Yavşak yavşak gülüyordu," dedi gergin bir sesle, gözleri bana değil, hemen ileriyi hedefine almıştı ve benden birkaç adım önde yürüdüğünden peşinden sürükleniyor gibi hissediyordum. Elimi elinden kurtarabilirdim ama bunu yapmadım.

"İnsanlar gülebilir." Bunu söylediğime ben de şaşırmıştım. Ne yani, ben insan değil miydim? Biz, insan değil miydik?

"Sana gülemez."

"Ne?"

"Geçmiş karşıma, gevşek gevşek gülüyor sana bakarak, hadi ya?" dedi sinirle ve bir anda durup, omzunun üzerinden bana baktı. Bıçak gibi kesilen adımları, afallamama neden oldu ve neredeyse onun koluna çarpacaktım. "Kimse seni dikkatle inceleyip, sana gülümseyemez, anladın mı?"

Kaşlarımı çattım, her ne kadar kalbim hızını arttırmış olsa da, bu tavrı bana bir an için çok yabancı geldi. "Adam bana gülmedi," dedim savunmaya geçerek. Neyi savunuyordum? Kimi inandırmaya çalışıyordum? Bu dağ ayısını mı?

"Gevşek gibi sırıtıyordu yavşak," dedi Karan dişlerinin arasından. "Kedinin durumu kötü olmasa, başka veteriner bulurdum da, işte."

"Bana değil, sana gülüyordu," dedim kendimi tutamayarak. "Belki de gaydır."

"Çevirip götüne soksun o zaman," diye hırladı Karan bana cins cins bakarak. "Hem sana ne herifin cinsel tercihinden? Senin amacın beni katil etmek mi, yer fıstığı?"

"Ney fıstığı?"

"Yer," dedi bana dik dik bakarak.

"O ne?"

"Cüce."

"Benim boyum 1.71," diye çemkirdim, elimi elinden kurtarmaya çalışırken ama Karan buna izin vermedi, parmaklarımı daha sıkı kavrayarak kendine doğru çekip, kaşlarını çattı.

"Buradan bakınca 1.71'i bayağı uzun sanan bir yer fıstığından başka bir şey göremiyorum ben."

"Senin iskeletin gökdelenden var edilmişse, ben ne yapayım?" diye homurdanıp parmaklarımı parmaklarının hapsinden kurtarmaya çalıştım. "Bırakşana be elimi!"

"Bırakmıyorum, bıraktır?"

"Bugün gerçekten çocuk gibisin!"

"Veletle takıla takıla böyle oldum," diye dalga geçti benimle, önüne dönüp elimi çekiştirerek yürümeye başladı. "Ne yapalım, bu da benim imtihanım işte."

"Nereye gidiyoruz?"

"Arabanın içinde beklemeye niyetim yok," dedi biraz daha hızlanırken. "Şu sokakta gezelim biraz."

Derin bir nefes alarak ona ayak uydurdum ve adımlarımı hızlandırdım. Çalış'ın havası serin ve rüzgârlı olmasına rağmen yazı andıran bir büyüsü vardı. Bu serin esintinin sebebi, okyanus büyüklüğündeki denizdendi bana göre, bir de hırçın dalgaları hesaba katacak olursak, gayet normaldi bu kadar esiyor olması.

Ahşap, altından kayıklarla gezinti yapılan bir nehrin olduğu köprüden geçerken, tırabzanlara abanarak aşağı baktım. Küçük kayıklar kenara bağlanmıştı, kayıkların arasında renkli kanolar da vardı. Köprüyü geçtikten hemen sonra sokağa girdik. Lokum ve baharatların dizildiği tuhaf kokulu dükkânlardan sadece bir tanesi açıktı, diğerleri sezon gereği olsa gerek kapalı ve karanlık görünüyordu. Gümüşçüler, tuhaf kıyafetlerin satıldığı birkaç dükkân ve yüksek müzik ile kulağımın ebesini belleyen barlar hemen yan yana dizilmişti. Yerli, yabancı birkaç turist köşe başındaki barın kapısında güvenlik görevlisiyle konuşuyor, elindeki içkileri yudumluyordu. Kışın ortasında olmamıza rağmen sarışın kızlardan birinin altında mini bir etek vardı ve bacaklarının ürperdiğini görebiliyordum.

Dalgaların tuzlu kokusu ve sert sesini duymamla birlikte kafamı kaldırdım ve hemen karşımdaki müthiş manzaraya bakakaldım. Plajdaki dev dalgalar bembeyaz şekilde köpürerek kıyıyı dövüyor, çakıl taşlarını altüst ederek tıpkı bir canavar gibi saldıracağı anı planlayıp sinsice geri çekiliyor, derinlere gömülüyordu. Nefesim kesilmiş bir şekilde bu görüntüyü izlerken Karan elimi bırakmadan, "Aşağı inelim mi?" diye sordu. Plaja doğru inen ahşap merdivenlere baktım. Ayakkabılarımın kum içinde olacağını bilsem de başımı sallayıp kısık bir onay sesi çıkarttım.

Kumlara ayak bastığımızda, ayakkabılarım kumların içine battı ve rahatsız bir şekilde, zorla da olsa yürümeye başladım. "Ayakkabılarını

çıkar istersen," dedi Karan sonunda, yaklaşık beş dakikadır ayakkabılarımın kuma batıp çıkması yüzünden onu yavaşlatıyordum ve durmadan bana cins cins bakıyordu.

"Ayaklarım kum olur."

"Kumdan bokmuş gibi bahsettin."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Ayaklarımın kirlenmesini istemiyorum."

"Ayakların kirlenmeyecek," dedi bana dik dik bakarken. "İyi hissettirecek."

Gözlerimi devirerek yavaşça eğildim ve ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp tek elime aldım. "Oldu mu?" Ayaklarım kuma temas ettiği an, bedenimden sert bir elektrik akımı geçti ve hemen ardından gevşeyip, rahatladığımı fark ettim. Şaşkın şaşkın etrafıma bakarken, "Oldu," dedi Karan.

"Sen de çıkarsana?"

"Çoraplarımla uğraşmak istemiyorum şu an," dedi umursamaz bir sesle. Dalgalar o kadar şiddetliydi ki, kıyıdan epeyce uzakta olmamıza rağmen suyun hırçınca uçuşan damlaları tenime değip geçiyordu.

Aniden elini bıraktığımda bir an afalladığını hissettim ama bu beni durdurmadı. Hızlı adımlarla kıyıya yöneldim. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Karan arkamdan. Bu da beni durdurmadı. Dalganın bıraktığı izlerle ıslanan kum, ayaklarımın altında eriyordu. Dev bir dalganın kıyıya yaklaştığını gördüm, dalgalar bazen özgür hissettirirken, bazen de ürkütüyordu.

Sanki beni yutacakmış gibi.

"Islanacaksın," dediğini duydum ama umursamadım. Dalga, ayaklarıma öyle sert çarptı ki, taytımın paçaları anında sırılsıklam oldu ve ayak parmaklarım soğuktan yediği silleyle geçici bir his kaybı yaşadı.

"Velet," diye homurdanarak kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekmeye çalıştı. "Götün donacak, hasta olacaksın!"

"Ne mızmız adamsın." Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Tadını çıkarsana!"

"Mızmız?" Karan bana öyle bir baktı ki, bir an gerçekten geri basmam gerektiğini düşündüm ama bunu yapmayacak kadar da dik kafalıydım.

"Evet."

"Akşam yemeğinde kızartma diye yürek mi koydular senin önüne?"

Dalga aniden kıyıya çarptığında, bu kez o kadar sertti ki, Karan'ın eşofmanının paçalarını da ıslatmayı başarmıştı. "Hassiktir!" dedi Karan dehşet içinde. "Yurdunu sikeyim!"

Islanan spor ayakkabılarına, ardından da paçalarına bakıp, "Bak, dalgalar bile gıcık oluyor sana," diye mırıldandım muzip bir sesle.

"Hadi oradan," dedi dişlerinin arasından. Geriye doğru gidip ayağındaki spor ayakkabıyı ve çorapları çıkarıp, tek kaşını kaldırarak bana baktı. Bir an, tehlikenin kucağına düşmüş bir av gibi hissettim kendimi. "Kaşındın," diye fısıldadı şeytani bir sesle. "Sen kaşındın."

"Ne?"

"Kaşındın, Çakıltaşı."

Bir an sersemledim. Arkaya doğru bir adım daha attığımda, dalga sert bir şekilde ayaklarıma çarptı ve bu dengemi kaybetmeme neden oldu. Tam sırtüstü suyun kucağına düşecekken, Karan iki kolumu da yakaladı ve beni kendine doğru çekerek düşmekten kurtardı. "Bu zevki dalgalara bırakamam," dedikten yalnızca birkaç saniye sonrasında beni öyle sert itti ki, bedenim ıslak kumların üstüne düşerken, dalga bedenime hazırlıksız yakaladığı bir balığa çarpar gibi çarptı.

Sorun şuydu ki, o balıktan farklı olarak benim yüzgeçlerim yoktu, oksijene ihtiyaç duyuyordum. Buz gibi su, bedenimi köpüklü dalgasıyla baştan aşağı ıslatıp geri çekildiğinde, dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü ve tuzlu suyun genzimi yaktığını hissettim. Kulağıma kadar giren su, boğazımda çınlıyordu sanki.

"Dondum!" diye bağırdım yattığım yerden kalkmaya çalışırken ama dalga bir kez daha tüm hırçınlığıyla bedenime çarparak henüz kalkmayı başaramayan beni tekrar yere serdi.

Bedenimi ıslatan su zihnime çarparak derin bir çukur oluşturdu, çukur suyla dolmaya başladı, dolan suya düşüncelerim düştü, düşüncelerim boğulmaya başladı.

"Pislik!" diye bağırdım sırılsıklam olan saçlarım ağırlaşıp kalçalarıma düşerken. Dizlerimin üzerinde öylece durup dalgaların durmadan çarparak beni devirmeye çalışmasından kurtulmaya çalıştım. "Yardım etsene!"

"Hastalıktan geber de gör sen," dedi Karan pis pis sırıtarak. Bir an o pis pis sırıtan adama dehşet içinde baktım, dalga durmadan kıçıma çarpıp beni devirmeye çalışıyordu. Diğer Merve'nin kahkahalarını duyar gibi oldum, bu salak bundan nasıl hoşlanabiliyordu?

Karan sonunda insafa gelmiş olacak ki, elini bana doğru uzatıp yavaşça yere eğildi. Bana uzanan eline sinirden kudurarak baksam da, bir elimi kaldırdım ve onun eline tutundum. Ipıslak elim, onun kuru elini de ıslatmıştı. Karan tam beni kaldıracaktı ki, kıyıda öyle şiddetli bir dal-

ga patladı ki, bu onun güçlü bedenini bile yere sermeyi başarabilecek kadar sertti.

"Sikeyim!" diye bağırmasıyla, benim üzerime yığılması ve dalganın üzerimizden geçip, bizi altına gömmesi bir oldu. Hem Karan'ın baskısı hem de dalganın yoğunluğuyla şu an ciğerlerime hava namına hiçbir şey gitmiyordu. Kulaklarımın patlayıp, kalbimin çatlayacağını düşündüm.

Karan yavaşça doğrulurken, dalga bir kez daha üstümüzden geçti. Gözlerim bir an hemen tepemizde yanan yıldızlara takıldı, tuz midemi yakıyordu. Karan, daha önce hiç duymadığım küfürleri ederken beni yavaşça kaldırdı ve ikimiz de dizlerimizin üzerinde soluklanmaya başladık. Bedenime soğuk iğneler batıyordu sanki.

"Üşüyorum," diyebildim çenem tir tir titrerken. Dişlerim birbirine çarpıyordu. "Donuyorum!"

"Sanırım ben de," diyebildi, şokla etrafına bakınıp beni tamamen ayağa kaldırdı. Soğuktan titreyen bir köpek yavrusu gibi ona sokulduğumda, nihayet kıyıya çıkmıştık. Islak ayaklarıma yapışan kuru kumlar iğrenç hissettirse de, öyle çok üşüyordum ki, yapışan kumlara odaklanamıyordum bile.

"Ayakkabılarım?" dedim çenem birbirine çarparken. Nereye kaybolmuşlardı? Düştüğüm sırada dalgalar tarafından yutulmuş olsa gerekti.

Karan büyük kollarını bana dolayarak, "Siktir et," dedi sert bir sesle. Onun da bedeninin buz kestiğinden yana hiçbir şüphem yoktu şu an. Hemen plajın olduğu sıradaki büyük otelin balkonuna çıkmış bizi izleyen iki üç turist dikkatimi çekti. Fotoğraflarımızı çekip gülüşüyorlardı ama buna bile aldırmadım. Karan'ın da spor ayakkabıları kıyıda kalmıştı ama Karan dönüp alma gereği duymadı. Kim bilir kaç para vermişti o ayakkabılara? Ahşap merdivenleri tırmanırken ikimiz de yalın ayak ve sırılsıklamdık. Birkaç yabancı gözün bizi merceği altına aldığını hissettim ama buna bile kafamı yoramıyordum. Sert rüzgâr, ıslak çamaşırlarıma çarptıkça, iliğim çekiliyordu.

Arnavut kaldırımların olduğu bir sokağa girdiğimiz an aura değişti. Artık her yer insanlarla doluydu ve insanlar bize tuhaf bir şeymişiz gibi bakıyordu. Tüm dikkatlerin üzerimizde olduğunu bilmek karnıma ağrı sokmuştu. Tıpkı bir çocuk gibi davranmıştık ve şimdi de donuyorduk.

"Onlar denize mi girmiş?" diye fısıldadı bir kadın yanındaki diğer kadına. "Çılgınlar!"

Bir an, "Girmedik aptal, düştük," demek istedim ama dişlerim hâlâ birbirine çarptığından dolayı, kadına ters ters bakmaktan başka bir şey gelmedi elimden.

Lokum baharatçı dükkânının önünden geçerken, baharatların kokusu midemi allak bullak etti. Sanki tüm lokumlar midemin içine sızmayı başarmış ve az önce yuttuğum tuzlu su ile birbirine karışıp, içimi dışıma çıkarmaya ant içmişti. Bir elimi ağzıma götürerek dudaklarımı parmaklarımla kapattım ve Karan'a biraz daha sokularak, "Hödük," dedim bastırdığım parmaklarımın arasından boğuk çıkan sesimle.

"Düzgün konuş benimle, soytarı," diye homurdandı beni kendine bastırıp adımlarını hızlandırarak. "Götüm donuyor şu an, odaklanamıyorum ama şu hödük lafının hıncını çıkartırım ben senden."

"Hint fakiri gibi yalın ayak dolaşan bir Karan Çakıl gördüm ya..." dedim dalga geçer bir tınıda. "...ölsem de gam yemem artık."

"Saçma sapan konuşma," diye homurdandı. "Ölse de gam yemezmiş, laflara bak. Bir boya bak, bir de kurduğu cümlelere bak. He, geber de bak ne yapıyorum ben."

Cipin olduğu yere gelene kadar suyun ve rüzgârın şiddetine maruz kalmış birer yorgun savaşçı, kendi kendine harakiri yapan umutsuz bir Ninja'ya dönmüştük.

"Kedi ne olacak?" diye sordum. Karan ıslanan cüzdanına bakarken kaşları çatıktı.

"Daha yarım saatten fazla var," dedi Karan cipin kapısını açarken. "Bu halde onu bekleyecek değilim. Bir erkeğin kıymetlilerini üşütmesi ne anlama geliyor sen biliyor musun? Biri iki bacak arama durmadan tekme atıyor gibi hissediyorum. O ağrıyı tahmin edebiliyor musun sen, velet? Yürü, bin şu arabaya, Sergen'i yollar aldırırım ben kediyi."

Her ne kadar kedinin yanında kalmak istiyor olsam da, soğuktan geberecekmişim gibi hissediyordum şu an. Yani bu diktatör bozuntusu adam haklıydı, kediyi Sergen de alabilirdi. Diğer Merve zihnimin içinde kafasını tavana vuracak kadar büyük bir hızla olduğu yerde zıplıyor, *"O ıslak, kıyafetleri üzerine nasıl yapışmış, baksana. Eşofmanına bir bak! Kazağına! Hadi ama bebeğim, bak ona"* diye bağırarak ıslıklar çalıyordu.

Ön koltuğa yerleştim. Oturduğum yeri anında sırılsıklam etmiştim. Soğuk suyun etkisiyle buruşan ayak parmaklarımı içeri doğru çekerek yüzümü buruşturdum. Karan aracı çalıştırmış ve ısıtıcıyı açmıştı ama sıcak, soğuğun bıraktığı izlerin üzerinden geçerken, bu canımın daha

çok yanmasına neden olmuştu. Bedirhan'ın evine gelene kadar neredeyse hiç konuşmamıştık, bunun sebebi yolculuğun tümünü uyuklayarak ve titreyerek geçirmemden kaynaklanıyordu. Bedirhan kapıyı açtığı an, verandasında titreyen iki kişi görünce bir an donakaldı.

"Ay üstüme iyilik sağlık," dedi kaşlarını çatarak. "Ne oldu ayol size?"

"Çekil, çekil, çekil!" dedim olduğum yerde zıplayarak. "Çekil ulan, donuyorum!"

Bedirhan, "Çemkirme kız bana. Hem ıslak, hem memesi yok, bir de üzerine huysuz. Çekilmez bu be!" dedi yüzünü buruşturup geri çekilerek. "Gir çabuk, bana bak öyle silkelenme salonda ıslak köpek yavrusu gibi. Doğru banyoya!" Bir an Karan ile göz göze geldiler. "Yani üşütmeni istemem seninkinden daha büyük olan mememin altındaki canımın içi."

Tam içeri girecekken gözleri ayaklarıma kaydı. "Ay yok artık!" diye bağırdı dehşet içinde. "Camiye gittiniz de ayakkabılarınızı mı çaldırdınız?"

"Bedirhan, sus?" Karan'ın netliği, Bedirhan'ı susturmaya yetmişti ama Bedirhan ayaklarıma öyle bir bakıyordu ki, bir an geri adım atıp kaçarak uzaklaşmak istedim. Gözlerinde kırmızı lazer ışığıyla, doğrudan ayaklarımı yakmak, yok etmek ister gibi bakıyordu.

Bedirhan, "Gir içeri," dedi ama sesi o kadar tehditkârdı ki, bir an tereddütte kaldım. Karan beni omuzlarımdan içeri itti ve kendisi de girip kapıyı kapattı. Bedirhan, aynı şekilde lazer ışığı yaydığı gözleriyle ayaklarımı izlerken, hızlıca içeri kaçıp merdivenlere yöneldim. Karan da arkamdan merdivenleri tırmanıyordu. Sergen, salondaki geniş koltukta oturuyordu ve kendini işine öyle bir vermişti ki, bizim varlığımızı bile fark etmemişti.

"Sergen," dedi Karan duraksayıp. Kediden bahsedeceğini bildiğimden onu beklemedim ve doğrudan üst kata çıkıp, Bedirhan'ın bize verdiği odaya geçtim.

Hızlıca üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkarırken çenem titriyordu. Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım kaldığında, valizin içinden temiz iç çamaşırı ve kıyafet çıkarıp yatağın kenarına bıraktım ve hemen odadaki banyoya yöneldim. Banyoda temiz havlu olduğunu bilmenin rahatlığıyla sıcak duşun altına girdim. İlk kez sıcak suyun gerçekten güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Etrafı buzlanan kemiklerimin çevresini saran buzdan çemberin yavaşça çözüldüğünü hissediyordum.

Özellikle ayaklarımı güzelce yıkamıştım. Ayaklarımın altı sızlıyordu ve su bedenimden aktıkça, saç diplerimi bir şeyler çekiştiriyordu sanki. Suyu kapatıp, bedenimi havluya sardıktan hemen sonra saçımdaki suyu elimle lavaboya sıktım ve banyodan çıktım.

Karan, odanın ışığını açmamıştı ve hemen yatağın ucunda oturuyordu. Ayın ve havuzun ışığı içeriye doğru bir sütun çizip, hemen karşısındaki elbise dolabına yansırken, Karan'ın silueti net bir şekilde seçiliyordu. Islak eşofmanı altındaydı ama üzerindeki kazağı çıkartmıştı. Tenindeki nem, kristalleşmiş su gibi parlarken, gözlerimi kaçırmaya çalıştım. Havluya sıkıca tutundum ve boynumdaki yangının yavaşça bedenime yayılmasına izin verdim. Utanç vericiydi.

"Ben hallettim," dedim derin bir nefes alarak. "Sen de sıcak bir duş almalısın."

Bana bakmadı. Elbise dolabının diğer kapağındaki boydan aynaya baktığını fark ettim, aynaya yansıyan görüntümle burun buruna geldim. Yüzü karanlıktı ama kuzguni siyahı gözlerinin parlak kumaşını seçebiliyordum. Gözleri çekik ve kısık olmasına rağmen hareleri geniş ve kirpikleri çok gürdü. Bir süre, büyük bir dikkatle banyo kapısının önünde dikilen bedenimi izledi. Ayak bileklerimin içindeki kemikler tutuşmuş, ayak bileklerimdeki kıvılcım sıçrayarak bedenime yayılmaya başlamıştı. Cennetin cehenneme açtığı kucaktım, ateşi içerek araftan kaçıyordum.

"Karan," dedim tekrardan kısık bir sesle. "Hasta olmadan bir duş almalısın."

Sertçe yutkundu. Yutkunurken boğazından yükselen ses o kadar sert ve vurguluydu ki, bir an geri adım atıp, banyonun kapısına yaslanacağımı düşündüm. Gözlerimi kaçırdım ama onun gözlerinin bir aynanın yüzeyinden beni seyrettiğini de biliyordum.

"Güzel kokuyorsun," dedi beklenmedik bir şekilde, sesinde sisli bir duvar vardı, geceye benziyordu ama karanlığın içinde kızgın bir güneş gibi yanıyordu.

"Çünkü duş aldım."

"Aptal," diye fısıldadı diğer Merve yavaşça karanlığa yürüyüp gözden kaybolurken.

"Hayır," dedi net bir sesle. "Bununla ilgisi yok."

Konuyu değiştirmek adına, "Sergen kediyi almaya gidecek mi?" diye sordum, afallamıştım. Korku muydu bu? Yoksa çok daha başka bir şey mi? Önündeki kemikten kafesin parmaklıklarını koparıp dışarı çıkacak gibi atıyordu arsız kalbim.

"Evet."

"Güzel."

Karan aniden ayağa kalkınca ciddi bir şekilde sırtımı banyonun kapısına yasladım farkında olmadan. Sırtı bana dönük bir şekilde bir süre öylece ayakta dikildi, aynaya bakmıyor, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Kalbim, bir saatli bomba gibi kan ter içinde çarparken, Karan aniden bana doğru döndü ve yalnızca iki adımda önümde bitti. "Ne kadar güzel?"

Çıplak ayak parmaklarım, onun çıplak ayak parmaklarının ucuna değiyordu. O kadar yakındı ki, göğsümü parçalayan hisler ona saldırıp onun teninin altına gömülmeye çalışacak sandım. Bir elimi göğsüme bastırarak havluyu sabitledim. Su damlaları bacaklarımdan kayarak ayak bileklerime akıyordu, uzun saçlarım ağırlaşmıştı. Saçlarımın ucundan damlayan suların da ayak parmaklarıma düştüğünü fark ettim. Su damlaları sadece benim değil, onun da ayak parmaklarını ıslatıyordu. Başımı önüme eğerek ayaklarımı izlemeye başladığımda, Karan'ın sıcak nefesi, ıslak saç diplerime uğruyor ve düşüncelerimin üzerine ucunu yaktığı kibritleri atıyordu.

"Ke..." Gözlerimi kırpıştırdım. "...kediyi almaya gitmiş olması gü..."

Çenesini saç diplerime bastırdı, bir an kollarımdaki hisler çekildi ve o an havluyu tutabilecek gücü kendimde bulamayacağımı düşündüm. "Güzel kokuyorsun."

"Karan..."

Büyük ellerini aniden havlunun örttüğü belime yerleştirdi, dehşet dolu gözlerimi ona çevirmek istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamamıştım. Açlıkla beslenen hislerim kulaklarını dikmiş, kalbimin boşta bulunmasını bekliyordu saldırıya geçmek için. Havlunun varlığına rağmen, parmakları sanki çıplak vücudumdaymış gibi hissediyordum. Parmaklarının ucunda sıcak bir şey üflüyordu sanki tenime.

"Kokunu seviyorum."

Sertçe yutkunup sessiz kalmayı tercih ettim.

"Sana her yaklaştığımda teninde artan sıcaklığı da seviyorum."

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama mimiklerim bile titriyordu sanki şu an. Kalbim telaşla çarpmaya başladı. Tam şu an üzerine kussam, ne düşünürdü?

Mürekkep yalayan bir yazarın hayal gücünü sakladığı odanın anahtarı kaybolmuş da, yazarın kalemi avuçlarında parçalanmış gibi bir hisseti. O an, o odanın anahtarını bulamayan yazar bendim.

Anahtar, Karan'dı.

"Benden utanmanı seviyorum."

"Ben..." Kesik bir nefes aldım. "...utanmıyorum."

"Öyleyse gözlerimin içine bakmaya ne dersin?" Sesi kısık olmasına rağmen, bir okyanus dalgası kadar şiddetli çarpmıştı kıyılarıma. Alabora ediyordu beni.

"Bakmayacağım."

"O niye?" Parmaklarını biraz daha bastırarak belimi iki yanından kavradı. "Madem utanmıyorsun, bak öyleyse?"

Bana dokunup, hissettirdiği zamanlar, parmak uçlarının sırça köşkünde partiler düzenliyordum.

Gölgesinin altında, güneşten kurtulduğu için sevinen ama aslında çoktan kuruyup yere düşmüş bir yaprak kadar çaresizdim şu an. Tenimdeki nemin, onun soğuk tenine çarparken nasıl uluduğunu duyabiliyordum. Sanki tenimizdeki soğuk, ateş ile birleşiyor ve havada çarpışıp kristalleşerek yeryüzüne dökülüyordu.

Yeryüzüne dökülen kar taneleri cehennemden düşüyormuş gibi yanıyordu.

Aramızda kapanan mesafe, bazı duyguların büyük bir hızla açılmasına neden olmuştu. Uzun, güçlü parmakları yavaşça belimden yukarı kaydı, üstümdeki havlunun biraz yukarı sıyrılmasına neden oldu. Artık bacaklarım daha da ortadaydı. Bir şey söylemek istedim, onu durduracak bir şeyler söylemeliydim ama dilim, sanki damağıma yapışmıştı ve kelimeler o yapışkan tabakanın içinde eriyerek yok olmuştu.

Uzun ve kalın parmakları nemli boynuma doğru yerleşti, kalbim tıpkı bir yarış atının durmak bilmeyen bacakları gibi dörtnala savruluyordu. Yutkundum. Yutkunduğum ne kadar his varsa, kelimelerin arkasına sığınarak boğazıma battı. Gözlerim ben farkına varmadan kısıldı ve tıpkı uysal bir kedi yavrusu gibi gevşedim. Bu çok korkunç bir histi.

Uzun işaret parmağını boynumdaki kalın damara yerleştirdi, yaşamımı içinde taşıyan bekçi damara hafifçe baskı uygulayarak, "Muazzam," diye fısıldadı, kısık bir sesle. "Yaşamını parmağımın ucunda hissedebiliyorum." Sesindeki esrar, bir sır değil gerçek bir uyuşturucuydu.

Kirpiklerimin ağırlığına aldırış etmeden, aramızdaki boy farkına meydan okurcasına alttan alttan Karan'a baktım. Kısık bakışlarımın aynasına yansıyan görüntüsü, karanlığı yarmıştı. Diğer parmaklarını da boynuma yerleştirdi, nabzımın attığı yerlere hafifçe dokunup, sürtünerek enseme doğru ilerledi. Ensemi kavramadan hemen önce ıslak saçlarıma dokunup, onları tamamen geriye doğru attı.

"Küçük kızım," diye fısıldarken sesinden harflere tıpkı bir yılan gibi dolanan ipler, kelimeleri bir bütün halinde yüzüme çarpmıştı.

Gözlerimi onun kuzguni karası gözlerinden ayırmadan dikkatlice onu izledim. Enseme yerleşen parmaklarının beni tutuşu sıkıydı. Başını yavaşça eğdiğinde, karnımı çizen tırnaklar hangi yırtıcıya aitti bilmiyordum ama beni parçalara ayırmak için fazla uğraşmasına gerek kalmamıştı.

"Cesur görünmeye çalışıyorsun." Sesindeki karanlığı yadırgamadım. Ben o karanlıkta nefes alıyordum. "Şu an benden korkuyorsun."

"Korkmuyorum." Sesimdeki sertlik, içimdeki yıkıntıya ters düşecek cinstendi. Alnımda çırpınan nabzımın üstüne yerleştirdiği dudaklarıyla birlikte gözleri odağımdan çıktı ve farkında olmadan gözlerimi yumarak dudaklarının uhrevi baskısını alnımın altında atan nabızda hissettim. Uzun ve hissedilir busesi, tenimin altına sızıp, kalbimi baskısıyla besledi.

"Hem korkuyor hem de utanıyorsun." Dudakları alnıma sürtünürken söylemişti tüm bunları. Bedenimi örten bir parça havludan başka hiçbir şeyim yokken ve onun tarafından köşeye sıkıştırılmışken, ne hissetmem gerekirdi ki başka? Evet, belki biraz korkuyordum ve belki de dediği gibi utanmıştım ama şu an karnımda dolaşan bambaşka bir şey daha vardı.

Karnımda, ateşin dolaştığını hissedebiliyordum.

"İtiraf et, hadi." Parmaklarını bükerek yavaşça ensemi ovaladı, dudaklarını alnımdan ayırdı ve gözlerini indirerek bana üstten, üstün olduğunu belli edecek cinsten bakmaya başladı. Uzun kirpiklerine bulaşan tutkunun tozu, gür kirpiklerinin tıpkı yıldız gibi parıldamasına neden oluyordu.

Onun gözlerinde iklimlerin yerini değiştiren bir rüzgâr ayaklanıyor, karakış cayır cayır yanmaya başlıyordu.

Tutku. Onun kara gözlerinde gördüğüm şeyin adı bu muydu?

"U..." Gözlerimi kaldırarak bir kez daha dikkatlice ona bakınca derin bir nefes almak zorunda kaldım. "...utanmıyorum."

"Kanıtla." Gözleri artık daha keskin ve gölgeliydi. Gece gibi.

Eklemlerimin, iskeletimi ayakta tutan bağların sızladığını hissediyordum. Ruhuma kendi elleriyle uzattığı gücü, bazen öyle sert bir şekilde zorbalık yaparak elimden almaya çalışıyordu ki, ona karşı koyamıyordum. Diğer Merve'nin varlığını sorguladım ama bu gibi durumlarda her zaman yaptığını yapmış, beni ortada bırakarak gözden kaybolmuş-

tu. Ben büydüm, benden meydan okumamı isterse, meydan okurdum. Hâlâ ıslak olan parmaklarımı yavaşça onun çıplak göğsüne koyduğumda Karan'ın kaslarının parmaklarımın altında seğirdiğini hissettim.

Hissetmek, dokunmanın çok daha ötesinde bir eylemdi.

İkisi omuz omuza verince, yangın kaçınılmazdı.

Gözlerimi kırpıştırıp, endişeden iri iri olmuş bakışlarımı yüzüne dikerek öylece ona baktığımda, gözlerinden bana uzanan duygular o kadar çıplaktı ki, bir an avcının o değil de, ben olduğumu düşündüm.

"Bu..." dedim dikkatle izlerken onu. "...kanıtlıyor mu?" Parmaklarım yavaşça göğsünde kaydı, kaslı karnının üstünde durdu. Nabzım, alnımı ve damarlarımı parçalayarak çıkacak ve bu adamın tenine çarparak orada duraksayıp soluklanacaktı sanki.

Karnı kasıldı. Parmaklarımın altında dalgalanan kas kütlesini o kadar net hissettim ki, parmak uçlarımdan yukarı fırlayan kıvılcım bir anda eklemlerimi ve avuçlarımı ateşe verdi.

"Siktir," diye fısıldadı dişlerinin arasından ve yüzünü benden saklamak istercesine dudaklarını tekrar alnıma bastırıp, odağımdan çıktı. "O korku, utanç ve merakla parlayan iri gözlerinle gözlerimin içine bakarak bu hareketi yapman sence ne kadar akıllıca?"

Sertçe yutkundum. "Ne kadar akıllıca?"

"Bu delilik, kız çocuğu." Nefesi hızlı ve hırıltılıydı. Dudaklarını alnıma sürterken parmaklarım hâlâ onun karnının biraz üstündeydi ama hareketi kesmişlerdi.

Sertçe yutkunarak, "Meydan okumam için beni gaza getiriyorsun," dedim titreyen kısık bir ses tonuyla. "Senin yüzünden."

O kadar hızlı soluyordu ki, karnı parmaklarımın altında kasılıp dalgalanıyor ve burnundan verdiği sert nefesler saçlarımın diplerini çekiştirip âdeta kırbaçlıyordu. "Çekecek misin şu patilerini?" diye sordu boğuk bir sesle, sesi acı çekiyor gibi çıkıyordu.

Aniden sinirlenip tırnaklarımı birden karnına batırdım, Karan'ın dudaklarından öyle arzulu bir hırıltı döküldü ki, bu hırıltı beraberinde karnıma tekme yemişim gibi hissettirecek bir iniltiyi getirdi. Canını mı yaktım anlayamamıştım ama canı yanan insan bu kadar arzulu bir ses çıkaramazdı sanırım. Dehşet içinde parmaklarımı geri çekecekken bir elini aniden elimin üstüne koyarak, parmaklarımı tamamen karnına gömmemi sağladı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, tırnaklarım onun karnına saplandı ve Karan, ağzıma doğru inleyerek dudaklarını dudaklarıma bastı-

rıp, diliyle dudaklarımı araladı. Bu tuhaf his, dizlerimin bağının çözülmesine neden olurken, şok olmuş gözlerle öylece Karan'a bakıyordum ama o tüm hırsı ve açlığıyla dudaklarıma saldırmış, hiçbir şeyi umursamadan beni öpüyordu. Delirmiş gibiydi, yanıyor gibiydi, birazdan kül olacakmışız gibiydi, son kez tadıma bakıyormuş gibiydi...

Kalbimin bir odası vardı. O odaya Karan'dan başka hiç kimse ayak izini bırakamamıştı. Şimdi ise benim tozlu odamda yalnızca ayak izi değil, teninin izi vardı sanki. Kalbimin odasını var eden her bir duvarda onunla ilgili bir iz görüyor, her seferinde bunu yadırgayarak reddetmeye çalışıyordum.

Tırnaklarımı sanki küçük bıçaklarmış gibi onun karnına biraz daha sapladım, derine gömdüm, bu benim isteğim dışında gerçekleşmişti ama belki de bu benim gizlediğim isteğimin dışa vuruşuydu. Karan'ın dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, nefes nefese aralanmış dudaklarla öylece kalakaldım ama Karan durmadı, dişlerini yavaşça çeneme indirdi ve uzun, bakımlı dişlerini çeneme geçirerek tuhaf bir hırıltı çıkardı. Karan Çakıl deliye dönmüş bir hırsla çenemi emip, ısırırken yapabildiğim tek şey nefes nefese olan biteni izlemekti.

Elimin üstünde duran elini aniden elimin üstünden çektiğinde, gözlerini sıkıca yumdu ve kaşlarını çatarak benden birkaç santim uzaklaşıp, yumruğunu hemen arkamızdaki kapının dibindeki duvara geçirdi. Yumruğu yanağımın hizasından geçerken, rüzgârını yanağıma kondurmuştu ve aniden gözlerimi kapatmama neden olmuştu.

Bir süre, yumruğu duvarda nefes nefese gözleri kapalı bekledi.

İkimizi de kavuran bu bekleyiş, Karan'ın yavaşça gözlerini açıp, sakince benden uzaklaşmasıyla son buldu. Aslında sakin değildi, teninde dönen yel değirmenleri kalbimi üşütmüştü. Çekilmem için gözlerimin içine baktığında, havluya tutunarak duvara doğru kaydım ve sırtımı duvara yaslayıp, pancar gibi olmuş bir suratla Karan'a baktım. Bana işlediği en büyük suç, en affedilmez günahmışım gibi baktı ama aynı zamanda bu günahı işlemeye muhtaçtı.

Yanımdan geçip banyoya girdiğinde derin bir nefes aldım.

Kapıyı çarparak kapattı.

7. BÖLÜM: İMTİHAN

Zihnimin içindeki bataklığa gömülmemi engelleyen şey Billur'un aniden, "Siktir, şuna da bak!" demesi oldu. Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim, kedi yavrusuna serçe parmağını uzatıyordu. Kedinin siyah kulağına parmağıyla dokundu, yavru kedi kulaklarını oynatarak büyük gözlerini Billur'un gözlerine dikti.

"Av buldu, kesecek hayvanı," diye fısıldadı Bedirhan bana doğru bakarak.

Billur yanağına düşen kızıl saç parçasını kulağının arkasına iterek, "Şuradan sana bir çakarım, uzaya gitmeden kayıp galaksilerin yerini bulursun," dedi dişlerinin arasından. "Uğraşma benimle, bigudili hıyar."

Bedirhan tam yumruklarını kaldırıp, o saçma sapan savunma hareketlerini yapacaktı ki, "Sıkıldım," dedi Sergen durağan bir sesle, tıpkı bir robot gibi oturuyor ve boşluğa bakıyordu.

"Hasbin Allah," diye mırıldandı Billur gözlerini devirerek. "Tek bir normal insan yok bu evin içinde. Pozlara bak. Adam sıkılırken bile poz veriyor."

Saat ne ara sabahın ikisi olmuştu ne ara odaya çıkmak zorunda kalmıştım tam olarak anlayamamıştım ama Karan ile aynı odada kalacak olmayı bilmenin verdiği o tuhaf his ayak bileklerime sıcak ağda gibi yapışmıştı. Odanın kapısını kapatmadan hemen önce koridorda Billur belirdi. Elinde bir kahve kupası vardı ve gözleri uykusuzluktan kısılmıştı. "Şşh," diye fısıldadım beni fark etmesi için kafamı kapı aralığından dışarı uzatarak.

"Ödümü koparttın!" diye homurdandı bir adım geri gidip, fincanı sıkıca kavrayarak.

Her an Karan üst kata çıkabilirdi, huzursuz kalbimin içinde farklı bir his kafasını kaldırıp bana bakıyordu. "Uyuyacak mısın?" diye sordum biçare Billur'a bakarak.

"Yok Asi, birazdan giyinip kuşanıp gece kulübüne gitmeyi düşünüyorum," dedi fincanın içinde dumanı tüten kahvesinden bir yudum alarak. "Bu merete karşı da bağışıklık kazandım, uykumu kaçırmıyor hiç."

"Uyuma işte, gel yanıma otururuz."

"Uykum var, hatun," dedi başını iki yana sallayarak. "Git o kokoş kuaför parçasıyla otur, aşağıda televizyon izliyor kokona."

Bir süre sessizce Billur'a kötü kaynana bakışı attıktan sonra kapıyı suratına kapattım ve yatağın üstüne tırmanıp, emekleyerek yatak başlığına sokuldum, sırtımı yatak başlığına yasladım. Karanlığın enseme üflediği yabancı nefesin buğusuna takılı kalmış kanca etkisi gören kelimeler beynime doğru tırmanırken, sessizliğin koynundaydım.

Odanın kapısı aralandıktan birkaç saniye sonra, koridordaki ışığı sırtına emanet alarak siluetinin tamamen kararmasına neden olan Karan görüş alanıma girdi. Burnundan içeri çektiği sert nefesin sesi, bakışlarımı onun bacaklarından koparark karanlık siluetine doğru tırmanmasına neden oldu, nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Boğazını temizledi. "Uyumamışsın, küçük."

Başımı sallamakla yetindim. İçimde susturamadığım diğer Merve'nin sesinin rüzgârı bile benden uzakta esiyordu. Yine beni kısa süreliğine terk etmişti. Bu benim açımdan iyiydi, çünkü diğer Merve durmadan zihnimi meşgul ediyorken, bir şeylere olması gerektiği gibi cevap veremiyordum. Karan içeri girip kapıyı kapatana kadar gözlerim onu takip etmeye devam etti. Koridordan gelen ışık kesintiye uğradığında odayı aydınlatan tek ışık, havuzun duvar ve elbise dolabına yansıyan mavi, dalgalı gölgesiydi.

Üstündeki kazağı bir çırpıda çıkararak kenardaki tekli koltuğa fırlattı, artık altında yalnızca siyah bir eşofman vardı. Çıplak ayaklarının parkeye temas ederken çıkardığı sesi dinledim, zihnimde de ayak izlerini canlandırıyordum. Üstümde salaş bir tişört vardı ve sutyenimin demiri göğsüme batıyordu ama sanırım bunun acısına alışabilirdim. Taytımın ayak bilekleri kısa olduğundan, siyah taytın zıttı olan beyaz bileklerimi karanlıkta bile ayırt edebiliyordum. Bu zıtlık, kısa süreli de olsa dikkatimi dağıtmayı başarmış, arsız gözlerimi Karan'ın üstünden çekmemi sağlamıştı.

"Çok sessizsin," diye fısıldadı, pencere kenarına doğru ilerliyordu. Yine cevap vermedim. Camı açtı, omzunu pencerenin pervazına yasladı, ardından eşofmanının cebine iliştirdiği sigara paketini çıkararak paketi biraz sarsaladı. İki üç dal sigara aynı anda paketin ağzına gelirken, o dolgun dudaklarıyla bir dal sigarayı yavaşça dudaklarının arasına yerleştirdi ve usulca çekerek çıkarttı.

O tüm bunları yaparken diğer cama düşen yansımasını görebiliyordum. Ayın ve havuzun ışığı, kısık bakışlara sahip gür kirpikli gözlerine çarpıyor, ilahi bir güzelliği tablosuna boya olarak kullanıyordu. Sigaranın ucunu insafsız ateşin varlığıyla ödüllendirerek tutuşturdu ve kızıla dönük turuncu ateşin çatırdamasına neden olacak şekilden içine çekti zehirli dumanı. Ateşin çatırtısı, sanki kalbimden yükseliyormuşçasına yakın gelmişti kulağıma ve göğüs kafesim sızlamıştı.

"Örtünün altına gir, üşüyeceksin," dedi gecenin ıssızlığına sigarasının dumanını emanet ederken. Haklıydı, soğuk anında odanın içine doluşmuştu.

"Yok."

"İkiletme," derken sigarasından bir duman daha çekti içine. Sigaranın ağır kokusu boğazıma mızrak gibi oturdu, dizlerimi karnıma çekip göz ucuyla onun yansımasını izlemeye devam ettim.

"İstemiyorum."

"Üçleteceğim diyorsun yani?" Karan sigarasının ölen külünü pencereden dışarı silkti, omzunun üstünden bana baktı. Yüzünün yarısı havuzun ışığıyla aydınlanırken, diğer yarısı benden tarafta kalmıştı ve kapkaranlıktı. Ayın üstüne bulut geçmiş gibi...

"Hım?"

"Örtünün altına girecek misin, yoksa gelip ben mi sokayım?" Bir an duraksadı. "Yani örtünün altına."

Ruhum bir parça nefes arzusuyla dudaklarını yalarken, bu kez kendimden zerre ödün vermeden, "Girmiyorum," dedim net bir sesle.

"Girmiyorsun?"

"Kesinlikle girmiyorum."

"Bu durumda benim sokmam mı gerekiyor?" dedi, gözlerinde muzip bir parıltı görür gibi oldum. Topraklarıma sızan, benliğimi pençeleyerek utancın saklandığı sığınağı yerle bir eden o bakışı, arka arkaya gözlerimi kırpıştırmama neden olmuştu.

"Üşümüyorum," diye fısıldadım bakışlarımı ondan kaçırarak. "O yüzden girmeme gerek yok." Kaşlarımı çatarak burnumu kırıştırdım. "Senin de sokmana gerek yok."

Güler gibi bir ses çıkardıktan sonra sigarasını pencerenin kenarındaki taşa bastırarak söndürdü, izmaritin cesedini camdan aşağı atarak pencereyi sıkıca kapattı. Banyoya yöneldiğinde gözlerim farkında olmadan tekrar onu almıştı odağına. "Nereye?" diye sordum kısık bir sesle, sorunun saçmalığı duraksamama neden olsa da o zerre umursamadan, "Dişlerimi fırçalayacağım," dedi stabil bir ses tonuyla. "Kullanılmamış diş fırçası vardı sanırım."

Evet, vardı. Ben de paketi açılmamış diş fırçalarından birini kullanmıştım. Bedirhan'ın evindeki banyolardaki her şey tıpkı beş yıldızlı bir otelin kral dairesine yakışır şekilde döşenmiş, yerleştirilmişti. Bedirhan banyo temizliği ve düzenine gerçekten önem veren bir adam olsa gerekti. "Evet, var. Ben de kullandım bir tanesini."

"Tamam, seninkini kullanırım öyleyse." Bana yandan tuhaf bir bakış attı, bir an ne demek istediğini idrak edemedim ama hemen ardından düşen jetonum, boğazımın gıcıklanmasına neden oldu.

Ben daha verecek cevap bulamadan Karan banyoya girdi ve ben de fırsattan istifade tişörtün altında göğsümü delmek üzere olan sutyenin klipslerini açıp, sutyeni karnım boyunca kaydırarak çıkardım ve kenara koydum. Özgürlüğe kavuşan göğüslerim sayesinde rahat bir nefes aldım, anında örtünün altına girdim ve yatağın bana ait olan kısmına kıvrılarak duvarı izlemeye başladım.

Karanlığın içinde devleşen gölgelerin çizdiği harflerin tıpkı bayrak gibi dalgalandığı bu saat diliminde, belkilerimin hepsi dilimin ucunda yanmayı bekleyen beş harften başka bir şey değildi. Yatağın yavaşça çökmesiyle birlikte düşüncelerim de dağıldı ve karanlık çok daha koyu tonda bir gölge olarak büyüdü, beni içine çekti. Sırtımın onun kaslı göğsüne yaslandığını hissettim. Hemen ardından büyük elini karnımın üstüne koydu, altımdaki tişörtün yukarı sıyrılmasına neden olacak şekilde usulca karnımı okşamaya başladı.

"Benden korkma," diye fısıldadı saçlarımın arasına, tıpkı kilidi bozulan bir kelepçenin sonsuza dek mühürlediği iki elin sahibi bizmişiz gibi. "Ya da kork, bu dünya üzerinde korktuğun tek şey ben olmak istiyorum."

Gözlerim yavaşça kısılırken bakışlarımı karşımdaki duvardan ayırmadım. "Senden de korkmuyorum."

"Benden korktuğunu görebiliyorum."

Derin bir nefes alarak sırtımı tamamen ona yasladım. Sınırlar çoktan parçalarına ayrılmıştı ve parçalara ayrılan yerküre, farklı parçalara doğru ilerleyerek yeni bir şehir kurmuştu.

"Yanlış görmüşsün."

"Hiçbir zaman yanılmam, Çakıltaşı."

"O halde şimdi yanılıyorsun."

Parmakları yavaşça tişörtün içine girdi ve çıplak karnıma dokundu. Bunu yadırgamadım ama göğsümün içini mesken tutan o yangının artçı bir sarsıntıyı andıran kıvılcımları kalbime sıçramaya başlamıştı. Uzun, güçlü ve sert parmaklarını karnımın etrafında hissettim. Şefkatle, belki de içinde saklanan tuhaf bir güdüyle yavaşça okşadı karnımı. "Seninle ne yapacağım ben?" diye fısıldadı, ses tonunun içine saklanan harflerin ellerinde benim düşüncelerimi kazımak için avuçladığı parlak aynalı bıçaklar vardı ama bu bıçakları bir türlü bana doğrultamıyordu. "Neden böyle?"

Sertçe yutkunurken bakışlarım uykuluydu. "Ne böyle?"

Göğsünü sırtıma biraz daha bastırdı. "Çıldıracakmış gibi böyle." Sertçe yutkundu. "Delirecekmiş gibi."

"Yanıyormuş gibi," diye fısıldadım karanlığa adımı kendi tırnaklarımla kazıyarak. Dudaklarımın gebe kaldığı harfler kalbime yabancı bir gölge gibi düşerken, bu kısa açık sözlülüğüm tıpkı bir kurşun gibi saplanmıştı hislerime.

Bir kez daha sertçe yutkunduğunda keskin çenesi saçlarımın arasındaydı. "Yanıyormuş gibi."

Başımı salladım, çenesi saçlarımın arasında kaydı. "Yangın gibi."

Parmakları karnımın etrafında dolaşırken derin bir nefes aldı. "Yangın gibi."

Yangın. Bu adamın parmak uçlarında ateşi taşıdığını zaten biliyordum ama şimdi, böyleyken, bu kadar parçalamışken duvarları ve sınır ihlali yapmışken, onun ateşinin gücünü daha net hissedebiliyordum. Baştan aşağı bir yangındı. Sanki tenimde onu tetikleyen bir şeyler vardı ve ateşten el bana dokundukça, yangın kaçınılmazdı. Beynimde tıpkı oya gibi işlenen bu düşünce onun fısıldadığı şey ile birlikte olduğu yere ağda gibi yapıştı ve o an afalladım.

"Asi, benzinsin sen."

Benzin. Bana fısıldadığı yeni ismim buydu. Bana dokunduğu an, ikimizi içine çekip yutan yangının sebebi buydu.

"Senin su olduğunu düşünmüştüm." Karan'ın sesi dalgındı. "Bir şekilde seninleyken sönerim sanmıştım."

"Su kadar duru değilim. Hiç olmadım, Karan."

"Su kadar durusun," dedi, sesindeki erkeksi tını beni olduğum yere mıhlamıştı. "Su da yanıcı bir madde... Benzin de su. Sen, sadece su olabilecek kadar sığ bir kız değilsin."

"Yanılmam demiştin, Çakıl," diye fısıldadım, parmaklarım, karnımın üzerinde duran parmaklarının üzerini örterken. "Ben senin ilk yanılgınım."

"Sen, Asi, sen benim imtihanımsın."

♣

Kan kırmızısı. Önümde duran bu elbiseye dikkatle bakarken, kaşlarım ben farkında olmadan yukarı doğru kalkmıştı bile. Sabahın erken saatlerinde uyandığımda Karan'ı yanımda bulamamıştım ama cep telefonum ve bu pahalı elbisenin içinde bulunduğu kutu hemen karşımdaki tekli koltuğun üzerinde duruyordu.

Defne'den birkaç mesaj almıştım, aldığım mesajlara geç de olsa dönmüştüm ve Büşra'yla yaklaşık yirmi dakika telefonda konuşmuştuk. Okula ne zaman döneceğimi soruyordu, aslında ben de bir an evvel okuluma dönmek istiyordum ama o an için Büşra'ya verebileceğim bir cevabım ne yazık ki yoktu.

Ruhumun taslaklarında bir hayat büyütüyordum.

Kan kırmızı elbiseyi incelerken o hayatın gölgesi tekrardan bedenimi örtmüştü. Parmaklarım elbisenin pahalı kumaşında dolaştı. Dekoltesi kısmen yoktu. Omuzlarımın ve gerdanımın çok küçük kısmını açıkta bırakan dekoltesini saymazsak, tam anlamıyla her taraftan sıkıca kapatılmış bir elbiseydi. Kadifeyi andıran kumaşına dokunduğunda, kadifeden bile daha iyi hissettiriyordu. Kırmızı daima iddialı bulduğum bir renkti ve sanırım ben o rengi taşıyabilecek askı değildim. Bu elbisenin askısı olmadığına yemin edebilirdim.

Odanın kapısı tıklatıldı, dudaklarımdan gelen komut beklenmeden kapı açıldı ve Bedirhan elinde büyük bir kutu ile odaya dalıp kapıyı ayağıyla iterek kapattı. "Ayol en büyük korkum şu odaya dalıp, seni üstsüz yakalamak olması gerekirken, en büyük korkum gerçekten bir memeye sahip olmadığın gerçeğiyle yüzleşmek oldu. İyi bari giyinikmişsin."

Yüzümü buruşturarak kendimi tekli koltuğa bıraktım ve yayılarak oturdum, sıkılmış bir ifadeyle Bedirhan'a baktım. Dizlerinde beyaz iplerin sarktığı yırtıkları olan buz mavisi bir kot pantolon giymişti ve üzerinde beyaz, yakasının bir kısmı V şeklinde kesik bir tişört vardı. Saçlarının önü tıpkı bir rampa gibi kalkık duruyordu ve yeni tıraş olduğunu genzimi yakan tıraş kolonyası kokusundan anlayabilmiştim. Gür kirpiklerini kısarak bana baktı. "Ne'n var, kuzum?" Bunu tıpkı Yeşilçam filmlerindeki kadınlar gibi söylemişti, başımı iki yana salladım,

gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kız sana diyorum, ne oldu süzecek dana gibi bakıyorsun?" Elindeki kutuyu yatağın üzerine bıraktıktan sonra yatağın ucuna oturdu, elini alnında kaydırdı ve saçının önündeki rampayı yavaşça arkaya doğru okşadı.

"Bu elbiseyi giymek zorunda mıyım?"

"Yani sanırım," dedi omuz silkip elbiseye göz ucuyla bakarak. "Ne o, beğenmedin mi? İnsanlar o elbiselere servet ödüyor, eksik memeli. Sırtındaki etikette yazan marka ismini gördün mü sen? Yedi sülaleni satın alır o marka senin..."

Gözlerimi devirdim. "Beğenmemek değil, çok güzel bir elbise ama..."

Dizini hafifçe kırarak yatağa yaslandı, kaşlarını çattı. "Ama ne kız?"

"Ben bu elbisenin askısı değilim." Omuzlarımı dikmeye çalıştım ama omuzlarım acıyordu. Ben şatafatlı şeylerin kızı değildim ve taşıyabildiğimi de düşünmüyordum. Nadiren Karan yüzünden giydiğim elbiselerden bir tanesiydi ve kendimi bu elbiselere ait hissedemiyordum.

"Askısı değilim de ne demek?" Bedirhan'ın sesi sertleşti. "Neyin eksikmiş bu elbisenin askısı olabilmek için?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda, "Ha evet, memen," diye ekledi.

"Bundan bahsetmediğimi biliyorsun. Sadece bu tür elbiseleri taşıyamıyorum, o tür yerlerde sırıtıyorum. Karan'ın yalnız gitmesi sence de çok daha doğru bir karar olmaz mı?"

Bedirhan beni baştan aşağı süzdükten hemen sonra, "Kendini küçük görecek son insan olduğunu düşünmüştüm," dedi ciddi bir tavırla. "Ben sana baktığımda gayet güzel bir aska görüyorum. Bakma sen bana, ben uğraşırım öyle, insan kanının ısındıklarıyla uğraşırmış. Sen benim şu ellerimi görüyor musun?" Ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını yavaşça oynattı, kemikli, uzun ve erkeksi parmakları vardı. "Bu ellere emanetsin. Seni gecenin starı, yıldızı yapacağım, biliyorsun değil mi? Dipleri düşecek, kuduracaklar kız, çatlayacaklar kıskançlıklarından. Kim bu memesi eksik peri kızı, hangi masaldan geldi diyecekler. Orada ben belireceğim sonra, külkedisini bir halta benzeten peri ana gibi. Diyeceğim ki, Memesizler Kraliyetinden Prenses Kazulettir kendileri."

Küçük bir tebessümle ona baktım, bir an afalladı. "Ayol güldü bu," dedi şaşkın şaşkın bana bakarak. "Ayol bu gülebiliyor!"

Kapı aniden açıldı, bu kez içeri giren Billur'du. "Güldü mü?" dedi heyecanla. "Hani, hani? Fotoğrafını çektin mi? Hani, hani?"

Bedirhan, yatağın ucundaki yastığa uzanıp yastığı Billur'a fırlatırken, "Ay kız Allah senin canını almasın, kapı mı dinliyorsun sen Mr. Kızıl Spock Türkiye Şubesi? Kulağa bak kulağa!" diye homurdandı.

"Geçerken duydum be!" diye bağırdı Billur bedenine çarpıp ayak ucuna düşen yastığı alıp Bedirhan'a geri atarken. "Yılan sokmuş gibi bağırıyor, haspam!"

"Kimi yılan sokmuş?" Bedirhan kaşlarını çatarak Billur'a baktı.

"Sana, yılan sokmuş."

Bedirhan bir an hırlar gibi, "Sana bir sokarım," deyince, gözlerinde ateşin dalgalandığını gördüm. Dehşet içinde Bedirhan'a bakarken sesinin bu denli kalın çıkması ürpermeme neden olmuştu. Billur şaşkınca gözlerini kırpıştırıp, "Ha?" diye mırıldandı.

Bedirhan dişlerini sıkarak önüne döndü ve kutuyu önüne çekerek, "Memesiz," dedi, farkında olmadan tekrar aynı sert sesi çıkararak. "Elbisenin boyun kısmında dekoltesi var, omzun falan biraz açık duruyor, saçlarını dağınık, salaş bir topuz yapalım da, o karılar boyun neymiş, gerdan neymiş görsün."

Billur büyük bir dikkatle olduğu yerde dikilmiş Bedirhan'ı izliyordu, gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Bir ara benimle göz göze geldi ama uzun tutmadı bakışlarını, hemen kaçırdı. "Sen de dikilme şurada," dedi Bedirhan, Billur'a bakmadan. "Makyaj masasının önüne oturt arkadaşını. İşimiz uzun."

Bedirhan önce maşayla pırasa gibi olan saçlarımın uçlarını ve bir kısmını hafif su dalgası şeklinde şekillendirmiş, ardından da siyah tel tokalar yardımıyla çok da uğraşmadan dağınık bir topuz yapmıştı. Yanaklarımın iki yanından iki küçük su dalgası iniyor, topuzum her an düşecekmiş gibi bol duruyordu. Gözlerime ince, kuyruğu uzun eyeliner çekmiş, dudaklarıma da elbisenin renginde kan kırmızı mat bir ruj sürmüştü. Ruju kâğıda silme girişiminde bulunduğumda, kedi patisine vuruyormuş gibi ellerime vurarak homurdanmıştı.

Kapatıcı ya da pudra kullanmadığı için cildim rahatsız hissetmiyordu ama dudaklarımda gerçekten büyük bir ağırlık hissediyordum. Elbise üzerime tam oturmuştu. Karan bedenimin her noktasını santim santim biliyordu sanki. Elbisenin uzun bir kuyruğu vardı ve belim ile kalçalarımı komple sararken, bacaklarıma doğru bolarıyor, balık modelinde devam ediyordu. Bedirhan siyah dantel bir şalı bana uzatarak, "Bu şalı çok beğenmiştim. Kullanmak için değil, koleksiyonumda durması için satın almıştım, tam bu elbiseye göre bence," demişti. Siyah stilettolarla uyum sağladığı için şal hoşuma gitmişti ve rengi de beni kendisine çekiyordu. Boynumdaki boşluğu, Karan'ın bana hediye ettiği çakıl taşından kolyeyle doldurmuştum ve Billur tırnaklarıma siyah ojeler sürmüştü.

Küçük zincirli çantaya telefonumu koydum, Bedirhan makyaj malzemelerini kutusuna topluyordu. Ruju bana uzatarak, "Bunu da çantana at, her zaman yanında rujun olmalı," diyerek göz kırptı. Uzattığı ruju istemeye istemeye de olsa ondan alıp çantaya yerleştirdim. Mat rujun ağır rengi yavaşça kaybolmuş olsa da, beyaz tenimde fazla ilgi çeken bu renk beni rahatsız etmiyor desem yalan olurdu. Billur pencere kenarında içtiği sigarasının dumanını dışarı üfleyerek bakışlarını bana çevirdi. "Cillop gibi oldun var ya, ateş ediyorsun, kırmızılım."

Gergin bir tavırla gözlerimi ondan kaçırarak, "Abartma," diye homurdandım.

"Asi, senin saçları da kızıl mı yapsak ya?" dedi Billur sigarayı pencereden dışarı fırlatırken. Tam o sırada Bedirhan dişlerinin arasından, "Hem odalarımda sigara içiyor hem bahçeme sigarasını söndürmeden fırlatıyor hem de klozetimin kapağını sidik içinde bırakıyor. Tanrım! Rabbim! Yüce Yaradanım!" diye homurdanıp bakışlarını bana çevirdi. "Katiyen saç rengini bozmuyorsun. Kömür gibi saçların var, teninle nasıl uyumlu görünüyor göremiyor musun? Sakın bu yarım akıllıya uyup saçını boyatayım deme, tepeni delerim tepeni!"

"Beyaz tenli olduğu için kızıl saç da yakışır ona."

"Sus," dedi Bedirhan gözlerini kısıp Billur'a pis pis bakarak. "Sana fikrini soran mı oldu, rakının yanındaki kendini bir şey sanan üç liralık şalgam suyu."

"Sen kendini rakı sanıyorsun galiba," dedi Billur alaycı bir sesle.

"Ayol komple rakı sofrasıyım ben, kızıl çingene, yürü." Bedirhan omuz atarak odadan çıkarken, Billur yüzünde geniş bir gülümsemeyle onun arkasından bakakaldı.

"Tuhaf birisi," diye fısıldadım Billur'a dikkatle bakarken. Bir an söylediğim şeyi idrak edememiş gibi, anlamayan gözlerle bana baktı fakat gözlerimdeki ifadeyi gördüğü an duraksayarak bakışlarını pencereye çevirdi. "Öyle gibi," diye fısıldadı durgun bir şekilde, hemen arkasından genişçe gülümsedi. "Seninki geldi, sanırım kendi evinde hazırlanmış, damat gibi görünüyor."

Merakla pencere kenarına yönelmek istedim ama bunu yapmadım. Derin bir nefes alarak omuzlarımı diktim, odanın çıkışına yöneldim. Merdivenlerin başında belirdiğimde, Karan hemen merdivenlerin sonunda beni bekliyordu. Bakışları bende değil, Sergen'deydi. İlk dikkatimi çeken siyah takım elbisesinin ceketinden görünen gömleğinin manşetleriydi. Koyu gri, gümüş olduğunu düşündüğüm düğmeler göz

alıcı bir şekilde parıldıyordu. Hareketliliği sezip merdivenlere doğru çevirdi bakışlarını, bir an her şey sustu ve göz göze geldik. Şu an uluyan benim kalbim miydi, yoksa onun şaşkın nefesi miydi?

İlk adımımı merdivenlerden aşağı attığımda, ilk kez podyuma çıkan bir çömezin, profesyonel mankenler arasında kaldığından dolayı kalbinde oluşan o paniğin aynısı ayak bileklerime dolanmıştı. Siyah gözlerini çevreleyen gür, yoğun kirpiklerin kısıldığını hissettim.

Gözünün hemen altında, daima dikkatimi çeken erimiş dikiş izi, salonun ışığı altında daha da belirgin görünüyordu. Yüzünü çevreleyen kirli sakalı onun makyajıydı. Sivri, uzun çenesini yavaşça dikerek büyük bir dikkatle beni incelemeye devam etti. Harelerine asılı kalan görüntümün yansımasını görebilecek kadar büyük bir dikkatle ona bakmaktan alamıyordum kendimi.

Yavaşça merdivene yöneldi, bir adım atıp bana doğru çıktı. Elini yavaşça bana doğru uzattı, şaşkınlık çehremi tamamen kapladı ve dudaklarımdaki ruju yalayıp ıslatma isteğiyle dolup taştım. Rimelin verdiği baskıyla ağırlaşan kirpiklerimi yavaşça onun büyük eline indirdim, Karan'ın ekmek küfü karası gözlerinin benim üzerimde olduğunu biliyordum.

Bir an olsun tereddüt etmeden elimi elinin içine kaydırdım ve Karan sanki bir mücevheri tutuyormuş gibi nazik bir şekilde elimi kavrayarak bana yardımcı oldu. Merdivenlerden inerken elbisenin eteğindeki o devasa uzunluktaki kuyruk yüzünden düşeceğimi düşünmüş olsam da herhangi bir kaza yaşanmamıştı ama bunu onun cennetten uzandığını düşündüğüm cehennem sıcağı ellerine borçluydum.

Karan gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan, "Bu gece dönmeyeceğiz, Sergen," dedi keskin bir tınıyla. "Burada, Bedirhan ve kızıl kız ile kal."

"Tamam, abi."

Karan beni yavaşça çıkışa doğru yürütmeye başladı, elim hâlâ onun elinin sıcacık avuçlarının içindeydi. Elim avuçlarındayken cehennem ateşine parmaklarımı daldırmış gibi hissediyordum. Şeytan parmakları arasında tuttuğu kadehle köşede beni izliyordu. Belki de parmağımı şeytanın kadehindeki ateşe batırıyordum. Kapıdan çıkıp cipine ulaşana kadar tek kelime etmemiştik. Ön yolcu koltuğuna yerleşip, emniyet kemerimi bağlarken, Karan çoktan arabanın motorunu çalıştırmıştı bile.

"Kolyeni takmışsın," dedi Karan damarlarıma sakinleştirici gibi yayılan sesiyle.

"Hiç çıkartmıyorum ki."

Göz ucuyla bana baktı, direksiyonu yavaşça kırdı ve arabayı park ettiği yerden yavaşça çıkarttı. "Bu kadar göz alıcı görünmek zorunda mısın?" Keskin bakan gözlerini kıstı. "Bu elbiseyi kendi ellerimle seçtim, elimde en ince ayrıntısına kadar incelediğimi düşünüyordum. Böyle görünmemesi gerekirdi."

"Nasıl görünmemesi gerekirdi?"

Çenesiyle bedenimi işaret edip kısık bakışlarını yerleştirdiği gözlerini kaldırarak bana baktı. "Böyle."

"Seni beğendi, aptal," diye fısıldadı diğer Merve eteğine döktüğü düşüncelerime gülerek alay dolu gözlerle bakarken. *"Güzel görünüyorsun, buna inanmaya ne dersin? En azından bu gecelik inanmayı dene."*

"Elbiseyi seçen sensin."

"Elbiseyi taşıyan da sensin, öyle değil mi?" Gözlerini yavaşça benden uzaklaştırdı, ön cama, önümüzde akıp gitmeye başlayan yola çevirdi. "Bu kadar göz alıcı olmamalısın, kız çocuğu." Eli yavaşça torpidoya uzandı, gözlerimi parmaklarından ayıramadım. Damarlı parmakları torpido gözünü açtı ve torpido gözündeki ıslak mendilden bir tane çekip çıkararak bana uzattı. "Hadi, şimdi sil o güzel ağzını."

Tek kaşımı kaldırarak bana uzattığı ıslak mendile vebalı bir şey görmüşüm gibi baktıktan hemen sonra, "Ne?" diye sordum sinir bozucu bir vurguyla.

Karan bir an olsun bana bakmadan, "Ağzındaki o kırmızı şeyi sil, Asi. Hemen," dedi tok bir sesle.

"O bir ruj."

Bana yandan tuhaf bir bakış attı. "Her ne sikimse?"

Gerçekten bana bu fırsatı sunduğu için bir yanım ona minnettardı, bu rujdan hiç memnun değildim ama bir yanım boynumda asılı duran inat ipini çekiştirerek nefesimin ayarıyla oynadı. Yüzüme geçirdiğim maske, ruju benimsediğim yönünde inandırıcı bir makyaj gibiydi. "Hayır?" dedim sorar gibi.

"Sil, Asi."

"Silmiyorum, Karan."

Karan bir eliyle direksiyon hâkimiyetini korurken, diğer elindeki mendili neredeyse burnuma kadar soktu. "Sil şunu."

"Yo."

"Kızım silsene şunu!" Mendili aniden yüzüme sürttü, burnumu boydan boya ıslattı. Tuhaf kokulu mendilden yüzümü kurtarmak için

başımı camdan tarafa çevirirken, "Ya ne yapıyorsun?" diye cırladım sinirle.

"Ağzın kıpkırmızı, sen bunun farkında mısın?"

"Bedirhan sürdü!"

"İyi, ben de siliyorum işte!"

"Manyak mısın, rahat bıraksana beni!"

"Ağzın çok ilgi çekici görünüyor, istemiyorum öyle ya!"

Bir an durup karşımda duran bu koca adamın tavrının altında yatan masumiyeti parmaklarımın arasına çekerek kavradım. Gözleri kısaca dudaklarıma kaydı, ardından bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Sil."

Onu umursamadım. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmamış, Karan Çakıl'ın dev malikânesinin önüne geldiğimizde arabayı durdurmuştu. Arabanın anahtarını güvenlik kulübesinden çıkıp anında yanımızda biten takım elbiseli görevliye verdikten hemen sonra elimi sıkıca kavradı ve ihtişamlı bahçenin özel olarak Arnavut kaldırımı taşlarından yapılma dar yolunda yürümeye başladık. Elbisenin uzun kuyruğu ayaklarıma dolanıyordu ama Karan'ın elleri bir şekilde dengeyi kurmamı sağlıyordu. Havuz kenarındaki loş ışıklandırmayı görüyor, kemanın sakin melodisini işitebiliyordum.

Bir an gerildim.

Göz ucuyla bana bakıp, "Sorun ne?" diye sordu, gözlerim onun kuzguni siyahı gözlerinde yitirilmiş o koyu renk gezegenin halkasına takılıp olduğu yerde sırtüstü devrildi.

"Sorun yok."

Tek kaşını kaldırarak yüzümü en ince ayrıntısına kadar inceledi ama herhangi bir sonuca varamayınca önüne dönüp yürümeye devam etti. Havuz başının etrafına dağınık bir şekilde serpiştirilmiş, uzun ve yuvarlak masalar dikkatimi çeken ilk ayrıntıydı. Masaların üzerinde pahalı görünümlü kadehler vardı, sanırım hepsi gerçek kristalden yapılmaydı. Gecenin içini yaran loş ışıkla birleşen kristaller, havuzun da ışığı ilhamı altında tuhaf bir renk cümbüşünü gözler önüne seriyordu.

Aniden tüm gözlerin üstümüzde olduğunu fark etmemle birlikte karnıma dermansız bir ağrı saplandı; biri göğsümü, elindeki ucu yanık bıçak ile boydan boya yarıp, sonrasında da onun adının ilk harfini çizmek istercesine kavislerle yarığın üstünden geçti. Yaşça benden büyük, olgun, güzel ve bakımlı görünen kadınların şaşkın bakışları beni boydan boya rendesinden geçirirken, Karan'ın parmakları parmaklarıma dişlileri küflenmiş bir kelepçe gibi saplandı ve o an, elimi çeksem bile ellerimizi ayıramayacağımızı düşündüm.

İnsafsız bir çekim, tüm kalabalığa rağmen sadece ikimizi tek bir halenin içine çekmiş, daracık bir çemberin içinde nabız gibi bizi birbirimize çarpıştırıyordu.

Kemanın sesi yerini tatlı bir piyano melodisine bırakırken, "Ah, Karan da geldi!" dedi biri kalabalığın içinden. Tanımadığım bu ses, bir erkeğe aitti. Olduğumuz yerde öylece dikildiğimizi, tüm meraklı gözlerin dudaklarında oluşan silik tebessümle bizim üstümüzde gezinmeye devam etmesiyle farkına varmıştım.

Karan omuzlarını dikerek öne kaykıldı ve ben de beraberinde onu takip ederek kalabalığın içine adımlarımı damlatmaya başladım. Parmakları parmaklarıma o kadar sıkı tutunuyordu ki, oluşan baskı dilimin damağımın kurumasına neden oluyordu. Beyaz saçlı, lacivert takım elbiseli adam bize doğru yöneldiğinde, Yaşar Çakıl hemen ileride bana el sallıyor, bir yandan da içinde alkol olmadığına emin olduğum kokteylini yudumluyordu. "Karan!" dedi adam gözlerinde hayranlık belirtisi olan ışık saçan bir parıltıyla. "Uzun zaman oldu, ha?"

Karan boşta duran elini, adamın çoktan ona doğru kılıç gibi uzattığı eline uzattıktan sonra tokalaştılar. "Uzun zaman oldu," dedi tok, taviz vermeyen kalın sesiyle. Bir an göz ucuyla ona bakma gereği duydum. Güzellik, üstünde gerilmiş siyah bir şemsiye gibiydi ve bu şemsiye ışığı onun bedeninden uzak tutarken, karanlığın asil pelerininin omuzlarında uçuşmasını sağlıyordu.

"Küçük hanım kim?" diye sordu adam sevecen gözlerini bana çevirirken. "Ah... Tamam, tamam, Yaşar Bey bahsetmişti! Memnun oldum, küçük hanım. Ben, Salih Akçay."

Nazik bir şekilde başımı salladıktan sonra, "Memnun oldum, efendim," dedim kısık bir sesle. İsmimi söylemek istiyor olsam da dudaklarım daha fazlası için aralanmadı çünkü kusma hissi hemen ağzımın duvarının önünde duruyor, duvarı yıkıp dışarı çıkmayı bekliyordu. Midemin kaynadığını hissettim.

"Sizi tutmayayım!" Adam yavaşça geri çekilerek nazik bir tavırla bizi yolu göstererek gülümsedi. "Güzel bir gece geçirmeniz dileğiyle!"

Zihnimin içindeki toz parçaları birbirine çarparak büyük bir yağmur bulutu oluşturdu; susturmam gereken her şey kenara geçmiş, ağızlarına yapıştırdığım bantları kirli nefesleriyle eritmeye çalışıyorlardı. Hoş kokuların birbirine karışmasını, loş ışıkların çarpışarak büyük bir ahenkle dansını ve müziğin uyumunun insanların dudaklarında oluşturduğu tebessümleri analiz ediyordum. Uzun masalardan birinin önünde durduk, Yaşar amca çoktan yanımızda bitmişti bile.

Benim yanağımdan makas alması her ne kadar yüzümü buruşturmama neden olsa da, herhangi ters bir tepki vermemiştim. Karan ile fısıltı şeklinde bir şeyler konuşurlarken, beyaz gömleğinin üstüne giydiği parlak kırmızı yeleğiyle gözümü alan garson çocuğun uzattığı kokteyli alıp gözlerimi Karan'a çevirdim. Kuzguni siyahı saçları, kızıl ve mavinin birleştiği loş ışıkların altında parlıyor ve genç bir dağınıklığa ev sahipliği yapıyordu.

Karan dikkatle onu izlediğimi fark etmiş gibi bir anda gözlerini bana doğru çevirdi, kalbim göğsümün altında devinerek kemikten parmaklıklara tutundu, kanımın tutuşarak damarımı yaktığını hissettim. Bakışlarına galaksileri sığdırdığım karanlık uzay, dikkatini bir çift kahve gibi pişirilip öldürülmüş cansız bakan göze vermişti. Gözlerimin cansız toprakları, gözlerinin yıldızları bağrına asan gökyüzünde o kadar yavan duruyordu ki, bir an gözlerimi kaçırmak ve onu bu cansızlıktan kurtarmak istedim ama artık kendimde bunu yapacak gücü bulamıyordum.

Uzun kirpiklerinin esaretindeki o siyahının altında yıldızlar yanan galaksi aniden dudaklarıma kaydı; kalbim basınçla şişti. Kaşlarını çatarak dudaklarımı inceledikten hemen sonra dişlerini sıktı ve dişlerini sıkmasının etkisiyle kemikli yüzündeki zayıf yanakları içeri çöktü. Oluşan çukur, var olmayan çocukluk anılarımı içine doldurabileceğim kadar derindi.

Ruj onu deli ediyordu.

Gözlerimi hızlıca ondan kaçırdım, farklı yöne çevirdim, kalbime ektiğim kıskançlık tohumlarının çatladığını ve çatlayan tohumun içinden filizlenen kara otun dallarının tırtıklarla dolu yüzeyinin karnımı tırmaladığını hissettim. Funda oradaydı.

Hemen karşımızda.

Saçlarının uçlarının rengini açmış, tamamen platin sarısına dönük bir renge boyatmıştı. Dudaklarında koyu pembe bir ruj, üzerinde koyu pembe bir elbise vardı. Elbisenin göğüs dekoltesi abartılıydı ve onun tıbbi yoldan şişirilmiş göğüsleri dışarı taşmıştı. Yanında gördüğüm o su yeşili gözlerin sahibi adamın adını hatırlamıyordum ama gördüğüm günü çok net hatırlıyordum. Siyah takımının pantolonunun içine soktuğu elleri ve sarsılmaz duruşuyla doğrudan olduğum masaya bakıyordu. Tıpkı Funda gibi...

Ani gelen kusma isteği, kalbimi patlatacak diğer yoğun hissin gölgesiyle çevrelendi. Gözlerimi ondan ayırdım, Karan'a sokulma isteğine karşı koyamamıştım. Parmaklarım yavaşça Karan'ın koluna kaydı,

ardından da ona sokulup dibine girdim. Yaşar Çakıl dudaklarındaki tebessümü saklama gereği duymadan bana dikkatlice baktıktan sonra bakışlarını tekrar Karan'a çevirdi ve konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başladı. Karan parmaklarımın üstünde dolandığı kolunu yavaşça çekti ve hemen ardından belimden geçirerek beni kendine çekti, ona yaslanmamı sağladı. Bunu yaparken dedesiyle konuşmaya devam ediyordu.

Bakışlarımı hafifçe Funda'ya kaydırdım, çatık kaşlarla bizi izlediğini gördüm. Alt dudağını ısırıyor, diğer eliyle yanındaki su yeşil gözlerinin sahibinin kolunu sıkıca kavramış, tırmaklıyordu.

Bir an cidden ona dilimi çıkarma isteğiyle dolup taştım.

"Bölgemizi işaretliyoruz," diye kıkırdadı diğer Merve gözlerini kısmış, yerde oturarak dikkatlice Funda'ya bakarken.

Karan aniden kulağıma doğru eğildi, hazırlıksız yakalanmıştım. Burnunun ucu boydan boya yanağıma sürtündü, sert kokusu ciğerlerimin iflasına parmak izini bulaştırdı ve tenimde zıplayan panik duygusunu tetikleyen nefesini kulağımda hissettim. "O ruju sileceksin."

Sertçe yutkundum, bana emanet ettiği bu derin hissi kovmaya çalıştım. "Çok geç, herkes görmedi mi sence?" diye fısıldadım bakışlarımı ona dokundurmadan. Çünkü biliyordum, ona bakmak yanmak demekti ve tam şu an bir yangının içine atlayamayacak kadar kuruydum. Tutuşabilirdim.

"Emin ol," dedi dişlerinin arasından, hırıltısı kulak zarımı eşelemişti. "Şu an o küçük ağzına yapabileceğim şeylerin haddi hesabı yok. Sil şunu."

"Silmeyeceğim." Göz ucuyla ona baktım, yüzümüz o kadar yakındı ki, burnum burnuna sürtünecek sandım. Başını eğmiş, kısık gözlerle bana bakarken, Yaşar amcanın da bizi izlediğini biliyordum.

Karan kaşlarını kaldırıp, alayla, "Öyle mi?" diye sorduğunda, diğer Merve geri adım atarak şüpheli bakışlarını bana çevirdi ama bu benim geri adım atmam için yeterli bir sebep değildi.

"Öyle."

"Hadi ya?"

"Evet."

Başını hızlıca sallayarak keskin bakan gözlerini benden ayırmadan ani bir hareketle kolunu aramıza soktu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ceketinin kolunu dudaklarıma sürttü. Öyle büyük bir baskı uygulamıştı ki, dudaklarımın yüzeyinin yandığını hissetmiştim.

Şok içinde ona bakakaldım, Yaşar amcanın hayretler içinde kıkırdadığını duydum. Birkaç şaşkın göz üstümüze çevrilmişti, Karan hiçbir şey olmamış gibi kolunu geri çekip bana düz düz baktı. Eseri hoşuna gitmiş gibiydi.

"Bu kadar."

"Ne?" Dehşet içinde parmaklarım dudaklarıma yerleştirdim, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne yaptın?"

Karan bileğine doğru sıyrılan ceketi göstererek, "Sildim?" dedi gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Sen!"

Bir anda bana yaklaşıp, "Ama tam çıkmamış sanki ya," dedi dudaklarımı inceleyerek. "İz kaldı sanki bayağı. Hâlâ ilgi çekici duruyor bu."

Etraftakilerin gülüşerek bize baktığını hissedebiliyordum ama çevreme bakamıyordum. "Karan..." dedim şaşkınlık içinde. Dilimin ucuna gelmesini beklediğim tüm kelimeler, bir kapıya çarpıyor ardından dağılarak harflerine ayrılıyordu ve bazı harflerin tam bel kemiği kırıldığından, onları toplayıp bir kelime oluşturmak pek mümkün gelmiyordu gözüme. Sakat harflerimin çarptığı kapıydı Karan.

"Ne?" dedi umursamaz bir şekilde. "Sana silmeni söylemiştim."

Başımı iki yana sallayarak masanın kenarında duran çantayı aldım ve yolunu bildiğimden Karan'a hiçbir şey söylemeden hızlıca insanları yararak eve yöneldim. Arkamdan keyifli gözlerle baktığını biliyordum, bunu bilmek beni daha da çileden çıkartıyordu. İçeri girdiğimde Gülseren Hanım, yani Karan'ın yardımcısı olan kadın da merdivenlerden aşağı iniyordu. Bana kısaca başıyla selam verdikten sonra, "İyi akşamlar," dedi gülümseyerek.

"İyi akşamlar. Bakar mısınız, lavabo tam olarak ne taraftaydı?" Kadına ateş saçan gözlerle bakıyordum, bu evde kaç tane lavabo olduğunu Allah bilirdi. Gülseren Hanım yüzündeki tebessümü genişleterek parmağıyla sol koridoru işaret etti. "Hemen orada. Üçüncü kapı."

"Teşekkür ederim." Koridoru aşıp lavaboya girmem birkaç saniyeme mal olmuştu. Derin bir nefes alarak elimi geniş lavabonun tezgâhına yasladım ve aldığım nefesi karşımdaki camı buğulandırmak pahasına dudaklarımdan dışarı saldım.

Burası tıpkı bir mekânın tuvaleti olabilecek kadar genişti ve yan yana iki tane tezgâha sahipti. Siyah çizgilere sahip koyu lacivert mermerlere kısaca göz gezdirdikten sonra dudaklarımda izi kalan ruju su ile çıkarıp, peçete yardımıyla kuruladıktan sonra Bedirhan'ın çantaya tıkıştırdığı ruju çıkardım. İnat değil miydi bu? Sürecektim işte.

Tam rujun kapağını açmış dudaklarımla buluşturmuştum ki, daha ikinci darbeyi vurmadan lavabonun kapısı aniden açıldı ve görüş alanıma giren ilk şey, karşımdaki aynaya düşen o can sıkıcı yansıma oldu. Funda omuzlarını dikip, göğüslerini öne doğru çıkararak içeri girip kapıyı kapattı, midemdeki ekşi tat dilimin ucunda yuvarlanmaya başladı. Dönüp onun suratına tükürmek istiyordum. Kaşlarımı çatarak aynadaki yansımasını izlemeye başladım. Sırtını kapıya yasladı ve ardından başını sağ omzuna düşürerek aynadaki yansımama dikkatlice baktı.

"Güzel elbise." Sesi, dudaklarından sarkan imanın dallarında çiçek açtıramayacak kadar kuruydu.

Ona aldırış dahi etmeden ruju dudaklarımda ikinci kez gezdirdim. Bunu yaparken gözlerimi ondan ayırmamıştım ve o da can sıkıcı bir dikkatle beni izliyordu. Aldığı her nefes, dolgun göğsünü şişirirken gözlerini kıstı. "Bu şekilde giyinip, makyaj yaparak olgun göründün diyelim," dedi metalik bir sesle. "Peki ya kafan? Onun için yapılabilecek bir şey var mı? O kafanın içinde hâlâ küçük bir kız çocuğu varken, nereye kadar devam edeceksin bu savaşa?"

"Falan filan," diye mırıldandım onu zerre umursamadan.

Funda sırtını biraz daha yasladı kapıya. "Onu gerçekten seviyor musun, ufaklık?"

Sorusu hançer olup aniden gırtlağıma saplanırken, raflara doldurduğum tüm düşünceler sarsıldı ve çürüyen rafın parçalanmasıyla birlikte hepsinin altında kaldım. Rujun kapağını kapatana kadar kendime zaman tanıdım. Ruju çantaya koyarken oldukça yavaş hareket ederek kendime zaman kazandırmak için çabalıyordum ama nafileydi. Funda gözlerindeki dikkatin törpüsü eşliğinde ruhuma tırnaklarını saplayarak gerçeği arıyordu. Uzun tırnaklarına, ruhumda sakladıklarımın kanının bulaşmasından korkmuştum.

"Cevap verecek misin?"

"Seni ilgilendirmeyen şeyler hakkında konuşmak hobin falan mı?" diye sordum parmaklarımı tezgâha bastırıp ona kaşlarımı çatarak bakarken. "Şu an burada haşlak bir fincan kahve de yok, biliyorsun. Kaşınma."

"Karan'ı hak etmiyorsun," dedi acımasız bir ses tonuyla. Gözlerinde ruhun kamçılandıktan sonraki titreyişi bile yoktu, gözlerindeki ruh çoktan hiçliğin kozasında göçük bir mezarlığın altında çürümüştü.

Zihnim söylediği şeyi sorguladı. Aynı zamanda kalbim de bunu sorgulamıştı. Ve sonra her şey sustu. Kalbim, beynimi karşısına aldı ve o masanın üstünde birbirlerini izlemeye başladılar. Zihnimin gel-

gitleri, kalbimin rüzgârın ucuna sıkıştırıp damarıma vurduğu hislerle yüzleşmişti. Birbiriyle yüzleşmekten korkan iki şey, tam şu an burun buruna birbirlerinin gözlerinin içine bakıyordu. Karan Çakıl'ı hak ediyor muydum?

"Bunun sen de farkındasın."

Dişlerimi sıktım. Verecek bir cevap olmalıydı, onun tezlerini çürütmenin bir yolu... Yok muydu? Kalbim daima kanla beslenen bir sülüğün dişlerinin arasındaydı. Hislerimden akan kanla beslenerek gittikçe irileşen bu sülüğün ismi acıydı. Zihnim ise, bir şeytanın boynuzları kadar sivri dikenlere sahipti ve düşüncelerimi sakladığım deriyi delerek, fikirlerimin kanını akıtmaktan hoşlanırdı. Biri kurban, biri katil olan bu iki şeyi yan yana düşüren Karan Çakıl'ın varlığıydı.

Kalbim kurbandı. Zihnim katil.

Ya da yıllarca bir katili kurban sanmış, bir kurbanı katil bilmiştim.

Belki de gerçek katil benim kalbimdi.

"Karan için doğru kadın değilsin." Funda kafasını hafifçe kapıya vurarak gözlerini tavana dikti. "Sen bir kadın bile değilsin."

"Biliyor musun ona da benim için doğru adam olmadığını söyleyen biri olmuştu." Güldüm. "Ama bak, doğru ya da yanlış, biz yan yanayız. Yani sen boş konuşuyorsun," dedim düşüncelerimi düştüğü yerden kaldırmak için elimi uzatırken.

"Boş konuşmadığımı biliyorsun."

"Boş konuştuğunu biliyorum." Derin bir nefes alıp çantamı aldım ve yüzümü ona dönüp kapıya yöneldim. Kapının önünde dikildiğinden hemen dibine geldiğimde duraksamak zorunda kalmıştım. "Çekil."

"Hayır," dedi, ruhsuz bakan gözlerini tekrar bana çevirdi. "Onu sevip sevmediğinden bile emin değilsin. Onu hak etmiyorsun. Küçük bir kız çocuğusun, yetersizsin."

"Ona göre yetersiz değilim demek ki?" dedim anlık cesaretin arkasına sığınarak. "Benim için çıldırdığını biliyor musun? Beni nasıl arzuladığını? Kasıklarının benim için yandığını? Kalbinin benim için hızlandığını? Nefesinin benim için daraldığını? Göğsünün benim için sıkıştığını?" Utanç kenara geçmiş, dehşet içinde bana bakıyordu. "Benim benzin, onun ateş olduğu bu oyunda sen nesin, Funda?"

"Su," dedi hiç düşünmeden. "Sizi söndüreceğim."

Ona doğru bir adım daha atıp yüzümü yüzünün hizasına yaklaştırdım. "Yanlış," dedim keskin bir tınıyla. "Bize yaklaştığın an, buhar olursun."

Sertçe yutkundu. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, gözlerindeki duygu geçişlerini görebiliyordum. Neredeyse burnu burnuma dokunacaktı. Derin bir nefes alarak gözlerini benden kaçırmaya çalıştı ama benim ölü bakışlarım onu öyle sıkı yakalamıştı ki, salmıyordu, Funda gözlerini benden ayıramıyordu.

"Bir gün..." dedi kesik bir sesle. "...senden vazgeçecek."

"Yangın gökyüzüne sıçrarsa, Funda," diye mırıldandım tırnaklarımı yavaşça onun narin tenine batırarak bileğini kavrarken. "Yıldızlara kadar önüne gelen her şeyi yakar."

"Ne?"

"Önüme çıkma," diye fısıldadım tırnağımı tamamen tenine batırırken. Yüzünü acı içinde buruşturdu. "Yanarsın."

İçli, derin bir nefes aldı. Acı dudaklarının kilidini kırdı ve hafifçe inledi, bu kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Dudaklarımı kulağına doğru sürükledikten sonra fısıldadım: "Anlaştık?"

Sertçe yutkundu.

"Güzel. Anlaştık," diye mırıldanıp geri çekildikten hemen sonra tırnaklarımın hilal izleri bıraktığı bileğini sertçe iterek kapıya çarpmasını sağladım ve o acıyla kıvranarak geri çekilirken yarattığı boşluktan yararlanarak lavabodan çıktım.

Havuz başına döndüğümde hırs avuçlarımın içini karıncalandırıyordu. Cesur davranmış, boynumun yanmasına neden olacak türden imalarda bulunmuştum. Bir an tökezleyeceğimi düşündüm ve olduğum yerde hafifçe sendelerken bir elin kolumu yakalamasıyla dengemi geri kazandım. Şaşkınlıkla kafamı kaldırdığım an, su yeşili gözler merceğime düştü. Işıkların bile alt etmeyi başaramadığı o ton, ilk gördüğüm günküyle aynıydı. Derin bakışlarının dibi, yosunlu suyun keskin kıvrımlı hareketlerini andırıyordu.

"Dikkatli olmalısın," dedi kısık bir ses tonuyla, sesindeki harflerin arasında esen rüzgâr, ürkütücü bir fısıltının tenimde yürümesi gibi ürperticiydi. Yüzümü buruşturarak ona baktım, dudaklarında keskin düz bir çizgiyle bana karşılık verdi ve ardından elini geri çekip bana aldırmadan ters yönde yürümeye başladı.

İpi atmış düşüncelerimi dizginleyerek bunu yok saymaya çalıştım ve tam gözlerimi Karan'ın olduğu masaya çevirecektim ki, Karan'ı burnumun dibinde buldum. Sert nefesini yüzüme verirken gözleri beni değil, su yeşili gözlü adamı izliyordu. Adam sırtı dönük yürüdüğünden Karan'ı görmediğine emindim. Gözlerini bana değdirmeden, "Sana bir

şey mi söyledi?" diye sordu, sesindeki boğuk tını, tene girip çıkan bıçağın sesini hatırlatmıştı bana.

"Bir şey söylemedi." Şaşkın bakışlarımı ona odakladım. "Ne oldu?"

"Yürü," dedi sadece, ardından parmakları tıpkı bir yılan gibi parmaklarıma dolandı ve beni çekiştirerek masaya doğru çekti. Ruju tekrardan sürdüğümü bile fark etmeyecek kadar gergin görünüyordu. Sırtındaki ceketin bağları gerilmişti, şişkin kaslarının etrafını saran damarların çarpış sesini duyar gibi oluyordum.

Masada bir yabancının varlığını fark etmem çok da uzun sürmemişti. Karan'dan birkaç santim kısa olduğu belli olsa da, gayet uzun ve yapılı bir adamın gözleri doğrudan Karan'ın üzerindeydi. Masadaki gergin havanın kasveti tenime karanlık gibi çöktü. Karan gergin çenesiyle etrafı inceliyordu, bilerek adama bakmıyordu sanki. O adamla konuşmak istemediğine yemin edebilirdim. Bunu görebiliyordum, onu biraz da olsa tanıyabildiğimi düşünüyordum.

"Ee?" dedi adam gözlerini Yaşar amcaya çevirerek. "Ferit'ten hâlâ haber yok mu?"

Karan'ın hırıltılı bir nefes verdiğini duyar gibi oldum. Çenesini öyle bir sıkmıştı ki, dişlerinin kırılacağını sandım. Yanaklarında oluşan çukurlara çevirdim gözlerimi, bir an kalbimde kan değil de panik pompalandığını hisseder gibi oldum.

Yaşar amca, "Yok," dedi ifadesiz bir ses tonuyla. "Bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı, Yüksel."

"Hiç aramıyor mu sahiden?" Adam sakallı çenesini kaşıdı, çenesinde yükselen o hışırtı sesi midemi allak bullak etmişti. Tiksinti içinde yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarken bakışlarımı tekrar Karan'a çevirdim. İlk kez kuzguni siyahı gözlerinin içinde bomboş bakan iki tane siyah küre olduğunu gördüm. Ruhunun üstüne toprak atılmıştı da, varlığının iskeleti parçalara ayrılmıştı sanki.

"Yahu siz de amma sırlarla dolu bir ailesiniz," dedi adam acı acı gülerek. "Ne zaman sorsam, sessizlik." Kokteylinden bir yudum aldı. "Işık öldükten sonra..."

"Senin ananı avradını sikerim," dedi Karan gözlerini boşluktan çekmeden, sesinin oktavı düzdü ama tınısı o kadar vurguluydu ki, kanımın damarlarımın içinde duraksadığını ve kalbimin atışlarının seyrekleştiğini hissettim. Anılar arkasında durduğu duvarın çatlaklarından dışarı sızmaya başladı, ince bir tabaka yaratarak yürüdüğüm zemine yayıldı. Adım atsam onun geçmişine düşecektim sanki.

Adam şok içinde Yaşar amcaya bakarken ben de bakışlarımı adama çevirdim. Yaşar amcanın dehşet içinde Karan'a bakıyor olduğunu görür gibi oldum. "Ne..." diye kekeledi adam. "Anla... Anlayamadım?"

Karan ruhsuz bir şekilde, ceset gibi kafasını yavaşça adama çevirdiğinde o kadar tehlikeli görünüyordu ki, gerçekten geri adım atarak ondan uzaklaşmam gerektiğini düşünmüştüm. Yırtıcı bir güdüyle, bomboş bakan gözlerini adama çevirip, kolunu yavaşça masaya uzattı ve dirseğini masaya yaslayarak adama doğru yaklaştı. "Senin sülaleni acı acı sikerim." Sesi durgun, gözleri ruhsuzdu.

"Karan..." dedi adam şaşkınlık içinde. "Yaşar, bu da ne demek oluyor şimdi?"

Karan dişlerini sıkarak gözlerini gökyüzüne çevirdi ve, "Her seferinde aynı siki sormanın sebebini merak ediyorum aslında," dedi ruhsuz bir gölge gibi. "Hoşuna mı gidiyor, kahpenin dölü?"

"Ben sadece..." Adam dehşet içinde Karan'a bakıyor, çevredekiler her şeyden habersiz sohbetine devam ediyordu. Arka fonda hafif, çello ve piyanonun birleşerek ilahlaştığı hoş bir melodi çalıyordu. Karan'ın kelimelerindeki zehir, bu huzuru parçalarına ayıracak kadar gaddardı. "Biliyorsun, Işık'ın intiharından sonra Ferit..."

Karnıma yumruk yemişim gibi dehşet dolu gözlerle adama bakakaldım, her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Karan masaya yasladığı dirseğini hızlıca kaldırdı ve masaya biraz daha uzanarak adama doğru atıldı. Sert yumruk, öyle acı verici bir şekilde konmuştu ki adamın yüzüne, kanın etrafa sıçraması sadece üç saniyenin içine sığmıştı. Kadınların çığlıklarıyla eş zamanlı olarak müzik tıpkı bir bıçağın ipi kestiği gibi kesildi ve etrafı sağır eden sessizlik Karan'ın dizginleyemediği sert nefeslerine çarparak devrildi.

"Karan!" diye atıldı birileri ama her şey çok hızlı gelişiyordu. Karan masayı yana devirerek adamın üstüne yürümeye başladı, devrilen masadan korunmak için kenara geçerek, dehşet dolu gözlerle Karan'a baktım. Üç iri yapılı adam Karan'ın kollarını tutarak onu durdurmaya çalışsa da, bu Karan'ı durdurmaya yetmemişti. Yaşar amca, "Karan!" diye bağırdı, ama bunun da bir faydası olmadı. Karan adamın üzerine tıpkı bir yırtıcı gibi saldırmış, kafasını sertçe adama savurup, adamın ağzından kanların fışkırmasına neden olmuştu.

Adam kalçasının üstüne düşerken Karan'ı bir başka iri adam dizginlemek istercesine tutup geri çekti. Adam yere siper ettiği elleriyle hafifçe doğrulup yerde oturduktan hemen sonra ağzındaki kanı elinin

tersiyle silip, dehşet dolu gözlerle Karan'a baktı. "Hani artık iyiydi!" diye bağırdı korkudan çatlayan sesiyle. "O canavarın teki, Yaşar!"

Karan delirmiş gibi onu tutan adamın elinden kurtuldu, yerde oturan ağzı kanlı, adının Yüksel olduğunu öğrendiğim adam korkuyla geriledi. "Yine alkol mü alıyor bu manyak! Kanında madde mi var bu delinin?" diye bağırdı adam korkuyla. "Uzak tutun şunu benden!"

Bir an beynimden vurulmuş gibi olduğum yerde sarsıldım. "Bağımlı hasta!" diye bağırdı adam tekrardan. "Dizginlemesi imkânsız demiştim sizlere, görüyorsunuz değil mi? Görüyorsunuz! Yine içiyor, eminim ben, her zaman böyle şiddete meyilli değil miydi? Yaşar! Onu tekrar o hastaneye tıkmamakla büyük hata ediyorsun!"

"Kanını sikerim senin!" diye kükredi Karan gözü dönmüş bir kararlılıkla tekmesini adama savururken. "Damarında akan kanı sikerim, damarını sikerim!"

"Yeter!" diye bağırdı Yaşar amca dehşet içinde. "Çık git buradan, Yüksel!"

"Onun tedaviye ihtiyacı var, senin oğlun ve bencil gelinin hasta bir çocuk bıraktılar gerilerinde!" Adam saçlarını çekiştirdi. "Bana saldırdı! Ben onun şiddet gösterdiği ilk insan değilim, önceden olanları hatırlıyorsun değil mi, Yaşar? Her şey oğlunun ve gelininin suçu! Şuna bak, o bir canavar, kanında uyuşturucu ve alkol dolaşıyor!"

Karan'ın boğazından yükselen hırıltı, haykırışa gebe bir sesin yutuluşu gibiydi.

"Toprağını sikerim senin!" diye kükredi Karan canhıraş. "Ölü toprağını sikerim!"

Yaşar amcanın tek bir işaretiyle Yüksel oturduğu yerden kaldırılarak dışarı çıkartılırken, insanlar veba hastası görmüş gibi şaşkınlıkla Karan'a bakıyordu. "Def olun," diye fısıldadı Karan sadece dudaklarını oynatarak. Bunu ben hariç kimse duyamamıştı çünkü gözlerim, bir parça gerçeğe dilenen his kaybı yaşayan bir dilenci gibi doğrudan onun dudaklarına odaklanmıştı. "Gitme zamanınız geldi." Bunu herkesin duyabileceği bir tonda söylemişti.

İnsanlar şaşkınlıkla olduğu yerden yavaşça uzaklaşarak kapıya yönelmeye başladı, Karan sıktığı yumruğuyla öylece ortada dikiliyordu. Yaşar amca aniden ortadan kaybolmuştu ve kalabalık yerini iğnenin bile kolayca bulunabileceği bir boşluğa bırakmıştı.

Yüzünü göremiyordum. Tek gördüğüm hızlıca inip kalkan omuzları ve aldığı nefes ile gitgide daha da şişen sırtıydı. Sanki birazdan takımı

parçalanacak, teninin altından korkunç bir canavar fırlayıp karanlığa doğru koşmaya başlayacak, yok olacaktı.

"Karan." Sesim kısık, dudaklarım gergindi. Müzik susmuş, insanlar kaybolmuştu, burada, bu ıssızlıkta onunla baş başaydık.

"Odamın yerini biliyorsun. Git orada bekle beni." Sesi soluktu.

Bir an için karşımdaki adamın kanatlarını görür gibi oldum. Sırtı boyunca, kalçalarının altına kadar uzanan, hatta yeri süpüren büyük kanatlarını... Siyahtılar. Siyah tüylerin birkaçı kopmuş, süzülerek yere dökülüyordu sanki. Tüylerin birkaçı yanık, birkaçı ise bilinçli koparılmış gibiydi ama tüm bunlara rağmen müthiş ihtişamlı görünüyordu. Tüylerin arasında kapanmamış, hâlâ kanayan yaralar vardı ve o yaralardan kan sızıyordu, kan bile siyahtı.

"Sen..."

"Git."

"Hayır," dedim inatla, yüzünü görmem gerekiyordu.

"Asi," dedi dişlerinin arasından. "Git ve beni odada bekle."

"Karan..."

"Sıçayım!" diye bağırdı aniden. "Bu kadarını duymaman gerekiyordu, anladın mı? Yalnızca söylediğim kadarını bilmeliydin, bu kadarını duymamalıydın, anladın mı?" Yumruk yaptığı elini aniden hemen yanındaki cam masaya öyle sert indirdi ki dehşet, gözlerimin irisinde parçalandı. Camın çatlarken çıkardığı ses, sanki kaburgalarımı kırarlarken kemiklerimden çıkan sesi acıdan kıvranarak dinliyormuşum gibi hissettirmişti. Masanın üstünde ne var ne yok hepsi yere serildi.

Cam masaya ikiye ayrıldı, son gördüğüm şey etrafa dağılan cam kırıklarını lekeleyen kanın kırmızı rengi oldu.

"Karan!" Korkuyla ona doğru atılacaktım ki, belimde hissettiğim el beni durdurdu. Karan nefes nefese sırtı bana dönük öylece dururken eli yan tarafına düşmüştü ve parmaklarından akan kan, zemini ıslatmaya başlamıştı. Şıp. Şıp. Şıp. Düşen her damla, ruhumun ipini asılırken, kuduz bir his yüreğime dişlerini geçiriyordu. Beni yakalayan elin sahibi, "Sakin ol!" diye bağırdı, bu sesin sahibi Yaşar Çakıl'dı.

Gözlerimin önüne düşen perde burnumun direğine darbe yemişim gibi burnumu sızlatırken, "Bırak beni!" diye bağırdım, sesim titremiyor, sesim dalgalanıyordu. "Karan! İyi misin?"

"Dede," dedi Karan kan akan avucunu sıkıca kapatıp yumruk yaparak. "Onu odama çıkar."

"Karan!" diye çırpındım bir kez daha tüm gücümle. "Eli kanıyor, lütfen, lütfen bırak!"

Yaşar amca beni daha sıkı kavrayarak, "Ah Karan!" dedi dişlerinin arasından. "Ah be oğlum!"

Tenime tırnaklarını geçiren o çirkin his, ruhumun üstüne attığım ölü toprağının çatlayarak yarılmasına, ruhumun o toprağın içinden elini dışarı uzatmasına neden oldu. Karan bana bakmadı. Yaşar amca beni sürükleyerek eve sokarken o hâlâ havuzun başında, öylece duruyor, hareket dahi etmiyordu.

Kalbimi basıncıyla patlatmak üzere olan bu duygunun adı neydi bilmiyordum. Topraklarım bu hislere çok yabancıydı, hasat zamanı gelmişti. Onun kanının kokusunu almıştım, sert ve ruhu doyuran bir kokuya sahip olduğu gibi, boğazıma da neşter dayıyordu sanki. Karan'ın odasına çıkartılana kadar Yaşar amca tarafından zor zapt edilmiştim. Beni yatağın üzerine oturttuğu an, karanlık odaya düşen çığ sessizliği ikimizin de yakasına pahalı bir broş gibi iliştirilmişti.

"O..." dedim titreyen sesime gem vurmak için tırnaklarımı avuçlarıma saplayarak. "İyi olacak mı? Eli... Eli kanıyordu."

"Endişelenme." Yaşar amca öksürerek boğazını temizledi. "O adamın saçmalıklarına aldırış etme, olur mu? Karan sana her şeyin aslını astarını anlatacaktır, biliyorsun."

Başımı iki yana sallayarak, "Biliyorum ama... Eli..." diye mırıldandım çaresizlikle.

"O iyi." Gülümsedi, yüzüne düşen karanlık gölgelere rağmen gülüşü ışıl ışıldı. "Bir süre burada dinlen. O yanına gelecektir, anlaştık mı, güzelim?"

İçli nefesimi yutarak başımı sallamakla yetindim. Yaşar amca yanağımdan aşağı sarkan saç telini kulağımın arkasına ittikten sonra, "Geçti," diye fısıldadı ve ardından hiçbir şey söylememi beklemeden beni Karan'ın odasında yalnız bıraktı.

Karanlık. Nefesimi boğazıma düşman eden, kimsesizliğin koynuna giren bir fahişeydi tam da bu zaman diliminde, karanlık. Onun avucundan akan kanın, yastığıma akıttığım kederden daha fazlası olduğunu fark ettiğimde, kalbimdeki yapboz parçaları da birleşmeye başlamıştı.

Ona ait çarşafların serili olduğu yatağa öylece kıvrılıp cenin pozisyonu alarak uzandım, zihnimde çığlık atan kelimelerin altını onun gözlerinden aldığım siyah mürekkeple çiziyordum. Gözlerimi karanlık duvara diktim, nefesim kıvrılarak iliğimin etrafında çözülmesi güç bir düğüm attı ve bu düğümün ismini kulağıma fısıldayıp, isim anneliğini üstlenmemi istedi.

Işık'ın intiharının darbesiyle ağır yaralanan o küçük erkek çocuğunun açık yarası, Ferit'in insafsız bencilliğiyle beslenmişti. Beslenen yara, kabuk bağlayacağı yerden biraz daha açılarak genişlemiş, dikişi imkânsız bir yarığa gebe kalmıştı.

Avuçlarımda çaresiz bir sızı demlendi.

Gözlerimi sıkıca yumarak geçmesini bekledim. Karan'a ait yastığa sarıldım, ardından bu yastığı da düşüncelerimle lekelemekten korkarak doğruldum ve oturdum. Kafamdaki ağırlık iyiden iyiye çoğalmıştı, karanlıktaki gölgemi izleyerek tel tokaları bir bir çıkarmaya, topuzu yavaşça çözmeye başladım. Hareketlerim, bir cesedin kanı çekilirken ki cansız kıpırtısı gibiydi.

Karan'a ait bir eşofman ve kazak giymiş, dakikaların yelkovan ile akrebin etrafındaki akışını izlerken düşüncelerimi susturmuştum. Sonra o sesi duydum.

Ruh bir keman teliyken, yay onu yönlendiren hisler olmuştu sanki.

Kemanın acı sesi, gittikçe daha belirgin bir ton kazanırken, koridora çıktım ve sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Sesin özüne indiğimde, bir süre kapının önünde duraksadım. Onunla konuşmam gerekti. Şu an bana ihtiyacı vardı. Parmaklarım kapının kulpunun soğuk yüzeyinde dolaşmaya başladı; karanlık koridordaki sağır edici sessizlik, kalbimin çarparken çıkardığı patırtıyı zihnimin içine mürekkep izi gibi lekelemişti. Kemanın sesi, gitgide daha da derinleşip, sanki kalbimin içindeymiş gibi yankısını göğsümde büyütüyordu.

Derinlerde bir ses duydum, ruhumun kaldırımlarında ayak izlerini bırakan, zihnimde bir kar fırtınası başlatan türden bir sesti.

Kemanın tellerinin ağıtı, gökyüzünün göbeğine bir fırça darbesiyle siyahı indirmiş, üzerine de beyazı ölümü anımsatan yıldızları serpiştirmişti.

Kapıyı hafifçe araladım, onu gördüm. Tavandan zemine kadar uzanan pencerenin önünde dikilmişti, kemanı da elindeydi. O küçük aralıktan onu izlerken, kalbimdeki tedirgin gölgenin altında titreyen küçük bir kız çocuğu vardı. Ayın yoğun ışığı onun tenini aydınlatıyordu. Altındaki siyah kot pantolonu belindeki gamzelerin çok daha aşağısında duruyordu ve belinin kavisinin sert çizgili geçişini karanlıkta bile görebilmek mümkündü. Kolunu her hareket ettirişinde, bedeninde ritmik bir melodi dalgalanıyor; teni, müziğin uyumuyla dans edercesine büyülü bir şekilde kasılıyordu.

Yaralı elini ay ışığının altında görebiliyordum. Kurumuş kan, siyah bir lekenin üstünde kızıl yarıklar çizmişti. Kemanın tellerinin çarpışır-

ken çıkarttığı o ses, Karan'ın içindeki siyah yangının kara alevlerindeki çatırtıya melodi olurken, yavaşça içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Çaldı. Durmadan. İçindeki sesi, elindeki sesle seviştirerek, büyük bir aşk ve belki de büyük bir kavgayla kemanına saldırdı.

Terlemişti. Ay ışığının kırık beyazı, onun tenindeki esmer denizde öyle bir parıldıyordu ki, gözümü ondan alabilmemin imkânı yok gibiydi. Pencerenin camına düşen yansımasını seçebilmiştim. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, gözleri kapalı, kaşları çatıktı. Hırsını, kavgasını, sustuklarını, yaşadıklarını ve belki de göremediğim her şeyi kemanına anlatırken, ben de ikisinin birbirlerine döküldüğü bu âna canlı bir şekilde tanıklık ediyordum.

Kanayan eli değil, kanayan ruhuydu.

Aniden bıçak gibi kesilen ses, Karan'ın kollarını aşağı indirmesiyle birleşip zamana kurşun gibi saplandı. Derin derin nefesler alıyor, omuzları hızla inip kalkıyordu, gözleri sokaktaydı.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesinin etrafına dolanmış yılanların acı dillerinden zehir akıyordu.

Onun kazağının kollarını avuçlarımın içine alarak, "Bilmiyorum," diyebildim.

"Yalnız kalmak istiyorum."

Başımı hafifçe salladım ama bunu görmediğini biliyordum. "Biliyorum."

"Öyleyse neden buradasın, Asi?"

Kazağını tamamen avuçladım, onun sert sesinin benim kalbimde yarattığı depremin geçmesini bekledim. Sert sesi, bir babanın kızına kızarken çıkardığı sese benziyordu. Yani hayallerimde böyleydi. Babalar, kızlarına bu ses tonuyla kızardı ve kızları korkar, sonrasında babalarından korkmalarına rağmen tekrardan babalarına sığınırlardı.

Ben de Karan'dan korktuğum zamanlarda bile Karan'a sığındığımı fark etmiştim.

"Beni cevapsız bırakma," derken sesi hâlâ sertti. "Bana verecek bir cevabın yok mu, Asi?"

Derin bir nefes alırken, "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Neden burada olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?"

"Bir nedeni olmak zorunda mı?"

Karan cevap vermedi. Bir elinde keman, diğer elinde kemanın yayı ile öylece, sırtı bana dönük şekilde dikiliyordu. Ona doğru bir adım attığım anda, "Orada kal," dedi sert bir şekilde. "Şimdi değil, ufaklık. Orada kal."

"Sorun değil," diye fısıldadım.

"Sorun olmayan ne?"

"Hiçbir şey sorun değil," derken sesime yerleşmiş gölgelerin içinde ağlayan melekler vardı.

Derin bir nefes aldı. "Git ve biraz uyumaya çalış."

"Karan..."

"Asi," dedi sert bir sesle. "Yalnız kalmak istiyorum."

Bu beni durdurmadı. Hızlı bir şekilde ona doğru yürüdüm ve hemen arkasında durdum. Gözlerimi sırtındaki kanatların ortasına sapladım. "İzin vermiyorum," dedim çenemi dikerek. "Yalnız kalmayacaksın."

Sertçe yutkundu. "Beni uğraştırma," dedi net bir sesle. "Lafımı ikiletme."

"Seni uğraştırıyorum," dedim bu kez daha ısrarcı bir tavırla. "Lafını ikiletiyorum."

Karan elindeki kemanı ve yayı sertçe yere attı, kopan patırtı kalbimin göğsümün içinde sabun gibi kaymasına neden olmuştu. Diğer Merve dehşete kapılarak kayalıkların arkasına saklandı ve yaklaşıp ona çarpmak üzere olan dalgadan kendini korumaya çalıştı. Aniden bana doğru döndü, sakin gözlerle ona baktım ama o buna beni kollarımdan tutarak sertçe pencereden tarafa çevirdi ve sırtımı boydan pencereye yaslayarak beni pencere ile arasına alıp sıkıştırdı.

"Laftan anlamıyor musun kızım sen?" diye gürledi birden. Yüzü yüzüme çok yakındı ve aramızdaki boy farkını yok etmek için kafasını tamamen eğmişti. Kuru kanın kokusunu alabiliyordum ama bu kan kokusu bile onun güzel kokusunu bastırmaya yetmiyordu. Kalbim tedirginlikle çarparken kocaman olmuş gözlerle kafamı kaldırarak öylece ona baktım. Ellerimi bileklerimden yakalayarak havaya kaldırdı ve pencereye yaslayıp beni tamamen hapsetti. "O küçük kafan almıyor mu?"

Siyah ve kısık bakan bakışlarının üzerine tıpkı siyah gül yaprakları gibi dikilmiş olan gür kirpiklerine baktım. Ayın ışığı gür kirpiklerinde bir ırmak gibi çağlıyordu. Düz, ifadesiz yüzüne yayılan gerginliği örtbas etmesi güçleşmiş gibiydi.

"Almıyor," dedim bir çırpıda. "Aldırsana."

"Asi," dedi sert bir sesle, dişlerini sıkıyor, dümdüz siyah gözlerle gözlerimin içine bakıyordu. "Amacın ne?"

"Ellerimi bırak."

Tutuşunu daha da sertleştirdi. "Amacın ne?"

"Ellerimi bırak, Karan," dedim dikkatle ona bakarken. "Bırak."

"Bana emir verme." Gözlerinde çok daha karanlık bir şeyler görür gibi oldum.

"Ellerimi bırak," dedim tekrardan. "Acıyor."

Ağzından ve burnundan verdiği sert nefesler dudaklarıma ve yüzüme çarpıp beni cayır cayır yakarken, gecenin karanlığını tutuşturan yangının ateşleri onun gür kirpiklerine sıçramıştı. Parmak boğumlarında yapış yapış duran kanın o rahatsız edici hissi bileklerime damgalanmıştı. Tutuşunu gevşetti. Gözlerindeki karanlık boşluk yerini ağzına kadar ateşle dolu siyah bir cehennem çukuruna çevirirken, "Beni odada beklemeliydin," dedi. Sesinin dallarından yükselen karanlık tenimi çizmeye başladı.

"Seni ilk kez böyle görüyorum," diye itiraf ettim gözlerimi bir an olsun onun keskin ifadesiyle çevrelenmiş güzel yüzünden ayırmadan.

"Görmemen gerekirdi."

"Ama gördüm."

"Evet," dedi donuk bir sesle. "Gördün, kız çocuğu."

Sertçe yutkunarak ona bakarken, "Elin..." diye fısıldadım, bu gece duyduğum, gördüğüm her şeyi hasıraltı etmeye çalışarak. "...ona bir bakmalıyız."

Gözleri bir an bileğimi kelepçeleyen eline kaydı, kanın izini görünce kaşlarını çatarak elini aniden geri çekti, boşta kalan bileklerim sarsılarak belimin iki yanına düştü. Bileğimde onun kanının lekesi vardı. Bu kalbimi dağladı.

Yüzündeki maske parçalanmıştı, canavarı görüyordum; kıyıda değildi, kumların üstündeydi, üstünden deniz suyu değil geçmişin kanı damlıyordu ve yüz yüzeydik. Bana bakıyordu.

"Önemli bir şey yok." Sırtını bana döndü, bir süre öylece bekledi. Sırtı hafif terliydi, gecenin koynunda elmas gibi parlayan tenini inceledim, sırtım hâlâ cama yaslıydı. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı, hareket etmedi, konuşmadı, hatta nefes aldığından bile şüpheliydim.

"Şu an bir çocuktan farkın yok," dedim kendimi tutamayarak. "Demek senin de kaçtığın bir şeyler varmış, ha?"

"Asi, sus."

"Önce bir adamın yüzünü, devamında da kendi elini parçaladın," dedim hiç düşünmeden. "Şimdi de parçaladıklarından kaçıyorsun, öyle mi? Şu eline bir bakmalıyız."

"Ben hiçbir şeyden kaçmıyorum." Yumruklarını sıktı. "Şimdi buradan çıkmalı ve beni odada beklemelisin."

"Eğer çıkmazsam beni de mi parçalarsın?"

Karan aniden hızla bana doğru döndü, gözlerimdeki ölü toprağı aralanmış, cesetler ellerini ruhuma uzatmıştı. Tek bir an düşünmeden aniden bana yöneldi ve beni camla arasına aldıktan hemen sonra dudaklarını dudaklarıma öyle sert bir açlıkla bastırdı ki, nefesimin omurgamı parçaladığını hissettim. Sanki omuzlarımda büyük bir kanat vardı ve ben daha o kanatları taşıyamıyorken, o kanatları kopartmaya çalışan biri beni geriye doğru çekiyor, ağırlık ile baskıyı arttırarak uçurumdan aşağı düşmem için uğraşıyordu.

Dili dudaklarımın arasından içeri girdiği an kör edici bir duygu göğsümde vahşice uludu. Parmakları doğrudan kalçalarıma indi, belimden düşen eşofmanına aldırmadan beni sertçe avuçladı. Alt dudağıma geçirdiği dişleri benden koparmaya çalıştıklarının güçlü tohumlarıydı. Daha ne olduğunu anlayamadan beni kalçalarımdan yakalayarak kucakladı, ben de anın getirdiği şoka aldırış etmeden bacaklarımı onun ince beline doladım. Eşofmanın paçaları neredeyse dizlerime kadar sıvanmıştı, bacaklarımda onun kaslı sırtının kıvrımlarını hissettim, dudaklarımdan hırıltılı bir inilti döküldü ve Karan'ın ağzı ağzımdayken hafifçe tebessüm ettiğini hisseder gibi oldum.

Karnım yanıyordu.

Parmaklarım hırsla dağınık saçlarının arasına girdi, tırnaklarımı diplerine bastırarak saçlarını çekiştirmeye başladım. Utancı parçalara ayırarak onun öpüşüne ayak uydurdum. Ben kucağındayken birkaç adım geriledi, tüm yük tamamen onun üzerindeydi, sanki kuş kadar hafifmişim gibi zorlanmadan beni öpmeye devam etti. Dudakları çeneme indi, ağzım aralanmış öylece ona bakıyordum. Gözlerinde siyah bir zehir, açtığı kuzguni yarıklardan yavaşça aşağı akıyor, tutku, derin bir kuyunun dibinde simsiyah güllerin tomurcuklarına annelik yapıyordu.

Dişlerini çeneme geçirdi, çenemdeki gamzeyi hırsla ısırdı ve ardından ısırdığı yerde ıslak dilini gezdirdi. Göğsüne yaslı olan göğsüm kalplerimizin ritmine ortaklık eden işgüzarlardı. Göğsüm göğsüne karışıyordu, zaman gecenin kollarında yıldızlara zehirli göğüslerini açıyor, ayın ışığını, akrebin ibresinden damlayan ölümcül sütüyle besliyordu.

Sağ göğsüme indirilen yumruğun sahibi onun sol göğsünün altında saklanıyordu. Tıpkı onun sağ göğsüne indirilen yumruğun sahibinin benim sol göğsümün altında saklanıyor olduğu gibi...

Aniden sırtımın tekrar cama çarpmasıyla dehşete düştüm, dudakları çenemden ayrıldı, yavaşça boynuma indi. Sıcak nefesini hırsla

boynuma akıtmaya başladı, boynuma akan nefes sanki orada donuyor, alçı gibi boynumu sarıyordu. Dudaklarını boynumda gezdirdi, yavaşça fısıldadı: "Seni parçalayacağım."

Sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki, buna dur diyemedim. Karan'ın beni kucağından indirmesiyle kazağın eteklerini yakalaması bir oldu. Büyük bir savaşa girişmiş gibi, gözü dönmüş bir hırsla kazağımı yukarı sıyırırken ona karşı koymadım. Çenesi kırmızı rujla boydan boya lekelenmişti, bu görüntü kasıklarımı sızlattı. Diğer Merve çoktan gözden kaybolmuş, zihnim bir mezarlık kadar sessiz ve ıssız bir yere dönüşmüştü.

Karşısında siyah bir sutyen ve ona ait eşofmanla öylece kaldığımda, elindeki kazağı kenara fırlattı, beni tekrar cama yapıştırarak tüm ağırlığını üzerime verdi. Bu cam, tam şu an parçalansa, tenimize batan cam kırıklarıyla birlikte aşağı uçacaktık. İkimizin de umurunda olan son şey sanırım buydu.

Dudakları usulca omzuma kaydı, omzumu yavaşça öptükten sonra, "Sınama beni," diye inledi boğuk bir sesle. "Oynama benimle, Çakıltaşı. Sınama beni." Sert nefeslerini omzuma verirken dudakları omzumda bir süre öylece bekledi. Çenemi gür saçlarının arasına yasladım, elimi onun ensesine koyup yavaşça okşamaya başladım. Yüzümün topraklarına yayılan durgunluk, kalbimdeki savaşın tam tersini savunur cinstendi.

"O adam haddini aşmıştı," dedim nefes nefese.

Karan cevap vermeden dudakları omzumda öylece beklemeye devam etti. Yavaşça geri çekildiğinde elimi onun üzerinden çektim, karanlığın örttüğü çıplaklığıma aldırış etmeden onun gözlerinin içine baktım. Siyah gezegen tüm ışıklarını söndürmüştü ama benzinle kuyruklarını tutuşturduğu yıldızlar harelerinde hâlâ yanmayı sürdürüyordu.

Gür kirpiklerinin kıstığı bakışları yüzümü boydan boya inceledi. Üst kirpiklerine tutunan hisler alt kirpiklerine örümceğin bacaklarına benzeyen ayaklarını sarkıtmıştı. Karan'ın gözleri bir an gözlerimden ayrılıp boynuma, oradan da göğsüme kayar gibi oldu ama kısa süren bu düşüş, tekrar gözlerime tırmanmasıyla yerini düzlüğe terk etti.

Çenesindeki ruj izine baktım, o tuhaf yabani, vahşi güdü göğsümü tekmeliyordu. "Senin bir kokun var," dedi alakasızca, sesinde kuru bir tat vardı. "Dünyanın diğer ucuna gitsen, bulurum seni kokundan."

Sertçe yutkundum. "Bulur musun?"

Başını hafifçe salladı, bana tekrar sırtını döndü ve başını havaya dikerek derin bir nefes aldı, omuzlarını havaya kaldıran bu nefesin kı-

yılarıma vurduğu dalganın şiddetini ruhumda hissettim. "Bulurum." Bir süre öylece durduktan sonra tekrar konuştu. "Onu da bulurdum."

Yutkunurken boğazıma bir şey saplandı. Zihnime anında yığılan soru işaretlerinin gösterdiği şey aynı şeyi işaret ediyordu. O?

"Ne?"

"Onun yüzü o kadar silik ki," dedi bana bakmadan. "Ama aynı zamanda o kadar net ki." Yutkundu. "Gözlerini hatırlıyorum. Makyaj yapmadığı zamanlarda onun bir peri kızı olduğunu düşünürdüm. Benim için daima orada olacağını düşündüğüm bir peri kızı."

Dudaklarım aralanmak istedi ama kelimelerim bile susmam gerektiğini belirten ruhsuz bakışlarını harflerin arkasından sunmuştu bana. "Yüzü bile yavaş yavaş yok oluyor ama kokusu yok olmuyor, Asi."

Kimden bahsettiğini sanırım anlamıştım. Ona doğru bir adım attım, olduğu yerden kıpırdamadı. "Koku nasıl unutulsun, Karan? Ruhuna sinmiştir, kazıyamazsın."

"Kaç kez battım dibe inan hatırlayamıyorum artık, velet," dedi, sesi solgundu. "Ama bildiğim bir şey var ise, o da dibin sonu yok."

"Dibin sonu yok," diye onayladım onu, ceplerime doldurduğum hayal kırıklıklarını avuçlayarak.

"Doğru," dedi Karan aniden. "Alkoliktim. Hayır, sadece alkolik değildim. Bunu senden saklamadım, içki içtiğimi sana söylemiştim. Ama senden sakladıklarım da vardı, hâlâ var."

Biliyordum. Yutkundum. "Bağımlı?"

"Bağımlı da değildim. Şu ana kadar hiçbir şeye bağımlı olmadım." Duraksadı. "Olmamıştım."

Kalbim sendelerken derin bir nefes aldım. Adamın söyledikleri kafamda yuvarlanıp bir çığ oluşturuyordu ve çığ bana doğru hızla yaklaşıyordu. "Uyuşturucu?"

Cevap vermedi.

Parmaklarım yavaşça ona uzandı. Kollarının boşluğundan içeri kayan kollarım onun beline sıkıca kenetlendi, iki elim karnının üzerinde buluştu, yüzümü onun geniş sırtına yaslayarak ona arkadan sıkıca sarıldım. Bunu beklemiyordu, bedenindeki ürperti, artçı bir kasıntıyla ödüllendi ama kısa sürdü, teninin gevşediğini hissettim.

"Geçti," diye fısıldadım kısık bir sesle.

"Terk edilmiş bir binada devamlı olarak yanan o aptal, sarı lamba gibiydim," diye mırıldandı büyük elini karnının üzerinde birleştirdiğim ellerimin üzerine koyarak. "Hiçbir şey ifade etmiyordum."

"Ediyorsun." Dudaklarımı sırtına bastırdım, Karan başını geriye atıp yan gözle bana baktı ama ona bakmadım.

"Annem için bir anlam ifade etmiyordum. Etmedim."

Kalbim sancıyla büküldü. "Ediyordun."

"Hadi ama küçücüğüm," dedi, sesinde soluk bir alay vardı.

"Öyleyse bile artık bir anlam ifade ediyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Artık ediyorum. Biliyorum."

"Sen kötü bir adam değilsin."

"Ama iyi bir adam da değilim."

"Bunun bir önemi yok."

"Biliyorum," diye fısıldadı tok bir sesle.

Ona daha sıkı sarıldım. Dudaklarımı sırtına bastırdım ve kıvrımlara söyleyemediklerimi sürttüm. "Baksana," dedi elini yavaşça elime sürterken. "Gidelim."

"Ne?"

Bana doğru döndü, beni kollarının arasına çekince ona karşı koymadım. Beni kucakladı, söylediği şeyin devamını getirmeden karşıdaki tekli koltuğa taşıdı. Koltuğa yerleşti, ben de hemen kucağındaydım. Karanlığın örtüsünü kullanarak üstümde yalnızca bir sutyenle ona sokuldum ve yüzümü onun sıcak boynuna yerleştirdim. Uzun, güçlü parmakları yavaşça belime doğru kaydı, belimi usulca okşamaya başladı. Sanki sırtımdaki her bir kemik, onun kemanının yaylarıydı ve o benim kemiklerime, kemana hükmettiği gibi hükmediyordu.

Yüzümü onun boynuna gömdüm. Kokusu zihnimin şehrinin kokusu oldu. Artık biri şehrime ayak bastığında onun kokusunu alacaktı, çünkü benim şehrim o kokuyordu. "Elin... İyi mi?"

"Evet," dedi tok bir sesle. Parmakları belimdeki turunu sürdürüyordu, bazen biraz yukarı çıkıp sırtımı karışlıyordu.

"Güzel."

"Ferit diye bahsettiği kişi babam," dedi bir anda. Biliyordum. Biliyordum ama bunu beklemiyordum. Kirpiklerim ağır ağır onun boynunda dolaşıyordu, her kırpışım, ona dokunuşumdu. Sessiz kaldım. Parmakları belimdeki gamzede durdu, gamzenin yarattığı çukurda dolaştı. "Hiç sorgulamıyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

"Hım?" diye fısıldadım parmaklarım çıplak göğsüne kayarken. Elimin altındaki göğsü alev alev yanıyordu.

"Ben senin aksine sana durmadan bir şeyler soruyorum."

"Evet," diye fısıldadım göz ucuyla ona bakarak. Çenesinde hâlâ ruj izleri vardı. Yanaklarımdaki his sobası tutuştu.

"Bazen kar gibi soğuk, bazen kor gibi sıcaksın, Asi. İki türlü de seni avuçlarımın içine almak zor."

Burnumu tekrar boynuna gömerken, "Bazen kar, bazen kor," diye fısıldadım.

"Ama daima benzin," dedi kısık bir sesle. "Benim benzinim."

"Kalbimdeki, belki de içimdeki bu sıcak soğuk dengesini bir türlü kuramıyorum, Karan." Derin bir nefes aldım, kokusu ciğerlerimi doldurup ruhumu neşterledi. "Soğuk bir bardak gibiyim ben. Bir gün cidden o sıcak çay içime dökülürken dayanamayıp çatlayacağım. İnsanlar ise, sadece o küçük çıt sesini duyacak."

"Çatla," dedi aniden. "Ben o bardağın ağzını parçalayacağını bilsem, dudaklarıma yaslarım."

"Her korkunç düşüncenin aydınlık, seni ışığa çıkarıp korkularını korkutan bir yanı olmalı. Işığı sevmesen bile, karanlığıyla koruyan ve seni karanlığının içine saklayıp yine korkularını korkutan bir yanı olmalı." Kafamı kaldırdım, onun geceden aydınlık, yıldızdan yanık kuzguni siyahı gözlerine baktım. "Sen o korkunç düşüncenin korktuğu yanımsın."

Yanaklarıma düşen saçı kulağımın arkasına itti, kirpiklerini yavaşça kısarak gözlerini kısaca yumup açtı, derin bir nefes aldı. Göğsünü şişiren nefes, canımdan can bulmuş gibiydi.

"Ulan sen var ya," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Her hatanın telafisisin, en büyük hata sen olsan bile."

"Karan..."

"Küçücüğüm," dedi içten bir sesle. "Çirkin kızım." Bana sarıldı, ben de ona sarıldım. Bu kez bir buzdan duvarı kendim parçaladım. Ben onun küçücüğüydüm, çirkin kızıydım, kelebeğiydim, çakıl taşıydım, velediydim, benziniydim.

O benim karanlığımdı.

Benzinin üstüne atılan ateşti.

"Gidelim," dedi tekrardan. Sesi boğuktu.

"Ne? Nereye?"

"Birlikte." Derin bir nefes aldı. "Belki hiç geri dönmeyeceğimiz bir yere, belki de filmi başlatmadan önceki fragmanı çekeceğimiz yere."

"Gidelim ama önce elini temizleyeceğim."

Güldü. İşte bu, gerçekten içtendi.

Ona bir kez daha sarıldım. Nasıl mı sarıldım? Yangında bir ev çöktü, ben oradan geçiyordum. O, küçüktü. Ateşlerden kurtuldu ama en-

kazın altında kaldı, yaralıydı. Onu çıkarmak istedim, kendi yaralarıma bakmadan. Ama o küçük elleriyle inatla, "Kendim çıkacağım!" dedi. Çıktı. Çıkana kadar da bekledim onu orada. Yaşadığı her acıyı yüzümü buruşturarak, ruhum sökülerek, içim içimi ip gibi sökerek izledim. O, o enkazdan çıktı. Ben ona, bir enkazdan çıkmış gibi sarıldım.

Kimsesizliği doğuştan değil, sonradan var edilmiş çocukların ölü ruhlarının mezarlığında terk edilmiş uçurtmalar ve rüzgârgülleri olurdu. Uçurtma baba, rüzgârgülü anneydi kimisi için. Kimisi içinse tam tersi...

Uçurtmada genelde kan izleri olurdu ve durmadan kopardı ipi, gökyüzünde kaybolurdu. Tıpkı uçup gitmeyi seçen babalar gibi...

Rüzgârgülleri ise bencildi. Rüzgâr olmadan dönmez, cansız bir nesne gibi öylece beklerler ya da nefesinizle beslenir, nefesiniz tükenince de yine sizden vazgeçerdi.

Bu da anneleri çağrıştırırdı bana.

Acaba Karan'ın uçurtması kimdi?

♣

Üzerinde haklı olmanın verdiği o boğaz gıcıklatan huzursuzluk vardı. Derin bir nefes aldı, dudaklarının arasında eğreti şekilde duran sigaranın damağında bıraktığı acı leke, geçmişinin tozlu kalıntılarını dişlerinin arasındaki boşlukları doldurmasını sağlamıştı. Gözlerini yumdu, düşündü. Tam o günü. Alnına boncuk gibi dizilen ter tanelerinin kozasını yırtarak tenini damgalamasına neden oluşunun hikâyesiydi bu...

"Karan," dedi Yaşar Çakıl meraklı gözlerle etrafı inceleyerek. "Hay Allah, nerede bu velet? Karan, neredesin aslanım?"

Küçük çocuğun iri, gür kirpiklerinin mesken tuttuğu o tıpkı ölüm çukurunu andıran siyah gözleri yine aynı pencerenin camına yaslanmıştı. Dışarıda uğursuz bir sessizlik, sonbahar yapraklarının sarı iskeletlerinin uçuşmasıyla biraz olsun bozulmuş gibiydi. Küçük çocuğun yatağının üzerinde boya kalemleri, fırçalar, boyalar ve her zamanki gibi boyama kitapları vardı. Küçük omuzlarının sızlamasına neden olacak cinsten bir sancı tüm bedenini bertaraf ederken, dedesinin adını mırıldanışını duymayacak kadar soyutlanmıştı yine dış dünyadan.

Bekledi. Bu bir yangındı ve o, yanan evin içindeydi. Bir uçurtmanın ipini tutsa, uçar mıydı bulutlara?

Siyah gözlerini kıstı, dudakları yine bükülmüştü ama inat ediyordu, ağlamayacaktı. O, güçlü bir erkek çocuğu olmak zorundaydı. Annesi

ona ağlamadığı zamanlarda daha çabuk alırdı istediğini. Ama annesi yoktu. Güçlü bir çocuk olmanın, ağlamamanın bir anlamı var mıydı artık?

Dudaklarını cama yaklaştırarak, "Ne zaman geleceksin, anne?" diye sordu kısık bir sesle. "Ya da gelecek misin?" Dudaklarından akan nefesin yarattığı buğu camı puslandırdı. Simsiyah kanatları olan bir kelebek, camın arkasında usulca sonbaharın tuvalini renklendirirken, küçük çocuk kelebeği takip eden bakışlarını ihtişamlı siyah kelebekten ayırıp, nefesiyle yarattığı puslu buğuya çevirdikten sonra işaret parmağını buğunun üzerinde kaydırdı. Buğulu cama, kanatları ihtişamlı bir kelebek çizdikten hemen sonra kelebeğe dikkatlice baktı. Dışarıda özgürce uçan kelebeğe benziyordu.

"Bir gün bir uçurtmayı değil, bir kelebeği bekleyeceğim. Benim için kanat çırpıp, benim dalıma konacak bir kelebeği," dedi burnunu çekerek. "O kelebek sen olmayacaksın, anne. Sen bir kelebek olamayacak kadar cansızsın."

Takvim yaprakları rüzgârın uğultusu ile sarsılıp uçuştu ve bir yaprak yavaşça zemine düştü. Düştüğü zeminde siyaha boyanmış çakıl taşları vardı. Bugün Işık Çakıl'ın ikinci ölüm yıl dönümüydü.

Bugün, Karan, o yangının içinden onu kurtaracak olan uçurtmayı beklemekten vazgeçmişti.

"Işık söndü, artık her yer karanlık, anne."

Genç adam bu anıya yüzünü buruşturdu. Sigarasından derin bir nefesi ciğerlerine doldururken, siyah gözlerini yağmurun ıslattığı cama çevirdi.

"Işığı yak demiştim, çocukluğumu değil, anne."

8. BÖLÜM: ÖZ

Sen bu kalbi hiç sevmedin baba ama bu kalp seni çok yakından tanıyor.

Sen bu ruhu hiç görmedin anne ama bu ruhun çatlaklarından senin sanatının siyah boyası akıyor.

Ellerinizde bir çocukluk, yetişkinliğimizi şekillendiren... Bizi neden sevmediniz?

Çalsak, bize açılacak binlerce kapı varken, yalnızca tek bir kapının önünde çürüttük kapıya vurduğumuz parmak boğumlarımızı ve diz kapaklarımızda açılmayan kapıların eşiğinin yara izleri...

Kanaması durmayan yaraların henüz bir kabuğu olmadığı için altındaki izin ortaya çıkacağı güne henüz çok vardı ama o iz daima var olacaktı. Belki de ben henüz kanaması durmamış bir yaraydım. İnsan yalnızca dokunabildiği yarayı mı sarardı? Karan'ın parmakları ruhumun yaralarında dolaşıyordu. İnsan bir ruha dokunabilir miydi? Karan benim ruhuma dokunuyordu.

Ruhuma dokunup, yaraları avuçlamayı başaran güçlü ellerin sahibinin ruhundaki kanı küf kokan yaranın sızısını kalbimde hissediyordum.

Karan, çalacağım tek kapının sahibiydi ve o kapının ne olursa olsun bana açılacağına beni inandırmıştı.

Ona inanmayı ben seçmiştim.

Bir gün ona inandığım için pişman olmayacağımı düşünüyordum, çünkü ona inanmam için beni hiçbir zaman zorlamamıştı. Ona inanıyordum. Neyi savunursa savunsun, savunduğu şeyin yanlış olduğuna emin olsam bile o şeyin doğru olduğuna inandırabilirdim kendimi. Bu-

nun sebebi söylediği şeyin yanlış ya da doğru oluşu değil, o şeyi Karan'ın söylemiş oluşuydu.

Herkesin bir özü vardı, ben kendi özümün bende değil onda olduğunu fark ettiğimde artık gerçek bir çıkmazın içindeydim.

"Defne'nin de bizimle gelmesi ne kadar doğru bir fikir?" diye sordu Billur valizin içine kırmızı boğazlı ama omuzlarında dekoltesi olan bir badiyi tıkıştırırken. Kızıl saçlarını gelişigüzel bir şekilde topuz yapmıştı ve iki firari saç teli yanaklarından aşağı sarkıyordu.

"Karan böyle olmasını istiyor," dedim sabit bir sesle. Hoş, yalnız başımıza bir yere gideceğimizi düşünmüştüm ama son anda Karan bundan vazgeçip, Billur, Bedirhan ve Sergen'i de davet etmişti. Sebebini merak etsem de ona bunu sormamıştım. Bedirhan kediyi birkaç günlüğüne bakması için Buket'e bırakmıştı.

"Defne'yle konuştun mu?" Billur derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, Karan'dan pek hoşlanmıyor."

"Konuştum." Bakışlarımı cama çevirdim, saat gecenin kaçıydı bilmiyordum ama gökyüzünü saran bulutlar yıldızların üstünü çarşaf gibi örtmüştü. "Defne böyle şeyleri sever, gelecek."

"Sizinkilere ne diyecek?"

"Kılıfına göre bir şey uydurur," dedikten sonra duraksadım. "Pek umursamazlar zaten."

"Peki nereye gideceğimizi biliyor musun? Hoş, benim canım hiç de bir yerlere gitmek istemiyor."

"Bilmiyorum."

Billur bir süre ayakta, olduğu yerde dikilerek beni izledikten sonra kaşlarını çattı, yatağın ucuna, dizimin dibine oturup elini omzuma koydu. "Sorun ne?"

"Hım?" Ona bomboş gözlerle baksam da, gözlerimin arkasında sakladığım, sık sık zihnimde tekrar eden görüntüler içimi bulandırıyordu. "Yok bir şey."

Tek kaşını kaldırdı. "Yok, öyle mi?"

"Evet, yok."

"Dede Bey'in, yani büyük moruğun evinden geldiğinden beri tuhafsın."

Sustum. Söyleyecek bir şeyim yoktu şu an. Karan'ın söyledikleri, yaptıkları, o adamın söyledikleri bir tohuma dönüşüp zihnimdeki toprağa gömülmüştü. Karan'a sormaya korktuğum şeyler vardı. Aslında sormak değildi korktuğum, asıl korkum alacağım cevaplardı. Hatta ala-

cağım cevaplardan çok, cevaplar ne olursa olsun ona olan güvenimin ve inancımın asla sarsılmayacağını bilmek korkutuyordu beni.

"Bir şey yok, her zamanki halim işte."

"Seni tanımaya başladım, bunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ve bundan hiç memnun değilim, bunu biliyorsun değil mi?"

Sırıttı. "Biliyorum."

"Ve anlatmayacağımı da biliyorsun?"

"Evet, biliyorum." Omzumu yavaşça sıkıp gülümsedi. Bana her zaman bir dost gibi yaklaşıyordu, bunu kalbimin içinde hissedebiliyordum, ben Billur'u hissediyordum. "Ama bu anlamayacağım anlamına gelmiyor."

Bir süre onun yeşil gözlerine dikkatle baktım. Yeşilin içinde mavinin ayak izleri vardı, iri bakışları yüzümün duvarının boyasını kaldırıp, katmanın en altındaki gerçek rengi görmek için canla başla çalışıyordu. Bazen beni görmeyi, beni gören bendeki nefreti bile yok sayacak kadar çok istiyordu. "Bakma şöyle," diye fısıldadım gözlerimi kaçırarak.

"Neden?"

"Bir gün gerçekten sana da yakalanmaktan korkuyorum."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Sana da?"

"Sana işte."

"Karan'a yakalandın, değil mi?"

Billur'a bakmadım, baksam görürdü biliyordum ama görmesindense ona bunu ben söylemek istiyordum. Suçüstü yakalanmış bir kız çocuğu gibi kafamı sallarken yanaklarımın içini dişledim. "Yakalandım."

"İşte ben bunu sen bana söylemeden çok önceleri anlamıştım zaten."

Anladığını anlayalı çok da uzun zaman olmamıştı. O yeşili baskın maviye dönük gözlerinde her zaman beni anlayan bir şeyler vardı zaten. Asla tam olarak inime sızamayacak olsa da, Karan'dan sonra beni görebileceğini bildiğim tek insandı Billur. Öyle ki, sanki ikisinin de ruhunda benzeyen bir şey vardı ve o şey yardımcı oluyordu benim kapımı aralamalarına. Sanki ikisinin de anahtarı aynıydı.

Şafak sökerken Billur çoktan uyuyakalmıştı. Bedirhan'ın ona verdiği odada, Billur'un yanındaydım, çünkü Karan ile birlikte kaldığımız odada tek başıma olmak ruhumun demir parmaklıklarını sıkıp aralıkları küçülterek beni kıstırıyordu. Karan hâlâ gelmemişti. Avuçlarımın arasında tuttuğum fincanın içindeki kahvenin çoktan buz gibi olduğunu fark ettiğimde onu sehpanın üzerine bıraktım ve pencereye doğru yü-

rüyüp omzumu pencerenin pervazına yaslayarak dışarıyı izlemeye başladım. Şafağın solgun mavisi, bir canlının ceset olmadan hemen birkaç saniye öncesinde çarpan son nabzı gibi gökyüzünün bağrında solgun bir şekilde çarparak etrafı aydınlatmaya çalışıyordu.

Zayıf mavi bir nabız... Şafağı buna benzetiyordum.

Karan yoktu. Sanki ruhumdaki kan pıhtılaşıyor, zihnimin içine siyah bir duman sızıp düşüncelerimin üstüne sinerek kafamdakileri kömürün karasına boyuyordu. O yokken karamsardım. Olduğum kişi olmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiş, başka bir kalıbın içine kendimi sığdırmayı hiçbir zaman denememiştim. Verdiğim nefes, pencerenin camını buğusuyla boyadı. Oluşan buğunun yüzeyine dokunan parmaklarım bir süre ne yapacağını bilmez şekilde öylece dursa da, sonunda hareket ettiğinde çizdiği şey bir ismin baş harfiydi.

Karan'ın baş harfiydi.

Kaşlarımı çattım.

"Neden?" diye sordum kısık bir sesle. "Bana bunu açıklayabilir misin?"

"Biliyorsun işte," dedi diğer Merve uzun süren bir sessizliğin sonunda dudaklarındaki asma kilidi parçalara ayırarak. *"Sadece görmek istemiyorsun. Sadece kabul edemiyorsun. Benden sana bunu açıklamamı istiyorsun, iyi de sen bunu kendine bile açıklayamıyorsun ki."*

"Biliyorum." Başımı sallarken bakışlarım tekrar mavinin yavaşça daha da açık bir kıvam kazandığı gökyüzüne çevrildi. "Sadece görmek istemiyorum. Sadece cevaptan korkuyorum. Sadece kabul edemiyorum."

"Nereye kadar kaçabilirsin ki? Bir gün bu hislerin attığı çelmeğe takılıp dizlerinin üstüne düşeceksin."

"Dizlerimin üstüne düşmekten korkmuyorum."

"Korkmuyorsun, çünkü Karan seni kaldırmak için orada olacak biliyorsun. Dizlerine üfleyen biri olduğunda, düşmek güzeldir, Asi."

Dudaklarım yukarı doğru gerildi, gözlerimi hafifçe yumduktan sonra tekrar araladım, o an bahçe kapısının aralandığını gördüm. Siyah takım elbisesinin içinde yorgun görünse de, her zamanki Karan'dı işte. Gömleğini kravatsız giymişti, takımının ceketinin önü açıktı. Siyah, pahalı ayakkabılarının attığı adımlar bahçenin içinde büyüdü, o adımlar beni içine çekip yuttu. Elleri pantolonunun cebindeydi, bakışları boş, soğuk ve durgundu. Kalbimin içindeki çetelenin iki yandan çekilerek yırtıldığını, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Havuzun önünde duraksadı. Ellerini pantolonunun cebinden çıkarıp takımının ceketinin iç cebine soktu. Cebinden sigara paketini çıkar-

dığını gördüm. Kutunun içindeki sigarayı dudağıyla çekip çıkardıktan sonra sigara paketini tekrar cebine koydu, ceplerini yoklayıp koyu gri, gümüşün en koyu tonundaki zipposunu çıkardı. Ateşin bir anda fırlayıp karanlık sayılabilecek kadar loş ortamı aydınlatışını izledim. Önce uzun bir şekilde uzayan ateş, ardından dimdik durdu, omuzları büyüyen bir adamın gelişen bedeni gibi irileşti, güçlü bir şekilde yanmaya başladı.

Karan Çakıl sigarasını yaktı. Kemikli yüzünün siyah gölgelerle ödüllendirildiği bu şafak vaktinde, sigarasının ateşiyle harmanlanarak yarattığı gri dumanı ciğerlerine doldurdu, elmacık kemiklerinin belirginleşip, yanaklarının içine çöküşüne şahitlik ettim. O mezar yine oradaydı.

Kaşları çatıldı. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken ciğerlerine doldurduğu gri dumanı dudaklarının arasından dışarı bıraktı, bunu yaparken kafasını kaldırıp gökyüzüne bakmıştı. Gri duman yüzünün çizgilerine dokunarak etrafa yayılmaya başladı. Sertçe yutkundu, âdemelması ileri geri kayarak zarif boynunda iç gıcıklayıcı bir şekilde hareket etti.

"Neden bu kadar..." Sustum. Kaşlarımı çattım, gri dumanın ondan uzaklaşıp gökyüzüne doğru kıvrılarak yok oluşunu izledim. Bir süre yalnızca kafasını hafifçe kaldırmış şekilde gökyüzünü izledi.

Gözlerini yumarak kafasını indirecekti ki, o kapanan gözler tekrar açıldı ve o an aramızdaki cam göz göze gelmemize engel olmadı.

Çizdiğim baş harfi ikimizin ortasında tıpkı bir gerçek gibi asılı duruyordu.

Çürüyen mantık, kalbin inatla ona indirdiği tekmeleri artık hissetmiyordu. Nefesimi tuttum. Bakışları yüzümün kıvrımlarında dolaştıktan sonra aramızda asılı duran harfe indi. Harfin etrafından buharın eriyen su damlaları tıpkı gözyaşları gibi akıyordu.

Karan, gözünü çizdiğim harften ayırmadan dudaklarını bir kez daha sigaranın siyah filtresi ile buluşturdu.

Dumanı içine çekti.

Beni içine çekti.

Onun ciğerlerine bir zehir gibi gömüldüm.

Gözleri çizdiğim harften ayrılıp bana saplandı, saplandığı yerden kanamaya başladım. Sigara dudaklarından uzaklaştı. Dudağının sol tarafı serseri bir kıvrımla yukarı doğru kıvrıldı. Ardından gözlerini kısıp başını iki yana sallayarak ilk kez dişlerini göstererek genişçe sırıttı, gri dumanı gözlerimin içine bakarak üfleyip kaşlarını kaldırdı. Yanaklarımın ısındığını, karnımın yanmaya başladığını hissettim. Bu adamın üzerimdeki etkisi nefret edilesi olduğu kadar tapılasıydı da aslında.

Sanki Karan bir illüzyonistti ve ben onun büyüsüydüm.

Sırrımı sadece o bilebilirdi.

Bana göz kırptıktan sonra içeri doğru yürüdü, tıpkı bir sihir gibi gözden kayboldu. Bir süre belki de uzunca bir süre olduğum yerde öylece dikilip kalbimin atışlarının normale dönmesini bekledim. Avuçlarım, boynum ve karnım körük gibi yanıyordu. Derin bir nefes alarak pencereden uzaklaştığımda bakışlarım yatağın üstünde yüzüstü yatan Billur'a kaydı. Altında kısacık yeşil bir şort, üstünde siyah bir sporcu atleti vardı. Üşüyeceğini varsayarak ayak ucundaki beyaz pikeyi üstüne örttüm ve odasından çıktım.

Üst katın koridorunun ışığı yanmıyordu ama koridorun sonundaki pencereden içeri sızan mavi ışık önümü görmem için yeterliydi. Çıplak ayaklarımın küçük adımları koridorun diğer ucuna, merdivenlere yöneldiğinde, birinin merdivenlerden yukarı tırmandığını duyabilmiştim. İrkildim. Kendinden önce kokusu geliyordu. Bunu seviyordum. Sıcak, yoğun ve acı bir kokusu vardı. Yukarı tırmanan gölgesi merdivenlerin üstüne devrilmişti. Bakışlarım onu yakalayacağı anın arkasına saklanmış öylece beklerken sonunda onu gördüm. Bana doğru yaklaşırken dışarıdaki soğuğu da yanında getiriyordu. Soğuğun kokusunu ve teninden gelen sıcak kokuyu aynı anda soludum.

"Uyumamışsın," dedi abanoz sertliğine rağmen sakin gelen sesiyle.

"Uyumadım."

Ona doğru bir adım attım, etrafında beyaz sargı olan elini merdivenin başındaki korkuluğa koyup baştan aşağı beni süzdü. Altımda siyah kısa penye bir şort, üstümde tek omzu düşmüş bol, yün bir kazak vardı.

"Sen böyle üşümedin mi?"

"Üstümde kazak var."

Bakışları yüzümde kısaca gezdikten sonra çıplak bacaklarıma kaydı, çenesiyle bacaklarımı işaret ederek, "Bacaklarından bahsediyorum," dedi sakince. "Soğuktan bembeyaz kesilmişler. Hoş, senin tenin her zaman ay gibi."

"Ha..." Bakışlarım bacaklarıma kaydı. "Üşümüyorum ki."

Bana doğru bir adım attı. "Demek üşümüyorsun ki."

Kafamı kaldırdığım an yüz yüze geldik. Bir an gözlerim kocaman açılsa da ona renk vermemeye çalıştım. "Evet, üşümüyorum."

"Ki eklemedin."

"Ne?"

"Üşümüyorsun ki."

Boyu benden uzun olduğu için kafamı kaldırmak zorunda kaldım. O benim aksime kafasını eğmek yerine sadece gözlerini indirerek bana üstten üstten bakıyordu.

"Evet."

"Söylesene," dedi bana dikkatlice bakarak. "Az önceki gibi."

Ayak parmaklarımı içe doğru çektikten sonra bakışlarımı ondan kaçırdım. "Üşümüyorum işte."

Sargılı eli bir an belime kaydı ve tenimdeki elektriklenmeyi onun da hissettiğini düşündüm. Bir an nereye bakacağımı şaşırdım. Büyük avucunu belime bastırıp beni kendine doğru çekti, göğsüm onun göğsünün epeyce altına yapıştı. Kafamı kaldırıp irileşmiş gözlerle alttan alttan ona baktığımda, aynı şekilde gözlerini indirmiş, kısık bakan mezar siyahı gözlerinin esareti altına almıştı beni.

"Az önceki gibi."

"Karan."

"Söyle, küçücüğüm."

Titreyen kirpiklerimin altındaki ürkek bakışlar bir an onun keskin bakan gözlerinden ayrılıp dolgun dudaklarına düştü ama o kadar çok panik yapmıştım ki, yakalanmaktan korkarak bakışlarımı hemen gözlerine çevirdim.

"Üşümüyorum ki."

Burnunu alnıma sürttü, ardından biraz eğilip burnunu burnuma sürttü ve o an tekrar göz göze geldik. Gür ve siyah kirpiklerinin içinde tüm renkleri yutan içi iri, bakışları kısık derin siyah gözlerine baktım. Onun gözleri gece yarısı okyanusu gibiydi, dibinde neler olduğunu gece bile bilmiyordu, gece bile siyahını onun dibine ulaştıramıyordu, çünkü okyanusun dibi zaten zifir gibiydi. Bir an o okyanusun dibindeki midyeleri düşündüm, o midyelerin içinde gözyaşları vardı, sonra aklıma hazinelerin saklı olduğu büyük, eski, kahverengi sandıklar geldi, bu hazine sandıklarının içinde yaratıkların kopmuş el ve bacakları saklanıyordu.

Zihnim bir hortuma dönüştü, okyanusun içinde ilerleyerek hazinenin peşine düştü; yaratık oradaydı, dibe çökmüştü ve kafasını kaldırmış beni izliyordu, hortumum ne kadar kuvvetli olursa olsun ona dokunamıyordum.

"Ay ışığı saklanmış harelerine," diye fısıldadı sıcak nefesi dudağımın üstündeki sus çizgisine çarparken. "Bakma öyle yakamozu yanmış gece gibi bana."

Aslında gözlerinde geceyi taşıyan adam oydu. Parmaklarım farkında olmadan göğsüne dokundu. Avuçlarımı ikimizin arasına, onun göğsünün üstüne yerleştirip alnımı alnına yasladım. "O zaman sen de bakma öyle bulutun içine saplanmış ay gibi."

"Nihayet gece ayını buldu."

"Ayın gece olmadan bir anlamı yok."

"Gecenin ay olmadan bir anlamı yok."

"Gece karanlık, senin gibi."

"Bazı insanlar ayın ışığını görmek için geceyi bekler." Avucunu tamamen belime bastırdı. "Bazı insanlar sadece ay ışığı için geceyi ister."

Sertçe yutkundum. "Öyle mi?"

"Sence?"

"Sen öyle diyorsan..."

"İnanır mısın?"

Dilimin ucunda yanan ateşe aldırmadım, ilk kez gözlerimde gerçek bir ışıkla ona baktım. "İnanırım."

Başını iki yana salladıktan sonra belimde duran avucu sırtıma yükseldi, diğer kolu da beni sıkıca sardı. "Aptal velet." İç çekti. "Küçük kızım benim."

Avuçlarım yaslandığı göğsünden kayıp düştü, ardından kollarımı onun ince beline doladım, yüzümü göğsüne yaslayıp, tıpkı bana sarıldığı gibi ona sarıldım.

Zaman ne kadar akarsa aksın, sonum yine bu kollar olacaktı sanki benim.

♣

"Defne'nin bizimle gelmesi ne kadar doğru bir karar?" diye sordum yan tarafımdan akıp giden yolu izlerken. Sokak lambalarının turuncuya dönük ışıkları yüzümü bir aydınlatıyor, bir akşamın koyu mavi karanlığına itiyordu. Bunu seviyordum.

"Benimle yalnız kalmak istiyorsun." Bunu söylerken sesindeki alayı işittim ama aldırmadım. Haklıydı. Yalnız olacağımızı düşünmüştüm.

"Bununla ilgisi yok. Sadece merak ediyorum."

"Siz kardeşsiniz," dedi sabit bir sesle. "Daha fazla vakit geçirmeniz gerektiğini düşündüm."

Karan'ın sakladığı, bildiği ama bana söylemediği bir şey vardı sanki. O gece sadece benimle uzaklaşmak istediğini düşünmüştüm, şimdi

ise etrafımızda insanlar olacaktı. İki kaşımın ortasında derin bir yarık oluştu, bu yarığın içine düşüncelerimi doldurdum ve bunu Karan'a servis etmekten çekinmedim.

Oturduğumuz evin olduğu sokağa yaklaşan arabanın içinde bir an için gerçekten gerildiğimi hissettim. "Defne'yi arayacağım," dedim kısık bir sesle. "Sokağın başına çıksın."

"İyi fikir."

Sırt çantamdan cep telefonumu çıkardım, Karan arabayı bir köşeye çekmişti ama bu köşeden bizim evin olduğu sokağın başı görünüyordu. Duraksadım. Parmaklarım rehberde dolaşırken gözlerim ön camdaydı. Bu sokakta yürüyen, kısa okul eteğinin altına siyah çorap giyen o kız mıydım ben hâlâ? Bu sokağın yağmurlarında ıslanan, bu sokağın kaldırımlarına ayak izlerini bırakan o kız mıydım? Zihnimin içinde açılan çukurun dibinde çığlık atan, kör gözlerine kendi tırnaklarını saplayan o küçük kızın sesi sanki sokağın başından geliyordu ama aslında o ses çukurun içinden yükseliyordu.

Dibin dibi olur muydu? Oluyordu.

O kızın ayaklarının altındaki çamurun da bir dibi vardı, kızı bataklığın içine doğru çekiyordu. Bir süre sonra kör gözlerinin görmemesinin sebebini karanlığa bağlayan o kız, çukurun yarattığı bataklığın içine karnına kadar gömüldü.

"Arayacak mısın, Çakıltaşı?"

Bakışlarım beni hemen üzerine yatırarak defalarca kez parçalayan, infaz eden geçmişin üstünden kalktı. Defne'yi arayıp telefonu kulağıma götürdüm, boşta duran elim farkında olmadan üstümdeki kot ceketin eteğini tutup avuçlamıştı.

İkinci çalışta açtı.

"Çıkıyorum," diye fısıldadı Defne pürüzlü bir sesle. "Bir dakika."

Duraksadım. "Her şey yolunda mı?"

"Seninle konuştuğumu bilmiyorlar. O evde," diye fısıldadı tekrardan. "Çıkıyorum şimdi, sokağa girmeyin sakın."

Huzursuzluk, koyu bir gölge gibi kalbimin üstüne devrilince Karan'a baktım. Büyük bir dikkatle beni izlerken sargılı eli direksiyonu tutuyordu. Tek kaşını kaldırarak soru işareti dolu gözlerle bana baktığında, "Tamam," diye fısıldayarak telefonu kapatıp kucağıma koydum. "Tuhaf davranıyor."

"Nasıl yani?"

"Bir şeylerden korkuyor gibi." Karan'a baktım. "Tuhaf."

Karan'ın yüzündeki ifadenin sarsıldığını görür gibi oldum ama o kadar hızlı toparladı ki, o kısa sarsıntıdan herhangi bir sonuç çıkaramadım. Bir süre dikkatli bakan siyah gözleri yüzümü en ince ayrıntısına kadar inceledikten sonra bakışlarını benden uzaklaştırıp ön cama çevirdi.

Bekleyen bir insan için bir dakikanın bile uzayıp, asırlara pay ediliyormuş gibi hissettirdiği zamanlar olurdu. Tam şu an ben de öyle hissediyordum. Defne sokağın başında göründüğünde gevşedim, aniden çiselemeye başlayan yağmur taneleri onun buz mavisi rengindeki kotunu koyu renk lekelerle doldurmuştu.

Arabanın silecekleri çalıştı. Karan arabanın kilidini kaldırdı, Defne arka kapıyı açtı sırt çantasını içeri koyup ardından kendi de içeri girerken, "Çok beklettim mi?" diye fısıldadı, sesi gerçekten kısık çıkıyordu. Arkama doğru dönüp dikkatle ona baktım, genişçe gülümsedi ama gülümseyişi gözlerine ulaşamamıştı. "Nasılsın?"

"Aynı," dedim kısık bir sesle. "Sen nasılsın?"

"İyiyim."

Karan arabayı çalıştırdı, gözlerim hâlâ arka koltuktaki ablamdaydı. Arabanın içi karanlık olduğu için yüzünü net olarak göremesem de, saat ve tarih göstergesinin kızıl ışığı yüzüne çarptığı an gözlerim şokla irileşti. Defne'nin kaşında bir yarık vardı, henüz kabuk bağlamıştı.

"Bu ne?" diye bağırdım aniden. "Kaşına ne oldu senin?"

Defne bir an Karan'a bakıp utanarak parmağını dudağına götürdü, sus işareti yaptı. "Dur," diye fısıldadı. "Bir şey olmadı."

Karan, Defne'nin rahatsız olduğunu anlamış gibi bize hiç bakmadan yola odaklanmış arabayı kullanıyordu, elimi arka tarafa atarak onun bileğini yakaladım ve dişlerimin arasından, "Bunu bana onun yaptığını söyleme sakın," diye tısladım. "Sakın, Defne. Sakın."

Defne başını iki yana sallarken, "Hayır, hayır," dedi telaşla. "Yemin ederim ki o yapmadı, yemin ederim."

Kaşındaki yarığa baktım. Bu meseleyi Karan'ın yanında konuşmak istemiyordum ama içimden bir ses, Karan'ın Defne'yi boşuna yanımızda götürmek istemediğini söylüyordu.

"Karan," dedim sakince. "Sahile gitsek? On dakika."

"Birkaç saat içinde yola çıkacağız," dedi başını sallayarak. "Biraz hızlı olsun konuşmanız."

Anlamıştı. Bir şey söylemek yerine başımı sallamakla yetindim. Başımı koltuğa yasladığımda dikiz aynasından Defne ile göz göze geldik. Benim koyu renk gözlerimin aksine onun açık renk olan gözlerinde

bir şeyler görür gibi oldum ama karanlık onun gözlerine öyle sıkı tutunmuştu ki, bana göstermeye korktuğu ne varsa o karanlığın arkasına saklanmıştı sanki.

Sanki bir fırtınanın ortasında duruyordu, üstünde incecik bir elbise vardı ve fırtınanın devirdiği ağaçlar, binalar, yıkılabilecek olan her şey onun üstüne yıkılıyordu. Hatta sanki biraz gökyüzü de onun başına yıkılacaktı. Öyle bakıyordu. O fırtınayı çıkaran benmişim gibi hissettim. Belki de onun üstünden geçen fırtına bendim.

Karan arabayı sahile yakın bir yere park ederken, "Çok uzaklaşmayın," dedi omzunun üstünden bana bakarak. "Ben burada bekliyorum."

"Tamam." Telefonumu sırt çantamın içine koyduktan sonra arabanın kapısını açtım, Defne'ye, "Hadi," dedim çenemle dışarıyı işaret ederek.

Yağmur hâlâ çiseliyordu ama bu benim için bir sakınca oluşturmuyordu. Defne arabadan çıktı, açık renkli saçlarını kapüşonlusunun şapkasının içine sakladıktan sonra ellerini kapüşonlunun ceplerine soktu. Karşıdan karşıya geçtikten sonra Hello Büfe'nin çaprazındaki çardaklardan bir tanesine doğru yürüyüp oturduk. Çardakların üstü kapalı olduğu için çiseleyen yağmurdan nasibimizi almıyorduk. Birkaç saniyeyi dakikaya çeviren o sessizlik, ikimizin de gözlerinin denizin yüzeyinde kesişmesiyle son buldu. Yağmur damlaları denizin üstüne her düşüşünde yarattığı girinti çıkıntıları izlerken, "Anlatacak mısın?" diye sordum sakin bir sesle, gözlerimdeyse, her an onun yakalarına yapışacak bir yırtıcının keskin pençeleri nöbet tutuyordu.

"Babam yapmadı."

Yutkundum. "Yani biri yaptı?"

"Evet ama bu kişi babam değil."

Gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldım. Aldığım nefesi düşüncelerime bir bir pay edip sağlıklı düşünmeye çalıştım. "Peki kim?"

"Babamın beraber olduğu kadın yaptı, Merve."

Biri elindeki kenarı tırtıklı bıçağı yüreğime saplamış, tırtıklı yüzeyi damarlarımda kanırtarak çekip beni parçalamıştı sanki. Tırnaklarım bilincim dışında kotumun kumaşına saplandığında gözlerim aralandı.

"Onları yakaladım," diye fısıldadı sanki asıl suçlu oymuş gibi.

Cevap vermedim ama bu onu susturmadı.

"Elbette babamın yanında olmadı bu, sanırım bu kadarına da izin vermezdi değil mi? O kadını buldum, konuşturmak istedim ve sanırım ilk kez bir kadına saldırdım. Bilmiyorum." Güldü. "Ona karşı hiç şansım yoktu, kadın iyi dövüşüyor."

"Hâlâ onu mu savunuyorsun?" diye bağırdım bir anda. Büfedeki birkaç kişinin bakışları bizi bulunca başımı iki yana sallayarak kaşlarımı çattım, ağzım aralandı, kelimeler dilimle buluşmadı ve ağzımı tekrar kapatıp dizime avuçlarımı vurarak hırladım. "O kadın sana nasıl dokunabilir?" Oturduğum yerden fırladım. "O kadın sana nasıl dokunabilir lan?"

Defne ürpererek ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde artık tüm gözler üstümüzdeydi. "Lütfen," diye fısıldadı etrafa bakınarak. "Sakin olur musun? Ben iyiyim. Gerçekten."

"O benim ablama o pis elleriyle nasıl dokunabilir?" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Çıldırmış gibiydim. O an, o kadını önüme koysalar hiç düşünmeden belki de bir cinayet işleyebilirdim. Evet, bunu yapabilirdim. Bir insanın yüzünü öpmek de isteyebilirdin, parçalamak da. Şu an parçalamak istediğim bir yüz vardı ve bu yüzün sahibi o kadındı.

Defne omuzlarımdan yakalayarak, "Karan beni korudu," dedi aniden.

Bir an bakışlarım buz kesti. "Ne?"

"O kadın bana daha büyük zararlar verebilirdi, Karan beni korudu. O adam iyi biri."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Karan nereden çıktı?"

"Bilmiyorum." Defne beni serbest bırakıp başını iki yana salladı, dudaklarını endişeyle ısırdı. "Bak kadın bizim okula yakın bir yerde çalışıyor. Ben babamla onu yakalayıp konuyu anladıktan sonra o kadını takip ettim ve..." Defne elini alnına koydu. "Bak, çok sinirliydim."

"Karan'ın bu konuyla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum," dedi Defne. "Kadın eczacı ve Karan da o sırada o eczaneye girmişti."

"Eli," diye fısıldadı diğer Merve. *"Eli için bir şeyler alacaktı."*

Ona dikkatle baktım. "O kadın sana başka bir şey yaptı mı?"

"Hayır," dedi Defne utanarak. "Karan beni korudu. Ben hiç iyi değildim, gerçekten iyi değildim ve... Ben..." Defne bana baktı. "Ben..."

"Ağlama," dedim dişlerimin arasından. "Şimdi değil."

"Ben tüm bunları kaldıramıyorum, Merve!" diye bağırdı Defne kimseyi umursamadan. Ardından gözyaşları gözlerinden öyle hızlı akmaya başladı ki, birkaç saniye içinde boynuna kadar ıslanmıştı. Hıçkırıklarını dizginleyemedi. "Ben senin kadar güçlü olamıyorum, altından kalkamıyorum. Onu seviyorum buna engel olamıyorum, ona hak vermek istiyorum buna engel olamıyorum, kendimi onun yerine koyuyorum ve buna da engel olamıyorum. Onu haklı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama onu haklı çıkaramıyorum!" Elleriyle yüzünü kapattı. "Onu sevmekten nefret ediyorum!"

Avuçlarım yüzümü boydan boya karışladı ardından başımı gökyüzüne kaldırdım, birkaç yağmur damlası kirpiklerimi ıslattı. Tekrar Defne'ye baktığımda baktığım yerde bir enkaz görmüştüm.

"Annemi küçük görmesinden, annemin korkak olmasından, o kadını hayatımıza sokmasından, bizi sevmemesinden nefret ediyorum." Hıçkırdı. "Annem kadar korkak olduğum için kendimden de nefret ediyorum. Düşüp duruyorum."

"Ben onu sevmedim mi sanıyorsun?" diye fısıldadım ona doğru bir adım atarken. "Ben senin gibi olamıyorum, diyorsun. Ben onu sevmedim mi sanıyorsun?" Başımı sol omzuma yatırdım. "Ben, onu sevdiğim için kendime düşman olmadım mı sanıyorsun?"

Defne'nin parmakları aralandı, elleriyle örttüğü yüzünün bir kısmını gördüm. Göz göze geldik. Burnunu çekti. "Çok zor, biliyorum," diye fısıldadım. "Düşüp duruyorsun. Sıçtığımın yerinde aynı yere kapaklanıp duruyorsun. Kalkıyorsun, sonra tekrar aynı yere düşüyorsun. Dizlerin çürüyor, düştüğün yer çürümüyor. Yer çürür mü hiç aptal diyorum kendime. Sen zaten çürümeye mahkûmsun, yerden ne istiyorsun? Ben bunu zaten biliyorum. Ben bunu zaten kendime hep söylüyorum. Sen kime, neyi anlatıyorsun?"

"Merve..."

"Öleceğimi sandım," dedim ona dikkatle bakarak, sanki ağzımın kenarından içine zehir yayılmış kan akıyordu. "Defalarca kez *'işte şimdi ölüyorum'* dedim kendime. Sonra ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Ölmedim."

Yağmur şiddetini arttırdı. Hızlı bir şekilde yeryüzünü yağmalayan yağmur damlalarının ıslattığı siyah saçlarım yüzüme yapışmaya başladığında, Defne de ben de sessizdik. Geçmişin içinden fırlayan, bize doğru koşan o aç, yırtıcı ve vahşi kaplan sanki ikimizi de yere devirmişti. Dudaklarımdan yağmurun suyu akarken burnumu çektim.

"Seni kurtaran biri var," dedi Defne elinin tersiyle yüzünü silerken. "En azından seni kurtaran biri var."

Karan'ın varlığından bahsettiğini biliyordum. Beni Karan'dan başkasının kurtarmaya tenezzül etmeyeceğini de biliyordum. Beni Karan'dan başka birinin kurtarmasına izin vermeyeceğimi de biliyordum.

Ben aslında birçok şeyi biliyordum.

"Oturduğun yerde birinin seni kurtarmasını bekleyemezsin. Bunu yapamazsın," dedim kelimelerimi ıslatan yağmur suyuna aldırış etmeden. "Gözünü aç, biz büyüdük ve acılar da bizimle birlikte büyüdü."

Defne kapüşonlusunun şapkasını indirdi. Yağmur damlaları artık onun da saçlarını ıslatıyordu. Açık renk saçları, yağmurun etkisiyle birkaç ton koyulaştı. Bana doğru bir adım attı, artık tamamen yan yana sayılırdık ama aslında birbirimizin karşısındaydık.

Aslında biz hep birbirimizin karşısındaydık.

"Ben bu acıyı kabul etmek istemiyorum," dedi muhtaç gözlerle bana bakarak. Sesindeki o acı benim kemiklerimi kırıyordu. "Dünya üzerinde binlerce acı varken, neden en büyük acı bana aitmiş gibi hissediyorum?"

"Çünkü herkes öyle hisseder."

"Ne?"

"Her zaman dünya üzerindeki en büyük acı sana aitmiş gibi hissetmek zorundasın," dedim kendimden emin bir şekilde. "Çünkü o acı sana ait ve onu yalnızca sen o şekilde hissedebilirsin. Bir başkasına ver acını, senin gibi hissedebilir mi? Al bir başkasının acısını, onun gibi hissedebilir misin?" Sertçe yutkundum. "Her zaman için dünyanın en büyük acısı sana aitmiş gibi hissedeceksin, çünkü o acıyı senden başkası aynı şekilde yaşayamaz. Her acı sahibine göre şekil alır."

"Çok mu abartıyorum?"

"Ayağını masanın bacağına vurmakla, ruhunu bir toprağın altına kendi ellerinle gömmek arasında büyük ve derin bir fark vardır," diye fısıldadım. "Ve sen ayağını masanın bacağına vurmadın."

"Vursaydım daha az acırdı."

"Vursaydın acırdı ama bu kadar değil."

Yalnızca bana baktı. Onun kahverenginin en açık tonu, elaya dönük gözlerine bakarken dudaklarımın arkasında üstlerine kilit vurduğum daha çok kelime, daha çok cümle vardı ama bunu ona tek seferde verip, onu daha fazla gerçekle yüzleştirmek istemiyordum. Bu kadarı kâfiydi. Onun için de benim için de.

"Neden bu kadar güçlüsün?" diye sorarken elinden her şeyi alınmış küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Çok değil, birkaç ay önce aynı şekilde bu kez ben Karan'ın karşısında dikilirken acaba Karan da benim düşündüklerimi mi düşünüyordu?

"Belki güçlüyüm, belki değilim, belki de daha güçlü olabilirim." Elimi onun ıslanan omzuna koyup hafifçe sıktım. "Önemli olan güçlü olmak değil, güçlü hissetmek."

"Ne?"

"Hissedilmeyen gücün hiçbir anlamı olmuyor da, ondan diyorum."

Defne boşta duran elimi kavrayıp elinin içine hapsetti. "Güçlüsün, Merve."

Cevap vermedim ama elimi de onun elinin hapsinden kurtarmadım. Dudaklarımda harflerin bıraktığı lekeler yağmurun suyuna karışıp eriyor, akıp gidiyordu. Sanki ağzımda mürekkep vardı ve kaderimi kendi kelimelerimle ben çiziyordum. Bir kader vardı, kadere inanıyordum ama o kaderin mürekkebi bizim elimizdeydi, bunu biliyordum. Kaderimiz için yaratıcıyı suçlamak anlamsızdı, bize mürekkebi verdikten sonra her şeyi bize bırakan oydu. İyiyi de kötüyü de kendimiz yaratırken, yarattığımız iyiyi ve kötüyü çizmemiz için bize verdiği mürekkepten dolayı onu suçlayamazdık.

"Gidelim," diyebildim. "Biraz uzaklaşmaya senin de ihtiyacın var."

Arabaya döndüğümüzde tamamen ıslaktık ama Karan hiçbir şey sormamış, imalı tek bir bakışta bile bulunmamıştı. Neden bir anda fikrinin değiştiğini, yalnız kalmak isterken bir anda Defne'yi ve diğerlerini de bu kaçış planına dâhil ettiğini şimdi daha berrak bir şekilde görebiliyordum. Bana söyleyememişti. Eğer yalnızca Defne'yi çağırmış olsaydı nem kapacağını biliyordu, anlamamam için diğerlerini de davet etmişti. Isıtıcının sıcak dokunuşları ıslak bedenimi hafifçe ısırırken göz ucuyla ona baktım.

Sokak lambalarının ısrarla onun yüzünü aydınlatmaya çalışan turuncu ve sarı ışıkları altında parlayan siyah kirpiklerinin üstüne oturup dünyayı o kirpiklerin üstünden izlemek ne güzel olurdu.

Benden sakladıklarıyla bile bana doğruyu söyleyen tek adamdı Karan Çakıl.

Bedirhan'ın evine geldiğimizde ıslak olduğumuz için kötü bakışlarına maruz kalsak da, Bedirhan ablamı tanımadığı için pek huysuzluk yapamamış, daha doğrusu bana bile laf söyleyememişti. Önce Defne, ardından da ben duş aldıktan sonra hazırlanmaya başladık. Billur çoktan hazır olduğu için pencere kenarında gizli gizli sigara içiyordu çünkü Bedirhan evinde sigara içirtmemek konusunda çok katıydı.

"Allah belanı vermesin senin!" diye bağırarak girdi Bedirhan odaya. Ardından Defne'ye sevimli sevimli gülümsedikten sonra kısık bakışlarını Billur'a çevirdi. "Kız nikotin diye kurutup çarşaflara sardığım tipsiz kırmızı kafalısı. Kız sana kaç kez dedim benim evimde o ucuz sigarandan içemezsin diye?"

"Ulan pencere açık," dedi Billur sigarayı saklayarak. "Sen bu kokuyu nasıl alıyorsun, tazı mısın?"

"Hoşt, düzgün konuş, kokarca. Benim şu naif burnum her kokuya duyarlıdır. Danimarka'da osursan o kokuyu buradan alırım ben, sümsük."

"Dün gece bayağı güzel kokular aldın o zaman, Bedirhancığım," dedi Billur iyice çirkinleşerek. Defne ile şok olmuş gözlerle ikisine bakıyorduk. Bedirhan dehşet dolu gözlerle Billur'a baktı, burun delikleri genişledi.

"Sakın çarşaflarıma pırt pırt cırt cırt yaptım deme. Gerçi sen pırt pırt değil zart zurt, cart kabakart yaparsın." Bedirhan ellerini telaşla dizlerine vurdu. "Kız o nevresim takımlarına bir böbreğinin parasını verdim ben Allah seni yakmasın, hoş sende o kıç varken sen her şeyi yakarsın."

"Yemin ederim kusarım şuraya," diye tehdit ettim Bedirhan'ı. "Kapatın şu konuyu bak kusarım buraya."

"Ay dur dur," dedi Bedirhan telaşla. "Kusma memesiz kuşum benim, kusma aşkım, kusma çepiçler kraliçem. Kusma, o midene bağırsağınla fiyonk yaparım bak, kusma."

"Kusarım."

"Haaa kus kus da bak ne yapıyorum ben sana. Bak sana yemin olsun o çepiç bacaklarından tutarım seni, o yoluk saçlarınla silerim her yeri. Tipe bak, vileda sopası gibi uzun ince bir şeysin zaten, kırarım seni orta yerinden çat diye. Düz karı." Durdu. "Kız yoksa sen ağız üstü vileda sopasının üstüne düşüp onu mu yuttun küçükken?"

Defne kahkaha atınca üçümüz de dönüp ona baktık. Eliyle ağzını örterek içten kahkahalar atıyordu.

"Neye gülüyor bu karı kız, bize mi gülüyor?" diye fısıldadı Bedirhan ürkek ürkek Defne'ye bakarak. Defne elini ağzından çekerek güldüğünde Bedirhan yüzünü buruşturdu. "Allah'ım evlerden ırak, Güzel ve Çirkin'deki Vincent'a benziyor, TRT 1'de yayımlarlardı, çok korkardım ben o kedi heriften. Kız kapa ağzını kapa, gülme öyle, ay içim titreşti."

"Yaa..." Defne daha da şiddetli güldü. "Siz manyak mısınız?"

Bedirhan arkama geçip omzumun üstünden ürkmüş gözlerle Defne'ye baktı. "Kul eûzu birabbin nâs. Melikin nâs. İlâhin nâs. Min şerril..."

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum ona şaşkın şaşkın bakarak.

"Nas suresi okuyorum."

"Niye?"

"Söyle ona gülmesin öyle."

"Kızdan korkuyor, kendi sıfatından habersiz," diye söylendi Billur. "Moruk nerede? Ne zaman çıkıyoruz? Ha bir de cidden nereye gidiyoruz?"

"Sıfatıma kurban ol," dedi Bedirhan kaşlarını kaldırarak. "Cidden bu herif bizi nereye götürecek?"

"Akışına bırakın," dedim rahat bir şekilde.

"Senin tuzun kuru tabii, sen biliyorsundur," diye homurdandı Bedirhan. "Bana bak kaçak meme çıkarım bak sana söylersen, nereye gideceğiz? Hadi söyle, lütfen söyle, ne olur söyle, ölünü öpeyim ki söyle."

"Ölümü mü?"

"Evet, ölünü. Bak ölünü öpeyim ki söyle, ben ölülerden çok korkarım."

"Bilmiyorum."

"Bilsen şaşardım zaten, uçan memesiz."

Ona aldırmadım. Defne sırt çantasına birkaç parça kıyafet koymuş olsa da, tam olarak neyle karşılaşacağımızı bilmediğim için Billur'un hazırladığı valize birkaç parça yedek kıyafet sıkıştırmıştım. Benim için sorun yoktu, ben küçük bir sırt çantasıyla her yere gidebilirdim.

Evden çıkarken saat gecenin on buçuğu olmuştu çoktan. Defne, Bedirhan ve Billur, Sergen'in arabasına binerken, ben de siyah Range Rover'a bakıyordum. Karan cipin uzaktan kumandasıyla kilidini açtığında o küçük klik sesinin ardından yanan far ışıkları karanlığın içinde bir çığır açıp sokağı boydan boya yararak aydınlattı.

"Ne o?" dedi alayla. "Gözünü alamıyorsun güzel kızımdan, küçük kızım?"

Gözlerimi devirdim.

Bedirhan, Sergen'in arabasının camından kafasını çıkarıp, "İstikamet nereye acabola ki Karan'ım Çakıl'ım Bey?"

"Sergen'e Dalaman de, o anlar."

"E ama ben anlayamadım şu an... O robokop bana söylemez ki..."

"Bedirhan."

Bedirhan kafasını hızla içeri sokup gözden kayboldu.

Bir an duraksadım. "Dalaman'a mı gidiyoruz?"

Karan omzunun üstünden bana tuhaf tuhaf baktı. "He evet," dedi dalga geçer gibi. "Yarım saat uzağa kaçırıyorum seni."

Sergen ön yolcu koltuğunun camını açıp kafasını dışarı çıkardı. "Abi, istikamet düşündüğüm yer mi?"

"Aynen."

Billur diğer taraftan kafasını çıkardı. "Neden şifreli şifreli konuşuyorsunuz, dedektif?"

Billur dedektifi yabancı bir aksanla söylediği için Defne arabanın içinde bir kez daha kahkaha attı. Sergen gözlerini devirerek kafasını içeri geri sokarken, "Sesi çıksın diye orasına burasına basılan ördekler gibi gülüyor," diye homurdandı ama sanırım Defne gülerken bunu duymamıştı.

Karan bir süre yılmış gözlerle Sergen'in arabasını izledi. Araba henüz çalışmıyordu ama arabanın motoru çalışsa içeride bu kadar gürültü olmazdı sanırım. Başını iki yana sallayarak sürücü koltuğunun kapısını açtıktan sonra, "Hadi, Çakıltaşı," dedi sakin bir sesle.

Emniyet kemerimi bağladım, Karan arabanın motorunu çalıştırdı ve Sergen'in arabası önümüzde ilerlerken farklı bir yola girip gözden kayboldu. Bir an kaşlarım çatılsa da buna aldırış etmedim. Başımı koltuğa yasladım, ön camdan akıp giden yolu izlerken zihnimde dönüp duran görüntüler birbirleriyle bağlantısı olmayan kısa kesitler şeklinde birleşmiş, saçma sapan bir film oluşturmuştu kendi çaplarında. Saçmaydı. Gözlerimi hafifçe yumduğumda hafif bir müzik sesiyle irkildim ama gözlerimi açmadım.

"Sormayacak mısın?"

Bu soru, şarkı sözlerinin içinde kayıp beni sıkıca yakaladı. Tepkisiz kalsam da, neyden bahsettiğini biliyordum. Defne'nin bana anlattığını, her şeyi bildiğimi biliyordu. Belki de her şeyi bilmiyordum. Bilmiyordum.

"Ne?"

"Salağa mı yatacağız, Asi?"

"Ben bunda bir sakınca göremiyorum," dedim gözlerimi açmadan. "Sonuçta bir açıklaman vardır ama şu an o açıklamayı merak etmiyorum. Hoş, bir açıklamaya gerek yok. Kötü hissedeceğimi bildiğin için söylemedin. Bunu da biliyorum."

"Merak ettiğini biliyorum."

Sanki ben bir cevizdim ve Karan Çakıl beni avuçlarının arasında parçalayabilecek olan tek elin sahibiydi. Bir kıracağı bile kırabilecek olan kabuğum, onun et, kemik ve kandan var olmuş elinin içinde, avuçlarının baskısıyla parçalara ayrılabilirdi.

"Merak ettiğimi biliyorsan neden anlatmıyorsun?"

Burnundan sert bir nefes verdiğinde güldüğünü anlamıştım. Gözlerimi açmak ve alaycı da olsa onun o gülüşüne şahitlik etmek istesem de kaçırdığımı bildiğim için kılımı kıpırdatmadım.

"Bir şeyleri kendin söyleyebilmen gerektiğini öğretmeye çalışıyorum sana," dedi. "Ben sana bir kapı açmadığım sürece senin o kapıyı bulmak gibi bir amacın ya da isteğin olmuyor çünkü."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi yavaşça araladım. Hemen karşımızdan büyük bir kamyon ters şeritte bize doğru yaklaşıyordu. Kamyonun keskin far ışıkları gözümü alınca yüzümü buruşturdum. Yanımızdan geçip giderken büyük kamyonun yarattığı titremeyi zeminde hissettim. Tekrar karanlık bir yolda ilerlemeye başladık, bu yolu aydınlatan tek ışık Karan'ın cipinin ön far ışıklarıydı.

"Belki de kapıyı kendim açmaktansa, senin açtığın kapılardan geçmek istiyorum," dedim dürüstçe. "Biliyorum, bu biraz hazırcılık ama ya benim bulup açmaya çalıştığım kapının arkasında yanlışlar varsa?"

"Ya benim sana açtığım kapı tamamen yanlışsa?"

"En azından pişmanlık duymam," dedim gözlerimi ona değdirmeden.

"Ne demek istediğini anlamadım bu kez."

"Eğer yanlış benim açtığım kapının arkasında beni bekleyen şeyse, ben ömür boyu bunun pişmanlığını yaşarım."

Bakışlarını profilimde hissettiğimde ona bakmamak için kendimi dizginlemeye çalıştım ama bu artık imkânsız geliyordu. Onun baktığı yönde olmayı, onun baktığı yere bakmayı seviyordum.

"Peki yanlış benim açtığım kapının arkasında seni bekliyorsa?"

Bakışlarım omzuma kaydı, omzumun üstünden ona dikkatle baktım. Karşı şeritten gelen arabanın far ışığı yüzümüzü aydınlığa boyarken, "Kabul ederim," dedim.

"Neyi?"

"Yanlışı."

"Nasıl yani?"

"O yanlışı doğrum olarak kabul ederim."

Yanlış doğrunun sırtına bindi belki de yanlışın sırtına binen doğruydu. Bunun bir önemi yoktu. Avuçlarımı sıkarak parmaklarımdan güç almaya çalışırken bakışlarımı ondan kaçırmamak için kendimi zorladım. Ruhumun üzerinde yosun tutmuş bir yemin, etrafı küflenmiş bir mühür vardı. Kaburgalarının altına yerleşmiş bir kasveti bir başka kasvetle silmek belki mümkün değildi ama birbirine dokunan iki karanlık, ışığın varlığına ihtiyaç duymazdı. Çünkü birbirlerinde görebilecekleri şeyleri görebilmeleri için aydınlığa gerek yoktu ve karanlıkta birbirlerine gösterdikleri her şey yine o karanlıkta onlara özel kalır, kimse tarafından keşfedilmez, yabancı bir gözün izini asla taşımazdı.

Karan benim karanlığa bıraktığım izimdi, aynı şekilde benim karanlığımda da onun karanlık izi vardı, bu izler yalnızca ikimizin görebileceği büyük bir sırdı.

Kuzguni siyahı, gece şarabı içmiş altında kanı saklayan kara gözlerindeki yansımama baktım. Oradaydım. Uzun, siyah saçlarım neredeyse belime kadar uzanmıştı, bir perçem yanağımdan aşağı sarkıyordu. Ona bakıyordum. Onun da bana baktığı gibi. Bana bakıyordu. Benim de ona baktığım gibi. Acaba şu an o da benim gözlerimde kendi yansımasını görüyor muydu?

Siyah boğazlı badisinin içindeydi ve paltosunun önünü iliklememiş, açık bırakmıştı. Saçlarını biraz kısaltmış, kirli sakalını serbest bırakmıştı. Güzeldi. Ölüm kadar ama içine yaşamı sığdırmayı da başarmıştı.

Konuşmadı ama gözleri... Ah o gözleri... Saklı kalmış, söylenmemiş birçok kelimenin bekçiliğini yaptığı o derin siyah gözleri... Karan'ın konuşmasına gerek yoktu. Her nasılsa bir şekilde kirpiklerinden aşağı sarkıttığı harfleri harelerine yerleştirip, anlatması gerekeni gözleriyle anlatıyordu insana. Bazense ne yaparsan yap, yalvarsan bile o gözler hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Karan'ın gözleri içi sırlarla dolu siyah bir kuyu gibiydi.

Kara bir kuyu.

Bakışlarını yola çevirdiğinde havada hâlâ kurduğum cümlenin yansıması asılı duruyordu sanki. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmayı başarsam da düşüncelerimi ondan uzaklaştıramadım. Dalaman'a girmeden önce tünele girmiştik, tüneller bazı insanların ruhunu sıksa da bana iyi geliyordu. O sarı, soluk ışıkların içinden geçerken başka bir boyuta ışınlanmışım gibi hissediyordum. Dalaman'ın yollarını seviyordum. Tamamı uçurumlar, keskin virajlar ve ormanlarla kaplıydı. Bir taraf ormanlara, dağlara bakarken, bir taraf uçurumdu. Sessizliğimiz, yolun ıssızlığının üstüne gecenin rengi gibi yayıldığında, ikimizin de çarpan kalbi ve nabzının sesini duyabiliyordum sanki. Verdiği her nefes zihnimin içine yavaşça sızıp düşüncelerimin üstünde solarken sadece yolu izliyordum.

Karan, bir portakal bahçesinin önünden geçerken, "Kalabalık seni korkutmasın," dedi sakince. "Orada yalnız olacağız."

"Ne?"

"Duydun."

"Nasıl olacak o?"

"Bir şekilde onları atlatabileceğimi biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye itiraf ettim göz ucuyla ona bakarak.

"O zaman sıkıntı yok."

Uğultulu bir ses duyduğumda cama yaklaştım ve camın arkasından dışarı bakmaya çalıştım. Bir uçak oldukça alçaktan yukarı doğru yavaşça süzülüyordu. Kalbim panikle çarpmaya başladı.

"Karan," diye fısıldadım kocaman gözlerle uçağa bakarken.

"Hım?" Sesi keyifliydi.

"Havalimanına yakın bir yerde miyiz?" diye sordum, daha önce yakından uçak görmemiştim. Fethiye'de bir havalimanı yoktu çünkü yerli halk küçük bir yer olduğu için gürültüye katlanamayacağını öne sürmüştü. Dalaman, Fethiye'ye en yakın ilçe olduğu için havalimanı Dalaman'a kurulmuştu.

"Evet," dedi Karan. "Şöyle bir beş dakikalık mesafedeyiz."

"Ha..." Ona kocaman gözlerle baktım. "Uçağı gördün mü? Ne kadar büyüktü!"

Şaşkınlığım Karan'ı eğlendiriyordu, bunu kuzguni siyahı gözlerinin arkasında parlayan ifadeden görebilmek mümkündü. "İlk kez mi bu kadar yakından görüyorsun?" diye sordu bana dikkatle bakarken. O gözlerde gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyor muydu acaba?

"Evet," dedim sakince.

"Bu kaçıncı oldu? İki sanırım."

"Ne?"

"Kar vardı bir de," dedi direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Kar ve uçak."

Bir an kendimi ezik gibi hissetsem de, onun hakkımda böyle düşünmediğini bilmek biraz olsun içimi rahatlatıyordu. Kar yağışını ilk kez onun yanında görmüştüm, bembeyaz karlarla ilk buluşmam onun kollarının arasında olmuştu. Birçok ilkim sanki bu adamın yumruk şeklinde sıktığı avuçlarının içinde duruyordu.

"Uçakları seviyor musun, Asi?"

"Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. "Sonuçta uçabiliyorlar, öyle değil mi?"

Gülecek gibi oldu ama bozuntuya vermedi. "Evet, uçuyorlar."

"O zaman onları severim galiba."

"Neden?"

Dudak bükerek, "Uçmak güzeldir sonuçta," dedim ve göz ucuyla ona baktım. "Değil mi?"

O da göz ucuyla bana baktı. "Öyle midir?"

"Değil midir?"

"Sana ne dersem ona inanacakmış gibi cevaplar vermesene bana," dedi bir anda bakışlarını benden kaçırarak.

"Hım?"

"Sanki hep bir şey söylememi bekliyorsun, ne söylesem inanacakmış gibi gözümün içine bakıyorsun."

"Bir şey söylemeni beklemiyorum ki."

"Ki ekini kullandığında ağzını parçalamak istiyorum," dedi bana bakmadan sakince. Bir an afalladım. "Ağzımla."

Avuçlarım anında terledi, yumruklarımı sıkıp bakışlarımı ondan olabildiğince uzağa, sağ omzumun üstüne çevirip gözlerimi altımızdan akıp giden yola sabitledim. Bazen hiç olmadık anlarda öyle şeyler söylüyordu ki, değil elimi ayağımı koyacak yer, düşüncelerimin içinde kargacık burgacık dağılmış şekilde duran kelimelerimi bile koyabilecek bir yer bulamıyordum.

"Ben sana, sen bir şey söylemesen de inanıyorum, Karan," dedim camdan dışarıyı izlerken.

Yutkunuşunu duydum.

"Sana bir şey söylemeden bana nasıl inanabilirsin ki?"

"Bazen inanırsın," diye fısıldadım ona bakmadan. "Bazen inanman için anlatılmasına gerek yoktur. Bazen inanmak için bilmen gerekmez."

"Neden?"

"Çünkü bazen anlatılacak olan şey değil, yani duyacakların değildir inanman gereken." Göz ucuyla ona bakarken ilk kez bu kadar çok utanmıştım. "İnanman gereken sadece o kişidir."

Araba yavaşladı, zaman yavaşladı, kanımın akışı bile onlara uyup yavaşladı. Ellerimde kesikler vardı ve bu kesiklerin açtığı boşluklardan bir kız çocuğunun gözyaşları kan renginde akıyordu. Karan dizimin üstünde yumruk şeklinde duran sol elimi avucunun arasına aldı ve bakışlarını yola çevirirken avucunda tuttuğu elimi eklemlerinden öptü.

Bu onun cevabıydı. Bu cevaba inanmıştım.

Önüme döndüğüm an girişteki büyük tabela ile burun buruna geldim. DHMİ Muğla Dalaman Havalimanı.

Hava meydanı yazan yere girmeden önce durdurulmuştuk. Ne olduğunu anlamasam da araba tekrar çalıştığında havalimanından içeri girdik. Uzun, etrafında ağaçlar olan bir yolda ilerlerken kaşlarım çatıktı. Anlam veremiyordum. Uçakla mı gidecektik? Ben daha önce hiç uçağa binmemiştim ki. Bir an huzursuz bakışlarım Karan'ı buldu.

"Neden buradayız?"

"Geçen uçaklara yem atacağız."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ciddi bir soru sordum yalnız ben."

"Peki ben de şimdi sana çok ciddi bir soru soracağım, Çakıltaşı," dedi Karan alaycı gözlerle bana bakarak. "Havalimanında ne yapılır?"

"Uçulur?"

Bir an bana düz düz baktı, ardından yamuk bir şekilde sırıttı. "Kızım sen ne tür bir değişiksin ya?"

Panikle, "Karan ben daha önce hiç uçmadım," dedim.

"Bak ama biz her Allah'ın günü uçuyoruz, Asi." Başını iki yana salladı. "Kıçımızda kanatlarımız var bizim çünkü."

"Uçakla uçmadım demek istedim."

"Vay canına, çok açıklayıcı oldu. Aydınlandım."

"Ya Karan!"

"Çemkirme," dedi tek kaşını kaldırarak. "Korkuyor musun yoksa?" Dik dik bana baktı. "Korkuyor musun kız sen?"

"Ya ne korkacağım da, hiç uçmadım yani..."

"Kelebekler uçmaktan korkar mı?"

Bana cesaret vermek istiyordu ama şu an mümkün olduğu söylenemezdi. O koca metal yığınının içinde havada durmak pek akla mantığa sığmıyordu çünkü. Bir an terlediğimi hissettim. "Diğerleri nerede?" diye sordum kısık bir sesle, aslında bilinçli bir şekilde kısık ses kullanmamıştım, sesim şu an içime kaçmış gibi çıkıyordu.

"Sen korktun," dedi Karan İç Hatlara doğru ilerlerken. "Sen harbi korktun mu şimdi?"

"Korkmuyorum ya," diye tısladım. "Hiç binmediğim, yanından geçmediğim şeyden korkup korkmadığımı nereden bilebilirsin ki?"

"Ecel teri döküyormuşsun gibi geldi bana," dedi bıyık altından gülerek. "Onlar şu an bizi bekliyor, Sergen kestirme yolu kullanmıştır."

"Hiç de dökmüyorum ter falan. Tamam."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum."

"Anlıyorum."

"Karan."

"Ne ya?" Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlıyorum, dedim."

"Neyi anlıyorsun?"

"Kızım değişik misin, dön önüne ya." Gülerek başını diğer tarafa çevirdi ama görmüştüm.

"Gülüyorsun bak!"

"Asi..." Sesi çatladı. "Tamam, güzelim, hadi."

Araba durduğunda derin bir nefes alarak girişe baktım. İç Hatların giriş kapısının dışında Billur sigara içiyordu. Bizi görünce elini hafifçe kaldırdı ama elimi kaldıramayacak kadar uyuşmuş hissediyordum kendimi. Arabadan inip zoraki adımlarla Billur'a doğru ilerlerken kalkan uçakların gürültüsünü duyuyordum. Adrenalin kanımın içinde kapsül gibi patlayıp damarlarıma tozunu yaymaya başladı.

"Ne oldu sana?" diye sordu Billur şaşkın şaşkın.

"Yok bir şey," diyebildim.

"Yok bir şey," dedi Karan beni taklit ederek. "Sergen nerede?"

"Senin uçakla alakalı görüşüyor." Billur duraksadı. "Vay canına, senin uçak..."

"Senin mi?" Karan'a baktım. "Senin uçağın mı var?"

"Dedemin," dedi Karan gayet normal bir şeymiş gibi. "Hem benim olsa ne olacak?"

Anonsların seslerini duyuyordum, yolcular ellerinde valizlerle yanımdan geçip gidiyordu. Bir an durup tüm gürültünün içinde kendime sessiz bir çukur açarak o çukurun içine girdim ve o çukurun tümseğinden yalnızca gözlerimi uzatarak bu kalabalığı izlemeye başladım. Bazı ayaklar geride kaçışın izlerini bırakırken, bazı ayaklar geride özgürlüğün kuyruğunu bırakıyordu.

Kimisi koskoca valize hiçbir şeyini sığdıramazken, kimisi ufacık bir sırt çantasına tüm dünyasını sığdırabiliyordu.

"Pist uçuş için uygun, Karan Bey," dedi sıkı bir topuz yaparak tüm yüzünü geren otuzlu yaşlarında sarışın bir kadın.

Önce sarışın kadına, ardından da Karan'a baktım. Karan kısaca kafasını salladıktan sonra elini aniden uzattı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan büyük avucu elimi kavradı. Parmaklarımız birbirine girdi ve düğümlendi. Billur kısaca ellerimize baktıktan sonra yüzündeki hafif tebessümü gizleme gereği duymadan bakışlarını ellerimizden çekti ve sarışın kadını takip ederek bizden uzaklaştı.

"Ben sizi şu özel uçağın içinde bekliyorum," dedi, *özel uçak* kısmına vurgu yaparak.

Bir süre olduğum yerde elim Karan'ın avucunun içinde öylece etrafı izledim. İnsanlar geniş çaplı bir aramadan geçiyordu. "Bizi de arayacaklar mı?" diye sordum gözlerimi karşımdaki genç kadını neredeyse mıncıklayarak arayan iri kadına dikerek.

"Hayır."

Bakışlarım yavaşça Karan'ı buldu. "Sen gerçekten kodamansın değil mi?"

Karan'ın siyah bir çift elması andıran gözlerinde şaşkınlığın hızlı geçişini görür gibi oldum, ardından kaşlarını çattı ve gülmekle gülmemek arasında ikilemde kalmış bir şekilde bana tuhaf tuhaf baktı. "Neyim ben?"

"Kodaman."

"Kodaman, dedi ya." Kafasını iki yana sallayarak alaycı bir şekilde tebessüm etti.

"Uçağın var," dedim kaşlarımı çatarak. "Senin üstünü de aramıyorlar. Belki senin üstünde bomba var?"

"Beynin yine zehir senin," dedi Karan alay dolu bir sesle.

"Tabii," diye homurdandım. "Paranın açamayacağı kapı yoktur sonuçta."

Kısa bir sessizlik olduğumuz yerin zeminine cemre gibi düşerek ortamda sıcak bir rüzgâr estirdi. Yüzündeki alay yavaşça silinirken, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi ve her zamanki ondan hiçbir şey koparamadığım tepkisiz bakışları yüzünün çarmıhına gerildi.

"Paranın da açamadığı kapılar vardır," derken sesi o kadar ruhsuzdu ki, harflerin arasına serpiştirilmiş ya da bir şekilde düşürülmüş tek bir duygu kırıntısı bile bulamadım.

Bu kez sessizlik sırası bendeydi. Yüzüme yerleşen ifadenin üstüne dökülen ifadesizlik mürekkebi o kadar koyu renkliydi ki, barındırdığım tüm hisleri altına saklayarak beni düz bir duvara çevirmişti. Ben bu şekilde yaşamaya alışmıştım ama alıştığınız şekilde yaşamaktan bile sizi vazgeçirecek bir şeyle günün birinde karşılaşıyordunuz. Karşılaştığınızda ise geriye sadece bir daha kabul etmek istemeyeceğiniz, köşede duran ama size ait olan bir deri, bir kürk kalıyordu. Bir gün o deriyi tekrar giyineceğini bilmekti belki de bizi asıl korkutan.

Çünkü siz o derinin içinden çıkarken çıplak kalmayı göze almıştınız ve o deriden çoktan vazgeçmiştiniz.

"Hadi gidelim, velet," dedi Karan sakin bir sesle.

Bir şey demedim. Sadece onu takip ettim. Elim onun elinin içindeyken sanki tüm dünyayı karşıma alabilecekmişim kadar güçlü hissediyordum. Bunun sebebini sorguladığım zamanlar oluyordu, şimdi de o zamanlardan birinin içindeydim. Sanki onun damarlarında güç akıyordu ve güç avuçlarına sinmişti. Avuçlarına sinen güç, tuttuğu eli-

min avuçlarına bulaşırken beni de güçlendiriyordu. Kanımın uğultulu nehrinde onun gücünün aktığını hissediyordum. Kızıl bir nehrin içinde siyah damarlardan örülmüş büyük bir kayık vardı ve o kayığın içinde onun özünü taşıyordum.

Sanki benim içimde onun özü vardı.

KAKTÜS TEAM

9. BÖLÜM: KÖRDÜĞÜM

Sanki ruhum orada dikiliyordu, bir kâğıt gibi buruşturulmadan hemen önce dimdik duruyordu.

Kâğıt gibi buruşturulduktan sonra bir çöplüğün kenarındaki kaldırıma atıldı, rüzgâr onu sürükledi, yağmurlar üstüne yağdı, karanlıklar üstüne çöktü, ayaklar üstüne bastı. Küçük bir kız çocuğunun dikkatini çektiğinde ruhum artık kirlenmiş ve paramparçaydı. Küçük kız eğilip yerde buruşturulmuş şekilde uzanan ruhumu avuçlarının arasına almak istedi, babam küçük kız çocuğuna seslendi: "Dokunma ona! Ne kadar kirli, görmüyor musun? Ellerin kirlenecek!"

Kız çocuğuna baktım. O kız çocuğu bendim.

Onun ruhumda bıraktığı izleri hiçbir zaman silemeyeceğimi biliyordum.

O, babamın bıraktığı izlerin üstünden geçerken biraz olsun duyduğum acıyı hafifletiyordu.

Zemini, tavanı ve hatta duvarları bile metal olan bir koridora girdiğimizde, ayağımın altındaki zemine çarpan topuklu botlarımın takırtıları o kadar sert bir yankı uyandırıyordu ki, bu ses Karan'ı rahatsız etmişti. Metalin içinde yürüyor gibiydik. Bana hiç güvenilir gelmeyen bu yoldan yürürken kendimi nasıl bu kadar güvende hissedebiliyordum, anlamıyordum. Araya kıvrıldığımız an bir hostes önümüzde dikiliyordu ve uçağın içi belirdi.

Bir an adımlarım bıçak gibi kesildi.

Adımlarımın durmasıyla eş zamanlı olarak Karan omzunun üstünden bana baktı. Siyah gözler yine parlıyordu. "Ne oldu?"

"Uçak mı?"

"Evet?"

"Buradan mı gireceğiz?"

"Dışından binmek istiyorsan..."

"Yok yok," dedim hızla. "İyi buradan." Evet, buradan gayet iyiydi. Uçağın dışını, devasa büyüklüğünü görüp ürkerek binmektense, hiçbir şeyi görmeden böyle bir kabinin içinden binmek daha sağlıklıydı. En azından benim açımdan bu böyleydi.

Karan bir süre öylece dikilerek dikkatle yüzümü inceledi. Gözlerimi kaçırdığımda bile bakışları hâlâ yüzümün çerçevesinde geziniyordu.

"Karan Bey, pisti meşgul etmeyelim, efendim," dedi genç hostes.

Karan cevap vermedi, yürüdü ama bakışlarını üstümden de çekmedi. Uçağın içine adım attığım an titremeye başlayan ayak bileklerim, topuklu botun üstünde nasıl duracağımı düşünmeme sebep olmuştu. Filmlerde gördüğüm uçakların içlerinden daha farklı bir dekorasyona sahip olan uçağın içine bir süre yabani gözlerle baktım. Koltuk aralıkları o kadar fazlaydı ki, on kişi aynı anda yürüsek koltukların arasından rahatça geçebilirdik. Sütlü kahve tonlarındaki koltuklar inanılmaz konforlu görünüyordu ve uçağın içi hoş kokuyordu. Hatta bir ara bu kokuyu şeftali kokusuna benzetmiştim. İçimi ferahlatan koku, ayak bileklerimi titreten korkunun üstüne yıkıldı ama bu, hissettiğim korkuyu tamamen toprağa gömüp, örtmeye yetmemişti. Uçağın içinde yürürken gözlerim bizimkileri arıyordu.

Defne, Sergen'in oturduğu tarafta, cam kenarında oturuyordu. Kemerlerini bağlamıştı, pencereden gecenin içinde parlayan, turuncu ışıklarla aydınlatılmış pisti izliyordu. Billur ve Bedirhan da hemen çaprazlarındaki koltuktaydılar. Billur kafasını koltuğa yaslamış, gözlerini yummuştu ve Bedirhan heyecanlı heyecanlı ona bir şeyler anlatıp, dinlenmediğini anlayınca da sinirlenip Billur'un saçını falan yoluyordu. Hayatında normal uçağa bile binmemiş bir kızın özel uçağa binmesi pek de bir şey değiştirmiyordu aslında. Uçak, uçaktı. Havada, bir demir parçasının içinde uçuyordun. Yer çekimi diye bir şey vardı.

"Soğuk soğuk terler döküyoruz, toparlan," dedi diğer Merve karanlığın içinden. *"Tamam, ben de korkuyorum ama konumuz bu değil. Yaparız biz. Yaparız yaparız. Yaparız, değil mi? Onay ver bana!"*

"Yaparız!" dedim aniden. Sesim çok yüksek çıkmış olacak ki, Karan da dâhil olmak üzere uçağın içindeki herkes bana baktı. Herkes? Burada yalnızca altı kişiydik biz.

"Ne yapıyorsunuz kız siz?" diye sordu Bedirhan gözlerini kısarak. "Heyecanlı heyecanlı bağırdı bir de orada. O kemeri güzel bağla, yolarım seni."

Ona aldırış etmeden Karan'a baktım. "Sorun ne?" diye sordu bana tuhaf tuhaf bakarak. "Bazen kendi kendine konuştuğunu düşünüyorum."

"Çünkü öyle."

"Ne?"

"Hiç." Bir an altımdaki yer kıpırdamış gibi hissedince Karan'ın elinden kurtulup onun koluna yapıştım. "Ay kıpırdadı bu!"

"Asi."

Alttan Karan'a baktım. "Efendim?"

"Uçağın motorları bile çalışmıyor şu an."

Düz ruhsuz bir bakışma.

"Ama kıpırdadı."

Daha düz, daha ruhsuz bir bakışma.

"Asi, uçak çalışmıyor."

"Ama kıpırd..."

"Asi, motoru çalışmayan bir uçaktan bahsediyoruz."

"Ay, ay mı dedi o?" Bedirhan'a baktım, Bedirhan şok olmuş gözlerle bana bakıyordu. "Ay kız ay, dedi."

"Harbiden dedi," dedi Billur gözünü açmadan.

"Kızsal reaksiyon gösteriyor bu... Gözlerim yaşaracak, gel buraya, deli kız." Bedirhan bana şefkatle baktı. "Gel. Ayol sana şefkatim kabarıyor, uçan memesiz."

"Tamam," dedi Karan sakince. Bir an Bedirhan kollarını kapatarak farklı yöne bakınca, bakışlarım Karan'ı buldu. Sakinliğinin altında uluyan o vahşi yırtıcının siyah gözleri Bedirhan'ı hedef almıştı.

"Karan Bey, motorları çalıştırıyoruz, efendim."

Karan beni çekiştirerek en arka koltuğa götürürken dişlerimi sıkıyordum. "Dışarıyı izlemek istersen..." dediği an onu durdurarak, "Sen geç şöyle," dedim. Karan bir süre yüzüme öylece baktıktan sonra koltuğa oturdu ve ben de yanındaki boş koltuğa yerleştim. Motorun hafif sesini işitir gibi olduğumda kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, bunun sebebini bir türlü tam anlamıyla kestiremiyordum. Uçacak olmak değildi beni korkutan, beni korkutan kanatlarımla değil de demirden bir kutunun içinde uçacak olmaktı.

Sertçe yutkundum. Bembeyaz ışığın aydınlattığı uçağın içi bir an kararınca botların içindeki ayak parmaklarımı içeri doğru çekerek

gözlerimi sıkıca yumdum. Loş bir ışık uçağın içini hafifçe aydınlattı. Ardından tekerleklerin hareketiyle birlikte uçak yavaşça pistin üstünde ilerlemeye başladı. Koltuğa yapışmış bir şekilde dururken elim ne ara Karan'ın elinin üstüne konmuştu bilmiyordum. Bir an tekerleklerin hızlanmasıyla eş zamanlı olarak tırnaklarımı Karan'ın elinin üstüne geçirdim ve hafifçe inleyerek gözlerimi açtım.

Karan bana bakıyordu.

Tırnağımı tamamen saplamıştım.

Allah'tan sargılı eli değildi.

"Ben..." Ona dikkatle baktım. "Ben..."

"Emniyet kemerlerinizi bağlayın lütfen," dedi kaptan pilotun seksi sesinin aksine düz, resmi bir ses. "Birkaç dakika içinde havalanıyoruz."

"Üzgünüm," diyebildim kalbim hızla çarparken. "Çok..." Elimi elinin üstünden çekip yarattığım kedi tırnaklamasına benzeyen esere baktım. "Çok kötü olmuş. Ben..."

Karan sargılı elinin işaret parmağını dudaklarıma bastırarak, "Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Çok üzgünsün."

İşaret parmağı dudağıma uyguladığı baskıyı arttırarak dudaklarıma sürtündü. Aralanan dudaklarımın ıslaklığı Karan'ın işaret parmağını da ıslattı. Utançtan korkuyu unutan bedenim tıpkı patlayan bir benzin istasyonu gibi yanıyordu şu an. Dudaklarımın arasına sürtünerek ıslanan işaret parmağı yavaşça çeneme kadar indi, ardından çenemde biraz durduktan sonra boynuma kaydı. Tam nabzımın çarptığı yere işaret parmağını bastırıp gözlerimin içine baktıktan sonra, "Ben yanındayken korkma," dedi yavaşça. Gözleri kısaca dudaklarıma dokunup tekrar gözlerime tırmandı. "Ben yanında değilken de korkma."

"Sen yanımda yokken neden korkmayayım?"

İşaret parmağını yavaşça nabzımdan uzaklaştırıp bir an bana doğru eğildi. Nefesi sus çizgimin üstüne çarparken dudaklarım aralandı ve kısık gözlerle ona baktım. Kirpiklerimin arasından onu izliyordum, yüzü o kadar kalıcı bir tabloydu ki, ömür boyu onu zihnimde taşıyabileceğimi düşünmüştüm. Uçağın emniyet kemerlerini tutup iki yanımdan geçirdikten sonra tam karnımın üstünde onları bağladı. Sert çıkan bir tık sesinden sonra kafasını kaldırdı, o an burnu yavaşça çeneme sürttü.

"Çünkü üstünde bana ait bir iz var."

"Kalkıyoruz," dedi pilot gayet rahat bir tavırla.

Uçak daha da hızlandı. Tekerleklerin yerde kıvılcımlar çıkardığını düşünüyordum. Kalbimin içinden de kıvılcımlar çıkıyordu. Kendi

kemerini takarken yüzü hâlâ yüzüme yakın bir yerdeydi. Kemere bir an olsun bakmadan taktı, ardından geriye doğru yaslanıp, "Çok sakat hareketler yapıyoruz," diye homurdandı. "Çok."

Adrenalin içimde büyüdü. Büyüyen sadece adrenalin değildi. Bu yalnızca bir korku değildi. Bedenimde elips şeklinde bir hale yaratan bu duygunun isminin tutku olduğunu artık anlayabiliyordum. Karnımı ısıtan, kasıklarımın çekilmesine neden olan, tüm bedenimi cayır cayır yakan bu hissin gölgeler arasında duran ismini artık okuyabiliyordum.

Uçağın tekerleklerinin yerden kesilmesiyle birlikte damarlarımın içindeki tüm kanlar çekildi. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim, içimin dolaplarından bir şeyler dökülmeye başladı, karnımın içi titriyordu. "Karan," diyebildim uçak dikine bir şekilde havaya kalkarken. "Karan..."

Eli elimi yakaladı. "Kelebekler korkmaz," diye fısıldadı. "Geçti."

"Karan!"

Karan hiç düşünmedi. Kendine düşünme payı bırakmadı. Öyle hızlı çözdü ki kemerimi, ne olduğunu anlayamamıştım bile. Beni kendine doğru çekti. Bedenim onun heybetli bedeninin üstüne yığıldı, gözlerim kocaman açıldı. Uçak havalandığında ben artık Karan'ın kucağındaydım. Küçük bir kız çocuğu gibi dizlerimi göğsüme kadar kırdım, yüzümü onun boynuna saklayarak derin bir nefes aldım. Bedenim anında gevşedi. Beni iki eliyle sarıp kollarının tutsağı etti. "Bu kolları görüyor musun?" diye fısıldadı. "İşte bu kollardayken hiçbir şeyden korkmaman gerektiğini yavaş yavaş öğreniyorsun."

"Korkmuyorum," diyebildim boynunda rahat bir nefes alırken. "Bu kollardayken korkmuyorum."

"Dürüst kız." Sıcak nefesi saç diplerime sindi, bu ses zihnimin içindeki toz bulutunu dağıtıyordu. "Pencereye bak."

"Burada iyiyim."

"Pencereye bak, Asi."

Kafamı yavaşça o sıcak inimden çıkardım. Bakışlarımı hemen önümdeki pencerenin arkasına çevirdim, gözlerim kocaman açılmıştı. Sanki iri kahverengi harelerimin içinde yeryüzünün ışıkları yanıyordu. Arabaların, denizin üstündeki yakamozun, her şeyin ışığı birbirine karışmıştı ve o kadar küçük görünüyordu ki. Uçak hafifçe yan yattı ve ardından tekrar düzlüğe erdi. Kollarımı Karan'ın boynuna sarıp kocaman gözlerle altımızda kalan şaheseri izlerken Karan'ın gözleri o şaheserde değil, bendeydi.

"O kadar güzel ki..." diyebildim.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "O kadar güzel ki..."

Bakışlarım yavaşça ona kaydı. Uçağın içi karanlık sayılırdı ama loş ışık onun uzun kirpiklerini belli belirsiz parlatıyordu. Bir elimi boynundan ayırıp onun iki kaşının ortasına dokunduğumda bir süre bu hareketime anlam veremeyen gözlerle bana baktı. Bir parmağım iki kaşının ortasından yavaşça aşağı indi ve burnu boyunca kayıp, burnunun ucunda asılı durdu. Ardından yavaşça burnundan ayrıldı, dudağı ile burnu arasındaki belirgin sus çizgisinin üstüne devrildi. Tıpkı küçük bir kız çocuğunun, babasının yüzünü keşfettiği gibi onun yüzünü parmak uçlarımla keşfederken, bu adamda ne bulduğumu artık daha net, pürüzsüz ve berrak bir şekilde görebiliyordum.

Gözlerini kıstı ama tepki vermedi. O siyah gözlerin kara topraklarında küçük bir erkek çocuğu hep vardı ama o erkek çocuğunun aksine kirpiklerine baba gölgesi düşmüştü. Gözlerinin simsiyah topraklarının altına gömdüğü erkek çocuğunun omuzlarından başlayarak sırtına kadar uzanan derin yarık izleri vardı. O çocuğun siyah kanatları koparılmıştı. Ben bunu biliyordum. Ben bunu görüyordum. Göstermesine gerek yoktu. Belki de o çocuğu topraklarının altına gömme sebebi bir cinayetin üstünü örtmek değildi, bir çocuğu korumaktı.

Belki de o çocuğu kendinden koruyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Onun sesinin kıyılarına çarpan her balık ölürdü, denizkızları onun kıyılarını lanetli bilirdi ama çakıl taşları onun kıyılarında can vermek için denizin içinden sürüklenerek ona gelirdi.

Bir çakıl taşıydım, alabora olup onun kıyılarına vurmuştum.

"Ne görmüyorum?"

"Beni korkutan da bu," diye fısıldadı, ılık nefesi tenime döküldü.

"Seni korkutan ne?"

"Gördüklerin." Bana dikkatle baktı, siyah gözlerinin üstüne düşen gölge karanlığın bıçağını pelerininin altında saklıyordu. "Görebileceklerin."

"Başka?"

"Görmemen gereke..." Bu cümleyi tamamlamasını istemeyen tarafıma yenik düşerek, sus çizgisinde duran parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum.

Bana ormanda yanmayan tek ağaç oymuş gibi baktı. Sanki etrafında binlerce ağaç yanmıştı ama ateş ona sıçramamıştı. Sanırım en kötü-

sü, ona benzeyen cesetlerin içinde nefes almaya mahkûm edilmek olsa gerekti.

Bir süre birbirimizi seyrettik. Ardından parmağımı dudağından ayırıp onun omzuna yattım, kucağında gayet gevşemiş şekilde içinde ilerlediğimiz gökyüzünü izlemeye başladım.

Issızlık sanki gökyüzünün ta kendisiydi ve içinde olduğumuz uçakla birlikte bizi içine çekip yutmuştu. Üstümüze canavarın gölgesi gibi devrilen sessizlik, Bedirhan'ın şakımasıyla son buldu. "Uçacaksın uçacaksın, havalara uçacaksın, ayağını yerden kesecek senin, aha da böyle kucağına konacaksın, Kazulet Kelebenk!" dedi ritim tutarak.

Kelebenk? Duraksadım. Türkçeye yeni kelimeler ekliyordu adam...

Kafamı kaldırarak ona ters ters baktım, Karan onu duymazdan gelmeyi tercih etmişti.

"Kelebenkim benim," dedi Bedirhan bana öpücük atıp lavaboya ait olduğunu düşündüğüm kapıya doğru yürürken. "Bir ki üç bir ki üç kelebenkler gibi, bir ki üç." Kollarını açıp yavaşça süzülerek gözden kayboldu.

"Ne tür bir hasta bu ya?" diye homurdandım.

"Severim onu," dedi Karan sakince. "Bedirhan iyi çocuktur."

"Kötü olduğunu söylemedim," diye fısıldadım tekrar omzuna yatarken. "Sadece çok neşeli."

"Bu sence de daha tehlikeli değil mi?"

"Anlamadım?"

"Bir kopma noktası mutlaka oluyor, Çakıltaşı."

Göz ucuyla ona bakarken yalnızca çenesini, burnunu, bir de gür kirpiklerini görebiliyordum. "Nasıl yani?"

"Çok gülen, yalnız ağlar," dedi yavaşça.

"Bedirhan ağladığına inanacağım son insan."

"Amacı da bu algıyı yaratmak zaten," dedi net bir sesle. Bir an kafamı kaldırıp sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Boş ver," diye fısıldadı. "Yat yerine."

"Çok gülen," diye fısıldadı diğer Merve sorgularcasına. *"Yalnız ağlar."*

"Ne kadar sürecek bu uçuş?" diye sordum Karan'ın kucağında kıvrılarak. "Bir saat? İki saat?"

"Buradan İstanbul elli beş dakika falan sürüyor," dedi kısık bir sesle. "İstanbul'dan gideceğimiz yer nereden baksan on dokuz saat falan sürdüğüne göre, yirmi saat diyebiliriz."

"Ney?" Ona dehşet dolu gözlerle baktım. "Ne dedin, ne dedin?"

Billur ön taraftan bağırdı: "Kaç saat dedi lan o?"

"Şey, ben biliyorum sanırım nedenini," dedi Defne. "O şeyleri benden o yüzden istedin, değil mi?"

Karan, Defne'yi göremese de, "Evet," dedi sabit bir sesle.

"Ne istedin ki sen ondan?" diye sordum.

"Yine gece bu saatlerde inmiş olacağız," dedi Karan sakince. "Şimdi biraz uyu."

"Karan... Bu kadar saat sürecek bir yolculuk... Türkiye'den çıkacağız öyle değil mi?"

"Evet."

"İyi de pasaport, vize zımbırtısı falan gerekmi..."

"Bazı şeylerin detaylarına fazla takılıyorsun," dedi sakince. "Uyusana sen."

"Sen..." Ona alttan alttan kötü kötü baktım. "Diktatör bozuntusu, ne olacak!"

"Uyu."

Elim yavaşça kirli sakalına dokundu, kısa sakallarını yavaşça okşarken, "Sen de uyu," diye fısıldadım.

"Uyuyacağım," dedi, sesi kısıktı. "Elin oradayken uyumamak mümkün mü?"

Sustum, sustu, sustuk. Şefkat örtündü kelimelerin üstüne ve muhtaçlık yastığı oldu tüm harflerin. Uyudu, uyudum, uyuduk. Elim sakalında, yüzüm boynunda, onun kollarında.

Huzurla.

♣

Bilmem kaçıncı kahvemi yudumlarken hâlâ havada olmanın verdiği gerginlik bedenimde dalga dalga dolaşıyor, bu da beni daha agresif bir insan haline getiriyordu. Bir süre oturduğum yerde hareket dahi etmeden dizlerimi izledim. Altımdaki siyah kot pantolonda dizimin izi çıkmıştı.

"Oturmaktan hep," diye homurdandım dizlerime bakarak. "Kıçım ağrıdı benim."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" diye soran kişi Billur'du. Elindeki kahveyle hemen çaprazımda duran boş koltuğa oturdu.

Karan nereye kaybolmuştu bilmiyordum, şu an bununla da ilgilenmiyordum. Omzumun üstünden Billur'a bakıp, "Sanırım buraya yapıştım," dedim üstüne basa basa.

"Nereye gittiğimizi merak ediyorum," dedi Billur bu gerçeği umursamadan. "Ayrıca ayakların var, kalk gez."

"Bu şey hareket halindeyken hiçbir kuvvet beni ayağa kaldıramaz."

"Korkuyorum demiyor da," diye dalga geçti Billur. "Senin de korktuğun şeyler varmış, Buzlar Kraliçesi. Şaşırmadım desem yalan olur. Ha bir de, senin bu herif benden kimliğimi falan almıştı, biz sanırım yurt dışına gidiyoruz şu an. Başta ayıkamamıştım ben bunu." Güldü. "Vize ya da pasaport, her neyse işte, muhtemelen onları halletti. Eli kolu uzun adam."

Sessiz kaldım, Billur çenesiyle ileride uyuyan Defne'yi işaret ederek, "Sence neden yanımızda?" diye sordu tek kaşı havada. "Hayır, yanımızda olmasını tuhaf bulduğumdan değil, yani evet, tuhaf buluyorum ama sonuçta o senin kardeşin. Ama... Bu fikrin Karan'dan çıkmış olması tuhafıma gidiyor. Bir de evdekilere ne dedi?"

Defne'nin yaşadıklarını göremesem de, ona verdiği hislerin ağırlığını az çok tahmin edebiliyordum. Bu kolay değildi. Defne, babam her ne yapmış olursa olsun babamı savunabilecek kadar çok seviyordu onu. Hatta babama nefretini kustuğu zamanlarda bile, babamı haklı çıkaracak sebepler arayışına giriyordu. Bunun için onu suçlamıyordum. Çoğu şeyden payını alan o değil, bendim. Bunun için kendimi ondan üstün ya da aşağı da görmüyordum ama bazı gerçekler yok sayılamazdı.

"Karan işte," dedim geçiştirmeye çalışarak. "Bilirsin."

"Bilmem."

"Ne?"

"Onu senden başkası bilemez," dedi, gözleri yüzümü eleğinden geçiriyordu.

Bir an söylediği bu şey öyle ağır geldi ki, taşıyamayacağımı düşündüm.

Konuyu değiştirmek adına, "Pasaport falan..." diyecektim ki, Billur anlamış gibi kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Tamam tamam," dedi kahkahasının arasından. "Rahatla, seni sıkıştırmayacağım. Üstelik bunu Karan'ın çok rahat halledebileceğini bildiğini bildiğimi de biliyorsun. Boşuna çırpınma." Ağzına görünmez bir fermuar çekti. "Sustum."

Kahveden bir yudum daha aldım, Billur oturduğu yerden kalkıp kısaca uçağın içine göz gezdirdi. "Vay anasını be," dedi dudaklarını öne uzatıp kaşlarını kaldırıp tuhaf bir hareket yaparak. "Adamlar doğuştan şerbetli doğuyor anasını." Boşta duran elini kotunun cebine sokarken omuzlarını geriye atarak ıslık çaldı. "Atadan zengin olmalı insan. Zengin olunmaz, zengin doğulur be."

"Sen direkt çingene mahallesinin torba tutan yeşil eşofmanlı, beyaz çorabın üstüne babet giyen bir taşra gülü olarak doğmuşsun," dedi Bedirhan köşeden dik dik Billur'a bakarak. "Paçandan hap var, ex var, roj var, toz var akıyor resmen senin."

"Haha," dedi Billur yapmacık bir sesle. "Bak bu uçakta kedi falan da yok, attırma benim *'ayin yapacağım kutsal kan verin'* tepemi. Keserim seni."

Bedirhan koltuğa dayanıp yavaşça kaydı ve kaydığı yerde gözden kayboldu.

Sonunda ayan gün tıpkı bir çiçek gibi tekrar soldu. Karanlık, aydınlığın üstüne devrildi ve gece, gündüzün sırtına bindi.

Yine akşam olmuştu.

Uçak, tekrar bir pistin zeminine dokunmadan hemen önce alçalmaya başladı. Bunu da geride bırakırken Karan'ın kollarına tırmanmıştım. Tekerlekler zemine dokunduğu an kısaca sarsılan uçak, sonunda yer ile buluştu. Derin bir nefes alarak saklandığım acı bir çikolatanın kaynatılmış buğusuna sahip uhrevi kokulu boynundan ayrıldım.

"İşte bu kadar," dedi, tıpkı bir babanın kızına seslendiği gibi seslenmişti bana şefkatli fısıltısı.

"An itibariyle uçağımız Arjantin Skyscanner Buenos Aires Havaalanı'na iniş yapmış bulunmaktadır," dedi pilot yorgun bir sesle. Ardından kısaca bir şeyler daha geveledi ama ben hâlâ Arjantin kısmına takılı kalmış durumdaydım.

"Şaka," dedim kocaman gözlerle Karan'a bakarak. "Beni dünyanın bir diğer ucuna getirdin?" Ben bunu zaten biliyordum. Neredeyse yirmi saattir havadaydık, beni başka nereye getirmiş olabilirdi ki? Şu an nefes aldığım toprakların çok uzağında, deyim yerindeyse gerçekten dünyanın diğer ucundaydım.

"Ay Arjantin mi?" diye bağırdı Bedirhan. "Buenos Aires diyor! Allah'ım ruhum bu güzellik karşısında sana tapınıyor, kendimi mi keseyim kurban bayramında?"

"Ya fakir misin sen?" dedi Billur. "Hayatında ilk kez Arjantin görüyor sanki..."

"Ha bak sen her Allah'ın günü Arjantin'desin değil mi?" diye sordu Bedirhan. "Ayol sen bu ülkede, bu muhteşem yerde hangi dil konuşulur onu bilmiyorsun daha be!"

"Bilmediğimi kim söylemiş?"

"Biliyor musun?" Bedirhan, Billur'a sokuldu. "Kız, biliyorsan bana da söylesene."

"Şey... Yani şimdi..." Billur gözlerini kaçırdı. "Bilmiyor da olabilirim tabii ama..."

"İspanyolca dili baskındır," dedi Sergen tıpkı her zamanki gibi bir robot edasıyla. Ardından kemerini çözdü, ayağa kalkıp saatine baktı. "Rötar yapılmadı," dedi ciddiyeti bozmadan. "Arjantin, Güney Amerika Kıtası'nda yer alan bir ülkedir. Türkiye'den yaklaşık 3,5 kat büyüktür. Nüfusu..."

"Öhöm. Tamam, Sergen," dedi Karan, hepimizin şaşkın gözlerle izlediği Sergen'e. "Yeterli."

"Tamam, abi."

"O neydi ya?" diye sordu Defne şaşkın şaşkın Sergen'e bakarak. Sergen buna aldırış etmedi. Takım elbisesinin ceketini düzelttikten sonra çıkışa doğru yürüdü. Bunu yaparken elinde de her zamanki gibi dizüstü bilgisayarının siyah, deri çantası vardı.

Arjantin'de henüz yeni akşam olmuştu. Boğuk, soluktan uzak ama cansız bir mavi gökyüzünü lacivertle paylaşıyordu. Soğuktu.

"Şu an hâlâ dündeyiz," dedi Billur. "Çok tuhaf değil mi?"

Ona düz düz bakarken havaalanının içinde yürüyordum. Karşıdaki büyük, duvarı kaplayacak boyuttaki plazmanın üstünde sefer tarihleri, saatleri ve tuhaf ülke isimleri yazıyordu. Farklı diller kullanan bir kadın durmadan bir şeyler söylüyordu. Bir an olduğum konumu yadırgayarak etrafa durağan, her şeyden habersiz bakışlar fırlatırken buldum kendimi. Kontroller yapılırken Karan yanımdaydı ama elimi tutmuyordu. Kahverenginin arasına açık renk gölgeler düşüren bakışlarım, altında durduğumuz ışığın altında Karan'ın boşta duran eline kayıp duruyordu.

"Otele geçelim," dedi Karan, Sergen'e dönerek. "Araba geldi mi?"

"Şimdi konuştum," dedi Sergen telefonu iç cebine koyarken. "Dışarıda."

Karan kolunu omzuma atıp beni yavaşça sardı. "Hayal ettiğimiz bir kaçış olmadı," diye fısıldadı kulağıma doğru, eğilip şakağımı öptü. "Değil mi?"

Defne'nin hemen önümüzde sırtı bize dönük olduğu ve o bu anı görmediği için şükrederken, "Önemli değil," diye fısıldadım.

"Hepsini ekeceğiz," dedi, onun güzel sesine tutundum. "Her şey tam da istediğimiz gibi olacak, endişe etme."

Nasıl endişe ederdim? Kalbim, ruhum, mantığım ve belki de buzdan bir kalenin içine hapsettiğim tüm sakladıklarım bir şekilde onun avuçlarının içindeydi, o avucun sahibi yanımdayken endişeye yer kalmıyordu.

Havaalanının dışında bizi siyah bir cip bekliyordu. Arabanın önünde duran takım elbiseli adamın Türk olmadığını onu daha gördüğüm ilk anda anlamıştım. Henüz yeni akşama eren gök, mavinin en tuhaf tonunu lacivertin kollarına iterken yürüdüğümüz yol biraz ıslaktı. Çok değil, yalnızca birkaç saat önce bu şehre yağmur yağmış olmalıydı.

Fethiye'yi göz önünde bulundurursak, Buenos Aires bana inanılmaz soğuk gelmişti. Ürperen bedenim sanki bir sığınak arıyormuş gibi Karan'a sokulduğunda Karan bunu yadırgamadı. Arabanın önünde dikilen turuncu saçlara sahip, çilli ve uzun boylu adam güler yüzünü bizden esirgemeden aksanı tuhaf bir İngilizceyle, "Hoş geldiniz, Karan Bey," dedi ciddi bir sesle. Anahtarı Karan'a uzattıktan sonra bakışları Sergen'i buldu. "Sergen," deyip kafasıyla Sergen'e selam verirken, Sergen'in r harfini l harfi olarak telaffuz etmesi Bedirhan'ın tuhaf bir ses çıkarmasına neden olmuştu.

Düdüklü tencere patlamış gibi bir ses.

"Aleta," dedi Sergen yine tıpkı bir robot gibi, kafasıyla adamı selamladı.

"Keyifli bir tatil geçirmeniz dileğiyle," dediğinde, bir an söylediklerini çeviremeyecek gibi olsam da, İngilizcem o kadar da kötü durumda olmadığından az çok kavrayabilmiştim ama yine de anlamakta zorluk çektiğim şeyler vardı.

Karan adamdan anahtarı, yani arabanın uzaktan kumandasını aldığında hiçbir şey söylemedi. Turuncu kafalı adam yavaşça geriye çekilip eliyle arabayı gösterdi ve gülümsedi. "Hoşça kalın, efendim. Sizi tekrar burada görmek bizim için bir şeref."

Karan sürücü koltuğuna yerleşip bana yanındaki yolcu koltuğunu işaret ettiğinde kafamı iki yana sallayarak, "Sergen," dedim sakin bir sesle. "Oraya sen geçebilir misin?"

Sergen ön yolcu koltuğunun kapısını tutarak bana düz düz baktı. "Oraya senin geçmen gerekmiyor mu?"

Defne ile bir an göz göze geldik. Bakışlarımı aceleci bir şekilde ondan kaçırarak, "Şey..." diyecektim ki, Karan, "Bin, Asi," dedi sert bir sesle.

Ön yolcu koltuğuna bindiğimde kendimi gergin hissediyordum. Koltuğa yerleştiğim an Sergen yavaşça kapıyı kapattı ve ön camın önünden geçerek arka tarafa doğru dolaştı. Emniyet kemerimi bağladım, şehrin ihtişamı gözümü alsa da, biraz tuhaf hissediyordum.

Arka taraf genişti. Billur, Bedirhan, Sergen ve Defne'nin sığması hiç de zor olmamıştı, dikiz aynasından baktığımda aralarında hafif boşluklar olduğunu bile görmüştüm.

"Sadece üç valiz vardı," dedi Sergen sakince. "Biri küçük, ikisi orta boydu. Otelin adresini verdim, oraya doğru yola çıktı."

Karan dikiz aynasından Sergen'e bakarak başını salladı, içi pahalı deri kokan arabanın motorunu çalıştırdı. Binalar yüksekti. Gördüğüm gökdelenlerin hiçbiri bu kadar şık, bu kadar göz alıcı olmamıştı şu ana dek. Araba caddede yavaşça ilerlemeye başladığında sarı, turuncu ve huzuru avucunda barındıran tüm renklerin bir olup büyülü bir şölen yaratarak aydınlattığı bu şehrin sokaklarındaki sihri hayretler içerisinde izliyordum.

"Vay canına," dedi Billur, Bedirhan'ın üstüne eğilip camdan dışarı bakarak. "İnsanlar nerelerde yaşıyor."

"Görmemiş," dedi Bedirhan ama Billur'u itmedi de. Ona abanmasına izin verdi. Hatta bir ara Billur gibi o da cama yapışmış, görmemiş dediği Billur ile bir olarak kocaman gözlerle şehri övmeye başlamıştı.

Defne ve Sergen sessizdi. Defne yalnızca önünden akıp giden yolu izliyor, Sergen ise mimiksiz suratının yansımasının düştüğü camdan akıp giden yolu izliyordu.

Artık tamamen gecenin örtüsünün üstüne örttüğü bu şehir, uzaydan bakıldığında küçük bir ateş böceği gibi parlıyor olsa gerekti. Işıkları sevmeyen beni bile ışıklara hayran bırakmasının nedeni, her ne kadar ihtişamlı ve fazla gibi dursa da, aslında bu ışıkların yarattığı hoş loşluktu sanırım.

Otele geldiğimizde bir süre olduğum konumda eğreti durduğumu düşündüm. Sadece arabaların girmesi için açılan büyük demir parmaklıklara sahip lüks kapısının bile yanında fotoğraf çektirip sosyal paylaşım sitelerine koyarak bir şekilde hava atabileceğini düşünen insanların var olduğunu biliyordum. Haklılardı. Lobisi o kadar gösterişliydi ki, şaşkına dönmüştüm. Mor ışıklandırmalara sahip büyük bir duvarı saymazsak tamamen altından yapılma gibi duran bu lobi şu ana dek gördüğüm hiçbir otele benzemiyordu.

Odaların kartlarını alıp camdan bir asansöre bindik. Lobinin tam ortasından yukarı doğru çıkarken her katı görebiliyorduk, aynı zamanda dışardan da göründüğümüzü biliyordum. Defne bana doğru sokulduğunda bir an gözlerim omzumun üstünden ona tutundu. "Kaçırma bu adamı," dedi kısık bir sesle. "Öldürürüm seni."

"Öyle demiyordun," diye homurdandım ondan uzaklaşarak. "Duyacak, sus."

"Yemin ederim şu an enişte diyerek boynuna atlamamak için kendimi zor tutuyorum, Merve," dedi Defne heyecanlı bir şekilde fısıldayarak.

"Kaybol."

"Ama..."

"Susar mısın? Duyacak diyorum."

"Ay ben bile duydum bu herifteki kulak Mr. Spock'ta yok, nasıl duymasın? Valla bunların kardeş oldukları her hallerinden belli," dedi Bedirhan eliyle yüzüne yelpaze yaparken. "Ay fazla güzellik bünyeme ters köşe yaptı."

"Uykum var," dedi Billur kafasını Bedirhan'ın omzuna yaslayıp gözlerini yumarak. "Ay, çişim de var!"

Bedirhan bir an gerildi. Bakışları omzuna başını yaslayan Billur'a dokundu ve o bakışlar Billur'un kızıllığına değdiği an geri çekildi. "Yapışma be!" dedi pürüzlü bir sesle. "Bitli karı."

"Öf sus iki dakika, deve gibisin, konforlu oluyor."

"Ay benim seksi bedenime deve dedi," diye homurdandı Bedirhan.

Asansör kaç kat tırmandı bilmiyordum ama sonunda durduğunda, nihayet bu sıkış tepiş ortamdan kurtulabildiğim için mutluydum.

Herkesin ayrı odası vardı, hepsinin ellerinde odalarının kartları vardı ama bana oda kartı verilmemişti. Bir an kendimi oyunda dışlanmış bir kız çocuğu gibi hissetsem de, benim kartımın da Karan da olduğunu ve bana birazdan vereceğini düşünerek kendimi rahatlatmıştım.

"Benim odam senin odanla yan yanaymış," dedi Defne, Sergen'e bakarak. "Pek anlamıyorum, oraya kadar seni takip edebilir miyim?"

"Edebilirsin." Sergen'in cevabı düzdü, bakışları Defne'de değil otelin uzun, kapılarla çevrili koridorundaydı.

Sergen ve Defne yavaşça yok olurken, Billur, "Benim de seninkiyle yan yana," dedi Bedirhan'a pis pis sırıtarak. "Düş önüme, Bayır Gülü."

Bedirhan omzunun üstünden Billur'a ters ters baktı. "Gazozuma ilaç atıp köşeden bana pis pis bakan bir Nuri Alço gülüşü görüyorum o suratta. Yolarım seni."

"Yavrum benim," dedi Billur elini Bedirhan'a doğru uzatıp dudaklarını büzerek. "Yerim seni..."

"Hoşt, kudurdu bu." Bedirhan önden yürümeye başladı. Çok kısık bir sesle, "Aranıyorsun," derken sesi kalındı.

Sadece Karan ile orada öylece kaldığımızda bir süre duvarlara asılmış olan pahalı tabloları izledim. Sonunda, "Peki ben?" diye sorduğumda Karan beni izliyordu. Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Benim odamın kartı sende mi?"

"Bende."

"Versene," diye mırıldandım. "Duş almak istiyorum."

"Öyle mi istiyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Göz ucuyla ona baktım. Siyah gözler, sarıya dönük turuncu ışıklandırmanın altında siyah bir mücevher gibi parlıyordu. "Evet," diye fısıldadım. "Öyle istiyorum."

"O zaman gir."

"Ne?"

Karan önünde durduğumuz odanın kapısını kartla açınca bir an şaşırmış olsam da abartılı bir tepki vermedim. "Burası senin odan?"

"Senin de odan?"

"Ne?"

Bana doğru bir adım attı, kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, geri adım atmamak için kendimi tutmak zorundaydım. "Bizim odamız," dedi boğuk bir sesle. Siyah gözlerin mürekkepten denizinin içine düşmüş bir kitap sayfası gibi hissediyordum. Onun hırçın dalgaları, siyah mürekkebini sayfama çarpa çarpa beni yazacaktı sanki.

Evet, ilk kez onunla aynı odada kalacak değildim ama bir otel odasında birlikte kalacak olmak bir an için tuhaf hissettirmişti. Bu kötü değildi, daha başka bir şeydi hissettiğim.

"Peki Defne'ye..."

"Kimseye bir şey açıklamak zorunda değiliz," dedi, şu an burnumun dibindeydi.

Açıklamak. Onun lügatinde böyle bir şeyin olmadığını ben zaten biliyordum. Aslında bu benim lügatimde de yoktu. Elimi tuttuğunda ona karşı koymadım, beni kapısı açık duran otel odasının içine soktu. İçeride şeftaliye benzeyen hoş, tüylerimi ürperten bir koku vardı. Bir an içimin karıncalandığını hissettim.

Neredeyse bir ev kadar büyük olan bu otel odasının tavanı çok yüksekti, yüksek tavanın alçı panolarının üstüne işlenmiş çiçek motifleri vardı. Çiçek motiflerinin bitip, duvarın başlayacağı kıvrımlara küçük ışıklar yerleştirilmişti. Büyük çift kişilik yatağın hemen çaprazında bir gömme dolap, gömme dolabın neredeyse tamamını kaplayan dev bir ayna vardı. Tıpkı bir kralın odasını andıran bu odayı kısaca inceledim,

balkon kapısının açık olduğunu, uçuşan tül perdenin sesi ve tenime vuran serinlik ile fark etmiştim. Tül perdenin arkasında asılı duran gecenin ışıkları içeriyi belli belirsiz aydınlatıyordu.

Tül perdeyi aralayıp balkona kafamı uzattım, gözlerim kocaman açıldı. Bu bir balkon değil, resmen terastı. Çoğu adını bilmediğim çiçeklerden oluşan sarmaşıklara kocaman gözlerle baktım. O kadar yüksekteydik ki, şehir sanki ayaklarımızın altında duruyordu.

Terasa adım attım. Beyaz, pahalı bir alçıdan yapıldığı belli olan korkuluklara doğru yürüdüm. Korkulukların uzun sütunlarının etrafına sarmaşık çiçekleri dolanmıştı. Dikkatle baktığımda kırmızı gül sarmaşığını karanlıkta bile fark edebilmek mümkündü. Ayın ışığı sanki tenimi ıslatıyordu. Derin bir nefes aldım, adını bilmediğim birçok çiçeğin birbirine karışarak yarattığı o eşsiz koku ciğerlerimin içinde bir halka oluşturup dönerek birbirlerine çarpmaya başladı.

Karan'ın arkamda olduğunu fark ettiğimde bir an karnım kasılsa da kendimi geri çekmedim. Elleri yavaşça belime dokundu, bir yılan gibi kayarak belimin iki yanında asılı durdu. Gözlerim yavaşça sargılı eline kaydı, gecenin içinde ikimizin soluk sesleri ve gece böceklerinin sesleri dışında çıt çıkmıyordu.

"Beğendin mi?"

"Çok huzurlu."

"Değil mi?"

"Evet," dedim pürüzlü bir sesle.

"Şimdi biraz dinlenmelisin," diye fısıldadı saçlarımın arasına doğru. "Önce sıcak bir duş, sonra da uyku, küçücüğüm."

Başımı yavaşça geri iterek onun göğsüne yasladım. Çenesini kafamın üstüne yasladı. Burnundan verdiği sıcak nefesler saç diplerimi yakıyordu. "Defne'ye yardım ettiğin için..."

"Gerek yok," dedi anlamış gibi. "Teşekkür etme. Üstelik sen teşekkür etmeyi, ben de senin teşekkür etmeni sevmiyorum."

"O biraz fazla hassastır," dedim kaşlarımı çatarak. Defne'yi birine anlatmaya çalışmak zordu, çünkü Defne benim açımdan zor bir insandı. Ama anlattığım kişi Karan olduğundan anlatmak çok da zor gelmemişti. Bir şekilde konuşmasam bile Karan'ın anladığını biliyordum. Sanki sussam, ömür boyu hiç konuşmadan yalnızca ona baksam, ne demek istediğimi, ne söylemeye çalıştığımı anlardı.

"Sana hiç benzemiyor," diye fısıldadı, sesinin damarlarında akan kanın kokusu zihnime karılmış çimentoyla beton döküyordu.

"Evet, benzemeyiz."

"Küçük ayrıntıları göremese de, bütüne baktığında kolay yıkılan biri."

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. "Nasıl yani?"

"Mesela sen, bir dağ üstüne yıkılsa o dağın enkazının altından çıkabilecek güçtesin ama küçücük bir detay bazen seni yıkabiliyor." Derin nefesini saçlarımın arasına saldı. "Bu kötü bir şey değil ama farklı."

Benim hakkımda, benden daha derin bilgiye sahip olup, beni benimle ilgili bilgilendirmesi beni artık hiç şaşırtmıyordu. Ona karşı koymak, burnunun dikine gitmek, ona meydan okumak benim hoşuma gidiyordu, evet ve ona meydan okuduğum zamanları onun da sevdiğini biliyordum. Yine de bazen tüm silahlarımı indirip onun bölgesine çıplak şekilde teslim olmaktan da kendimi alamıyordum. Aslında o silahlar benim elimdeydi, istesem o silahları indirmek yerine onun bölgesine ateş açabilirdim ama bunu yapmıyordum. O da bunun farkındaydı. Onun bölgesinin dışındayken silahlarına sarılan ben, onun bölgesine girdiğim an tüm silahlarımı kendi bölgemde bırakıyordum.

Geride bırakıyordum.

Karan'ın yanında her şeyi geride bırakıyordum.

Beni yavaşça kendine doğru çevirdi. İfadesiz bakan iri gözlerim, onun kısık bakan siyah bir gümüşü andıran keskin gözleriyle birleşti. Yüzümü avuçlarının arasına aldığında, kaşlarını çatmıştı.

"Adının diğer anlamı da, dağ," dedi bir sır veriyormuş gibi. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Hım?"

"Dağ ve çakıl taşı. Dağ en çok bilinen anlamı, bunu sana ilk kez söylüyorum. Bilmiyordun değil mi?"

Yutkundum. "Bilmiyordum."

Gözlerimin göbeğindeki bağı gözlerindeki makasla kesti. "Bir gün bu ifadesizliğin yüzünün ortasında bir cam gibi çatlayıp parçalanacak." İki kaşının ortasında oluşan düşünce yarığının derinleşmesini izledim. "İşte o zaman kahkahaların arkasına saklanmaya çalışacaksın."

Boş bakan gözlerim onun gözlerinin içine düşen yansımamı izliyordu. Siyah aynada gördüğüm yansıma bana bomboş gözlerle bakan bir kızdı. Haklıydı. Ne zaman biri saklandığım yere girip beni sobelese, ben yeni bir taktik geliştirecektim. Şimdi, tam şu an o gözlerde gördüğüm yansımada bana boş boş bakan bu kız, bir gün kahkahalarının arkasına saklamak zorunda kalacaktı çığlıklarını.

"Eskiden sadece susardım," dedim dikkatle Karan'a bakarken. "Sonra konuşmayı öğrendim ama konuşunca kırıldığım yerleri avuç-

layarak karşımdakine fırlatıp, onu kırdığımı fark ettim." Dudaklarımı ıslattım. "Sonra da bu..." Ellerimi göğsüne yerleştirdim, gözlerinin içindeki yansımamla bakışıyorduk. "Bu oldum."

"Peki bunu da kaybettiğinde?" diye sordu büyük avucunu yanağıma bastırarak. "O zaman ne yapacaksın, küçücüğüm?"

"Saklanacak bir yer bulurum."

"Gözlerine kazdığın mezarları, yanaklarına da mı kazacaksın?"

Sessiz kaldım.

"Bazen gerçekten bir dağa benziyorsun," diye itiraf etti. Ona baktım, eğer Tanrı bir günlüğüne tüm güçlerini bana verse, bu güçleri onun öldüğü güne kadar saklar, kullanmazdım; bir gün o öldüğünde, bu ona yapılacak bir kötülük bile olsa onu diriltirdim. Karan'sız bir hayat düşünemiyordum. "Çok güçlüsün," dedi. "Kendi kendinin altında bile kalsan, kendi üstüne bile yıkılsan devam edebiliyorsun."

Yine bir şey diyemedim.

"Ben senin gamzelerini önce gözlerinde gördüm," dedi gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan. Bir rüzgâr esti, siyah saçlarım ikimizin yüzünü mengene altına alarak kafesledi. Karan derin bir nefes aldı. "O ceylan bakışlarının içine kazdığın çukurları, yarattığın mezarları, gömüldüğün kuyuyu önce gözlerinde gördüm." Alnını alnıma yasladı. "O çukurları yanaklarına da kazarsan eğer, o güzel gamzelerini bir mezar olarak kullanır da bunu kimseye belli etmezsen eğer..." Siyah gözleri artık bir bıçak kadar keskindi. "Madem gözlerindeki mezara benden önce biri yerleşti. Bırak, yanakların benim olsun. O mezara gömülen ilk kişi ben olayım."

Karan'ın içinde ateş pişen, pişen ateşin üstünde yüzen buzdan kayıklara sahip siyah bir cenneti vardı. Cennetin gecesi olur muydu? Oluyordu. Yıldızların kuyruklarında ateş vardı, buz gibi su akan ırmağın köpükleri döküldüğü yerde kor oluyordu. Belki de cennet olarak önüme sunduğu cehennemdi ve ben cennetin kapısının anahtarıyla bir cehennemin kuyusunun kapağını aralamıştım.

Kuyunun kapağının anahtarını elime veren oydu.

Yalnızca ona baktım. Aramızda harflerin birleşerek kurduğu bir köprü vardı. Bu köprü bazen benim gözlerimden onun gözlerine uzanırken, bazense onun gözlerinden benim gözlerime uzanıyordu. Ortada buluşan kelimeler birbirini içiyor, beni anladığı yerden ona boğuluyordum.

Şehirden yükselen ışıklar, onun siyah gözlerinin aynasında parlıyordu. Parmak uçlarımda yükseldim, zamanı ikiye yaran bir sessizlik

ikimizi de esiri etmişti. Göz kapaklarım yavaşça gözlerimin üstünü örttü, kirpiklerimin üstünden son kez ona baktım. Ardından etraf karardı, gözlerim kapandı, dudaklarım onun dudaklarının üstünü tıpkı bir çarşaf gibi örttü.

Onu öptüm.

Beni öperken karnımda yarattığı ateşin aksine, onu öperken ona dudaklarımdan buzlu sular içirdim.

Dudaklarımız birbirinden ayrılırken ona içirdiğim buzlu suların serinlettiği gözleri artık daha keskin, daha berraktı. Bir insan aynı anda hem berrak hem de bulanık olabilir miydi? Onun kuzguni siyahı, gece elması gözlerine baktığımda hem berrak sularda yüzüyor hem de bulanık sularda boğuluyordum.

"Yarın çok uzun bir gün olacak." Dudaklarının aralığından akan kelimelerin aralarına nefesi sıkışmıştı. Bunu beklemediğini biliyordum, gözlerine baktığımda net bir şekilde bunu görebiliyordum. "Dinlenmelisin."

Yavaşça başımı sallayarak onu onayladım, avuçlarının arasında olan yüzüm resmen onun avuçlarına sürtünmüştü. Sargılı elini yavaşça geri çekip, "Yüzünü tahriş edecek," dedi çatık kaşlarla.

Çektiği sargılı elini havada yakalayıp tekrar yanağıma yerleştirdim. Bu hareketi benden beklemediğine son derece emindim. Hiçbir şey söylemeden yanağımı sargılı avucu boyunca kaydırdım ve dudaklarımı sargıya bastırdım. Gözlerim anında kapandı, yarasından derince öptükten sonra gözlerimi açmadan elini bırakıp yanından sıyrılarak geçtim. Tam ileri doğru ikinci adımı atacaktım ki, beni belimden yakaladığı gibi kendine doğru çekti ve sırtım onun geniş göğsüne sertçe çarptı.

"Öyle bir kız çocuğusun ki sen..." diye fısıldadı sanki konuşmalarımızı geceden bile gizliyormuş gibi. Sanki bu ikimizin arasında kimsenin bilmemesi gereken derin bir sırmış gibi. "...seni çözdüğümü sandığım yerden sana düğümleniyorum."

"Kördüğüm."

"Kördüğüm."

Beni yavaşça serbest bıraktı, o an konuşmanın burada bittiğini anlamıştım. Adım atmak artık daha güçtü ama yine de bunu yaptım. Karan'ı arkamda bırakıp otel odasına dönerken, sanki bileklerimde bir ip vardı ve ipin ucu Karan'ın elindeydi. Kaçtığım yerden beni ona sürükleyen bir şey vardı.

İsmini koyamıyordum.

Zaten bir isme de ihtiyacı yoktu.

Neredeyse evimin üç odasına bedel olan bir banyoda sıcacık bir duş alıp gevşeyerek banyodan çıktım, otel odasının içi karanlıktı. İçeriye gecenin içini aydınlatan küçük ışıkların yarattığı aydınlıktan başka hiçbir şey girmiyordu. Soluk, rengi griye meyletmiş bir mavinin odadaki hükmünü izledim. Üstümdeki yumuşak beyaz bornoza sıkıca sarındım. Karan neredeydi? Bakışlarım bir süre etrafı inceledi. Oda o kadar büyüktü ki, koskoca adamı bile bu odanın içinde kaybedebilmek mümkündü.

Karanlığın içinde tatlı bir nefesin düzenli şekilde indirip kaldırdığı göğsünden yayılan sıcak sesi işittim. Bakışlarım yavaşça yatağa doğru kaydı, dudaklarım sudan çıkmış bir balık gibi aralandı. Oradaydı. Yatağın üstünde. Bir bacağı yerde, diğer bacağı yatağın üstündeydi. Üstünde hiçbir şey yoktu ama altında siyah kotu duruyordu. Ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. Dirseğinden bükerek kırdığı kolunu kafasının altına koymuştu. Diğer eli karnının üstünde duruyordu.

Uyuyordu.

Açık duran balkon kapısının tül perdesi uçuştu, içeri ayın gümüş rengi ışığı sızdı, bu ışık Karan'ın yüzünü aydınlattı. Dolgun dudakları hafif aralıklı duruyordu, kirpikleri hareketsizdi ve o kadar uzundu ki, yarattığı gölgeler elmacık kemiklerinin altına kadar uzanmıştı. Gözünün altındaki erimiş dikiş izi, loş ışığın altında daha da belirgin görünüyordu.

Göğsü huzurlu nefesinin baskısıyla şişti. Ardından indi. Tekrar şişti. Tekrar indi.

Bir süre, olduğum yerde kılımı dahi kıpırdatamadan, ayaklarımdan yere çakılmışım gibi hareketsizce onu izledim.

Nefesini verirken boğazından küçük bir ses yükseldi, iniltiye benziyordu ama huzurlu bir sesti. Kirpiklerinin titrediğini gördüm, yatağın diğer ucuna yürüdüm ve yavaşça oturup, tüm ağırlığımı tek kolumun üstüne vererek yavaşça ona doğru abandım, dikkatle ona baktım. Tıpkı huzursuz bir erkek çocuğu gibi uyuyordu. Masallarla üstü örtülmemiş, canavarların gölgesi uyuyan bedenin üstüne karanlık gibi çökmüştü.

Kirpikleri bir kez daha titredi. Kaşları çatılır gibi oldu, ardından yüzündeki sert ifade bir anlığına yumuşadı. Sonra kalbimin pencerelerine taş atılmış gibi tüm camlarımın patlamasına neden olan şeyi söyledi: "Anne."

Bu kelimeyi söylediğinde yüzünde ilk kez sert bir ifade yoktu, o güzel yüzünün topraklarında ilk kez masumiyetin kondurduğu pençe izlerini görür gibi olmuştum. Bu izlerin sahibi Işık Çakıl'dı.

Yüreğim pare pare olmuş halde geri çekilip bakışlarımı ondan kaçırarak ileriye doğrulttum. Avucum yatağın örtüsünü toparladı, tırnaklarım örtüyü tamamen kavradı. Gözlerimi yumdum.

"Hayır," diye fısıldadı kısık bir sesle. Dişlerimi sıktım, Karan susmadı. "Neden?"

Göz ucuyla tekrar ona baktığımda kaşlarım çatılmış, dudaklarım aralanmıştı. Acının yüzüme indirdiği kara gölgeleri görebilmesi için gözlerini açması yeterliydi ama o derin ve sancılı bir uykunun kollarındaydı. Şu an gördüğü kişinin kim olduğunu biliyordum.

Şu an onun ruhunun çatlaklarından sızan siyah boyanın sahibini gördüğünü biliyordum.

"Anne," diye sayıkladı, bu kez sesi bir adamın gücünü değil, bir erkek çocuğunun umutlarını barındırıyordu tellerinde.

"Lütfen," diye mırıldandım duymayacağını bile bile. "Lütfen uyan."

Ama onu uyandırmak için herhangi bir girişimde bulunmadım.

"Hayır."

Durdum. Ona bakarken kirpiklerim bile acıyordu şu an.

"Neden?"

Durmadan sadece bu üç kelimeyi söylüyordu.

Neden? Hayır. Anne.

Biri içinde soru barındırıyordu, diğeri inkâr, diğeri ise çaresizlik.

Ya da acı.

"Anne..." Ona sokuldum, bu elimde değildi, artık buna engel olmak zorundaydım. "Neden?" Üstümdeki bornozun altında çıplak bir beden taşıyor olmam bir an için umurumda olmadı. Bacaklarımı ikiye açarak onun karnının üstüne oturdum. "Hayır!" Uyanmasını beklemedim. Tam kucağında, üstüne doğru abanarak onun sakallı yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarımı aniden dudaklarına bastırdım.

Gözlerini açtığını, kirpikleri kirpiklerime dokunduğunda anlamıştım.

Karnı çıplaktı, bacaklarımı açarak oturduğum için ben de çıplaktım. İki bacak aramda onun keskin kasık kasının yarattığı çıkıntıyı hissediyordum. Buna aldırmadım. Dudaklarını araladı, sanki bana ihtiyacı vardı ve o ihtiyaç anında ona yetişmiştim, bana bunu hissettirmişti. Büyük bir açlıkla dilimi ağzının içine aldığında ona karşılık vermek için tüm sınırlarımı zorladım. Dişlerinin üstünde yavaşça gezen dilim, onun dilinin dilime dokunmasıyla birlikte dişlerinden ayrıldı ve tıpkı kıtlıktan çıkmış bir yaralı gibi birbirimizin dudaklarına açlıkla sarıldık.

Eli bornozun eteklerinin altına girdi, çıplak bacaklarım boyunca kayan büyük avuçlarının sıcak baskısını hissediyordum.

Dudaklarımız bir an olsun ayrılmadı. Elleri çıplak tenimde dolanıyordu. Büyük elleri yavaşça kalçalarıma doğru tırmandı, gerildim ama geri çekmesi için herhangi bir harekette bulunmadım. Çıplak kalçalarımı kavrayan büyük eller bir an için içimdeki her şeyin dağılmasına neden oldu. Büyük bir gürültüyle çöken irademin altında kalmıştım.

Yavaşça karnına sürtünmem için kalçalarımı tutarak ritmik bir şekilde beni öne doğru kaydırdı. Ona uydum. Vahşi bir his göğüs uçlarımı kemiriyordu. Kendimi beni tekrar öne itmesi için geri kaydırdım. Belim tıpkı bir yılan gibi kıvrıldı. Dudaklarımın arasına doğru inlerken beni tekrar karnı boyunca kaydırdı. Tam orada, hissetmemem gereken bir yerde onun karın kaslarını hissediyordum. Diz kapaklarım ve ayak bileklerim titriyordu. Dünya mı çok hızlı dönüyordu yoksa dünya durmuştu da ben mi dünyanın etrafında döne döne yürüyordum.

Dudaklarım titreyerek onun dudaklarından ayrıldı. Yüzümü boynuna gömdüm, o beni yönlendirerek karnının üstünde ileri geri kaydırırken, sertçe yutkunarak boynundaki o kalın damara burnumu sürttüm. Farkında olmadan dudaklarımdan dökülen kısık inilti onun tenine akıp, burnumun hizasında duran damarın sertçe çarpmaya başlamasına neden olmuştu. O damarın atışı, kasıklarımda hissettiğim atışa çok benziyordu.

"Çakıltaşı," diyebildi Karan. Sesinin üstünde gölgeler, karanlıklar, fısıltılar vardı.

İyi ol, diye geçirdim içimden, bambaşka hisler, vahşi bir ateş bedenimi yakıp kavururken. *İyi ol, lütfen iyi ol.*

"Asi." Karan'ın sesi artık daha karanlıktı. Gölgeler ve fısıltılar yoktu. Karanlık bir bıçak gibi tenime saplanmıştı. Beni kalçamdan tutarak tamamen karnına bastırdı, o an gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Başımı geriye doğru atarak dudaklarımı ısırdım, korkuyla gözlerimi sıkıca yumarak tekrar boynuna saklandım. Bir yırtıcı tenimin altında dolanmaya başlamıştı, tenimi yırtmak, dışarı çıkmak ve Karan'a saldırmak, ondan istediğini onu parçalayarak almak istiyordu.

"Karnımda bir ateş yanıyor," diye inledi boğuk bir sesle. "Yakıyor mu o ateş seni de?"

"Yakıyor ateşin," diyebildim. Kelimeler lâl olmuştu, konuşsam dilimi yakacaktı sanki. Bedenim kavruluyordu. İki bacağımın arasında bir ateş topu vardı, onun karnına her temas ettiğimde iki ateş birbirine çarpıyordu sanki. Bu şey tam olarak neydi? Daha önce hiç hissetmedi-

ğim, adını bilmediğim, hayalini kurmadığım, varlığından bile yalnızca yüzeysel olarak haberdar olduğum bir şeydi.

Onun acısını almak isterken, kendimi yakmıştım.

Karan'ın bedeni kasıldı, kaslarının o tuhaf burgulu hareketinin yarattığı kıvrımlar tam oramda hareket kazandı. Nefes nefese kalmış şekilde onun boynunda saklanırken artık ne olduğunun farkındaydım. Bedenim ona tepki veriyordu, onun bedeni de bana tepki veriyordu. Acı buharlaşıp uçmamıştı, acı buharlaşmış ve tenimize is gibi sinmişti. Sanki bir noktalama işaretiydim ve Karan'ın kalemi beni vurgulayarak çiziyor, cümlenin sonuna, ortasına ya da gelişigüzel bir tarafına yerleştiriyordu.

Sanki ben Karan'ın kaleminin eseriydim.

Karan dudaklarını omzuma bastırdı, artık dudaklarımın arasından sızan kısık iniltileri tutamıyordum. O da tutmak isteyip tutamadığımın farkındaydı. Zihninden rüyasının ya da kâbusunun izleri siliniyor muydu? Bilmiyordum. Deprem oluyordu. Zihnimde, bedenimde, ruhumda ve yüreğimin içinde büyük bir deprem oluyordu. Kalbimin duvarları yıkılıyor, ruhum çatlaklarına ayrılıyordu. Parmakları kalçalarıma saplanacakmış gibi hissediyordum. İki kalçamı daha sert kavradı ve kendine çekti. Parmaklarında uğuldayan kan tenimin içine akıyormuş gibi hissetmeye başladım.

"Küçücüğüm," dedi boğuk, ucundan zevk akan mızrak gibi bir sesle, ardından hırıltılı nefesini omzuma bırakıp dişlerini omzumun üstünde gezdirdi. Aklımı kaçırmak üzereydim.

Daha fazlasını isteyen arsız yanımın kulağıma fısıldadıklarını duymak istemiyordum. Diğer Merve yoktu, şu an Karan ve benden başka kimse yoktu. Karan'ın karnı nemliydi, sebebi ter ve başka bir şeydi, bunu biliyor ve utanıyordum. Nem oranı arttıkça Karan'ın kalçalarıma uyguladığı güç oranı da artıyordu. Öyle ki, tam şu an kalçalarımda onun parmaklarının izlerinin olduğunu biliyordum. Öyle sıkı kavramıştı ki, benden bir şey istediğini çok net kavrayabilmiştim.

"Benim için mi?" diye sorarken kısık sesi iniltiden farksızdı. Tenimin üstünde ateş böcekleri sönüyor, tekrar yanıyor, nabız gibi yanıp sönüyordu. "Benim için mi tenindeki bulutlar yağmurlarını topladı?" Geri çekilip gözlerimin içine baktı, ondan saklanmak istedim. Nefes nefeseydi, siyah gözlerinde arzunun ateşinden yükselen dumanlar vardı. "Islandın."

Bir an geri çekilmek, üstünden kalkmak ve ondan uzaklaşmak, kaçmak istedim. Buna gücüm yoktu. Çöken irademin altında kalan bedenim yaralıydı ve sanki kurtulmaya değil ölmeye ihtiyacı vardı.

Bunu başlatan bendim ama şu an tüm ipler onun elindeydi, yönetim ondaydı ve ben onun tarafından yönetilirken onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyordum.

Beni mahvedebileceğini biliyordum, şu an bu gücü onda görebiliyordum.

Benim sözlüğümde anlamı yazmayan şeylerin içine düştüğümde onlara kendimce bir anlam yükleyebileceğimi düşünüyordum. Utanıyordum ama aynı zamanda sanki normal bir şeymiş gibi bunu istiyordum. Bu kötüydü. Beni bu denli ele geçirebilmiş olması korkutucuydu, beni ürkütüyordu.

"İyi olmanı istiyorum," diye fısıldarken ağlamak üzereydim ama bunun nedeni yalnızca ruhumda barındırdığım hüzün değildi. Dişlerimi sıktım, yanaklarımda oluşan çukurların içine gömmek istediğim hisler sanki benim mezarım olacaktı.

Karan aniden beni çevirerek altına alınca gözlerim kocaman oldu, bornozun önü yavaşça açıldı, Karan'ın altında öyle savunmasızca yatarken göğüslerimi örten tek şey odanın karanlık gölgeleriydi ama ay ışığının tenimi ona belli belirsiz sunduğunu biliyordum. Bedenimden korkunun içine dolanmış utançla sarılı bir ürperti geçti. Karan kollarını kafamın iki yanına koyarak beni kafesledi. Göğüslerimin açık olması sanki umurunda değildi, göğüslerime değil yüzüme, gözlerimin içine bakıyordu.

Göğsüm korkuyla yükseldi, ardından ihtiyaçla geri indi.

Bir dizini iki bacağımın arasına doğru kırdı, gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyordum ve o da sanki gözlerini gözlerimde tutmak istediğimi anlamış gibi yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimin içinde ne gördüğünü merak ediyordum. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sanki göğsüm çatlayıp ikiye ayrılacaktı.

Dudakları düz bir çizgi şeklindeydi, bakışlarında hiçbir şeyi ele vermeyen düz bir renk vardı ama gözleri... O gözleri... Onlarda gördüğüm şey, içimin, ruhumun derisini sıyırıp beni onun karşısında çırılçıplak bırakıyordu. Şu an yalnızca fiziksel olarak onun karşısında çıplaktım ama ruhum bir süredir onun önünde çırılçıplaktı.

"Karan..." Sesim etrafından çatlamış çatlaklarından muhtaçlığın berrak kanı akmaya başlamıştı. Karan hiçbir şey söylemedi. Gözleri yavaşça gözlerimden ayrıldı ve adını telaffuz eden dudaklarıma düştü. Bakışları bir tüy gibi değil, bir bıçak gibi dudaklarımın üstünde gezindi.

Yavaşça bana yaklaşırken, gözleri kısaca gözlerime dokundu ama tekrar dudaklarıma inerken derin bir nefes aldı. Kirpiklerinin aralığı

daraldı, gözleri yavaşça kısıldı. Üst dudağını yavaşça iki dudağımın arasına yerleştirdi, bir süre hareket etmeden dudaklarındaki nemi dudaklarıma hapsetti. Ardından yavaşça dudaklarını araladı ve alt dudağımı ağzının içine çekerken burnundan verdiği sert nefes sus çizgimin içindeki boşluğu varlığıyla doldurdu.

Dizini biraz daha kırdığında kotunun kumaşının altından bile hissedilen kemikli diz kapağı tam orada, bornozun içinde, iki bacağımın arasındaydı. Hafifçe bastırdığında kasıldım, belim bir yay gibi yukarı doğru kıvrıldı ama bu Karan'ı durdurmadı.

Ellerim bir karşı koyma güdüsü değil de, bir tutunma isteğiyle Karan'ın kafamın iki yanında duran kollarına uzandı ve onun güçlü bileklerini yakalayarak sıkıca kavradım. Karan'ın dudakları dudaklarımın etrafında mayınlı bir tarla gibiydi. Sanki dudağının üstünde her bir hareketim, mayınların üstünde patlayıp parçalanmak için attığım tehlikeli adımlardı.

Diz kapağı tam oraya sert olmayan ama hissettirdiği şeylerle göğüs kafesimi çatlatacağını düşündüğüm bir baskı uyguladı. Tırnaklarımı farkında olmadan Karan'ın bileklerine saplayarak ağzının içine doğru inledim, dudaklarımın üstüne örtünmüş olan dudağının yukarı kıvrıldığını hisseder gibi oldum.

Gülümsüyordu.

Dudakları yavaşça dudaklarımdan ayrılarak çeneme indi. Çene kemiğimi yavaşça öpmeye başladı, gür kirpikleri yavaşça birbirinden ayrıldı, gözlerini kısık bir şekilde açarak alttan bana baktı.

Çene kemiğimin üstündeki küçük gamzeye dudaklarını bastırarak, "Burada da bir mezar buldum," dedi iniltili bir sesle.

Gözlerim kısıldı. Karan çenemden boynuma doğru kayarak indi, dizi oraya daha fazla baskı uygulayarak yavaşça sürtünmeye başladı. O dolgun dudaklar boynuma tıpkı bir kolye gibi yerleşti, gerdanım sanki onun gümüşten zincirine aitmiş gibi her bir noktaya küçücük öpücükten izler bırakmaya başladı. Nefesim hızlıydı, kalbim nefesimden de hızlıydı. Avuçlarımda onun güçlü bileklerindeki damarların içinde akan kanın uğultusunu hissediyordum.

Dizini tamamen oraya bastırdı, çıplak göğüslerim onun boynuna sürtünüyordu. Tenimin uyarıldığını hissettim, bu basit bir yakınlaşma değildi ve ben bunun farkındaydım. Çıplak tenim, onun çıplaklığına her temas edişinde sanki aramızda kıvılcımlar çakıyordu. Bu kıvılcımlar alev alırsa ve ateş aramızda yükselip yerini yangına bırakırsa, korları avuçlayarak kül olana kadar birbirimizi yakacaktık.

Dudakları gerdanımdan biraz daha aşağı, iki göğsümü birbirinden ayıran o çizgiye doğru indi, tenimden yükselen hislerin intiharı onun darağacında gerçekleşecek sandım. Dudaklarının sıcak baskısını iki göğsümün arasında hissettim. Pantolonunun kumaşı canımı yakmıyor, aksine diz kapağını hissetmemi sağlıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama ikimiz de alev almıştık çoktan.

Çıplak göğüslerim arasında duran dudakları yavaşça bana göre sol, ona göre sağ tarafa kaydı ve o an içinde bulunduğum mekân bir anda yıkılmaya başladı. Önce otel odasının duvarları yıkıldı, ardından tavan üstümüze çöktü ve sonrasında içeride bir gül sağanağı başladı. Sanki tenime binlerce kar ve kor renginde gül yaprakları yağıyordu.

Tam sol göğsümü, kalbimin üstünü öperken gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözlerinde ben vardım. "Benim kalbim artık burada atıyor," dedi dudaklarını kalbimin üstünden çekmeden.

Cevap vermemi beklemedi, belki de istemedi, bilmiyordum. Gözleri gözlerimden ayrıldığı an tam kasığımın üstünde bir sertlik hissettim. Bakışlarım odaksızdı, yine de etrafımı görebiliyordum. Karan'ın dizinin hareketi derinleşti, artık ritmik bir şekilde dizini tam oraya sürtüyor, dengemi altüst ediyordu. Dudakları sol göğsümün etrafında dolaşmaya devam ederken nefesim öyle hızlı, öyle dizginlenemez hale gelmişti ki, sanki şimdi şurada can verecektim.

Karan dizini oradan çekmeden o sertliği kasığıma tamamen bastırıp öyle ağır, öyle iç gıdıklayıcı şekilde sürttü ki, bir an kendime engel olamadım ellerim havaya kalktı ve parmaklarım Karan'ın siyah saçlarının arasına daldı. Tenimi uyaran bu şey, ruhumu doyuruyordu ve doyan ruhum, mantığımın çürüyen duvarlarını tekmeleyerek yıkıp özgür kalıyordu. Saçlarını diplerinden yakalayarak sertçe çekiştirdim, can çekişiyormuş gibi dişlerimi sıkarak inledim. Bacaklarımın iç kısmı kasılıyor, adalelerim geriliyordu ve parmak uçlarım içeri doğru kıvrılmıştı.

Karan'ın dilinin yarattığı ıslaklığı göğsümün ucunda hissettiğim an gözlerimin bir an geriye kayacağını ve kör olacağımı düşündüm. Bu olmamalıydı. Bu neden oluyordu? Bunu durdurmalıydım. Bunu neden durduramıyordum? İri harfler zihnimin içine çakılırcasına düşmeye başladı, düştüğü yerin zemininde derin çatlaklar açıyordu ve o çatlaklardan sızan kan değil, mürekkepti. Sanki şu an mürekkeptim. Sanki şu an yeniden yazılıyordum.

Sanki biri gözlerimin üstünde mum eritiyordu. Zihnimde şimşekler çakıyordu, tenime yıldırım gibi düşen bu hissi söküp atamıyordum. Engel olamıyordum.

Tam kasığımın üstünde çarpan nabzı bana bir gerçeği göstermişti. Biz artık iki yetişkindik. Hayır, o zaten yetişkindi ama ben bir yetişkin olduğumu yeni kavrayabiliyordum. Bunun aramızda yaşanan cinsel çekimle alakası olmadığını da biliyordum. Düşünce olarak da, ruh olarak da, beden olarak da ben bu adamın yanındayken büyüyordum.

Bir an düşünceler dağıldı. O dudaklar çıplak göğsümü kavradı ve her şey eriyerek yok olmaya başladı. Boğazımdan yükselen o ses, onun dudaklarından çıplak göğsüme dökülen tutkulu nefesin çelmesine takıldı, birbirlerinin üstüne düştüler. Altta kalan çığlığım Karan'ın nefesi tarafından yutulmuştu. Tam oraya dizini yavaşça sürterken farkında olmadan belim havaya kalktı, ne yaptığımı anlayamasam da ona karşılık verme güdüsüne karşı koyamadım. Bunu istiyordum. Lanet olsun, bundan kaçamıyordum.

"Karan," dedim sanki acılar içinde, ölüm döşeğinde birisi gibi. "Lütfen."

"Ne lütfen?" diye sordu göğsüme nefesini bırakıp yavaşça geri çekilerek. Gözlerimin içine baktı. Orada yangın, orada yıkım, orada kuyu vardı. Yangının içinde yanan ben, yıkımın altında kalan ben, kuyuya düşen yine bendim. "Söyle," dedi, bir anda bacaklarımı eliyle ikiye ayırarak iki bacağımın arasına girdi. Dehşet dolu gözlerle ona bakmak istesem de bakışlarım öyle kısılmıştı ki, kirpiklerimin üstünde tonlarca ağırlık vardı sanki.

O sertliği, tam oraya bastırdı.

Kendini oraya iyice bastırarak, "Söyle," dedi dişlerinin arasından. "Tekrarla."

"Karan..."

Tam oraya bastırdığı sertlik dünyamı başıma yıkıyordu. Tırnaklarımı onun pazılarına geçirerek inledim. "Lütfen," dedim ağlayacak gibi. "Lütfen, Karan."

Bana baktı. Ardından dudaklarıma öyle hızlı kapandı ki, vereceğim soluk ikimizin dudakları arasında asılı kaldı. Ciğerlerimiz birbirimizin nefesleriyle infilak ederken beni sertçe öpmeye başladı. Bunu yaparken tam oramda baskı uygulayarak bana sürtünen sertliğin gür yankısı bana cehennemin içinde şeytanın çaldığı cennet toprakları olduğunu kanıtlamıştı. Bacaklarımı onun beline dolayarak kendimi tamamen ona bıraktım, bana lanet eden tarafım bile sus pus olmuştu. Çıplak göğüslerim onun çıplak göğüslerine yapışmış, ter ikimizi de bir bütün haline getirerek birbirimize yapıştırmıştı. Sanki şu an ateşten bir halenin içindeydik.

Sanki o lavdı ve benim buz tutmuş nehrime akıp buzlarımı parçalayarak beni yakıyordu. Sankiler omuzlarıma devrilirken tırnaklarım onun çıplak sırtına kaydı, bilincim dışında, kör bir istekle sırtını boydan boya çizdim. Kendini bana öyle hızlı bastırarak sürtündü ki, dudaklarından dışarı bıraktığı inilti bile pasif kalmıştı. Bu sert hareketi çıldırmama neden olmuştu.

"Sana takılıyorum," dedi hırsla kendini bana bastırıp dudaklarımın içine doğru hırlayarak.

"Sana tökezliyorum," diyebildim, sesim iniltiden farksızdı, titriyordu ve yer yer çatlaklara sahipti.

Birbirimize bakmak için dudaklarımızın arasında küçücük bir mesafe koyduk.

O an dudaklarımızdan aynı anda, "Sana düşüyorum," döküldü, siyah gözlerden kahverengi gözlerime uzanan köprü çöktü.

Gözlerini hırsla yumdu, dudaklarımız birbirine çarptı ve o an bedenim sarsılmaya başladı. Titriyordum. Titriyordum ve buna engel olamıyordum. Bedenim kaskatı kesildi, tam orada seğiren bir şey vardı ve o canlılık, o kanın akışı beni alaşağı etmişti. Damarlarımdaki kanın çekildiğini, tüm kaslarımın gerildiğini hissettim.

Bedenim bir aynaydı, Karan o aynaya kendini vurarak o aynayı parçalamıştı. Parçalandım. Onun altında, onun kollarında, tamamen o olmuşken paramparça olduğumu hissettim. Bacaklarım titriyor, bedenim benim isteğim dışında reaksiyonlar göstererek kasılıp seğiriyordu. Karan dudaklarını çenem boyunda kaydırdı, yüzünü boynuma sakladı.

"Benim küçük çirkin kızım," diye fısıldadı, sesi pürüzlüydü. Başka hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedim. Sessizlik. İkimizin de hızlı nefesleri odanın içinde çınlıyordu, üstüme yığılmıştı. Parmaklarım yavaşça o güzel siyah saçlara kaydığında eklemlerim hâlâ titriyordu. Utanç yavaş yavaş saklandığı yerden kafasını kaldırıp bana doğru yaklaşırken, onu görmezden gelmeye çalışsam da, gölgesi üstümü örttüğü an ondan kaçmak imkânsızdı.

Sertçe yutkundum. O da sertçe yutkundu.

Sonra yavaşça çıplak göğsüme doğru kaydı. Kafasını göğsüme yerleştirdiğinde hâlâ sessizdik. Yanağını iki göğsümün arasına bastırarak uzandı, sakalları beni rahatsız etmiyordu.

"Uyuyacak mısın?" diye sordum çekinerek.

"Hıhım."

"Burada uyuyabilirsin."

"Burada uyuyacağım," diye fısıldadı. Sonra bir eliyle yavaşça yanağına dokunup sakallarını işaret etti. Ne demek istediğini anlamıştım. Avucumu yanağına bastırarak sakallarına dokundum, gözlerini yumdu, uzun kirpiklerin hareketlerini gözlemliyordum. Tam kafasının durduğu yerin altında atan kalbim hâlâ hızlı, hâlâ telaşlıydı. Sakallarını sevmeye başladım. "İşte şimdi uyuyabilirim."

Çok değil, sadece birkaç dakika devrilmişti geçmişin üstüne. Bedenim gevşemiş, ruhum sakinleşmişti.

"Uyudun mu?" diye fısıldadım düzenli nefesler alan Karan'ın sakallarını sevmeye devam ederken.

Cevap vermedi. Sonra bir an beyaz tül perde yavaşça uçuştu, içeri şafağın kokusu doluştu.

"Anne gibisin," diye fısıldadı bir anda uykusunun arasından. "Kolların anne kolları gibi hissettiriyor."

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. Yanaklarımdaki ölüm çukurları derinleşti. Bir damla gözyaşı yavaşça yanağıma doğru akıp, o çukurun içine gömüldü.

Gözyaşımı gamzeme gömdüm.

"Sen de baba gibisin," diye fısıldadım sakallarını sevmeye devam ederken. "Varlığın babam varmış gibi hissettiriyor."

10. BÖLÜM: UÇURTMA

Uçuruma düşen bir insanın cesedini oradan çıkarmak için senin de uçuruma atlaman gerekir. Ama eğer o uçuruma atlarsan, sen de ölürsün, bunu bilirsin. Sırf bu yüzden uçurumun dibindeki cesetler nasıl görünür, nasıl ölmüştür kimse bilmez, bilemez.

Ben çok küçükken bir ruh arkeoloğu olmak isterdim.

Bu altı yaşında küçük bir kız çocuğunun ütopik, gerçekleşmeyeceğini bilmediği ve rüyalarına yatırdığı saçma bir hayaliydi. Eğer bir ruh arkeoloğu olabilseydim uçuruma atlamaktan korkmazdım. Uçurumun dibinde yatan cesetleri inceler, ruhlarının hâlâ uçurumun topraklarında olup olmadığını araştırırdım. Çünkü ruh arkeologları ne kadar yüksekten düşerse düşsün, ölmezdi.

Ben küçükken ölmeyeceğime inanırdım.

Sonra büyüdüm, büyümenin ölüme kanat çırpmanın şaşalı bir yanı olduğunu fark ettim. Uçuruma atlamaktan korkuyorduk, çünkü ölecektik. E ama biz zaten büyüyerek ölüme yürümüyor muyduk? Uçurumun dibine çakılana kadar havada olurdun, bu bir nevi uçmaktı. Ölüme uçmak varken, neden ölüme yürürdün? Bunu altı yaşındaki Asi Merve'ye anlatsan, *"Salak,"* derdi. *"Hepiniz mi salaksınız?"*

Hem uçurumdan atlayınca öleceğimiz kesin değildi ama insan büyüyünce ölürdü.

Saçlarım, yatağın beyaz çarşaflarının üstüne tıpkı siyah ağaç dalları gibi yayılmıştı. Bakışlarım bir süre tavandaki alçı panoya serpiştirilmiş çiçek motiflerini inceledi. Yanaklarımda yetişkin bir kadının bedenine kondurulan busenin pembe ısısı vardı. Onunla bu tarzda yakınlaşmanın getirdiği utanç, midemi değil kalbimi bulandırıyordu.

Sanki dudaklarımı aralasam kalbimi kusacaktım.

Gözlerimi açtığımda kollarımda uyuyan o adam yanımda yoktu. Yanımda olmaması benim açımdan iyiydi, gözaltlarıma kadar kızarmışken, onunla nasıl göz göze gelecektim hiç bilmiyordum. Biz öpüşmemiştik, biz farklı bir şekilde yakınlaşmıştık ve bu düşüncelerimin tepetaklak gelmesine neden oluyordu. Tamam, birlikte olmamıştık, yani onunla yatmamıştım ama bedenimde bir kapıyı açmış, o kapının arkasında akan nehirde yüzmüştü. Yanaklarımın içini dişledim, boynum tekrar yanmaya ve boynumu saran damarlar zonklamaya başladı.

Üstümden kalkarken bedenimi bu beyaz çarşafla örtmüştü. Nerede olduğunu bilmiyordum. Şu an nerede olduğunu umursamıyordum da. "Ruh arkeoloğu," diye fısıldadım kendi kendime. Düşüncelerimi başka şeylere yönlendirmek, zihnimdeki berrak suyun içine taş atarak dipteki çamuru kaldırmak ve suyu bulanık hale getirmek istiyordum.

"Hadi ama," dedi diğer Merve esneyerek. *"Hâlâ bakiresin, biliyorsun değil mi?"*

İrkildim. Gözlerimi sıkıca yumup ayaklarımı yatağa vurarak olduğum yerde huysuzca inledim. Utanç sanki damarımda kandı ve tüm vücudumda bol miktarda mevcuttu. Sanki gerçekten bir ruh arkeoloğuydum ve fiziksel olarak olmasa da, manen o uçurumdan aşağı düşmüştüm.

"Aptal," diye tısladım yan tarafımda duran yastığı alıp yüzümü basarak. "Salak işte, salak Merve, hıyar Asi! Malım ben, mal!"

Yastığı hırsla odanın diğer ucuna fırlattıktan sonra utanarak çarşafı üstümden itip doğruldum. Bornozun önü hâlâ açık olduğu için çıplak bedenimin bir kısmı ortadaydı. Elimle bornozun önünü kapattıktan sonra iki elimi yüzüme örtüp, "Geri zekâlı!" diye alçak perdeden çığlık attım. "Nasıl bakacaksın şimdi sen onun yüzüne? İyi bok yedin!"

Bir süre yüzümü elimle örtmüş şekilde öylece bekledim. Sanki yüzümü açsam, duvarlar bile pis pis sırıtarak bana bakacaktı.

"Hıyar!" diye homurdandım, avucuma çarpan sesim boğuktu. "Hıyar Asi!"

Boğazdan yükselen hafif bir ses duydum, bu daha çok bir gülüşü yutma sesi gibiydi. Yüzümde asılı duran parmaklarım yavaşça aralandı ama elimi yüzümden ayırmadım. O an kemikten parmaklıklarımın diğer ucunda beliren görüntü kalbimin şokla sarsılmasına, bacaklarımın kasılmasına neden oldu. Karan oradaydı. Hemen karşımdaki tekli koltuğa oturmuş, bir dirseğini dizine yaslamış, yüzünü avucunun içine koymuş, kaşları havada, yüzünde hafif bir tebessümle bana bakıyordu.

"Hıyar Asi demek..."

"Hiiiğ!" diye çığlık attım aniden. Sadece birkaç saniye içinde çarşafın altına, beni göremeyeceği bir yere girerek yatağın içinde tıpkı bir kedi yavrusu gibi iki büklüm oldum. Karan öksürdü, bunu gülmemek için yaptığını biliyordum. Ayağa kalktığını hisseder gibi olunca çarşafın içinde küçük bir köstebeğin toprak üstünde bıraktığı izi bırakarak kaydım ve yatağın diğer ucuna kadar süründüm. Bunu yaparken çarşaf hâlâ üstümdeydi.

"Git!" diye bağırdım gözlerimi sıkıca yumarak.

"Asi," dedi Karan gülmemek için kendini sıkarken. "Çık güzelim o çarşafın içinden."

"I-ıh!" dedim iyice köşeye sinerek. "Git!"

"Kızım çıksana," dedi Karan. Dizini yatağa koyduğunu fark ettiğim an, "Ya git git, gitsene!" diye bağırdım.

"Nereye gideyim ya?" dedi Karan isyan eder gibi. "Çıksana kızım oradan!"

"Lütfen..."

"Ha sen illa, velet, rulo yap diyorsun. Olur." Bir an ne dediğini anlayamasam da beni çarşafa tamamen dolayıp sırtına atmasıyla çığlığı basmam bir oldu. Çarşafın içinde, deyim yerindeyse gerçekten bir rulo gibiydim.

"Bırakır mısın?" diye sordum kısık bir sesle, şu an kafam neredeyse kalçasına değmek üzereydi ama çarşafın içine sarılı olduğum için hiçbir şey göremiyordum.

"Miyav de bir de," dedi dalga geçer gibi. "Kaplan gibi kükreyen kıza ne oldu böyle?" Bir kapının açılma sesini duydum. "Hıyar Asi..."

"Karan!"

"Sus kız."

"Hem insan bir ses verir," dedim kedi yavrusu gibi. "Öyle sessiz sessiz girilir mi?"

"Mehter takımıyla mı girseydim odaya, Asi?" Aniden bir yere konduğumda kafamı çarşafın içinden çıkardım. Küvetin içinde oturuyordum. Şu an çok komik göründüğümün farkındaydım. Yalnızca yüzüm çarşafın dışındaydı, saçlarım bile içinde kalmıştı. Karan'a alttan alttan bakıyordum, o da küvetin kenarına kalçasını yaslayarak oturdu. "Çıkacak mısın o şeyin içinden?"

"Çıktım."

"Allah aşkına kaplumbağa gibi duruyorsun."

Kaşlarımı çatarak başka bir yöne baktım. Sanki gözlerinin içine baksam, dün geceyi görecektim. Kalbim telaşla çarpıyordu, nasıl sakin davranabilirdim ki? Tam şu an yarattığım sakinlik kulübesi bir rüzgâr tarafından dağıtılmıştı. Dudaklarım bükülür gibi oldu, burnumu çekip gözlerimi yavaşça kaldırarak alttan alttan ona bakmaya devam ettim, aniden göz göze geldik. Bakışları yumuşadı, siyah gözler beni merceği altına aldı ve bir süre hareketsizce gözlerimin içine baktı.

Gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

"Hadi," diye fısıldadı Karan, artık sesi sakindi. "Çık o şeylerin içinden de, temizleyelim seni, küçücük."

Dizlerimi karnıma doğru çektim ve başımı yavaşça iki yana salladım. Utanıyordum. Çok mu çocukça davranıyordum? Bu kez kendim gibi değil, bir başkası gibiydim. Çenemi dizime koyarak küvetin diğer ucunu izlemeye başladım, Karan derin bir nefes alarak kafamdaki çarşafı yavaşça geriye itip saçlarıma dokundu.

Dokunduğu yerden bütünleştik.

Çarşafın içinden çıkmamda bana yardımcı oldu. Üstümde hâlâ bornoz vardı. Bornoza sıkıca sarınarak küvetin içinde bir köşeye sindim. Karan'ın bakışlarını üstümde hissediyordum ama ona bakacak gücü şu an için kendimde bulamıyordum. O gücü yaratmak istiyor, yaratamıyordum.

Karan yavaşça suyu açınca ürperdim. Parmakları saçlarıma dokundu, titreyen kirpiklerimin altından çaktırmadan ona bakmaya çalıştım. Benden bornozu çıkarmamı istememişti. Bunun için ona minnettardım. Ama istese de çıkarmazdım sonuçta... Diğer Merve'nin arsız kıkırtısını işitir gibi olduğumda utancıma rağmen kaşlarım çatıldı.

Karan saçlarımı suyla ıslatarak saç diplerime yavaşça masaj yaparken bedenimdeki gergin elektrik çizdiği haleleri yavaşça benden uzaklaştırdı. Kanımın evcilleşen uğultusunu işitiyordum. Gevşemeye başlamıştım. Sargısı ıslanmıştı ama bunu önemsemiyordu.

Düşmana uzattığım namluyu, vazgeçip kendi şakağıma yaslamış ve tetiği çekmiş gibi hissediyordum. Ona yenilmiştim.

Gerek ruhsal anlamda, gerekse fiziksel anlamda ben bu yenilginin farkındaydım.

Şampuanın çiçeksi kokusunu soludum. Karan küvetin ucuna oturmuş saçlarımı şampuanlarken kollarımı bacaklarımın etrafına dolamış, sakince oturuyordum. "Gözlerini kapat, velet," diye fısıldadı sıcak bir sesle. "Köpükler yakmasın."

Sertçe yutkunarak yavaşça gözlerimi yumdum. Suyu saçlarımdan aşağı özgürce akıtırken ikimiz de o kadar sakindik ki, bu huzurun altını çizebileceğim siyah mürekkepli bir kalem arıyordum. Başım sıkıştığında bu sayfaya dönecek ve altını çizdiğim yeri okuyacaktım çünkü. Ve benim başım sıkışmaya o kadar meyilliydi ki...

Zihnim o kalemi yarattı ve tam şu anın altını çizdi.

Kısa sessizlik, "Utanıyor musun?" diye kulağıma fısıldamasıyla son buldu. Ürperdim. Buna bir cevabım yoktu. Bilmesini istemiyordum ama gördüğünü biliyordum. Yavaşça başımı sallarken gözlerimi açıp ona baktım. "Bence de utan," dedi aniden. "Panter gibiydin."

Küvetin içinde yükselen suyun içine batmak, boğulmak istiyordum. Gözlerimi hızla ondan kaçıracakken sırtını bana dönmesiyle dudaklarımın aralanması bir oldu. Çıplak sırtında on büyük çizik ve içi kırmızı olan bu çiziklerin etrafında kurumuş kanların yarattığı kabuksu görüntü vardı. Yutkunmak istesem de bunu başaramadım, sanki boğazımda büyük bir bıçak vardı ve ben o bıçağı tek seferde yutmaya çalışıyordum. Bu delilikti. Bunu ona ben mi yapmıştım?

Aslında amacının sessizliği bozmak, beni kabuğumdan çıkarmaya çalışmak olduğunu biliyordum. Şu an onun da benim kadar şaşkın olduğunu, farklı şeyler hissettiğini düşünüyordum ama bir şekilde zihnimi bir şeylerden uzaklaştırmaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

Utanarak, "Üzgünüm," diyebildim ama bunu derken sesim tüm eklem yerlerinden kırılarak parçalanmıştı sanki.

Karan duraksadı. Isınan yanaklarımda dolaşan bakışlarının ağır baskısını hissedebiliyordum. Tekrar küvetin kenarına oturduktan sonra ıslak saçlarımı yavaşça okşadı, elini çeneme koyarak yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. Kalbim hâlâ tıpkı gece olduğu gibi hızlı çarpıyordu. Sanki bu etki hiç kaybolmayacak, kalbim göğsümün içinde infilak edip tıpkı bir saatli bomba gibi patlayacaktı. Islak kirpiklerimin altından ona kısık gözlerle baktım. Dokunduğu yer ıslak olmasına rağmen yanıyordu. Sanki çenemdeki su değil, yavaşça yanaklarıma yükselen saf bir ateşti.

Derin, siyah, gür kirpiklerinin tutsağı olmuş abanoz sertliğindeki gözler sabit bir şekilde gözlerimin içine demir attığında, sanki gözlerimin limanından yükselen dalgalar karayı yutup tüm canlıları boğacaktı.

"Günü kaçırmayalım," diye fısıldadı Karan. "Yolculuğun içinde yolculuk yaptın mı sen hiç, küçük kız?"

Sorusunu tam olarak anlayamamıştım. "Nasıl yani?"

"Senin için sırt çantanı hazırlayacağım," dedi, gözleri hâlâ gözlerimdeydi. "Sen suyun içinde biraz daha vakit geçirebilirsin."

Başımı yavaşça sallayarak gözlerimi ondan kaçırdım, başparmağıyla çenemi okşayarak elini oradan çekti. Derin bir nefes alıp banyodan çıktı. Kapıyı kapattığı anda göğsümde saklanan telaşlı derin nefesi dudaklarımdan dışarı bıraktım ve küvetin içinde kayarak suyun içine gömüldüm. Saçlarım suyun içinde anında ahtapot kolları gibi yayılırken, bedenim örtü ve bornozdan kurtularak çıplak bir şekilde suyun içine batıp, küvet tarafından yutuldu.

Banyodan çıktığımda Karan odada değildi ama toplanmış büyük yatağın üzerinde bir not kâğıdı ve siyah bir sırt çantası vardı. Küçük havluyla saçlarımı kurularken dizimi kırarak yatağa oturdum ve boşta duran elim not kâğıdına uzandı.

Düzgün bir el yazısıyla, *Seni resepsiyonda bekliyorum, rahat bir şeyler giy,* yazıyordu.

Koyu gri dar paça bir kot, üstüne de gri ama içinde beyaz geçişlerin de olduğu yün bir kazak giymiştim. Siyah spor ayakkabılarımın iplerini bağlarken hâlâ ıslak olan saçlarım kazağın yün kumaşını biraz nemlendirmişti. Doğrulduktan sonra hızlıca saçlarımı tarayıp, nemli yerleri kuruttuktan sonra siyah bereyi kafama geçirdim, yatağın üstünde duran siyah sırt çantasını da omzuma atıp odadan çıktım.

Tek başımayken asansöre binmekten korkuyordum, bunun sebebi Karan ile asansörde mahsur kaldığımız gün havasızlıktan ciğerlerimin patlayacağını düşünmemdi. Şu an yanımda Karan yoktu ve asansör herhangi bir arıza yaparsa, içeride tek başıma kalmak zorunda kalacaktım. Çatık kaşlarla karşımda duran asansörü izlerken şu an çok yüksek bir yerde olduğumu, merdivenleri kullanacak olursam çok zaman kaybedeceğimi biliyordum.

Yine de o merdivenleri kullanmayı seçtim.

Sırt çantasının askılarına parmaklarımı geçirip sıkıca kavrayarak hızlıca merdivenleri inmeye başladım, kaymak tabakadan insanlar günün bu saatinde bile grantuvalet dolaşıyordu. Jilet gibi takım elbisesinin içindeki adam bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra, "Turist," dedi yanındaki kadına, aksanı bozuktu.

Ah evet, bizim ülkede de size ondan diyorlardı.

Resepsiyonun olduğu kata inene dek neredeyse yüze yakın insan görmüştüm ve hiçbiri benim gibi normal giyinmemiş, hepsi birazdan davete katılacak gibi giyinmişti. Artık şaşırmıyordum. Resepsiyonun

önünde küçük bir kalabalık vardı. Olduğum yerde dikilip Karan'ı aramaya başladım.

Buz mavisine yakın gri renkte bir kot pantolon dikkatimi çekti. Siyah kazağı bedenini sıkıca kavramış, geniş omuzlarını ortaya sermişti. Bir an duraksadım. Sırtında siyah bir sırt çantası vardı ve açık renk kotunun paçaları ayağındaki siyah postalların içinde kalmıştı. Kazağının kollarını dirseğine kadar sıvamıştı, sağ kolunda siyah bir saat vardı. Omzunun üstünden bana doğru baktığında o an zaman durdu. Çevremden geçip giden insanların hareketleri sanki ağır çekimde işliyordu. Bu genç görüntüsünün içindeki olgun bakışları bir adım geri sendelememe neden olacak kadar büyüleyiciydi.

Normal, bir apartman dairesinde yaşayan, geçimini çalışarak sağlayan bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. Sıradan, halktan biri gibi... Ve hiç olmadığı kadar gençti.

Bakışları benden ayrılarak tekrar karşısında duran adama çevrildi ve elini açıp hafifçe bana doğru uzattı. O adamla konuşurken o büyük avucun bana açıldığı bilmek heyecanlanmama neden olmuştu. Bir adım... İki adım... Üç adım ve devamını saymayı unuttuğum birkaç adım daha. Elim onun elinin içine hapsolduğu an karşısındaki adama baş döndürücü bir aksanla, İspanyolca, "Tamam," dedi.

Beni çekerek yürümeye başladı, etrafımızdaki insanların bize baktığını ama bu bakışın çok uzun sürmeden işlerine kaldıkları yerden devam ettiklerini gördüm. Otelden dışarı çıktığımız an, yağmur bulutlarının havada asılı durduğu, soluk gri renkli bir gökyüzüyle karşılaştık. Hiçbir şey söylemeden karşıdan karşıya geçip kalabalık bir sokağa karıştığımızda hâlâ el eleydik.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kaçıyoruz," dedi Karan.

Dışarısı soğuktu. Lüks ama bir o kadar da salaş duran kahve dükkânlarının önünden geçerken kahvenin baş döndürücü kokusu beni içine çekse de, kafamı oraya vermemeye çalıştım. Kafelerde oturan, gazetesini, kitabını, dergisini okuyan insanlar yüzünde nahoş bir gülümsemeyle bize baktığında, benim için düşüncesi bile tuhaf olan o şey zihnimde çiçek açmıştı.

Sanki biz bu şehirde okuyan iki sevgiliydik, cebimizde çok paramız yoktu ama dünyayı gezebilecek kadar seyyah bacaklara ve birbirimize sahiptik.

Elini daha sıkı kavramama neden olan bu düşünce, Karan'ın göz ucuyla bana bakmasına neden oldu. Acaba gözlerimin içine baktığın-

da düşüncelerimi de görebiliyor muydu artık? Utançla gözlerimi ondan kaçırdım, bu düşüncemi asla bilmemesi gerektiğini düşündüm. Hava soğuktu, yün kazağa rağmen tenimi ısıran o soğuğun kamçısını damarlarımda hissediyordum ama önemli değildi. Adımlarımız hızlıydı. Ara bir sokağa girdik, kaldırımların yabancısı olmadığımı fark ettim. Arnavut kaldırımlara benziyordu ama daha temiz, daha sessiz bir yoldu.

Sokağın sonunda başlayan karmaşa başımı ağrıtmamış, aksine bir an için kendimi buraya ait hissetmeme neden olmuştu. Bankaların önünde insanlar vardı, bankaların hemen çaprazında vitrinlerinde canlı mankenler olan bir giyim mağazası görmüştüm. Şaşkın bakışlarım oradan oraya dokunurken, Karan sanki her gün gördüğü, görmeye alışkın olduğu bir şeyin önünden geçiyormuş gibi umursamazdı.

Bir kahve dükkânının önünde durduğumuzda, "Ne zaman kahve satan bir yerden geçsek, tazı gibi burnunu dikerek koklamaya başladığını fark etmediğimi falan mı sanıyorsun?" diye sordu aniden.

"Ne?" Gözlerimi kaçırdım. "Ne alaka be?"

"Bana yalnızca, 'kahve istiyorum' demen yeterli, biliyorsun değil mi?" Durup bana doğru döndü, elimi bırakmamıştı. "İsteklerini söylemezsen, sana onları verememem."

Son cümlesi bir an için ikimizin de duraksamasına neden oldu. Dün gece tıpkı çarmıha gerilmiş çıplak bir beden gibi gözler önüne serilince ikimiz de aynı anda bakışlarımızı birbirimizden kaçırdık.

Karan, "Şuraya girelim," dedi bana bakmadan. "Kahve ve yiyecek bir şeyler alalım."

"Ben aç değilim."

"Şu an açsın," dedi sakince. "Aç değilsen de, artık acıktın."

"Sadece kahve istiyorum," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey yemeden kahve içmene izin vermem." Kahve kokusunun yoğun olduğu küçük dükkâna girdik, ellerimiz kısa süreliğine ayrıldı. Kendine sert, sade bir kahve bana ise tüm ısrarlarıma rağmen sütlü kahve almıştı. Karton kutuların içindeki kahvelere ters ters bakmaya başladım. Karan aldığı tarçınlı kekleri kese kâğıdının içine yerleştiriyordu.

"Ben sütlü istemiyordum," dedim Karan'ın elime tutuşturduğu kahvenin büyük karton kutusuna cins cins bakarken.

Karan anayola çıktı, ardından karşıdan karşıya geçerken, "Hızlı ol," dedi kahvesinden bir yudum alarak.

Tam yolun ortasında durup, "Onu bana ver, bunu sen al?" dedim dudaklarımı bükerek.

Alayla, "Yok ya?" dedi. "Başka derdin var mı senin? Ayrıca o kek yenecek."

"Kek sevmiyorum ben," dedim yolun ortasında durmaya devam ederek. "Bana mı sordun sanki alırken?"

"Asi. Geçecek misin artık karşıya? Bak tır çarpar."

"Tır mı?" Ona tuhaf tuhaf baktım. "Seni çarpsın o tır."

"Çarpsın," dedi gözlerini devirerek. "Geçecek misin artık karşıya?"

"Elindekini bana ver, o zaman geçerim."

"Asi, şuraya gel."

"Gelir misin, diyeceksin, bir de elindeki sade kahveyi istiyorum."

"Kızım ben içemem sütlü kahve falan," diye isyan etti. "Geç artık şuraya, bak bir araba gelip sana çarpacak, sonra ben de arabayı süren herifi arabadan indirip kendi arabasıyla ona çarpacağım. Hadi, güzellik, gel şuraya."

Omuz silkerek elimdeki sütlü kahveyi ona uzattım. "Bunu al, onu ver, yoksa kız ölür."

"Ne?"

"Araba geliyor, hissediyorum," dedim tek parmağımı kaldırıp gözlerimi kapatarak. "Çarpışmaya son altmış saniye..."

"Velet," dedi, tek gözümü açıp ona baktım. Başını iki yana sallayarak bana doğru yürümeye başladı, elindeki kahveyi bana doğru uzattı. "Bana o sütlü kahveyi öldürsen içiremezsin ama bunu paylaşabiliriz."

"Gayet de içirebilirim," diye mırıldandım ona doğru yürüyüp kahvesine uzanmaya çalışarak.

"Gayet de içiremezsin," dedi, kolunu kaldırıp kahveyi ulaşamayacağım kadar yükseğe çıkardı. Kaşlarımı çatıp parmak uçlarımda zıplayarak kahveye ulaşmaya çalıştım ama devenin boyu o kadar uzundu ki, yetişemiyordum.

"Ya Karan ya!" dedim kaşlarımı çatıp ona ters ters bakarak. "Versene ya!"

Sırtımda çantayla zıplayarak kahveye ulaşmaya çalışırken çanta her seferinde kalçama çarpıp canımı acıtıyordu. Durdum. Karan'a dik dik baktım. Gözlerini indirmiş, keyifli bir şekilde çırpınışımı izliyordu.

"Vermeyecek misin?"

"Sütlü kahveyi bana içirmeyi başar, sade kahve senin olsun." Bana pis pis baktı, ben bu bakışlardaki alayı görebiliyordum çünkü neredeyse her gün o bakışlardan bana uzanan alay tarafından hırpalanıyordum. "Tabii sen bunu başarana kadar sade kahve buzlu kahveye dönmezse... Her şey senin elinde, ufaklık..."

"İçiremem falan mı sanıyorsun?" Bir ona, bir de elimde tuttuğum zıplamaktan cılkı çıkan sütlü kahve kutusuna baktım. İçiremezdim.

"Sanmıyorum, biliyorum."

"Kendinden çok eminsin," diye fısıldadım gözlerimi kısarak.

"Evet." Yavaşça yüzüme doğru eğildi, yüzü yüzüme olmaması gerektiği kadar yakındı. Gözlerini kıstı. "Öyleyim."

Parmak uçlarımda yavaşça yükseldim, artık burnum onun burnuna değiyordu. Diğer Merve kaşlarını kaldırarak bana baktı, tüm bunları bir kahve için yaptığıma inanmak istemiyordu. Hoş, buna artık ben de inanıyor sayılmazdım. Burnumu burnunun ucuna sürterken, "Öyle misin?" diye sordum kısık bir sesle.

Karan gözlerini tamamen kıstı. Siyah gözlerin içinde büyüyen boşluk, içine düşersem dibindeki ateşlerin eteklerine kadar yükselmesini sağlayacaktı. Boşlukta büyüyen o sinsi yangın, onun siyah renkteki gözlerinin arkasında yanıyordu.

"Seni yeterince utandırmadım sanırım, küçük kız," dedi Karan kısık bir sesle. Bu açıdan bize bakanlar her an öpüşeceğimizi düşünebilirdi ama bu birbirimize okuduğumuz meydanın etrafında çatırdayan kıvılcımlardı.

Yanaklarımın içini dişledim. Kaçıp saklanmak yerine, "Sütlü kahveden bir yudum alırsan, belki yeteri kadar utandırman için zamanın olur," dedim aniden. Ardından duvara toslamışım gibi tosladığım kendi cümlem şoka girmeme sebep oldu.

Karan'ın gözlerinde büyüyen o ahlaksız gölge tam üstüme devrilecekken geri adım atmak için hamlede bulundum ve tam o anda Karan elimdeki sütlü kahveyi alıp, tek seferde kafasına dikti.

Ve ardından kutu hemen çaprazındaki çöp kovasına profesyonel bir basketçi gibi attıktan sonra, "Kazandın," dedi boğuk bir sesle. Elindeki kahveyi bana uzattı. Titreyen ellerimle bana uzattığı kahve kutusunu ondan alırken birkaç kişinin göz hapsinde olduğumuzun farkındaydım. Aldırış etmeden biraz önce onun dudaklarının değdiği kahve kutusuna dudaklarımı dayadım ve sert, acı kahveden büyük bir yudum alarak düşüncelerimi doğru yerlere oturtmaya çalıştım. Benden umudu kesen düşünceler yavaşça geri çekilmeye başladı, dalganın sıyırdığı kıyı gibi çıplak kalmıştım.

Kahveyi onunla paylaşmak istesem de Karan bunu kabul etmedi. Sırt çantalarımızla sanki bu şehre aitmişiz ama bir o kadar da değilmişiz gibi şehrin sokaklarını talan etmiştik. Sonunda kendimi bir metro istasyonunun önünde bulduğumda ayaklarıma kara sular inmişti.

Elindeki kartla bana bakarken, "İki kez kullanabiliriz sadece," dedi kısaca.

"Tamam, bas işte iki kez?"

"Dönerken ne bok yiyeceğiz?"

Ona dik dik baktım. "Sen zengin değil misin?"

"Bugün beş parasız biriyim," dedi alayla. "Hem gezmek için paraya ihtiyaç yok ki."

Ona düz düz baktım. "Ee? Nasıl döneceğiz?"

Karan bir süre etrafı inceledikten sonra aniden diz çökerek sırtını işaret edip, "Atla," dedi. Bir an ona metro istasyonuna girmiş bir sığır görmüş gibi baktım. Omzunun üstünden bana göz devirerek, "Binsene, kızım," dediğinde, "Sana mı bineyim, Karan?" diye sordum. Arkamızda bir kadının kahkaha attığını duydum. Çok geçmeden kadının da Türk olduğunu anlamıştım.

"Kızım binsene, var işte bir bildiğim."

Başta karşı koymak istesem de arkamızdaki kadının hâlâ gülerek bizi izlediğini bildiğim için homurdanarak Karan'ın sırtına bindim, kollarımı boynuna dolayarak, "Bindim," diye tısladım. "Rezil olduk."

"Ne rezilliği amına koyayım ya," diye homurdandı. "Buna Karan'da çareler tükenmez diyoruz, güzelim." Karan aniden ayağa kalktı ve sanki ben sırtında değilmişim gibi rahatça kartı yalnızca bir kez basıp ben sırtındayken sınırdan geçti. "Bu kadar."

"Oha."

"Ne?"

"Oha."

"Ne be?" Güldü. "Ne oldu?"

"Bir şey diyeyim mi, sen iyi ki fakir değilsin." Dehşetle arkama baktım, neredeyse tüm insanlar kahkaha atarak bize bakıyordu. "Korkunç bir zekâ..."

"Fakir olsam ne olacaktı?"

"Merkez Bankası'nı hacklerdin."

"Hâlâ geç değil, yapabilirim."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum." Beni sırtından indirdiğinde yürüyen merdivenlere bindik. "Eğer bir gün batacak olursam, belki."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Şaka yapıyorum, dedin."

"Onu şimdi yapacağım konusunda demiştim."

Buenos Aires Metro İstasyonunun duvarlarındaki motifler beni şaşırtmıştı. İslami motifler kullanıldığını fark etmiştim.

"La Galibe İllallah," diye fısıldadım duvara bakarken. "Anlamı neydi?"

"Allah'tan başka galip yoktur." Yazının olduğu duvara dikkatle baktı. "Evet."

"Çok güzel görünüyorlar."

"Beğendin mi?"

Çizimlere daha dikkatli baktım. "Evet, her kim yaptıysa sanatını mükemmel konuşturmuş, şunlara baksana."

Zihninde her daim sayfalarının kırışmasına neden olan durmadan karıştırdığım bir günlük vardı. Bazen on sayfa ileri çevirdiğim bu sayfalar, bazen yüzlerce sayfa geri giderek beni bir anının çelmesine takılıp düşmem için içine çekerdi. Karan'ın siyah gözleri bir süre dikkatle yüzümü inceledi. Benim gözlerim ise duvarlara işlenmiş bu muhteşem sanatın gölgeli renklerinde dolaşıyordu. Düşüncelerim sessiz, hislerim her zamankinin aksine daha berraktı.

"Renkleri seviyorsun," dedi Karan karanlık bir sesle. "Eskiden sevmezdin."

"Bazı renkler, birbirlerini tamamlamak için var edilmiş gibiler."

"Peki bu duvar çalışması hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ilgili bir sesle. Bir kalbin atışı kadar kısa süren bir an için durup düşündüm, ardından cevap dudaklarımın kilidini kırdı.

"Bu çalışmanın sahibi, inancı işlemiş. Ortada bir inanç var ve bu inancı var eden tüm renkler birbirine kol kanat germiş."

Karan bir an duraksadı. "Nasıl yani?"

"Konu yalnızca İslam'ı ele alan bir inanç değil. Burada yaşayan toplumun dini inançlarının farklı olduğunu ikimiz de biliyoruz." Ona baktım. "Sence de burada yalnızca İslam'ı mı ele almış?"

"Peki neye ele almış?"

"İnancı," dedim kısaca. "Farklı bir dine mensup bir insana bile ilk baktığında farklı şeyler aşılayabilecek türden karmaşık renklerin bir araya gelmesi ve bu renklerin aslında bir inanışı temsil eden fırça darbeleri olması durumunu herkes anlar. Herkesin inancı aynı değildir ama inanç aynıdır. İnanırsın ve biter. Ben buraya baktığımda inancı görüyorum."

Karan sessiz kaldı. Yaklaşan trenin önce rüzgârı hissedildi, ardından da kısa uğultusu duyuldu, peronlar insanlarla dolup taşacak sanı-

yordum ama sanılanın aksine yalnızca iki üç kişi peronların önüne geçerek hızlı treni beklemeye başladı.

Derin bir nefes aldım. "Buna mı bineceğiz?"

"Evet," dedi Karan perona doğru yürürken. "Gideceğimiz çok yer var."

"Daha önce hiç..."

"Trene binmedin," diye tamamladı beni. "Fethiye dışına hiç çıkmadın mı sen sahiden?"

"Çıktım ama gezmek için değil." Özgür biri değildim, aslında özgürlük benim avuçlarımın arasında duruyordu ama bir gün kendimi özgür bırakırsam, olacağım kişiden korkuyordum. Suratıma tıpkı ucuz bir çıkartma gibi yapışacak olan sahte gülümseyişin yanaklarıma açacağı çukurlara geçmişimi gömüp, maskeleriyle yaşayan bir kıza dönüşecektim, bunu biliyordum. Belki de bu yüzden özgürlükten kaçıyordum.

Aslında özgürdüm ama bu mekânsal bir özgürlük değildi.

Ruhum özgürdü ama bu özgürlük, yürüme engeli olan bir insanın tekerlekli sandalyeyle sokak sokak gezmesi gibi kısıtlıydı.

Koşmak istiyordun ama koşamıyordun.

Kendi etrafında dönerek kollarını iki yana açmak istiyordun, kollarını iki yana açabiliyordun ama kendi etrafında dönemiyordun.

Hem yarımdın, sen hayat tarafından yarım bırakılmıştın.

Trene bindiğimizde bakışlarım kısaca etrafı inceledi. Filmlerde gördüğüm trenlerden farklı olarak koltukları daha genişti. Trenin ilerleyen uzun koridorunda beyaz bir ışık yanıyordu fakat Karan ile yürüdüğümüz kısım karanlıktı ve büyük camlardan içeri tek bir ışık dahi sızmıyordu. Cam tarafına geçip oturdum, Karan da hemen yanımda oturdu ve bacaklarını hemen karşımızdaki koltuğa yerleştirip bakışlarını camdan dışarı, karanlık tünele çevirdi.

Tren hareket etmeye başladı, tekerleklerin rayların üzerindeki o tuhaf sesinin içimdeki yankısını dinledim. Ürperticiydi. Başım yavaşça Karan'ın omzuna düştü, Karan büyük elini elimin üstüne koydu ve ben de ona uyarak bacaklarımı Karan'ın bacaklarının üstüne doğru koyarak uzattım. İkimizin eli benim karnımın üstünde duruyordu ve tren karanlıktan sıyrılıp, gri gökyüzünün altında ilerlemeye başlamıştı. Arkamızda kalan ağaçları izlerken kafam Karan'ın omzu ile göğsü arasında bir yerde kendine bir yer edinmişti.

"Küçükken hep bir tren yolculuğu yaptığımı hayal ederdim," dedim uykulu bir sesle. Gevşemiştim ve o gevşeme sırasında o defter tek-

rar açılmış, yaklaşık iki yüz sayfa kadar geriye gitmiştim. Geriye doğru çevirdiğim sayfaların sesleri hâlâ zihnimin içinde dolaşıyordu. "Böyle günlerce süren... Ama böyle bir tren değil, giderken arkasında büyük, siyah dumanlar bırakan bir tren. Eski."

"Bana hayalinin tamamını anlat."

Gözlerim akıp giden, geçmişe karışan görüntüyü takip ediyordu. Derin, göğsümü sızlatan, boşluklarımı geçmişle dolduran bir nefes aldım.

"Annem ve Defne hemen karşımızdaki koltuklarda olacaktı, ben babamla yan yana... Yazdığım şiiri babama okutuyor olacaktım, o, ilgiyle o şiiri okurken bir yandan da sıcak nefesini saçlarıma bırakıp, arada bir saçlarımı öpecekti. Şiir güzel olmasa bile şiirimi büyülenmiş gibi okuyacak, hatta ona okumamı, sesimden dinlemek istediğini söyleyecekti." Kaşlarımı çattım. "Sonra ben onun kollarında uyuyakalacaktım, gün yerini geceye devrederken o tatlı uykudan uyanacaktım ve onun kollarında uyuyakaldığım için hiçbir yerim tutulmamış olacaktı. Hatta kendi yatağımdan daha konforlu kollarda olduğumu düşünecek, uykumu almış olsam da kendimi tekrar uyutmaya çalışacaktım. Ayın o gümüş rengi ışığı trenin içini aydınlatırken babam da beni göğsüne bastırmış uyuyor olacaktı."

Karan çenesini saç diplerime bastırıp anlatmaya devam etmemi istiyor gibi sıcak nefesini saç diplerime bulaştırdı. Kafamda bere olmasına rağmen, nefesini de, dokunuşunu da hissediyordum. Tuhaftı.

"Sanırım bu hayal benim ilk yolculuk hayalimdi," dedim kesin bir sesle. "Ondan sonra da hiç yolculuk yapmayı hayal etmedim diye hatırlıyorum."

"Aksine senin yolculuk yapmayı, yeni yerler görmeyi çok seven bir kız olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadı yavaşça. "Özgürlük senin ruhunun zırhı, onu elinden alırlarsa güzel ruhun işte o zaman gerçekten ölür, küçücüğüm."

"Sanki ruhum şu an yaşıyor da."

Karan hiçbir şey söylemedi. Bu tezimi çürütmedi ya da bana tam tersini söyleyip beni püskürtmedi, beni doğrulamadı da. Sadece sustu. Aslında bu susuşun, yani bu sessizliğin altında yatanın gerçek bir cevap olduğunu biliyordum. Cevaplarını harflerin sessiz gölgelerinin altına gömüp, doğan kelimelerin kanlı göbek bağlarını küflü bir makasla kesen bu adam, dudaklarının çukurunda bir gerçeği susturuyordu.

"Geldik," dedi Karan bulanık bir sesle.

Gözlerimi araladığımda gözlerimi ne zaman kapattığımı sorgulamıştım. Kaç dakikadır bu şekilde duruyorduk hiçbir fikrim yoktu. Onun

kollarındayken akrebin zehri zamanı zehirliyordu. Yelkovan zamanın yelini kovup, bize dokunmasına engel oluyordu. Çatısı uçmak üzere olan bir harabenin içinde evsiz çocukları sakladığı gibi, üstüme yıkılmak üzere olan bedenimin içinde ruhumu saklıyordum. Oturduğum yerden kalkarken ruhumu oturduğum yerde bırakmamak için elini tutup kaldırmış, benimle yürümesi için onu ikna etmeye çalışmıştım sanki.

Trenden inip istasyondan çıktığımızda gök gürüldüyordu ama gürüldeyen göğün aksine ağaçların yapraklarını döktüğü sonbahar görüntüsüne, sarının ölümle kucaklaşan soluk rengine takılmıştı gözlerim. İki yanı da ağaçlar tarafından çevrili, sonbahar yapraklarının tıpkı kar gibi kaldırımları doldurduğu o yolda yürürken bakışlarım sarının kahverengiye dönen tonlarında dolaşıyordu.

Hiç şüphesiz sarı ve kahverengi bana sonbaharı anımsatıyordu.

Hemen ağaçların arasında çimler vardı ama çimler kurumuş, üstleri sarı ve kahverengi, ara ara yeşil yaprak yığınlarıyla dolmuştu. Bir an elimde bir fotoğraf makinesi olmasını delice istesem de, bu anı gözlerimin arkasına, zihnime mühürlüyordum.

"Burayı çok mu sevdin?" diye sordu, başımı sallamakla yetindim.

"Sonbaharı seviyorum."

"Kışı sevdiğini düşünmüştüm."

"Kışı da seviyorum."

"Gel," dedi ağaçların arasına, yaprakların yarattığı görüntünün içine dalarak. Spor ayakkabılarımın altında çatırdayan yaprakların üstünde yürürken bir an vicdanım sızladı. Onlar uzun zaman önce ölmüş, tutunduğu dalı bırakıp yere düşmüştü ama yine de bu bana hâlâ içinde kan ve nefes barındıran bir cesedin üstüne basıp geçmek gibi hissettirmişti.

Karan bacaklarını ileri doğru uzatarak yaprakların içine oturduktan sonra sırtını iri gövdeli ağacın kalın, kahverengi gövdesine yasladı.

Yanına bağdaş kurarak oturdum. Ağaçların arasından, az önce yürüdüğümüz yol görünüyordu ve yaşlı çiftler o yolda el ele yürüyordu. Onlara yüzümün topraklarına yayılan hafif bir huzurla, dikkatli bir şekilde baktığımı gören Karan, "Bugün yapmak istediğin bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Geziyoruz işte," dedim gözlerimi yaşlı çiftten ayırmadan.

"Bir gün tüm ülkeleri tek bir sırt çantasıyla gezmek ister misin?"

Bu soru çığ olup zihnimin üstünü bembeyaz karlarla kapladı, düşüncelerim o çığın altında kaldı. Kum saati ters döndü ve içindeki kum aşağı doğru akmaya başladı. Bakışlarım gözden kaybolan çiftin arkasında bıraktığı boşluğa takılı kalmıştı.

"İsterdim."

"Bir an için her şeyi geride bırakıp, olmak zorunda olduğun kişi değil de, olmak istediğin kişi olarak yaşamak isterdin."

Ona bakmak istedim ama bunu yapmama engel olan hislerin kömürden parmakları boğazıma yapışmıştı. Bu kadar net, bu kadar berrak görmemeliydi. Bulanıklık payı bırakmalıydım, görmediği derinliklerim, ayak basmaya cesaret edemeyeceği noktalarım olmalıydı ama yoktu. Olsa bile yapardı. Ayak basardı, görmek için bir yolunu bulurdu.

Ellerini omuzlarıma koydu, artık elinde sargı yoktu ama ince bir bandajla sarmıştı. Beni omuzlarımdan tutarak kendine doğru çekti ve onun iki bacağının arasına girip, göğsüne yaslandım. Boş, ölü bir bedenin açıkta kalan gözlerini andıran ruhu çekilmiş bakışlarım ölü yaprakların üstündeki turunu sürdürürken, "Bugün bir oyun oynayalım," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Suyumuzda hâlâ bulanık olan taraflara taş atıp, daha da bulandıralım. Belki daha çok bulanırsa, dibi görmemiz daha da kolaylaşır."

"Nasıl bir oyun oynayacağız?"

"Birbirimize bir şeyler soracağız."

"Doğruluk ve cesaret gibi mi?" diye sordum boş gözlerim yaprağın cesedini aşındırırken.

"Anılar ve gerçekler gibi."

"Peki ya sonra?"

"Bittiğinde, uçurtma yapıp o anlattıklarımızı gökyüzüne uçuracağız."

Bir an dayanamayıp kafamı geriye yatırarak ona baktım. Çenesini alnıma dayadı ve onu görmeme engel oldu. *"Bu bir uçurtmanın kaçışı,"* diye fısıldadı kısık sesle.

"Belki de değil," diye fısıldadım.

"Oyunu burada değil, gideceğimiz yere kadar yürürken oynayacağız."

Yavaşça doğrulup ayağa kalktım. Sırt çantamı düzelttikten sonra kalçamdaki ölü yaprakları silkeleyip, "Tamam," dedim omuz silkerek. "Bana uyar."

Karan da ayağa kalktı, artık sonbahar yapraklarının içinde yürüyen tek kişi ben değildim, Karan da değildi. Sanki anılar ve gerçekler de bizi takip ediyordu. Yaprakların ikiye ayırdığı yola çıktığımızda gök bir kez daha gürüldedi ama yağmur yağacak gibi görünmüyordu, yalnızca hava kapalıydı ve gökyüzü sanki bir şeylere kızmış gibiydi.

"Anı mı, gerçek mi?" diye sordu Karan hemen bir adım uzağımda yürüyüp ileriyi izlerken.

Olduğum yerde kısaca sallanıp dudaklarımı bükerek, "Hım," diye fısıldadım. "Anı."

"Küçükken karıncaları parmağımla ezerdim," dedi Karan hiç beklemediğim bir anda. Ona dehşet içinde baktım, büyük elleriyle sırt çantasının askılarını tutarak omuz silkti. "Bakma öyle, üç ya da dört yaşlarındaydım ama net hatırlıyorum. Duvarımda çok fazla karınca olurdu ve canımı sıkıyorlardı. Ben de onları parmaklarımla eziyordum. Annem onların cansız bedenlerinin arkasında bıraktığı izleri görmesin diye de duvarlarımı boyamaya başlamıştım."

"Cani," dedim yüzümü buruşturarak. İki büyük kare şeklindeki yoldan atlayarak geçtikten sonra ona doğru döndüm. "Doğru söyle, yoksa boyama ve çizim alışkanlığının mimarı o zavallı karıncacıklar mı?"

Karan burnunun kemerini sıkarak, "Sadece anı dedin, bu gerçeği seninle paylaşmayacağım," dedi alaycı bir sesle. "Sıra sende. Sormana gerek yok. Bana bir anını anlat."

Çantanın askılarını tutarak yavaşça asılıp başımı sol omzuma yatırdım, gökyüzüne baktım. "Küçükken ruh arkeoloğu olmak istiyordum."

Karan'ın sessizliği beni ona bakmam için teşvik etti. Bakışlarım onun kuzguni siyahı gözlerine döndüğü an, iki kaşının ortasında oluşan yarığa baktım. "Ney?" dedi şaşkın bir tavırla. "Öyle bir meslek mi var? Ayrıca bu bir anı değil, gerçek."

"Az önce senin söylediğin de bir gerçekti o zaman."

"Peki başa alıyoruz, Bayan Ruh Arkeoloğu." Derin bir nefes aldı. "Sor."

"Gerçek mi yoksa anı mı?"

"Anı."

"Bir gün yine zavallı karıncaları parmağımla ezip, duvarda izlerini çıkartmıştım," dedi Karan başını iki yana sallayarak. "Dört yaşındaydım ama her şey gayet berrak, o günü kesintisiz bir pürüzsüzlükle hatırlıyorum. Çok telaşlanmıştım. Ezdiğim karıncalardan bir tanesi o kadar büyüktü ki, beyaz duvarda onun bedeninden fışkıran kan olmasını umut ettiğim o kahverengi iz vardı. Görmen gerek, o kadar fazlaydı ki, bir bez ile silmeye çalışsam duvarı daha rezil hale getirebilirdim ama tabii o zamanlar buna aklım ermediği için mutfaktan ıslak bir bez aşırıp odama gelmiştim." Bana baktı, tepkimi ölçmek istiyor gibiydi ama ifadesiz gözlerle onu izliyordum. Yine de gülmemek için dudaklarımı ısırdığım gerçeğini değiştirmezdi bu. "Islak bezi duvara sürtmeye başladım. Ne kadar sürttüysem, iz o kadar rezil bir hal almaya başladı. Enseme ka-

dar terlediğimi hatırlıyordum. Annemi üzmeyi sevmezdim, o benim kıymetlimdi ve bana kızmasa da duvara olanlar yüzünden üzüleceğini biliyordum. Biraz titiz bir kadındı." Duraksadı. Annesinden böyle bahsediyor olması yüreğimi ezmişti. Sanki kalbim bir kapının arasına sıkışmıştı ve biri o kapıyı kalbimin üstüne çarpıp duruyordu. "Baktım olacağı yok, duvarı daha rezil hale getiriyorum, gözlerim direkt boya kalemlerime kaydı. Boya kalemlerimle her yeri boyadığım için annem onları yüksek bir yere kaldırmıştı." Karan durdu. "Tabii o zamanlar boyumuz 1.94 değil..."

Hafifçe güler gibi olduğumda dudaklarıma baktı ama tepki vermedi.

"Sandalyeyi iterek boya kalemlerimin olduğu dolaba kadar sürükledim. Sonra zorlanarak da olsa çıktım sandalyenin üstüne. Parmak uçlarımda yükseldim, nasıl bir cüceysem yine de yetişemedim... Dolabı tutup sallarsam belki kalemlerim tepeden yere dökülür diye düşündüm." Bakışlarını yavaşça benden ayırıldı, yola sapladı. "Dolabı tuttum ve tüm gücümle sallamaya başladım. O kadar çok salladım ki, üstteki kapaklar birbirine vurarak büyük gürültü çıkarmaya başladı. Annem duyacak diye daha da telaşlandım. Telaşım büyüyünce korkuyla dolabı kendime doğru çektim."

Bir an korkuyla irkildim. "Dolap düştü mü?"

"Dolap tam devrilirken, annem beni öyle büyük bir hızla sandalyenin üstünden aldı ki, o an onun bir süper kahraman olduğunu düşünmüştüm. Ne ara merdivenleri tırmanmış, odama girmiş ve beni o koca dolabın altında kalmaktan kurtarmıştı bilmiyorum. Aklım hâlâ almıyor."

"Seni seviyordu."

Karan cevap vermedi. "Anı," dedi. "Bana bir anını anlat."

Tren yoluna yakın bir yerde, ağaçlık bir yolun kaldırımında yürüyorduk. Kollarımı birbirine bağlayarak, "Kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum ama sanırım okula gitmiyordum," diye fısıldadım, zihnimde o günün takvim yaprağı asılı duruyordu. "Annem ocakta süt kaynatıyordu. Defne ilk kez beni kandırmıştı, birlikte oyun oynuyorduk. Oyunun adını bilmiyorum, amacını da bilmiyorum. Zaten Defne'yle oynadığımız ilk ve son oyundu. Deli gibi oradan oraya koşturuyorduk. Mutfağa girdik." Derin bir nefes alarak kaşlarımı çattım. "Defne beni kendine doğru çekti, yakaladığını söyledi ben reddettim, kaçmaya çalışırken o beni daha sıkı tuttu. Tencere hemen dibimizdeydi, biraz yüksekte duruyordu. Ben geri çekilmek isteyince Defne kolunu kaldırarak bana uzattı

ve kolu tencerenin kulpuna çarptı." Gözlerimi sıkıca yumdum, Karan elini koluma koyup beni dirseğimden kavradı. Sanki ayağımın altındaki yer kayıyordu. "Sıcak süt tenceresi devrildi, o kaynayan süt koluma oradan da karnıma döküldü. Canımın nasıl yandığını, nasıl acı bir çığlık attığımı hâlâ unutamıyorum." Tüylerim ürpermişti. "Annem telaşla içeri girdiğinde, yerde kaynar süt üstüne dökülmüş şekilde kıvranan ben olmama rağmen Defne'yi kucakladı."

Karan beni yavaşça kendine doğru çekerek ona yaslanmamı sağladı. Adımlarımız bir bıçağın kör ucu gibi küteldi ve kesildi. "Sorun benim yanmış olmam değildi. Sorun Defne'nin yanmamış olması da değildi. Sorun her şey ortada olmasına rağmen annemin Defne'yi kucaklamış olmasıydı."

"İz," diye fısıldadı. "İz falan kaldı mı? Görünürler de yok ama..."

"Kaldı," dedim göz ucuyla ona bakarken. "Çok büyük bir iz kaldı, Karan."

"Nerede?"

Bandajlı elini havada yakalayıp kalbimin biraz üstüne koydum. Ona öyle dikkatli baktım ki, konuşmama gerek yoktu aslında. "Burada," dedim yalnızca. Nefesim yalnızca bu altı harflik kelimeye yetmişti ama fazlasına da gerek yoktu zaten.

Cevap vermedi. Bunun yerine elini kalbimden çekmeden; "Gerçek mi, anı mı?" diye sordu. O siyah gözler, gözlerimin dizlerinde yatıyordu.

"Gerçek," dedim hiç düşünmeden. Eli, orada, kalbimin üstünde dururken bana onun bir gerçeği lazımdı. Sanki o izin üstüne onun gerçeğini basarsam, iz geçmezdi ama hâlâ arada bir sızlayan boşluğu dolardı.

"Bir dönem uyuşturucu madde ve alkol yüzünden klinikte yattım. Ciddi ve ağır bir tedavi sürecinden geçtim, gerçi bunu kısmen öğrendin ama..."

"Sonra nasıl böyle biri oldun?"

"Nasıl biri?"

"Şu an olduğun kişi."

"Bir inancın beni kurtaracağını biliyordum." Bana bakmadı, gözleri gökyüzüne kaydı. "Bir şeye inanmaya ihtiyacım vardı."

"Senin hiçbir şeye inanmayan, kimseye güvenmeyen bir adam olduğunu biliyorum," diye fısıldadım ondan ayrılıp ileri doğru adımlarken. "Belki de sırf bu yüzden tek bir şeye inanmayı seçtin. Bir yaratıcı olduğunu biliyorum ama onun hakkında pek bir şey bilmiyorum." Omzumun üstünden Karan'a baktım. "Onu sevdiğimi hissediyorum ama onu tanımıyorum."

"Öğrenmek senin elinde, onu tanımak senin elinde," dedi Karan.

"Uyuşturucuyu hayatından çıkarmak çok zor oldu mu?"

"Hayır," dedi beni şaşırtarak. "Aslında bu kullanan kişinin bünyesine göre değişiyor. Tamamen kafa yapısıyla alakalı bir şey bu... Mesela bazı insanlar durmadan aynı hatayı yapar ve bu hatadan vazgeçemez. Çünkü o hatanın içinde onu tatmin eden, tatmin ettikten sonra da mahveden bir şey vardır. Mahveden tarafını görmeden durmadan o tatmin hissi için o yanlışı yapmayı sürdürür. Bu tıpkı karısını aldatan, karısını bir şekilde geri kazanıp tekrar karısını aldatan bir adamın zihni gibi... Karısını seviyor ama başka kadınlarla birlikte olmayı da seviyor, işin kötü yanı yakalandığında karısını kaybetme tehlikesini yaşıyor, bu onun korkulu rüyası ama yine de o aptal zevkinden vazgeçemiyor. Bir gün tamamen kaybedecek, biliyor ama kendini durduramıyor. Bazı insanlarda ise hata tek seferliktir. Ne o hatayı yapanı kabul ederler ne de yaptıkları hatayı bir daha tekrar ederler." Bana baktı. "Damarlarının kaşındığını hissediyorsun, Asi. Dişlerini gıcırdatıyorsun. Sana verdiği ne kadar anlık güzellik varsa, bunu günlere pay edip vadeli olarak zarar şeklinde senden geri alıyor. Uyuşturucu tıpkı sadece zevk için fahişelik yapan bir hayat kadını gibi. Paraya ihtiyacı yok ama sevişmeyi, farklı bedenlerin altında terlemeyi seviyor. İki türlü hayat kadını vardır: Biri zorda kaldığı, başka yolu olmadığı, bu batağa düştüğü için o işi yapar; diğerinin ise tek istediği erkekler ve farklı fantezilerdir. Uyuşturucu kendini zevk için satan bir bedenden farksız. Sonunda sana verdiği zevki bir hastalık şeklinde tekrar bedenine bırakıp seni öldürecek olan o zehir... Genelde zevk için birileriyle birlikte olan bedenler hastalık kapıp ömrünü kısaltır ya da tamamen yok eder. Uyuşturucu da böyle bir şey işte. Kendini kendinle öldürmek. Zevki zevkle yok etmek. Eğer hatayı tekrar etmeyi sırf o tatmin duygusu için yapan insanlardan olsaydım, şu an bir köşede tamamen çürümüş olan koluma yeni bir delik açmaya çalışıyor olurdum."

"Bu iğrenç," diyebildim. "Uyuşturucu iğrenç."

"Bir şekilde eğlencenin dozunu arttırmaya çalışan geri zekâlılarla, acısına sahip çıkmayı başaramayan ahmakların dileneceği türden aciz bir şey."

Bu lafı kendine söylemişti, bunu biliyordum. Ama o bir ahmak değildi. Herkes yanlış yapabilirdi. Şimdi olduğu kişi olana dek neler yaşamıştı merak ediyordum ama uyuşturucu konusunun derinine inmek istemiyordum. "Gerçek," dedi ben sormadan. "Bana bir gerçeğini söyle, Asi."

"Küçükken öğretmenin 'kendini tanıt' dememesi için en arka sıraya otururdum. Okulun ilk günü hani... Yeni bir öğretmen gelir ve inciğinden boncuğuna her şeyi öğrenmek için sinir bozucu sorular sorar. Altı yüz yirmi altı Asi Merve Karakuyu, der ve sonrasında o önü alınamayan, kulaklarımı tıkayarak kaçmak isteyeceğim türden soruların okları bir bir bana saplanmaya başlar. Üstelik o sırada da tüm sınıfın gözleri üstündedir ya hani, çığlık atmak istersin ama atamazsın. Kaçıp gitmek istersin, kaçamazsın. O sorulara cevap vermek zorundasın."

Karan başını sallayarak beni onayladı. "Evet, şu 'Baban ne iş yapıyor?' 'Annen çalışıyor mu?' sorusundan bahsediyorsun, değil mi?"

"Aynen," dedim yanaklarımın içini şişirerek. "Çok gereksiz değil mi sence de?"

"Öyle."

Tren yolunu gördüğümde heyecanla raylara doğru yürüdüm ve rayların üstüne çıkarak kollarımı iki yana açıp yürümeye başladım. "Sanki herkes bir şeyleri yüzümüze vurmak zorundaymış gibi."

"Evet."

Omzumun üstünden ona bakarak, "Sen de o soruyu duyunca kaçmak istiyordun değil mi? Kendini tanıtmak senin için de çok zordu. Çünkü kim olduğunu bilmiyordun," diye fısıldadım.

Karan ellerini ceplerine soktu, cevap vermedi ama bunun bir nevi onay olduğunu biliyordum.

"O zamanlar bir aynanın önüne geçip, 'Kimim ben?' diye defalarca sordum kendime. Mehmet Karakuyu'nun kızı mıyım? Dört kişilik çekirdek ailenin en küçük çocuğu muyum? Siyah saçlarıyla yüzünü örtüp sorulardan kaçan küçük kız mıyım? Kahverengi gözlerinin bazı geceler hiç üşenmeden babasının televizyon önündeki mimiklerini takip ettiği o küçük kız çocuğu muyum?" Kaşlarımı çattım. "Kimim ben?"

"Karan Ali Çakıl'ın küçücüğü."

"Peki Karan Ali Çakıl kim?"

"Işıkları söndürüp, kendi karanlığına senin gözlerinle ışık tutan adam."

Rayların üstünde öylece durdum. "Işıkları söndüren sen değilsen ya?"

"Bir şekilde ikimiz de karanlıktayız, öyle değil mi, Asi?"

"Karan," dedim kısık bir sesle. Tren raylarının üstüne çıkıp bana doğru yürümeye başladı, öylece dikilmiş ona bakıyordum. Karanlık yavaşça çöküyordu, soluk rengin üstüne birkaç ton daha koyu mürekkep damlatılmıştı sanki.

"Söyle."

"Yaşıyor musun şu an?"

"Ölmüş de sayılmam," dedi kısaca, gözleri doğrudan bana bakıyordu ve her adımı, bana doğru hızla bir tren geliyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki tüm seksek kutularımı çizmiştim de, son iki kutu hızla yaklaşan trenin geçeceği rayların üstüne çizilmişti ve ben inatla tek ayağımın üstünde trene doğru sekerek zıplıyordum.

"Öldün mü peki?"

Karan burnumun dibinde bitti, toprağa gömdüğüm ne varsa aramıza dikilmiş, ikimizin gözlerinin arasında yetişip büyümüştü sanki.

"Yaşıyor da sayılmam," diye fısıldadı, gözlerinde küçük bir çocuğun donmuş bedeninin etrafından akan buzlu suyun çizdiği soğuk harfleri izledim.

Karan'ın yanındayken hayatı kontrol edebilme yetimi kaybediyordum. Bunun benim dönüm noktam olacağını belki de çoktan olduğunu biliyordum. Belki de her şey tam olarak olması gerektiği gibiydi. Sadece oluyordu.

Onun gözlerinde bir çocuk duruyordu. Siyah saçları üç numara kesilmişti, iri siyah gözlerinde çaresizliği taşıyordu. Bedeni donmuş, buzdan bir kafesin içine hapsedilmiş, kafesin içinde kalıplaşıp tıpkı üstüne kar yağan bir deniz gibi buz tutmuştu. O çocukla göz göze geldiğimiz an aramızda duran buzdan duvarın çatladığını görmüştüm. O çatlaktan dışarı sızan nabız sesi, o çocuğun hâlâ hayatta olduğunun kanıtıydı.

Ona yenilmekten, ona yakalanmaktan pişman değildim. Ama kabul ediyordum ki, karşımda duran adam da bana yenilmeye başlamıştı ve onun isteği dışında bir şekilde onu yakalayabiliyordum. Ben bu savaştan vazgeçmemiştim, kuzguni siyahı gözlerinin içindeki yansımada gördüğüm kız hâlâ savaşabilecek güce sahipti. Sorun şuydu ki, savaş meydanına silahsız, çıplak ve yaralı çıkacaktım ama şu an görüyordum ki, onun da benden aşağı kalır yanı yoktu.

Çıplak, yaralı ve sanırım artık gerçekten silahsızdı.

"Gerçek," dedim titreyen sesime aldırmadan. Sormamıştı, yine de söylemiştim. Anı değil, gerçek istiyordum. Gözlerinin tam içine baktım. Tam oraya. Gözünün bebeğinin arkasına, zihnine açılan o siyah, kilitlerle mühürlenmiş kara kapıya.

Açsa, hiç düşünmeden içine dalacak kadar pervasızca içeri girmeyi istiyordum.

İçeride beni bekleyen şeyler artık beni korkutmuyordu.

"Gözlerin bulutlanıyor, Asi, ağlayacak mısın?" Sesi de, tıpkı bakışları gibi düzdü. Sıcak nefesi yüzümü yalıyordu, harfleri gözlerime batıyordu.

"Gerçek," dedim üstüne basarak ama sesim hâlâ titriyordu.

"Ben bu yarayla yaşamaya alıştım," dedi, durdu, gözlerinin içinde saklanan gerçekler bana sırtını dönmüş, benden kaçmaya başlamışlardı. "Ölmedim."

Sanki yalnızca ikimizin anlayabileceği bir alfabe oluşmuştu ve ruhum ruhunun karşısına dikilmiş, bir yandan eliyle yaralarından sızan kanı durdurmaya çalışırken, bir yandan da ona hesap soruyordu. Gece, akşamın üstüne şafak renginde örtünüyordu. Şimşeğin sesini işittim, yağmuru toplamadan nasıl bu denli kuvvetli kükreyebiliyordu?

Sanki karşımda yaşayan bir ceset vardı.

Ve siz, bir cesedi öldüremezdiniz.

Konuşmadık. Yelkovan akrebin sırtını kaç kez çiğnemişti bilmiyordum. Gözleri gözlerime uzandı, bir çocuğun kapattığı kapılar açıldı. Sanki tam şu an ikimiz de birbirimizin üstüne devrilmiştik ve başımız, birbirimizin kalbinin üstüne düşmüştü. Bu mümkün müydü? Gerçek ve anı bir köşeye çekildi. Sanki gözlerimiz anbean birbirimize tüm cevapları veriyor, gerçekleri fısıldıyor, anıları anlatıyordu.

Kalbimin sızladığını hissettim. O gözlere saklanan anılar kalbimi büyük bir kayanın üstüne koyup, başka büyük bir kayayla eziyordu.

Bir anda gök yırtıldı. Yağmur yeryüzünü öyle hızlı yağmalamaya başladı ki, şaşırma fırsatım bile yağmur suyu tarafından ıslatılmıştı. İri damlalar yüzüme sertçe çarptı, çene kemiğime kadar kayarak düştü, gözlerimi kırpmadan Karan'a bakıyordum. Dudakları hafif aralıklı duruyordu ve yağmurun hırçın suyu onun aralıklı dudaklarından çenesine, oradan da kavisli damarlara sahip kalın boynuna akıyordu.

"Ağlayabilirsin, Asi," dedi Karan. "Yağmur seni saklayacak."

Gözlerim karıncalanıyordu. Sanki hisler ayaklanmış, gözlerimin üstünde ayak izlerini bırakarak yürüyordu. Çenemi dikmiş ona bakıyordum, dudaklarımı ısırmak ve gelecek olan yağışı engellemek istiyordum. Bunu yapmadım.

"Sen yağmursun," dedim sesim titrerken. "Ben senin için kanatları ıslanan kelebek." Ona doğru bir adım attım. "Sakla beni, yağmur."

O an, gözlerimden aşağı kendini bırakıp kirpiklerimden ayaklarını sallayarak kendi kendini idam eden gözyaşım ondan kendini saklamadı. O yağmurdu. Beni saklardı. Ona anlatmamıştım. Tamamını değil.

Anlatmamı istememişti. Sanki gözlerimde bir ekran vardı da, geçmişimi izlemişti. Ona sokulurken korkmuyordum, saklanıyordum. Yüzümü boynuna gömerek kollarımı boynuna sardığımda tren raylarının ortasındaydık ve parmak uçlarımda yükselmiştim.

"Sakla beni, yağmur. Kelebeğin kanatları sızlıyor."

"Ağla," diye fısıldadı, sanki günlerdir olması gereken buymuş gibi.

"Anlatamıyorum," diye mırıldanırken gözyaşlarım yağmur suyuna karışmıştı. "Anlatamıyorum işte."

"Ağla," dedi yalnızca. Ellerini belime yerleştirdi, ıslanan berem kayıp yere düştü ve saçlarım özgür kaldı. Karan yüzünü saçlarıma gömdü, kısa bir sessizlik yaşandı. Hıçkırdım. "Ağlama," dedi birden bu kez. "Ağlama."

"Beni neden sevmedi?" diye fısıldadım yüzümü boynuna gömerek. Onun boynunda bir kimsesizin mezarı vardı, o mezarın başına dikilmiş taşta benim adım yazıyordu. "Beni neden sevmediler?"

Sanki dilimin arkasında biriken geçmiş dışarı çıkmak istiyordu ama bu kadarına gücüm yoktu. Anlatsam geçer miydi? Düşünürken sızladığım o kadar çok anı, o kadar çok gerçek vardı ki, ben bunun hangi birini Karan'a anlatabilirdim ki? O benim nefes alan cesedimdi, ben bir cesedi kendimle öldürmeyi nasıl göze alabilirdim ki?

Sanki ben hep beklediğim yerden incitilen bir bedene sahiptim de, ruhumu incitecekleri yeri hiç kestirememiştim.

Çok dolmuş, doldurulmuş, taşmış, taşırılmıştım. Bazen boş boş bakan bu gözlerime düşüncelerin gölgeleri devrilirdi. Bu oyunu uzatmamamız iyiydi. Bir gerçeğe, bir anıya daha yer yoktu dilimin ucunda. Sanki söylesem geçerdi ve ben geçmesini istemiyor gibiydim. Bu delilikti.

Babamın olmasını istediğim adamın ruhunun Karan'ın bedeninde yaşam sürüyor olması bir delilikti.

Çocukluğumun göğsüne saplanan kör bıçağın, genç kızlığımın sırtından çıkması bir delilikti.

Bu adamın kollarında ağlamak bir delilikti.

Karan'a mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldım. Bu kez kendimi tutamamıştım ve belki de asıl bu delilikti.

"Dizlerimde onun açtığı yaralara senin üflemen ne kadar doğru?" dedim gözyaşlarımın arasından. "Ben bunun farkındayım. Beni tamamlamaya çalıştığının farkındayım. Neden? Neden bunu yapıyorsun, Karan? Neden bana iyi hissettirmek için tüm bunları yapıyorsun? Karan neden bana kucağında, kollarında, koynunda, ruhunda bir yer ayırı-

yorsun? Neden yabancı biri değilmişim de, sanki yıllardır seninmişim, sendeymişim gibi davranıyorsun?" Artık tamamen dağılmıştım. "Bunu neden yapıyorsun?" diye hıçkırıklarıma hâkim olamadan sorduğum soruyla artık soluk alıp verişinin değiştiğini duyabiliyordum. "Beni babamdan çok sahiplenmene katlanamıyorum."

Çok şey birikmişti. Omuzlarımda çok şeyin kanlı ayak izleri, avuçlarının çürük kokusu vardı. Babam annemi aldatıyordu, Karan bunu biliyordu. Ablam babamın hayatındaki kadın tarafından hırpalanıyordu, Karan bunu da biliyordu. Babamın kendi kızına neler diyebileceğini Karan zaten kendi kulaklarıyla duymuştu. Ben babam yüzünden daha kaç kez bu adamın karşısında yıkılmak, yerle bir olmak zorundaydım ki? Karan'ın bildiklerinden çok bilmedikleri vardı ki, öğrendiğinde asıl yıkımı yaşayacağımı biliyordum. Benim kim olduğumu biliyor, yaşadıklarımı bilmiyordu. Beni görüyor, yaşadıklarımı tam anlamıyla göremiyordu. Acıyı omuzlarımdan tıpkı bir eşyayı fırlatır gibi geriye doğru fırlatıp devirmek istesem de, acı her seferinde benim üstüme devrilip yüzüstü düşmeme neden oluyordu.

"Bir gün tamamını anlayacağım," dedi kısık bir sesle. "İçine gömdüğün ne var ne yoksa hepsini anlayacağım." Beni daha sıkı kavradı. "Dile getiremediğimiz ne varsa, hepsini anlayacağım ve bunun için senin dudaklarını aralamana gerek bile kalmayacak."

"Anlama," diyebildim. "İçime gömdüğüm ne varsa bırak orada kalsınlar. Uzatma ellerini Karan, kazıyıp çıkarmaya çalışma." Yüzümü onun boynuna gömerek hıçkırıklarımı surlarımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Her şey bir anda gelişmiş, anlatamadığım ne varsa üstüme devrilip beni altında bırakmıştı. Bu hıçkırıkları, gözyaşlarını anlamsız bulmadı. Aksine, altında bir sırrın yattığını, canımı yakanları hiçbir zaman dile getiremeyeceğimi ama canımı gerçekten yaktığını anlamıştı. "Bırak, bir ölüyü yattığı yerden çıkarmaya çalışma."

Gözyaşlarımla onun boynundaki o küçük boşluğu dolduruyordum. Biriken gözyaşım kirpiklerimi ıslatıyordu. Sanki o gözyaşı birikintisinin içinde boğulabilirdim. Bu, şu an için bana mümkün geliyordu.

Gözyaşlarım kendini onun boynundaki boşluğa ait hissediyordu.

"Ağlama," diyebildi düşüncelerinin arasından sıyrılarak. Bilmek, görmek, her şeye hâkim olmak istiyordu. Anlamak yetmiyordu, o gerçekten görmek istiyordu. "Asi Çakıltaşı, ağlama."

Artık öyle bir noktaya gelmiş, getirilmiştim ki, ağlamaktan korkan ben, gözyaşlarının arkasına saklanıyordum. Gözümün içinde biriken

acının tuzu sanki bana suyla yıkılacağını bildiğim ama yine de beni içine saklayacak tuzdan bir ev yapabilirdi. Ne yaşamışsam içimde yaşamıştım, ben böyle yaşamaya alışmıştım ve tüm dengeleri alt üst eden bu adam bir gün tek bir sorumun ağına takılarak doğrudan hayatımın ortasına düşmüştü.

Yavaşça yere çöktüm, ayaklarımdaki gücün çekilme sebebi tüm bunlar da değildi üstelik. Zamanı geri sarabilseydim, belki bir şekilde gözyaşlarımı tutmayı başarabilirdim ama zaman çoktan akmış, akrebin zehri, şehri yağmur suyunun içine karışarak ıslatmıştı. Karan da benimle birlikte yere çöktü. Rayların içine oturduk, gelebilecek herhangi bir tehlike umurumuzda değildi. Tam şu an lime lime edilsek, sanki ikimiz de bunu umursamazdık. Sorun değildi. Beraberdik.

Acımın üstüne onun acısını basınca mı böyle bir reaksiyon göstermiştim, anlamıyordum. Bir şekilde aile çemberinin dışına çıkarılmış, çemberin içini uzaktan izleyerek büyümüş iki çocuğun yetişkin bedenlerinin arkasından birbirine sarılışı gibiydi bu.

"Ağlama," diye fısıldadı acının beşiğinden dökülen bebek nefesi ferahlığıyla. "Ağlarsan ölür kelebekler. Ölmesinler."

Yağmur durmadı, yağdı. Ama artık daha yavaş, daha sakindi. Bu sakin sonbahar yağmuru son damlasını düşürene dek orada, rayların ortasında, onun kucağında öylece oturmuştum. Ruhumun ev sahipliği yaptığı o sancı yerini kesik bir eklem ağrısına devretti, artık gözlerimdeki yaşlar durmuş, sessizlik bedenimin üstüne çöldeki deve gibi çökmüştü.

Tamamen ıslanmış, soğuğun da etkisiyle titremeye başlamıştım. Gecenin karanlığının içinde çığıran sessizlik o kadar gürültülüydü ki, Karan'ın da benim de konuşmamıza gerek yoktu. Sessizlik her şeyi anlatıyor, açıklıyor, doğruluyor, yalanlıyor ve bir şekilde kanıtlıyordu. El eleydik. Ellerimiz yağmurun suyuyla ıslak ve çamurluydu, buna aldırış etmiyorduk, çamur bana kirli hissettirmiyordu, ona da hissettirmediğini biliyordum.

Mantık çerçevesi içinde baktığımda bu sessizliğin mimarı bendim ama tuğlaları Karan yerleştirdiği için inşaatı durduramıyordum. Her kat, sessizliğin biraz daha yükselmesine neden oluyordu.

Patika bir yoldan yukarı doğru tırmanmaya başladık, artık onun da üşüdüğünü görebiliyordum ama sorun değildi, ikimizin de bedeni soğuğa karşı çok dayanıksız sayılmazdı. Büyük bir araziye çıktığımızda arazinin bomboş olduğunu fark ettim. Tek bir ağaç dışında arazide hiçbir şey yoktu ve bu ağaç bir şekilde yemyeşil kalmayı başarabilmişti.

Sessizliği kıran nefesinin karanlığa çizdiği beyaz buharı takip eden gözlerim sızlıyordu. Kirpiklerimin üstünde tonlarca ağırlık vardı sanki. Elimi yavaşça bırakıp sırt çantasını ağacın gövdesine dayayarak koyduktan sonra diz çöktü ve sırt çantasını açtı. Beremi orada, tren raylarının üzerinde unutmuştum. Bunu fark ettiğimde buz tutan parmaklarım kısaca boş kalan saçlarıma dokundu.

Karan sırt çantasından birkaç şey çıkardı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Telefonunun ışığını o şeylere tutarak, "Gelsene," dedi.

Yanına gittiğimde telefonunu tutmam için onu bana uzattı ve, "Işığı bana doğru tut," dedi kısık bir sesle. Başımı sallamakla yetindim. Siyah kâğıda benzer bir şey çıkardıktan sonra diğer malzemeleri de incelememle eş zamanlı olarak ne yaptığını kavrayabilmiştim.

Uçurtma yapıyordu.

Gözlerim kısaca gökyüzüne kaydı. Saat kaçtı bilmiyordum ama çok geç olduğunu, sadece bir iki saat sonra güneşin doğacağını biliyordum. Karan uçurtmayı yaparken bir süre başında öylece dikildim. Biraz zahmetli bir iş olmasının nedeni Karan'ın titiz çalışmasından kaynaklanıyordu. En ince ayrıntısına kadar planlı, düşünerek yaptığı uçurtma neredeyse bir kamyon tekerleği kadar büyüktü ve yüzeyinden aşağı siyah püsküller iniyordu. Tekrar gökyüzüne baktım, geride bıraktığımız o bir saatin şafağa gebe kaldığını fark etmiştim. Gökyüzü puslu bir mavi rengiyle aydınlanıyordu, içinde kızıl kan damarlarına benzeyen yarıklar vardı ve muazzam görünüyordu.

Üşüyen bedenime aldırış etmeden, "Onu uçurabilecek misin?" diye sordum kısık bir sesle.

"Uçurabilirim," dedi bana bakmadan. "Ama kaçırabilirim de."

"Hım?"

"Uçurtmalar genelde benden kaçar."

İçimi zedeleyen sözleri değil, gerçekleriydi.

"Bu kez senden kaçmasına izin vermeyeceğim," dedim yavaşça kuruyan ama hâlâ nemli olan bedenime aldırmadan ondan biraz uzaklaşıp olduğum yerde hafifçe zıplayarak. "Hadi Karan, güneş doğmadan uçmalı!"

"Nasıl uçurtuluyor bu?" diye sordu tuhaf tuhaf uçurtmaya bakarak. "Koşuyorduk değil mi önce?"

Genişçe gülümsedim. Soluk mavi gökyüzünün altında, üşüyen bedenime rağmen bunu başarabilen dudaklarımdan tuhaf bir melodi yükseliyordu sanki. "Koşacaksın, o havalanana kadar."

Karan önce uçurtmaya sonra da bana bakarak, "Ha maymun ol sen diyorsun," dedi gözlerini kısarak.

"Hadi!"

"Ulan," dedi başını iki yana sallayarak. Ardından uçurtmanın ucunu yakalayıp yavaşça koşmaya başladı. Olduğum yerde kahkaha atarak ona bakarken, "Uçsana!" diye bağırıyordu. Bir an bir rüzgâr esti ve uçurtma havalandı, Karan'ın bakışları omzunun üstünden beni buldu. Elimle ağzımı kapatıp gülüşümü saklamaya çalışsam da, o bakışı görünce elim anında dudaklarımdan ayrıldı ve kahkaha atarak ona bakmaya devam ettim. "Koş koş! Uçuyor!"

Senden haber almadan,
Nasıl çıkarım yollara,
Tek dileğim bir ışık olsa da,
Güneş hep sana doğar,
Gözlerin kamaşsa da,
Seni görmez hiçbir şey yanmazsan...
Bu bir uçurtmanın kaçışı, belki de değil...
Bilmem, gökyüzünde aramak doğru da değil...

Ellerimi birbirine çarparak ona doğru koştum, uçurtma artık rüzgârın etkisiyle yüksekte, erişemeyeceğimiz kadar tepedeydi. Şafağın koynunda bir kırlangıç gibi uçuyordu. Gülümseyişim solmadı, dişlerimi göstermekten çekinmedim, bakışlarımı kaldırıp uçurtmaya baktım, Karan uçurtmanın ipini yavaşça elime bıraktı ve hiç ummadığım anda gerilen yanağımdaki çukuruna yavaşça dudaklarını bastırıp fısıldadı: *"Senden haber almadan, nasıl çıkarım yollara? Tek dileğim bir ışık olsa da. Güneş hep sana doğar, gözlerim kamaşsa da. Seni görmez hiçbir şey sormazsan. Bu bir uçurtmanın kaçışı, belki de değil. Bilmem, gökyüzünde aramak doğru değil."*

"Senden haber almadan," diye fısıldadım. *"Nasıl çıkarım yollara?"*

"Tek dileğim bir ışık olsa da."

Uçurtmayı izledim. O arkamdaydı. Belime sarılmış, yüzünü omzuma koymuştu ve yanaklarımız birbirine dokunuyordu. Aynı gün içinde, tüm hisleri bana hissettirebilen adamın kollarındaydım.

Merak ediyordum. Nasıl bir insanı yıkıma uğratan bu şey, aynı zamanda bir insanın en büyük mutluluğu olmayı da başarabiliyordu?

"Kaçmadı," dedi ilgiyle uçurduğumuz uçurtmayı izlerken.

"Kaçmayacak, demiştim."

"Benim uçurtmam kaçtı, Çakıltaşı," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Yakalayamadım."

"Benim uçurtmam elimdeydi ama rüzgâr hiç doğru yöne esmedi."

"Rüzgârı doğru yöne estiririm," derken sesinde bunu yapabileceğine garanti veren güven verici bir tını vardı.

"Biliyorum," dedim. "Ben de uçurtmayı yakalarım."

Çenesini saç diplerime bastırırken fısıldadı: "Uçurtma kollarımda."

Uçurtma annesiydi.

Uçurtma kollarındaydı.

KAKTÜS TEAM

11. BÖLÜM: RÜYA

"Yemin ederim Los Angeles çingenesi," dedi Bedirhan sırtını konforlu koltuğa yaslayarak. Önündeki bitki çayının dumanı tütüyordu. Hemen karşısındaki koltuğa yerleştim, çevremdeki insanların gözü sanki bizim masamızdaydı.

"Allah aşkına soy ağacında İtalyan ataların varmış gibi davranmaktan vazgeçer misin?" Billur gözlerini devirerek kahvesinden bir yudum aldı. "Sadece bir gün içinde kendini soylu bir zengin sanmaya başladı bu."

"Olmadığını nereden biliyorsun?" Bedirhan saçlarının önündeki kabarık rampayı geriye doğru yatırarak çapkın bir şekilde gülümsedi. "Bak bana, asaletime ve mükemmelliğime bak, güzelliğim ve asortikliğime bak."

Billur pes eder gibi ellerini havaya kaldırarak, "Tamam, yalvarıyorum sus," dedikten sonra göz ucuyla bana baktı. "Tüm gün aynalara öpücük falan attı bu manyak."

"Benim önümde benim dedikodumu yapma kırmızı telefon kulübesi tipli karı. Gerçi onlar bile senden daha havalı, daha klas görünüyor..."

Defne çekinerek de olsa meyve suyundan bir yudum aldı. Göz göze geldiğimizde, "Tüm gün neredeydiniz?" diye sordu. "Gece de gelmemişsiniz."

Sergen dizüstü bilgisayarına yazdığı metne o kadar çok kendini kaptırmıştı ki, kafasını kaldırıp bize bakmıyordu bile. "Biraz dolaştık," dedim Sergen'in hızla tuşların üstünde dolaşan parmaklarına hayretle bakarak.

"Biz de gezdik," dedi Defne bir anda neşeyle. "Bedirhan bizi büyük bir alışveriş merkezine götürdü ama..." Ters bakışları Sergen'e döndü. "Birileri bizi orada bulup tekrar otele getirdi. Karan abimin kesin emri var, bir daha soyadı Karakuyu olan hiçbir kızın kaçmasına izin veremem gibi bir şeyler zırvaladı."

"Yani haklı olarak," diye kıkırdadı Billur. "E ama robokopçum fedaiciğim, kahveni iç bari, yavrum, parmak felci geçireceksin bak yemin ediyorum, yamulup kalacak o parmakların."

"Evet," dedi Sergen tuşlara aynı hızla basmaya devam ederken. "Kahvemi içeceğim ama önce şu yazıyı halledip mail yoluyla Sinan Özkan'a ulaştırmam gerek."

"O kim?" Billur kaşlarını çattı. "Chat arkadaşın falan mı?"

Bedirhan bir yudum aldığı bitki çayını püskürttükten sonra başını iki yana sallayarak, "Allah belanı verirken önüne atlayayım da o bela bana çarpsın emi," dedi gülerek. "Ceviz kadar beyniyle fikir yürütüyor..."

"Hayır, Chat arkadaşım değil," dedi Sergen mimiği dahi oynamadan. Özkan Pazarlama İş Makineleri ve Sanayi..."

"Tamam," dedi Bedirhan yanaklarının içini şişirip havayı sıkıntıyla dışarı salarak. "Ne olursun, Sergen, tamam..."

"Peki, kısa kesiyorum. Pazarlama departmanında çalışan kıdemli birine önemli bir makale gönderiyorum."

Bedirhan yavaşça masaya doğru eğildi, masada altın rengi gümüşlükler vardı. "Eğer durdurmasaydım şirketin kurulma tarihinin öncesine, şirketin kurulu olduğu mevkide önceden ne olduğundan tut, toprağın şekline, kullanılan tuğla markasına kadar anlatacaktı."

"Teşekkürler," dedi Defne irkilerek. "Bu hep böyle midir?"

"Sizi duyuyorum."

"Ah." Defne gözlerini kaçırdı. "Yani şeysin..."

Sergen'in ışıkların altında daha açık renk duran gözleri bir an için bilgisayar ekranından ayrıldı ve Defne'ye saplandı. Boş, ruhsuz denecek kadar hareketsiz bakışları bir süre Defne'nin yüzünde dolaştıktan sonra, "Neyim?" diye sordu.

"Şey..."

Sergen dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıp dirseklerini masanın iki yanına dayayarak kaşlarını kaldırdı. "Ney?"

"Yani..." Defne'nin beyaz boynunun kızardığını görebiliyordum. Açık renk gözler yavaşça bana döndü, bana beni kurtar der gibi bakıyordu ama yapabilecek pek de bir şeyim yoktu. Sergen tepkilerini

kestirebildiğim biri değildi. Defne uzun ve ince parmaklarını birbirine geçirip elleriyle oynarken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Anlatamadım ben."

Sergen'in dikkatli ama bir o kadar da ruhsuz bakışları Defne'den ayrılmadı. "Neden özür diliyorsun?"

"Ay ne sıkıştırdın kızı sen de ha," dedi Bedirhan aniden. "Bakma kız sen ona Yakaza kabilesinin en güzel cini. Kız kıyamam boynu falan da kızardı bunun..." İşaret parmağıyla yavaşça Defne'nin saçını okşarken yüzünü buruşturdu. "Üzülme, üzülme... Bana bak, bit yok değil mi?"

Defne kıkırdadı. Bedirhan'ın onu güldürmek, rahatlatmak için araya girdiğini biliyordum. Bakışlarım kısaca Defne'nin üstünde dolaştığında zıt yönlerimiz sere serpe önümüzdeki masaya yatmıştı sanki. O kar beyazken, ben zifir siyahtım. O gecenin üstüne doğan güneşken, ben güneşten aldığı ışıkla gecenin içinde parlayan aydım. Utanırken de gülümserken de bir şekilde yalnızca öylece dururken de benden daha ışıltılıydı. Güzellik ya da çirkinlikle bir ilgisi yoktu bunun.

Sadece, ikimiz bir yıldız olsak, önce kayıp ışığını söndüren ben olurdum.

Billur'un elini masanın üstünde duran elimin üstünde hissettiğimde bakışlarım omzumun üstünden ona yöneldi. Sergen dizüstü bilgisayarının kapağını tekrar açmak yerine bakışlarını herkesten uzaklaştırıp, bir boşluğa yönlendirerek kahvesini yudumlamaya başlamıştı.

"Kanadından şapadanak öptüğüm buzdan kelebeğim, n'örüyon kız?"

"Ha?" Bir an ona düz düz baktım. "Hiç."

"Nerelere gittiniz?" Bana omzuyla hafifçe vurdu. "Park köşelerinde neler ettiniz?"

"Parka gitmedik ki," diye fısıldadım sadece Billur'un duyabileceği şekilde.

"Başka bir otele mi g..."

"Billur..."

Kulağıma doğru eğilerek, "Aynı odada yatıp hiçbir şey yapmadığınıza inanmamı falan bekleme," diye fısıldadı. "O kadarını yemiyorlar be gülüsü..."

Kanımın uğuldayarak akmaya, gittikçe daha da hızlanmaya başladığını hissettim. Sanki boynumun altındaki damarların yukarı ittiği o boncuk boncuk ter, tenimin yüzeyinde küçük damlalar oluşturuyordu ve oluşturduğu o damlalar kezzaptı, oluştuğu yerde büyük yanık izleri bırakıyordu. Bir an bedenimden ateşin dumanı yükselecek sandım.

Cevap veremedim. O gece yaşananlar zihnime tıpkı depremde ilk yıkılan evin balkonu gibi çökmüştü. Sanki o balkonda çiçek saksılarım vardı ve saksılarım moloz yığınının altında kalmış, ezilmişti.

Tenimde büyüyen ateş sanki bu ten bana ait değilmiş gibi beni içine atlamam için teşvik ediyordu. Ateşe davet. Bir insan, kendi ateşinde yanabilir miydi? Ben bunun en büyük örneğiydim. Ben kendi ateşimde yanıyordum.

"Burada muhteşem eğlence mekânları varmış," dedi Bedirhan düşüncelerimi oluşturan domino taşlarına sert nefesini üfleyip, domino taşlarını darmadağın ederek. Bunun için ona minnettardım. "Bu gece mutlaka gitmeliyiz."

"Karan abimin de böyle bir planı var zaten." Sergen fincanı yavaşça masaya bırakırken göz ucuyla büyük altın rengi kapıya baktı. "O da geliyor."

Gümbür gümbür atan kalbimin sesini duyan tek kişi ben miydim? Öyle olmasını diliyordum. Gözlerim o kapıya kaydığında karşımda derin siyah gözlerini bana dikmiş adamı görmek alışkanlığım haline gelmişti. Siyah bir gömlek, siyah kot pantolon ve siyah kayışlı saati... Evet, bu görmeye alışık olduğum Karan Çakıl'dı. Dünkü adamın onunla uzaktan yakından alakası yoktu. Yine de belleğime, zihnimin gerilerine kazınan o muhteşem günü unutmayacaktım.

Karan hemen karşıma, Bedirhan'ın yanındaki boşluğa oturduktan sonra, "Bu akşam dışarı çıkıyoruz," dedi sabit bir sesle. Gözlerimi devirmek istesem de bunu yapmadım. Herkesin istediği tam olarak buydu. Eğlenmek onların da hakkıydı, buraya kadar gelip yalnızca otelde durmak onlara haksızlık olacaktı. Karan'ın da bunu düşünerek bu kararа vardığını düşünüyordum.

"O zaman biz şimdiden hazırlanalım," dedi Billur. "Çünkü elimde bir değil, tam iki tane umutsuz vaka var. Biri renkler yüzünden SnapChat efekti gibi gökkuşağı kusuyor, diğerinin yüzüne biraz kömür sürsen, yürüyen siyah bir obje olduğunu düşünecekler."

"Diyene bak," diye homurdandı Bedirhan. "Sen de kafanı kestiğin kedilerin kanına batırıyorsun, onlar sana bir şey diyor mu?"

"Sen de şu SnapChat'teki başına çiçek tacı koyan efekt gibisin." Billur ayağa kalkıp beni de çekiştirerek kaldırdı. "Gereksizsin ama sensiz de olmuyor, Bediciğim."

"Haha," dedi yapmacık bir şekilde. "Kaknem, git buradan."

Billur, Bedirhan'a dilini çıkardı. Her ne kadar gönülsüz olsam da Billur'u takip ederek otelin küçük -küçük?- kafesinden çıktık. Bir kafeden ziyade aslına lüks bir restorana benziyordu.

Neredeyse tüm giyilebilir kıyafetler Billur'un valizinde olduğu için onun odasına geçmiştik. Defne de yanımızdaydı ama yok gibiydi, sessizce bizi izlemeyi tercih ediyordu. Billur valizin fermuarını açarken sinir bozucu fermuar sesini yüzümü buruşturarak dinledim. "Dışarısı buz gibi, ona göre bir şeyler giy," dedim umursamaz bir sesle.

"Dans ederken ısınırız."

"Gidene kadar buz kesmek istemiyorum ve ben dans falan etmeyeceğim."

"Edeceksin," dedi kendinden emin bir sesle. "İçinde sakladığın o dizginlenemez çılgın bakireyi bir gün dışarı salacaksın..."

"Ama o gün bugün olmayacak," dedim devamını getirmemesi için kabullenmiş gibi yaparak.

Defne yatağın ucuna oturup, "Çok koyu renkli şeyler olmasa?" dedi dudaklarını bükerek. "Bu kız on sekiz yıldır hayatımda, ne zaman kendi kıyafetlerini kendi giyebilecek yaşa geldi, o zamandan beri koyu renk giyiyor, ben koyu renk görmek istemiyorum artık."

"Ben de pembe göz farı süren, okul gömleğinin üstüne rengârenk hırkalar giyip, yeşil külotlu çorap giyen bir ablayla her sabah yeni bir güne başladığım için uzunca bir süre renkli şeyler görmek istemiyorum." Ona tip tip baktım. "Ne kadar da çok ortak noktamız var, değil mi?"

Defne yüzünü buruşturdu. "Pembe far gözlerimi daha iri gösteriyor."

"Aksine," diye karşı çıktım. "Tıpkı gelinin kız kardeşi gibi görünüyorsun."

"Pembe far gözlerini daha iri göstermez, beyaz göz kalemini gözünün içine çekersen gözlerin daha iri görünecektir," dedi Billur gülerek. "Şu an çok tatlı göründüğünüzün farkında mısınız?"

"Aaa!" Defne yatağın üstünde emekleyerek gözlerini kocaman açtı. "Beyaz göz kalemini nasıl sürersek çok iri görünür göz?"

"İçine."

"İşe yarıyor mu ki?"

"Gözünü anime karakterlerin gözleri gibi kocaman yaptığında eline ne geçecek acaba ya?" diye homurdandım ama Defne zerre oralı olmadı.

"Elbette," dedi Billur gülerek. "İstersen sana uygulamalı gösterebilirim." Billur valizin içinden asker yeşili bir tulum çıkardı. Tulum

askılıydı, sırtı tamamen açıkta bırakıyordu ve uzundu. "Renkleri seviyorsan, onları abartmadan da kullanabilirsin, Defne. Bence bu renk sana çok yakışır."

Defne bir süre Billur'un elinde tuttuğu tuluma baktı. "Güzel görünüyor," diye fısıldadı. "Ama bana yakışmaz diye düşünüyorum."

"Neden?"

"Tenim haddinden fazla beyaz ve kollarımda çillerim var, onları görmelerini istemiyorum." Defne dudaklarını büktü. "Uzun kollu bir şey giyemez miyim?"

"Defne..." Gözlerini devirdi. "Çiller güzeldir. Ve bu tulum tamamen beyaz tenli bir kadın için yaratılmış gibi. Şuna baksana? Kendini sevmezsen, bir başkasını da sevemezsin, biliyorsun değil mi?"

Kendini sevemezsen, bir başkasını da sevemezsin.

"Bir başkasını kendinden çok severse, sorun olmaz," dedim aniden kendimi tutamayarak.

"Bir başkasını kendinden çok sevebilmesi için önce biraz da olsa kendini sevmesi gerekir," diye fısıldadı Billur göz ucuyla bana bakarak. Onun dolgun dudaklarını yukarı geren o gülümseme, bana çok şey anlatıyordu aslında. Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp sessiz kaldım.

Defne yavaşça doğrulup, "Tamam o zaman," dedi gönülsüz bir şekilde. "Ama çok kötü duracak olursa, başka bir şey giyeceğim, tamam mı?"

"Tamam." Billur bana baktı. "Sana da seçmemi ister misin?"

"Yok," dedim valize yönelirken. "Ben kendim hallederim."

Billur bir yandan hazırlanıp, bir yandan da Defne'yi hazırlarken, bir kadın bile olsa birinin önünde üstümü değiştirmeyi sevmediğim için kıyafetleri alıp lavaboya geçmiştim. Siyah İspanyol paça pantolonu bacaklarımdan geçirip yukarı çektim, karşımda duran boy aynasına düşen yansımam beni izliyordu. Bacak boyum uzun olduğu için, pantolonun beli de çok hafif yüksek olduğundan yerli Safinaz gibi görünüyordum şu an. Aldırış etmedim.

Beyaz, yarasa kollu ve karnımı epeyce açıkta bırakan bluzu giydikten sonra bir an durup kendime baktım. Siyah ve beyazı bir arada kullanmayı sevmiştim ama bluz yuvarlak yakalı olduğu, boynum görünmediği için önüm çok boş duruyordu. Lavabodan çıkıp valize yöneldim, Billur, Defne'nin saçlarının uçlarını maşa yardımıyla şekillendiriyordu. Beni fark etmediler. Valizin içinden siyah, bayağı büyük bir kolye alıp aynanın karşısına geçtim ve boynumdaki boşluğu abartılı bir kolyeyle doldurdum. Çakıl taşı kolyesi bluzun içinde olduğu için görünmüyordu.

"Yok artık," dedi Billur hayretler içinde. "Şaka yapıyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona bakarken, "Ne oldu?" diye sordum.

"Dehşet göründüğünün farkındasın inşallah?"

"Giydim işte bir şeyler," diyerek geçiştirdim. Abartılı olmadığımı düşünüyordum, tam da kararında giyinmiştim bana göre. Siyah, zarif stilettoları ayağıma giydim, Defne'nin de Billur'un da gözü üstümdeydi ama onlarla göz göze gelip kararımdan vazgeçmek ve kot pantolon giymek istemiyordum.

Düzleştiriciyle düzleştirdiğim uzun siyah saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp, koyu mor ruju dudaklarımın üstünde kaydırdım. Tırnaklarımda Karan ile otele döndüğümüzde duş aldıktan sonra sıkıntıdan sürdüğüm siyah ojeler vardı. Bir ölünün eli kadar beyaz olan parmaklarımı süsleyen siyah ojelerin yarattığı zıtlığı sevmiştim.

Billur zorla kirpiklerimi rimelle dolgunlaştırmıştı ama o kadar rahatsız hissettiriyordu ki... Sanki kirpiklerimin üstünde bir şeyler taşımak zorundaydım. Rahatsız ediciydi.

"Karan seni böyle görünce bence bize çekirdek, terlik, televizyon, pijama yaptıracak," dedi Billur kocaman gözlerle beni süzerek. Aslında o benden daha ışıltılı olmuştu. Giydiği siyah deri tayt ve üstündeki içindeki siyah sutyeni gösteren kırmızı transparan gömlek onu çok seksi kılmıştı. Yüksek topuklu siyah bootielerle neredeyse benimle aynı boydaydı.

Asker yeşili Defne'ye gerçekten yakışmıştı. Onu ilk kez çok gösterişli olmayan ama aynı zamanda gerçekten de dikkat çekici şekilde görmüştüm. Siyah deri el çantasını alıp, "Çıkalım mı artık?" diye sordum, Billur başıyla onay vererek çantasını omzuna attı.

Otel odasından çıkarken, Karan'ın vereceği tepkiyi merak ediyordum çünkü rujlara karşı bir garezi vardı, bunu Yaşar amcanın verdiği davette gayet iyi idrak edebilmiştim. Yalnız olmadığım için mi yoksa bir an önce Karan'ın yanında olmak için mi yapmıştım bilmiyordum ama asansöre binmeyi kabul etmiştim. Her kat, biraz daha yaklaştığım Karan Çakıl'ın ne giydiğini, nasıl göründüğünü merak ediyordum. Ne giyerse giysin çekici bir adamdı, bu reddedilmesi imkânsız bir gerçekti. Göz vardı, nizam vardı, bunu yok sayamazdım.

Asansörün cam kapıları açıldı, resepsiyonun karşısındaki lüks koltuklarda oturan Sergen ve Bedirhan anında dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Bedirhan dar beyaz bir gömleğin içinde, kalıplı vücuduyla her kadının ilgisini çekecek türden bir adam gibi görünüyordu. Bir an için

onun da Karan ve Sergen gibi konuştuğunu düşündüm. Çok kızı kapısına köle edebilirdi. Sergen her zaman olduğu gibi siyah takım elbise giymişti, bu adam gece kulübüne gittiğinin farkında mıydı?

Billur bize aldırmadan büyük adımlarla onların yanına yürüyüp, Bedirhan'ın oturduğu koltuğun koluna kalçasını yaslayarak Bedirhan'ın yanağından makas aldı. O an, bir kalbin atış süresinde Bedirhan'ın Billur'a öyle bir bakışını yakaladım ki, olduğum yerdeki zemin çatlayıp ikiye ayrılsa ancak bu kadar şaşırırdım. Bedirhan'ın o dikkatli bakışlarının hızla Billur'un vücudunda dolaştığını ve dudaklarının belli belirsiz aralanır gibi olduğunu gördüm.

Yok daha nelerdi.

Biz de yanlarına ulaştığımızda Karan Çakıl görünürlerde yoktu. Bedirhan beni boydan boya süzdükten sonra, "En güzel benim memesiz kazuletim," dedi bana kollarını açarak. "Sultanımda her şey var, bir meme yok, o da destekliyle halledilir. Güzelliğe bak. Tüküreyim. Gel tüküreceğim. Nazar boncuğu yok mu kız buralarda?"

"Ya..." Yüzümü elimle örttüm. "Allah aşkına sus, rezil ettin beni."

"Kız ne bilsin bu agulu cugulu konuşanlar bizim muhteşem Türkçemizi. Burada onlara bir Zeki Müren Türkçesi yapsam, onu bile anlamazlar. Ben ve muhteşem Türkçem şu an buralarda harcanıyoruz."

"Tamam Bedirhan, aynen Bedirhan..." Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştırdım, Sergen'in çatık kaşlarla ablama baktığını gördüm. Aniden bakışları bana kaydı ve ben kaşlarımı çatınca bakışlarını benden kaçırıp önündeki tablete çevirdi.

Bu heriflerin benim kardeşim ve arkadaşımla derdi neydi?

Kendimi küçük bir Sherlock Holmes gibi hissediyordum.

"Dağ mısın, taş mısın, kaya mısın, insan mısın nesin be?" Bedirhan abartılı bir şekilde ıslık çaldı. "Yemin ederim bir koysa kayayı parçalar, ne yedirdiler buna?"

Bedirhan'ın kocaman gözlerle baktığı yere bakmak için o tarafa döndüğümde, *"Yok artık,"* dedi diğer Merve dehşet içinde. *"Gözlük tak, çok ışıltılı, bakamıyorum."*

Sevgili diğer Merve'ye elimdeki kamyonculara verilen direksiyon şeklindeki bronz ödülü uzatırken, kalbimin şiddetle çarpmasına uzatacak bir şey bulamamıştım. Sanki uzatsam, uzattığım şeyle birlikte elimi de kapıp yutacaktı. Göğsümde bir hortum çıkmıştı, önüne geleni içine alıp savuruyor gibiydi. Oradaydı.

Koyu mor, dar bir gömlek giymişti. Delirecektim. Çıldıracaktım. Gömleğin ilk iki düğmesi açıktı, köprücük kemiklerinin başlayan sert

kavislerini görebiliyordum. Omuzlarına siyah bir kazak atmış, kazağın kollarını boynunun altında birleştirip bağlamıştı. Siyah kotu, uzun ve ince bacaklarını öyle sıkı sarmış, şeklini öyle belirgin vurgulamıştı ki, gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Dikkatime takılıp düşmesinden korkuyordum. Gömleğin kolları yukarı sıvanmıştı, kalın damarlarla sarılı bileklerini görebiliyordum ve siyah kayışlı saatini çıkarmamıştı.

Bir an göz göze geldik ve zaman, bulduğu ilk açık pencereden aşağı kendini atıp gerisinde boşluğu bıraktı.

Siyah gür kirpiklerinin hareketlerini bile yakalayacak kadar büyük bir dikkatle onu izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Uzun siyah kirpikler kısıldı, siyahın elmaslarla taçlandırdığı zifiri gece rengi gözleri beni öyle sıkı kavradı ki, iskeletim tuz olup yere dökülecek sandım. İki elimin arasında duran çantayı daha sıkı kavradım, deriye batan parmaklarımın ucunda çarpan nabzı hissediyordum.

Siyah gözlerin içinde tehditkâr bir şekilde bana uzanan yüzeyi keskin ve parlak bıçaklar vardı.

Gözleri beni boydan boya taradı, kirpiklerinin radarına yakalandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, stilettonun içindeki ayak parmaklarımı içeri doğru öyle hızlı çekmiştim ki, ayakkabının üst tarafı kemiklerimi sıkıştırıp canımı yakmıştı. Yanımdan geçerken omzu, omzuma değdi ve yavaşça başını eğerek saniyelik bir şekilde dudaklarını kulağıma dokundurdu. "Mayın tarlasının ortasında duruyorsun, sonunu biliyorsun yine de adım atmaktan çekinmiyorsun." Dilini şaklattı, o küçük cık cık sesi kalbimin içinde yankılandı. "Attığın adımlara dikkat et, körpe. Ayağını o adımın üstünden çektiğin an patlarım ve patlarsam, seni parçalarım."

Sesindeki öfkeyi ama o öfkenin içine sıkıştırdığı hayranlığı soludum. Yanımdan geçip giderken nefesim kursağımda kalmıştı. Ona doğru döndüm, elini bana doğru uzatıp avucunu açtığımı gördüm. Bu içime su serpmişti. Çekinerek onun elini tutarken diğerlerinin ne düşüneceği düşüncesini bir köşeye itmiş, ruhumu siyah avuçlarına teslim etmiştim. Bu gece bu beden bana, bu ruh ona aitti.

Otelden çıkarken, "Böyle üşüyeceksiniz," dedi Bedirhan ama hiç kimse onu umursamadı. Dediği gibi de olmuştu. Arabaya doğru yürürken tenimizde dolaşan soğuğun bedenimizi saniyeler içinde bembeyaz edişine kendi gözlerimle şahit olmuştum. Gece böceklerinin sesini duyuyordum, saat tam olarak kaçtı bilmiyordum ama kahve içmeden birkaç saat önce tıka basa yediğim öğlen yemeği hâlâ midemin içinde kaynıyordu sanki.

Karan ön yolcu koltuğunun kapısını açtı, tekrar göz göze geldik. Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirirken gözlerini gözlerimden çekmedi. "Bu gece," dedi her harfi ayaklarının altına alıp çiğneyerek. "Yanımdan ayrılmayacaksın."

"Bir şekilde ayrılacağım," dedim çenemi dikip, gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Engel olabilecek misin?"

Burnundan sert bir nefes vererek güldü, bu gülücük tamamen alaycıydı. "Bana meydan okuyarak bir yere varabileceğini falan mı sanıyorsun? Bu gece benim dediklerim olacak. Sen benim yanımdan ayrılmayacaksın. Tıpkı uslu bir kedi gibi kucağıma kıvrılacak, tüm gece o kucakta usluca duracaksın."

"Benimle böyle konuştuğun sürece o dediğini rüyanda bile göremeyeceksin."

Ona baktım, tam şu an o geceyi yüzüme vurarak beni nasıl bir kediye çevirdiğini söyleyebilirdi. Bunu söyleyip beni püskürtmesinden gerçekten çok korkuyordum ama bunu yapmadı. Alaycı gülüşü dudaklarının üstünde tıpkı su verilmemiş bir çiçek gibi soldu, bakışlarında tehdidin en koyu tonunu gördüm. Gözlerinin arkasında kanlı bir zafer vardı ve bu gece onun galip geleceğini yüzüme doğru bağırırken kendinden o kadar emindi ki, bir an için beni bile inandırabileceğini düşünmüştüm.

"O ince belin çıplakken ve dudaklarında dilimle temizlenmeyi bekleyen koyu renk bir ruj varken, bence bu kadar iddialı konuşma, Asi. Yuttururum sana bu söylediklerini ve yuttuğun yalnızca söylediklerin olmaz."

Sertçe yutkunup onun gözlerine baktım. Bakışları gözlerimden ayrılıp dudaklarıma düştü, dudağımı yalayarak ıslatmamak için kendimi zor tutuyordum ama kendime daha fazla engel olamadım ve Karan'ın gözleri hâlâ dudaklarımda dolaşırken, dilim de onun gözlerine eşlik ederek dudağımın çevresinde hafifçe turladı. "İnsanlar bizi bekliyor," diye fısıldadım sakinliğimi koruyarak. "Artık binebilir miyim?"

Karan'ın dudaklarında kurnaz bir tebessüm büyüdü. "Tabii ki," dedi kısık bir sesle. "Ne zaman istersen binebilirsin."

Yanaklarım ve kulaklarım anında ısındı, onun bu çirkin imasını kulak arkası ederek, "Şimdi binmek istiyorum," dedim.

"Evet," diye onayladı beni. "Ben de şimdi binmeni çok isterdim."

"Ahlaksızsın."

"Tam olarak öyleyim." Karan kapıyı sonuna kadar açıp çenesiyle içeriyi işaret ederken o haylaz tebessüm hâlâ dudaklarındaydı. "Bin," dedi vurgulayarak.

Bilinçli bir şekilde kolumu onun koluna sürterek geçtim. "Biniyorum," dedim üstüne basarak.

Yolcu koltuğuna oturup gözlerimi kaldırarak ona baktığımda başını iki yana sallayarak kapımı kapattı ve arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna geçti. Arabanın içinde bir sessizlik hâkimdi, Karan ısıtıcıyı açtığı için herkes mayışmıştı. Olduğumuz şehrin geceleri renkliydi, saatin geç olduğunu tarih ve saat göstergesinden net bir şekilde görebilmiştim.

Sanki saat gecenin bir yarısı değilmiş gibi sokaklar kalabalık, ışıltılı ve canlıydı. Geçtiğimiz yolların etrafına serpiştirilmiş dev binaların üstünde dev ekranlar vardı ve birçok reklam o dev ekrandan şehre sunuluyordu. Enteresandı.

Caddelerden birinde sola kıvrıldığımızda bir ara sokağa girmiştik. Burası şehrin geneli göze alındığında çok daha loş, karanlık bile sayılabilirdi. Farın ışığı yolun karanlığını ikiye ayırdı, yaratılan aydınlığın etrafında uçuşan tozları bile net bir şekilde seçebiliyordum.

Aslında her ne kadar öfkelense de, kıyafetim üstünde fazla yorum yapmama sebebini, tam olarak gittiğimiz gece kulübünün önünde duran kızları gördüğümde anlamıştım. Çoğu kıyafetlerinin bir kısmını evde unutmuş gibiydi. Arabayı yavaşça park etti, ikimiz haricinde herkes arabadan indi. Karanlık arabanın içinde yalnız kaldığımızda, "Söylediklerimi bir düşün," dedi kararlı bir sesle. "Senin yerinde olsam, başımı belaya sokmazdım."

Omzumun üstünden ona cins cins baktım. "Başım belaya falan girmeyecek."

"Dediğimi yapmazsan, başın belaya girecek."

"Kim başımı belaya sokabilir ki?"

"Ben," dedi omuz silkerek. "Ne var? Yaparım, biliyorsun."

"Şu kızlara bir bak," dedim işaret parmağımla ön camdan dışarıyı göstererek. "Üstündekileri görüyor musun? Ne kadar çekici göründüklerinin farkında mısın? Girdiğim ortamda beni görmeyecekler bile, çünkü onlar yeterince göz önünde olacaklar. Boş yere böyle davranıyorsun."

Kaşları havaya kalktı. "Boş yere böyle davranıyorum, öyle mi?"

Başımı koltuğa vurup gözlerimi devirirken, "Evet," dedim. "Boş yere."

"Boş yere," diye tekrar ettikten sonra aniden arabadan inip ön camdan dolanarak kapımı açtı. Anlamsız gözlerle ona baktım, bileğimi tutup beni hızla arabadan çıkartıp kapıyı sertçe çarparak kapattı. Bedir-

han kulübün önünde sigara içerken dikkatle bizi izliyordu ama Karan, Bedirhan'ın bakışlarına aldırış etmedi. Beni çekiştirerek kulübü geride bırakacak şekilde ters yöne doğru yürümeye başladı. Dar yolda, onun tarafından çekiştirilerek yürürken, "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyordum. "Nereye?"

"Boş yere," dedi sadece.

"Dur," dedim bileğimi kolundan kurtarmak için kendimi geri çekerek. "Bıraksana, Karan, dur!"

Cevap vermedi. Sokağın sonunda durduğumuzda soluk soluğa kalmıştım. Çatık kaşlarla ona doğru döndüm; konuşmama izin dahi vermeden beni omuzlarımdan tutarak ters çevirdi. Sırtım onun göğsüne yasladı; karşımdaki vitrinin camına düşen yansımamla burun buruna geldim, yansımam yalnız değildi, arkamda Karan Ali Çakıl vardı ve doğrudan bana bakıyordu.

"İyi bak," dedi kesin bir sesle. Sesinin rüzgârı, sıkıca bağlanan atkuyruğumu uçuşturmuştu. "Boş yere, öyle mi?"

Arabaların far ışıklarıyla aydınlanan sokak, vitrindeki yansımamı daha net bir şekilde görmemi sağlıyordu. Büyük avucunu karnıma koydu, çıplak tenime değen sıcak avucu mideme kramp saplanmasına neden oldu ama aldırmadım. Gözlerini yumup, boynumu kokladığında olduğum yere çakılmıştım. "Kendini onlardan daha aşağı görme sebebin ne?" diye sordu karanlık bir sesle. "Bu senin küçük bir oyunun mu yoksa gerçekten kör müsün?"

Çekinerek ikimizi izliyordum ama dudaklarım aralanmıyordu, tek kelime dahi edemiyordum.

"Ne kadar eşsiz bir şey olduğunu göremiyor musun?" Burnunu boynuma bastırdı, kirpiklerinin hareketini tenimde hissettim. "Ne giyersen giy, seni nereye saklarsam saklayayım o kadar gösterişlisin ki, bunu nasıl yok ederim, seni nasıl sıradan kılabilirim bilmiyorum."

İrkildim. Verecek bir cevabım yoktu ve daha fazla konuşup beni utandırmasını istemiyordum. Göğsümün altında biriken heyecan beni yavaşça tüketecekti, bunu biliyordum.

"Ruhun ne kadar buzdansa, tenin o kadar kordan." Sakallı yanağını yanağıma sürterken gözlerini açıp yansımamıza baktı. Mahşer ateşi o gözlerde yanıyordu. "Seninle ne yapacağım ben?"

Dudaklarımı bükerek, "Bilmem," diye fısıldadım.

"Güzelsin, Asi ve bu yalnızca fiziksel değil."

Nabzımın zayıf sesini duyuyordum. Beni hayata bağlayan damarlarımın üstünde tabanlarında bıçaklar olan bir cambaz gibi yürüyordu,

onu aşağı itmek yerine damarlarımı parçalamasına göz yumuyordum. Sorun değildi.

O vardı, sorun değildi.

"Gidelim mi artık?" diye fısıldadım, sesim o kadar güçsüzdü ki, gerçekten bir kedi yavrusu gibi hissetmiştim kendimi.

"Sen oradaki kadınlardan farklısın," dedi söylediğimi önemsemeden. "Benim küçük kızım tüm kadınlardan farklı."

"Neye göre, kime göre, Karan?"

"Bana göre." Kaşlarını çattı. "Benden başkası için farklı olman bile katil olmam için yeterli bir sebep, anlıyor musun? Cinayet işlemek için gerçekten çok yeterli bir sebep. Sen yalnızca benim farklı küçük kızımsın. Bir başkasının değil. Bir başkası seni farklı bulamaz, buna izin vermem."

"Sen ne istiyorsun biliyor musun?" Yansımamızdan gözlerimi ayırmadan konuşuyordum. "Sen, küçük kızın fark edilmesin istiyorsun. Bak, kendin de söyledin, beni farklı gören tek kişi sensin. Oradaki insanlar değil. Neden böyle yapıyorsun?"

"Seni her gözden sakındığım için olabileceği düşüncesi hiç o şeklini merak ettiğim beyninin içindeki zihninden geçmiyor mu acaba?"

Kelimeler düğüm düğümdü. Biz bu adamla düğüm düğümdük. Bana bir yanıt verme hakkı tanımıyordu. Bir şekilde her şeye son noktayı koyan o oluyordu. Bir günlüğüne o olup, beni püskürtmek nasıl bir şey olurdu merak ediyordum ama ben, benimle başa çıkamazdım.

"Bak, ufaklık," dedi elleri kollarıma kayarken. Büyük avuçlar kollarımı kavradı, kararlı gözlerle yansımama baktı. "Sen benim dalıma kondun. Ben bütün dallarımdan vazgeçerim ama senin konduğun daldan vazgeçmem. Eğer bir gün farklı bir dala uçmak istersen, dalına konacağın ağacı kökünden sökerim."

"Farklı bir dala uçabileceğimi falan mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," dedi sabit bir sesle. "Aklın varsa, düşündürtme."

"Düşünürsen ne olur?"

"Bak, Asi, sen ne kadar benzinsen, ben o kadar ateşim. Ben yanarsam, sen de yanarsın."

"Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir uyarı," diye fısıldadı. "Yalnızca küçük bir uyarı, küçücüğüm."

Yavaşça benden uzaklaştı, vitrin camına düşen yansımamdan gözlerimi alamadım. "Hadi," diyerek beni düşüncelerimin içinden kemikten sıyrılan et gibi sıyırdı.

Bir an için ürpermiştim. Beni tehdit ettiğini düşünüyordum ama bu tehdidin ucundaki oklar beni delip geçerse öldürür müydü yoksa yalnızca yaralar mıydı tam kestiremiyordum. Arabadan çantamı almam için kapıyı açınca yavaşça eğilip çantamı aldım ve geri çekilip kapıyı kapatmasını bekledim. Kulübün içine girene kadar tek kelime etmedik. Gece kulübünün içine onun kolunda girmiştim. Kırmızı renginin baskın olduğu bu gece kulübünde yüksek masalar vardı.

Bakışlarım kulübün kırmızı ışıklarla aydınlatıldığı duvarlarında dolaştı. Duvarların kenarlarına yerleştirilmiş olan yine duvarların renginde tezgâhlar olduğunu fark etmiştim. Tezgâha benzeyen bu şeylerin ortasından yukarı yükselen gümüş renginde direkler vardı. Kaşlarımı kaldırarak onları izlerken neredeyse çıplak sayılacak bir kadın tezgâhın üstüne çıktı ve direğe tutunup yavaşça kendi etrafında sallanarak etrafa gülücükler saçmaya başladı. Çok geçmeden birkaç kız daha boş duran tezgâhların üzerine çıktı.

Defne hemen ileride, yüksek masanın kenarına sinmiş, dehşet dolu gözlerle göğüs uçlarını küçük taşlarla örten, altında yalnızca bir külot olan kadının yüksek topuklu ayakkabılarına bakıyordu. Kadının ayağındaki ayakkabı öyle yüksekti ki, Lady Gaga görse bir süre dehşet içinde izleyebilirdi. Evet, o bile.

"Ne oldu?" diye sordu Karan kulağıma doğru. "Çok mu fazla geldi burası sana?"

"Sen hep böyle yerlere mi geliyorsun?" diye sordum çıplak kadını dehşet içinde izlerken. "Şaka mı bu? Nereye geldik biz?"

"Emin ol düşündüğün gibi bir yer değil, bir batakhane değil yani. Sadece kural tanımayan insanların olduğu, elit bir mekân... Hepsi bu."

"Elit mekân anlayışın dudak uçuklatıyor," diye homurdandım. Ortam çok gürültülü değildi, aksine çok da hızlı olmayan ama dinlediğinde tuhaf bir şekilde tüylerini ürperten bir müzik vardı.

"Ne içeceksiniz?" dedi Sergen hemen dibimizde belirirken. "Alkol yok, değil mi, abi?"

Karan, "Yok," dedi kesin bir sesle. "Bu bücürün olduğu yerde alkol kelimesine yer bile yok."

"İçki kelimesine var," dedim Karan'a tip tip bakarak. "Bir içkinizi alırım, Sergen Bey."

Sergen gülecek gibi olunca, Karan, Sergen'e öyle kötü baktı ki, Sergen anında robot modunu etkin hale getirerek, "Meyve suyu iyidir," dedi. "İyidir, evet iyidir."

"Sergen bari sen yapma," diye homurdandım.

"Senin yüzünden beni öldürecekti," dedi Sergen arkasını dönüp kalabalığa karışırken. "Kendi aranızda halleder misiniz?"

"Hiç mi içemem?" Karan'a alttan alttan baktım. "Şu kadarcık bile mi?" Parmağımı gösterdim. "Bu kadarcık bile mi?" Ona daha dikkatli baktım. "Mini minnacık bile mi?"

"Kaybol," dedi Karan keyifli bir şekilde.

"Ha gideyim?"

"Hele bir üç adım öteye git, bak ben ne yapıyorum sana."

"E ama kaybol dedin."

Karan bana tıpkı bir baş belasıymışım gibi baktı. "Her dediğimi yapacak mısın?"

"Öyle istiyorsun."

"Yani yapacaksın?"

"Canım isterse," dedim burun kıvırarak.

"Kim demiş onu?"

"Keyfim."

"O küçük dilini yakalar, öyle bir çekerim ki, kopar, elimde kalır." İşaret parmağıyla alnıma küçük bir fiske vurdu. "Alkol yok, Çakıltaşı. Anlaşılmayan bir şey?"

"Evet, alkol yok, içki var, anlaşılmayan bir şey kalmadığına göre kızların yanına gidebilirim?"

Kızıl ışık onun yüzünün topraklarından geçip eşsiz yüzünü aydınlatırken, siyah kaşları çatıldı. "Şansını zorluyorsun, bücürük."

Ona garip bir bakış attım. "Ben bücürük değilim."

"Tam olarak öylesin," dedikten sonra kolları omuzlarımın iki yanından geçerek ileri uzandı, ben daha ne olduğunu anlamadan elindeki meyve suyunu bana doğru uzattı. "Evet, bürücüğün meyve suyu da geldi. Hadi, iç bakalım."

Meyve suyunu getirip arkamdan sinsice Karan'a uzatan Sergen'e lanetli bir bakış attıktan sonra, Karan'a döndüm. "Sen var ya," diye hırladım.

"Hım, ben var ya?"

"Zorbasın zorba," dedim yüzümü buruşturarak. "Gıcık herifin tekisin."

"Diktatörüm bir de."

"Ha evet, bir de ondansın!"

"He öyleyim, iç hadi, iç."

"He diyor bir de ya."

"Dua et ha demiyorum, iç şunu." Elimdeki meyve suyunu altından tutup dudaklarıma dayayarak bana zorla bir yudum aldırdı. "Aferin kızıma."

"Gıcık! Kızların yanına gideceğim."

Karan aniden bir elini kaldırıp atkuyruğumu çözdü. Yavaşça fısıldadı: "O zarif boynunu benden başkasının görmesine izin verme."

Uzun saçlarım omuzlarıma dökülürken, öylece ona baktım. "Sen..." Gözlerimi kısıp ondan uzaklaştım. "Ben kızların yanına gidiyorum!"

"Aman da küçük kızım eğlenmek mi istiyormuş benim?" diye sordu abartılı bir şekilde. "Hadi git eğlen, babacığı çok kızdırma, çok uzaklara gitmek yok. Gözümün önünde duracaksın."

"Babacığı mı?" Ona mekânın dans pistinde bir goril dans ediyormuş gibi baktım. "Gözünü benden ayırmazsan, gözünün önünde durmuş olurum, Çakıl."

"Sen..."

"Görüşürüz!" diyerek kalabalığa karıştım. Arkamdan sinsice bakıp ağzının içinde küfürler yuvarladığından yana hiçbir şüphem yoktu. Buna aldırmadım. Elimdeki meyve suyunun renkli pipetine tip tip bakıp, "Hasta ya," diye homurdandım. "Babacık diyor bir de. Cicikuş muyum ben?"

Bir an kendi dediğime gülecek gibi oldum. Neydim, neydim?

Kaşlarımı çatarak Billur ve Defne'nin yanına doğru yürüdüm. Bedirhan adının ne olduğunu bilmediğim ama sert kokusunu net bir şekilde alabildiğim tuhaf renkte bir içki içiyordu. Billur'un da Bedirhan ile aynı bardaktan içki içtiğini görünce kocaman olmuş gözlerle, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum Billur'un kulağına doğru fısıldayarak.

Billur bir an anlayamadı. Mekândaki gürültü artmış, hız kazanmıştı. "Ne yapıyorum?" diye bağırdı yüzüme doğru ama bunu yalnızca ben duyabilmiştim.

"Aynı bardaktan içki içiyorsunuz," dedim şaşkın şaşkın onun yüzüne bakarak. "Siz birbirinizi günahınız kadar sevmezsiniz... Değil mi?"

"Onu sevmediğimi söylemedim ki," dedi Billur aniden ve bana sırtını dönüp Bedirhan'ın elinde duran içki bardağını alarak içkiden bir yudum daha aldı. Bedirhan tepki vermiyor, sakin gözlerle Billur'u izliyordu. Normal şartlarda Billur'u tıpkı bir kedi eniği gibi ensesinden tutup mekânın diğer ucuna fırlatması gerekmez miydi?

Defne bana sokulduğunda ben hâlâ hayretler içinde Billur ve Bedirhan'ı izliyordum. "Baksana," dedi Defne elini omzuma hafifçe dokundurarak. "İçki içsem, aramızda kalır mı?"

"Yok Defne ya birazdan annemi arayıp biz Arjantin'deyiz, kızın da çıplak kadınların dans ettiği bir gece kulübünde içki içiyor diyeceğim, kadın da çok inanacak buna."

"Ya ne bileyim..." Defne dudak bükerek bana baktı. "İçeyim mi yani?"

"Ablam olan sensin, farkında mısın?"

"Yani?"

"Yani kafana göre takılsana?"

"İçiyorum?" dedi bana dikkatle bakıp onay bekleyerek.

"Ya kızım ne içersen iç öf ya," diyerek gözlerimi devirdim ve bakışlarımı başka bir yöne çevirdim. Bir an her şeyden soyutlanmıştım, aklıma okulum gelmişti. Karan bir şekilde hallediyordu ama bu hoş değildi, kaçırdığım dersler, girmediğim sınavlar vardı. Ne bok yiyecektim, bilmiyordum. Üniversite sınavına da çok bir zaman kalmamıştı. Çok geride kalmıştım. Yanaklarımın içini dişlerken Defne yavaşça tekrar omzuma dokununca, "Ya iç dedim işte," diyerek ona dönecektim ki, elindeki kokteyl kadehini yavaşça bana uzatarak, "Çaktırma," diye fısıldadı. "O adam buraya bakmıyor, bir yudum alsana."

"Ha..."

"İçmeni istemiyor, duydum ben," dedi küçük bir fındık faresi gibi. "Sen de istiyorsun şu an, gözünden bilirim ben. İçsene çaktırmadan. Anlamaz hem."

"Filmlerdeki kötü arkadaş modeli gibisin," dedim ona tuhaf tuhaf bakarak. Elindeki kadehi alıp hızla Karan'a sırtımı dönerek kadehin içindekini tek dikişte içip, "Ama bu iyiliğini de asla unutmam," diyerek boşalan kadehi Defne'ye uzattım.

"Merve..." Defne bir bana bir de kadehe baktı. "Bir yudum demiştim."

"Yenisini söyleyebilirsin. Cimrilik etmesene."

"Cimrilikten değil," dedi çekingen bir tavırla. Elindeki boşalan kadehe bakarken alt dudağını dişledi. "Şey..."

"Hım?"

"Bunu bana Bedirhan ısmarladı, çok etkili bir kokteyl olduğunu ve yavaş içmem gerektiğini söyledi."

Beynime buzdan çiviler çakıyorlarmış gibi olduğum yerde donakaldım. Saniye başı yanıp sönen kızıl ışığın altında öylece Defne'ye

bakarken Defne de endişeyle alt dudağını kemirmeye devam ediyordu. Üstünde durduğum zeminin ayaklarımın altından kayar gibi olduğunu hissettim, yaşadığım şok yalnızca zihinsel değil, fizikseldi de. Kanıma hızla karışan alkol, büyük ayak izlerini bedenime öyle acımasız bir şekilde bırakıyordu ki, Karan'ın bunu fark etmemesine imkân yoktu.

Kendimi suç işlemiş küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Derin bir nefes alarak, "Her şey yolunda," diyebildim. Kelimeleri var eden harfler dudaklarımdan dışarı dökülürken sanki konuşan ben değildim. Köşeye geçmiş, kendimi izliyordum ve kendimi yöneten ben değilmişim gibi hissediyordum. Bu kadar hızlı olması beni daha çok korkutmuştu. Bana ne içirildiğini düşünüyordum.

"Üzgünüm," diyebildi Defne. "Seni bir yudum alman konusunda uyarmıştım."

"Problem yok," dedim masanın kenarına tutunup çevremi incelerken. "Pek şey olmadı zaten."

"Gözlerinin etrafı şimdiden kızardı ama," dedi Defne. Biri şu kıza panik halindeki bir insanı daha çok telaşa sürüklememesi gerektiğini söyleyebilir miydi hemen? Ona omzumun üstünden içinde sansürün bile sansürlenmesi gerekecek türden küfürler barındıran ters bir bakış attım.

"Battı balık yan gider," dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

"Karan bu tarafa doğru geliyor." Defne huzursuz bir şekilde bir bana, bir de arkamdan bize doğru yaklaşan Karan'a baktı. "Bir şeyler yapmamız gerek."

"Sarhoş değilim. Bu kadar erken sarhoş olacak değilim."

"O şeyin seni çarptığını görebiliyorum."

"Bu kadar çabuk çarpacak değil," dedim tekrar inatla. "İdare edebilirim."

"Tam olarak bu kadar çabuk çarptı." Defne dişlerini sıktıktan sonra aniden bileğimi yakaladı ve beni kalabalığın içine çekerek dans etmeye başladı. Ona şok olmuş gözlerle bakarken, "Uy bana!" diye bağırdı gürültüden dolayı. "Hadi, dans et!"

İçimde yükselen ateşler aniden kalbimin surlarını kaplayınca ne olduğunu anlamadan bedenim tıpkı sıcağa maruz kalan bir buz parçası gibi çözüldü. Zihnim karmakarışık olmasına rağmen, bedenim bu karışıklıktan hoşlanıyor gibi yavaşça hareket etmeye başladı.

Arka fonda oldukça hareketli, kanımı hızlandıran bir şarkı çalıyordu. Billur'un elinde içki kadehiyle bağırıp dans ederek bize doğru geldiğini görünce genişçe sırıttım ve Billur kalbini tutup, "Bunu yapmayacaktın!" diye bağırdı.

Bu daha da genişçe gülümsememe neden oldu. Karan'ın o masanın arkasından beni izlediğini biliyordum. Buna aldırış etmeden Billur'un elindeki kadehe uzandım, o an sanki mümkünmüş gibi bu mesafeden Karan'ın hırıltısını duyar gibi olmuştum. Gözüm yavaşça masaya kaydığında, Bedirhan'ın Karan'ın kolunu tutuyor olduğunu gördüm.

"Bırak," diye kıpırdadı Bedirhan'ın dolgun dudakları. "Bu gecelik."

Karan gözlerini bir an olsun benden ayırmadı ama herhangi bir atakta da bulunmadı. Billur'un içkisinden büyük bir yudum aldım, Billur kollarını iki yana kaldırıp çılgınca dans etmeye başladı.

Defne, "Ben seni kurtarmak için ne yapıyorum, sen adamın gözünün içine baka baka içki içiyorsun," diye homurdandı dans ederken. "Korkulur senden, inatçı keçi. Ne geliyorsa başına şu inadından, emin ol."

Kendi surlarına kendini bile yaklaştırmayan bir kızın, böyle içten gülümsemesi, tuhaftı.

Evrenin hem en şanslı hem de en şanssız insanı olduğumu düşünüyordum.

Bakışlarım çok kısa bir süreliğine kızlardan ayrılıp Karan'ın olduğu yöne döndüğünde, hemen Karan'ın arkasında dans eden uzun siyah saçlara sahip, beyaz tenli kızın varlığı dikkatimi çekti. Kızın saçlarının uçlarında farklı bir rengin gölgeleri vardı.

Beyaz, mini elbisesi zaten beyaz olan tenini tamamen şeffaflaştırmıştı ve arsız bakışları Karan'ın omuzlarında dolaşıyordu, seksi bir şekilde kıvrımlarını konuşturarak dans ediyordu. İçki kadehinin dibinde kalan son yudumu da tek seferde kafama dikip vahşi gözlerle kızı izlemeye devam ettim.

Beyaz eli usulca Karan'ın omzuna dokunduğunda gözlerimin önünde şimşeklerin patladığına, göğün tıpkı bir kumaş parçası gibi ikiye ayrıldığına yemin edebilirdim. Karan'ın vereceği tepkiyi bile beklemeden öyle büyük bir hızla kalabalığı iterek oraya ulaştım ki, bir an derim parçalara ayrılacak ve tenimin altından bir yırtıcı fırlayıp kıza doğru koşturarak kızı yere devirip kızın boynunu ısırarak koparıp, kopan kafasını dans pistine savuracak falan sandım.

Kızın eli hâlâ Karan'ın omzunda dururken Karan'ın kaşlarının çatıldığını gördüm. Ters bakışlarını tam kıza çevirecekti ki, buna gerek kalmadı. Kızın elini, Karan'ın omzunun üstünde asılı dururken yakalayıp tüm tırnaklarımı kızın tenine saplayarak o eli oradan çektim. Kızın iri gözlerinde korkuyu görmüştüm.

Kız, tiz bir çığlık atıp İngilizce bir küfrü dudaklarından dışarı serbest bırakırken, "Kaltak!" diye bağırdım bozuk aksanımla. İngilizceye hâkim değildim ama ona derdimi anlatabilirdim. "O benim!"

Müzik susmuş, tüm gözler bize çevrilmişti. Elimdeki boş kadehi sertçe masaya koyarak kızın üstüne doğru yürüdüğümde Karan aramıza girerek beni durdurdu. Hırstan irileşen gözlerimi ona çevirdim, siyah bakışlarda şaşkınlığı gördüm ama bu umurumda bile değildi. "Çekil!" diye bağırdım öfkeyle.

"Üzgünüm," dedi kız alkolden tuhaflaşan aksanıyla. "Kötü bir amacım yoktu. Üzgünüm."

"Sana dokundu!" diye bağırdım, ardından kızın anlamayacağını bile bile Türkçe, "Ona dokundun!" diye bağırdım. "Bunu gördüm!" Karan'ı ittim. "Karan, çekil!"

"Şşh." Karan beni kollarımdan tutarak geri çekti ve gözlerimin içine baktı. "Sakin ol."

"Sana dokundu, anlıyor musun?" Ona dehşet içinde baktım. "Sana dokundu, bunun farkında mısın? Sana. Bir başkasına değil. Sana." Bakışlarımı kıza çevirdim, kızın korkuyla beni izlediğini gördüm. "Seni parçalarım!"

"Şşh. Asi, tamam." Karan omzunun üstünden kıza bakıp kızın anlayacağı şekilde, "Tamam, kusura bakma," dedi. Bu beni daha da öfkelendirmişti. "O biraz alkollü, seni yanlış anladı."

"Ah... Sorun değil."

"Konuşuyor bir de!" diye bağırıp bir kez daha kıza doğru atıldım ama Karan beni öyle kuvvetli şekilde kavramıştı ki, onun elinden kurtulup kıza saldıramıyordum. "Sen de ona açıklama yapıyorsun. Ben alkollüyüm öyle mi? Yani ben alkollü olmasam sana dokunabilirdi, buna izin verirdim öyle mi?"

Siyah gözlerin parlak aynasındaki yansımama değil, doğrudan onun gözünün bebeğinin içine bakarak ondan beni sakinleştirecek bir cevap bekliyordum. "Asi," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Güzelim, sakin ol."

"Sana yemin ederim," diye bağırdım kimseye aldırmadan. "İçki içmemiş olsaydım, yanında tıpkı istediğin gibi uslu bir kedi yavrusu gibi oturuyor olsaydım ve bunu sana yapmış, yani sana dokunmuş olsaydı daha fazla zamanım olacaktı ve onun kafasını bu masaya geçirirken zevkten ellerim titreyecekti." Ona baktım, gözlerimde ateş vardı. "Sana yemin ederim, şu an ayık olmamı istemezdin."

Karan yavaşça başını salladı, bana anlamını çözemediğim türden, büyülenmiş gözlerle bakıyordu. Gözlerim tekrar kıza doğru kaydı, yüzüm Karan'ın avuçlarının içindeydi şu an.

"O benim," dedim kıza dikkatle bakarken. "Tamam mı?"

Kız, "Tamam," dedi, resmen titriyordu.

Ben başımı hırsla sallayarak kıza bakarken Karan hiç beklemediğim bir şey yaptı. Dudakları öyle büyük bir hız ve ihtirasla dudaklarımın üstüne kapandı ki, nefesimin ikimizin dudakları arasında asılı kalışına şahitlik ettim. Beni büyük bir istek ve hırsla öpmeye başladı, yüzüm hâlâ onun büyük avuçlarının arasındaydı. Gözlerim büyümüş, saldırmaya hazır olan kollarım gevşeyerek onun göğsüne tutunmuştu. Beni geriye doğru yürümem için teşvik etti, ben geri adım atarken o da benimle birlikte ileri doğru adım atıyordu. Dans pistinin ortasına kadar onunla öpüşerek ilerledim. Defne'nin ve diğerlerinin şaşkın gözlerinin üzerimizde olması umurumda bile değildi.

Tam dans pistinin ortasında, kalabalığın oluşturduğu o dar çemberin içinde, kızıl ışıklar ikimizin üstünde yanıp sönerken, deli gibi öpüşüyorduk.

Karan nefes nefese kalmış şekilde dudaklarımdan ayrıldı, yüzüm o avuçların içinde terlemişti. Rujumun onun çenesine kadar bulaştığına yemin edebilirdim. Gözlerimin içine sonunda o bıçakları kalbime saplayabilmiş gibi acımasızca baktı, kalbimde hissettiğim sızı canımı yakmıyordu.

"Sen benimsin," dedi üstüne basarak. "Söyle, kiminsin?"

"Karan."

Dudaklarıma tekrar kapandı. Ona karşı koymadım ama karşılık da vermedim. Zaman durmuştu da, yelkovanı iterek zorla akrebin üstünden geçirmeye çalışıyordum sanki.

Dudaklarımız tekrar ayrıldı.

"Sen kiminsin, Asi?"

Cevap vermeden öylece onun yüzüne baktım. İnsanlar bir şeyler söylüyor, bilmediğim dilde bir şeyler bağırıyorlardı ve bazıları alkışlıyordu.

"Söylemediğin sürece seni durmadan öpeceğim," dedi hırsla. "Ta ki sen istediğim şeyi söyleyene kadar."

Dediğini yaptı. Beni tekrar öptü. Her ayrılışımız, o bakışların boşluğundaki intiharına gebe kalıyordu ve dudaklarımız bir cinayetin ortaklığı için el sıkışıyordu.

"Sen benimsin."

"Ben seninim," dedim kendimi tutamayarak. Dudaklarım kızarmış, şişmişti, zonkluyordu. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, dünya başıma yıkıldı, cennetin kapıları benim için aralandı, cehennem dondu.

"Def et şunları!" diye bağırdı Karan gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Sergen, on saniyen var, boşalt bu mekânı."

Başka hiçbir şey söylemedi. Beni kendine çekti, müzik içime akarken, dudakları dudaklarıma tekrar dokundu. Artık o hırs, yerini şefkate devretmişti ve dudaklarım bu taze dokunuştan mahrum kalmak istemediği için ona karşılık vermeye başlamıştı.

Mekânın boşaldığını, bizden başka kimsenin kalmadığını biliyordum. Bunu başarabilecek güce sahipti ama her şeyden önemlisi, beş kuruşu olmasa bile sahip olabileceği bir şey vardı. Bunu biliyor olmak canımı yaksa da, kabullenmek ruhumun buzlarını ateşiyle çözmeye çalışsa da, artık yok sayamazdım.

Artık bunu yok sayamazdım.

"Bu gece senin," dedi kısık bir sesle. "Bir yanım hâlâ sana öfkeli, bir yanım hâlâ seni cezalandırmak istiyor ama bu gece senin." Sertçe yutkundu. "Burası senin." Ondan ayrılırken bakışlarımın dokundurduğu şeyin ne olduğunu o çok iyi biliyordu. "Teşekkür etmene gerek yok," dedi sakince. "Biliyorum."

Billur, "Yeter ama," dedi hınzırca. "Dans istiyorum."

Ona doğru yöneldiğim an Karan bileğimden tutarak beni kendine doğru çekip, "Çantan nerede?" diye fısıldadı.

"Ay... Bilmiyorum." Etrafıma bakındım. "Ya... Tüh. Kimliğim falan da vardı içinde. Çalmışlar mıdır? Yok be, iki kuruş param var içinde, ne yapsınlar ki?" Duraksadım. "Hem burada geçmez ki o para."

Bir sessizlik oldu.

"Vah garibim," dedi Bedirhan kıkırdayarak. "Bu pilot olmuş, uçağını nereye park ettiğini unutmuş."

"Kutsal soruyu sormadığı sürece onun sarhoş olduğuna inanmayacağım," dedi Karan bana dikkatle bakarak. "Sor bakayım."

"Ha?"

"Sorsana."

Ona düz düz baktım. "Neyi be?"

Karan yavaşça kulağıma doğru eğildi. "Filler sevişir mi, Karan?"

Kahkaha atarak başımı geriye atıp onu ittim, bana kısık gözlerle bakıp yamuk bir şekilde gülümsedi. "Yoo!" dedim neşeyle. "Hiç de sevişemezler, hem benim adım Karan değil, asıl sarhoş sensin akıllım!"

Karan başını geriye atarak öyle bir kahkaha attı ki, bu kez ben ona öylece bakakalmıştım. Sonra hepsi gülmeye başladı. Neye güldüklerini bilmiyordum ama engel olamıyor, ben de onlarla birlikte gülüyordum.

Saatlerce Billur ve Defne ile dans etmiştik. Dans ederken öyle çok gülmüştüm ki bu anı tarihe falan geçirmeliydiler. Bu delilikti ama iyi hissettiren bir tarafı vardı. Ruhumdaki buzlar erimezdi, bunu biliyordum ama en azından buzun etrafından akan soğuk sulara kurumuş dudaklarımı bastırarak susuzluğumu giderebilirdim.

Bedirhan'ın yaptığı Michael Jackson dansı yüzünden bir ara yere yatıp, yerleri öperek güleceğimi falan sanmıştım. Ayağındaki ayakkabı istediği gibi kaymadığı için yere kaygan bir sıvı döktürmüş, o sıvının üstünde kayarak dans ederken düşmüş, düşerken beraberinde Billur'u da düşürmüş, ayağa kalkana dek üç beş kez daha birbirlerine takılıp, birbirlerinin üstüne düşmüşlerdi.

Sergen'i bir köşeye robot dansı yaparken yakalamıştım ama buna Karan'ı inandıramamıştım.

Defne, Sergen'e, "Eyeliner gibisin, seni çekemiyorum," demişti. Sebebi Sergen'in mimiksiz bir şekilde Defne'nin sarhoş esprilerini boş boş izliyor olmasıydı. Ben bile gülmüştüm, Sergen nasıl gülmüyordu? Hayretti doğrusu.

Sonunda şafak sökerken mekânın kapanıyor olması gerekçesiyle dışarı atıldığımızda, ayakta durmakta güçlük çekiyordum artık. Karan omuzlarında duran siyah kazağı bana tıpkı bir çocukmuşum gibi giydirmeye çalışıyordu, bu sırada mekânın önünde dikiliyorduk.

"Kaldır kollarını," dedi kazağı kafamdan geçirirken. "Aferin."

Dediğini yaptım, kollarımı tek tek kazaktan içeri soktum, onun geniş kazağının içinde kaybolmuştum. Beni boydan boya süzdükten sonra, "Tipe bak," dedi yüzünü ekşiterek. "Allah'ın çirkini."

"Hiç de bile, sen güzel buluyorsun ki beni, yalancı," dedim esneyerek.

"Dil de pabuç gibi maşallah."

Dilimi çıkararak gözlerimi burnumun ucunda birleştirip şaşı yaptım, bu elimde olmadan gelişmişti. Dilime bakmaya çalışıyordum.

"Siktir," dedi Karan sırıtarak. "Kal öyle, sakın bozma."

"Ha?"

"Kal öyle."

"Hey, gelmiyor musunuz?" diye bağırdı Billur. Karan ona eliyle durmasını işaret ettikten sonra cebinden cep telefonunu çıkardı, ben de öylece durmuş, cidden öylece durmuş onu bekliyordum.

"Şimdi gözlerini birbirinden ayırmadan yavaşça bana çevir," dedi Karan telefonun kamerasını burnuma sokarak. "Hadi, güzelim, aferin."

"Böyle mi?"

"Dilini de çıkar yine öyle."

"Böğlye mi?"

"Konuşmaya çalışma..."

"Tağamağm."

"Geri zekâlı..."

Karan sırıtarak arka arkaya fotoğrafımı çekiyordu. Deklanşörün sesini devamlı olarak duyuyordum ve sıkılmaya başlamıştım. Gözlerimi devirip, dilimi içeri sokmadan, "Yeğeter," dediğimde, gülerek yanağımı öptü. "Salak çocuk," dedi. "Tipe bak."

"Çantam nerede?"

"Ablanda, korkma, o iki üç kuruşunu kimse çalmayacak..."

Billur'un attığı çığlık, sokağın boşluğunda yuvarlanıp büyük bir yankı uyandırınca, Karan ile ikimizin de bakışları aynı anda o tarafa yöneldi.

"Senin ananı avradını sikerim!" diye bağırdı Bedirhan birden, şu ana dek onun sesini bu kadar kalın ve sinirden çatlamış şekilde duymamıştım. Daha dikkatli baktığımda Bedirhan'ın bir adamın yüzünün tam ortasına esaslı bir yumruk indirdiğini gördüm. Yere düşen adam bir yabancıydı, ağzından alkol radarına takılmış tuhaf kelimeler dökülüyordu ama hiçbirini duyamıyordum. Bedirhan adamın karnını tekmelemeye başladığında, Sergen, Bedirhan'ı geriye doğru çekerek, "Dur," dedi sabit bir sesle. "Başına bela alacaksın."

"Neler oluyor?" diye fısıldadım gözlerimi oradan çekmeden. Ürpermiştim. Karan, "Yine tutamadı kendini," dediğinde bir an duraksamıştım ama ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. "Sergen, durdur şunu."

"Dur," dedi Billur dehşet içinde. "Sorun değil, ben halledebilirim."

"Ne duracağım lan?" diye bağırdı Bedirhan, Sergen onu kollarından yakalayıp durdurmuştu ama Bedirhan o kadar öfkeliydi ki, bir an Sergen'i savurup fırlatacak sandım. "Seni taciz etti bu orospunun çocuğu, onu sikeceğim!"

Billur yerde yatan adama ters ters baktıktan sonra hızlıca Bedirhan'ın yanına yürüdü ve Sergen'in tuttuğu Bedirhan'ın göğsüne ellerini koyarak, "Sorun yok," dedi çatık kaşlarla. "Sakin ol."

Bedirhan kolları arkaya bükülmüş şekilde nefes nefese bir süre öylece Billur'un yüzünü izledi. Yerdeki adam kimsenin umurunda değildi

şu an. Herkes şaşkındı, aslında herkes şaşkın değildi. Sergen ve Karan bu durumu çok normal karşılıyordu. Defne arabanın kenarına pusmuş, ürkmüş gözlerle olan biteni izlerken, Billur, "Bırak onu, fedai," dedi yumuşak bir sesle.

"Bırakırsam o adama ne yapacak, biliyorsun."

"Yapmayacak," diye fısıldadı Billur. "Değil mi?"

Bedirhan'ın kaşları daha da çatıldı, gözlerini Billur'dan uzaklaştırıp boşluğa dikti. Cevap vermedi.

O an, Billur aklımın ucundan dahi geçmeyecek bir şey yaptı. Avucunu, Bedirhan'ın yanağına bastırıp başparmağıyla Bedirhan'ın gözünün altını yavaşça okşayıp, "Çok mu kızmış bu adam?" diye sordu kıkırdayarak. "Tipe bak, çatma kaşlarını bak anlın kırışacak sonra bir ton estetik parası."

Bedirhan dişlerini sıktı. Çene kemiği belirginleşti, elmacıkları içeri çöktü, göz ucuyla Billur'a bakıp, "Bin arabaya," dedi ters bir şekilde.

Billur duraksadı. "Ne?"

"Git ve arabaya bin."

"Ama..."

"Amana koyarım," dedi aniden. "Arabaya git." Onun gözlerinin içine baktı. "Arabaya binecek misin yoksa yarım bıraktığım işi tamamlayayım mı?" Adama baktı. "Karar senin."

"Fedai seni tutarken o zor biraz." Billur güldü. "Hadi ama..."

Bedirhan bir anda Sergen'in kollarından kurtulunca ağzım kocaman açıldı. Hiç zorlanmamıştı. Tek bir hareketle onu sıkıca tutan kollardan kurtulmuştu. "Şimdi?" dedi Billur'un üstüne yürürken. "Beni kim tutabilir?"

Billur bir adım geri attı, onun maviye dönük yeşil gözlerinde tedirginliğin kol gezdiğine emindim. "Tamam," dedi panikle. "Arabaya biniyorum."

"Güzel."

Billur arabaya doğru yürürken, "Vay anasını," dedim dudaklarımı büzerek. "O neydi lan?"

"Tipik Doğulu bir adam," diye fısıldadı Karan, ardından soru sormama izin bile vermeden aniden beni sırtına attı.

Dünyam ters dönmüştü ama sesimi bile çıkarmamıştım. Kollarımı aşağı doğru sarkıtıp dudaklarımı bükerek, "Deh dıgıdık," dedim kıkırdayarak. "Deh deh."

"Ah velet, ah..."

"Beyoğlu'nda bir tramvay, raydan çıkmış, vay," diye ritim tuttum. "Sensiz bunca yıl nasıl yaşadım, ah, vay ki ömrüme vay!"

"Birsen Tezer dinliyorsun demek," dedi beni arabaya doğru götürürken. Onun sıkı kalçalarını izliyordum. "Hüsnü Arkan bir de," diye mırıldandım. "Senden öğrendim."

Hiçbir şey söylemedi. Kollarımı havaya kaldırıp onun sırtında saçma sapan hareketler yaparken mekânın önünde dikilen iki adamın bana cins cins baktığını görünce onlara tıpkı küçük bir çocuk gibi dilimi çıkardıktan sonra yüzümü Karan'ın sırtına saklayıp kıkırdadım. Otel odasına kadar Karan'ın kucağında taşınırken herkes kendi odalarına dağılmıştı. Karan odanın kapısını kartla açarken hâlâ aynı şarkıyı mırıldanıyordum.

"Beyoğlu'nda bir tramvay, raydan çıkmış, vay! Yıkıldı gitti içimizdeki saray, vay ki aşkımıza vay!"

"Asi..."

"Öyle bir rüya... Öyle... Öyle bir rüya..."

"Öyle."

"Öyle bir rüya... Öyle..."

"Öyle bir rüya," diye fısıldadı beni yavaşça yatağa bırakırken.

Kollarımı iki yana açarak yatağa boylu boyunca uzandım, Karan başımda dikilmiş bana bakıyordu. Üstümde ona ait bir kazak vardı, bu kazakla uyuyabilirdim ama altımdaki pantolon beni sıkmıştı.

"Bana o şarkıyı söylesene," diye fısıldadım yattığım yerde öylece Karan'ı izlerken. İçerisi karanlıktı ama şafağın kızılı maviyle döven türküsü onu görmem için yüzüne bir ışık geriyordu. Karan hafifçe dizini kırarak eğildi. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları tek tek çıkarmaya başladı, benim gözüm hâlâ ondaydı. "Söyleyecek misin?"

Karan topuklu ayakkabıları kenara bıraktıktan sonra üstündeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Son düğmeyi de açtıktan sonra gömleği üstünden çıkarmadan yanıma devrildi ve göğsünün çıplak tarafına beni çekip, yüzümü göğsüne yerleştirdi. Elim anında çıplak göğsüne yerleşti, görünmeyen ama dokunduğunda iyi hissettiren tüylere dokundum.

Temiz görünen göğsündeki küçük tüyleri seviyordum. Yumuşaktı. Dokunmak iyi hissettiriyordu. Parmakları saçlarıma kaydı, saçlarımı okşamaya başladı. "Bir tren boşaldı sonra, meydanlara kuşlar indi. Seni beklerken her şey sana benzedi, sonra bir ağaç indi, ağaç. Sana benzedi."

Derin bir nefes aldım.

"Bir şarkı yanaştı iskeleye, kelimeler sana benzedi, sonra bir yağmur indi, sonra ebemkuşakları, sonra sen geldin... Sen geldin... Bütün sokaklara..." diye mırıldandım uykuyla.

"Öyle bir rüya, öyle," dedi kısık bir sesle.

"Öyle bir rüya, öyle..."

"Öyle bir rüya, öyle," derken saçlarımı okşamaya devam ediyordu.

"Öyle bir rüya..."

"Beyoğlu'nda bir tramvay, raydan çıkmış vay, sensiz bunca yıl nasıl yaşadım, vay ki ömrüme vay."

"Beyoğlu'nda bir tramvay, raydan çıkmış vay, yıkıldı gitti içimizdeki saray, vay ki aşkımıza vay," diye mırıldandık aynı anda.

Saçlarımı okşarken, dudaklarından dökülen kısık ıslık sesini dinledim. "Ağaçlar bizim gibi uyurlar, uyanırlar bizim gibi," diye mırıldandım. "Şimdi sokaklar buseler ordusunda, çünkü sen geldin..." Yüzümü göğsüne sakladım. "Aşk sana benzedi."

"Öyle bir rüya," diye fısıldadı sertçe yutkunurken. Göğsündeki elimi kaldırıp yüzüne yerleştirdi, parmaklarım sakallarına tutunmuştu bile. "Öyle..."

Gözlerimi yumarken derin bir nefes aldım. "Öyle bir rüya..."

12. BÖLÜM: SARMAŞIK

Ayaklarımın altında kesikler bırakan o ipin üstünde yürürken, ayaklarımın altındaki ipin sırtının bir cehennem ateşine dönük olduğunu biliyordum.

Bu beni cehennem ateşinden korumak isterken, beni ayaklarımdan etmesi gibiydi.

Her bir adım, tabanlarımdan içeri soktuğu bıçaklarla kemiğime kadar beni deşiyordu, yedi yaşlarındaki o küçük kız çocuğu ruhumun önüne oturmuş, ruhumdaki buzları elindeki bıçakla kazıyordu.

Yere düşen kristalleşmiş buz parçalarını görüyordum. Canım yanıyordu ve bu yalnızca fiziksel bir yangın değildi.

Karan'ın bana anlatmadığı ne varsa o ipin sırtının dönük olduğu cehennem ateşinin içinde pişiyordu. Düşsem, hepsini avuçlamış olacaktım ama bu gerçekler beni yutabilirdi de.

Belki de çoktan o gerçekler tarafından yutulmuştum ben.

Küçük kız elindeki bıçağın kaldırdığı buz parçalarının yere düşüşünü izlerken en az benim kadar boş bakıyordu. Hemen arkasından yükselen dalga seslerini duyuyordu, ben de duyuyordum ama sanki o küçük kız bendim ve o kız arkasına bakmadığı sürece, arkamızda olan biteni göremeyecektim.

Küçük kız, ısrarla dalga seslerinin yükseldiği yöne bakmaktan kaçınıyordu.

"Neden bakmıyorsun?" diye sordum ona ama beni duymadı, belki de duymak istemedi. Elindeki bıçağı, ruhuma daha sert bastırdı, susmamı istiyordu.

"Neden bakmıyorsun?"

Yine cevap vermedi. Bıçağın sivri ucunu buzlarıma bastırıp, çirkin bir gıcırtı sesi çıkartarak büyük bir parça buzu daha yere düşürdü. "Yapmasana," dedim. "Neden bunu yapıyorsun?"

Elindeki bıçağa, ardından da yere düşürdüğü buz parçalarına baktı. Buzlar erimeye başlamıştı, su yavaşça yerde birikiyordu ve yerdeki suya kızın görüntüsü düşmüştü.

Onun yüzünü ilk kez o zaman gördüm.

Bu, bendim.

"Merve," diye fısıldadım suya düşen yansımama bakarken. "Bize bunu neden yapıyorsun?"

Sessizce bana baktı. Aslında kendine bakıyordu, yani gördüğü kendiydi ama ikimiz de şu an burada yalnız olmadığımızı biliyorduk.

"Ben de bu soruyu durmadan soruyorum," dedi, omuz silkip gözlerini yansımadan ayırdı, ruhumdaki buzlara çevirdi. "Neden bize bunu yapıyorsun, Asi?"

"Ben bir şey yapmıyorum ki." İç çektim. "Neden ruhumuza o bıçağı saplayıp duruyorsun?"

"Bu bıçağı benim elime veren sensin."

Elindeki bıçağa baktım. O bile buz tutmuştu. Bunu onun eline verirken onu düşünmemiştim. Bedenimi saran ürpertiye dur diyemedim, her hücremi ele geçirmişti. Titriyordum ve bunun nedeni soğuk değildi, bunu biliyordum.

"Sana bu bıçağı bunu yapman için vermiş olamam," diyebildim, sesimin çatlaklarından buzlu su akıyordu.

"Evet," dedi ruhsuz bir sesle. "Bunu yapmam için vermedin."

"Öyleyse?"

"Bana bu bıçağı kendime saplamam için verdin."

Bir an öylece kalakaldım.

"Ama ben zaten sendim, sen bunu hiçbir zaman kabul etmedin."

Geriye doğru bir adım atmak istedim ama buna izin vermedi. "Kıpırdama," dedi sabit bir sesle. "Daha değil."

"Ne diyorsun?"

Elindeki bıçağı hafifçe havaya kaldırdı, bıçağın aynasındaki gözlerimle buluştum. İri kahverengi gözlerin içinde boşluk ve çaresizlik vardı. Bu bakışı nerede görsem tanırdım ben.

Bu bakış benim gözlerime bıçakla çizilmişti.

"Yıkılan tek kişi sen değildin," diye fısıldadı. "Çok defa sana sığınıp kendimi korumak istediğimde, beni kapı dışarı eden sendin."

Ona bakmak istedim ama bu zaten kendime bakmaktı.

"Hayallerimi yarattığın bir kuyunun içinde boğarken, senin omzunda ağlamama bile izin vermedin."

"Neden hep beni suçluyorsun?" Gözlerimi sıkıca yumdum. "Neden tek suçlu benmişim gibi davranıyorsun?"

"O kuyunun içinde boğduğun benim, bizim hayallerimizdi." Gözlerimi açtım, bunu bana yaptıran oydu. "Acımızı birbirimizden uzakta yaşarken, ikimiz de donduk. Bizi, ruhumuzu bu hale getiren sensin. Buzları görüyor musun, Asi? Akan suyu görüyor musun? Elimdeki bıçağı görüyor musun? Ne kadar saplarsam saplayayım, o buzları yok edemiyorum. Su bile buz gibi. Ruhumuzun çatlaklarından akan su, buz gibi."

"Bunu ben yapmadım."

"Ama yapmalarına izin veren sendin."

"Tek başımaydım."

"Ben vardım!"

"Sen zaten bensin," dedim dehşet içinde.

"Neden durmadan kendini haklı çıkaracak şeyleri öne sürerek kendini rahatlatmaya çalışıyorsun?" Bana boş boş baktı. "Beni senden ayırdın, bir bütün halinde kalmayı başarsaydık, şimdi ikimiz de yarattığımız bu buzdan sarmaşığın bizi dondurarak zehirlemesine izin vermezdik!"

Yüzümü ellerimle örtmek istediğim anda elimdeki bıçak yere düştü. Küçük bir bedenin içinde, on sekiz yaşımı sığdırdığım bir zihni taşımak çok zor geliyordu şu an bana. Küçük bir çocukla kavga etmek, ona bir şeyleri izah edebilmek çok zordu. O bunu bilebilir miydi?

"Sana ihtiyacım vardı," dedi sesi çatlarken. "Babama ya da anneme değil, Asi. Sana."

"Üzgünüm."

"Üzgün falan değilsin!" diye bağırdı incecik sesiyle. "Beni parçaladın!"

"Ben de parçalandım!"

"Boğazımıza sarılan bu buzdan sarmaşık ya hayata tutunduğumuz damarı parçalayacak ya da bizi boğacak." Öksürdü. "Buzdan dikenleri hissediyor musun? Boğazımıza saplanıyor. Hissediyor musun Asi?"

Canımı yakan buzdan dikenler değil, onun sözleriydi. Gözlerimi sıkıca yumdum. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum ve göz kapaklarımı aralarsam, gözyaşlarım durmayacak, akacaktı.

Bunu istemiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözyaşının hükmü altına girip acımı yanaklarımdan aşağı kusmak değil, acımı tam kalbimde, yüreğimin

derinliklerinde hissetmek istiyordum. Hissetmek bambaşkaydı, akıp giderse onu bu kadar sert, bu kadar gerçek hissedemezdim. O yüzden yuttum. Acıyı var eden ne varsa, hepsini yuttum.

Ayağa kalkacak gücüm yoktu, orada öylece diz çökmüş oturuyordum. Merve'ye yaptığım her şeyin bedelini, bu acıyı yüreğimde hissederek ödüyordum. Ruhum önümde duruyordu, ruhumdan kan gibi akan buzlu suyun dizlerimi ıslattığını hissediyordum. Aniden gözlerimi açtığımda gözlerimde gerçeğin yanık izleri büyük yarıklar açmıştı, içinden de irinli su akıyordu sanki. Midemi bulandıran yaşadıklarım değil, yaptıklarımdı.

Kendime bunu yapmıştım. Kendime bunu nasıl yapmıştım?

"Özür dilerim," dedim gözlerimden yaşlar akmaya başladığında. Artık bendim, on sekiz yaşındaki bendim, küçük kız çocuğu yoktu. Ellerime baktım, tırnaklarım siyaha boyalıydı, parmaklarım ince ve uzundu, o küçük eller orada yoktu. Zaman geriye akmazdı, aksa bile o tas tekrar aynı şekilde dolmak zorundaydı. Biliyordum. Puslu bakışlarım yerdeki bıçağı gözüne kestirdiğinde hiç düşünmeden eğilip bıçağa sarıldım ve bıçağı öyle büyük bir hızla ruhumun kalbine batırdım ki, buzdan yükselen çatlama sesi bir kız çocuğunun çığlık sesine karıştı.

Ruhumun buzdan kalbinin yerini bulmuştum. Buzdan kalbe tek seferde elimdeki bıçağı saplarken patlayarak akan soğuk su benim ruhumun kanıydı. Akan suyun içinde cam kırıkları gibi yüzen buz parçalarını izledim. "Özür dilerim!" diye bağırdım. "Merve, çok özür dilerim!"

Duymuş muydu, hâlâ burada, benimle miydi bilmiyordum. Ruhumun cesedinin önüne oturup, bomboş gözlerle buzların çözülerek yarattığı suyun akışını izlerken bakışlarım donuk, gözlerim yaşlıydı. Elimdeki bıçağı bırakmadan sırtımı ruhumun cesedine döndüm, gözlerimin önüne düşen manzara duraksamama neden oldu.

Bıçağı daha sıkı tuttum.

Hemen karşımda deniz boylu boyunca uzanıyordu. Büyük bir tepe vardı, uçurum gibiydi. Kısaca o tepeye baktım, orada kimse yoktu. Rüzgârın uğultusunu işittim, ardından rüzgâr kalp kapakçıklarımın birbirine çarpmasına neden olacak şekilde sertçe esti. Siyah saçlarım bir bayrak gibi arkaya doğru savruldu ve bir kısmı da yüzümü örterek yaşlı yanaklarıma yapıştı.

Pantolonumun dizleri ıslaktı. Bu kan değil, buzlu suydu ama yine de kandı.

Bıçağı tuttuğum elimin tersiyle dudaklarımın üstüne akan yaşları sildikten sonra burnumu çekerek dalgaları izlemeye başladım. Bir adım

attığımda, ayağımın altında su değil, çakıl taşları vardı. Beyaz, güzel çakıl taşları... Biraz ileride, denize yakın bir yerde, yüksek tepenin altında oynayan küçük erkek çocuğu ilgimi çekti. Üstünde beyaz bir tişört, altında mavi kısa bir kot şort vardı ve siyah spor ayakkabıları çakıl taşlarının içine batmıştı. Çakıl taşlarını tişörtünün eteğine doldururken huzurlu görünüyordu. Siyah saçlarına baktım, yüzünü göremesem de, saçlarının çok güzel olduğunu düşünmüştüm.

Bir elimdeki bıçağa, bir de karşımdaki çocuğa baktım.

Burada bir yanlışlık vardı.

Ben bu tabloya ait değildim.

Ben bu tablonun içinde değildim.

Kafasını hafifçe kaldırıp gökyüzüne baktı, olduğum yere mühürlendiğimi hissettim. Siyah, gür ve uzun kirpiklerin kıvrımına dehşet içinde baktım. İri, siyah gözlerin içi parlıyordu. Işıl ışıldı.

Bu, Karan'dı.

Bakışlarım bir süre, masumiyetin beyaz bir hale içine aldığı o küçük erkek çocuğunda takılı kalsa da, tepedeki hareketlilik ilgimi çekmeyi başarmıştı. Bakışlarım yavaşça kayalıklara tırmandı. Gri, kahverengi, etrafında yosunların yetiştiği kayalıklar... Yükseliyor, yükseliyor ve yükseliyordu. Uçurum. Beyaz bir tülün rüzgârın şiddetiyle uçuştuğunu gördüm.

Soluk renkteki gökyüzü o kadar griydi ki, nefes alsam ciğerlerime sigara dumanı gibi gri bulaşacaktı sanki. Uçuşan beyaz tüllerle kaplı elbisenin içindeki kadına baktım. Solmaya başlamış bir güneş rengindeki küllü sarı saçları beline kadar uzanmıştı, parlak ve canlıydı. Ona büyülenmiş gözlerle baktım. Benim siyah saçlarım karnıma kadar uzanıyordu ama o kadar cansız, o kadar siyahtı ki, kadının ihtişamı altında ezildiğimi hissettim.

Bembeyaz teni, tıpkı bir ölüyü anımsatsa da, bu şeffaflık ona inanılmaz yakışıyordu.

Kan kırmızı rengindeki dudaklarını araladı, boş bakışları önce denizin patlayan dalgalarında, ardından yerdeki keskin çakıl taşlarında dolaştı. Gözlerinin keskin mavisini buradan bile görebiliyordum. Gökte uçan şeffaf bir uçurtmanın, göğün rengini yansıttığı gibi parlıyordu gözleri. Mavi. Gök mavisi.

Şeffaf uçurtma mavisi.

Kadının gözlerini yumduğunu gördüm. Beyaz yanağından akan şeffaf renkteki gözyaşı sanki bir elmas tozu gibi parlıyordu. Bir adım

attığımda ayaklarımın altındaki çakıl taşları küçük sesler çıkardı. "Lütfen," diye fısıldadım. "Işık, lütfen."

Karan'ın kafasını kaldırıp annesini fark ettiği o saniyelerde kalbimi çakıl taşlarıyla vura vura ezmek istemiştim.

"Anne!" Bu ses, berrak bir suyun içine atılan taşın çıkardığı o huzurlu sese benziyordu. Büyük gözler büyük bir heyecanla annesine döndü. Eteğine doldurduğu çakıl taşlarını tişörtünün eteklerini kıvırarak sakladı.

Işık'ın gök mavisi gözleri aralandı, Karan'ın gece karası gözleri annesinden bir olsun ayrılmadı.

"Lütfen," dedim duymayacağını bilerek. "Yalvarırım, yapma." Bıçağı sıkıca kavradım. "Yalvarırım."

Işık'ın dudaklarının o küçük hareketini yakalamıştım. "Affet Ali'm."

Beyaz tül uçuştu, gök mavisi gözler kapandı ve bembeyaz bir beden büyük bir hızla aşağı düşerken, attığım çığlık o kadar şiddetliydi ki, kayalıklara çarpıp büyük bir yankı uyandırarak tekrar zihnimde parçalara ayrıldı.

Işık Çakıl, Karan'ın önünde yere çakıldığında, Karan'ın tişörtüne sakladığı çakıl taşları yere döküldü, çünkü Karan'ın kolları iki yana düşmüştü. Bu gerçek değildi, biliyordum, zihnim bana bir sahne hazırlamıştı, sadece bir benzerini önüme sunuyordu.

"Anne?"

Kuzguni siyahı gözlerin bu denli koyuluğu belki de çocukluğunu yatırıp üstüne döktüğü boyanın karasındandı. Bembeyaz çakıl taşları, kanın uğursuz rengine bulanmıştı. Belki de kanın uğursuz rengini sadece siyah örtebilirdi. Karan, ruhu da dâhil olmak üzere çok şeyi siyaha boyamıştı, bunun asıl sebebi üstüne sıçrayan kanın yakıcı kırmızı rengi miydi?

Çocukluğunu bir intihar masasında tam şah damarından koparark infaz etmişti.

Belki de onun alnının yazısını nakış nakış işleyen mürekkep bile siyahtı.

Belki de ışık, kendisinden daha ihtişamlı bir karanlığa gebe kaldığını anlayıp, yok olma korkusuyla kendini yok etmiş, geride bir adama kendi çocukluğunun katili olma lanetini bırakmıştı. Karan kimseyi öldürmemişti ama bir katildi.

Davacı Karan Çakıl.

Davalı Karan Çakıl.

Tanık Işık Çakıl.
Hâkim siyah.
Kalem kırıldı.
Bir adamın çocukluğunun müebbedine...

Gözlerimi aniden açtığımda kan ter içinde kaldığımı fark etmem çok da uzun sürmemişti. Odak noktama giren ilk şey tavandaki çiçek motifleri oldu. Aldığım her nefes göğsümü öyle hızlı şişiriyordu ki, bir an kalbim patlayacak sandım. Boynumdan akan terin yavaşça sutyenimin demirine doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum. Üstümde yalnızca siyah bir sutyen, altımda ise dün gece giydiğim pantolon vardı. Çok terlediğim için Karan üstümdekileri çıkarmış olmalıydı. Gözlerim saate kaydı, koca bir gün boyunca uyumuş muydum gerçekten? Ağzımda acı bir tat, kalbimde buruk bir his barındırıyordum.

Balkon kapısı açıktı, balkon kapısını örten tül perde yelin etkisiyle hafifçe uçuşuyordu ve içerisi karanlıktı. Bir süre kalbimin atış sesini dinledim. Gördüğüm, benim kafamda kurguladığım bir intihar sahnesiydi. Aslını asla bilmeyecek olsam da, bir şekilde zihnim bana bu intiharı sunmuştu.

Kanım donmuştu.

Yavaşça doğruldum, karanlığa alışan gözlerim içeride Karan'ın varlığını aradı ama onu göremedim. Etrafa öyle boş, öyle tuhaf bakışlar atıyordum ki, sanki hâlâ o kâbusun içindeydim. Kâbus tüm gerçekliğiyle üstüme yığılmış gibi hissediyordum. Yavaşça yataktan kalktım, ter büyük bir hızla karnıma kadar aktı. Kötü kokmuyordum ama terliydim, bu yüzden kendimi pis hissediyordum, üstelik dün içki içmiştim ve ağzımdaki çirkin tat, zihnime de bıçağını uzatıp kafamın içini deşiyordu sanki.

Sanki bir kulaklığın sesi sonuna kadar açılmış da, o küçük ses dışarı dağılıyormuş gibi hafif bir müzik sesi duyduğumda kaşlarım çatıldı. Ses, balkondan yani o geniş terastan geliyordu.

Üstümde yalnızca sutyen olmasına aldırış etmeden tül perdeyi kaldırıp dışarı baktım, donmuş kâbusun üstünde sıcak su gezdirilmiş gibi hissettim. Altında yalnızca eski, siyah ve ağarmış bir kot vardı ve üstü çıplaktı. Sırtı bana dönüktü. Kolunda boyanın izleri vardı. Önünde duran büyük germe tahtasına takılmış tuvalin üstündeki hareketliliği görebiliyordum.

Ay ışığı onun sırtını aydınlatmıştı. Sırtındaki kasların çizgilerine, kemiklerinin yapısına ve belindeki o büyük iki çukura dikkatle baktım.

Bir kulağında kulaklık vardı, diğeri düşmüştü ve müziğin sesini dışarıdan bile duyabilmek mümkündü.

Hemen germe tahtasının çaprazında küçük bir sehpa, sehpanın üstünde dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Kahvenin kokusunu buradan bile alabilmek mümkündü, müthiş kokuyordu.

İnanç. Şu an onda gördüğüm buydu. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra kahveyi yerine geri bıraktı ve elindeki palete o büyük fırçayı batırdı. Ardından fırçanın ucuna topladığı boyayı tuvalin üstünde kaydırmaya başladı. Kolunun her hareketinde pazıları genişliyor, kolundaki kaslar kasılıyordu.

"İnanç..." Duraksadım. Bir an aklıma o metro istasyonunda gördüğümüz duvarlar geldi.

Onu izledim. Öyle inanarak, öyle büyük bir bağ kurarak yapıyordu ki, büyülenmemek mümkün değildi. Sanki boyanın ucuna taktığı gerçeği, tuval olarak seçtiği insanın yüzüne çarpıyordu. Şu an kime, neyi anlatıyordu acaba?

Ona doğru bir adım attığımda fırçayı tutan eli havada kaldı. Güçlü refleksleri vardı ve tedirgin bir yapıya sahip olduğu için çevresindeki en ufak bir hareketliliği bile anında hissediyordu. Bana omzunun üstünden bakıp, "Uyandın mı?" diye sordu, terasa çıkıp kollarımı göğsümün üstünde toplayarak başımı salladım. "Çiziyor musun?"

"Hayır, şu an boyuyorum."

"Çizdiğin şeyi mi?" Ona doğru bir adım attı. "Yoksa söyleyemediklerini mi?"

Bakışlarını tuvale çevirdi, bana cevap vermedi.

"Sendin değil mi?"

Bir an duraksadı. "Ne?"

"Metro istasyonundaki duvarlar senin eserin."

Cevap vermedi.

"Sen aslında bir şeye inanmak istiyordun," diye fısıldadım. "İnanç, çizerken ya da boyarken ya da her ikisini de yaparken, hissettiğin bu, değil mi?"

Paleti sehpanın üstüne bırakıp bana doğru döndü. Kalçasını terasın beton korkuluklarına yaslayarak bana baktı.

"Senin inancın, boyalar ve kalemler, öyle değil mi?"

Beni öyle dikkatli inceliyordu ki, vereceği cevabı kestiremiyordum.

"Senin inancın da benim, öyle değil mi?" diye sordu aniden, kafasını sol omzuna düşürerek.

"Bunu sana söyleyen zaten bendim." Tuvalin önüne geçip kollarımı çözmeden siyah boyayla yarattığı şeye baktım. Bir siluete benziyordu ama insan değildi. Tuhaftı. "Bu nedir?"

"Şu an hissettiklerim," dedi sakince.

"Nasıl yani?"

"Bir şekilde işte," diye kestirip attı. "Boş versene."

"O metro istasyonuna o şeyleri ne zaman yaptın?" diye sordum omzumun üstünden ona bakarak. "Çok uğraşmış olmalısın."

Duvardaki çizimleri, boyanın geçişlerine kadar her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum. Üstünde çok çalışılmış, günlerini o sanata yatırmış olmalıydı.

"Onu yapanın ben olduğum nereden belli?"

"Hislerim öyle söylüyor," dedim. "Senin yaptığını biliyorum."

"Hislerin başka ne söylüyor?"

"Senin çok yaralı olduğunu," dedim kendimi tutamayarak. O an gözlerimiz buluştu, Karan bu kez yalanlamadı ya da tezlerimi çürütecek bir şey söylemedi. Öylece baktı. Sadece baktı.

İçimde bir yerlerde sanatı var edenin yaralı adamlar olduğunu fısıldayan bir ses vardı. Şiiri, resmi, romanı... Şarkıyı. Her nasılsa onlar yaratmıştı sanki.

Ve Karan yaralıydı.

Tanrı'nın sanatı, yaralı adamlardı.

"Ruhunda büyük bir iz var, Çakıl," dediğimde dudaklarındaki alay dolu kıvrım büyüyüp beni içine çekti.

"Keşke," dedi kısık bir sesle. "Keşke o iz yüzümde olsaydı."

Ağzımı açmak, kelimelerin ruhunu onun önünde ona kurban etmek istedim ama izin vermedi. Öyle büyük bir hızla bana doğru atıldı ki, ben daha ne olduğunu anlayamadan tuvali yırtarak çekip kopardı. "O..." dedim dehşet içinde. "O senin sanatındı..."

"O benim sikik hislerimdi," dedi umursamadan. "Siktir et." Temiz bir tuvali germe tahtasına gerip sabitledikten sonra hızla sehpanın altında duran boşluktan boyaları çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

Boyaları sehpanın üstüne dağıttıktan sonra bana sokulup kulaklığın tekini kulağıma tıkıştırdı. Şu an dinlediği o şarkı, ikimizin de zihninde dolanmaya başlamıştı.

"Buradaki tüm renkler senin," dedi çıplak belime parmaklarını bastırıp, arkama geçerek. "Boya, küçücüğüm."

"Ben beceremem ki..."

"Yapabilirsin," diye fısıldadı. "Hadi."

Dediğini yapıp palete uzandım, onun sıcak parmakları hâlâ tenimin üzerinde asılı duruyordu. "İstediğin her rengi kullan," diye fısıldadı kulağıma doğru.

"Koyu mor ve siyah," dedim kısık bir sesle. "Kırmızı olmasın."

Karan, "Kırmızı olmasın," dedi, bir an zihnime sızıp kâbusumu görecek diye çok korkmuştum.

Önümdeki tertemiz tuvale baktım. Bu tuval Merve'ye benziyordu, boyalar ise bana... Beni tuvale süren kişinin hep babam olduğunu düşünmüştüm. Bir gün biri gelmiş, babamın elindeki fırçayı alarak beni nazikçe kavramıştı. Bana, tüm renkleri kanatlarının altında saklayan o cesur siyahın da görkemli, ışıltılı bir renk olduğunu öğretmişti.

Benim görkemli siyahım.

Siyah tüm renklerin babasıydı. Baba bir renk olsaydı, bu siyah olurdu. Ve siyah sanıldığı kadar acımasız değildi aslında. Ya da herkes baba olamıyordu işte.

Tuvalin üstüne sürdüğüm her renk, büyüyüp bir dünya kurdu kendine.

Bilmiyordum. Belki de beceremiyordum ama aynı anda fırçayı tuttuğumuzda beceremememin bir önemi kalmamıştı. Kolum, karnım ve hatta yanağım bile boya olmuştu, kirlenmek bu kadar güzel olabilir miydi? Oluyordu.

Yüzümde eskitip yok edemediğim bir gülümsemeyle, Karan'ın benim için gerdiği beyazı siyahla yaralarken, kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Karan'ın cep telefonunun melodisi terasta çınlamaya başladı, kendimizi işimize o kadar çok kaptırmıştık ki, telefonun çalması umurumuzda bile değildi. Ama telefon ısrarla çalmayı sürdürdü. Sustu, tekrar çaldı, sustu, tekrar çaldı ve sonunda Karan dayanamayarak benden ayrılıp telefonuna uzandı. Elimdeki fırçaya aldırmadan yüzüme düşen saçları geriye attım, yüzümü tekrar boyamıştım. Karan bana alayla baktıktan sonra telefonun ekranına baktı. Ekranda yanan ışık, onun yüzünü aydınlatmıştı.

"Dede?" diyerek açtı telefonu.

Bir süre Yaşar amcayı dinledikten sonra, "Birkaç gün daha burada olacağız," dedi çatılan kaşlarını yumuşatmadan. "Neden?" Sessizlik. "Neden hemen gelmem gerekiyor, onu söyle bana. İşlerle alakalı bir

sıkıntı olmadığını biliyorum, ihtiyar, bana aptalı oynama," dedi aniden. "Hayır ihtiyar demedim, dede dedim." Sırıttığımda bana çapkın bir bakış attı. "Hayır ihtiyar, sana dede dedim. Evet, dede, hayır ihtiyar değil, dede dedim."

Ağzımı kapatarak pis pis gülerken, "Eğer bir sorun olsaydı Sergen söylerdi, o da yanımda ve adam elinden bilgisayarı bir an olsun bırakmıyor," dedi, ardından bakışları durgunlaştı. "Eğer boş yere beni Fethiye'ye çağırıyorsan, oraya geldiğimde çoktan bu işi çözmüş olursan işte o zaman bozuşacağız, ihtiyar." Durdu. "Hayır, ihtiyar demedim."

Fethiye'ye mi dönüyorduk yani? Karan'a soru işareti dolu gözlerle bakmaya başladım. "Tamam, dede," dedi gözlerini devirerek. "Tamam, acele ediyoruz. Aa bak uçak geldi, biniyorum, kapat hadi."

Başımı geriye atarak tekrar kıkırdadım, bu kez Karan da gülmüştü. "Dalga geçmiyorum," dedi sakince. "Tamam, acilen halledip yola çıkıyorum, tamam mı? Rahatla, biraz daha hırlarsan takma dişlerin dışarı fırlayacak, biliyorsun değil mi?"

"Çok kötüsün!" diye homurdandım.

"Tamamdır." Karan telefonu kapattı, yanaklarının içini havayla doldurdu. "Bir sıkıntı var, renk vermemeye çalışsa da çok belli ediyor. Ben Sergen'i arıyorum, hazırlanmalıyız."

Aslında gitmek istemiyordum. Dudaklarımı bükerek Karan'a bakınca gözlerini sıkıca yumup, "Öyle bakarsan sonsuza dek burada kalırız," dedi. "Bakma."

"Ben bu şehri çok sevdim," diye fısıldadım.

"Tekrar geleceğiz."

♣

Neredeyse bir gün süren uçak yolculuğu bu kez çok da panik yapmadığım için keyifli geçmişti ama her nedense Karan yol boyunca sıkıntılıydı. Bedirhan'ın normale dönmüş olmasını görmek aklımı karıştırsa da, üstünde durmamıştım. Uçak, Dalaman Havalimanı'na inene kadar herkes sessizdi ama Dalaman'dan Fethiye'ye uzanan o yarım saatlik yol, herkesin çenesinin düşmesine neden olmuştu.

"Ay sen koskoca Arjantinlerde kral dairelerinde kal, sonra da aha bu lağım kokulu yollardan geçerek evine dön," dedi Bedirhan eliyle yüzüne yelpaze yaparken. "Rabbim sen bana bir verip, bin alırken hiç mi düşünmüyorsun? V.I.P olarak doğmuş bu yirmi birinci yüzyıl harikası kulunun psikolojileri, moralmanları çok bozuluyor."

Billur güldü. "Görmemiş. Öf, çişim var."

"Sus kız, Allah'ın sidiklisi, şuradan sana elimin tersiyle bir çakarım, Arjantin'e kadar döne döne uçarsın, rötarsız."

"Hem de rötarsız demek..." Billur güldü. "Hadi ya... Güldürme, işerim bak."

"Tabii kız Bedirhan Özoğlu seyahat iftiharla sunar. Sana şuradan seksi pilot konuşması yapıp ayaküstü cinsel şiddet uygularım sana." Korkulu gözlerle Billur'a baktı. "Az daha tut o çişini, yemin ederim yavru köpeklere yaptıkları gibi işediğin yere burnunu sürte sürte utandırırım seni."

"Allah aşkına az susun artık ya," dedi Karan. "Ulan şu direksiyonun başına oturduğumdan beri ikinizden başka hiç kimsenin sesi gıkı çıkmıyor, yemin ederim direksiyona kafa atacağım ya."

"Ay aygır kızdı," diye fısıldadı Bedirhan.

"Susar mısın moruk kızıyor şu an..." Billur ve Bedirhan öyle çirkin bir kahkaha attılar ki, bir an masa örtüsü falan yırtılıyor sandım.

"Ya sabır," diye söylendi Karan.

"Susar mısın..." dedi Billur. Bedirhan sırıtarak, "Adam sevap kasıyor şu an..." diye devamını getirdi.

Yine o çirkin kahkahayı attılar.

Dönüp ağızlarına vurmak istiyordum.

Böyle uçan tekme falan atmak istiyordum.

"Allah aşkına ya," dedim kendimi tutamayarak. "Hıağ, diye öküz gibi gülmek nedir? Gülmüyorsunuz, anırıyorsunuz siz."

"Kıskanma, uçamayan memeli," dedi Bedirhan yüzüne tuhaf bir ifade ekleyerek. "Sana silikon diye laf sokarım."

"Bak son laf gerçekten başarılıydı," dedi Sergen tablete bakarken. Ardından elini uzatıp Bedirhan'ın elini sıktı. "Tebrik ediyorum, kendini geliştirmeye başladın."

"Teveccühün, Sergenciğim..."

"Rica ederim."

"Hepsi hasta..." Önüme döndüm. "Herkes hasta."

"Kız... Biz senin o diğer memesiz kardeşini havalimanında falan mı unuttuk sesi gıkı çıkmıyor." Bedirhan sağ tarafına baktı. "Ha buradaymış."

Karan, bizim evin yakınlarında dururken, Defne yavaşça arabadan inip, "Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Çok güzeldi. Şey... Merve, ara beni olur mu?"

"Arayacağım." Sokağın başına baktım. "Dikkatli ol, Defne."

Defne burukça gülümsedi. "Olacağım."

Defne yavaşça yürüyerek gözden kayboldu, Karan tekrar arabayı çalıştırdı. Bedirhan'ın evine kadar büyük bir sessizlik yaşanmıştı, sanırım herkes şu an Defne'yi merak ediyordu. Sergen hariç. O zaten hep sessizdi.

Karan arabayı yavaşça durdurdu. "Asi benimle gelecek, dedemin yanına kadar uğrayıp geliriz," dedi dikiz aynasından Bedirhan'a bakarak. "Sergen yanınızda kalsın, bir şey olursa beni ararsınız."

"Ayol ne olacak," dedi Bedirhan. "Gitsin Sergen, ne olacak... İbrahim Tatlıses miyim ben, kurşuna kafa mı atacağım sanki? Olmaz bize bir şey."

"Yok," dedi Sergen. "Kalacağım."

Bedirhan, Sergen'e cins cins bakıp, "İyi," dedi hoşnutsuz bir şekilde.

Arabadan önce Billur, ardından Sergen indi. Bedirhan tam inecekken cüzdanı yere düşünce, arkaya doğru uzandım ve o an ikimiz de donakaldık. Bedirhan'ın kimliği cüzdandan çıkmıştı.

Bir süre öylece kimliğe bakakaldım. Anne isminde Bedriye yazıyordu, bakışlarım yavaşça Bedirhan'a kaydığında, gözlerimiz buluştu. O gün, Billur ona Bedriye dediğinde nasıl öfkelendiği gelmişti aklıma. 1 Ağustos 1990 doğumlu Bedirhan'ın doğum yerinde Şanlıurfa yazısını görmüştüm. Yavaşça doğrulurken kimliği alıp, donuk bakışlarını benden ayırmadan, "Görüşürüz sonra," dedi ve arabadan indi.

Araba tekrar çalıştı. Karan'ın evinin önüne gelene kadar Bedirhan'ın o donuk bakışlarını düşündüm. Sanki gözlerimin üstüne çiviyle çakılmıştı, aklımdan çıkaramıyordum. Karan'a sormak isteyen tarafım, sessizliğimi korumamı isteyen tarafımla büyük bir kavgaya tutuşmuştu. Arabadan inerken, "Senin neyin var?" diye sordu Karan.

"Hım? Hiç." Evin giriş kapısına baktım, bahçe yine oldukça canlı görünüyordu. Yaşar amca bu evin bakımıyla yakından ilgileniyor olsa gerekti. Bakışlarım kısaca gökyüzüne takıldı. Yıldızlar yanıyordu ama gökyüzü bulanıktı, bulutlar yağmuru topluyordu. İçimde gezinen huzursuz bir tüy, her dokunuşta biraz daha bana karışıp, benden bir parça haline geliyordu sanki.

Bahçeye girip büyük heykellerin arasından merdivenleri tırmanmaya başladık. Merdivenlerin başında, boydan cam kapının önünde dikilen Yaşar amcayı gördüğümüzde, Karan'ın da benim de adımlarımız bıçak gibi kesildi.

Yaşar amcanın gözlerinde gördüğüm ifadeyi ömür boyu unutamayacaktım. Karan'ın eli elime kayarken, Yaşar amcanın dudakları aralandı.

"Karan, baban geldi."

Ve yağmur başladı.

KAKTÜS TEAM

13. BÖLÜM: ATEŞ

Sessizliği kıran yağmurun gazabıydı.

Bu dünyada bizi kıran insanlar vardı ve bu, yağmurun sessizliği kırarken çıkarttığı ses kadar huzurlu melodiler fısıldamıyordu kulağımıza. Karanlığın içine fener ile ışık tutmak, karanlığı kırmaya yetmiyordu ama yanan bir fenere karanlığı basarsan, ışık kırılırdı.

Peki nasıl olmuştu da, Işık bir *Karan*'lığı kırabilmişti?

Belki de bu ışığın işlediği ilk cinayettir.

Yüzümü yakan soğuk değildi, Yaşar amcanın, Karan'a çaresiz bir ifadeyle bakan yaşlı gözleriydi. Elimi daha sıkı kavradı, sanki avucunun içindeki elim değil, kalbimdi. Tam şu an geçmiş ve anılar onun kalbine dev gölgeler bırakırken, geceleyin sancıyan ruhu çıkmazın içindeydi.

Zihnim keskin bir bıçak tarafından ikiye bölündü, düşüncelerimin önü kesilmişti, belki de düşüncelerim hız sınırını aştığı için hislerin radarına takılmıştı ve kendini çaresizlik bariyerlerine çarparken elinde tuttuğu umut direksiyonunun hâkimiyetini tamamen kaybetmişti.

"En son *'baban'* dediğinde bu cümlenin devamını nasıl tamamladığını hatırlıyor musun, dede?" Sesinde, deniz kıyısını alaşağı eden dalganın bastırılmış girdabı vardı. Durdu, zaman da onunla birlikte akmayı durdurmuştu. *"Baban gitti."*

Yaşar amcanın yüzünde fırtınanın arkasında bıraktığı enkazın ifadeye dökülmüş hasarı vardı. Sonunun acıya düğümlendiği bir masalın ölen değil de, ölümü izleyen ana karakteri gibi hissediyordum kendimi.

"Oğlum..." Yaşar amca sertçe yutkundu. "Bak..."

"Baban geldi Karan, baban gitti Karan, ışıkları kapat Karan, öldür Karan." Karan durdu, ona bakacak gücü kendimde bulduğumda yağ-

mur yüzümün çerçevesini oluşturan camı parçalamıştı. Artık ıslanıyorduk. Burnumu çektim, ıslanan saçlarımın ağırlığı omuzlarımın üstüne yükünü bırakıyordu. Karan'ın burnunun ucundan akan yağmur damlası sus çizgisine kaydı, sanki bir melek onu susturmak istiyormuş da, yağmur damlasından var edilmiş şeffaf parmaklarıyla sus çizgisine bastırıyormuş gibi hissettim. Gür, siyah bir kıyametin habercisi olduğunu düşündüğüm kirpikleri ıslaktı, buna rağmen gözlerinde cennetten yükselen kara alevler vardı. "Ne var ne yok içinde, hepsini öldür, Karan," dediğinde sesi kısıldı ama vurgusundan hiçbir şey kaybetmedi. "Gün gelir, yine gider. Çünkü işler onun istediği gibi yürür değil mi? Her şey istediği gibi gider. Yirmi yedi yaşındayım ben, yedi değil." Elimi sıkıca kavradığında göğü yaran şimşeğin sesi ışığı bastırdı. Bu sesin Karan'ın ruhundan yükseldiğini düşündüm. "Hadi eyvallah."

Elimi bırakmadı, dedesine sırtını döndüğünde gözlerimi Yaşar amcadan kaçırdım ve Karan'ı takip ettim. Yağan yağmur bahçedeki çimlerin anası olan toprağı çamurlaştırmıştı. Tenime akan soğuk suyun aksine, Karan'ın avucunun içindeki elim alev alev yanıyordu şu an.

Cipin uzaktan kumandasıyla kapıların kilidini açtı, o küçük tık sesi karalık tarafından örtülen sokağın içinde çınladı. Sürücü koltuğunun kapısını açmak için elimi bıraktı, bir süre olduğum yerde öylece onu izledim, kapıyı açıp arabanın içine girmişti. Açık kapının diğer tarafında duran bedenimin ruhu çekilmiş gibi hissediyordum. Kafasını kaldırıp bana baktı, siyah gözlerinde sırrını açığa vermeyeceğini belirten gaddar bir ifadesizlik vardı. "Binecek misin?" diye sordu, sesi ilk kez bu kadar duygusuzdu.

Karanlıkta yaşayan ışığın adıydı gece. Ve bu adam, geceden bile daha karanlıktı. Gecenin bile içinde bir parça ışık varken, Karan'ın içinde zifiriden başka hiçbir şey yoktu. Yağmur hızla saçlarımı ve yüzümü ıslatmaya devam ediyordu, gözümü bile kırpmadan onu izlemeyi sürdürdüm. Canı yanıyor muydu? Nasıl bu kadar ifadesiz kalabiliyordu? Biz onunla benziyorduk. Tek fark, o benden daha güçlüydü. Tam şu an onun gücünün ihtişamına imreniyordum. Üşüyordum ama nedeni tenimi ısıran soğuk değildi, avuç içlerimin yandığını hissediyordum ama bu ateşe elini uzatmak gibi değil, buzu avuçlamak gibi bir yangındı.

Babası gelmişti.

"Binecek misin?" diye sordu tekrardan aynı ruhsuzlukla.

İçimden bir his tam şu an beni yanında istemediğini fısıldasa da, ben onun yanında olmak istiyordum. Bu bencillik miydi? Sanırım ben-

cildim. Yavaşça arabanın ön tarafından dolaştığımda gözü üstümdeydi. Ön yolcu koltuğunun kapısını açtım ve arabanın içine girip kapıyı yavaşça kapatıp bakışlarımı ön cama çevirdim. Cama çarpan yağmur damlaları kayarak ön kaputa doğru akıyordu.

Karan kapıyı çarparak kapatınca cipin ön konsolu sarsıldı. Bir anda aramızda uzayan bu sessizlik, yere düşen geçmişin cansız bedeninin cenaze töreniydi. Şu an ona bakmak istiyordum ama bir yanım o yüzü saran ifadesizlik maskesinin altındaki gerçek sureti görmekten korkuyordu.

Arabanın tekerlekleri döndükçe yerdeki küçük çukurları dolduran yağmur birikintileriyle çarpışıyordu ve sessizliğimiz sayesinde bu sesi çok net bir şekilde duyabiliyordum. Karan'ın büyük elleri direksiyonu daha sıkı kavradığında bakışlarım omzumun üstünden ona doğru kaydı. Arabanın tavan lambasını yakmadığı için yüzü yalnızca karanlık bir gölge gibi görünüyor olsa da, göstergenin kızıl ışığı yüzünü oluşturan ayrıntıları belli belirsiz ortaya seriyordu.

Arabayı hızlandırdığını, göstergenin ibaresinin hızla öne doğru savrulmasından ve bedenimin ön cama doğru fırlamasından anlamıştım. Elimi ön konsola koydum, bedenimi geri iterken sessizce ona baktım, diğer Merve orada, sessizliğin koynunda bizi izliyordu.

Araba boş yolda öyle hızlı gidiyordu ki, tüm camlar sıkıca kapalı da olsa, sanki dışarıdaki rüzgâr içeri sızmayı başarıyordu ve saçlarımı uçuşturuyordu. Başımı koltuğa yaslayıp bedenimi tamamen oturduğum yere yapıştırdım. Tenimdeki ıslaklık, ısıtıcının salgıladığı sıcak sayesinde kurumaya başlamış olsa da, yağmur suyunu emen saç diplerim hâlâ ıslaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle. Sanki başka bir soru sormam yasaktı.

"Seni Bedirhan'ın evine bırakacağım," dedi net bir şekilde. Bakışlarım tekrar onu buldu, kaşları çatıktı ve gölgelerinde, devrilmiş ruhlar vardı. Tırnaklarımı avuç içlerime saplarken sertçe yutkundum. "Peki sen?" diye sordum beklentiyle onu izlerken. "Sen nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum."

Bilmiyorum. Harabe bir evin kırık camlarından dışarı doğru uzanan ağacın dalları... O ev, Karan'ın bedeniydi. Evin camları, Karan'ın çocukluğuydu ve o ağaç Karan'ın ruhuydu. *Bilmiyorum.* Bu küçücük kelimeye sığdırdığı ölülerin kesilmiş ruhları kayıptı. Buz tutan ellerimi pantolonumun kumaşına sürterek ısıtmaya çalışırken hiçbir şey söylemedim.

Araba Bedirhan'ın evinin olduğu sokağa girdi, yağmur hâlâ kaldırımları dövüyordu. Karan arabayı yavaşlattı, bakışlarını sokağın sonuna sabitledi ve hiç konuşmadı. "Karan," diye fısıldadım, ne diyeceğimi bilmiyor olsam da, sesini duyma arzusuyla.

"Söyle."

Sertçe yutkundum. "Yanında kalmak istiyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sessizliğinin üstüne akan saniyeler zamanı yavaşlatmıştı sanki. Dudaklarının arasından kopup gelecek cevabı beklerken midem bulanmaya başlamıştı. "Emin ol istemezsin," dedi tek çırpıda.

"İstiyorum," diye fısıldadım.

Bedirhan'ın evinin önüne durduk, arabanın far ışıkları söndü, sokak lambalarının fersiz ışığı dışında bizi aydınlığa eriştiren hiçbir şey kalmamıştı şu an. Üstümüze inen karanlığın soluk nefesini hissediyordum, arabanın içinde ölüm renginde bir sakinlik belirdi.

"İn," dedi durağan bir sesle. "Eve gir."

"Hayır."

Bana bakmadı. "İn dedim, Asi."

"İnmeyeceğim." Karan elini vites kolunun üstüne koyduğunda ben de elimi onun elinin üstüne koydum, avucumu eline bastırdım ve yüzünün profiline beklentiyle baktım. Dişlerini sıktı, belirgin çene kemiği dışarı kavislendi, boynunda atan kalın damarın zonkladığını görebiliyordum. Elmacık kemiğinin altında oluşan çukur, yaşadığı içsel karmaşanın dışa vurumu gibiydi.

"İn," dedi tekrar, sesi yumuşar gibi olsa da, yüzündeki bariyerleri yıkmayı başaramamıştım. "Şimdi değil."

"Şimdi değilse ne zaman?"

"Şimdi değil," dedi yine aynı ifadesizlikle. "İnip eve girmeni istiyorum, Asi. Hadi."

"Karan..."

"Asi," diye tısladı aniden bakışlarını bana çevirip elini elimin altından çekip alarak. "İn."

Başka zaman olsa bu hareketi doğrudan kıyılarımı alabora eden bir dalga gibi ruhuma çarpardı ve ben tüm kumlarım aşınırken bana çarpan o dalganın suyuna karışarak o suyu bulandırırdım. Durumun ciddiyetini kavrayan tarafım son derece soğukkanlı bir tavır sergileyerek yüzümdeki ifadesizliği korudu. "İyi değilsin," diye itiraf ettim, bunu daha çok kendime itiraf etmiş gibi hissediyordum. "Görebiliyorum."

"Neyi görebiliyorsun?" Tam gözlerimin içine baktı, arabanın içi karanlık bile olsa o parlak siyah gözlerdeki ifadeyi seçebiliyordum. "Şu an ne görüyorsun, Asi? Hiçbir şey görmüyorsun. Gördüğünü sanıyorsun. Hiçbir şey yok, anladın mı? Hiçbir şey yok."

Dudaklarından dökülen öfkenin nefesi yüzüme çarparken yalnızca onu izliyor, tepki dahi vermiyordum. "Üstüne gelmeyeceğim," dedim kısık bir sesle. Gözlerinde öfkenin şimşekleri çaktı, dişlerini sıktığında burun delikleri belli belirsiz genişledi ve gözlerini sıkıca yumarak, "İn," dedi. "Daha sonra konuşalım."

"Nereye gideceksin?" Endişeleniyordum. Üstüne gitmemem gerektiğini bilsem de, şu an kalbimde hissettiğim endişe öyle büyük bir yer kaplıyordu ki, sığamayıp göğüs kafesimi kırmasından korkuyordum.

Sol yumruğunu sertçe direksiyona vurdu, öyle tok bir ses çıktı ki, irkildim. Gözlerini açtı, dişlerini sıkıp burnundan sert bir nefes verdi. "Ne görüyorsun sen ya?" diye bağırdı titrememe neden olacak şekilde. "Trajedi falan mı?"

Sustu ama öfkesi hâlâ gözlerinde parlıyordu. Karan Çakıl bana ilk kez bu kadar sert bir şekilde bağırıyordu. Daha önce de bağırdığı olmuştu ama tam şu an yüreğimde onun altında ezildiği geçmişin ruhuna miras bıraktığı öfkeyi hissediyordum. Öfkeliydi. Aslında Karan en çok kendisine öfkeliydi.

"Ne görüyorum biliyor musun?" diye sordum oldukça sakin bir sesle.

Cevap vermedi, gözlerimin içine bakıyordu, direksiyona vurduğu eli acımış mıydı acaba?

"Maske," diye fısıldadım. "Maske görüyorum."

"Ne?"

"Güçlü olduğunu biliyorum ama şu iyiyim rolünü kesmeyi bırak." Zorla yutkunup, "Bir maskenin arkasından konuşmak kolay," diye fısıldadım.

"Doğru," diye onayladı. "Bunu en iyi sen bilirsin."

Bir an için sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. Kırılmamış olsam da zihnimdeki domino taşlarını tek bir dokunuşuyla devirmeyi başarmıştı. Her bir taş, bir diğer taşın üstüne devrilerek yıkımı gerçekleştirirken başımı yavaşça sallayarak onu onayladım. "Evet. O yüzden bu kadar eminim ya zaten."

Gözlerine mürekkep gibi dağılan pişmanlık o kadar kısa sürede yok oldu ki, bir an için o gördüğüm şaşkınlığın benim karanlık hayal gücü-

mün yarattığı bir ışık oyunu olduğunu düşündüm. Yalnızca var olmasını hayal ettiğim bir illüzyondu.

"Maskelerle dolu bir kuyuya düşen hiçbir şekilde doğrultamaz belini." Bana baktı, sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. "Hele bir de yüzündeki ifadeyi yakmışlarsa, o kuyuya bir ip sarkıtsalar bile kendin çıkmak istemezsin. İnsan kara bir kuyunun içinde acılardan, yalanlardan, kaçışlardan ve geçmişten yapılma sahte deri maskelerle yaşamaya alışınca, yanan yüzünün, yakılan ifadesinin bile bir anlamı kalmaz."

"Maskelerle yaşamaya alışınca, doğrultamazsın belini," diye onayladım onu. "Ama senin belin bükülmez ki."

Yüzündeki ifadenin sarsıldığını görür gibi oldum, ardından çok büyük bir hızla o sarsılan ifadenin yerine yenisini dikti. Tam şu an yüzünde çok daha çözülmesi zor, çok daha gizemli, aynı zamanda çok daha gaddar bir ifade belirmişti. Yağmur ön camı döverken silecekler çalıştı, silecekler yağmurun suyunu sağa sola savururken dişlerimi sıkarak ona bakıyordum. Karan, "İn," dedi, son sözü bu olmuştu, gözlerini benden ayırdı ve ön cama çevirip inmemi bekledi.

Bir kalbin iki tekmelik süresi kadar benden ayırdığı gözlerinin profilinden seçilen kavisini izledim. Elim arabanın kapısına uzandı, dişlerini sıktığını görebiliyordum şu an. Yavaşça kapıyı açtım ve bedenimi yağmurun atıştırdığı karanlık sokağa attım. Kapıyı kapatıp kaldırımda yürümeye başladığımda, ön camdan beni izlediğini biliyordum. Demir bahçe kapısını açıp içeri girerken bir an adımlarım bıçak gibi kesildi. Omzumun üstünden ona doğru bakmak istesem de, bunu yapmamamı istediğini biliyordum. Belki de gerçekten yalnız kalmak istiyordu.

Oysa ben böyle zamanlarımda yanımda yalnızca onu istiyordum.

Ayaklarıma yürümeleri için sert bir komut verdim, attığım adım sanki boşluğa düşüyordu. Sanki her adımda, biraz daha çamura saplanıyordum. Bahçeden içeri girip eve doğru yürümeye başladığımda arabasının sesini duydum. Karan gitmişti.

♣

Çok kişilikli bir beden gibiydim.

Parmaklarımın arasında duran kalemi çevirirken önümde bir test kitabının seksen altıncı sayfası açık bir şekilde öylece duruyordu. Test kitabının hemen sol üst köşesine karalanmış bir formül ve silginin sayfaya bıraktığı gri gölgeler vardı. Çıkıp okula gelmemin en büyük

nedeni dün geceden sonra Karan'dan hâlâ haber alamamış olmamdı. Eve girdiğimde her şeyi bilen bir Bedirhan ve tedirgin bir Sergen ile karşılaşmıştım ve tüm geceyi cam kenarında dışarıda yağan yağmuru izleyerek, bir de her ne kadar çaktırmamaya çalışsam da, Karan'ı bekleyerek geçirmiştim. *Gelmemişti.* Kısa okul eteğimin yarısını örten uzun, bana oldukça bol gri hırkamın kolunun ucunu avucumun içine aldım.

"Çok düşüncelisin," dedi tanıdık ses, bir süredir bu sesi duymadığım için bir an yabancılık çeksem de, bakışlarım omzumun üstünden sesin sahibine yöneldi. Büşra uzun saçlarını omuzlarının üstünde kestirmişti, biraz da kilo vermiş gibi görünüyordu. "Kaç tane sınava girdin?"

"Kaç tane sınav sana girdi, olarak düzeltmeni bekliyorum şu an," dedim dümdüz bir sesle. "Sanırım çok fazla aksatmışım."

"Çoktan atılmış olman gerekirdi," dedi Büşra dirseklerini sıranın üstüne koyup yüzünü avuç içlerine yerleştirerek. Hemen çaprazımızdaki sırada Muhammet ve Yakup sıraya vurarak ritim tutuyor, saçma sapan bir şarkı söyleyerek komik olduklarını sanıyorlardı. Gözlerimi devirerek onlara baktım. "Ben de okulun kapısından içeri girerken bunu düşünüyordum. Atılmış olma ihtimalimi yani. Ama son yılım diye görmezden geliyorlar sanırım, bilmiyorum," dedim bakışlarımı cama çevirerek.

Dışarıda puslu, gri bir gökyüzü vardı ama yağmur yağmıyordu. Büyük hurma ağaçlarının dallarını şiddetle uçuşturan rüzgârın ne kadar kuvvetli olduğu aşikârdı.

"Sanırım... Şey..." Bakışları profilimde gezerken ne diyeceğini biliyordum. "O adam sayesinde sanırım."

"Öyle."

"Aranız nasıl?"

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Nasıl yani?"

"Boş ver," diye geçiştirip kalemi test kitabının ortasındaki yarığa bıraktım. Ona doğru dönüp, "Sen anlat," dedim. "Nasılsın?"

"Değişen bir şey yok. Ablanı gördün mü?" Bana baktı, gözlerinde sorgu vardı. "Ya da onu en son ne zaman gördün diye mi sormalıyım?"

Büşra, Defne ve benim aramızda bir duvar olduğunu iyi biliyordu ama o duvar, gittiğimiz yurt dışı seyahatinden sonra kalkmış gibiydi, belki de buzlarımız erimeye başlamıştı, bilmiyordum. Bakışlarımı tekrar cama çevirdim, deniz ve gökyüzü aynı renk duruyordu, kederli bir griydi bu. "Ablamı dün gördüm," dedim, dünü unutmayı dileyerek.

"Merve," dedi Büşra endişeli bir sesle. "Çok durgunsun. Tamam, normalde de senin çok konuşkan bir insan olmadığını biliyorum ama

bugün diğer günlerden çok daha farklı görünüyorsun. İyi olduğuna emin misin?"

Bakışlarımı omuzlarımın üstünden Büşra'ya çevirdim. Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Ne zaman iyi olduğumu söyledim ki?"

Gözlerimin içine öyle bir ifadeyle baktı ki, söyleyecek bir şey bulamadığını anladım. O gözlerini gözlerimden kaçırana dek onu izledim, gözlerini kaçıran ilk kişi o olduğunda yavaşça kalktım. "Bir kahve alacağım. Beynim genişledi, kulağımdan akacak şimdi."

Bana tuhaf tuhaf baktı. Bedirhan gibi biriyle aynı evi paylaştığımı bilmiyordu, ağzım yavaş yavaş Bedirhan'a benzemeye başlamıştı. Sınıftan çıkıp koridorun kalabalığına karıştım. Bazı sınıfların kapıları açık duruyordu, öğretmenler odasının kapısının da açık duran kapılar arasında olduğunu fark ettim. Şemsettin Hoca kapının önünde belirdiğinde gözlerimi kaçırıp diyalogdan kaçınmak istedim ama çoktan farkıma varmıştı. "Merve," dedi gözlerine inanamayarak. "Gelmişsin."

Hırkanın ucunu daha sıkı avuçladım, gözlerimi bir süre Şemsettin Hoca'nın gözlerinden ayırmadım ama sonunda konuşmam gerektiğini hatırladığımda, "Evet," dedim etrafında zehirli çiçekler büyüyen bir sarmaşığı anımsatan sesimle.

"Özlettin kendini," dedi sıcacık gülümsemesi yüzüne dağılırken. Soracak başka soruları yok muydu cidden?

Sessizce Şemsettin Hoca'yı izlemeyi sürdürdüm, yüzünde belli belirsiz bir soru işareti belirdiği an gözlerimi onun gözlerinden uzaklaştırarak, "Teşekkürler," dedim, neden teşekkür ettiğimi bile bilmeden. Beni özlediği için mi ona teşekkür ediyordum? Diğer Merve karnını tutarak duvar kenarına çökmüş boşluğu izlerken Şemsettin Hoca'nın varlığını zerre umursamıyordu.

Sanki birbirimizden koparılmıştık, aynı bedenin içinde yaşayan iki farklı ruh olduğumuzu düşündüğüm zamanlar oluyordu, evet ama sanki artık bedenlerimiz bile ayrılmıştı.

Şemsettin Hoca bir an duraksadı, ona bakmasam da bunu hissetmiştim. Adımlarımı hızlandırarak oradan uzaklaşmaya başladığımda kendimi buraya oldukça yabancı hissediyordum, sanki buraya ait değildim, sanki uzun zaman önce buradan koparılmıştım. Okulun duvarları üstüme üstüme geliyordu. Hırkanın büyük cebininin içine gömülü olan telefonumdan bir sinyal bekliyordum. Küçük bir titreşim, tek bir mesaj bildirimi... Ama yoktu. Birkaç tanıdık omuza çarparak kalabalığı yardım ve çarptığım omuzların çatılmış kaşlarının altındaki tuhaf bakışlarını umursamadan merdivenlere yöneldim. Merdivenleri hızlı hızlı

inmeye başladım, bir an önce kendimi kafeteryaya atmak ve sıcak bir kahve alıp köşeye çekilerek boşluğu izlemek istiyordum.

Kafeterya bomboştu, bakışlarım kısaca boş masalarda dolaştı, dizime kadar çektiğim siyah çoraplarımdan bir tanesi koşarken aşağı doğru sıyrılmıştı, umursamadım ve tezgâhın önüne yaklaşıp, "Bir sade kahve alabilir miyim?" diye sordum.

Şu an tezgâhın arkasında duran adamı tanımıyordum. Adamın bakışları kısaca bana dokundu, elindeki dolma kalemi hesap defterinin üstüne bıraktı ve baygın bakan gözlerini devirerek, "Tabii," dedi yarım ağızla.

Kahveyi karton bardağa doldurup karton bardağın üstünü beyaz kapakla kapattı, tezgâhın üstüne ücreti bıraktıktan sonra adamla tekrar göz göze gelmeden karton bardağı avuçladım ve bahçeye çıktım. Bahçedeki basketbol potasının direğinin etrafını çevirmiş bir grup alt sınıf bir şeyler hakkında konuşuyordu. Sırtı okulun tel örgülerini üstünde barındıran duvara bakan banklardan birine oturdum, boş bakışlarımı binanın hafif çatlamış olan duvarına sabitledim. Kahvemden bir yudum aldığımda düşüncelerim tökezledi ve içinde bulunduğum karmaşanın dibinde yanan ateşlerin zihnimi tutuşturduğunu hissettim.

Karton bardağı daha sıkı kavradım, bardağın avuçlarımın içinde hafifçe ezildiğini hissettim, kaşlarım çatıldı ve bakışlarım tek bir noktada asılı kaldı. Sanki duvarın o kısmında oluşan o yarık, zihnimin içindeki yarığın ikiz kardeşiydi.

"Asi?"

Adımı duyduğum an kalbimin hızlandığını hissettim. Bu ne saçma bir histi böyle? Asi. Üç harften oluşan bir isimdi ve bu ismi duymak beni heyecanlandırmıştı ama sorun şuydu ki, ses duymak istediğim kişiye ait değildi. Bakışlarım yavaşça duvardan uzaklaştı, zihnime devrilen gölgeleri kovdum, rüzgâr saçlarımı tıpkı bir flama gibi yan tarafıma doğru uçuşturdu. Enis hemen çaprazımda dikilmiş, elini okulun duvarına yaslamış dikkatle beni izliyordu.

Yüzümde rahatsızlığın çizgileri oluştu. Dudağının kenarı yavaşça yanağına doğru çekildi, gözlerinde benim boş bakışlarımın aksine parlak, ışıltılı bir ifade vardı. "Okula gelmişsin."

"Okul gelmek içindir çünkü," dedim tek kaşımı kaldırıp gözlerimi devirerek.

"Bir süredir ortalarda değildin," dedi kuru bir sesle. "Sana ulaşabileceğim hiçbir yer yoktu. Anlamıyorum, sosyal medyayı falan kullanmıyor musun sen?"

"Beni yalnız bırakır mısın?" Aslında bu bir rica değildi, ucunda bıçak parlaklığı taşıyan sert bir emirdi ama bu onu ne kadar anlamıştı, orasını Allah bilirdi.

Enis durdu, dudağının kenarındaki gümüş rengi halkaya gökyüzünün gri yansıması devrilmişti. "Okulu bıraktığını düşünmeye başlamıştım," derken sesi ilk kez bu kadar endişeliydi. Tek kaşımı kaldırdığımda başını iki yana salladı. "İnsanlara karşı ördüğün bir duvar var, oysa gülümserken çok güzelsin."

"Her önüme gelene gülümsersem, bu güzelliğin hiçbir anlamı kalmaz." Ona bomboş gözlerle baktım. "Bana bu öğretildi."

Dirseğini duvarın üstündeki demir parmaklıkların arasına yerleştirip kaşlarını çattı. "Sana bu öğretilmedi. Sana bunu, o öğretti."

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Birçok şeyi öğrettiği gibi bunu da bana o öğretti."

"Söylesene," diye mırıldandı bakışlarını benden uzaklaştırıp basketbol potasının altındaki kalabalığa çevirerek. "Ona âşıksın, öyle değil mi?"

Bu soruyu önüme yatırdığımda, avuçlarıma bakma isteğinden kaçamıyordum. Sanki bu sorunun cevabı benim avuçlarımın içine Karan tarafından çok uzun zaman önce bırakılmıştı. Yokluğunu ilk kez bu kadar ağır hissettim, bakışlarım yavaşça dizlerimin üstüne düşen ellerime kaydı ve hırkamın içine doğru bükülen beyaz ellerimin belirgin eklem kemiklerine baktım. Farkında olmadan hırkanın kumaşını daha sıkı kavradım. Diğer Merve'nin bakışları yüzüme kilitlenmişti sanki.

Her şeye rağmen üstümüze güneş doğuyordu, bir gün hayatımdan çıkıp gittiğinde bile güneş doğmayı sürdürecekti, o şu an yoktu ve bu soru sadece kalbime değil, tüm benliğime, ruhuma, beni var eden her bir parçaya, hatta acılarıma bile sorulmuş gibi hissediyordum.

Ama şu an gökyüzünde güneş yoktu. O yoktu, güneş bile yoktu. Gökyüzü tıpkı içim gibi griydi.

"Kolay bir soru sorduğumu düşünüyorum," dediğinde sesindeki o yakıcı merak, aslında ruhunun tüm bunları bildiğini fısıldıyordu. Kaşlarım çatıldı.

"Sana ne?" diye fısıldadım.

"Sen ona âşık olmuşsun."

Rüzgâr öyle sert esti ki, bir an onun geldiğini düşündüm. Her zaman benim için orada olacağını bildiğim adam, şu an burada yoktu. Gittikçe daha bencil bir insana dönüşmeye başlamıştım. Yavaşça yutkunup ayağa kalkmak için dizlerime sert bir komut gönderdim, bir soru

bu kadar zor olmamalıydı. Karan'ın üstümdeki bu etkisinin gerçek adı neydi? Kalbimdeki bu tatlı sancının, nefesimdeki bıçak yarığı sızının ne manaya geldiğini merak ediyordum ama kurcalamıyordum. Ayağa kalktığımda bu sorudan kaçtığımı anlamıştım, Enis de anlamıştı.

"Kendini harcayacaksın," dedi, sesi o kadar kısıktı ki, rüzgâr onun kelimelerini ısırıp sesinden koparmıştı. "Aç gözlerini, o adam çok karanlık."

Cevap vermedim. Hiçbir şey söyleyemedim. Yaşanan sessizlik yalnızca dudaklarıma mührünü basmıştı, zihnimin surlarına yaklaşan biri içeride kopan kıyameti çok net duyabilirdi.

Öylesine büyük bir gürültünün içine hapsolmuştum ki, anlayabilmeyi başarabildiğim o birkaç şey de o gürültünün içinde kaybolup gidiyordu. Gölgesine sığınarak anladıklarımdan kaçtığım şeydi belki de zihnimdeki bu gürültü. Belki de ben bilerek bu gürültünün içine atlayıp, anladığım şeyleri o gürültünün kaynadığı kazanların içine döküyordum. Anladıklarım beni o kadar çok yakıyordu ki, tıpkı beni yaktığı gibi o da yansın istiyordum.

Hızlı adımlarla bahçenin ortasına doğru ilerledim, Enis arkamdan gelmedi, hiçbir şey yapmadı ama bakışlarının sırtımda gezindiğini biliyordum. Avuçlarımı sıkı bir yumruk yaptım, okul kapısının önündeki geniş aralıklı üç merdiveni iki adımda tırmandım ve dişlerimi sıktım. Karan'ın varlığına ihtiyacım vardı.

Kendimi mi harcayacaktım? Benim harcayacak neyim kalmıştı ki? Yaralarımdan bana sarılan bir adam vardı, yaralarına sarılmak için ona atacağım her adımımın altına mayınlar döşemişti.

Telefonum hafifçe titreyerek çalmaya başladığında büyük bir heyecanla telefonu çıkarıp ekrana baktım. Arayan Bedirhan'dı. Koridorun tenha bir köşesine, duvar kenarına yürürken telefonu açıp kulağıma yasladım. "Efendim?"

"Aradı mı hiç?" diye sordu, sesi durgundu. Gözlerim yavaşça ayaklarıma kaydı, kısa botlarımın ucuyla koridorun zeminini eşelerken, "Hayır," diye mırıldandım. "Sizi aradı mı?"

"Yok." Bedirhan sertçe yutkundu, ardından derin bir nefes aldı. "Sıkmıyorsun canını değil mi, son meme bükücüm?"

"Yalnızca şu an nerede, nasıl olduğunu merak ediyorum." Derin bir nefes alıp sırtımı koridorun duvarına yasladım. "Belki de gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

"Sen ona iyi geliyorsun," dedi. "İnsan ona iyi gelen şeylere yönlenmeli. O sana gelmiyorsa, sen ona gidebilirsin."

Ben ona iyi geliyor muydum? Onun bana iyi geldiği gün gibi ortadaydı. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Kızıl bakireyi salona getirdim," dedi, hafif kırıttığını hissedince yüzümü buruşturdum. Bir gürültü koptu, Billur, "Düzleştiricinin kablosunu boynuna dolar, yüzünü düzleştiririm senin!" diye bağırıyordu.

"Kız kapatıyorum ben, yine kudurdu bu karı. Dediğimi unutma, o sana gelmiyorsa sen ona git."

Bedirhan telefonu kapattığında telefon hâlâ kulağımda asılı duruyordu ama hattın diğer ucundaki ses çoktan kesilmişti. Zilin çaldığını duydum, kafamı kaldırdım, bir yığın öğrenci üst kata tırmanan merdivenlere yönelmiş, uğultu, koridorun duvarlarında çağlamaya başlamıştı. Telefonu hırkamın geniş cebine koyarken bakışlarım cam kapıya kaydı, nöbetçi öğrenci orada değildi.

Hızlı davranmam gerekirdi, nöbetçi öğrenciyi atlatmak kolay olmazdı çünkü çok inatçı oluyorlardı. Hızla merdivenleri tırmanıp sınıfa girdim ve Büşra'yı görmezden gelerek çantamı sırtıma atıp çabucak sınıftan çıktım. Büşra'nın beni gördüğünü, hatta bana doğru gelecekken donakaldığını görmüştüm, umursamamıştım. Biraz daha hızlı davranırsam kendi ayaklarıma takılıp merdivenlerden aşağı yuvarlanabilirdim ama bunu umursamadım.

Son kıvrıma geldiğimde Enis yukarı doğru tırmanıyordu. Yavaşça geri çekilerek bana geçmem için yer verdi, bu ufak nezaket gösterisini hiçbir şekilde iyiye yormadım, üstünde durmadan öylece yanından geçip gittim. Sırt çantamın bantları oldukça gevşek olduğu için çanta okul eteğimin altına doğru sarkmıştı. İki elimi de çantamın kulplarına koyup çantayı biraz yukarı çekiştirdim ve cam kapıyı iterek kendimi dışarı attım. Burası okulun arka kapısı olduğu için yalnızca park edilmiş öğretmen araçları ve hemen çaprazında uygulama oteli vardı. Dışarı doğru uzanan kaldırımın kenarında bir güvenlik kulübesi vardı ama güvenlik görevlisi genelde ön kapıda duruyordu. Yani en azından şansım yaver gitmişti, şu an o kulübenin boş olduğunu görebiliyordum.

Yere düşen adımlarım o kadar boştu ki, sanki bulutların üzerinde yürüyordum ama bulutlar keder yağmurlarına gebe fahişelerdi. Ayaklarımın altında kederin piçleri parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, yağmur bekçiliğini yaptığı bulutların üstüne kana susamış bir katil gibi çökmüştü. Kaldırımda yürürken hemen çaprazımdaki yolda akan trafiğin kirli sesi, ruhumdaki tehlikeli sessizliğin üstüne yavaşça akmaya başladı, adımlarımı hızlandırdım.

Korna seslerinin şiddeti kaldırımdaki loş kalabalığın eksilen nefeslerinden güç alarak kuvvet kazanıyordu. Bakışlarım farkında olmadan okulumun karşısına dizilmiş eczaneleri taradı, zihnimin ufkunda beliren siluetin sahibi Defne'ydi. Bu mesele burada kapanmayacaktı, o kadını bulacak ve ablama uzattığı ellerinin hesabını ona soracaktım. Dişlerimi sıktım.

Ablam, hemen karşı kaldırımdaki pastaneden çıktı. "Merve!" diye seslendi, elindeki poğaçayı havaya kaldırıp sallayarak. Adımlarım yavaşladı, sokak lambasının yanında dikildim ve bakışlarımı Defne'ye sabitledim. Caddeye kısaca göz gezdirdikten sonra karşıya, yanıma geçti ve hemen önümde dikilirken boşta duran elini kabanının cebine soktu. "Nereye gidiyorsun? Zil çaldı."

Ablamın elaya yakın açık renk gözlerine baktım, içinde altın sarısına yakın açık renkte parıltılar vardı. Gözlerine yayılan o ışıltılı bakış o kadar hakikiydi ki, benim katılaşmış, donmuş bakışlarımın aksine onun kirpikleri bile ışıldıyordu. "Karan'ın yanına," dedim yavaşça.

Defne bordo çizgilere sahip siyah botunun burnuyla kaldırımı eşelerken poğaçasından bir lokma ısırdı. Yüzüne dikkatle baktım, görünürlerde kaşında herhangi bir iz yoktu, kaybolmuştu. "Okul çıkışında Bedirhan'ın çalıştığı kuaför salonuna gideceğim," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. "O çağırdı."

"Güzel."

"İşin bittiğinde sen de gelsene," dedi, gözleri yüzümü öyle dikkatli inceliyordu ki, şaşırmıştım.

"Uğramaya çalışırım. Kaça kadar orada olacaksınız?" Durdum. "Adresi biliyorsun değil mi?"

Başını hızlıca salladı. "Evet, biliyorum. Gerçekten çok lüks bir yer, adını sıkça duyuyordum. Bedirhan'ın işi bitene kadar orada duracağım, Billur çıkışta bir şeyler içelim, dedi."

"İşim biterse seni ararım," dedim hırkamın dışında kalan boynumu yavaşça hırkamın içine gömerek. "Şimdi gitmem gerek."

Defne poğaçasını bana uzatınca, "Yok," dedim yüzümü buruşturarak. "Canım hiçbir şey istemiyor. Ye sen. Görüşürüz."

Gülümsedi, ilk kez bu kadar ışıltılı gülümsediğine yemin edebilirdim. Onun gözlerinde hüzne gebe bir akşamüstü vardı, ne kadar renkli giyiniyorsa, o kadar hüznünden kaçıyordu. Gözlerinin içine baktığımda durdu, elimi onun omzuna koyup omzunu yavaşça sıkarak, "Kendine dikkat et," diye fısıldadım.

Yavaşça başını sallarken, "Sen de öyle," dedi kısık bir sesle.

Elimi omzundan çektim, ondan uzaklaşırken onu arkamda bırakmak ilk kez bu kadar zor gelmişti.

Hayatım boyunca onu bir şekilde arkamda bırakmıştım, annemi, babamı, yaşadığım hayatı hep geride bırakıp kararlı adımlarla geleceğe yürümüştüm. Bunun nedeni hırsım ya da kendimle olan kavgam değildi. Orada, yanlarında kalacak olursam tıpkı ruhum gibi bedenim de çürümeye başlayacaktı. Kendimi onlardan uzak tutmam gerektiği konusunda tembihlerken, birçok gece Defne kollarımda ağlayarak kendini avutmuş, ben ise hep kendi kendini avutan o kız olmuştum. Beni avutacak biri yoktu ama Defne için orada olmak, oradan kaçarken bile orada olmak zorunda bırakılmak benim için bir ceza değildi, onu avuttuğum için hiçbir zaman pişmanlık duymamıştım.

Karagözler'e giden sahil yolunda ilerlerken hava iyiden iyiye bozmaya başlamıştı. Yağmur, arkasına saklandığı bulutların beyaz teninde gri tırnak izleri bırakıyordu. Bulutların içinde damarlara ayrılarak yollar çizen şimşek ışıklarını görebiliyordum, deniz bile göğün grisine boyanmıştı. Tuzun kokusu ciğerlerimi yakıyordu; tuzun kokusuna karışan soğuk, tenimi ısırıyordu ve aynı zamanda soğuğun da kendine has bir kokusu olduğunun farkına varıyordum. Soğuğun kokusunu içime doldurdum, serin ve şiddetliydi, başıma darbesi yankılı bir ağrı saplandığında gözlerimi kıstım. Karan'ın atölyesinin adresini bilmiyordum ama beni oraya götürdüğü için o atölyenin Karagözler'de olduğunu biliyordum.

İçimden bir his, onun boyalarının arkasına saklandığını fısıldıyordu.

Eski sahil güvenliğin olduğu yokuşu tırmandım ve düz yolda ilerlemeye başladım. Sağımda deniz, solumda ormanın olduğu bu yolu seviyordum. Lüks evlerin olduğu sokağa vardığımda kafamı kaldırıp çevremi inceledim. Hepsi birbirinin aynısı gibi görünse de, bahçeleri tamamen farklı olan bu evleri incelerken, aralarında bir yerde Karan'ın atölye olarak kullandığı, geneli camdan yapılma evin olduğunu biliyordum.

Karşıdan karşıya geçtim, arkamda bıraktığım küçük balıkçı kayıkları ıslanmış toprak ve durgun su arasında küçük gitgeller yapıyordu. Denizin serin rüzgârı saçlarımı uçuşturdu, bere takmadığım için ilk kez bu kadar büyük bir pişmanlık hissetmiştim. Kulaklarımın ve boynumun kızardığını hissedebiliyordum çünkü tenim karıncalanarak yanmaya, soğuk batarlar cildime saplanmaya başlamıştı.

Dar yokuşun hemen başında, denizin karşısına serilmiş cam duvarların baskın olduğu evi gördüğümde gözlerim irileşti. Burası Karan'ın

atölyesiydi. Yokuşun eğim kazandığı kaldırıma park edilmiş siyah Range Rover'ı fark ettim, kaldırımın üstüne çıktım ve yukarı doğru tırmanan yolda ilerlemeye başladım. Adımlarım o kadar yavaştı ki, bunun temelinde korkunun yattığını fark edebiliyordum.

Derin bir nefes alıp Karan'ın cipinin önünde dikildim ve eve baktım. Etraf o kadar sessizdi ki, bu sessizlik damarlarımda akan kanın uğultusunu bile net bir şekilde duymamı sağlıyordu şu an. On sekiz yıllık hayatımın geride kalan on yedi yılına baktığımda orada tüm ifadelerini yakmış, bomboş bakan küçük bir kız çocuğu görebilirdiniz ama şimdi, şimdi aynaya baktığımda gördüğüm kız o kadar farklıydı ki, bazen gözlerimdeki o boşluk yırtılıp, o yırtıktan geçmiş akacak diye çok korkuyordum.

Şu an yeryüzünde nefes alıp veren herhangi bir insanla bile karşı karşıya gelmek istemiyordum, çünkü tam şu an gözlerimde beliren ifadenin beni ele vereceğini adım gibi biliyordum.

Atölyenin balkonunun kapısı açıldığında öyle hızlı şekilde cipin arkasına saklandım ki, bir an ayaklarım birbirine dolanacak ve devrilip yokuş aşağı yuvarlanmaya başlayacağım sandım. "İstemiyorum." Bu Karan'ın sesiydi, köşeye sinip arabanın boşluğundan balkona doğru baktım.

Çıplak ayakları beton zemine basıyordu, altındaki siyah kotun üstünde siyahın gri gölgeler bıraktığı yağlı boya izleri vardı. Dışarıdaki et kesen soğuğa rağmen Karan'ın üstü çıplaktı ve göğsünün altına sıçramış siyah boya lekelerini görebiliyordum. Siyah saçları dağınıktı, yüzünde aşılması güç bir bariyerin arkasında yanan ateş vardı. Siyah gür kaşlarını çattı, büyük elinin avucunu sertçe demir parmaklıklardan yapılma korkuluğa bastırdı ve kolunun çevresini sarmalayan damarlar belirginleşip, köklerine ayrıldı. Diğer elinde telefonunu tutuyordu.

"Ne duyduysan o," dedi, sesi sakindi ama denize çevirdiği siyah bakışlarında karanlığın gölgeleri hüküm sürüyordu. "Ne gerekiyorsa onu yap," dedi düz bir sesle. "Bana ait olan hiçbir şey Arda gibi bir götleğin eline geçmeyecek. Duydun beni, Sergen, söyleyeceklerim bu kadar."

Karan telefonun diğer ucundaki Sergen'in cevabını dahi beklemeden telefonu kapattı. Burun delikleri genişledi, ağzı sımsıkı kapalı duruyordu ve çenesindeki kemikler tenini parçalayacakmış gibi belirgin görünüyordu. Gözlerini sıkıca yumdu, dişlerini öyle bir birbirine bastırdı ki, elmacık kemiklerinin şekli yüzünün maskesini parçaladı. Burnundan tehlike ıslığı çalan sert bir nefes verip gözlerini tekrar açtı.

Artık gözlerinde beliren tek şey boşluktu.

"Sikeyim böyle işi," diye homurdandığını duydum, sonrasında o dudaklar tekrar kelimelere kilitlendi ve yavaşça uzaklaşıp, içeri geri girdi.

Cipten uzaklaşıp evin bahçesine yöneldim. Kapıyı çalsam nasıl bir tepki verirdi, hiçbir fikrim yoktu şu an. Aslında anlatmak isteyip sustuğum çok fazla şey vardı, kendimi susmaya alıştıran bendim. Beni kovsa bile sesimi çıkarmayacakmışım gibi hissediyordum.

Bahçenin çimlerinin ortasında Arnavut kaldırım taşlarından küçük, uzun patika bir yol yapılmıştı ve o yol, evin arkasına doğru uzanıyordu. Ellerimi hırkamın geniş ceplerine soktuktan sonra küçük adımlarla o patika yolda ilerlemeye başladım.

Depo tarzı bir yerin önüne geldiğimde durdum, arkama baktığımda deniz yalnızca ufukta belli belirsiz bir nokta gibi görünüyordu çünkü sık ağaçlar denizin manzarasının üstüne çökmüştü. Kaşlarım çatıldı, bakışlarım yavaşça deponun kapısına kaydı. Deponun kapısının olduğu duvar ileri doğru devam ediyordu ve atölye olarak kullanılan ev ile karşı karşıya kalıp, bir ağacın köklerinden sırt sırta geliyorlardı.

Duvardaki belirgin izler dikkatimi çektiğinde bir an olduğum yerde sendeledim, ayaklarımın altındaki ağaç dallarının çatırtısını işittim. Ayak sesleri bahçenin diğer tarafından yükseldi, birinin çimlere, çimlerin üstüne dağılmış kuru dallara basarak yürüdüğünü ve gittikçe bana doğru yaklaştığını fark ettiğimde bir an ne yapacağımı bilemedim ve deponun tahta kapısını ittim. Kapı açıldığında, kapının kilitli olmaması ikinci bir şoka uğramama neden olmuştu.

Burun deliklerimden içeri akın eden tozun yakıcı kokusu ciğerlerimi şişirdi, öksürmemek için elimi ağzıma götürdüm ve dışarıdaki çatırtıları dinlerken sırtımı deponun kapısına yaslayarak kapının kapanmasını sağladım. İçerisi karanlık ve havasızdı, rutubet kokusunu alabiliyordum. Yavaşça yaslandığım kapıdan uzaklaştım. Bakışlarım karanlığı yarıp, ışıksızlığa meydan okumaya çalışıyordu ve birkaç saniye sonra gözlerim, şekli zayıf bir nabzı andıran cisimleri seçmeye başladı. Hemen karşımda büyük bir masa olduğunu seçebiliyordum ama masanın üstünde neler olduğunu göremiyordum.

Omzumun üstünden arkama baktım, kapı kapalı da olsa Karan'ın bahçede gezindiğini bilmek kendimi suçlu hissetmeme neden olmuştu. Ona ait bir yerde, ondan saklanıyordum. Cebimdeki telefonu çıkarıp ekran kilidini kaldırdım ve ekrandan sızan ışık içeriyi aydınlattı. Alçak tavanından bir ampul sarkan bu deponun duvarları tuğladandı ve hemen önümde büyük bir çalışma masası duruyordu.

Masanın üstünde sapının pek de sağlam olmadığından emin olduğum eski bir lamba, birçok kâğıt ve kalın kitap vardı. Masanın arkasında duran deri koltuk sırtını büyük bir kitaplığa veriyordu ama kitaplığın içinde kitaptan çok siyah renkte dosyalar vardı. Dosyaların arasına serpiştirilmiş eski kitapların sayfaları o kadar eskimişti ki, yaprakların kenarlarındaki sarı lekeleri telefondan yansıyan kısıtlı ışığa rağmen görebiliyordum.

Çalışma masasının üstünde, bir çay tabağının içine yapıştırılmış, beyaz, kalın bir mum vardı. Mumun yanındaki lacivert çakmağa baktım. Telefonun ışığını önüme tutarak masaya doğru yürümeye başladım. Botlarımın altındaki zemin her an çökecek gibi sarsılıyor, zeminden hoş olmayan gıcırtılar yükseliyordu.

Sırt çantamı çıkarıp yere koydum. Çakmağı elime alıp ateşi yaktığımda, ateşin çakmağın ucundan fırlayan kıvılcımı tiz bir nefes sesi çıkardı. Ateşin ilk nefesi, önümde duran mumun ucundaki ipe dokundu ve mum önce loş, ardından da ateşin getirisi olan ihtişamı kullanarak alev alev yanmaya başladı. Çay tabağını avucumun içine aldım ve çalışma masasının ön tarafına doğru ilerledim.

Ayaklarımın altında çatırdayan zeminden yükselen sesi Karan'ın duymaması için içten içe dua ediyordum. Belki de buraya gelmemeliydim, ayrıca o duvardaki izlerin ne olduğunu da merak etmeye başlamıştım.

Masanın önünde duran kâğıtların üstündeki yazılara baktım, sanki üstlerine bir sürahi dolusu su dökülmüş gibi bütün yazılar birbirine girmiş, mürekkep dağılıp harfleri birbirine katmıştı. Kâğıttaki birbirine giren yazılara, akmış mürekkebe bakarken içimde bir boşluk oluşmuştu. Sanki şu an önümde duran bu kâğıdın benden sakladığı acı bir gerçek vardı ve gerçek, mürekkebin yalanlarıyla bulanıklaştırılmış, yok olmuştu.

Kâğıtlara elim uzandı, üstteki kâğıtlarda yazanları okumamın imkânı olmadığından bir ümit altta kalan kâğıtlara ulaşmayı düşündüm ve yavaşça kâğıtları kaldırmaya başladım. Bir... İki... Üç... Bu böyle sürerken, sekizinci kâğıdı kaldırmamla birlikte yazılar çok daha okunur halde önüme serilmeye başladı. Yalnızca bir kâğıt parçası boğazına bıçak saplanmış gibi hissettirebilir miydi?

Düzgün el yazısına baktım, harflerin etrafından mürekkebin koyu kara şeritleri kâğıdın üstüne yayılmıştı ama yazının ihtişamına gölge düşürmemişti.

Gemiler yüzüyordu içimde ve hiçbir yolcunun adı annem değildi.
Babamın bir kayığı vardı,
Ölüdeniz'i öldüren babasıydı.
Sevdaya leke çalanlar,
Bir cinayete efsane demişti.
Gemiler yüzüyordu içimde,
Hiçbir yolcunun yüzü annem değildi.
Babamın bir kayığı vardı.
Kayıkçı küreği Ölüdeniz'i öldüren o silahtı.
Babamın kayığı,
İçinde cesedimi taşımayan mezarımdı.
Cesedim yüzüyordu denizde,
İçimde gemiler batıyordu,
Ne kadar yolcu boğulmuşsa denizde,
Bir bir tüm cesetler yüzüme bakıyordu.
Hiçbiri annem kokmuyordu.
Cesetler,
Denizin yuttuğu donmuş cesetler,
İçime batan, içimde batan gemiler,
Gemilerin intiharıdır tüm bu derinlikler.
Cesedim yüzüyordu.
Annem ölüyordu.
Babamın kayığı uzaklaşıyordu.
Anlamıştım, o da gidiyordu.
Babamın bir kayığı vardı,
Artık ufukta görünmüyordu.
Bir çocuk gördüm,
Cesedinin yüzü bana benziyordu.
KARAN ÇAKIL.
26.11.2006

2006 yılının kasım ayında yazdığı bu şiirin ona ait olduğunu, şiirin altına yazdığı isminin hemen üstüne belirgin bir şekilde attığı imzasından anlamıştım. Benim onu tanıdığım yaşta, o bu şiiri yazmıştı. On yedi yaşında bir Karan Çakıl... Durdum. Boğazıma batan onun on yedi yaşındaki kırgın bakan siyah gözleri miydi? Kendini suçluyordu, belki de tüm olanların suçlusu olarak kendini görüyordu.

Ona böyle hissettiren her ayrıntıdan nefret ettiğimi hissettim.

Belki de onun gür, siyah kirpikleri bağıra çağıra ağlayan küçük bir erkek çocuğunu gizlemeye çalışıyordu. Şimdiki Karan'a baktığımda, yıllarca susturulmuş bir çocuğun katılaşmış kalbini, donuklaşmış bakışlarını görüyordum. Mumun aleviyle aydınlanan deponun duvarlarında gölgeler titriyordu.

Ateş, sanki Karan'ın kâğıda akıttığı kelimelerin üstünden belirgin bir şekilde geçiyor, onları yakıyordu.

Dışarıdan yükselen bir patırtı duydum. Olduğum yerde bıçak yutmuşum gibi öylece dikilirken, boğazımı yakanın yakalanma korkusu olmadığının farkındaydım. Yavaşça çalışma masasından uzaklaşmak istiyordum, sesin geldiği yöne beni çeken bir şey vardı ama bir yanım burada kalmamı, sesler kesilene kadar burada beklememi fısıldıyordu. Bakışlarım masanın kenarında duran camı çatlak çerçeveye kaydığında kaşlarım çatıldı. Çerçevenin çatlak camının arkasında bana bakan fotoğrafta iki kişi vardı.

O an, hayatın ölüm kadar ağır olduğunu keşfettim.

Onu daha önce görmüştüm. Onu gördüğüme yemin edebilirdim. Kâbusuma konu olan bu kadını daha önce görmenin getirmiş olduğu o soğuğun sancısı bedenime öyle sert saplandı ki, ellerim anında buz kesti. Küllü sarı, düz saçları omuzlarına dökülmüştü. Durdum. Kâbusumda karalanan satırların ve fotoğrafın sahibi aynı kadındı. Anlam veremeyen gözlerle önümde duran fotoğrafa bakıyordum. Keskin, buz mavisi bakışlarına yayılmış olan soğuğu gördüm. Asil bir mesafe, tenini kaplayan derinin maskesiydi. Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti, dolgun ve pembeydi, teni bir ceset kadar beyazdı ve kollarında tuttuğu kısa, siyah saçlara sahip erkek çocuğu onun dizlerinin üstünde oturuyordu.

Onun buz mavisi gözlerinin donukluğuna inat, kucağındaki küçük erkek çocuğunun güven siyahı gözleri ılıktı. Çerçevenin kırık çizgisi, Karan'ın siyah gözlerinin üstünden geçiyordu. Bir an kalbim atışını acıya gebe bıraktı ve göğsümü dolduran nefes sekteye uğradı.

Elim yavaşça fotoğrafa doğru kaydı. Çerçeveyi elime aldığımda bir geçmişi avuçladığımı düşündüm, geçmişin kurumuş kan lekeleri parmak boğumlarımı damgalıyordu. Girdabın içine çekiliyordum. Karan'ın dudakları yukarı doğru kıvrılmış, sol yanağında küçük bir çukur oluşmuştu ve gür kirpikleri neredeyse kaşlarının altına kadar uzanıyordu. Fotoğraftaki kadın saçtığı ışığa rağmen oldukça karanlık bir aura yayarken, Karan barındırdığı tüm karanlığa rağmen ışık saçıyordu sanki.

"İntihar," diye fısıldadı diğer Merve karanlığın içinden.

İntihar.

Bu doğruydu. Ama bu intiharın sahibi Işık Çakıl mıydı, yoksa dizlerinde oturan oğlu Karan mıydı, orasından emin değildim. Sanki gördüğüm bu küçük çocuk, *"Cinayet,"* demişti içinden sessizce. *"Ama bunun adına intihar desinler, hiçbir cinayetten anneler sorumlu tutulmasın."* Sonra o küçük erkek çocuğu bir taburenin üstüne çıkmış, darağacı ipine yetişemediği için annesinden yardım istemişti. Annesi o ipi yavaşça oğlunun boynuna geçirmiş, son kez göz göze gelmişlerdi.

Ve sonrasında boşlukta sallanan küçük çıplak ayaklar.

Bir cinayet işlenmişti, adına intihar denmişti.

Bir şeyin tam kalbimin ortasına battıkça battığını, saplandıkça saplandığını hissettim. Dışarıda bir patırtı kopunca bir an elimdeki çerçeveyi düşüreceğimi sandım, bedenim korkuyla titremiş, kalbim daha bulanık bir hızla çarpmaya başlamıştı.

Çerçeveyi yavaşça masanın üstüne bıraktım, geçmişin izi hâlâ avuçlarımda yadigâr duruyordu sanki. Yürüdüğüm tahta zemin ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Mumun alevinin yarattığı gölgelerin altında kalmış gibi hissediyordum kendimi. Nasıl olurdu da fotoğraftakine çok benzeyen bir kadını kâbuslarıma konuk edebilirdim?

Diğer elimde mumu tutuyordum. Ben yürüdükçe mumun alevi dalgalanıyor, sönecek gibi zayıflıyor, ardından tekrar aynı ışığı saçarak cayır cayır yanmaya başlıyordu. Deponun kapısına geldiğimde aynı patırtı kendini tekrar etti. Sanki sivri uçlu bir şey, sert bir şeyin yüzeyine saplanıyormuş gibi bir sesti. Duraksadım. Deponun kapısını yavaşça aralarken beni görmemesi için dua ediyordum.

Dışarının soluk gri, geceye uzanmak isteyen lacivert kolları grinin bedenine tutunmaya, tıpkı bir yılan gibi gri gökyüzünü sarmaya başlamıştı. Dışarıda yağmurun atıştırdığını fark ettim. Bakışlarım, yarattığım o küçük aralıktan dışarıyı gözlemlemeyi sürdürdü ve o an, tam beynime yaydan fırlayan ucu sivri bir ok saplandı zannettim.

Karan oradaydı, atıştırmaya başlayan yağmur tüm ağırlığını onun siyah ve gür saçlarının üstüne yatırıyor, gür saçları yağmurun küçük dokunuşlarıyla ıslanıp ağırlaşıyor ve alnına dökülüyordu. Üstü çıplaktı, yağmur damlaları onun göğsünden, çıplak omuzlarından aşağı doğru kayıyordu. Bana değil, hemen karşısında duran duvara bakıyordu. Altındaki siyah kotun üstüne düşen yağmur damlaları, kotun renginin daha keskin bir siyahla gölgelenmesini sağlamıştı.

Büyük ellerinin arasında bir bıçak tutuyordu.

Elimdeki mumun zayıf ışığını fark ettirmemek için bedenimi içeri çektim, yarattığım boşluktan yalnızca yüzümün belli bir kısmı görülebilirdi ama Karan duvara öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki, beni fark etmesinin imkânı yoktu. Dağınık, siyah ve ıslak saçlarının arasına dökülmeyi sürdüren yağmur damlaları şiddetini arttırdı.

O duvarda ne olduğunu merak ediyordum.

Karan bıçağı öyle sıkı kavradı ki, bıçağın sapının onun elinin baskıyla şekil değiştirdiğine emindim. Sertçe yutkundum, korkunç bir sakinlikle başını yavaşça eğdi ama gözleri hâlâ o duvardaydı, dişlerini sıktığında, yağmurun damlaları elmacık kemiklerinde asılı kaldı ve yavaşça yanaklarının derinleşen mezarlarına aktı. Şimşeğin rakı beyazı rengi önce gökyüzünde damarlara ayrıldı, sanki gökyüzü bir koldu ve şimşeğin yarattığı damarların içinde yağmurun kanı vardı. Göğün attığı çığlıkla eş zamanlı olarak Karan bıçağı tuttuğu elini kaldırdı ve bıçağı duvara doğru öyle hızlı fırlattı ki, gök gürültüsünün sesinin kesilmesiyle birlikte bıçağın duvara sertçe saplanma sesi etrafta çınladı.

Kafasını yavaşça kaldırdı, gözlerinde öfkeyi gördüm. "İyi bak bana," dedi, dişlerini sıkıyordu. "Sen öldün." Başını yavaşça omzuna doğru yatırdı, hâlâ duvara bakıyordu. "Seni ben öldürdüm."

Yağmur şiddetini arttırdı, korkunç bir vahşilikle yeryüzüne saldırmaya başladı. Karan yumruklarını sıkıp gözlerini yumdu, bir süre öfkesinin dağılmasını bekledi, boynunda atan damarı buradan bile görebiliyordum. Yavaşça geri adım atıp kapıyı sıkıca kapatmak isterken ayağımın altındaki tahta zeminden çıkan o acı çatırtı, Karan'ın kapalı gözlerinin üstündeki gür kaşların aniden çatılmasına neden oldu. İki kaşının ortasında bir tehlike yarığı büyüdü, kirpikleri titredi, gözlerini açıp kafasını omzunun üstünden bana doğru kaydırdığında geri çekilemedim.

Göz göze geldik.

Cenaze siyahı bakışlarının üstünü örten ifade sarsıldı, Karan bana öyle büyük bir dikkat ve şaşkınlıkla baktı ki, elimde yanan mumu yere atmak, o küçücük ateşin arkasına sığınarak olduğumuz yeri ateşe vermek istedim. Bakışları büyük bir hızla karşısındaki duvara kaydı, duvara saplı şekilde duran bıçağı görebiliyordum ama duvar çaprazımda olduğu için o duvarda ne olduğunu göremiyordum. Duvara panikle baktı, ardından bakışları tekrar omzunun üstünden bana doğru kaydı.

"Asi?" diyebildi.

İçeri doğru bir adım attım, parmaklarımın arasında duran kapı kaydı, sonuna kadar açıldı. Diğer elimde tuttuğum mumla öylece ona

bakarken deponun içindeydim, yağan yağmur gölgelerimizin üstünden kayıp gidiyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak.

Depoya doğru bir adım attı, boş duran ellerine baktım, biraz önce bıçağı tutan ellerine, ellerimi tutan ellerine...

Islak dal parçaları onun ayaklarının altında ezilmeye başladı. Boşalan parmaklarım okul eteğimi kavradı ve eteğimi avuçlayarak suçlu bir kız çocuğu gibi ona baktım. Deponun giriş kapısından içeri doğru bir adım attı, bağcıklarını bağlamadığı botlarının tabanlarındaki ıslak izler tahta zemini lekeledi.

Korkunç bir sakinlikle, "Senin burada ne işin var?" diye sordu, aslında dişlerini sıktığını görebiliyordum. Bir adım daha geri gittim, okul eteğimi daha sıkı avuçladım ve bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama o tüm dikkati ve öfkesiyle hemen karşımdaydı ve siyah gözlerini ruhumun uçurumlarına dikmişti. "Bir şey sordum."

İçimde biriken zehir dilimi parçalıyordu. "Seni görmek istedim," diye fısıldadım, mumun ateşi ikimizin yüzlerinin arasında titriyordu. "Seni merak ettim." Artık ona değil, ıslak botlarına bakıyordum. "Endişelendim."

Karan'ın bana doğru bir adım daha attığını görünce bedenim tamamen gerildi, botlarımın içindeki ayak parmaklarımı içeri doğru çektim, botun tavan kısmındaki sertlik parmaklarımı çektiğim için hafifçe kabardı. Teninden yükselen soğuk kokuyu alabiliyordum ama buna rağmen ılık acı çikolata esintisi de tenime çarpıyordu. "Neden buradasın?" diye sordu, sesi o kadar donuktu ki, kulaklarımı ellerimle kapatmak istiyordum.

"Söyledim ya za..."

"Asi, neden buradasın?" Sesindeki uyarıyla birlikte bakışlarım hızla onun yüzüne tırmandı ve tam gözlerinin içine baktım. Yağmur damlaları kirpiklerinden, saçlarından ve burnunun altındaki sus çizgisinden yavaşça aşağı doğru akıyordu. "Neden bu odadasın?"

Alt dudağımı ısırarak parçalamak istiyordum. Biri tam şu anda doğru kelimeleri önüme sıralayıp benim için mantıklı cümleler oluştursa ne vardı? Yüreğimin daraldığını hissettim. "Üzgünüm," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. Başka söyleyecek bir şey bulamadığım için kendime lanet ediyordum.

Kaşlarını kaldırıp başını çok hafif bir eğimle omzuna yatırdı. "Üzgünsün?"

Başımı yavaşça salladım. Ona tırnaklarımı saplama hakkım yoktu, saplasam bile bırakacağım tırnak izleri onun için hiçbir anlam ifade etmezdi çünkü şu an ne kadar yara almışsa zamanında, hepsinin izleri belirgin bir şekilde saklandıkları yerden çıkmıştı. Ona verebileceğim bir iz yoktu. O zaten izlerle doluydu.

"Ne gördün?" diye sorduğunda sesindeki sakinlik daha da gerilmeme neden oldu. Gözlerimin içine şiddetli bir sorguyla baktı. "Ne gördün, Asi?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey görmedin ama elinde bir mum var, öyle mi?" Bana bakışında ilk kez bu kadar soğuk bir duvar vardı. O duvarı aşmamın imkânı yoktu sanki.

"Burası çok karanlıktı," diyebildim.

"Ben de çok karanlığım ama benim içime dalarken elinde ışık saçan hiçbir şey yoktu." Tek kaşını kaldırdı. "Karanlıktan korkmadığını biliyorum."

"Burada olmamam gerektiğini biliyorum," diye mırıldandım, kelimeler dudaklarıma diken gibi batıyordu. "Bilinçli olarak girmedim buraya."

"Öyle mi?"

Başımı sallayarak onaylarken utanıyordum. Sanki zihnimin içi bir halıydı ve ben kuramadığım tüm cümleleri o halının altına süpürüyordum, belki de zihnimdeki bu hareketliliğin tek nedeni buydu. Karan tam önümde durdu, bakışları gözlerimden ayrıldı ve mumun zayıf bir şekilde yanmaya çalışan ateşine kaydı. Burnundan içeri çektiği nefes, mumun dalgalanmasına neden oldu.

"Ateşin kokusunu alıyor musun?"

"Alıyorum," dedim zorlanarak.

"Çok zayıf bir ateş, üstelik çok da küçük," dedi Karan gözlerini ateşten çekmeden. Siyah gözlerinin içinde yanan ateşin yansıması vardı. "Ama parmağımı ona uzatsam, sıcaklığını hissederim." Gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözleri tıpkı o ateş gibi yanıyordu. "Ona dokunsam, yanarım." Büyük elinin uzun işaret parmağını yavaşça yüzümün önüne düşen saçıma doğru hareket ettirdi. Saçımı yavaşça geriye iterken, "Sizin birbirinizden ne farkınız kaldı şimdi?" diye sordu.

"Karan..."

"Sana elimi uzatsam sıcaklığını hissederim," dedi düz bir sesle. "Sana dokunsam yanarım. Evet, bunları inkâr etmiyorum ben ama şimdi sırası değil, Asi. Şimdi hiç sırası değil."

"Ama..."

"Şimdi sırası değil." Sesi kuruydu. "Çünkü şimdi sana dokunursam, bu kez yanan sen olursun." Boğazıma bir yumru oturmuştu. Dışarıda yağan yağmurun soğuğu doğrudan odanın içini dolduruyordu. Soğuk esinti çıplak bacaklarımı ısırmaya başladığında, Karan, "Ne gördün?" diye sordu tekrardan.

"Sadece bir şiir."

Yüzü dondu. Kurduğum bu kısacık cümle, onun zihnine bariz bir şekilde kamçı darbesi indirmişti. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı, ardından bakışları omzumun arkasında kalan çalışma masasına kaydı ve dişlerini öyle kuvvetli sıktı ki, sıkarken birbirine sürtünen dişlerinin ürkütücü gıcırtısını işittim. Gözlerini tekrar gözlerime çevirdiğinde, geri adım atmamak için kendimi zor dizginledim. "Hangisini okudun?" Gözlerimin içine ilk kez büyük bir öfkeyle bakıyordu. "Neden okudun?"

"Kötü bir amacım yokt..."

"Hangisini okudun?" diye hırladı aniden. "Neden okudun?"

"Ben sadece..." Karan aniden kolumu yakaladı ve öyle sert kavradı ki, dudaklarım aralandı. Elimde tuttuğum mum yere düştü. Ateş, zemindeki eski çaput parçasını tutuşturdu. Ateşin çaput parçasının etrafına yavaşça yayıldığını hissedebiliyordum ama ateşe değil, Karan'a bakıyordum. Parmak boğumlarının altında çarpan nabzını kolumda hissedebiliyordum.

Beni sertçe çekerek ateşin üstünden atlattı ve öyle büyük bir hızla duvara yasladı ki, başım duvarın sert tuğlasına çarparken gözlerim kocaman açıldı. Karan beni duvarla arasına aldıktan sonra boşta duran elinin avucunu duvara yasladı ve beni tamamen kafesledi.

Ruhumda kabuk bağlamış yaraların daima beni terk etmeyecek sadık izleri vardı. İzlerim sızlıyordu. Gözlerimi bile kırpmadan karşımda duran bu adama bakıyordum, daralan göğsümün içinde çarpan savunmasız kalbim yavaşça eriyordu. Ona yenilmeye başlıyordum ve tuhaftır ki, onun da bana yenilmeye başladığını görüyordum.

"Sabrımı zorlama, küçük," dedi dudaklarını yavaşça kıpırdatarak. "O büyüleyici gücün bana sökmez. Seni yerle bir ederim. Enkazını bile dağıtırım." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Acını acıtırım. Sana bu ihtişamlı gücü veren suskun acını kanata kanata bağırtırım."

Başımı tamamen tuğladan yapılma soğuk duvara yaslayıp yutkundum. Boğazımdan akan hissi tanımlayamıyordum ama doğrudan kalbimi hedef almıştı. "Seni kızdıran yazdığın şiiri okumam değil," dedim söylediği her şeyi arka plana atarak. "Seni asıl kızdıran acını görmem."

Yanan çaput usulca söndü, arkasında küllerini bıraktı. İçerisi artık göğün süzgecinden geçen lacivert geçişlere sahip gri, soluk bir ışıkla aydınlanıyordu. "Ben göstermediğim sürece sen hiçbir şeyi göremezsin," dedi soğuk bir sesle.

"Bunu gördüklerime anlat öyleyse," diye meydan okudum.

"Gördüğünü sandıkların, görmediklerinin sana oynadığı bir oyunsa peki?" Burnunun ucunu burnuma değdirip acı acı gülümsedi. "Çok aptalsın."

Bu onun hangi yüzüydü? Karşımda duran adam kimdi? Yumruklarımı sıktım ama hiçbir şey söylemeden onu izlemeyi sürdürdüm, tek fark, artık kaşlarım çatıktı. "Senin acı olarak adlandırdığın şey bir aile trajedisi falan mı?" Burnunu burnuma sürttü, o acı gülümseme hâlâ dudaklarında asılı duruyordu.

"Annem *intihar etti.* Babam *gitti.* Bunlar senin için trajedi mi?"

"Hayır."

"Küçük burnunu çok fazla şeye sokuyorsun," dedi gözlerini yumarak. "Şu an kendimi dizginliyorum ama her an seni ateşe verebilirim." Alnını alnıma yasladı, alnı ıslaktı. "O yüzden git, Asi."

Ondan nasıl gidilir bilmiyordum. Alnımı yavaşça alnına vurarak, "Neden?" diye sordum.

"Zorlama beni. İnan nasıl birine dönüştüğümü görmek istemezsin."

"İkinci kez gitmemi istiyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. Şu an, kaşlarımı çatarken gerilen alnım onun alnında da hareketini kavislendirmişti. "Benden mi kaçıyorsun yoksa geçmişinden mi?"

"Hiçbir şeyden kaçtığım yok benim." Gözlerini açmadı ama o da kaşlarını çattı, yağmurun sesi kalbimin içine doluyordu.

"Senden uzaklaşmayacağım," dedim kararlı bir şekilde. "Bunu benden isteme."

Karan gözlerini açtı, kuzguni siyahı gözlerinin içinde geçmiş alev alev yanıyordu. Onun karşısında çıplak dallı bir ağaç kadar savunmasız dururken, ruhum ruhuna köklerini salıyordu. Dipten gelen bir çığlıktı aramızda asılı duranlar ve ben bu kez susmak istemiyordum.

"Anlamıyor musun?" Öfkesini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıktı. Alnını alnımdan uzaklaştırıp, tuttuğu kolumu biraz daha sıkı kavradı. "Gitmen gerektiğini anlamıyor musun? Sil. Ne gördüysen, ne okuduysan hepsini zihninden sil. Düşüncelerinde bana dair izler görmek istemiyorum."

Kalbime tekme atmış olsaydı bu denli etkilenmez, bu denli büyük bir acı hissetmezdim. "Yalnız kalmana izin vermeyeceğim," dedim kararlı bir sesle.

"Sana itiraz etme hakkı tanımıyorum," dedi, yüzü yüzüme yakındı ama ruhu ruhuma ilk kez bu kadar uzakta duruyordu. "Buraya girerek yeterince sınırlarını zorladın."

"Sınırlar umurumda değil," dedim. "Bana açık kapı bırakmazsan, o kapıyı kırarım."

"Kırabileceğin, sana açmadığım bir kapı mı kaldı?" diye bağırdığında ürperdim, dudaklarını sıkıca kapattı ve gerilmiş yüz hatlarını gizleme gereği duymadan büyük bir sarsıntı yaratan siyah bakışlarını yüzüme kilitledi.

Gücümün son kırıntısına kadar kullanmak istiyordum. Bu benim için zor olmazdı, yere düşmüş güç kırıntılarını topladığım zamanlarım olmuştu. O güç kırıntıları o kadar fazla parçalanmıştı ki, avuçlarıma batıyor, hatta avuçlarımı kanatıyordu ama ben yine de onları toplamaktan vazgeçmiyordum. Şimdi de öyle olmalıydı.

Onun için, onunla bile savaşırdım.

İnkâr barındıran bir şiddetle başımı iki yana salladım. "Kalmadı," dedim bir an olsun düşünmeden. Bana bağırması beni korkutuyordu ama beni susturamıyordu. "O kadar yanındayım ki, tüm kapılar üstümüze kilitli."

Çıkmaz sokaklarla çevrili bir istasyonun terk edilmiş peronunda dikilmiş, kendime gittiğini bildiğim bir treni beklerken, o treni kaçırdığımı fark etmem tam on yedi yılıma mâl olmuştu. Şimdi on sekiz yaşındaydım, bir adamın tüm kapılarını kırmış, yakmış, yıkmış, içeri sızıp kendimi o adamın üzerine kilitlemiştim. Sanki o iki kanatlı bir kapıydı ve ben zincirlerimi onun kulplarından geçirip onu kendime bağlayan o asma kilittim.

Ondan ötesine atabileceğim tek bir adımım bile yoktu.

"Ben bunu görmüyor muyum sanıyorsun? Ben, senin bana nasıl karıştığını, senin nasıl benden bir parça olup, kemik gibi iskeletime kaynadığını görmüyor muyum? İnsan vücudunda iki yüz altı tane kemik olur, Çakıltaşı. Sen benim iki yüz yedinci kemiğimsin."

"Kemiğin yetmez, Çakıl," dedim çenemi dikerek. "Ruhun olmak istiyorum."

"Sen benim ruhum olursan ne olursun biliyor musun?" diye sordu, ilk kez gözlerinde korkuyu gördüm. Karan'ın bakışlarının arkasına

saklanan korkunun elinde bir hançer vardı. Sıkıca tuttuğu kolumu çekti, dehşetin izlerini taşıyan gözlerle ona baktım ama karşı koymadım. Beni sürükleyerek depodan çıkarırken dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. "Bu olur." Beni çekti, sırtım onun göğsüne sertçe çarptı ve o an bakışlarım bıçağın saplı durduğu duvara tıpkı o bıçak gibi saplandı.

Duvarda bir kadın, bir adam, bir de tam ortalarında duran küçük bir çocuğun yalnızca gölge şeklinde duran çizimleri vardı ve o çizimlerin ortasındaki boşluklar izlerle doluydu. Hepsi bıçak iziydi. Ve bıçak, çocuğun sol göğsünün üstüne saplanmış şekilde duruyordu. Gözlerim kocaman açıldı, yağmur yüzümü yıkamaya başlamıştı.

Bıçağın ucunun delip izler bıraktığı duvardaki çizimlerin gölgesine acı sığınmıştı. Dudaklarım aralıklı duruyor, yağmurun tuzlu suyu o boşluktan içeri girerek dilimi, dişlerimi ıslatıyordu. Burnumun ucundan akan yağmur damlaları hızla sus çizgime kayıyor, kelimelerimi susturuyordu. Bakışlarım hemen ortada duran küçük çocuğa kaydı. O çizimin elleri ve ayaklarında is lekeleri vardı. Yalnızca çocuğunkinde... Sertçe yutkundum ve bu gerçekle yüz yüze geldim. Karan, çocuğa yalnızca bıçak fırlatmamıştı.

O çocuğu yakmıştı.

Sarsılarak ağlamak istiyordum. Geri adım atmak istediğimde sırtım tamamen onun çıplak göğsüne çarparak adımıma engel oldu. Bir elim yavaşça ağzıma kaydı, avucumla dudaklarımı örttüm ve inanamayan gözlerle duvara bakmaya devam ettim. Yağmur çizimin üstüne akmıyordu, çatının küçük çıkıntısı buna engel oluyordu. "Gördün mü?" Yağmurun sesi, Karan'ın kalın ve tok sesini yutmaya yetmedi.

"Bu kadar mı acıdı?" diye fısıldadım avucuma doğru. Nefesimin sıcaklığı avucumu ateşe verdi. "Bu kadar mı çok acıttılar canını?"

"Ruhum olma, Asi," diye fısıldadı. "Çok acırsın."

Gözlerimi kıstım. Kirpiklerimin gözyaşıma olan direnişiydi bu. "Özür dilerim," dedim sanki her şeyin suçlusu benmişim gibi. Neden özür dilediğimi bile bilmiyordum. Belki de ben Karan'dan değil, karşımda yakılmış ve durmadan bıçak saplanmış o küçük çocuktan özür diliyordum. Dişlerimi sıktım. Ağlamak istemiyordum. Göğsüm baskıyla sancıyor, burnum sızlıyordu.

"Dileme."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sesim çatlamıştı.

"Dileme." Yüzünü ıslanan saçlarımın arasına bastırdı. Gözlerimi sıkıca yumdum, kirpiklerimin arkasına saklanan yaşlar yavaşça kayarak yanaklarıma doğru akmaya başladı.

Başımı Karan'ın yüzüne bastırarak dudaklarımı ısırdım. Derin bir nefes aldı. Yağmur üstümüze yağmaya devam ediyordu. Çıkmazdaydık. İlk kez bunu bu kadar derinde, bu kadar içeride, bu kadar net görüyordum. Çıkmazdaydık, her şey zihnimizin içinde başlayan o kanlı savaşta bitap düşmüştü.

Karan'ın kirpiklerine kadar incitilmiş bir adam olduğunu bugün daha iyi anlamıştım.

KAKTÜS TEAM

14. BÖLÜM: ACI

Acı, göğsünün altına sızıp kaburgalarının arkasında sakladığın kalbe dokunur ve orada soğursa, yarattığı buz sarkıtları tüm damarlara yayılır ve seni yok etmeye ant içmiş bir zehre dönüşürdü.

Eski abajurun küçük lambasının kapağından kızıl renkte bir ışık yayılıyor, içinde bulunduğum odayı ateşin vahşi rengine boyuyordu. Kızıl ışığın gölgeleri odanın duvarlarında sanki alevler yükseliyormuş gibi tuhaf bir yansıma oluşturuyordu. Ellerimi dizlerimin üstüne koydum, üstümde bana oldukça büyük bir kazak vardı, kızıl ışık ellerimin üstüne gölgelerini düşürmüştü. Tırnaklarım bile kırmızı duruyordu. Yağmurun sesini duyabiliyordum.

Önüme bir fincan kahve koydu.

"İç," dedi tok bir sesle. "İçini ısıtsın."

Önümdeki sehpanın üstünde bir kül tablası vardı, kül tablası ağzına kadar ölü izmarit cesetleriyle doluydu. Ezilmiş, bükülmüş, sonuna kadar içilmiş, yarıda buruşturulup atılmış cesetlerdi bunlar. Kafamı kaldırıp ona baktım, üstüne siyah, dar, boğazlı bir badi giymişti. Elinde duran diğer fincana baktım, kahvenin kokusunu alabiliyordum. Altında siyah bir eşofman vardı, ayakları çıplaktı ve esmer teni kızıl ışığın altında parlıyordu. Hemen karşımdaki tekli koltuğa oturdu, elindeki fincanı çaprazında duran komodinin üstüne bıraktı. Bacakları çok uzun olduğu için aralıklı duruyordu, kollarını koltuğun kollarının kenarına yasladı ve bakışlarını yüzüme sabitledi. Saçları hâlâ ıslaktı.

Bir süre yalnızca birbirimizi seyrettik.

Komodinin üstünden sigara paketini aldı. Siyah filtreli sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken gözleri hâlâ gözlerime saplı duruyordu.

Yine komodinin üstündeki çakmağa uzandı, lacivert çakmağı sigaranın ucuna getirdi ve tek bir hareketle ateşin küçük delikten dışarı doğru fırlamasını sağladı. Yanakları içeri çöktü, sigaranın ucundaki turuncu ateşin harlanmasını sağlayacak şekilde zehri içine çekti, çakmağı komodinin üstüne koyarken diğer eli dudaklarının arasında asılı duran sigaranın ince gövdesini kavradı. Büyük elinin hareketini izledim, gözlerini hafifçe kıstı, sigaradan büyük bir nefes alıp ciğerlerinin içine hapsetti.

Sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken iki kaşının ortasında oluşan o yarık biraz olsun yumuşamadı. Duman önce burun deliklerinden, ardından hafifçe aralık bıraktığı dudaklarının arasından usul usul dökülmeye başladı.

"Kahveni iç."

Önce ona boş boş baktım, sonra o boş bakışlarım kahveye yöneldi ve yavaşça eğilip fincanı iki avucumun arasına aldım. Sıcaktı. Tüten dumanın beyaz buharı yüzüme ılık ılık üfledi. Kahveden bir yudum aldıktan sonra, "Süt tozu var bunda," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bir kutu sütü boşaltmadığıma dua et sen." Sigarasının uzayan külü zemine düşüp külün gri cesedi yerde parçalandığında Karan bunu zerre umursamadı ve kahve fincanını eline alarak kahvesinden büyük bir yudum aldı, tekrar bana baktı. "İç onu, Asi."

"Sade kahve istiyorum," diye fısıldadım. "Kahvenin tadından başka bir tat almak istemiyorum."

Dirseğini hafifçe kırarak koltuğun koluna yasladı, yanağını avucunun içine yerleştirerek bana alay dolu bir bakış attı. Sigaranın dumanı saçlarına doğru kıvrılıyordu ve parmaklarının arasında tuttuğu sigara yüzüne oldukça yakındı şu an. "Kahveni içtikten sonra seni Bedirhan'a bırakacağım."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Ben burada kalacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Kim demiş?"

"Ben dedim."

"Reddedildi," dedi hiç düşünmeden.

"Ne yani?" Kahve fincanını sehpanın üstüne bıraktım. "Beni yanında istemiyor musun?"

Sigarayı tuttuğu parmağını yavaşça kaldırıp alnını kaşıdı. "Neden anlamak istemiyorsun?" Sesi sakindi ama nedense artık bu sakinlik beni daha çok ürkütüyordu. "Yanına geleceğim. Gidip beni beklemek bu kadar zor mu, mankafalı?"

"Bana mı mankafalı dedin?" Ona tip tip baktım. "Asıl mankafalı sensin şu an."

Karan'ın kaşları bir kez daha havaya kalktı. Yavaşça doğruldu, sigarasından bir nefes aldı, dumanı yavaşça üfledi. "Hadi ya?" dedi sorar gibi.

"Ergen kızlar gibi kendini eve kapatmalar, etrafındakileri kovmalar falan," diye homurdandım.

"Hadi canım?"

"Evet," dedim. "Resmen ergen tripleri."

"Yavrum ben yirmi yedi yaşındayım, buradaki tek ergen sensin." Bana alay dolu siyah gözlerle baktı. "Velet seni..."

Ortamı yumuşatmayı başarmıştım. "Buradan çıkmayı düşünmüyorsun bence," dedim bilmiş bir tavırla, aslında bedenim yanıyordu, soğuğun yaktığını fark etmiştim.

"Hadi oradan." Ayağa kalktı, önümde duran sehpanın üstündeki kül tablasının içindeki cesetlere bir yenisini ekledi. İzmarit iki büklüm olup, sönerek kül tablasının mezarına yerleşti. Karan gözlerini kaldırıp bana baktı, parmaklarının arasında duran izmarit cesedine bakıyordum ama onun bakışlarını fark ettiğim an gözlerimi ona çevirdim. Hafifçe eğildiği için yüzü yüzüme yakındı, keskin kokusunu alıyordum ve saçlarının ıslak telleri kızıl ışığın egemenliği altında parlıyordu. "Uğraşma benimle."

"Uğraşırım," dedim.

"Nedir bu inat ya?"

"Hiçbir zaman inatçı biri olmadığımı söylemedim zaten, aksine tuttuğumu kopartmayı seviyorum."

"Hadi ya," dedi tekrar alayla, biraz olsun yumuşamış olabilir miydi? Gözlerinin içine baktım, gölgeler büyümüştü, karanlık baskındı. "Şuna bak, illa kedi gibi ensenden tutup kapının önüne mi koyayım seni ben?"

Ona alttan alttan baktım. "Hele bir dene, bak tırmalıyor muyum, tırmalamıyor muyum seni ben..."

Karan bir an gülecek gibi oldu, dudaklarının zarif titreyişinin yarattığı görsel şöleni izledim. "Sorun değil," diye fısıldadım. "Yapacakların, göreceklerim, hiçbiri sorun değil. Yanında olmak istiyorum." Dilenen gözlerle ona baktım. "Bırak, yanında olayım."

Durdu. Parmaklarını izmaritin cesedinden çekti, eli yavaşça yüzüme yaklaştı. Büyük, sigara kokulu avucunun içini yanağıma bastırdı, yüzümü onun avucuna yaslamadım ama gözlerim hafifçe kısıldı, sigaranın yakıcı ve ağır kokusunu içime doldurdum. Karan gözlerimin içine bakarken, Karan bana dokunurken, Karan yanımda nefes alırken, Karan'ın gölgesi üstüme devrilmişken kendimi güvende hissediyordum.

Ben ona sığınmış, farkına varmadan onun çatısı altında yaşamaya başlamıştım.

Birine sığınmak, farkında olmadan birinin çatısının altında yaşamaya başlamak benim gibi içinde ölüler taşıyan bir kadının altından kalkması zor bir olaydı. Kadın. Artık kendimi bu kalıbın içine sığdırırken içimde taşıdığım kız çocuğunun cesedinin tabutu olduğumu bilmek zoruma gitmiyordu.

Karan, "Onun olduğu bir şehirde nefes almak nasıl bir kanser bilmiyorsun," dedi geri çekilip tekli koltuğa oturarak. Gözlerini tekrar yüzüme dikti, yüzünde düz, soluk bir ifade vardı. "Onun buralarda olduğunu bilmek bile canımı sıkıyor. Eğer sen bu şehirde olmasaydın, eğer gölgem senin üstünde olmak zorunda olmasaydı, şu an başka bir şehirde olurdum."

Ellerimi dizlerimin üstünde topladım, bana oldukça büyük olan kazağın yünü tenimi kaşındırıyordu. "Ondan nefret mi ediyorsun?" diye sordum, ses tonumda parçalanmış bulutlardan yağmurun gözyaşları damlıyordu.

Yüzünün gerildiğini gördüm, bakışlarını yüzüme sabitlemiş olsa da, baktığı yerde beni gördüğüne inanmıyordum. Göğsünü şişiren derin nefesi geri verene dek yüzünde tek bir mimik bile oynamadı. "Hayır," dedi dümdüz, içi tahtaları kemiren tahtakurularıyla dolu donuk bir sesle. "Ondan nefret etmiyorum."

"Peki neden onu görmek istemiyorsun?"

"Onu görmek istemediğimi söylemedim," dedi boş bir sesle.

"O zaman?"

"Çok soru soruyorsun, Çakıltaşı."

"Ondan kaçıyorsun." Aniden ağzımdan kaçırdığım bu cümlenin üstüne benzin dökmek, tüm harflerini ateşe vermek istiyordum şu an.

Karan tepki vermedi. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra fincanı komodinin üstüne geri bıraktı ve derin bir nefes alarak başını sol omzunun üstüne doğru yatırdı. Tek kaşını kaldırdı ve yüzünde yapay bir sakinlik çehresinin surlarını oldukça tehlikeli bir yavaşlıkla ağır ağır kapladı. "Bir katil düşün," dedi kısık bir sesle. Ellerini koltuğun kollarına yerleştirdi, koltuğun ahşap sapında parmaklarını oynatmaya başladı. Ufak ritimlerle parmaklarını ahşaba yavaşça vururken bakışlarını yüzümden çekmiyordu. "Aklında birini öldürmek yok. Hatta birini nasıl öldüreceğini bile bilmiyor. Düşündün mü?"

Başımı yavaşça sallayarak onu onayladım.

"Şimdi o katilin bir eline bıçak, diğer eline de çakmak verdiklerini düşün. Sonra da o katilin bedenini benzinle yıka." Kaşlarım çatıldı ama Karan susmadı. "Sonra o katilin eline bıçak ve çakmağı veren kişinin *'beni bıçakla'* deyip yanındakini işaret ederek, *'onu da yak'* dediğini düşün."

"Katil benzinle yıkandı," dedim duraksayarak. "Ateşi çakarsa, katil de yanar."

"Sorun katilin yanması değil, Asi," dedi Karan gözlerini kısarak. "Sorun, karşı taraftakilerin katilin zaten bunu yapamayacağını bilmesi." Durdu. "Sorun, katilin bıçağı kendine saplayıp, çakmağı çakması."

Gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım, ışığın cızırtılı sesi kalp atışlarımıza karıştı.

"Benim ellerime kendi kanım bulaştı. Sen buna ister cinayet de, istersen de intihar. Katil benim ve hâlâ nefes alıyorum."

"Sana göre her şeyin suçlusu sensin, öyle değil mi?"

"Öyle ya da değil, ne fark eder?" Karan ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

"Öldürmüyor ama yaşatmıyor da," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak oturduğum yerden kalkarken. "Yanıyorsun sen." Güldüm, içi bomboş bir gülüştü bu. "Ondan nefret etmiyorsun ama onu sevmiyorsun da."

Gözlerini yumdu, uzun kirpikleri gözlerinin altındaki boşluklara devrilip büyük gölgeler yarattı. Karan'a baktığımda içimde oyuklar oluşuyordu; oyukların içinde yağmur suyu vardı ve soğuk, yağmurun serin sularını donduruyordu.

"Yanıyorum," diye fısıldadı.

Bağrımda alev alev yanan bir ağrı vardı. Sustum. Evden çıkarken konuşmadık, arabayı kullanırken ilk kez bu kadar cansız, bu kadar gerçek dünyadan uzaktı. Sanki buradaydı ama değildi, ruhu geçmişin içinde tutsak edilmiş; geleceğe düşen gölgesi, tıpkı üstüne kar yağan bir göl gibi buzlarla çevrilmişti. Donmuştu. Yanarak donuyordu.

Bedirhan'ın evinin bahçesinden içeri girdiğimizde yağmur atıştırıyordu ama şiddetli değildi. Ben içimde hep geleceğin kaygısını taşımıştım çünkü geçmiş benim şiddetli bir kasırganın darmaduman ettiği kasabaydı, o kasabadan sağ kurtulmayı başarmış bir beden, tekrar edecek bir kasırgadan ölümüne sakınırdı.

Bedirhan kapıyı açtığında yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi, gözleri irileşti ve dudakları aralandı. Gözlerini kırpıştırarak bir bana, bir de Karan'a baktıktan sonra, "Ay hoş geldiniz," dedi bozuntuya vermemeye çalışarak. "Girin içeri!"

"Ben girmeyeceğim," dedi Karan sakince. "Asi, gir."

Omzumun üstünden ona doğru baktığımda profilimde Bedirhan'ın bakışlarını hissedebiliyordum ama ben inatla Karan'a baktım. "Okul çantam ve okul kıyafetlerim sende kaldı," dedim yersiz bir bahaneyle konuyu süsleyerek. "Yarın okula gideceğim."

"Çantanı bırakırım ben buraya," dedi, gözlerimin içine bakıyordu, verandanın altında olduğumuz için ıslanmıyorduk ama yağmur yavaşça hızlanmaya başlamıştı ve verandanın kirişlerinden yere damlayan suyun sesi, yağmurun sesiyle birbirine karışıyordu. "Hem o etekle okula gidemezsin. Unut bunu."

"Bugün tüm gün o etekle okuldaydım." Yüzümü buruşturdum. "Şimdi mi aklına geliyor?"

"Nereden biliyorsun bunun hesabını daha sonra kesmeyeceğimi? Fark etmedim falan mı sanıyorsun sen, aptal?" Bana cins cins baktı. "Gir içeri, bozma benim asabımı."

"Gideceksin değil mi o camdan kulübene?" diye hırladım gözlerimi kısarak.

"Kulübe mi? Sensin kulübe," dedi kaşlarını çatarak. "Kulübe dedi atölyeme..."

"Orası mağara, sen de ayısın," dedim gözlerimi devirerek. "Hadi git mağarana. Durma, ne duruyorsun burada? Gitsene?"

"Giderim mağarama." Omuzlarımdan tutarak beni içeri doğru itmeye çalıştı. "Bu ayıyı kızdırma, alırım seni mağarama, o mağarayı dar ederim sana."

"Bak nasıl da biliyor ayı olduğunu..."

"Ayıyım çünkü."

"Siz ne yapıyorsunuz be?" Bedirhan'a baktık, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bize bakıyordu, saçının hemen üstünde numunelik tek bir bigudi vardı, rengi pembeydi. "Girecekseniz girin içeri, alet edevat, göt möt hepsi dondu benim çünkü şu an. Ha girmeyecekseniz de gidin mağaranıza, buz sarkıtı indi beynimden ağzıma doğru."

"Hadi, ayı, git," diye homurdandım içeri girerken. "Kapat kapıyı, Bedirhan, bahçene ayı girmiş."

Karan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığında yanakları içeri doğru çöktü. "Ay ayı deyip durma şu adama, buldozer gibi adama ayı diyor, sen bakma şu çepiçe darbeli matkap beycim, gir içeri sıcak bir kahve yapayım sana." Bedirhan beni itti. "Çekil şuradan gir içeri kedinle ilgilen, kakasını yaptı salonumun ortasına, salonun ortasında kedi

boku görünce bir saat şakaklarıma masaj yaptırmak zorunda kaldım. İnme gibi felç indi çünkü yüzümün sağ tarafına."

Karan hafifçe güldüğünde, "Komik mi?" diye homurdandım. "Ayı."

"Ne ayısı?" diye sordu Karan kaşlarını kaldırarak.

"Bal ayısı."

"Bal sensen, o kovana neler sokarım ben..."

"Allah belanızı vermesin gittikçe çirkinleşiyorsunuz, gittikçe özsaygınızı yitiriyor, bu tuhaf ilişkiye sapkın fanteziler dâhil ediyorsunuz. Korkuyorum sizden!" Bedirhan içeri doğru yürüdü ve omzunun üstünden bize kötü kötü baktı. "Ya girin ya da gidin ama rica ediyorum kapımı mağara, şu kızı da kovan sanıp bir şeyler sokma, Ayı Bey... Yani Karan Beyciğim."

Bedirhan gittiğinde bir süre kapıda öylece dikildik, ben içeride duruyordum ama o hâlâ verandanın altında, kapının önünde duruyordu. Biraz olsun kafasını dağıtmayı başardığım için kendimi daha iyi hissediyordum.

"Gidiyor musun şimdi sen?" diye sordum dudaklarımı bükmemek için kendimi zor tutarak. Çenemi diktim, ona dik dik baktım.

"Gidiyorum," dedi, elini kapının pervazına koydu ve yavaşça eğildi. "Ve sen yarın okula pantolonla gidiyorsun."

"Kim demiş onu ya?"

"Ayı," dedi. Az daha gülecektim. Bir elini bana doğru uzattı, burnumu iki parmağının arasına alarak yavaşça sıktı. Yüzümü buruşturarak geri çekilmeye çalıştığımda keyifsiz bir şekilde güldü. "Hadi, gir içeri."

"Peki," diye boyun eğdim. En azından moralini biraz olsun yerine getirebildiğimi düşünüyordum. Karan bir adım geri attı, elini şakaklarına götürdü ve uzun parmaklarıyla şakaklarını sertçe ovdu. "Uykunu almaya bak," dedi düz, cansız bir sesle.

"Sen hiç uyudun mu?"

"Sensiz uyuyamıyorum." Bir an göz göze geldik, gözlerini benden kaçıracağını düşünmüş olsam da bunu yapmadı, büyük bir ısrarla gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Dudaklarından dökülen itirafın etrafına örülmüş tel örgülerin avuçlarıma battığını hissettim.

"O zaman?" Ona doğru bir adım atsam benden kaçar mıydı? Zihnini toparlayamadığının farkındaydım.

"Şu an uykuya ihtiyacım yok."

Geriye doğru bir adım atıp tam gözlerinin içine baktım. "Peki," diye fısıldadım, diğer Merve karanlık surların arkasından, *"Ama bizim uykuya*

ihtiyacımız var," diye fısıldadı, sesi o kadar sönük gelmişti ki, ruhunun gittikçe karanlık tarafından parçalandığını fark etmeye başlamıştım.

Karan sanki bana bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama dudakları kelimeleri kürtaj etmeyi tercih etti, sessizlik dilinin ucuna dolandı ve Karan ağzını sıkıca kapatıp sırtını döndü. Verandanın merdivenlerini inerken bakışlarım hâlâ onun sırtında asılı duruyordu. Karan son merdivende duraksadı, yağmur onun siyah saçlarını ıslatmaya başlamıştı.

"İyi uykular, Çakıltaşı," dedi nemli bir sesle.

"İyi uykular, Karan," diye fısıldadım. Duymamıştı. "Her ne kadar uyumayacak olsak da, iyi uykular."

Karan yavaşça gözden kaybolmaya başladığında, "Belki de sırf biz uyumuyoruz diye iyi tüm uykular, biliyorum, gözlerimizi kapatsak bir başka huzursuzluğa kapı açacak tüm o kâbuslar. Sen ve ben hariç, herkese iyi uykular," dedim sessizliğin içinde.

İçeri girdiğimde Defne'yi salonun ortasında bulmayı beklemiyordum. Karan ile birlikte kurtardığımız kedi yavrusu Defne'nin kucağındaydı, üstünde Billur'a ait olduğundan emin olduğum bir eşofman takımı vardı ve Billur da hemen Defne'nin çaprazındaki koltuğa oturmuş kahvesini yudumluyordu. "Nasıl?" dedim büyük kazağın kollarının ucunu avuçlayarak. "Defne sen burada ne arıyorsun?"

Defne sesimi duyduğu anda kafasını kaldırıp yüzünde geniş bir tebessümle bana baktı. Dudaklarına boca ettiği koyu pembe ruja mı yoksa onun buradaki varlığına mı dehşet içinde bakmalıydım, bilemiyordum şu an. "Geldin," dedi kedinin başına avucunu yavaşça sürterek. "Şey... Bedirhan davet etti."

"Yalan." Bedirhan bolarmış bigudisi alnına doğru sarkmış şekilde mutfaktan çıktı. "Kendi kendini davet etti, bir dahaki sefere ablan mıdır kardeşin midir ne haltsa bu karı iş yerime falan gelirse diye Ayetel Kürsi alıp asacağım güzellik salonuna."

Defne güldü, Billur da bıyık altından gülüyordu şu an ama sesi çıkmıyordu. Bedirhan sabahlığının kuşağını bağladıktan sonra Billur'un yanına oturup ayaklarını Billur'un dizlerinin üstüne uzattı. "Kız, yoluk Hayriye," dedi neşeli bir sesle. "Ov bakayım ayacıklarımı." Bana baktı. "Kız, sen de dikilme salonumun ortasında elektrik direği gibi. Otur şuraya."

Billur, "Çek şu sonradan çıkmalarını," diye homurdanıp Bedirhan'ın ayaklarını itti ama Bedirhan tekrardan ayaklarını Billur'un diz-

lerinin üstüne koyup, "Bak ağzına sokarım bu ayağı, ov şunları," diye homurdandı.

"Ya ne ovacağım ben senin nasırlı ayaklarını!"

"Aa!" diye bağırdı Bedirhan dehşet içinde. "Kız ne nasırını gördün, ayaklarımın altı pamuklu yastık gibi, dokun bak dokun. Nasır dedi! Kendi toynaklarına bak sen. Tırnağında mantar var senin be!"

"Ne? Mantar mı? Pardon?" Billur, Bedirhan'ın ayaklarını kucağından itti, ayaklarını koltuğun üstüne doğru çekti ve ayağındaki çorabın tekini çıkarıp ayağını Bedirhan'a doğru uzattı. "Var mı sülalende böyle ayak?"

Onlar itişmeye devam ederken Defne'nin karşısına oturup soru işareti dolu gözlerle ona baktım, o da aynı şekilde bir bana, bir de Bedirhan ile Billur'a bakıyordu şu an.

"Çek şu kokar ayaklarını. O başparmağını var ya, çıttadanak diye bir kırarım, köpek eniği gibi çivlersin şurada." Bedirhan tiksinerek Billur'un ayaklarını itti. "Ay elim değdi, elim değdi! Dezenfekte edin, kaynar su dökün, elimi bileğinden kesin!"

"Çivlemek ne demek?" diye sordu Defne, Bedirhan'ın kurduğu diğer cümlelerin üstünde zerre durmadan.

"Köpek eniği gibi bağırmak işte..." Bedirhan, Billur'un ayağını tuttuğu elinin parmaklarını hoşnutsuzca oynattı. "Midem içeride folklor oynuyor şu an."

Kapının zili çaldığında oturduğum yerde dimdik oldum. Karan olabilir miydi? Çok kısa bir an için Bedirhan ile göz göze geldiğimizde, "Sergen'dir," dedi beni hayal kırıklığına uğratmaktan çekiniyormuş gibi. Omuzlarımın düştüğünü hissettim ama bunu olabildiğince dışarı yansıtmamaya çalıştım. "Muhtemelen Sergen'i buraya yollayan da odur."

Billur'un çakmak çakmak bakan çakır gözleri bana döndü, bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım. Bedirhan haklıydı, gelen Sergen'di, içeri girdiğinde onu boydan boya süzdüm. Çok merak ediyordum acaba uyurken de takım elbise mi giyiyordu bu adam?

Elindeki bilgisayar çantasını sehpanın üstüne bıraktıktan sonra, "İyi akşamlar," dedi, ardından donuk bakışları bir robot edasıyla bileğindeki saate yöneldi. "Ya da iyi geceler." Bunu gözlerini saatten çekmeden söylemişti.

Defne tuhaf bakışlarını Sergen'e dikmiş, şaşkın şaşkın onu izliyordu. Aslında bu tepkileri vermesi normaldi, şu ana dek Sergen gibi biriyle karşılaşmadığını biliyordum. Sergen'in bakışları yavaşça Defne'yi

bulduğunda iki kaşının ortasında bir çizgi belirdi, kaşları sert bir kavisle çatıldı. "Neden bana baktığını sorabilir miyim?"

Defne hızla gözlerini kaçırdı. "Bakmıyorum."

"Baktığını gördüm."

"Şu an bakmıyorum," dedi Defne telaşla.

"Az önce bakıyordun."

"Hiç de bile." Defne göz ucuyla bana baktı, ela harelerine yayılan *'beni kurtar'* çığlıklarını görebiliyordum şu an. Bakışlarım usulca Sergen'in olduğu tarafa doğru hareketlendi. "Ona tuhaf geliyorsun," dedim yorgun bir sesle. "Alışkın değil."

Sergen, "Ben mi tuhafım?" diye sordu, bu sorgunun içinde gerçek bir merak olduğunu görebilmiştim. Başımı sallayarak onay verdim. "Kötü anlamda değil, sadece biraz fazla resmisin." Omuz silktim. "Mesela seni hiç takım elbise dışında bir şeyle gördüğümü hatırlamıyorum ve benim bile tepki verdiğim şeylere düz düz bakıyorsun. Defne için bu ne demek bilemezsin. Düşünsene, benim bile tepki verdiğim şeylere tepki vermemek..." Durdum, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp, başımı iki yana salladım. "Kız şaşırıyor haliyle."

Sergen elini başının arkasına attı, ensesini yavaşça ovdu ve, "Elimde olan bir şey değil ki," dedi durağan bir sesle. "Ben böyle yetiştirildim."

"Robot olarak mı?" Bedirhan birden bu soruyu sorunca, Billur dirseğiyle Bedirhan'ın karnına vurdu, Bedirhan kıvranarak yüzünü Billur'un boynuna gömdüğünde bir süre aval aval o ikisine baktım. Billur'un kızıl saçları Bedirhan'ın kafasından aşağı dökülmüştü ve Bedirhan'ın yüzünü şu an göremesem de, Billur'un bir an gerilip, sonra sırıttığını görebilmiştim.

"Disiplinli diyelim," dedi Sergen boş bakışlarını zemine çevirerek. "Bundan rahatsız değilim ama şu kız..." Gözlerini Defne'ye çevirdi. "Bu. Bana daha önce görmediği bir şeymişim gibi hayretle baktığında kendimi tuhaf hissediyorum. Söyleyin, öyle bakmasın."

"Ben kötü niyetle bakmadım ki öyle," dedi Defne gözlerini kaçırarak. "Merve doğru diyor, garibime gitti işte. Yani kötü olarak görmedim ki. Aksine..." Genişçe gülümsedi. "...bence seni farklı kılıyor. Tuhaf hissetmene gerek yok."

Sergen'in yüzündeki ifade bu kez gerçekten dondu. Çok kısa bir süreliğine birbirlerine dikkatle baktılar. Bedirhan'ın yüzü hâlâ Billur'un saçlarının arasındaydı. Diğer Merve, *"Ne oluyor oğlum burada?"* diye sordu kaşlarını çatarak.

Telefonum titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Uyu. (00.46)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Uyuyamıyorum. (00.48)

Kafamı kaldırıp, "Ben bir kahve içebilir miyim?" diye sordum, Bedirhan kafasını kaldırıp bana cins cins baktı. "Soracağına git iç," diye homurdandı. "Sanki sormana gerek varmış gibi. Hem hiçbir şey zıkkımlanmadan kahve içip duruyorsun, mide kanseri olacaksın."

"O hep böyleydi," dedi Defne. "Akşam yemeklerinde bir kez olsun Merve'yi masada görmedim ben. Bazen hiçbir şey yemediğini düşünürdüm."

Durdum. O zamanlar omuzlarıma binen amansız yükler, günden güne beni biraz daha dibe batırıyordu. Dipte yaşamak benim için sorun değildi ama çevremdekilerin dipte olduğumu görmesinden nefret ediyordum. Oturduğum yerden yavaşça kalkarken hiçbiriyle göz göze gelmemeye çalıştım. "Vazgeçtim," diye fısıldadım. "Başım çok ağrıyor. Ben yatayım."

"İki lokma bir şey yeseydin çepiç," dedi Bedirhan tüm dikkatiyle yüzüme bakarken. Başımı iki yana salladım, ona bakmamaya çalıştım ama bakışları o kadar dikkatliydi ki, ilgimi çekmemesinin imkânı yoktu.

"Yok," dedim zorla yutkunarak.

Sergen'in bakışları kısaca bana dokundu, bilgisayar çantasının fermuarını açtı ve dizüstü bilgisayarını çıkarttı. Karan hakkında tek kelime etmemesi dikkatimi çekmişti, belki de içten içe ona hiçbir şey sormamamı diliyordu. Ben de öyle yaptım. Merdivenlere doğru yürürken telefonum bir kez daha titredi ama o odaya çıkana dek telefona bakmamayı tercih ettim. Ayaklarımın altında ezilen merdivenleri tırmandım, uzun koridor karanlıktı ama gözlerim karanlığın esiri olduğundan mıdır bilinmez, artık karanlığın içindeki renkleri görebilecek kadar duyarlı hale gelmişti.

Bedirhan'ın bana verdiği, içinde Karan ile uyuduğum odanın kapısının kulpunu avuçladım. Kapının demir kulpu soğuktu, parmak boğumlarım soğuğun akımını eklemlerinde hissetti. Kaşlarımı çatarak gözlerimi yumdum, bir süre avuçlarımda soğuğun yankısını hissettim.

Kemiklerimi sızlatmasını dilediğim soğuk, bir süre sonra yerini avuçlarımdan miras kalan sıcağa devretti ve gözlerimi açtım. Kapının kulpunu çevirdim, kapı yavaşça açılırken çıkarttığı o tok ses koridorun duvarlarında çınlamıştı. İçeri girdim.

Sokak lambasının zayıf turuncu ışığı karanlık odanın içine sütunlar çizerek uzanmış, yatağın üstüne ve zemine devrilmişti. Kapıyı kapatıp sırtımı kapattığım kapıya yasladım ve ellerimi belimin arkasına sabitleyip, avuçlarımı kapıya dayadım. "Soğuk," diye fısıldadım.

Bakışlarım yavaşça yatağa kaydı. Üstünde Karan yoktu. Üstünde Karan ile uyuduğum gecenin kokusu da yoktu ama o gecenin izleri hâlâ orada duruyordu, vardı. Dışarıda yağan yağmurun damlaları uzun sarkıtlar çizerek camdan aşağı kayıyor, gölgesi, turuncu sokak lambasının aydınlattığı zemine devriliyordu.

"Yok," dedim, dudaklarımda zehrin kabuğu çatladı, dilimin ucuna ölüm gibi yayıldı.

Yavaşça yatağa doğru yürüdüm, yatağın üstüne çıktım ve bir ayağımı altıma alıp, bir ayağımı zeminin üstünde bırakarak oturdum. Komodinin üstüne doğru uzansam abajuru yakabilirdim, aydınlık odanın içinde bir güneş gibi doğabilirdi ama bunu yapmadım.

Gönderen: Karan Çakıl
Neden uyuyamıyorsun? (01.14)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sence? (01.16)

Gönderen: Karan Çakıl
Ben yokum diye mi? (01.17)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun? (01.18)

Gönderen: Karan Çakıl
Senden duymak istediğim için. (01.18)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sen uyuyabiliyor musun peki? (01.19)

Gönderen: Karan Çakıl
Hayır. (01.19)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Neden? :) (01.20)

Gönderen: Karan Çakıl
Canım uyumak istemediğinden. :) (01.23)

"Hain," diye tısladım pis pis sırıtırken. Telefonu yatağın diğer ucuna fırlattıktan sonra bedenimi geriye doğru attım, yatağın üstüne devrildim. Bir ayağım hâlâ zeminde duruyordu. "Canım uyumak istemediğinden diyor bir de ya..."

Telefon bir kez daha titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Bana bak. (01.26)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Hım? (01.27)

Gönderen: Karan Çakıl
Uykun var mı? (01.27)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Var. (01.28)

Gönderen: Karan Çakıl
Gelsene. (01.28)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Ne? (01.29)

Gönderen: Karan Çakıl
Birlikte uyuyalım. (01.30)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Buradan mı? (01.31)

Gönderen: Karan Çakıl
Evet. (01.32)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Nasıl olacak ki? (01.33)

Gönderen: Karan Çakıl
Deneyip görelim. Kollarıma gel. (01.34)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Kollarına sokuldum. Böyle mi? Bu çok saçma... (01.35)

Gönderen: Karan Çakıl
Başka çaren var mı şu an? Uyumak istiyorsun ve benim de uyuyasım geldi. Yardım etmeyecek misin? Kollarımın arasındasın şu an, beni hissediyor musun? Kollarımı hissediyor musun? (01.37)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Hissettim. Peki sen hissettin mi? Başım göğsünle boynun arasında bir boşluk buldu kendine. Sıcak nefesini saçlarımda hissedebiliyorum. (01.40)

Gönderen: Karan Çakıl
Hissediyorum. Varsın. Ellerini yerine koy. (01.42)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ellerim sakallarında. Parmaklarım sakallarında dolaşıyor şu an, hisset. Burnumu boynuna yasladım, dudaklarım omzuna dokunuyor. (01.44)

Gönderen: Karan Çakıl
Senden başka kimse sakallarıma dokunamaz, biliyorsun değil mi? (01.46)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Biliyorum. (01.47)

Gönderen: Karan Çakıl
Güzel. Sakallarıma dokun. (01.48)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Parmaklarım sakallarında. Uykum geliyor... (01.49)

Gönderen: Karan Çakıl
Benim de. Çenemi kafana bastırdım, yüzüm saçlarının arasına gömüldü. Kokunu içime dolduruyorum. Buradasın. Buradayım. Gözlerini kapat. (01.51)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ali. (01.52)

Gönderen: Karan Çakıl
Küçük kızım. (01.53)

Gözlerim yavaşça kapanmaya başladı, uykunun esiri olmaktan kaçınan zihnim zayıf nabızlarına bıçaklar çekmeye çalışmış olsa da, onun hayalinin karşısında duramadı ve bilincim yavaşça yarattığı küçük hayal boşluğuna yuvarlanıp usulca gözden kayboldu. Uyku bedenimi ele geçirdi.

♣

Gözlerimi açtığımda ayın gümüş rengindeki ışığı yatağın ucunda dikilmiş beni izliyordu. Ürperdiğimi hissettim. Aydınlıktan korkmamın sebebi, evimi karanlığa inşa etmiş olmamdan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum.

Ellerim yavaşça gözlerime kaydı, gözlerimi ovuşturdum. Şafağın kızıl dokunuşları ayın gümüş renkli ışığının üstünden kayarak geçiyor, beyaz ve kızılın eşsiz lirik dansını gözler önüne seriyordu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için alt kata, mutfağa indiğimde saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

Buzdolabının çift kanatlı kapısının hemen ortasında duran derece göstergesinden sızan kırmızı ışık mutfağın duvarlarına çarpıp gölgeli bir aydınlığı içeriye davet etmişti. Mutfak tezgâhının üstünde duran sürahiyi kaldırıp önümdeki temiz bardağın içini duru su ile doldururken başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Ağzımın içinde acı, yapay bir tat vardı. Bardağın içini dolduran su, soğuk sızısını camın duvarlarına ördü ve parmaklarım bardağı daha sıkı kavradı. Sudan bir yudum aldım.

"Sen uyumadın mı?" Olduğum yerde hafifçe sıçramama neden olan bu sesin sahibi Bedirhan'dı. Uyumuştum, Karan'ın yarattığı hayali dünyanın içinde huzurluydum ama uyandığım anda o huzursuz gölgeler tekrardan ruhumun üstüne çökmüştü.

Su bardağını tezgâhın üstüne yavaşça bırakıp omzumun üstünden Bedirhan'a baktım. "Susamıştım," dedim kısık, uyku sancısı taşıyan çatlak bir sesle. Bedirhan hemen çaprazımda duran mutfak masasına doğru yürüdü, sandalyelerden birini çekti, sandalyenin bacakları zemine sürtündü ve kulak tırmalayan bir ses çıkarttı. Bu sese yüzümü buruşturarak karşılık verdim. Bedirhan sandalyeye oturup ellerini masanın üstüne koyduktan sonra bakışlarını karşıdaki duvara sabitledi.

"Karan nasıl?" diye sordu, sesi kısıktı. İlk kez ona yalnızca adıyla sesleniyordu. Kalçamı mutfak tezgâhına yaslayıp kollarımı göğsümün üstünde toparladıktan sonra, "Bilmiyorum," dedim, bu bir fısıltıdan ibaretti. Bir an gözlerimin önüne deponun olduğu yerdeki duvara çizdiği insan figürleri gelince ürperdim, boğazıma bıçak saplanmış gibi hissetmemin nedeni, onun hissettiklerinin gölgelerini görmemden kaynaklanıyordu. "Babasını tanıyor musun?"

"Ferit Çakıl." Bedirhan parmaklarını masaya vurdu, kaşlarını çattı ve, "Otursana," dedi.

Karşısındaki sandalyeye oturduğumda bir süre bana değil, omzumun arkasında kalan duvara baktı. "Biliyor musun ne zaman geceyi yutan bir sabaha uyansam, dünyanın çok acımasız bir yer olduğunun bir kez daha farkına varıyorum." Sesi bir su kadar duru olsa da, o suyun donmuş olduğunu görebiliyordum. "Karan'ın da böyle düşündüğünü hissediyorum."

Bedirhan'ın yüzüne dikkatle baktım. Gecenin gölgelerini düşürdüğü yüzünde bir durgunluk vardı, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti, gözleri ilk kez bu kadar boş bakarken ilk kez bu kadar da doluydu. "Karan çok başka bir adamdır," dedi bakışları usulca yüzüme doğru kayarken. "Bunu sen de biliyorsun."

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle."

"Güzel adamdır." Sesi ilk kez bu kadar sertti.

"Evet."

"Ama her güzel adamın bir de kötü yanı vardır." Bana son derece dikkatli gözlerle baktı. "Biliyorsun değil mi?"

"Karan'ın yok," dedim bir çırpıda.

"Var."

"O yalnızca karanlık biri, kötü değil," diye itiraz ettim. Bedirhan gözlerimin içine öyle derin bakıyordu ki, bir an kendi itirazımın altında bir yalan aradım, kendimi kandırıyordum, biliyordum. "Bana bir kötülüğü dokunmadı."

"Sana bir kötülüğü dokunmamış olması onu iyi bir adam yapmaz." Duraksadı. "Sana karşı saplantılı bir adam yapar."

"Karan bana karşı saplantılı değil," dedim başımı iki yana sallayarak. Ama yine de Bedirhan'ın kurduğu cümlelerin lekeleri ruhumun duvarlarına sinmeye başlamıştı. Bakışlarımı Bedirhan'dan uzaklaştırdım.

"Sen Karan'ın saplantısısın."

Gerilip bana bir yumruk atsa bu kadar şaşırmazdım ya da bu kadar dehşete düşmezdim sanırım. Kaşlarım anında çatıldı, düşüncelerim arasında kabuk bağlayan ne kadar yara varsa, hepsine bıçağın ucuyla dokunulmuş, yaralarım uyarılmış gibi hissettim. "Bu da nereden çıktı?"

"Eğer şu an hayatında sen olmasaydın ve Ferit Çakıl geri dönmüş olsaydı, bu kadar sakin kalmazdı. Küçük bir kızsın, henüz on sekiz yaşındasın, ruhunda büyük yaralar taşıyorsun ama buna rağmen güçlüsün. Karan'ın sana nasıl baktığını gördüm, onun gözleri her zaman ucu körelmiş, keskinliğini yitirmiş ama hâlâ tehlikeli bir bıçak gibi bakardı; senin ruhun o gözleri biledi, şimdi gözlerinde saplandığı yerde açtığı yaradan saplandığı kişinin tüm kanını akıtabilecek kadar güçlü bir bıçak var. Ve o bıçak senin elinde. O bıçağı sen tutuyorsun. Sen kabul etsen de etmesen de Karan Çakıl'ın saplantısısın."

"Karan göstermese de yaraları olan bir adam," diye konuyu geçiştirmeye çalıştım. "Ben onun saplantısı değilim, Bedirhan. Onun gözlerinde birine saplanmak için hazırda bekleyen bir bıçak var, evet ama o bıçağı ben tutmuyorum."

"O bıçak senin elinde," dedi üstüne basarak. "Neden her şeye kötü yanından bakıyorsun? Neden bir şeyleri gördüğün halde gözlerini sıkıca kapatıp görmediğini iddia ediyorsun?"

"Beni çok fazla büyütüyorsunuz," dedim zorla yutkunarak. "Onun üstünde sandığınız kadar büyük bir etkim yok."

"Ferit Çakıl, Karan'ı çok küçükken terk etti." Kafamı kaldırıp Bedirhan'a baktım, yüzünde boşluğun yitik zaferi vardı, sanki böyle olmayı o seçmişti ama bu seçim aslında bir mecburiyet gibiydi. "Küçükken terk edilmiş çocuklar, büyüdüklerinde hayatlarının kapısını kolay kolay kimseye açmazlar. Kendine bak, Merve," dedi ciddi bir şekilde. "Şu an neredesin? O hayatın tam ortasındasın. Seni içeri aldı, bunun o da farkında. Kabul etsen de etmesen de o bıçak senin elinde."

Avuçlarımı yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. "Onun kötü hissetmesine katlanamıyorum."

"Kötü mü hissediyor?"

"Hissetmiyor mu?"

"Merve, Karan zaten her zaman böyle hissediyordu. Bu nasıl bir şey biliyor musun? Birini çok özlüyorsundur, onu görme şansın yoktur ama özlersin, göremeyeceğini bildiğin halde özlersin. Bir de birini görüp, gördüğün zaman özlediğini anlamak vardır. Bu ikisi farklı şeylerdir, bünyende aynı anda bulundurursan duyguların çöker çünkü. Ama hiç göremeyeceğini bildiğin birini özlerken o kişiyi görmek, işte o yangındır. Karan içinde her an yangını başlatmaya meyilli bir ateşle yaşıyor ve şimdi her an yangın çıkabilir."

"Babasını görmesi onun için iyi olmayacak," diye mırıldandım. "Neden geldi ki sanki? Aradan geçen bunca zamandan sonra neden böyle bir şey yaptı?"

"Tarafsız kalmayı tercih ediyorum," dedi Bedirhan sakince. "Yapılan iyi ya da kötü her şeyin sırtını dayadığı bir neden vardır."

"Var mıdır?"

"Vardır." Sırtını sandalyeye yasladı ve yavaşça esnedi. "Ay uykum var hâlâ benim ya..."

"Hiç uyumadın," dedim aniden. Duraksadı, bakışları yavaşça bana doğru uzandı. "Neden?"

"Ne, neden?" diye sordu.

"Neden uyumadın, Bedirhan?"

Gözlerindeki gölgeler geri çekildi, bakışları duruldu. "Bana Bedirhan diye seslenme."

"Az önce seslenmiştim," dedim ciddi bir şekilde. "O zaman kızmadın."

"Çünkü o zaman Bedirhan'dım. Şu an değilim."

"Ne?"

"Ayol of sıktın beni, içimi kasvet bastı, şiştim! Bediciğim de bana, Bedro de, Pedro gibi de bunu... İspanyol soylu bir aileden gelen Peder Pedro..."

"İspanyol ve peder? Ve Pedro? Hı..."

Bedirhan yavaşça doğrulup kalktı. "Ben bir duş alacağım, bitliciğim," dedi keyifli bir sesle. "Sen de hazırlan yavaştan. Geçerken okula bırakayım kız seni."

"Okul kıyafetlerim Karan'ın atölyesinde kaldı."

"Dur dur dur..." Bedirhan gözlerini kıstı. "Kız sen niye soyundun bakayım orada?"

"Islanmıştım."

"Islan... Ney?" Bedirhan ellerini masaya dayayarak eğildi. "Ney?"

"Ya öf..." Gözlerimi devirdim. "Yağmur yağıyordu."

"Üstüne mi yağdı yağmur yoksa o yağmurları Karan mı yağdırdı üstüne?" Gözlerini kıstı. "Yolarım o saçlarını, tek tek koparırım kökünden."

"Yaranı çok merak ediyorum," dedim o gözlerimin içine bakarken ve ben onun gözlerinin içine dikkatle bakarken. "Yaranı göremiyorum ama kalkanın çok kuvvetli."

İfadesi dondu. "Ne?"

"Hiç." Yavaşça oturduğum yerden kalktım. Bedirhan'ın yanından geçerken, "Başarılı taktik," diye fısıldadım, ürperdiğini hissettim ama durmadım, mutfaktan çıktım.

Arkamda bıraktığım Bedirhan'ın ruhunda nasıl bir enkaz vardı bilmiyordum ama güçlüydü, bunu görebiliyordum. Belki de onun taktiği buydu, bu onun savunma sanatıydı. Ona saygı duyduğumu hissettim. Okul eteğim Karan'ın atölyesinde kaldığı için siyaha dönük koyu lacivert okul pantolonunu giydim, pantolon biraz dardı ama bu kilo aldığım için değildi, aksine kilo vermiştim, yanlış programda yıkanmıştı muhtemelen.

Beyaz gömleğin üstüne yuvarlak yaka siyah bir kazak giydikten sonra telefonumu pantolonumun ön cebine sıkıştırıp pencereden dışarıya baktım. Şafak sökmüş, gün ağarmaya başlamıştı ve ay yavaşça gündüzün arkasına saklanıyordu. Uzun, siyah saçlarımı taradıktan sonra sıkı bir şekilde atkuyruğu yaptım. Deri ceketimi kazağın üstünden giydikten sonra botlarımı giyip bağcıklarımı bağlamak yerine botun içine sıkıştırarak alt kata indim.

Bedirhan salondaki büyük aynanın önüne geçmiş saçlarının önünü şekillendiriyordu. Merdivenin başında Defne belirdi, okul eteğinin altına giydiği siyah çoraptan teninin rengini seçebiliyordum, neredeyse eteğine kadar uzanan koyu pembe bir hırka giymişti. Okul çantasını sağ omzuna attıktan sonra, "Günaydın," dedi esneyerek.

"Sen gece burada mı kaldın?" diye sordum tuhaf tuhaf bakarak.

"Evet."

"Anneme nerede olduğunu söyledin peki?" Annem hiçbir zaman nerede olduğumu sormazdı ama Defne'nin yakasına yapıştığını gördüğüm zamanlar olmuştu. Bazen görmesem de Defne'yi merak ettiğini hep hissetmiştim.

Defne açık renk saçlarını kaşıdıktan sonra, "Arkadaşımda kalacağımı söyledim," dedi. "Zaten bu aralar o evin yakınından geçmek bile istemiyorum."

Annem ona nereye gittiğini sormuştu. Annem onu merak ediyordu. Annem onu hep merak ederdi. Sessiz kalıp önüme döndüm. "Bedirhan sen mi bırakacaksın bizi? Yakınlarda otobüs durağı falan varsa ben kendim gidebilirim, boşuna yolunu uzatma."

"Bedirhan demesene be!" diye çemkirdi aynanın önünden çekilip. "Yolumun üstü zaten. Ne uzatması? Saçmalama, bu soğukta durakta götün büzüşür." Defne güldü, Bedirhan, "Gülme işte, gülme!" diyerek elinin tersini alnına koydu. "Yapma şunu!"

"Ya ama çok komiksin!"

"Ben sana çok korkunçsun diyor muyum? Ama çok korkunçsun!"

Önümüzde duran koltukta bir hareketlilik oldu. "Günaydın." Sergen'in önce saçlarını, ardından da kafasını gördüm. "Uyutmadığınız için teşekkür ederim. İyi geceler." Kafası kayboldu, tekrar yattığını anladım.

"Bu burada mı uyudu?" diye sordum şaşırmış şekilde bir koltuğa bir Bedirhan'a bakarken.

"Yemin ederim kapıma, çoluk çocuk, bakire, robot, cin, darbeli matkap sığınma evidir yazdıracağım." Bedirhan ara koridora doğru yürüdü. "Ne kadar da hayırsever, yakışıklı, seksi, güzellikten müebbet alacak, zengin bir kuaförüm. Tanrım, teşekkürler."

"Biraz daha sessiz olur musunuz? Rüyamın sınırlarında dolaşıyorsunuz, hoşuma gitmiyor," dedi Sergen, onu göremesem de, sesindeki uyku ortada serili duruyordu. "Tekrar iyi geceler."

"Aşırı merak ediyorum acaba takım elbiseyle mi uyuyor?" diye fısıldadı diğer Merve zihnime. *"Bir baksana be, ne olur."*

"Aslında ben de merak ediyorum," dedim kendimi tutamayarak. Bedirhan omzunun üstünden bana doğru baktı, Defne de bakıyordu şu an.

Bu kaçıncı yakalanışımdı benim? Hep diğer Merve ile muhatap olurken yakalanıyordum. Resmen deli damgası yememe ramak kalmıştı, belki de çoktan yemiştim de çaktırmıyorlardı.

"Neyi merak ediyorsun, dozutuk?" diye sordu Bedirhan. "Yine kendi kendine konuşuyor, yok ben gerçekten bu evin ortasına Ayetel Kürsi asacağım. Yürüyün hadi Zuzula Cin kabilesi üyeleri."

Dışarısı çok soğuktu, yağmur nihayet dinmişti ama yağmurun asılı kaldığı kirişler ve ağaç yapraklarından yağmur damlaları zemine düşüyor, küçük tıp sesleri sabahın sessizliğine kılıç çekiyordu. Toprağın huzurlu kokusunu, huzursuz ruhumu taşıyan içime doldurdum, anında buz kesen parmaklarımı deri ceketimin ceplerine tıkıştırmak yerine bir yumruk yaptım ve soğuğun bana verdiği ıstırabı kabul ettim. Derin bir nefes aldım, aldığım nefes dışarı dökülürken arkasında beyaz bir buhar bırakmıştı.

Bahçe kapısını açıp dışarı çıktığımızda kaldırımın üstüne park edilmiş Range Rover anında dikkatimi çekti, tıpkı benim gibi Bedirhan ve Defne'nin de şu an o arabaya baktığını biliyordum.

Biri yavaşça omzuma dokundu, omzuma dokunan elin sahibi Bedirhan'dı. "Hadi git," dedi keyifli bir sesle. "Sabah sabah birinin yine ilk işi sen olmuşsun."

Bedenime bir kova dolusu buzlu su dökülmüş gibi olduğum yerde donakalmıştım şu an. Arabanın siyah camının arkasından beni izleyen mahşer siyahı gözleri görebiliyordum. Bedirhan omzuma bir kez daha dokunarak beni ön tarafa doğru itti, öne doğru bir adım atmak zorunda kaldım.

"Kız herifi görünce dondu," dedi Bedirhan gülerek, Defne de kıkırdadı, Bedirhan irkildi... "Kız yürüsene, kazık yutmuş gibi durdu kaldı... Üşüdük."

Bedirhan ve Defne Bedirhan'ın arabasına doğru yürürken hâlâ olduğum yerde Karan'ın arabasına bakıyordum. Telefonum titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Ha gayret. Bir adım daha... Çok da zor olmasa gerek? (06.38)

Bir süre telefonun ekranına alık alık baktıktan sonra alt dudağımı parçalamak ister gibi ısırıp kafamı kaldırdım, Karan sürücü koltuğunun

kapısını açtıktan sonra asil bir şekilde kafasını eğerek arabadan çıktığında nabzım, sanki damarlarıma bıçak saplanıyormuş gibi hızlandı. Siyah boğazlı kazağının üstüne uzun, siyah bir palto giymişti ve paltonun ön düğmelerini iliklememiş, arayı açık bırakmıştı.

"Yürüyemiyorsan gelip kucaklayacağım, Çakıltaşı?" dedi alayla.

"Ha?!"

"Asi, biraz daha o şekilde orada dikilmeye devam edersen gelip seni kucaklayacağım." Sesi sertti. Arabanın kapısına dirseğini yasladı. "Ciddiyim."

Düşüncelerimin yürüdüğü yolun sonu çıkmaz bir sokağa bakıyordu. Bu hep böyleydi. Bir an idrak edemedim, aslında söylediği şey çok açıktı, kurduğu cümleyi anlamamamın imkânı yoktu ama sanki şu an tüm sesler susmuştu. Onu ne zaman karşımda görsem böyle hissetmek zorunda mıydım? Sahiden bu hisler hiç eskimeyecek miydi? Merak ediyordum.

Aklımın çıkmazında bana bıçak çeken bu adamın, aklının çıkmazında dikilirken benim elimde ne vardı, çok merak ediyordum.

"Velet?"

Daldığım düşünce okyanusunun dibine varamadan bu adam tarafından kolumdan tutularak yüzeye çekildim. Ona doğru yürümeye başladım, nedense şu an ortam değişmişti sanki. Yürüdüğüm yol başka bir yoldu, etrafımızda evler değil bir orman vardı ve sanki ben bir adama değil, bir uçuruma doğru yürüyordum.

"Günaydın," diyebildim, sesim çatlamıştı. Karan durdu, yüzüme baktı, gözlerinin altı kızarıktı, uykudan yeni uyandığını anlayabilmiştim. Sanırım mesaj yoluyla bile olsa bunu başarabilmiştik. Birlikte uyuyabilmiştik.

"Uyumuşsun," diye mırıldandı, başımı sallayarak bunu onayladım. "Üşüdün. Hadi bin arabaya."

Bir süre sadece onun yüzüne baktım, kaşlarım çatıktı ve yüzüme ekleyemediğim ifade çehremin surlarına bir boşluk kazımıştı. Sanki biri o an yüzüme yerleştirmem gereken ifadeyi yakmış, küllerini suratıma üflemişti. "Sorun ne?" Kaşları çatıldı, bakışlarındaki kara kuyunun dibinde bir su birikintisi vardı ve gözlerim o birikintinin üstüne devrilip bana yansıyordu.

"Hiç." Bakışlarım arabanın ön camına kaydı. "Şey, çantam..."

"Arabada."

"Tamam." Yavaşça Karan'dan uzaklaşıp arabanın ön camına doğru dolandım ve yolcu koltuğunun kapısını açtım. Arabanın içi sıcaktı ama

kapı bir süre açık kaldığı için, soğuk, nefesini içeri üflemeyi ihmal etmemişti. Donmuş avuçlarımı ısıtıcının sıcağı üflediği bölmeye doğru uzattım ve omzumun üstünden Karan'a baktım. Arabaya bindi, kapıyı kapattıktan sonra emniyet kemerini bağladı ve dikiz aynasından arkayı kontrol etti. Bakışları omzunun üstünden bana doğru kaydığında göz göze geldik, kısaca gözlerimi izledikten sonra yoğun siyah bakışları yavaşça ellerime doğru indi. Soğuktan kızaran ellerime kaşlarını çatarak baktı. "Neden eldiven kullanmıyorsun?"

"Sevmiyorum," diye geçiştirdim.

"Ama üşüyorsun."

"Mühim değil. Üşümeyi seviyorum." Gözlerimi ondan ayırıp ön konsola çevirdim. Ön konsolun üstünde bir sigara paketi ve ıslak mendil kutusu vardı. "Geç kalmak istemiyorum, gidelim."

Karan arabayı çalıştırırken, "Bir şey yedin mi?" diye sordu, ardından cevap vermeme izin vermeden, "Tabii ki de yemedin," diye homurdandı. "Zorla ağzına tıkılmadığı sürece yemezsin sen, velet."

Cevap vermedim, zaten o benim yerime gereken cevabı ortaya koymuş, ikimizi de susturmuştu. Sokağın sonuna gelip direksiyonu sağa kırdı, araba dümdüz yolda yağın üstünde kayıyormuş gibi akmaya, pürüzsüz bir şekilde ilerlemeye başladı.

Dışarıda yoğun bir rüzgâr vardı, rüzgârın şiddetini arabanın camlarının sarsılmasından bile anlamak mümkündü. Karan radyoyu açtı, radyonun kırmızı gösterge ışığı yavaşça sayıları oluşturdu ve cızırtılı bir uyarıdan sonra hoş bir şarkı kısık şekilde arabanın içini doldurdu.

"Ders saat kaçta başlıyor?"

"08.15'de başlıyor," dedim sakince. "Ders saati değişmiş sanırım."

"Henüz bayağı zamanın var o zaman, ne geç kalması?"

Parmaklarım sıcağın dokunuşuyla yavaşça yumuşamaya başlamış olsa da, parmak boğumlarım hâlâ kızarıktı şu an. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bedirhan'ın evi merkeze uzak, o yüzden öyle dedim."

Yağmur tekrar çiselemeye başladığında arabanın ön camına hızla çarpan yağmur damlalarının bu denli hızlı hareket etmesinin nedeni, Karan'ın arabayı hızlı kullanmasından kaynaklanıyordu. "Şoförlüğünü ben yaparken hiçbir yere geç kalma şansın yok," dedi böbürlenerek.

Şarkı değişti.

Her veda edişimde düşünürüm,
Seni bir daha görememek var.

Keşke kimsesiz kalsak, her yerde biz olsak...
Ama yine de senleyken dünya bile dar...
Yine seni düşünürken yağmur çiseledi,
Nefesim ellerine hasret kalmış besbelli.
Yine seni düşünürken yağmur çiseledi,
Nefesim ellerine hasret kalmış besbelli...

"Güzel şarkıymış," dedim gözlerimi kısarak. "İlk kez duyuyorum."
Karan, "Ya... Öyledir," dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

Küçük civcivim, güzel kızım, dünyam benim.
Bunun adı aşksa eğer, bu aşk yalnızca sana değer.
Bu adam yalnızca sana boyun eğer...

Bir an yüzümdeki ifade dondu.
"Ne oldu, kara civciv?" dedi Karan keyifli bir sesle. Uzanıp radyonun sesini açma düğmesini ileri doğru çevirdi, şarkının sesi yükseldi.

Küçük civcivim, güzel kızım, dünyam benim.
Bunun adı aşksa eğer, bu aşk yalnızca sana değer.
Bu adam yalnızca sana boyun eğer...

"Civciv mi?" Dehşet içinde bir radyoya bir Karan'a bakıyordum.
"Evet," dedi Karan gülerek. "Şarkının adı Civciv."
"Adı civciv olan bir şarkı bu kadar güzel olamaz," dedim yüzümü buruşturarak. "Kıza civcivim diye sesleniyor..."
"Neden, ben de sana kelebek diyorum... O da hayvan, o da hayvan... Hem civciv sevimli bir hayvan." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hoşuma gitti."
"Kelebek asil duruyor. Civciv ne ya..."
"Beğenemedin mi, kara civciv?"
"Ya şöyle demeyi keser misin?" Ona cins cins baktım. "Civciv diyor ya!"
Karan başını iki yana sallayarak keyifli gözlerle yola baktı. "Güzel şarkı," dedi. "Sevdim."
"Civciv demeseydi ben de sevebilirdim."
Silecekler çalıştı, yağmurun suyunu etrafa sıçratarak ön camın üstünde kaydı. "Güzel kızım, dünyam benim," dedi Karan. "Burası güzel."

Sertçe yutkundum. "Evet."

"Bu adam sana yalnızca sana boyun eğer," dedi. Duraksadı. "Bir de bu güzel."

Kalbim sanki uyuşmuştu. Hızlıca çarptığını biliyordum ama göğsüme vurduğu yumrukları bir türlü hissedemiyordum. Bakışlarımı yavaşça omzumun hizasındaki cama çevirdim ve başımı cama yaslayıp yolu izlemeye başladım.

"Bir şeyler yemeden seni bu arabadan indirmeye niyetim yok," dedi sert bir sesle.

"İstemiyorum," diye mırıldandım. "Hem bir şeyler yedirmek için de bu arabadan indirmek zorundasın beni..."

"Çok zekisin sen ya." Karan direksiyonu yavaşça kırdı, araba usulca yavaşladı ve ışıkların önünde durdu. "Cidden o yumruğumdan ufak kafanın içindeki beyninin şeklini o kadar çok merak ediyorum ki..."

Somurttum. Araba tekrar hareket edene kadar ona cevap vermedim ve radyodaki şarkılara zihnimin içinde eşlik etmeye başladım. Çoğu şarkıyı hiç dinlememiş olsam da şarkıların sözlerini biliyor olmak beni rahatsız ediyordu. Çevremde duymak zorunda kaldığım şarkıların sözlerinin zihnimde yer edinmesi hoşuma gitmiyordu.

Karan, Sultan Pastanesi'nin önünde durduğunda kafamı kaldırıp hemen karşımda duran okuluma baktım. Pastanenin olduğu taraf okulun arkasında kalıyordu, öğrencilerin çoğu okula arka kapıdan girmeyi tercih ederdi ve şu anda da birkaç öğrenci arka kapıdan içeri girip bahçede ilerliyor, cam kapıyı iterek içeri girip gözden kayboluyordu. Bahçede güvenlik kulübesinin önünde sigara içen iki son sınıf öğrencisi dikkatimi çekti ama yadırgamadım, onlar hep böyleydi. Yakalanmaktan hiç korkmazlardı.

Arabadan inip pastanenin içine girdik. İçerisi sıcak ve lezzetli kokuyordu. Pastaların, kurabiyelerin, şekerli şeylerin ve kahvenin kokusu birbirine karışmıştı, sanırım pastane kokularından hoşlanıyordum. Tatlının kokusunu tam boğazından kesen kahve kokusunun gaddar darbesini içime solumak hoşuma gidiyordu. Karan kadife kumaşla kaplanmış konforlu tekli koltuklardan bir tanesine oturunca ben de hemen karşısına oturdum. Genç bir kız, üstünde uçuk pembe renkte bir önlükle yanımızda belirdi.

"İki kahve, biri sütlü olsun," dedi Karan genç kıza. Ona kötü kötü baktım ama o buna aldırış etmedi. "Ne yiyeceksin?" diye sordu.

Burnumdan sert bir nefes verip somurtarak, "Ay kurabiyesi," diye tısladım. Kaşlarını kaldırarak bana alaycı bir bakış attıktan sonra, "Tamam, ay kurabiyesi," dedi.

Genç kız elindeki küçük not defterine bir şeyler karalayıp yanımızdan ayrıldı. Karan telefonunu masanın üstüne koymuştu, bir süre konuşmadan ikimiz de çevremizi inceledik, sonunda onun bakışları bana sabitlenmiş olsa da, ben ona değil hâlâ çevreme bakıyordum.

"Akşam rahat uyuyabildin mi peki?"

Soruşu o kadar ani, o kadar hızlıydı ki, bir an bakışlarım bir noktada donup o noktaya sabitlendi. Parmaklarım masanın üstünde tutmaya başladığı ritmi yarıda kesti. Aldığın nefesler ciğerine ulaşacağına boğazına oturur ya, benim de nefesim bir anlığına boğazıma oturmuştu şu an. "Evet," dedim tek solukta.

"Tuhaf bir deneyimdi," dedi yavaşça. Cevap vermedim. Kız önümüze dumanı tüten kahveleri bıraktığında bakışlarımı önümde duran beyaz fincana çevirdim. Hemen yanına süslü bir tabağın içine serpiştirilmiş ay kurabiyeleri konuldu.

Tepemde sıcak üfleyen delikler vardı, o yüzden mi alnım terlemeye başlamıştı benim şu anda? Kahveden bir yudum aldım, tenimin üstünde oluşan ter tabakasına rağmen içimde bir buzhanenin demir kapısı üstüme kapatılmış da, o buzhanenin içinde unutulmuşum gibi hissettiren, soğuk, ürpertici bir his vardı.

Önümdeki ay kurabiyesini zorlanarak da olsa yemiştim. Karan kahvesinin son yudumunu içene kadar konuşmadı, beni sıkıştırmadı, sorular sormadı. Ama beni dikkatle izledi. Voltajı yüksek bir ışığın altında çırılçıplak oturuyormuşum da, bedenimdeki en ufak noktayı bile görebiliyormuş gibi hissediyordum.

Karan'ın telefonu titreyerek çalmaya başladığında bakışlarım telefonun ekranına kaydı. Yaşar amcanın aradığını gördüğümde bir an ifadem dondu, Karan'ın bakışları yüzümden sıyrılıp telefonuna indi, onun da gerildiğini hissettim. Telefonun kenarına parmağının ucuyla dokundu, ekran kardı.

"Seni merak ediyor," diye mırıldandım.

Cevap vermek yerine, "Dersin başlayacak," dedi sakin bir sesle. "Geç kalma."

Önüme ördüğü duvarın kalınlığı ya da yüksekliği önemli değildi. Önemli olan benimle konuşmaktan kaçıyor oluşuydu. Oysa ben, o duvarın arkasından bile olsa onun sesini duymak istiyordum. Bana içinde

çürük hayaller barındıran masallar anlatabilirdi, bana yalanlar söyleyebilirdi ama duvarın diğer ucunda zihnimi sağır eden bir sessizlik hâkimdi. Bazen o duvarın arkasında bile olmadığını, beni duvarın diğer ucunda bırakarak uzaklaştığını düşünüyordum.

Oturduğum yerden kalktığımda yüzüme ifadesizlik maskesini ördüm. "Çantam arabanda," dedim mesafeli bir sesle.

Hesabı ödemek için kasaya doğru yürürken çenesiyle arabasını işaret ederek oraya doğru yürümemi istediğini belirtti. Bunu yaptım, pastaneden çıktığımda sert esen rüzgâr sıkıca topladığım saçlarımı dağıttı, yanağıma doğru firar eden birkaç tel saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Karan dışarı çıktı, boynunu paltosunun içine gömdü, arabanın uzaktan kumandasıyla kilidi açtı. Hiçbir şey söylemeden arka yolcu koltuğunun kapısını açtım ve çantamı alıp kapıyı kapattım.

Çantanın tek kulpunu omzuma attıktan sonra, "Görüşürüz," dedim ve yüzüne bile bakmadan karşıdan karşıya geçip, okulun kapısına uzanan kaldırımda yürümeye başladım. Yan tarafımdan geçip giden arabaların rüzgârı bedenime çarpıyordu, Karan şu an bana bakıyor muydu bilmiyordum ama bu gerçekle ilgilendiğim de söylenilemezdi.

Okulun kapısından içeri girdiğim an, bir süredir tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi dışarı verip ellerimi dizlerimin üstüne koyarak eğildim ve verdiğim nefesin yerini temiziyle doldurup, nefesleri gökyüzüyle takas ettim.

İlk ders benim için çok sancılı geçmişti, dün sınıfta olmayan Damla bugün okuldaydı ve kızı görmek bile cinnet geçirme seviyemin üstüne tuz biber döküyordu. Üçüncü dersin ortalarına doğru sınıfın kapısı tıklatıldı. İlgilenmedim, önümdeki test kitabının sayfalarını karıştırıyor, iki parmağımın arasında duran kalemi çeviriyor, Büşra'nın anlattığı şeyleri dinliyor gibi yapıyordum.

"Hocam, Merve Karakuyu'nun velisi geldi."

Parmaklarımın arasında duran kalem sıranın üstüne düştü, yuvarlanmaya başladı ve sonunda sıranın uçurumundan aşağı düşüp, tekrar yuvarlanarak sınıfın diğer ucuna doğru gitti. Kafamı kaldırıp önce öğretmen sırasında oturan öğretmene, ardından da adımı söyleyen öğrenciye baktım. Sarı saçları salık, uzun ve düzdü, yeşil gözlerinde tedirgin bir ifade vardı ve sınıfın içini inceliyor, muhtemelen beni arıyordu.

"Merve," dedi Pınar Hoca. "Çıkabilirsin, canım."

Bir an oturup bunu reddetmek istedim ama ilgiyi daha fazla üzerime çekmek istemiyordum. Şu an zaten tüm sınıfın gözleri üstümdeydi,

meraklı bakışlarının hedefinde olmak moralimi bozmuştu. Sıramdan kalkıp sarışın kızın yanına yürüdüm, kız gözlerimin içine dikkatle baktıktan sonra bana sırtını döndü ve birlikte sınıftan çıktık.

"Nerede?" diye sordum bomboş koridorda, kız önümde, ben onun arkasında yürürken.

"Koridorun sonundaki pencerenin önünde bekliyor," dedi sarışın kız. Kızın koluna baktım, kırmızı nöbetçi bandı dirseğinin biraz üstünde duruyordu. Araya kıvrıldığım an koridorun diğer ucunda duran sırtı bana dönük kadını anında tanıdım. Zaman ikimizin etrafında yayılmaya başladı. Akrebin ibresi durmadan kalbime batıp çıkıyordu, yere damlayan kan rakamları oluşturuyordu.

"Anne?" diye fısıldadım duymayacağını bile bile. Sanki damarlarımın üstüne ayaklarında jiletler olan cambazlar ağır ilerleyen bir gösteri yapıyordu.

Annem omzunu pencerenin yanında duran duvara yaslamış dışarıyı izliyordu. Olduğumuz kat oldukça yüksekti, bir an kalbimde bir panik havası yaşandı, annemin durgun bakışlarının cama düşen yansımasını görünce bu panik büyüdü, tüm düşüncelerimi içine doğru çekti.

"Anne?" dedim bir adım daha atıp anneme yaklaşarak. Sesim tedirgindi.

Annem bana doğru dönerken gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi, burnu kıpkırmızı olmuştu. Zorlama bir gülümsemeyi dudaklarına yerleştirdi. "Merve," dedi, sesi çatladı.

"Defne'yi görmeye geldiysen şu an deney odasında olması gereki..."

"Seni görmeye geldim, kızım," dedi beklemediğim bir anda.

Kalbime çivi saplanmıştı, saplanan çivinin kafasına vuran çekicin sapını annem tutuyordu şu an. Ne diyeceğimi bilemedim. Annem tüm hüznünü yapay bir gülüşün ardına sakladı.

"Ben seni görmeye gelemez miyim, Merve?"

Annemin sesindeki kırgın sorguya anlam veremedim, öylece dikilmiş onu izlerken sessizdim. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, boynumdaki damarlar kasılıyordu ve sanki damarlarım birbiri üstüne binmişti. Konuşacak bir şey bulamıyordum. Sustum.

Annem burnunu çekti. "Nasılsın?"

"Aynı," dedim sakin bir şekilde. Aslında şu an sakin değildim, içimde kopan kıyametin yere düşürdüğü cesetleri topluyordum. Kendimi, kendi mezarımın bekçisiymişim gibi hissediyordum.

Beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu. "Aynı mı?" Sorusu artık çok daha keskindi, etrafına döşenmiş keskin bıçakları görebiliyordum.

Bıçakların ucunda ateşin yarattığı kara lekeler vardı. Bir adım geri gitmek istesem de bunu yapmadım, cevap vermek yerine dikkatle ona baktım. "Aynı," diye cevapladı kendi kendini. "Anladım."

"Neden buradasın, anne?"

"Seni görmek istedim," diye mırıldandı. Hayır, ağlamıştı ve sığınacak bir liman arıyordu. Liman buradaydı, ben severdim ağlayacak insana omuz olup, kendi omzuma döktüğüm yaşların kurumasını beklerken sessizleşmeyi.

Onu geride bırakırken ona üzülmüştüm, beni düşündüğünü düşünmüştüm, şimdi baktığımda kendini düşünen bir Dilek Karakuyu görüyordum, boş bakışlarımı zemine çevirdim, kare şeklinde döşenmiş fayansı inceledim.

"Evine ne zaman döneceksin?" diye sordu. Bugün soruları annem soruyordu sanırım.

Bakışlarımı zeminden çekmeden kaşlarımı kaldırdım. "Döneceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tek başına ne kadar idare edebilirsin ki?"

"On sekiz yıl boyunca ettim," dedim kuru bir sesle.

Sustu.

"Buraya gelme sebebin, eve ne zaman döneceğimi sormak mı sahiden?"

Hayatın çıkar dolu izlerini taşıyan ruhumun bana sorduğu soruydu bu. Bu soru aslında anneme değil, direkt olarak bana sorulmuştu. Zihnime vereceği cevabın sancısı çöktü, sakat düşüncelerimin bir kemiğinin daha kırılmasına katlanabileceğimi zannetmiyor olsam da, annemin cevabına ihtiyacım vardı.

"Konu babam mı?" diye sordum, hiçbir şekilde cevap alamayacağımı fark ettiğimde. Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bunun için mi buradasın?" Gözlerinin pınarları tekrar doldu, akmaya hazır bir çeşme gibi bana bakıyordu. "Ne yaptı?" diye sordum, annem gözlerini gözlerimden kaçırıp ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Sorun değil, ağlarsan sana kızmam."

"Baban yüzünden ağlamama katlanamıyorsun," dedi sonunda gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladığında. "Biliyorum ama..."

"Ama ağlıyorsun."

"Özür dilerim." Annem burnunu çekti, elinin tersiyle yanaklarını ıslatan yaşları sildi ama birini silmesi bitmeden diğer yaş yanağını ıslatıyordu. "Senden başka gidecek kimsem yoktu."

Diğer Merve irkildi, o an zihnimin tavanı sarsıldı, bir an için endişelendim, o tavan çökerse Merve o tavanın altında kalırdı. Ve annemin bilmediği bir şey vardı, onun gideceği benden başka kimsesi yoktu, evet ama bir zamanlar benim de gidecek hiç kimsem yoktu. "Sorun değil," diye fısıldadım, dilimin altında ezilen harfler başka bir cümlenin kürtajıydı. Sorun vardı! Sorundu! Tüm bunlar sorundu!

"Başka bir kadının gölgesi," diye fısıldadı. Gözlerinden akan yaşlara dokunmak istedim ama o yaşlar elimi yakardı, biliyordum. Kendimi geri planda tutmayı tercih ettim. "Babanı sevdiğimi biliyorsun."

Etrafıma baktım, kimse yoktu. Kaşlarımı çatarak anneme döndürdüm yüzümü, yanaklarında biriken yaşlar, o elini yüzünden çektiği an çenesine kadar aktı. "Kimseye anlatamıyorum."

"Bana anlatıyorsun işte," dedim soluk bir sesle. "Ben kimse bile olamıyor muyum, anne? Kimseden bile sayılmıyor muyum?"

"Öyle değil," dedi annem panikle.

"Peki ya ne?" Ona dikkatle baktım. Ağlıyordu, üstüne gitmek istemiyordum ama yerde cansız bir şekilde yatan cesedime bile tekme atabilecek kadar gaddar olan benim ailemdi. "Defne'ye gidemezsin, çünkü üzülür," diye mırıldandım duygusuz gözlerle anneme bakarken. "Babama gidemezsin, çünkü umursamaz, seni dinlemez." Kollarımı göğsümün üstünde topladım. "Merve var, nasılsa hiçbir şeyin içinde değil, hiçbir şey hissetmez."

Annem sarsılarak ağlamaya başladı, elleriyle yüzünü örttü, ilk kez bu kadar utandığını hissettim, utandığını gördüm. Söyleyecek sözü olmaması mıydı canımı acıtan? Karşı çıkmaması mıydı? Yoksa yalnızca ağlıyor oluşu muydu? Ben her zaman dışımı değil, içimi deşmeyi tercih eden bir kız olmuştum. Bu yüzden miydi ailemin beni nesneleştirmesi? Neden mutfak tezgâhının üstünde duran bir ekmek bıçağı olarak görülüyordum? Neden onun rahminde yaşam bulduğumu kabul etmek istemiyordu?

Annem neden ağlıyordu?

"Vazgeçtim," dedim dişlerimi sıkarak. "Ağlama."

Annem hıçkırarak yüzünü örtmeye devam etti. Gözlerimi sıkıca yumdum, yumruğumu sıktım ve tırnaklarım avuçlarıma saplandı, avuç içlerime hilal şeklinde izler emanet ettim.

"Ağlama," dedim tekrar, sesim güçlüydü.

Annem ağladı.

"Ağlama," dedim tekrar, sesimin beli büküldü.

Annem susmadı, annem ağladı.

"Ağlama," dedim bir kez daha, artık sesim parçalanmıştı.

Ona doğru yürüdüm, bir elimi ensesine koyup onu kendime doğru çekerken aslında çoktan yerle bir olmuştum ama yine de ayaklarımın üstünde, dimdik durmayı başarabiliyordum. Annem bana sokuldu, yüzü boynuma yakın bir yerde duruyordu, soluk soluğa ağlıyordu, birinin bizi görmesi umurumda olmasa da gözyaşlarını kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Bir eliyle kolumu tutup sıktı, yüzünü boynuma bastırıp derin bir nefes alarak, "Seni ben bu hale getirdim," dedi iç çekerek. "Seni baban bu hale getirdi." Kolumu biraz daha sıktı ama canımı acıtmadı. "Seni biz bu hale getirdik."

"Sorun değil." Sorun! Sorundu!

"Hadi babanın gittiği yol belli, peki ben neden elimi ayağımı çektim senden?"

"Sorun değil." Sorundu!

"Kendi saçını kendin bağlamayı öğrendin," dedi ağlarken. "Saçlarını düğümleye düğümleye kendin örmeyi öğrendin."

Gözlerim yanmaya başladı. "Sorun değil," diye fısıldadım. Sorundu! Soktuğumun koca sorunuydu!

"Merve."

"Anne, ağlama artık, tamam."

Burnunu çekti, yavaşça yüzünü boynumdan uzaklaştırdı, kıpkırmızı olmuş suratına baktım. Yaşlar kirpiklerinde dağılmış cam kırıkları gibi parlıyordu. Sanki ben uzay boşluğunda sabit duran bir nesneydim, kendi etrafında hareket eden, bir şeylerin etrafında dönen gezegenleri ve güneşten aldığı ışıkla şehrin tavanında yanan yıldızları izliyordum. Bomboştum, işlevsizdim.

"Gideyim mi?" diye sordu, sesi çatlamıştı.

Durup, donuk bir şekilde, "İyi misin?" diye sordum. İyiyim dese inanacaktım sanki, karşımda duran kadının nasıl bir harabeye döndüğünü görebilecek kadar büyümüştüm.

"İyiyim," dedi beklediğim yalanı söyleyerek. "Gideyim." Dişlerini sıktı. Bana baktı. "Keşke sana zarar vermemenin bir yolunu bulabilsem, kızım."

Olduğum yere çivi gibi çakıldığımı hissettim. Ayaklarımdan zemine kökler uzandı, kökler tüm okulu tavaf etti. Annem yanımdan geçip giderken dudaklarım hafifçe aralandı, bakışlarım pencereyi sıkıca ört-

müş olan cama takıldı; *dışarıda devam eden bir hayat, içimde kalbi duran ufak bir kız çocuğu vardı.*

"Keşke," diye fısıldadım dışarıdaki canlılığı izlerken. "Keşke, *anne.*"

Sınıfa yürürken beni bir cesetten farklı kılan tek şey ayaklarımın attığı adımlardı, bir de aldığım boş nefesi sıkıştırabilirdiniz bu farkın yanına... Onun dışında ben, içinde durmuş bir kalp taşıyan küçük bir kız çocuğuydum. Kalbim beni zehirliyordu.

Sınıftan içeri girdiğim anda en ön sırada oturan Damla'nın bakışları yüzüme takıldı. Onu önemsemedim, yavaşça sırama doğru yürüyordum ki, "Tipe bak ya, ruhsuz," dediğini duyar gibi oldum. Çok kısa bir süreliğine kafamı kaldırdım, o an onunla göz göze geldik.

Dudaklarımın topraklarına alaycı bir tebessüm yayılmaya başladı, kalbimin atışları da aynı hızla göğsüme yayıldı, damarımın içindeki kan alev aldı. Nasıl olmuştu bilmiyordum, bir an avuçlarımın arasında Damla'nın saçlarını gördüm, ardından kızın yüzünü öyle hızlı bir şekilde masanın üstüne çarptım ki, sınıftan korku dolu bir çığlık yükseldi. Önünde duran beyaz test kitabı kanın al rengine buladı ve Damla inler gibi korkunç bir ses çıkardı. Kan öyle büyük bir hızla masaya yayılmaya başladı ki, birkaç saniye içinde test kitabının sayfasında beyaz tek bir nokta kalmadı.

"Merve!" diye bağırdı Pınar Hoca dehşet içinde. "Aman Allah'ım!"

Tüm duvarlar daralıyor, genişliyor, çevremdeki çığlıklar uğultulara bölünerek zihnimin içinde parçalara ayrılıyordu. Boş bakışlarım test kitabına yayılmış kanın renginde dolaştı. "İşte şimdi dediğin kadar ruhsuzum," diye fısıldadım. "Nasıl, canın acıdı mı? Ben hiçbir şey hissetmedim çünkü."

15. BÖLÜM: ÖFKE

Öfke tıpkı ağacın kökleri gibi tenim denen zeminin altına yayılmaya başladı.

Damla'nın sesi çıkmıyordu, aslında çıkıyordu ama o kadar boğuktu ki, bunun bir inilti olduğunu anlamamak imkânsızdı. Yüzünü görmek istiyordum. Tüm saçlarını çekerek onun yüzünü gözler önüne serecekken, "Merve!" diye bağırdı bir kez daha Pınar Hoca. "Merve, bırak! Güzelim, bırak! Çıldırdın mı sen?"

Parmaklarım Damla'nın saçlarını öyle sıkı sarmıştı ki, Pınar Hoca ne kadar çekerse çeksin kızdan ayrılmıyordum. Birkaç kişinin beni tutup uzaklaştırdığını fark ettiğimde parmak boğumlarımda Damla'nın saçları vardı. Yüzüm ifadesiz, gözlerim bomboştu. Kendimi müdürün odasındaki koltukta oturuyorken bulduğumda hâlâ parmaklarıma sarmaşıklar gibi dolanmış olan saçlara bakıyordum.

"Nasıl böyle bir şeyi yaparsın sen ya?" diye bağırdı Ahmet Hoca, yer yer seyrekleşen saçlarının ortasında parlayan keli bile sinirden kızarmıştı.

Cevap vermedim.

"Kızın burnunu kırdın, burnunu!" diye bağırdı bu kez. Ağzından tükürükler saçılıyordu. "Bana bak!"

"Bağırma bana," diye fısıldadım sakince.

"Ne? Yoksa benim de mi kafamı tutup masaya geçirirsin? Eşkıya mısın kızım sen? Ne sanıyorsun sen kendini? Ailesi şikâyetçi olacak, okuldan atacağım seni!"

"Bağırma bana," diye fısıldadım tekrardan aynı sakinlikle.

"Hadsiz terbiyesiz! Alırım seni ayağımın altına!"

Gözlerimi kaldırdım. "Bağırma bana!" diye hırladım dönmüş gözlerle. "Bir kez daha bana bağıracak olursan, okuluna da sana da sıçarım!" Ayağa kalktım, müdür şok içinde bana bakıyordu. Çıkış kapısına doğru yürüdüm, masanın etrafından dolandı ve tam dönüme dikilip, "Ne dedin sen?" diye bağırdı. Elini kaldırır gibi olduğunda önce eline sonra da ona baktım. "Hadi yapsana," dedim ruhsuz bir şekilde. "Yapıştırsana bana tokadı."

"Seni ayağımın altına alırım!" diye bağırdı, ağzından fırlayan tükürükler bu kez yüzüme gelmişti. Yüzümü buruşturdum ama geri adım atmadım. "Bu kez Karan Çakıl falan kurtaramaz seni! Nasıl bir terbiyesizsin, nasıl bir şeysin kızım sen? Sorunlu musun? Polisler şimdi gelip alsa götürse seni, *ailene* ne diyeceksin?"

"Karan Çakıl bile kurtaramaz beni?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ha taşşakları diğer şeylere yetti yani?"

"Terbiyesiz!" Ahmet Hoca, yani müdür elini kaldırdı, eli havada asılı kaldı. "Vurmayacağım sana, bilerek yapıyorsun!"

"Karan'ın taşşakları yetti sanırım şu an?" diye sordum, gözüm gerçekten dönmüştü, ben ne yapıyordum?

Etin ete çarpma sesi, bir bıçağın yüzeyi kadar keskin bir şekilde odanın içinde yankılandı. Başım sağ tarafıma doğru savrulurken yanağımda şiddetli bir yanma hissettim. Dişlerim sızladı, dilimde kanın tadı dolaşmaya başlamıştı. Yaklaşan ölümün sessizliği duvarlara sürtünerek ortaya serildi, zemine boylu boyunca yatıp ayaklarımızı bastığımız fayansı tamamen kendi rengine boyadı. Hiç düşünmedim, kendimi savunmam gerektiğini kendime öğreten yine bendim. Uzun tırnaklarımı vahşi bir şekilde müdürün boynuna sapladım, tırnaklarımın tenine gömüldüğünü hissettim, adam dehşet içinde sırtını kapının yanındaki duvara yasladı ve kocaman gözlerle bana baktı. Tırnaklarımın etrafında hafif bir sızıntı, nem hissediyordum. "Senin canını alırım, haberin olmaz," diye tısladım. "Şimdi beni bu okuldan mı atıyorsun? Buyur, at." Elimi geri çektim, öyle büyük bir hızla odadan çıktım ki, kapıyı çarptığımda çıkan ses tüm koridorda büyük, korkunç bir yankı uyandırdı.

Aslında ben hatanın bende olduğunu biliyordum. Bir müdür değil, en başından bir büyüğümle öyle konuşmamam gerekirdi ama gözüm dönmüştü, aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. Aklım yerinde değildi. Damla'nın ne durumda olduğu zerre umurumda değildi, yine de burnunu kırmış mıydım merak etmiyor değildim. Kafasını o masaya çarptığımda kemik sesi duymuş muydum, hatırlamıyordum.

Benim yerimde bir başkası olsaydı müdürden kırk araba dayak yerdi, ben bunu zaten biliyordum. Karan'ın gölgesi her yerde peşimdeydi. Adımın önünde adı vardı sanki. Çıldıracaktım. Hızla merdivenleri inmeye başladım, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu, emin olduğum tek şey şu an yaptığım şeyin dedikodusu tüm okula bir virüs gibi yayılmaya başlamıştı bile.

Tırnaklarımın arasına baktım, tırnaklarımın arasında kan lekeleri vardı. Çıkış kapısına geldiğimde, "Merve!" diye bağırdı Defne arkamdan. Okulun hoparlöründen adım tekrarlanıp duruyordu, bu da umurumda değildi. Durdum, omzumun üstünden Defne'ye baktım, gözlerimden ateş çıkıyormuş gibi hissediyordum. Dışarıdan nasıl görünüyordum acaba?

"Ne var?"

"Damla'nın burnunu mu kırdın?" diye sordu dehşet içinde, bana doğru yürüyordu. "Okula ambulans gelmiş!"

"Gebersin," diye hırladım. "Çok da umurumda!"

"Merve..."

"Defne!" Elimi kaldırıp adım atmaması konusunda onu uyardım. "Yaklaşma. Bana o kadının hangi eczanede çalıştığını söyle."

"Ne?"

"Eczanenin adını ver!" diye bağırdım, kapının arkasındaki bahçede ne kadar öğrenci varsa herkesin gözü bize dönmüştü. "Söyle!"

"Bu halde olmaz," dedi, neredeyse ağlamak üzereydi. "İyi değilsin, lütfen."

"Sadece adını söyle! Okulun karşısında bir ton eczane var, hepsine tek tek girerim! Yaparım, biliyorsun. Olayın büyümesini mi istiyorsun? Büyütürüm!"

"Merve..." Defne bir an duraksadı, gözü yanağıma kayınca kısa bir sessizlik yaşandı. "Senin yanağına ne oldu?" diye sordu bir anda, sesi ilk kez böyle tehlikeli yükselmişti. "O çıyan mı vurdu sana?"

İrkildim. Kaşlarım çatıldı. "Saçmalama," dedim dişlerimin arasından. "Hadi, söyle şu eczanenin ismini."

"Ne yapacağını söyle ve senin yanağına ne oldu?"

"Tüm eczaneleri birbirine katarım. Söyle."

Defne, "Aybek Eczanesi," dedi tek seferde. "Seninle geleceğim."

"Oraya gitmiyorum şu an," dedim, adım bir kez daha anons edildi. "Karışma bana."

Okulun kapısından tenimde gitgide daha da büyümeye devam eden büyük bir öfkeyle çıktım. Kendimi caddeye bırakana kadar ne sağıma

ne de soluma baktım. Doğrudan Bedirhan'ın çalıştığı güzellik salonuna doğru yürümeye başladım. Okula yakın bir yerdeydi. Aybek eczanesinin yalnızca adını duyuştum ama okulun karşısındaki yolun üstünde duran eczanelerden biri olduğunu biliyordum. Kalbimde dindiremediğim bir öfke vardı, yanağım sızlıyordu, birinin bana vurmuş olması sorun değildi, çünkü ben de karşılığını vermiştim. Benim öfkemi besleyen başka şeylerdi.

Güzellik salonunun cam duvarlarına bakarken ne kadar süredir olduğum yerde dikildiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bedirhan'a ne diyecektim? Otomatik kapı kayarak iki yana ayrıldı, kendimi içeri attım ve merdivenleri hızla tırmanmaya başladım.

Güzellik salonunun içi enfes kokuyordu. Bu güzel kokular bile içimde çağlayan öfke şelalesinin önünü kesebilecek kadar büyük bir kaya parçası değildi. Cam kapıyı iterek içeri daldığım anda Bedirhan ile göz göze geldim.

Elinde fön makinesi vardı, önünde oturan kumral kadın kafasını omzunun üstünden bana doğru çevirdiğinde, Bedirhan, "Çepiç?" dedi soru işareti dolu gözlerle.

Billur'un burada olduğunu biliyordum, yani muhtemelen burada olmalıydı, o biraz daha geç uyandığı için sabah Bedirhan ile çıkmamıştı ama Bedirhan'ın yanında çalışmaya başladığını biliyordum. Gözlerim Billur'u aradı. İçeride sadece kumral kadın ve Bedirhan vardı.

Kumral kadın bakışlarını aynaya çevirdi. "Ellerine sağlık," dedi hoşnut bir ifadeyle. "Saçlarıma can verdin yine... Üstüne tanımıyorum."

"Ay tanısaydın bir de," dedi Bedirhan gözlerini bayarak. "Buket!" diye bağırdı. "Kız, Buket! Hümeyra Hanımcığımın toynaklarını... Ay tırnaklarını bakıma alacaksın, neredesin, boyun devrilsin postun boyunun altında kalsın! Neredesin kız sen?"

Buket içeri girdi. Panikli bir şekilde kumral kadını aldı ve birlikte diğer tarafa geçtiler. İçeri girip aynalardan birinin önüne yürüdüm. "Fondöten verir misin?" diye sordum Bedirhan'a, onun bakışları üzerimdeydi. Aynaya baktığım anda yüzümü buruşturdum. Yanağımın üstünde beş parmak izi çıkmıştı ama yalnızca iki parmak izi belirgin bir şekilde kızarmıştı, parmak izlerinin kenarlarına kan oturmuş gibi duruyordu. "Şerefsiz," diye fısıldadım. "Az bile yaptım sana."

"Bana bak bakayım sen." Bedirhan kolumu tutup beni kendine doğru çevirdi. Atkuyruğum bolarmıştı, saçlarımı salıp özgür bırakmak istiyordum. Bedirhan'ın gözleri yanağıma kaydı, o an bakışları donuk-

laştı, ardından o buzların üstünde bir ateş yandı. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, sesi sert, öfkesi yoğundu.

"Önemli bir şey yok," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bana kapatıcısı yoğun bir fondöten verir misin?"

"Merve," diye tısladı, eli dirseğimin altında duruyordu. Tuttuğu yeri daha sıkı kavradı. "Bunu baban olacak o şerefsiz mi yaptı?"

Şerefsiz. Babama takılan isimlerden biri de buydu ve benim bunu yadırgamamam oldukça tuhaftı.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Okulda bir kavgaya karıştım." Yalanım dilimin ucunu yakıyordu ama başka çarem de yoktu. Müdürün bana vurduğunu öğrenecek olursa bunu direkt Karan'a söylerdi, Karan'ın bunu öğrenmesi olası bir felaketi gerçekleştirecek olan düdüğe üflenmesi demekti.

"Ah." Başını iki yana salladı. "Yaşıtın bir kız vurdu sana, öyle mi?" Bakışları yüzümdeki izde dolaştı. "Emin misin? Çok şiddetli vurmuş sanırım."

"Bakma," dedim çekinerek. "Fondöten verecek misin?"

"Kızıl Cehennem bunu görürse o kızı parçalar," dedi, Billur'dan bahsettiğini biliyordum. Başımı sallayarak onu onayladım. "Aynı zamanda Karan da öyle," diye devam etti. "Karşısındakinin kız olması hiçbir şeyi değiştirmez."

"Fondöten?"

Bedirhan başını iki yana sallayarak dilini şaklattı. Aynanın önündeki masanın çekmecesini açtı, çekmecenin içinde bir sürü fırça, tarak vardı, orada fondötenin işi ne merak ediyordum ama küçük, diş fırçası tüpünü andıran bir tüpte fondöteni çıkarttığında gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Kapatıcısı çok yoğun," dedi Bedirhan. "Yurt dışından getirtmiştim, henüz Türkiye'de yok ve sipariş vermiş olmama rağmen devamı hâlâ gelmedi o yüzden onu burada saklıyorum."

Elimi uzattığımda, "Ben süreceğim," dedi dik dik bakarak.

Gözlerimi devirdim ama Bedirhan bunu önemsemedi, fondötenin tüpünün kapağını açtı, parmağının ucuna bir miktar fondöten aldıktan sonra parmak ucuyla yanağıma yavaşça dokundu. Gözlerimi sıkıca yumdum, dişlerini sıktığını hissettim. Parmak ucundaki fondöteni yavaşça yanağımın hasarlı bölgesine yedirerek sürdü, ardından yavaşça eliyle yaydı ve sabitlemeye çalıştı. "Tamamdır," dedi fondötenin kapağını kapatırken. "Tek bir leke bile kalmadı. Kaymak gibi oldun."

"Sağ ol." Derin bir nefes aldım. "Billur nerede?"

"Alt katta. Koli toplatıyorum ona..."

"O görmeden gideyim ben," dememe kalmadan cam kapı bir kez daha itildi ve Billur, "Alacağın olsun be, Bayır Gülü," diyerek içeri girdi. "Canımdan can çıkardın, arkada ikinci bir kıçım çıktı be!" Billur ile göz göze geldik. "Aşkitom," dedi alnındaki teri elinin tersiyle silerken. "Okulun yok mu kız senin?"

"Aşkitom mu?" diye homurdandı Bedirhan. "Varoş varoş seslenme şekilleri, kankitoşkon okulu asmış yanımıza gelmiş, hem sen burada ne arıyorsun? Git çalış, Köle İsaura."

"Ya suş bak patron falan demem koliyle dalarım sana," dedi Billur, Bedirhan'a cins cins bakarak.

"O kolilerin içinde böbreğini satsan ödeyemeyeceğin kadar değerli bakım kremleri var, bir tanesinin kapağı açılsa dökülse, maaşından değil kafandan keserim senin."

"Size iyi tartışmalar," dedim, kapıya doğru yürüyordum. "Gitmem gerek."

Durduğum yerde duramıyordum, içim içime sığmıyordu ama bunu fark etmelerinden de korkuyordum. Sanki bedenim bir başkası tarafından yönetiliyordu, belki de bedenim değil, zihnimdi yönetilen. Öfkeliydim. Bu öfke, belki de günlerin, hatta yılların birikintisiydi, bilmiyordum.

Billur önüme atladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Okula dönüyorum," diye yalan söyledim. Gözlerimin içine kuşkuyla, karmaşık bir şüpheyle baktı.

"Her şey yolunda mı, Buzlar Kraliçesi?" diye sordu ince kaşının tekini havaya kaldırarak. Buket tekrar salona girdi, çekmecelerden birini açıp pamuk kutusunu aldı, bize bakmadan salondan çıktı.

"Evet," dedim Buket'in kaybolan gölgesinin az önce dokunduğu boşluğa gözlerimi dikerek. Yumruğumu sıktım. "Sabahtan beri test çözüyorum, o yüzden biraz gerilmiş olabilirim."

"Kahve içelim mi?"

"Unut bunu," dedi Bedirhan. "Kızıl yelloz, derhâl işinin başına. Kuru çepiç sen de direkt okuluna gidiyorsun. Buraya kadar anlaşılmayan bir şey var mıdır, hanımlar?"

"Sen beni gerçekten Köle Isaura olarak kullanmaya başladın, bunun farkında mısın?" Çakmak çakmak bakan bakışlarını Bedirhan'a sabitledi, Bedirhan ona yönelen çekilmiş bir bıçağı anımsatan bakıştan

hoşnut kalmış gibiydi. "Ha şunu bileydin," dedi zevkle. "Benim kızıl kölem. İşinin başına. Marş marş!"

"Benim de okula dönmem lazım," dedim kapıdan çıkarak. "Umarım eve geldiğimde ikinizi de tek parça bulurum." Billur gözlerini devirdi. "Hiç sanmıyorum," diye söylendi. "Ama yine de umut ediyorum."

"Umut fakirin ekmeği ve sen fakirsin, ben de patronunum," diye söylendi Bedirhan.

Bedirhan'ın aklının yanağımdaki izde kaldığını biliyordum. Onu bir şekilde bunun bir kız kavgası olduğuna inandırmıştım. Ya da öyle sanıyordum. İyi bir yalancı mıydım, yoksa her şeyi açık eden vasat bir oyuncu muydum bilmiyordum ama şu an tek ümidim Bedirhan'ı inandırabilmiş olmaktı. Kendimi caddeye bıraktığımda gökyüzü gri bulutları kuşanmıştı, yağmur tekrar yağacak mıydı bilmiyordum ama karanlık çökene kadar havanın bu renkte olacağından adım gibi emindim. Adımlarım hızlandı.

Karşılıklı duran liselerin arasındaki dar sokağa girdim, dar sokağın başında bir kadın muhtemelen ilkokul öğrencisi olan oğlunun montunun fermuarını çekerken dizlerinin üstüne çökmüştü. Öfkeli bakışlarım bir ara o küçük erkek çocuğunun bakışlarıyla buluştu, öndeki iki dişi yoktu, bana genişçe gülümsediğinde duraksadım, nasıl bir karşılık vermem gerektiğini kestiremesem de, yapmacık da olsa dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Bu hareketim onu mutlu etti.

Çocukları mutlu etmek çok kolaydı.

Peki aileler bunu nasıl başaramıyordu?

Aileler beceriksiz miydi?

Aybek eczanesinin önüne geldiğimde durdum, topuklarımın sızladığını hissediyordum, botlarım rahattı ama sanki şu an tabanlarımda iğneler vardı.

Neredeyse çözülmek üzere olan atkuyruğumu tek bir hareketle açtım, saçlarım özgürlüğün getirisi olan vahşilikle belime savruldu. Ellerimle kabaran yerin üstünden geçtim, lastik tokayı bileğime geçirdim. Yağmur yağmıyor olmasına rağmen şemsiyesi açık şekilde önümden geçen lacivert yağmurluklu kadının bakışları kısaca yüzüme takıldı, ona bakmadım.

Aybek eczanesinin cam duvarlarının arkasındaki kadın siluetini görebiliyordum. Tezgâhın önünde sırtı bana dönük şekilde duran müşterinin çıkmasını bekledim.

Damarlarım sızlıyordu. Sebebini sorgulamıyordum, sebebini biliyordum. Bu kez bu sebebi görmeyi tercih ediyordum. Günlerce okula

gitmemiş, okula gitmeye başlamamın üstünden iki gün geçmemişken yine bir olaya karışmıştım. Karan'ı da bir olaya karıştığım için bu kadar yakından tanımıştım.

Belki de karıştığım olaylar, kaderimi çizen kalemin mürekkebiydi. Rüzgâr saçlarımı sol omzuma doğru uçuşturdu, yüzümün üstünden geçen saçlar yüzümün bir kısmını örtbas etti. Müşteri, eczaneden çıktı. Eczane artık boştu. Hayır, doluydu. O kadının orada olduğunu biliyordum, o kadının kara gölgesini görebiliyordum.

Beyaz mermer merdivene baktım, yalnızca iki basamaktan oluşuyordu. Merdivenleri tek adımda tırmandım, beyaz mermer zeminin üstünde, eczanenin kapısına doğru yürümeye başladım. Cam kapıyı itmemle birlikte rüzgâr çanları şangırdadı, klima kafama sıcak nefesini üfledi. Kadın tezgâhın arkasında, sırtı bana dönük duruyordu ve açık kahverengi dalgalı saçları omuzlarına akıyordu. Bordo ojeli parmakları ilaç kutularının arasında geziyordu.

"Hoş geldiniz," dedi bana bakmadan. "Bir saniye bekleteceğim sizi."

Cevap vermedim. Eczanenin tam ortasında dikildim, gözlerim kadının sırtına, dalgalı açık kahve saçlarına saplanmıştı, oradan çıkmıyordu. Kadın cam kapağı kaydırarak kapattı, yavaşça bana döndüğünde açık kahverengi saçlarının sakladığı yüzü odağıma düştü. Tıpkı saçları gibi açık kahverengi gözleri küçüktü, ince kaşlarıyla uyumlu duruyordu ve benimle göz göze geldiği an yüzündeki ifade dondu, beni tanıyordu, biliyordum.

Yüzünün topraklarına ekilen huzursuzluk tohumları çatlayarak çiçeklerini ifadesinin üstüne yaydı.

İnce dudakları bir çizgi şeklinde duruyordu, üstüne bordo tonlarında bir ruj sürmüştü ama dudakları o kadar inceydi ki, renk tüm büyüsünü kaybetmişti. Burnu, burnunun ucuna kadar düz iniyor, burnunun ucu yayvanlaşıp genişliyordu. Kadına baktım. Ne çok güzeldi ne de çirkindi ama albenisi vardı, kendine baktığını fark etmemek mümkün değildi. Bir süre bakışları donmuş bir şekilde yüzümde asılı kaldı. Üstündeki beyaz önlüğün içine hardal rengi bir kazak giymişti, kazağın önü göğsünün çatal kısmının yarısını açıkta bırakacak şekilde V biçiminde iniyordu. Sertçe yutkundu, boğazından yükselen sesi duydum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sesi her şeyin yolunda olduğunu belirtmek istiyor gibiydi.

"Bilmem," dedim yavaşça. "Nasıl yardımcı olabilirsin?"

Kadın duraksadı. "Anlayamadım?" Anlamıştı. Şu an bildiğimi anlamıştı, yine de çırpınıyordu, belki de başka bir şey umut ediyordu.

Onun varlığını zaten biliyordum ama şimdi onunla burada yüz yüze olmak, karşı karşıya gelmek bana bile tuhaf hissettirmişti. Âşığının kızını karşısında görmek nasıl bir histi acaba? Ama o bunu daha önce zaten yaşamıştı.

Gözlerim parmaklarında bir alyans aradı, onun da evli olup olmadığını merak ediyordum. Parmağında bir tektaş vardı, burnumdan sert bir nefes vererek güldüm, Mehmet Karakuyu bayağı bonkör olsa gerekti. "Yüzüğün güzelmiş," dedim bakışlarımı eline sabitleyerek. "Hangi enayi aldı?"

Kadın artık dehşet içinde bana bakıyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu gevelemeden. "Neden buradasın?"

"Bir şey istediğimi biliyorsun ama neden burada olduğumu bilmiyorsun, öyle mi?" Ona acıyan gözlerle baktım. "Söylesene, ikinci kadın olmak nasıl hissettiriyor?"

Gözlerinde şaşkınlığı gördüm, o şaşkınlık yavaşça söndü ve yerini bambaşka duygular aldı. "Bu konuyu benimle değil, babamla konuş," dedi sonunda yola gelerek. "Kardeşinden sonra bir de seninle uğraşamam. Nedir bu iş yerimi basmalar, ucuz tehditler?"

Güldüm, dişlerimin arasından öfke tohumları döküldü. "Ucuz tehditler?" Ona doğru bir adım daha attım, aramızda tezgâh olmasına rağmen bir adım geriledi, sırtı cam dolaba yaslandı, birkaç ilaç kutusu devrildi. "Sen beni ucuz tehdit olarak mı görüyorsun şu an? Ya da benim, babam için mi burada olduğumu düşünüyorsun?"

"Ya kimin için burada olacaksın?" diye sordu, açık kahverengi gözleri tedirgindi. "Gidip babanızdan hesap soramıyorsunuz ama benden hesap sormaya gelince üstünüze yok."

"Biraz daha geriye gitmeye çalışırsan ilaç dolabının içine gireceksin."

Kadın dimdik durmaya çalıştı. "Baban için burada değilsen ne için buradasın?" diye sordu. "Yeterince tehdit edildiğimi düşünüyorum."

"Babam benim zerre umurumda değil," dedim dişlerimin arasından. "Aynı zamanda sen de benim umurumda değilsin ama..." Tezgâhın önüne dikildim, kasıklarım tezgâha dayandı, elimi uzatsam kadını yakalamam çok kolay olurdu. Ellerimi tezgâhın yüzeyine yasladım, kadına doğru eğilip kadınla yüz yüze geldim. Parfümünün ağır kokusu midemi bulandırdı. "...ablama dokunanın elini bileğinden koparırım."

"Bana ilk saldıran oydu!" diye bağırdı kadın kendini savunmak istiyor gibi. Gözüm, beyaz önlüğünün üstündeki yaka kartına kaydı. *Handan.* Soyadını okuma gereği duymadan bakışlarımı tekrar kadının yüzüne kaydırdım.

"Sana saldıran kız on dokuz yaşındaydı," dedim dikkatle kadına bakarken. "Eğer senin hayatındaki o müthiş adam olmasaydı şu an üniversite öğrencisi olacaktı ama o kadar müthiş bir adamla berabersin ki, bir yılı yandı, hâlâ lise okuyor. Yani bakıldığında liseli bir kıza şiddet uyguladın." Tek kaşımı kaldırdım. "Hem de haksız yere."

"Bak, o bana saldırdı!"

"Güzel," dedim başımı sallayarak. "Çünkü ben de şimdi sana saldıracağım ve karşılık vermen epeyce hoşuma gidecek."

Kadın geri çekilmek istedi, ona izin vermedim. Bileğini yakalayıp tezgâhın üstüne doğru çektiğimde karnı tezgâha yapıştı, artık yüzümüz daha yakındı. Dişlerimi sıktım, bu kadın Defne'ye zarar vermişti, bu kadın annemi ağlatıyordu, bu kadın babamın şefkatine sahipti.

Düşmanıma baktım.

Onun yüzünde parçalanmış bir çocukluk, tüketilmiş bir kadınlık, hor görülmüş bir genç kız vardı. Onun yüzünde sahip olamadığım şefkat, onun teninde aşırdığım gömleklerden bildiğim o kokunun özü vardı.

Onun gözlerinde babamın gülen yüzü vardı.

Bileğine tırnaklarımı saplayarak kavradım, yüzünde acının kökleri damarlara ayrıldı. Bordo renge boyanmış ince dudakları aralandı. "Bırak," diye inledi.

"Bana vurmayacak mısın?" diye tısladım sinirle.

Kadını engelleyen bir şey vardı, bunun farkındaydım. Kaşlarım çatıldı. Bana karşılık vermesi gerekirdi. Yanağım sızlıyordu, ruhum yakınlarda değildi, mantığımın etrafında kazıklar vardı, zihnime saplanan kazıkların akıttığı kan öfkemi besliyordu.

"Hayır," diye sızlandı kadın. "Lütfen, burası benim iş yerim, bu tarz şeyler..."

"Lan sen benim ablama burada el kaldırdın, şimdi mi aklına geldi burasının senin iş yerin olduğu?" diye bağırdım. Kadını öyle hızlı kendime doğru çektim ki, bedeni tezgâhın üstüne serildi, ayaklarının havada asılı durduğuna emindim. Elim direkt olarak kadının boğazına kaydı, boğazına bir yılan gibi sarıldım. Dışarıdaki kalabalık camın arkasında olup biteni görebiliyor muydu merak ediyordum. Görmelerini istemiyordum. Handan'ın açık kahverengi gözleri irileşti, ellerini elimin üstüne koyarak boğazından ayırmaya çalıştı, bu beni daha da öfkelendirdi.

Ondan *nefret* ediyordum. Tanımadığım bir kadından nefret ediyordum. Tırnaklarımı bastırdım, kadının ince boynunda hilal şeklin-

de tırnak izlerim çıkmıştı, biliyordum. Elimi çektiğim an izler ortaya serilecekti.

Kadın tırnaklarını elimin üstüne sapladı, gözlerimi yumdum ama acı o kadar baskın değildi, bakışlarım tekrar kadına tutunduğunda kadın ellerimden kurtuldu. Arkaya doğru geriledi, ardından tezgâhın diğer ucuna koştu ve benim olduğum tarafa çıktı.

Kapıya doğru koşmaya çalıştı ama avantaj bendeydi, kadın sırtı bana dönük şekilde kapıya koşarken saçlarını kavradım ve onu kendime doğru asılmamla kadın dengesini kaybetti, sendeledi ve kıçının üstüne düştü. Kenarda duran deri sandalyeye tutundu, ayağında yüksek topuklu ayakkabılar olduğu için dengesini sağlayıp ayağa kalkamıyordu. Saçlarını sıkıca kavradım, cam kapının önünde duran büyük, ağaç şeklindeki bitkiler bizi kamufle ediyordu.

Diğer Merve köşeye sindi, elinde çok küçükken sahip olduğu oyuncak bir ayı vardı, ayının dikiş yerlerindeki söküklerden pamuklar dışarı sarkıyordu. Ayının gözleri düğmedendi, düğmelerden biri bolarmış, burnuna kadar inmişti. Korkunç görünüyordu. Merve oyuncağına sarıldı. *"Her şeyini ona verdi,"* diye fısıldadı. *"Bizden çaldıklarıyla onu besledi."*

Kadın, "Bırak beni!" diye feryat etti, topuklu ayakkabısının teki ayağından çıkmıştı.

Parmaklarım saçlarına yılan gibi dolandı, kökleyerek asıldığımda kadının kafatası saçlarıyla birlikte elime gelsin istiyordum. Gözlerim farklı bakıyordu, kokuları daha farklı alıyordum, hisler donuktu ama donmuş hislerime dokunarak onları hissediyordum. Yüzümü buruşturdum. Handan'ı saçlarından tutup kaldırdım, kilolu bir kadın değildi ama balıketindeydi, onun yanında küçücük kaldığımı biliyordum ama boy olarak ondan üç, dört santim daha uzundum, yine de uzun boylu bir kadındı. Beni itti ama düşüremedi, sendelemedim bile. "İstesem senden şikâyetçi bile olurum ama olmayacağım, git buradan!" diye bağırdı, bağırmadı yalvardı.

"Bugün de benden şikâyetçi olacak olan amma çok insanla karşılaştım," dedim kadını omuzlarından iterek duvara yapıştırdığımda. Başı sertçe duvara çarptı, gözlerini sıkıca yumdu, bağırmadı ama inledi, ellerini kaldırdı; bu kez karşılık vereceğini anladım ama onu korkutan bir şeyler olduğunun da farkındaydım. Kadının ojeli parmakları saçlarımı hedef aldı, avuçlarının saçlarımı kavramasına izin vermeden yüzünün tam ortasında, tüm iskelet sisteminde sarsıntı yaratacak sert bir yum-

ruk geçirdim, elmacık kemiğiyle gözünün arasındaki yere denk gelen yumruğumla birlikte kadın sarsıldı, sırtını tamamen duvara yapıştırdı ve elleri titreyerek iki yanına düştü.

Bir an kayıp yere düşecek sandım ama olmadı, sağ eliyle sol bileğimi yakaladı ve, "Küçük sıçan," diye inledi. "Şimdi bir müşteri girse, zararlı çıkan sen olacaksın!"

"Müşterilerinin beni durdurabileceğini falan mı sanıyorsun?" diye hırladım.

"Annen çok ezik bir kadın," dedi kısık bir sesle, tam gözlerimin içine bakıyordu, yumruk attığım yer anında kızarmış, kızarıkların etrafına mor haleler devrilmişti. "Biliyor musun babanı tatmin bile ede..."

"Sus!" diye bağırmamla birlikte bileğimi kadının elinden kurtarmam bir oldu. Hırsla, büyük bir şiddetle tırnaklarımı yüzüne geçiriyor, geçirdiğim tırnakların acısı soğumadan aynı yerlere tokatlar indiriyordum. Kadın bağırıyordu, dışarıda gök gürüldüyordu, arabaların korna sesleri kadının çığlıklarının üstüne devriliyordu, kadını benden başka kimse duymuyordu.

"Ucuzsun sen!" diye bağırdım, tırnaklarımı çenesine saplayıp çenesini kaldırarak bana bakmasını sağlarken. Handan iki bacak arama tekme atmaya çalıştığında hızlı bir refleksle kadının bacağını amacının olduğu yere ulaşmadan yarı yolda yakalayıp, iki bacağımın arasında sıktım.

"Sensin ucuz!" diye bağırdı kadın. "Hanginizin yatak arkadaşıydı bilmiyorum ama o herif evimi darmadağın etti! O da yetmedi, burayı başıma yıkacağını sandım! Hanginizin küçük deliği için yapıyor bunu?" Dehşet içinde kadına baktım, kadın soluk alamıyordu, yüzü kıpkırmızıydı, kan lekeleri vardı, tırnaklarımın arasında kadının da kan lekeleri girmeyi başarmıştı. "Hanginizi sikiyor?"

Kadına kafa attım.

Cam kapının üstündeki rüzgâr çanları şangırdadı. Kadının gözlerinin döndüğünü gördüm, gözlerinin beyazını gördüm. "Asi!" diye bağırdı biri. Sesini tanıyordum, kalın ve güvenilir sesini tanımamamın imkânı yoktu ama bilincim parçalanıyor gibi hissediyordum. Alnım sızlıyordu. Kadın tıpkı bezden bir bebek gibi dizlerinin üstüne düştü, artık kadına değil, karşımda duran duvara bakıyordum.

"Asi Çakıltaşı!"

"Karan," diyebildim gözlerim kararırken. "Karan, bak, babamı bu kadın çalmış."

Sırtım bir göğse doğru sertçe çekildi, yapıştı. Bütün hislerim, damarlarımdan bir bir çekilmiş gibi donuk ve bomboştum. Tıpkı ipleri kesilmiş bir kukla gibi Karan'ın göğsüne yığıldım. "Velet," diye fısıldadı. "Neden kendine bunu yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bilmiyorum."

KAKTÜS TEAM

16. BÖLÜM: SAPLANTI

Yaşadığım hayatı maskeli bir baloya benzetiyordum. Güzel maskelerin arkasına saklanmış çirkin ruhlarla dolu bir balo salonunun ortasında, yanmış ve yüzüme yapışarak erimiş bir maskenin altında sakladığım yaralı bir ruhla hemen ortada raks ediyordum. Alkış kıyamet kopuyordu. Alkış seslerinin arasında birileri ölümümü fısıldıyordu. Ölümüm için dans ediyordum.

Ruhumun ölümünü kutluyorduk.

"Kızın burnunu kırmışsın." Ara sokakta, bir çam ağacının altındaki tümsekte oturuyordum. Hemen karşımda duruyordu, ayaktaydı. Kalçasını bir arabanın kaputuna yaslamıştı. "Estetik operasyon gerekiyormuş ama burnundaki şişlik inmeden ameliyata alınmayacakmış."

Yüzüm saçlarımı örtüyordu. Ona değil, yeri kaplayan kaldırım taşlarına bakıyordum. Kaldırım taşlarının arasına sıkışmış sigara izmaritleri vardı, öğrenciler bu ara sokakta sigara içiyordu.

"Zaten güzel bir burnu yoktu," dedim yeri izlerken. "Bahane arıyordu o burundan kurtulmak için. İyi bir şeye vesile olduğumu düşünüyorum."

"Kadın senden şikâyetçi olmayacak," dedi, sesi sakindi. "Aynı zamanda o kızın da olmayacağını biliyorum ama henüz okulunla görüşemedim."

"Arkamda sen olduğun sürece istediğim yeri ateşe verebilirim, öyle değil mi?" Ruhsuz bir şekilde yeri izlemeye devam ettim. "Adının gölgesi yetecek sıyrılmam için."

Sesimdeki ruhsuz alayın tadına baktı ama pek de oralı olmadı.

"Baksana," dedim ruhsuzluğu sürdürerek. "Neden Hızır gibi gerekli olan her an bir yerlerden fırlıyorsun? Klişelerle dolu bir Türk dizisi çekmiyoruz."

"Öfken dindi mi, Çakıltaşı?"

"Neden?" diye sordum, sesim biraz daha gürdü artık. "Neden her yerdesin?" Kafamı kaldırıp ona baktım. "Her yerde karşıma çıkıyorsun. Tıpkı Tanrı'nın gölgesi gibi beni mi takip ediyorsun? Hissediyor musun? Nesin sen, Hızır falan mı?"

"Beni dinle." Bakışları sertti, aldırmadım.

"Neden?" diye hırladım, sakinliğin perdesi yırtıldı. "Nereden biliyordun orada olduğumu? Okulumla görüşmediysen o koca burunlu Damla'nın burnunu kırdığımı nereden biliyorsun? Nereden biliyorsun ya, nereden?"

Karan, "Bir sus da dinle!" diye bağırdı bir anda. Sokağın boşluğunda onun gür sesi yankılandı. "Defne aradı amına koyayım, kadının canını almaya gidiyormuş gibi fırlayıp çıkmışsın okuldan."

"Bıraksaydın da alsaydım o zaman canını!" diye bağırdım ben de ona aynı şekilde.

Karan avucunu alnına bastırıp gözlerini devirdi. Bakışlarımı ondan ayırıp tekrar izmarit cesetleriyle dolu kaldırım çizgilerine diktim. Yanağımdaki fondöten duruyor muydu? Durmasını umut ediyordum. Bir de bununla uğraşmak istemiyordum. Bugün kendimi kana susamış bir katil gibi hissediyordum. Belki de yangına giden körüktüm, durdurulmak zorundaydım. Karan'a beni durdurduğu için kızmam aptallıktı.

"Bu öfkenin kaynağı benim," dedi aniden. Şoka uğramış şekilde kafamı kaldırıp ona baktım, ciddi görünüyordu. "Kendimi sana bulaştırıyorum."

"Alakası yok," diye itiraz ettim. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Bir gün içinde iki olaya karıştın," dedi, gözlerimin içine bakıyordu. "Bir şeyleri sana yansıtıyorum." Donup kaldım. Karan başını iki yana salladı. "İçinde daima seninle yaşayan bir öfke zaten vardı, evet," dedi. "Ben o öfkeyi uyandırdım."

Kendimi savunmak, onun tezini çürütmek için dudaklarımı aralayacak oldum ama Karan elini kaldırıp durmamı işaret edince dudaklarımı birbirine bastırıp sustum. Babasının şu an Fethiye'de olup olmadığını bilmiyordum, belki de tekrar ortalıktan kaybolmuştu ama yine de Karan bu gerçekle yüz yüze gelmek zorunda kalmıştı, henüz bu sancı daha çok tazeyken kendi dertlerimle onu harabeye çevirdiğim için şu an kendimden de nefret ediyordum.

"Vazgeç," dedim kendimi tutamayarak. "Her şeyin sorumlusu sen-mişsin gibi davranmak vazgeç."

Bana yıkık dökük bir cennet gibi baktı. Kendine yabancı bir ölüm meleği gibiydi, cennetin topraklarına aitti ama cennetten içeri giremiyordu çünkü vazifesi ölümün gölgesini insanların üstüne devirmekti. Ait olduğun yere sığınamamak... Bunu yalnızca ait olduğu yere sığınma hakkı elinden alınmış insanlar anlayabilirdi.

"Her şeyin sorumlusu bensem peki?" Meleklerin acı içinde attığı çığlıkları resmeden bir tablo gibi bakıyordu. "Ya her şeyi ben mahvetmişsem?"

"Kendine bunu yapmaktan vazgeç," diye mırıldandım güçlükle. "Bunu hak etmiyorsun."

Karan bakışlarını sokağın diğer ucuna çevirdi. Tekir bir kedi okul tellerinin önündeki kaldırımda yürüyordu, arkasında yürüyen genç kızı fark edince ürperip hızlandı ve okul tellerinin arasındaki boşluktan içeri sızarak gözden kayboldu. "Şu an birine acıyamayacak kadar öfkelisin," dedi Karan yavaşça. "Bu hoşuma gitti."

"Ne?"

"Kalk," dedi sırtını bana dönüp sokağın diğer ucuna doğru yürümeye başladığında.

"Nereye?"

"Gidiyoruz," dedi tekrardan.

"Nereye gidiyoruz, Karan?"

"Seni bir yere götüreceğim, kara civciv," dedi soluk bir sesle. Kaşlarım çatıldı ama onu takip ettim. Telefonumun şarjı bitmek üzereydi, verdiği uyarı seslerini duyabiliyordum. Karan'ın aracı, diğer ara sokağın başında park halinde duruyordu. Okulun önünden geçmek zorunda kaldığım için kendimi tedirgin hissetsem de bakışlarımı okul bahçesine dokundurmamaya özen gösterdim.

Arabayı çalıştırıp merkezden uzaklaşana kadar konuşmadık. Tırnaklarımın arasında kurumuş kan lekeleri vardı, midem bulanıyordu, ellerimi yıkamak istiyordum ama bunu sesli bir şekilde dile getiremedim. Arabanın içi sıcaktı, Karan da ben de son derece durgunduk. Saç diplerim acıyordu, telefonum bir kez daha kapanacağı konusunda beni ikaz etti, ardından öyle sert titredi ki, kapandığını anladım. Kaşlarım çatıldı, silecekler çalışıyor, arabanın ön camındaki soğuğun buğusunu temizliyordu.

"O kızın ne yaptığını sormadın," dedim ön konsolun üstünde duran ıslak mendil kutusuna uzanırken. Karan vites kolunu hafifçe sağa yatır-

dı, başını sol omzunun üstüne düşürüp kaşlarını çatarak yola bakmayı sürdürdü, cevap vermedi. "Durduk yere burnunu kırdığımı falan mı düşünüyorsun şu an, merak ediyorum."

"Bir sebebi olmasına gerek yok," dedi sakin bir sesle. "Canın istemiştir, kırmışsındır."

Onun acı çikolata kokusu o kadar ağırdı ki, arabanın sıcaklık seviyesiyle karışınca koku daha da yoğunlaşıyordu. Tüm kaslarımın gevşediğini hissettim. Çıkardığım ıslak mendille parmak boğumlarımı temizledim, tırnaklarımın içindeki kan lekelerini çıkarmaya çalıştım.

Karan omzunun üstünden bana tuhaf tuhaf baktı. "Eşkıya," diye homurdandı. Araba kırmızı ışıkta durdu, köprübaşındaydık. Eroğlu Hotel arkamızda kalmıştı, o otele yatırdığım anılar vardı, aslında Fethiye'nin her sokağına kendimi bulaştırmıştım, belki de bu yüzden bu şehir benim kıyametimdi.

Araba taşlık bir yolda yavaşladı, kafamı kaldırıp ön camdan dışarıya baktığımda bir an gözlerim karşımda duran görüntüye kilitlendi. Deniz ve gökyüzü birleşmiş gibi görünüyordu, bu görüntünün nedeni gökyüzünün gri boyasının denize de damlamış olmasından kaynaklıydı. Kayalıklara çarpan dev dalgalar patlarken etrafa köpüklerini saçıyor, yarattığı ihtilali öldürüp yeniden doğuruyordu.

"Beni nereye getirdin?" diye sordum çatık kaşlarla patlayan dalgalara bakarken.

"Anneme."

İntihar. Dibi mental bir intihar olan uçurumun kıyısında duran birinin fiziksel olarak bu denli güçlü olabilmesini mantığım kabul etmiyordu. Tuğlalarını bir bir kendi ellerinle yerleştirdiğin ev, başına yıkıldığında, kayba sürüklenen ruhun acının bedelini ellerine yüklüyordu.

Terk edilmiş yerler...

On yedi yıllık yaşamım boyunca ruhumda hissettiğim o büyük eksikliğin kalleş sızısının üstünü büyük avuçlarıyla örten adamın sızısına bakıyordum. Belki de Karan, içindeki yangından yükselen siyah dumanların ıssız is lekeleriyle dış duvarlarını siyaha boyamıştı. Artık on sekiz yaşındaydım, o adam hayatımdaydı, o adamın hayatındaydım.

"Öfkeni taze tut," dedi anlaşılması güç bir sertlikle. "Şu an öfkene ihtiyacım var."

Sertçe yutkundum.

"Bana acımayı aklının ucundan bile geçirme." Cevap vermedim. "Öfkeni önüme ser, sana yaramı göstereceğim."

Dişlerimi sıktım. Karan bir evdi, içinden ağaç dallarının uzandığı bir ev. Harabe değildi. O bir evdi. İçinin yangınından dumanlar yükselmişti, evin dışını siyaha boyayan yangının kırmızı renginin içinde saklanan karanlığın ruhuydu. Tahta kapısına vurulan küflü zincir kilitlere dokunmuş, saatlerce o kilitleri izlemiştim. Kırık camlarından içi bakmış, içeri bakarken durup içeride çıkan yangın hakkında düşünmüştüm. Çok eskiden o evin duvarlarının sıcak olduğunu, pencerelerin kenarlarında saksılar olduğunu hayal ettim ama bu yalnızca bir hayal değildi.

Onun içinde yangın çıktığında, henüz inşaatı bile bitmemişti.

Yangını dışına vurmuştu, içine sinmişti.

Bir süre arabadan inmedik. Dalgalar patladı, kayalıklar denizin tuzlu sularıyla yıkandı, rüzgârın ruhani hareketi şeffaf renkte bir tülbent gibi kıvrılıyordu. Karan'ın terk edilen köhne duvarlarında yaralı ellerimin izlerini bırakmıştım, artık terk edilmiş bir yer değildi. O benim içinde yandığım evimdi.

Karan'ın elleri direksiyonun üstünde duruyordu, bakışlarım yavaşça ellerine kaydı. Büyük ellerinin parmak boğumları bembeyaz kesilmişti; direksiyonu sıkıca tutuyordu, elinde, eklemlerinin üstündeki damarlar belirginleşmişti, kalp gibi atıyordu. Bakışlarım ellerini aştı, bedenini takip etti ve yüzüne ulaştı. Gözleri ileriye bakıyordu, siyah kirpiklerinin gür kıvrımlarında kara gölgeler saklanıyordu, gözünün siyahı profilden bile net bir şekilde seçilebiliyordu. Karan ellerini direksiyondan çekti, arabanın kapısını açtı ve soğuk hınçla arabanın içini doldurdu; sıcağa alışan tenime batan soğuğun tehdidini ürpererek karşıladım.

Karan'ı takip ederek arabadan çıktım. Denizin soğuğuna tutunan rüzgâr kuvvetliydi. Dalgaların keskin kayalıklara bıraktığı empresyonları izlerken kollarımı bedenime sardım ve kumsala doğru yürümeye başladım. Kumsal belli bir yere kadar kumdu, botlarım kumlara batıyordu; çakıl taşlarının üstüne basmaya başladığımda duraksadım, tenimden acı bir elektrik akımı geçmiş gibi hissettim. Dönüp omzumun üstünden Karan'a baktım. Kumların üstünde oldukça yavaş adımlar atarak ilerliyordu; bakışlarını takip ettim, hemen çaprazımızda duran yüksek kayalığa baktım, neredeyse bir dağ gibiydi, kâbusumdakine çok benziyordu.

"Canımı acıtan burası değil," dedi Karan gözlerini o uçurum kıyısından çekmeden. "Canımı asıl acıtan, tekrar tekrar buraya gelmek."

Şiddetli bir dalga kıyıyı dövdü, keskin kayalıklara çarptı ve arşa yükseldi. Saçlarım rüzgârın etkisiyle yüzümü örtüyor, örttüğü yüzümü

içine saklayarak arkaya doğru uçuşuyordu. Karan benim penceresi güneşe bakan odamdı ama penceremin önünde siyah bir perde asılı duruyordu, yalnızca güneşin sıcaklığını hissediyordum. Güneş ölmüştü. Cesedi sıcaktı.

Karan hemen omuz hizamda durdu, dalgaların küçük damlaları rüzgâra tutunarak uçuşuyor, yüzümüze, bedenimize konuyordu.

"Benim içime karanlık burada yerleşmişti."

Ufukta yürüyen gri bulutların arasında beyazı ışığın cenazesini taşıyan bir şimşek damarlara ayrıldı, bulutların içinde ağaç kökleri gibi belirginleşti. Yağmurun yakamıza yapışmasına az kalmıştı. Hissediyordum. Hissetmek, ıstırabı boynuma tasma gibi geçirip beni çekiştiriyordu. Gök gürüldedi.

Damarlarımda dolaştığını düşündüğüm öfkenin yavaşça geri çekildiğini hissediyordum. Kalbim sızlıyordu. Tüm kapılarımı insanlara kapatmışken, o kapanan kapımın arasında kalmasın diye kapının arasına elimi koymuştum.

"Çok küçüktün," diye fısıldadım zorla yutkunarak. Yüzüme baktı, gözlerimi kaçırmak istedim, ona acıdığımı düşünmesini istemiyordum, ben ona acımıyordum, onun acısını yaşıyordum.

"Küçük olmak bir şeyi değiştirmiyor," dedi, sesi karşımızda duran deniz kadar soğuktu. "Ölümün kıyısında durmak, ölümün kendisine benzemez. O öldü ve bitti, ben yıllarca ölümün kıyısında yaşadım."

Yağmur yavaş yavaş atıştırmaya başladı ama hissedilir değildi, eğer burnumun ucuna damlamasaydı, yağmurun yağdığını fark etmezdim bile. Çok narin dokunuyordu, tıpkı Karan'ın kurduğu içi naif bir acıyla bezenmiş cümleleri gibiydi. Yüzümüzü denize döndük, gözümün ucuyla da olsa Karan'ı görebiliyordum şu an. Karan kendinden feragat eden bir adamdı.

"Işık Çakıl," diye fısıldadım gözlerimi kısıp, denizin üstüne düşen tek tük yağmur damlalarının raksını izlerken. "Aranız nasıldı?"

Karan derin bir nefes aldı. "Aramızın çok iyi olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile annemin penceresinin önünde bir cam vardı. Ne zaman o pencereye tırmanmayı başarsam, o cama çarpar tekrar karanlık zemine düşerdim. Kaburgamdan çıt çıt sesler gelirdi. Düştüm diye sanırdım, Asi." Bakışları omzunun üstünden bana kaydı, göz göze geldik. "Etimin sızısını sıyrık acısı sanırdım. Ben annemin camlarını bile seviyormuşum aslında. Bir gün tırmanmak için pencereyi bulamadığımda anladım."

Sanki ruhumun etrafında beyaz sargı bezleri vardı ve o beyaz sargı bezlerine kırmızı kan lekeleri bulaşmıştı. Etime bir çocuğun kirpikleri saplanıyordu sanki, kalbim o küçük çocuğun ellerinin arasındaydı ve küçük erkek çocuğu o kalbi nasıl tutacağını bilmediği için canımı acıtıyordu. Bunun için ona kızamıyordum, çünkü kalbimi avucunda tutmaya çalışırken korkulu gözlerle bana, vereceğim tepkilere bakıyordu.

"Ben de babamın duvarlarını sevmek isterdim," diye mırıldandım gözlerinin içindeki savunmasız erkek çocuğunun ölü bedenine bakarken. "Ölürse sever miyim?"

Karan'ın kuzguni siyahı gözlerinin aynasında kendimi gördüm, kaşları çatıldı, dudakları alaycı bir kıvrımla yukarı doğru çekildi ama buna bir tebessüm denilemezdi. Buz tutmuş elini yanağıma koydu, baş ve işaret parmağıyla yavaşça okşadı. "Benim küçük kızım," dedi kısık bir sesle. "Sen öfke için fazla masumsun."

"Masum değilim," diye itiraz ettim. Karan'ın dudaklarındaki o kıvrım şefkatin gölgeleriyle süslendi. "Masumsun," dedi, dişlerini sıktı, yanaklarındaki oyuk çukurlaştı ve elmacık kemikleri belirginleşti. Gözünün altındaki dikiş izine baktım, bakışlarım elmacık kemiklerine kaydı ve gözlerimi ondan ayırıp denize çevirdim.

Karan cebinden sigara paketini çıkarttı. Yağmur damlaların küçük dokunuşlarına aldırış etmeden siyah filtreli sigarayı iki dudağının arasına yerleştirdi, çakmağın ateşini çakıp, ateşe büyük eliyle siper oldu.

Ateşin bile sığındığı adam.

Diğer Merve sessizce, *"Ateş bile ona sığınıyor,"* diye fısıldadı. *"Ateş bile ondan korkuyor."*

"Gerçekten yorulduğumu fark edip bir kaldırım taşına oturduğumda ilk sigaramı içerken buldum kendimi," dedi, sigaranın ucunda çatırdayan ateşin yakıp dumanını savurduğu tütünün zehrini içine hapsetti.

Ona baktım.

Annesiz kalmanın acısını bilmiyordum. Babasızlığı tatmıştım, ruhuma babamın yokluğunun gölgesi devrilmişti; annemle tam bir bağ kuramasak da, *annesizim,* diyemezdim. Karan acıyı ateş topu şeklinde yutmuş, yutarken sesini çıkarmamıştı. Bir erkek çocuğu için anne kaybı ruhun sökülmesi demekti. Karan'ın ruhunun kalbini bir intihar sökmüştü. Annesiz büyüyen erkek çocukları, ne kadar büyürse büyüsün, yere serilen gölgelerinde hep bir erkek çocuğunun boynu bükük silueti oluyordu.

"Ona kızgın mısın?"

"Kendini öldürdüğü için mi?" Sigarasından bir duman daha aldı. "Yoksa cinayete azmettirdiği için mi?"

Duraksadım, yağmur taneleri yanağıma gelip fondöteni silmesin diye saçlarımı yanağıma doğru düşürdüm. "Ne?"

"Boş ver, velet," dedi bakışlarını tekrar denize çevirerek. Hemen önümüzde bir büyük dalga parçalara ayrıldı, sahildeki çakıl taşlarını içine çekti, ardından kıyıya geri bıraktı. "Öfken dindi mi?"

Cevap vermedim.

"Eskiden sabah ezanı okunmadan birkaç saat öncesi Âşıklar Tepesi'nin içindeki ormana girer, bir ağaç bulur, o ağaca yaslanıp ezanın okunmasını beklerdim," Güldü, ruhsuzdu. "Annemin intihar ettiği zamanlardı."

İrkildim. "O saatte, o yaşta... Sen nasıl öyle bir yerde bir başına? Aklına anlatılan kötü hikâyeler gelmedi mi hiç?"

Karan gözlerimin içine baktı. "Annesinin cesedinin açık gözleriyle göz göze gelmiş bir çocuğu artık hiçbir korku hikâyesi korkutamazdı, Asi."

Yutkunamadım. Karan ayağıyla çakıl taşlarının olduğu yerde bir daire çizdi. "Burada oynuyordum," dedi sakince. "Son oyunumu burada oynamıştım."

"Son oyun," diye mırıldandım kendi kendime.

"Her şey üst üste geldi diyorlar ya, hayır. Her şey bir anda geldi."

"Karan b..."

"Karan," dedi tok, kalın bir ses. Karan'ın tüm bedeninden sert bir elektrik akımı geçtiğini görür gibi oldum. Gür, siyah kirpikler kısıldı, kaşlarının titrediğini gördüm, dişlerini sıktığı an yanaklarındaki mezarlar derinleşti. Üç bedenden yükselen birbirinden farklı nabız seslerini duyabiliyordum. Biri benim nabzımdı, diğer nabız Karan'a aitti.

Gök, evladının cesedini kucaklayan bir annenin feryadını aratmayacak kadar acı dolu bir şekilde gürüldedi.

Karan'ın bakışları yavaşça omzuna yöneldi, o an onunla çok kısa bir süreliğine de olsa göz göze geldik. Zifiri gece rengindeki gözlerinin içinde katran buğusu yarıklar genişlemişti. Yüzü bana dönük şekilde bakışlarını yana kaydırdı, kafasını biraz daha omzuna doğru çevirdi ve o an bir adamın gözlerindeki yıkıma şahit oldum.

Bir an için zaman durdu. Karan'ın gözlerindeki yay gerildi, geçmiş okun ucunda bir ateş yaktı ve ileriyi, Karan'ın baktığı yeri hedef aldı; Karan, o oku, arkasında duran sesin sahibine fırlattı, sapladı. Baktığı yöne bakmaya korkuyordum.

Karan'ın elinde ölü külü uzayan sigaranın önce külü yere serildi, ardından da parmaklarının arasında duran sigara çakıl taşlarının içine düştü.

"Baba?"

Sesi, Karan'ın değil de, kendi kendini yitiren, katledilen bir erkek çocuğunun son nefesini vermeden önce dudaklarında dökülen o son kelimenin izlerini taşıyordu.

O an bakışlarım omzumun üstünden arkaya kaydı. Siyah balıkçı yaka kazağının üstüne koyu yeşil, uzun bir palto giyen adamın altındaki pantolon da siyahtı. Simsiyah saçlarının arasında ağarmış, beyaz saç telleri vardı. İlk dikkatimi çeken ayrıntı, Karan'ın kopyası olan yüzü olmuştu. Dondum. Kirpiklerinin gürlüğü, kaşlarının keskinliği, burunlarının yapısı ve hatta belirgin elmacık kemikleri bile birbirlerinin tıpatıp aynısıydı. Adamın ellerinde deri eldivenler vardı, bize doğru bir adım attığında Karan'ın dişlerinden yükselen gıcırtı sesini duydum.

"Sakın," diye tısladı aniden. "Bir adım daha atma."

Adam başını önüne eğdi, buruk bir şekilde tebessüm etti, bir elindeki eldiveni yavaşça çıkarttı, diğer elindeki eldiven hâlâ duruyordu. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi tok sesin sahibi olan Ferit Çakıl. Bakışlarını kaldırdı, kopkoyu renk gözleriyle dikkatle Karan'a baktı. "Demek ki bulmak için bıraktığımız yere bakmamız gerekiyormuş."

Kalbim panikle çarpmaya başladı. Kalbim tiksinerek bulanmaya başladı. Kalbim tökezleyip göğsüme saplandı.

Gök bir kez daha gürüldedi, yağmur daha hızlı atıştırmaya başladı.

Karan hiçbir şey söylemiyor, sadece Ferit Çakıl'a, babasına bakıyordu. Elimi koyacak yer bulamadım, tenim karıncalanıyordu. Yağmur damlalarının ısırıkları tenime düşmeye başladı. Karan'ın nasıl hissettiğini merak ediyordum.

Gözlerinin beyazını dolduran kırmızı damarlara baktım, gözlerini yummadan karşısındaki adamı izlerken, o damarların içindeki kanın rengi o kadar belirgindi ki, gözlerinin yandığına emindim.

"Neden burada olduğumu sormayacak mısın?" diye sordu Ferit Çakıl, gözlerinde anlamını çözemediğim derin bir ifade gizliydi, pişman gibiydi ama değil gibiydi de. Burnu havada birine benziyordu, çok kısa bir an için Karan'ın bu özelliğini babasından aldığını düşündüm.

Karan yine cevap vermedi. Sadece babasına bakıyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu. Bir an için Karan'ın koluna girmek, elini tutmak istedim ama bu ne kadar doğru bir davranış olurdu, kestiremiyordum. Bakışlarım Karan ve babası arasında tur bindiriyordu.

"Sormayacak mısın, Karan?"

Karan dişlerini sıktı. Göğsünün hırsla yükseldiğini gördüm ama o hırs içinde parçalandı, nefesini geri verirken soluk ve yorgundu. Yine de bakışları o kadar keskin, o kadar gaddardı ki, aslında konuşmasına gerek yoktu.

"Neden buradasın?" Dilinin ucunda yangının alfabesi vardı, her bir harfin ucunda siyah dumanı geniz yakan ateşler yanıyordu.

"Ona geldim." Babası mimiksiz bir şekilde kurmuştu bu iki kelimelik cümleyi. Karan'ın yumruklarını sıktığını gördüm, etraf şimşeğin ışığıyla aydınlandı ve tekrar söndü, gök puslu grisini üstümüze devirdi. Şimşeğin patırtısı kalbimin derinliklerinden yükseliyormuş gibi hissettim. "Onu görmeye geldim."

O.

"Annemi son kez canlı gören benim," dedi Karan sert bir sesle. "Annemi ilk kez ölü gören de benim."

Yağmur, bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı.

Ferit Çakıl'ın ifadesizliği yüzünün ortasında tıpkı bir cam gibi parçalandı. Dudaklarını birbirine mühürledi, bakışları donuklaştı, tanımadığım bir adamın acısını hissettim, o acıyı gözlerimle gördüm.

"Buraya bak!" diye bağırdı Karan aniden, olduğum yerde sıçradım. Kollarını iki yana açarak etrafı gösterirken kaşları havadaydı. "Burada *annemi* görebiliyor musun, *baba?*"

Ona baba diyordu. Her şeye rağmen. Tüm bu olup bitenlere rağmen ona baba diyebiliyordu. Ferit Çakıl dişlerini sıktı, yağmur onun siyahına beyaz dövülmüş saçlarını ıslatmıştı, paltosunun koyu rengi yağmurun izleriyle daha da koyu görünüyordu. Bir adım geriledim, saçlarım yüzüme yapışmaya başlamıştı.

"Geldin, öyle mi?" Karan'ın sesi kısıldı, yüzündeki ifadenin buzları çözülmeye başlamıştı. "Geldin, ha? Geldin mi, baba?"

Yağmur onun siyah saçlarını ıslatıyordu. Islanan siyah saçları alnına dökülmüştü, kazağın yakasından görünen köprücük kemikleri belirginleşmiş, boynundaki damar yemyeşil bir çıkıntı kazanıp dışarı kavislenmişti. "Hoş geldin!" diye bağırdı sinirle. "Hadi yarım kalan cenazemizi bugün, burada, şimdi defnedelim!"

"Öfkelisin," dedi Ferit Çakıl ıslanmayı önemsemeden. "Ve bu öfken bana değil."

"Hakkımda yorum yapma," dedi Karan işaret parmağını kaldırarak. Sesi uyarı doluydu. "Hakkımda tek kelime etme."

Ferit Çakıl başını salladı. "Yapmam," dedi, sesi sakindi. Yağmur tüm sesleri yutuyordu.

Karan bizden uzaklaştı, yağmurun altında hızla bir noktaya doğru yürüdü, yüksek uçurumun altında durdu ve yere eğildi. "Bak, baba, annem burada öldü!" diye bağırdı elleriyle çakıl taşlarını avuçlarken. Kalbim pare pare sancıyordu. "Baksana lan, benim annem burada öldü. İntihar mı bu? Bu cinayet mi?" Karan dizlerini çakıl taşlarına yasladı, başını önüne eğdi, avuçladığı çakıl taşlarına bomboş gözlerle baktı. "Bak buraya aktı kanı," dedi, sesi kısılmıştı. "Bak, tam buraya. Çakıldı buraya." Kafasını kaldırdı, gök çığlık attı. "Saydım, baba," dedi dişlerini sıkarak. "Tam tamına beş saniye içinde."

Saydım, Çakıltaşı. Tam tamına beş saniye içinde.

Ellerim yavaşça ağzıma kaydı, dudaklarımı avucumla kapatıp hıçkırığımı parçalamaya çalıştım ama göğsüm acıyla ezildiği için titreyen nefesimi geri yutamadım. Avucuna doldurduğu çakıl taşlarını yavaşça yere attı.

"Saydım lan ben," dedi kısık bir sesle. "Sayı saymayı bilmez benim yaşımdaki çocuk. Ben annemin ölümünü saydım. İntihar mı bu, bu bir cinayet mi? Kim öldü lan bu hikâyede?"

Bacaklarımdaki derman çekildi. Gözlerim yanıyor, kalbim sızlıyor, göğsüm daralıyordu. Ellerimi Ferit Çakıl'ın göğsüne koymak, saatlerce o göğsü, "Neden?" diye çığlıklar atarak yumruklamak istiyordum. Ona bunu yapmaya hakları yoktu, dizlerim titriyordu.

Biri sizi çok kırdığında ve hatta parçaladığında, o kişinin size sunduğu iyi şeyleri düşünüp daha çok üzülürdünüz, çünkü içten içe size güzellikleri sunan birinin bir gün bir kötülüğe gebe kalıp, mutluluğunuzu kürtaj edeceğini aklınızın ucundan bile geçirmezdiniz. Kürtaj masasında kalbini, ruhunu, mutluluğunu, gözlerindeki ışığı bırakanlardı belki de bir annenin, bir babanın parpusunu yiyenler. Biri Karan'ın çocukluğunu kürtaj etmişti, kürtaj masasında yatan küçük çocuğun hiçbir suçu, onu savunacak hiç kimsesi yoktu.

"Karan," diye fısıldadı Ferit Çakıl, gazabı onun ses tonunda duydum, yüzüne bakmadım. Karan doğrulup kalktı, yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarını karıştırdı ve, "Asi, yürü," dedi babasının olduğu yöne doğru yürüyerek. Arabasına gidiyordu, bu konu burada kapanmıştı, ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum ve sanırım dişlerimi dökmek üzereydim. Tam Ferit Çakıl'ın yanından geçecekken, Ferit Çakıl oğlunun kolunu kavradı ve onu durdurmaya çalıştı.

Karan, sanki bir şeytana bakıyormuş gibi tiksinen gözlerle omzunun üstünden önce babasının onun kolunu kavrayan eline, ardından da yüzüne baktı. "Bırak," dedi, sesi dümdüzdü.

Ferit Çakıl, "Ben..." dediğinde, Karan boşta duran elini kaldırdı ve avuçlarını açarak babasına uzandı, ona vurmayacağını biliyordum. "Ulan," dedi dişlerini sıkarak. "Sana ihtiyacım vardı be."

Belki de Ferit Çakıl'a vursa, bu kadar canını acıtmazdı. Karan kolunu çekti. Arabaya doğru yürürken artık sırılsıklamdık. Ferit Çakıl'ın yanından geçerken bir an onunla göz göze geldim, bana dikkatle baktı, bakışlarını kaçıran taraf ilk ben oldum.

♣

Ağlamak... Gözyaşlarının esir aldığı kirpiklerinin her bir teline ölümü dikmekti. Gözyaşlarınla, kirpik diplerindeki ölümü suluyordun. Yanan gözlerimin içinde birikmiş gözyaşları vardı; birikmiş sözler, birikmiş anılar, birikmiş acılar, birikmiş bir suskunluk vardı. Buna gözyaşı denmezdi, bu bir hıçkırıktı.

Ben her şeyin farkındaydım, belki de bu yüzden bir gün üstüme yıkılacağını bildiğim duvarların üstüne çiçek saksıları yerleştirmemiştim. Yağmurun suyu arabanın ön camından akustik bir ritimle akıyordu. Yağmurun gölgeleri üstümüze devriliyordu.

Araba karanlıktı. İçim ve içi karanlıktı. Zihnimin içindeki tüm düşünceler asitlenmişti, zihnimi eritiyordu. Gözlerime toparlanan yaşları geri itmeye çalışırken hâlâ dişlerimi sıkıyordum.

Karan konuşmuyordu. Teyp bile konuşmuyordu. Arabanın ısıtıcısını açmamıştı, parmaklarım donmuş, eklemlerim sızlıyordu. Gözüm direksiyonu kavrayan parmaklarına kaydı, çakıl taşlarını nasıl avuçlamışsa parmak boğumları soyulmuştu, kanamıyordu ama kanın sızmayı bekleyen koyu renk lekeleri parmak boğumlarını damgalamıştı. *"Sıyrık,"* diye fısıldadı diğer Merve.

"Elin acıyor mu?" Sessizliği bozan, dört bir yanından çatlayan, tüm duvarlarını yıkmış olan sesim oldu. Karan direksiyonu daha sıkı kavradı. "Karan, elin acıyor mu?"

Gaza biraz daha bastı, hız ibresine baktım, araba gittikçe daha da hızlanıyor, yağmurun içinde âdeta uçuyordu. "Karan?"

"Sus!" diye bağırdı birden. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim, panikle sırtımı koltuğa yasladım, sertçe yutkundum, boğazıma bir ağrı saplandı.

Şu an sanki başka bir adamın yanındaydım. Bu benim tanıdığım Karan değildi, gözlerinde önünde örülü olan camı bile parçalayacak kadar sert bir ifade vardı. Avuçlarında beni parçalayacak kadar büyük bir güç saklıyordu. Direksiyona daha sıkı sarıldı, ayağı gaz pedalına öyle sert yüklendi ki, bir an onu durdurmam gerektiğini düşündüm.

"Yavaşla," dedim panik göğsümü yumruklarken. Yol pusluydu, yağmurdan önümüzü göremiyorduk ve arabanın içi zifiri karanlıktı, içeri sızan göğün gri darbesiydi ama bu zayıf bir aydınlık yakalamaya bile yetmiyordu.

Kokusu aynıydı, bedeni aynıydı ama davranışları ve gözleri farklıydı. Gözleri farklı bakıyordu, bunu fark ettiğimde ürperdim; tuttuğum gözyaşları, kirpiklerime batıp çıkıyordu, göz pınarlarımın nemli olduğunu biliyordum. Kendimi tuttum. Parmaklarım koltuğun kenarlarına saplandı. Arabanın hızı gittikçe daha da artıyordu.

"Karan," dedim zorla. "Yavaşla."

"Korkuyor musun?" diye hırladı mümkünmüş gibi gazı biraz daha zorlayarak. "Şu an korkuyor musun?"

"Hayır," dedim, zor nefes alıyordum. "Yavaşla."

"Korkmuyorsan neden yavaşlamamı istiyorsun?"

Karan'a baktım, bana bakmıyordu. Yüzünü saran ifadenin korkunç gerçekliği altında kavrulduğumu hissettim. "Yavaşla," diye tekrar ettim.

"Yavaşlamam için bana bir sebep ver," dedi dişlerinin arasından. "Bana korktuğunu söyle."

Bu o değildi, olamazdı. Parmaklarını direksiyona sapladıkça, parmak boğumlarındaki sıyrıkların rengi belirginleşiyor, sıyrıkların etrafına kan toplanıyordu. "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum dehşet içinde. "Neden başka biri gibi davranıyorsun?"

"Ben buyum zaten!" diye bağırdı aniden. "Ben buyum, görüyor musun, tanış benimle?" Omzunun üstünden bana baktı, yüzüne karanlık çökmüştü, gözleri dışında pek bir şey seçemeyince ürpererek bakışlarımı ondan kopardım. "Birkaç dakika bile katlanamazsın, gördün mü? Ben buyum."

Öfke kontrolünü sağlayamayan bir adam görüyordum şu an. Delirmiş gibiydi. Sanki içinde saklanan başka biri onu sobelemişti, şu an bu bedeni iki ruhun yönettiğine inanacak kadar aklımı kaçırmıştım.

"Karan kes şunu," diyebildim, acısı yüreğimde bu denli taze bir adamın bu şeye dönüşmesini izlemek beni parçalıyordu. Kırılmıyordum, ondan uzaklaşmayı düşünmüyordum, soğumuyordum da, yalnız-

ca onu böyle görmek daha fazla canımı yakıyordu. Acısını göstermeyen Karan'a alışan Asi, öfkesini kusmaya başlayan Karan'ı gördüğünde ürpermişti. Diğer Merve'nin kayboluşunu seyrettim, usulca karanlık gölgelerin arasına karıştı ve beni Karan ile baş başa bıraktı.

"Beni yönetemezsin," dedi Karan sert bir sesle. "Bu hakkı sana kim veriyor?" Dehşet içinde ona baktım, araba ani bir frenle durdu, bedenim ön konsola çarptı ve ellerimi konsolun üstüne koyarak kendimi geriye ittim. "Sen iyi misin?" diye sordum saçlarım yüzümü örterken. "Ne demek istiyorsun? Kafayı falan mı yedin?"

Karan, "Sen!" dedi ve sonra sustu, dişlerini sıktığını hissettim ama göremedim. Kapıyı açtı, kendini çökmek üzere olan karanlığın koynuna bıraktı, zaten soğuk olan arabanın içi kapının da açılmasıyla birlikte buz tuttu.

Algılayamıyordum, bugün olan hiçbir şeyi algılayamıyordum. Birinin kafasını masaya çarpmıştım, müdürden tokat yiyip adamın boğazına sarılmıştım, o kadını benzetmiştim ve sonra Karan beni Işık Çakıl'ın intihar mahalline götürmüştü, orada Ferit Çakıl ile karşılaşmamız ise tüm bu olayların benzin döktüğü günümüzün üstüne yanan kibriti fırlatmıştı.

Alev almıştık.

Bir süre arabanın içinde bekledim. Orman yolunda olduğumuzu biliyordum, kenarda duruyorduk ama zaten trafik yoktu, etraftan tek tük araba geçiyor, far ışıkları kısaca arabanın içindeki karanlığa bıçak saplayıp, kayboluyordu. Yağmur hiç durmamıştı. Kapıyı açıp çıktım. Karan kalçasını ön kaputa yaslamış, kollarını göğsünün üstünde toplamıştı. "Bin arabaya," dedi donuk bir sesle.

Aldırış etmedim. Ona doğru yürüdüm, ayaklarımın altındaki zeminden tabanlarıma bıçaklar saplanıyordu sanki. Üşüyordum. Elim yavaşça omzuna dokundu, ıslaktı. Gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı, dişlerini sıktı. "Seni özgür bırakabilmenin bir yolunu bulabilmek isterdim." Elimi yavaşça omzundan çekecekken, elini elimin üstüne koydu. "Çekme," dedi kısık bir sesle. "Kurduğum cümlelerin içindeki iyi anlamları görmüyorsun. Kötü anlamlar çıkarıyorsun. Yapma."

"Beni özgür bırakmaktan bahsetme, Karan," diye fısıldadım. "Benim özgürlüğüm senin topraklarının sınırlarına kadar."

"Asi, ben ne zaman bu adama dönmeye başlasam, tekrar toparlayabilmem çok uzun zamanımı alıyor."

Karanlığın üstüne dökülen yıldızlar bir bir yanmaya başladı.

"Sen bana çok yanlış şeyler yapıyorsun," dedi, eli hâlâ elimin üstünde duruyordu. "Bu nasıl bir şey biliyor musun? İdama giderken af çıkması gibi. Genel af hem de. Herkesi kapsıyor. İndiriyorlar seni darağacının ölüm iskemlesinden. Diyorlar ki, ölmeyeceksin, özgürsün. İp önünde asılı duruyor, kapı açık. Sen o kapıdan içeri sızan ışık. Gel de o ipi boynuna geçir şimdi. Üstelik ışıktan da korkarım ben." Göz ucuyla bana baktı, yüzümü tam olarak göremese de gözlerimi görebiliyordu. "Sen bilmezsin. Küçüksün zaten. Çok küçüksün. Küçücüksün. El kadar kız çocuğu... Ben nasıl anlatayım sana böyle deli..." Dişlerini sıktı. "Bin arabaya, küçücüğüm. Soğuk hava."

Öfkesi hâlâ dinmemişti, bir şekilde kendini dizginlemeye çalışıyordu. Kurduğu cümleler büyülüydü, dudaklarından dökülen her bir harfi, gökyüzünde yanan yıldızlar gibi yanar şekilde kalbime yerleştirmiştim. Kalbim sözlerinin gökyüzü, sözleri gökyüzümün yıldızlarıydı.

Arabaya bindiğimizde ısıtıcıyı çalıştırdı, ifadesi hâlâ donuktu, dişlerini gıcırdatıyordu ve aldığım tüm o soğuğa rağmen alnı terliyordu. Kalbinin öfkeyle kaşındığını düşündüm. Tavan lambasını yaktığında gerildiğimi hissettim, bakışları bana dokunmadan yola döndü, tam rahatlamıştım ki o siyahı keskin bakışlar aniden bana çevrildi.

"Sırılsıklam oldun," dedi, sesi mesafeliydi, benden bir şeyleri saklamaya çalışıyordu ama her şey zaten benim gözlerimin önünde olmuştu. "Üşüyor musun?"

Ona bakmadan, "Üşümüyorum," diye fısıldadım.

Direksiyonu kırdı, bakışları hâlâ profilime saplı duruyordu. "Asi?" dedi sorar gibi, sesindeki gerginliği fark ettim.

"Efendim?"

"Yüzüme bakmayacak kadar korkunç mu görüyorsun beni şu an?"

"Hayır," diye karşı çıktım tereddütsüz. "Saçmalama."

"Hâlâ bana bakmıyorsun."

Sertçe yutkunduğumda Karan'ın kaşlarının çatıldığını göz ucuyla da olsa fark ettim. Eli aniden çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çevirdi. Saçlarım geri plana düşünce, yüzüm ortaya serildi. Karan'ın bakışları dondu, ayağı frene öyle sert bastı ki, ikimiz de aynı anda ön tarafa savrulduk, çenem hâlâ parmaklarının arasında duruyordu.

"Bu ne?" dedi kocaman gözlerle yanağıma bakarken. Fondöten akmış mıydı? Gözlerim irileşti, Karan da aynı şekilde irileşmiş siyah gözlerle yanağıma bakıyordu. "Bu nasıl oldu?" diye sordu, sesi sertti, bağırmamak için kendini tuttuğunu son anda fark ettim.

"Ne?" Salağa yatıyordum şu an ama farkındaydım, izi görmüştü, ne yalan uyduracağımı düşünürken vakit kazanmaya çalışıyordum.

"Yanağındaki iz ne?"

"İz mi?" Duraksadım. "Ha, o kadınla kavga ederken olmuştur."

"Ve ben bu izi şimdi görüyorum, öyle mi?" Bana öyle bir baktı ki, ruhumun boğazını kavramış gibi sarsıldım. "O izin şimdi çıkmış olması normal mi sence? O izi benden saklamak için yüzüne bir şey mi sürdün?"

"Karan..."

"Bana cevap ver," dedi, kelimelerin üstüne bir bir basmıştı. "Sana bunu kim yaptı?"

"Damla'nın burnunu bu yüzden..."

"Yalan söyleme!" diye bağırdı şiddetle. "Yalan söyleme bana!"

"Karan..."

"Öğrenirim," dedi dikkatle bana bakarken. "Bana yalan attığını öğrenirsem senin de canını yakarım. O yüzden şimdi söyle. Sana bunu kim yaptı?" Resmen sinirden deliye dönmüştü, kömür siyahı gözlerinin içinden namlusu bana dönük bir silah uzanmıştı.

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde, "Damla'nın yüzünü masaya vurdum," dedim panikle. "Ve müdürün önüne bir sebep sunmadığım gibi..."

"Müdürün." Yüzüne bir canavarın derisi tıpkı oya gibi işlenmeye başladığında ilk kez ondan böyle korktum. "Müdür."

"Karan, açıklamama izin v..."

Karan arabayı çalıştırdı, araba öyle büyük bir hızla ilerliyordu ki, Karan söylediğim hiçbir şeyi duymuyor gibiydi. Dil döküyor, yeminler ediyordum, hatanın bende olduğuna onu inandırmaya çalışıyordum ama boşaydı, delirmişti. Üstelik hata benimdi, belki de bu tokadı gerçekten hak etmiştim. Direksiyonu tutan eline bile sarılmıştım, az daha kaza yapmamıza neden olacaktım ama beni duymuyordu, yokmuşum gibi davranıyordu, sanki arabanın içinde yalnızdı.

Araba gecenin içinde, farlarıyla karanlığı yararak son hızda ilerliyordu. Kalbimde korkunun ayak izleri vardı, damarlarımdaki endişenin pıhtılaşmış cesetleri kanımda yüzüyordu. Araba bir evin önünde durdu, iki katlı evin önünde bir kısmı toprak, diğer kısmı çimenden oluşan bir bahçe vardı. Karan el frenini çekerken koparacak sanmıştım.

"Ahmet!" diye bağırarak indi arabadan, kapıyı öyle sert çarptı ki, arabanın içindeki bedenim de arabayla birlikte titreyip sarsıldı. "Lan, Ahmet!"

Korkuyla kapıyı açıp arkasından koştum. Karan bahçe kapısını sertçe çarparak açtı, demir kapının çıkardığı ses tüm sokağın içinde çınladı. Sokak lambasının turuncu ışığı evin bahçesini aydınlatıyordu, dışarıya açılan kapının hizasındaki duvara yerleştiren pencereden içerinin lambasının yakıldığını gördüm.

Koştum, Karan'a yetişip onun kolunu tuttum, kolunu çekerken resmen beni itmişti ama aldırmadım. "Dur!" dedim korkuyla. "Ne olur, dinle iki dakika!"

"Ahmet!" diye bağırdı Karan, gözü dönmüştü. "Çıksana lan dışarı!"

Ahmet Hoca, yani müdür kapıyı açtı, üstünde bir palto vardı ama paltonun içinde kazak, altında da eşofman olduğunu görebiliyordum. Korku dolu gözlerle ona yaklaşan Karan'a baktı, ardından o bakışlar Karan'ın omzunun üstüne devrildi ve hemen Karan'ın arkasında onun kolunu asılmaya çalışan bana kaydı. "Karan Bey?" dedi, sesi temkinliydi, tehlikede olduğunu anlamıştı.

"Beyini de seni de şuraya yatırır kanırta kanırta sikerim!" diye kükredi Karan, bir kez daha elimi itti ve adamın yüzünün ortasına okkalı bir yumruk indirdi. Yumruğu atarken bükülen dirseği omzuma çarpmıştı, acıyla inledim ve, "Karan!" diye bağırdım. Ahmet Hoca aralık duran kapıdan içeri yığılmıştı. Karan durmadı, adama doğru yürüdü, adam dirseklerinin üstüne abanarak doğruldu ama hâlâ yerdeydi. "Karan Bey!" dedi korkuyla.

"Sülaleni sikerim, sülaleni ipe serer ipin üstünde sikerim," dedi Karan, adamın iki bacağının arasına sert bir tekme geçirdi, kanım donmuştu, dehşet içinde olan biteni izlerken bir yandan da onu durdurmaya çalışıyordum. "Sen hangi hakla benim kızıma vuruyorsun lan, pezevenk dölü?" diye kükredi bir tekme daha atarken.

Ahmet Hoca acı içinde kıvrandı, arkaya doğru sürünmeye çalıştı, portmantonun kenarına tutunduğunda, Karan eğilip Ahmet Hoca'yı paltosunun yakalarından tutarak havaya kaldırdı. "Lütfen dinleyin," dedi Ahmet Hoca, adamcağız korkudan ne yapacağını bilemez durumdaydı, kaşının altında bir yer patlamıştı ve kanamaya başlamıştı.

"Sen ona hangi cüretle vurdun?" diye kükredi bir kez daha. Adamı yakalarından tutup geriye doğru yürüttü, evin içine girdiklerinde arkalarından girdim. Ahmet Hoca evde yalnız mıydı? Korkuyla çevreme bakındım. "Karan!" dedim bir kez daha dinlemeyeceğini bilsem de. "Yalvarırım bırak, benim suçumdu, yemin ederim!"

"İstersen okulu yak ulan!" diye bağırdı Karan adamı sürükleyerek geriye iterken. Koridordaki sehpaya çarptılar, sehpanın üstündeki

yunus balığı biblosu yere düştü ve zeminde parçalara ayrıldı. Karan, Ahmet Hoca'ya kafa attığında dudaklarımdan bir çığlık firar etti. Islak saçlarım yüzüme döküldü.

Ahmet Hoca'nın burnundan kanlar boşalmaya başladı, kan sus çizgisi boyunca kayıyor, dudaklarına yayılıyordu. Dehşet içinde bir kez daha Karan'ın koluna yapıştım, onun için o kadar kuvvetsizdim ki, tek bir hamleyle beni geri püskürtebiliyordu. Öyle de olmuştu.

Karan'ın siyah saçları sırılsıklamdı, su, saçlarının uçlarından şakaklarına doğru kayıyordu. Gözlerindeki öfkeyi gördüm, gözlerinde ölülerin su içtiği bir kuyu vardı sanki. Ahmet Hoca'nın yüzündeki yara izleri gitgide daha da çoğalıyordu. Karan adamın kafasını duvara çarpacak şekilde adamı itti. "Ölünü dirini sikerim senin, orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Hangi elinle vurdun ona, göster bana!"

Kanın metalik kokusu midemi allak bullak etmişti. Karan durmadı, adamın suratına bir yumruk daha indirdi, parmak boğumlarına sinen kanı görünce, "Lütfen!" diye bağırdım. "Onu öldüreceksin!"

"Çok pişman oldum yaptıktan sonra," dedi Ahmet Hoca titreyerek. Gözlerini güçlükle açtı, karşısında duran öfkeden deliye dönmüş adama baktıktan sonra, "O benim öğrencim," diye fısıldadı. "Onun canını yakmak ister miyim hiç ben? Ama çok sayg..." Karan, Ahmet Hoca'nın konuşmasına fırsat vermedi, adamı ensesinden yakaladı ve yan çevirdi, yüzünü sertçe duvara vurduğunda, beyaz boyanın yüzeyi Ahmet Hoca'nın kanıyla damgalandı.

Bu görüntü, zihnimde bir delik açılmasına sebep oldu. Dehşet içinde duvardaki kan lekesine baktım, geri adım attım ve ellerimle ağzımı örttüm, onu ne kadar çekersem çekeyim, bir türlü adamdan uzaklaştıramıyordum. Şu an nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Böyle olmaması gerekiyordu, tüm bunların yaşanmaması gerekiyordu. Zihnimde arkası kesilmeyen açık oturumlar başlıyor, hiçbiri sonlanmadan yarıda kesilerek ortalarında duran masa Karan'ın büyük avuçlarından dökülen kanlı yumruklarla parçalara ayrılıyordu.

Karan kana susamış bir yırtıcı edasıyla adamın yanağını duvara sürterek adamı yürüttü, iki kez daha kafası ile yanağının birleştiği yeri duvara çarptı. Ahmet Hoca artık olayın şokuna girmişti, acıdan sesini bile çıkaramıyordu, kısık kısık inlediğini duyabiliyordum.

"Onu öldüreceksin," diyebildim.

Ahmet Hoca yere düştü, bakışlarım ona kaydı, yerde sefil bir durumda öylece soluklanıyordu. Karan bakışlarını koridorun diğer ucu-

na çevirdi, gözlerindeki karanlık ifade keskinleşti. Koridorun sonunu izlerken bir tekme daha salladı, bu tekme Ahmet Hoca'nın kaburga kemiklerine çarpmıştı. Köşeye geçen şeytan, Karan'ı izliyor olsaydı, muhtemelen yavaşça oradan sıvışır, Karan'ın gazabından korkardı.

"Hangi elini kullanıyorsun?" diye sordu Karan, sesi karanlıktı, sesinde karanlıkta açık olan tüm gözleri hedef alan yarasalar vardı. Şu an adamın gözlerini oyabilirdi, onu bir yarasadan ayıran tek şey sert yumrukları ve acımasız tekmeleriydi.

Ahmet Hoca cevap vermedi, acılar içinde kıvranıyordu. Gözüm bir kez daha duvardaki ize kaydı. Karan'ın öfkesi dinmemiş, daha da alev almıştı. Adamı ensesinden tuttu ama kaldırmadı, Ahmet Hoca'yı sürüklemeye başladı. Dehşet dolu bir çığlık attım ama Karan bunu önemsemedi. Adam resmen bir kukla gibi yerde sürükleniyordu. Dizlerinin üstündeydi ve cansız gibi duruyordu.

Karan, adamı koridorun sonuna kadar sürükledi, koridorun sonundaki kapıyı açtı ve adamı içeri doğru fırlattı. Hırslı bir şekilde kapıdan içeri girdi, burası mutfaktı, bir kez daha Karan'ın kolunu yakaladım. "Bırak," diyebildim, soluk alamıyordum, kanın kokusu çok iğrenç gelmeye başlamıştı. Burnumun kemerini sıkıp kokuyu yok saymaya çalıştım, sanki koku ağzımın içine giriyor ve onu solumam için bana bıçak çekiyordu.

"Hangi elin olduğunu göster bana." Acımasız gözlerle üstten üstten adama baktı. "Sağ mı, sol mu?"

"Karan," diye mırıldandım, kusacaktım, hissediyordum.

"Hangi elinle benim kızıma vurdun, söyle."

"Karan Bey..."

Karan, Ahmet Hoca'yı kenarlarda duran seyrek saçlarından tutarak doğrulttu, adam dizlerinin üstünde oturdu. Mutfak masası hemen önlerinde duruyordu. Karan, Ahmet Hoca'nın ellerini yakaladı ve mutfak masasının yüzeyine avuçları tavana bakacak şekilde koydu.

"Hangisi?" dedi, sesi demire ateş basılmış gibiydi.

Ahmet Hoca hırıltılı bir nefes aldı, burnundan ve ağzından kanlar akıyordu, gözleri şişmişti, yüzünde de şişlikler vardı.

"Hangi elin olduğunu söylemeyeceksin demek," dedi Karan ruhsuz bir sesle. "Peki, nasıl istersen."

Bakışlarım Karan'a kaydı, gözlerine çöken karanlığın tonu bu kez çok farklıydı. Köşede çaresizce yaptıklarını izliyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. İçinde saklanan o adam, çoktan zincirlerini kırmıştı.

Karan mutfak masasının üstünde duran ekmek bıçağına baktığında, yaratıcıya bunun olmaması için yalvaracaktım. "Karan," dedim temkinli gözlerle. Bakışları hâlâ bıçaktaydı, Ahmet Hoca her şeyden uzak öylece soluk almaya çalışıyordu. "Karan." Sesimde uyarı vardı ama Karan yaptı, bıçağı kavradı. "Karan!"

Bıçağı öyle hızlı bir şekilde adamın sağ eline sapladı ki, kanın fışkırışını gördüm. Dizlerimin üstüne çöktüm ve atabileceğim en kuvvetli çığlığı attım, çevrede bu ev dışında neredeyse hiç ev olmadığı için çığlığım sadece üçümüzün zihnine serilmişti. Bıçak, Ahmet Hoca'nın elinin avucundan girip, arkasından çıktı ve masanın yüzeyine kadar saplandı.

Ahmet Hoca çığlık attı, bu çığlık benim çığlığıma karıştı, saçlarımı yolduğumu fark ettiğimde Karan aynı bıçağı bu kez diğer ele sapladı. "Hay aksi," dedi bıçağı sapladıktan sonra. "Bak, söylemedin, ikisinden de oldun. Oldu mu şimdi?"

Bıçağı ikinci olarak sapladığı sağ elden çıkarmadı. Olduğum yerde iki büklüm oldum, kana bakmamaya çalışsam da, bakışlarım kızıl bir nehri anımsatan uğursuz sıvıya takılıyordu. Kafamın içindeki her şey susmuştu, diğer Merve susmuştu, düşüncelerim susmuştu, midem bulanıyordu.

Karan geri çekildi, yere yığılmış, avuçlarını zemine yaslamış öylece onun ayaklarını izliyordum. Mutfağın tavanında yanan sarı ampule bir sinek çarpıp duruyordu. Ahmet Hoca'nın iniltilerini duymamaya çalışıyordum, sineğin ampule çarparken çıkarttığı sese odaklanmıştım.

Bu yalnızca bir rüya olmalıydı.

Rüya olmasını diliyordum.

Bir sıvı sesi duydum, ardından Ahmet Hoca'nın acı çığlığını. Kafamı kaldırdım, saçlarım yüzünü örtmüştü, saç tellerimin yarattığı siyah parmaklıkların arasından onlara baktım. Karan, adamın parmaklarına bir şey döküyordu. Bir yağ. Yanıcı bir madde. O şişeyi gördüğüm an tanımıştım, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Hangi elin, son kez soruyorum."

Ahmet Hoca titriyordu, ağzını açacak hali yoktu. "Sağ," diyebildi, sesi bulanık bir su gibiydi. Karan'ın bakışları karanlık tarafından yutuldu.

"Ona vurdun," dedi ruhsuz bir sesle. "Benim kızıma."

"Karan..."

Tepki veremiyordum.

Karan elini pantolonun cebine attı, cebinden çakmağı çıkardı, mutfak masasının üstünde kanın yarattığı bir göl vardı, küçük şıp şıp ses-

lerini dinledim, kan mutfak masasından zemine doğru akıyordu. Bir süre sonra kanın yanına bir de yağ eklendi, yağ da aynı şekilde zemine damlamaya başladı.

Şıp. Şıp. Şıp.

Zihnimin pusulası kırılmıştı. Çakmağın ateşi püskürten zehirli sesini duydum, dünya dört bir yanından çatlaklara ayrılarak parçalanmaya başladı, her bir parça uzayda asılı duran bir yıldıza çarptı. Korkuyla gözlerimi kırpıştırdım. Ve ateş, yağın kızdırdığı kanlı ele sıçradı.

Ahmet Hoca'nın sağ eli cayır cayır yanmaya başladı.

Korku dolu çığlığım kelimelerin üstünde devinerek onları parçaladı. Artık söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Midemin içinde endişe kurtçukları vardı, zihnimde bir salyangozun yapışkan ayak izlerinin çizdiği beyaz, mide bulandırıcı izleri görebiliyordum. Kusmak istiyordum. Karan'ın bakışları usulca omzunun üstünden bana doğru uzandı. Göz göze geldiğimizde, karşımda duran adamı tanımıyordum.

"Sana demiştim," dedi ruhsuz gözlerle bana bakarken. Ahmet Hoca'nın cayır cayır yanan sağ eline baktım, ateş diğer eline sıçrar mıydı? Karan bana bakıyordu. Ahmet Hoca'nın çığlıklarına dayanamadım ve ayağa kalkmaya çalışırken iki kez yere düştüm, Karan beni izliyordu. Karan, bir adamın ellerini yakıyordu.

O kötü bir adam değildi, peki neden bunu yapıyordu?

Karan gerçekten bana karşı saplantılı mıydı?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. Yutkundum, boğazıma harfler battı. Uzaklaşmak, kaçmak istiyordum. Karan, sürahinin içindeki suyu adamın yanan eline bir çırpıda döktü, bakamadım, ama cızırtı sesini duydum, çıkışa doğru koşmaya başladım. "Asi," dediğini duydum arkamdan ama duramadım. Koşmaya devam ettim. Koridorun duvarlarına çarpıyordum, önüme gelen her şeyi yıkıyordum. Sehpa yere devrildi, açık duran dış kapıya doğru koştum ve kendimi bahçeye attım. Kafamı kaldırdım, şimdiden soluk soluğa kalmıştım. Çevremi izledim, hiçbir hareketlilik yoktu.

Soğuk bir rüzgâr esti, yağmur atıştırmaya devam ediyordu. Karanlıktı. Sokak lambalarının ışığının altında gizlenebileceğim, kendimi saklayabileceğim hiçbir yer yoktu. Bahçenin dışına doğru koşmaya başladım. Ayaklarımın altında ezilen çimenler, topraklar sanki köklerinden bana doğru korkunç eller uzatıyor, bacaklarımı yakalayıp adımlarıma engel olmaya çalışıyordu. Korkuyordum. Kalbimde, zihnimde, ruhumda, koştuğum yolda, aldığım nefeste, her yerde dehşet vardı. İnanmak

istemiyordum. Öfkenin onu bu denli kontrolsüz bir adam kılmasına inanmayı zerre istemiyordum. Kabullenemiyordum.

Yüzümü boydan boya yıkayan gözyaşlarını elimin tersiyle silerek koşmaya devam ettim. Boş araziye girdim; çamurlaşan toprak, ayaklarımı içine emmek istiyor gibi vakumluyordu. Saçlarım yüzüme, alnıma yapışmıştı ve soğuğa rağmen kan ter içinde kalmıştım. Ateşin kaynağına ulaşmış biri için yangını başlatmak zor değildi, yangın yerinden kaçan bedenimdi, ruhum orada kalmıştı.

Uzun zaman önce soğuduğunu sandığım kalbim alev alevdi. Yanaklarımın kızardığını biliyordum, dudaklarımın arasından dökülen her nefes, gerisinde soğuğun beyaz bir vurgunu andıran buharını bırakıyordu. Karan. Benim sığındığım adam. İsminin gölgesi bile ruhumun üstüne devriliyor, zihnimde bir ihtilal başlatıyordu.

Soğuktu ama yanıyordum. Üşüyordum ama sıcaktı.

Zihnimin kıyılarına vurup, düşüncelerimin kumlarını darmaduman eden her neyse, şu an kaçmam gerektiğini fısıldıyordu. Ben Karan'dan değil, kendimden kaçıyordum. Kendi ayağıma takıldım, dizlerimin üstüne yere düştüğümde, avuçlarımı yere siper ettim. Toprağa batan avuçlarım, ıslanarak çamurlaşmış toprağın içine battı, gömüldü.

Yağmur gitgide şiddetini arttırıyor, saçlarıma tutunarak onları ağırlaştıran yağmur taneleri bedenimi de aynı şekilde yağmalıyordu. Uzun tırnaklarımın bekçiliğini yapan ince kemikli parmaklarımı avuçlarımın içine bastırdım. Kendimi tutamadım, öğürdüm, kustukça midem daha çok bulanıyordu. Boğazım kazınıp acıyana kadar öğürmeyi sürdürdüm, artık kusmuyor, yalnızca öğürüyordum.

Ferit Çakıl'dan nefret ettiğimi düşündüm, bir bakıma her şeyin sorumlusu olarak onu görüyordum. Karan'ın öfkesi saklandığı mahzenden çıkarılmıştı, zincirlerini kopartmıştı, korkunç bir boyuta ulaşacağını düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

Yaptığı şey caniceydi.

Öksürerek kafamı kaldırıp ileriye baktım. İleride otoban vardı, arabaların far ışıkları bir yanıyor, bir sönüyor, karanlıkta parlayıp yok oluyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım, başım dönüyordu. Gözyaşlarımın yanağımı ısırarak inmeye devam ettiğinin, farkında olmadan hıçkırdığımda farkına vardım. Yanan bir adamın eliydi ama ben hâlâ Karan'ın başının belaya girip girmeyeceği konusunda düşünebiliyor, zihnimi işgal eden dehşetin yanına onu düşünmekten kendini alamayan hislerimi sıkıştırabiliyordum.

Arazinin sonunda, otobanın karşısında orman vardı. Oraya kadar zorlanarak da olsa yürümeye başladım, bir elim diğer kolumun dirseğindeydi, dirseğimi belli belirsiz sıkıyor, pek de sağlam olmayan adımlar atarak yürüyordum.

Dirseğini tuttuğum kolumu büktüm, elimi ağzıma götürdüm, acı acı öksürdüm. Ağzıma zehirli bir tat geliyordu. Bakışlarım sık sık omzumun üstünden arkaya kayıyor, geriye bakarak Karan'ın gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Orada biraz daha kalsam, kafayı yiyebilirdim, bunu biliyordum. Dört bir yanım düşünceler ve gölgeler tarafından kuşatılmış gibiydi.

Zorla karşıdan karşıya geçtim, gövdesi geniş, yaşlı bir ağacın önünde durduğumda sırtımı o ağaca yasladım, yağmur bu ağacın altındayken beni ıslatamıyordu. Kollarımı birbirine doladım, parmaklarımı dirseklerime bastırdım ve sırtımı tamamen ağaca yaslayıp kayarak yere oturdum. Okul pantolonumun dizlerinde çamur lekeleri vardı, aynı çamur lekeleri uzun, siyah saçlarımın uçlarını da kirletmişti.

Diğer Merve, *"Yaptığını beğendin mi?"* diye fısıldadı, sesi ormanın içinden geliyor gibiydi ama zihnimin bir köşesinden seslendiğini biliyordum. Ürperdim, yağmurun sesini dinlerken onu duymamaya çalıştım ama bu kez ısrarcıydı. *"Senin yüzünden o zavallı adamcağıza bunu yaptı. Kendini suçlu hissedecek."*

Diğer Merve'nin acımasız cümlelerini duymak istemiyordum ama susmuyordu. Ellerimi kulaklarıma götürüp avuç içlerimi kulaklarıma bastırdım, gözlerimi sıkıca yumdum, gözlerim cayır cayır yanıyordu, ıslak kirpiklerim birbirine girdi. "Ben bir şey yapmadım," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Yalvarırım, sus."

Tüm bu olanlar içime lav dökülüyormuş gibi beni yakarken, *"Artık onu istemediğini düşünecek,"* dedi şiddetle. *"Onu istiyor musun, Asi?"*

Dönüştüğü şeyi kendi gözlerimle görmüştüm, ondan korkmuş muydum? Belki. Onu istiyor muydum? Evet. Başımı ağacın gövdesine yasladım, kendimi ruhen dağılmış hissediyordum ama fiziksel olarak da dışarıdan pek iç açıcı bir görüntü sergilemediğime emindim. Ağzımda öğürdüğüm safranın acı tadı, zihnimde kan, ateş ve Karan vardı.

Gökyüzü yere çakılmış, yer cehennemin yedinci katına düşmüştü sanki.

Omuzlarımda anlamlandıramadığım bir yük vardı, ona yardım etmek istiyordum ama benim de yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. *"O babam gibi değil,"* dedi diğer Merve, elindeki oyuncak ayının

pamukları tıpkı saç gibi yere dökülmüştü, yüzünü buruşturup hoşnutsuz bir şekilde yere çömeldi, oyuncağının pamuktan bozma iç organlarını topladı ve onları sökük olan yerden içeri tıkıştırdı. *"O kötü biri değil."* Kafasını kaldırıp bana baktı, ona bakıp bakmadığımı merak ediyordu. *"Kötü olsa böyle hisseder miydik hiç?"*

"Hissetmezdik," diye fısıldadım, bedenim titriyordu. Başıma kramp gibi bir acı saplanmıştı, beynim uyuştu.

"Ondan kaçma," dedi diğer Merve. *"Ondan başka çaremiz yok."*

"Ondan kaçmıyorum," diye fısıldadım, uyku bastırmaya başlamıştı. "Ondan başka çarem yok."

"Ondan başka," dedi diğer Merve gözleri dolarken. "Kimsemiz yok."

Uyku beni içine çekiyordu, bedenim üşüyordu, gözlerimden yaşlar akıyordu. Kirpiklerim usul usul kısıldı, göz kapaklarım gözlerimin üstünü örtmeye başladı. Burnumdan verdiğim sıcak nefes buz tutan dudaklarımın üstüne akıp, dudaklarımı sızlatıyordu. Tanıdık bir sıcaklık bedenime ayazını çarpana dek çekildiğim kara kuyuda yapayalnız bekledim. Uyudum.

17. BÖLÜM: RÜZGÂRGÜLÜ

Geleceğin temeli geceleri atılırdı.

Tüm hayaller, kafanı yastığa koyduğun zaman kurulurdu. Yastığa izini bırakan kafanın içinde taşıdığın zihin, bir hayalin sığınağı da olabilirdi, bir acının da. Zihinlerimiz bulanıktı, bulanık zihinlerimizin içinde duru kalmayı başarmış düşünceler tarafından birçok kez yaralanmıştık.

Zihnimize devrilen iç seslerimizin bitmek bilmeyen kavgaları, her seferinde sapı kırmızı bir baltayla zihnimizi, kafatasımızı parçalıyordu. Her bir balta darbesi, düşüncelerin bölünerek çoğalmasına neden oluyordu.

Kafamın içinde bir karmaşa vardı. Suyun zemine damlarken çıkarttığı sesi duyuyordum. Kontrplağın üstüne yağan yağmurun sesi miydi bu? Yoksa bir musluktan sızan su ızgaralara mı düşüyordu? Alnım yanıyordu, yalnızca alnım değil, tüm bedenim yanıyordu. Huzursuz bir hisle dudaklarımı birbirine bastırdım, dudaklarım çatlamıştı. Bedenimde bir ağrı vardı, ben gözlerimi açmaya çalıştıkça ağrı uyanmaya başlıyordu. Yavaşça gözlerimi aralamayı başardım, odağıma altında yattığım beyaz tavan girdi. Saçlarım yastığın üstüne serilmişti.

"Uyandın," dedi tanıdık bir ses. Gözlerimi kırpıştırdım, bakışlarım yavaşça sesin geldiği yöne doğru hareket etti. Billur yatağın ucunda oturuyordu. Kızıl saçlarını tepeden dağınık bir şekilde toplamıştı, yanaklarının kenarlarından birkaç saç teli sarkıyordu. Üstünde siyah, askılı bir badi vardı. İçerisinin sıcak olduğunu biliyordum ama üşüyordum. Billur elinin tersiyle alnımı yokladı. "Ateşin düşmüş."

"Ne?" Sesim çatlaktı, öksürdüm, öksürürken boğazım kazındı. "Ne oldu ki?"

"Karan seni eve getirdiğinde ateşler içindeydin," dedi kuru bir sesle. "Doktor falan geldi. Bir an havale geçirdiğini sandım, yemin ederim çok korktum."

Beni eve Karan mı getirmişti? Nasıl bulmuştu? O neredeydi? Ahmet Hoca'ya ne olmuştu? Kaşlarım çatıldı, neredeyse boğazıma kadar battaniyenin içine batmıştım. "Ateşi olan bir insanın üstüne battaniye mi serdiniz?" Buz gibi olan parmaklarımı karnıma bastırdım, karnımın çıplak olduğunu fark ettim.

"Doktor üstündekileri çıkarmamızı, sonra da seni örtmemizi istedi, üstündeki battaniye incecik." Billur'un kavisli kaşları çatıldı. "Bu hale nasıl geldiğini anlatacak mısın?"

Aklıma olanlar gelince kıvranacak gibi hissettim. "Karan nerede?" diye sordum ifadesiz bir sesle.

"Gitti."

Ona öylece baktım.

"Bakma öyle," diye homurdandı. "İyi olduğunu kendi gözleriyle görene kadar başında bekledi. Yemin ederim."

Sormaya dilim varmasa da, başının belaya girip girmediğini çok merak ediyordum. Komodinin üstünde duran cep telefonuma baktım, Billur telefonuma baktığımı fark edince telefonu alıp bana uzattı. Telefonun kapalı olduğunu hatırlayınca, "Kapanmıştı," dedim kısık bir sesle. "Şarj etmem gerekiyor."

"Ben hallederim. Senin biraz daha dinlenmen gerekiyor."

Duraksadım. "Ben kaç saattir yatıyorum?"

"Dün geceden beri yatıyorsun," dedi sakin bir sesle.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. "Ne?" Yattığım yerden doğrularak kalktım, sırtımı yatak başlığına yasladım. "Hiç uyanmadan?"

"Bir şeyler sayıkladın," dedi Billur donuk bir sesle. "Öyle işte."

Sayıkladığım şeylerin içeriğini sormaya korkuyordum. Billur'un ifadesine bakılacak olursa, duymak isteyeceğim şeyler de değildi zaten. Sessiz kaldım, Billur da bu sessizliğe sadık kaldı ve gözlerimizi farklı noktalara çevirdik.

"Telefonum dünden beri kapalı yani..."

"Defne geldi sen uyurken," dedi. "Okulda çıkan olayı anlattı bana. O yanağının hesabını sormayacağım sana ama eğer yapan o estetik gü-

zeliyse, onu parçalarım. Hoş, hiçbir plastik cerrahı onu bir şeye benzetemez. Allah vurmuş ona vuracağı darbeyi."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Burnu kırılmış," dedim. "Ciddi ciddi estetik müdahale yapılacakmış."

"İstese seni mahkemelerde süründürebilir," diye dalga geçti Billur. "Ama hâkim onun burnunun ilk halini görürse, kesin seni tebrik eder ve sana teşekkür etmesi gerektiğini söyler..."

"Bak bak, gıybetlere bak," diyerek girdi Bedirhan içeri. Hızla battaniyeyi üstüme çektim. Elinde bir tepsi, tepsinin içinde beyaz bir kâse vardı. Kâsenin içinden beyaz buhar tütüyordu. Tavuk bulyonun kokusunu alınca yüzümü ekşittim. "Hiç buruşturup babaanne götüne benzetme o suratını," diye çemkirdi Bedirhan. "Yiyeceksin bu zıkkımı, vileda sopası." Bana pis pis baktı. "Yiyeceksin, duydun mu? Yiyeceksin. Yiyeceksin." Büyücü edasıyla kötü bir kahkaha attı. "Yiyeeeceeeksiiiiin!"

Billur da ben de ona düz düz baktık.

"Tükürüğüm şifan olsun," dedi Bedirhan ağzını kâseye yanaştırarak.

"Ya iğrençleşme!" diye cırladı Billur. "Pislik ya."

"Sensin pislik, mikrop!"

"Bakteri."

"Tifo."

"Hepatit B."

"Deli dana."

"AIDS."

"Hiii!" diye bağırdı Bedirhan. "Evlerden ırak!"

"Ne oldu? Hastalık taşıyan kadınlarla mı düşüp kalkıyorsun?" Billur sinirli bir şekilde Bedirhan'a bakınca, Bedirhan duraksadı, gözlerini kıstı.

"Her kadını altına alacak tip var mı bende?" diye sordu kalın bir sesle. Sonra yumuşadı. "Seçiciyim ben, tatlım."

Billur'un kıpkırmızı olduğunu gördüm, Bedirhan sinsice sırıttı. Onlara far görmüş tavşan gibi baktım. Bedirhan elindeki tepsiyi battaniyenin örttüğü dizlerimin üstüne koydu. "Bu çorbayı içmezsen, tuvalet terliğiyle dövmeye gelirim seni."

Önce önümdeki tavuk bulyon kokan çorbaya, sonra da Bedirhan'a baktım. Şu an hiç mutlu değildim. "Bakma öyle ölü balık gibi," dedi Bedirhan. "Ben mi içireceğim bir de? Kaşık falan nasıl kullanılır biliyorsundur herhâlde? Ay yoksa sen kâseyi, çanak gibi avuçlayıp ağzına dayamayı mı düşünüyorsun? Höpürdet, tam olsun."

"Midem bulanıyor."

"Sakın ola ki ağzından ya da herhangi bir yerinden çıkacak olan pis sıvıyı, iğrenç atığı benim çarşaflarıma bulaştırayım deme. Yemin ederim klorakla dezenfekte ederim seni."

Elime kaşığı aldım, çünkü almasaydım muhtemelen kaşığı ağzıma sokmaya çalışırken beni boğacak bir adet Bedirhan hemen dibime sokulmuş, dikkatli gözlerle bana bakıyordu. Sanki dibime girmiş olması yetmemiş gibi bir de gözlerini sinsice kısmıştı. Utanmasa büyüteç alacak öyle bakacaktı. Billur ayağa kalktı. Zorlanarak da olsa çorbadan birkaç yudum içtim, bulantım biraz olsun hafiflemişti ama ağzımın içinde hâlâ acı bir tat geziniyordu.

Kan ve ateşin resmi sanki zihnime çizilmişti.

Aklım fikrim Karan'daydı. Babasını gördükten sonra değişen ruh hali, öfkesini kusarkenki korkunç gölgesi aklımın ucundan çıkmıyordu. Nasıl bir şeyle savaştığını az çok tahmin edebiliyordum.

Bedirhan, "Yaşar Bey geldi bugün salona," dedi Billur'a bakarak. "Kızıl Cehennem de gördü."

"Evet." Billur huzursuz bir şekilde sırtını duvara yasladı. "Moruğun babalığı Fethiye sınırları içinde diye moruk bayağı gergin. Büyük boy moruk, bizim moruk gergin diye çok endişeleniyor. Tersi pismiş seninkinin."

Tersinin pis olduğunu gözlerimle görmüştüm. Ahmet Hoca mümkün değil o okulda nefes almama izin bile vermezdi. Acaba Karan yaptığından dolayı pişman olmuş muydu? Karan inançları olan bir adamdı, bir şeylerin vebali altında ezilmesini istemiyordum. Kaşlarım çatıldı. "Yaşar Bey çok üzgün," dedi Bedirhan ciddileşerek. "Adamcağız zaten yaşlı, bir de bu şeylere kafasını yoruyor, hastalanacak."

"Büyük boy moruğu çok seviyorum ya," dedi Billur. "Şimdi bir de orta boy moruk gelmiş, küçük boy moruğun babası... Acaba o nasıl biri?" Billur'a cins cins baktım. "Ne?" Dudak büzdü. "İyi be, kızma hemen, buzlarına kafa attığımın kızı."

"Öf yılışmayın birbirinize be," diye homurdandı Bedirhan. "Kız, görüyorum, yarım saattir üç kaşık aldın o çorbadan. Çivi gibi oldu be çorba. Nankör kedi, iç şu çorbayı..." Durdu. "Nankör kedi..." diye mırıldandıktan sonra gözlerini kocaman açtı. "Allah canımı almasın, ömrüme ömürler katsın! Kız, kediyi çişe kakaya hiç çıkarmadık bugün! Hayvan içine doğru sıçacak, içine doğru sıçamazsa da, kesin salonuma sıçar! Ay içine sıçsın!" Bedirhan hızla oturduğu yerden kalkıp kapıya koştu, odadan çıkarken söylenmeye devam ediyordu.

"O kadar tuhaf bir adam ki..." Billur kollarını göğsünün üstünde topladı. "Onu anlayamıyorum ama anlayamamayı da seviyorum. Beni güldürüyor."

"Seni yalnızca güldürüyor mu?"

Billur'un bakışları yüzüme odaklandı. "Ne?"

"Hiç." Tepsiyi komodinin üstüne koyduktan sonra, "Sakladığı bir şey olduğunu göremiyor musun?" diye sordum. "Kendinden kaçıyor sanki."

Billur başını yavaşça salladı, bakışları dalgındı. "Bir hikâyesi var bence," dedi kısık bir sesle. "Herkesin bir hikâyesi vardır."

"Bedirhan'ın hikâyesi biraz derin gibi."

"Evet, öyle gibi," dedi. "Bilmiyorum."

Battaniyeyi üstümden attım, üstümde yalnızca iç çamaşırları vardı ama zaten beni soyan büyük ihtimalle Billur olduğu için bu kez utanmamaya çalıştım. Billur çekindiğimi fark etmiş gibi gözlerini farklı yöne çevirdi. Bir duş almış, sıcak suyla tazelenmiştim, Karan'ın yanına gitmeyi istiyordum, onu görmeye ihtiyaç duyuyordum ve ne durumda olduğunu merak ediyordum.

Billur başta karşı çıkmıştı, bunun doğru bir fikir olmadığını savunmuştu ama ben onu dinlemedim, Bedirhan benim tarafıma geçmiş, Billur'u susturmayı başarmıştı. Kendimi bir taksinin içinde bulduğumda saat gecenin on biriydi, dışarıda yağmur bir an olsun dinmemişti.

Aslında ona giderken kafamda soru işaretleri, kalbimde korku ve zihnimde de bir karmaşa vardı. Telefonumu şarj etmek için evde bırakmıştım, Bedirhan bana atölyenin tam adresini vermişti, Karan'ın atölyede olduğundan adım kadar emindim, araba gecenin içini parçalayarak ilerlerken, taksici tek kelime etmiyordu. Bunu sevmiştim. Diyalog kurmaya çalışan yabancılara katlanamıyordum. Taksi, Karagözler'e girdiğinde bacak kaslarımın kasıldığını hissettim, taksinin silecekleri, ön camı yıkayan yağmurun suyunu sıçratarak temizledi. Çok sürmeden yağmur suyu tekrar ön camı yıkadı.

Atölyenin önünde durduğumuzda ücreti ödedim, Bedirhan'ın elime iliştirdiği şeffaf renkli şemsiyeyi açıp altına saklandım, yağmur şiddetini arttırmıştı. Spor ayakkabıların içindeki ayaklarımın sırılsıklam olduğunu hissedince yüzümü buruşturdum, botlarım kullanılamaz halde olduğu için ayaklarıma gelişigüzel bir şekilde bu spor ayakkabıları geçirmiştim. Taksinin tekerlekleri dönünce arkamda kalan su birikintisi pantolonumun paçalarına sıçradı. "Öf!" diye homurdandım. Hızlıca yo-

kuşu tırmandım, yokuş aşağı akan yağmurun suyu o kadar şiddetliydi ki, hayret etmiştim. Fethiye belki de en çetin kışını geçiriyordu.

Atölyenin bahçesinden içeri girdim. Tüm ışıklar kapalıydı, bir an burada olmadığını düşündüm ama içimden bir his, onun burada, bu atölyenin içinde nefes aldığını fısıldıyordu. Sağlam, kendimden emin adımlarla atölyenin kapısını vurdum. Bir kez... İki kez... Ama Karan kapıyı açmadı.

Elim kapının kulpuna uzandı, bir şansım olsun istedim. Yağmurun söndürdüğü yıldızlardan, şans diledim. Kapının kulpunu çevirmemle, kapının tok bir ses çıkararak açılması bir oldu. Elimdeki şemsiyeyi kenara bıraktım, kapının aralığından içeri baktım. Hafif bir mum ışığı duvarlara dev gölgeler resmediyordu. Koridorda yanan mumun sızdırdığı zayıf ışığını takip ederek içeri girdim. Temiz yerleri ayakkabımdaki çamura bulamak istemiyordum. Önce spor ayakkabılarımı, sonra da nemli çoraplarımı çıkarttım. Küçük, suçlu bir kız çocuğu gibi çıplak parmak uçlarımın üstünde yükseldim. Kapıyı çok yavaş kapatmıştım, yağmurun şiddetli sesinden kapının açılma ve kapanma sesini duyabilmesinin olasılığı yoktu.

Ondan korktuğumu düşünmesinden ölesiye korkuyordum.

Ama ondan da korkuyordum.

Bir duvarı komple cam olan odanın aralık duran kapısından içeri baktığımda onu gördüm. Üstünde hiçbir şey yoktu, yere çökmüştü, bir dizi zemine dayalı duruyordu ve çıplak sırtına yağmurun gölgeleri devriliyordu. İçerisi koridorun aksine zifiri karanlıktı. Suyun sesini duydum, bakışlarım yavaşça yere kaydı. Elindeki fırçayı suya batırmıştı, su, fırçanın ucundan akan boyanın rengiyle anında bulanıklaştı. Karan fırçayı sudan çıkardı, fırçanın ucundaki suyu iki parmağının arasına alıp sıktı, birkaç damla yere serildi.

"Nereden buradasın?" Sesi buz gibiydi, cansızdı, yere düşen harflerin kanı zemini ıslattı.

İrkildim.

Bakışları yavaşça çıplak omzunun üstünden kayarak bana uzandı. "Korktuğun bir hastalığın kapısını çalacak kadar canına mı susadın?" Bana boş boş baktı.

"Canıma susadım." Duraksadım, bakışlarımız gecenin hiçliğinin kollarında bir aradaydı. Karan ayağa kalktı, yüzünü bana doğru döndü ve dikkatle yüzüme baktı.

"Sen benden kaçmadın mı?"

"Hayır," diye itiraz ettim. "Senden kaçmadım."

"Gözlerinin önünde birinin elini yaktım," dedi hiç düşünmeden, ruhsuz bir sesle. "Yakmadan önce kan akıttım."

Dişlerimi sıktım. "Sen benim için cennet gibisin," dedim kendimi tutamayarak, kısık sesim odanın boşluğunda öyle yüksek çıkmıştı ki. "Senin ellerinde kan yok, buna inanmam ben, gözümle görsem de inanmam."

Karan ürpertici bir şekilde gülümsedi.

"Kan ilk kez cennette akıtılmış, biliyor musun?" Sorusu, geceyi ikiye bölen bir bıçak gibi deşti içimi. "Kan ilk kez cennette akıtıldı."

Bana karanlığı hissettirdi.

Tedavi yolu yoktu, bunu bana göstermişti. Savunmasız bir şekilde onun karşısında öylece dikilirken sakat bırakılmış merhametinin kanatları bana açılsın istiyordum. Sanki ben o kar küresinin içinde yaşayan balerindim ve o her sarsıntıda üstüme yağan kardı. Kelimelerim ona bu kadar üşüyorken, tenim nasıl böyle yanardı? Gecenin en sessiz köşesinde çığlık atan gökyüzüydü. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya başladığında, hâlâ olduğum yerde öylece onu izliyordum. Duvarı kaplayan camdan hızla kayan yağmur damlalarının gölgeleri zemine devriliyordu.

Benim topraklarımda acının meyveleri yetişiyordu. Çevremdekilerin ektiği fakat benim sulayarak büyüttüğüm, ardından da hasat edip bir köşeye çekilerek ruhumu doyurduğum acının meyvelerinin çürük tadını unutmamın imkânı yoktu. Seni besleyip büyüten, zamanı geldiğinde seni öldürecek olan o zehir bile olsa, üzerinde hakkı vardı. Bakışlarım yavaşça çıplak ayaklarıma kaydı, ellerimi yavaşça havaya kaldırdım ve avuçlarımı açtım, artık gördüğüm tek şey avuçlarımdaki çizgilerdi. Çizgilerin üstüne yağmurun ve karanlığın gölgeleri devrilmişti.

Sanki gölgeleri üstüne örten o çizgilerin içinde olmam gereken kişi olmaya çalışırken feda ettiğim bir hayat vardı. Bu feda ettiğim hayat, eskiden bana bir şeyler ifade ederdi, şimdi ise baktığımda tek gördüğüm çürümüş bir cesetti, yalnızca öldürülmüş bir zat. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Tedavi yolumuz yok," dedi, sesi güneşin altında pişmiş bir toprak kadar kuruydu.

Kaşlarımı çattım, dışarıda yağan yağmurun sesi, içeride atan kalbimin sesini bastırıyordu. Sanki bedenim kanı kurumamış bir cesetti. "Biliyorum," dedim titreyen nefesimin harflere verdiği hasarı hiçe sayarak. "Tedavi yolumuz yok."

Avuç içlerimi izlemeye devam ettim, ben bu eylemi sürdürürken onun karanlık bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. Sanki gözlerinin gölgesi üstümde duruyordu. Hayır, sanki onun gölgesinin omuzlarına binmiştim ve yerde yatan cansız bedenimi izliyorduk. Dileklerimin üstüne diktiğim yıldızlar sönmüş, karanlık üstümüze çökmüştü.

"Senin iç dünyan çok korkutucu bir yer," dedi tek solukta. "Ama henüz benim iç dünyamla tanışmadın."

"Evet," diye fısıldadım, yutkunmak bu kadar zor olmamalıydı. "Ama korkmuyorum."

Bana doğru bir adım attı.

Hâlâ avuçlarıma bakıyordum, hafif bir esinti tenimde dolaşıyor, saç tellerimi belli belirsiz uçuşturuyordu. Ara koridorda açık olan pencereden içeri sızan rüzgârın kamçısıydı bu, şimşeğin beyaz darbesi içinde bulunduğumuz ortamı büyük bir hızla aydınlattı, iki kalp atışından daha kısa bir süre içinde o aydınlık, karanlık tarafından yutulup kayboldu. Işığın bile bize tahammülü yoktu.

Gök gürüldedi.

"Bana bak."

Bakmadım.

"Bana bak, Asi," dedi kalın sesinin etrafında yanan ateşi harlayarak.

Kaşlarımı çattım. Karşımda takındığı yüz ifadesini görmek istiyor olsam da, ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. Ona bakmak, feda ettiğim hayata bakmaktan çok daha zor geliyordu. Gözlerimi yumdum, içinde bulunduğum hisleri ateşe verme isteğini bastırmaya çalışıyordum ama elime bir kibrit verilse yakacağım ilk şey içim olurdu. Gözlerimi tekrar açtığımda kirpik diplerim sızlıyordu. Bakışlarımı yavaşça kaldırdım, ona baktım, gök gürüldedi ama bu kez ışığı yakınımızdan dahi geçmedi.

"Yaptığına bir bak," dedi keskin bakışlarını yüzüme kilitlerken. Dişlerini sıktı, yüzünde oluşan ölüm çukurları bir kabullenişi içine gömmeye çalışıyor gibiydi. "Olduğumu sandığın kişi miyim?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Osun."

Gözünün altındaki erimiş dikiş izi, yüzünde en çok dikkatimi çeken ayrıntılardan bir tanesiydi. Karanlıkta olmamıza rağmen o izi görüyor gibiydim, sanki diğer günlerden daha belirgindi. Ayak parmaklarımı içeri doğru çekerek bir elimi yavaşça omzuma koydum, omzumu sıktıktan sonra kaydırarak aşağı indirdim ve dirseğimi tuttum, gözlerim hâlâ onun gözlerine meyilliydi.

"Ya sen beni kafandan uydurduysan, küçücük?"

"Kafamda yaşarım o zaman seni." Durdum. "Kafamda yaşarım seninle." Dizlerim acıyordu şu an. "Olmaz mı?"

Bana yıkılmış bir hayal, yakılmış bir cennet gibi baktı.

"Olur mu?" diye o sordu, olmasını istiyor gibi sormuştu.

"Olmaz mı?"

Bana doğru bir adım daha attığında, üstünde yürüdüğü zemin değil, kalbimdi. "Olsun," dedi kısık bir sesle.

Gözlerimi ondan kaçırma gereği duydum, nefesim ilk kez bu kadar kesik ve durgundu ama kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sesini bastırdığı için dışarıda yağan yağmura minnettardım. Elim dirseğimden kaydı, yavaşça boşluğa düştü. Yerde boyanın içindeki suyu bulanıklaştırdığı bardak duruyordu. Fırçayı batırdıkça, suyu bulandırmıştı. Bulanıklaşan suyu izledim, bakışlarım bulanık suyun üstünden yağ gibi akıp zeminin üstüne serpiştirilmiş fırçalara kaydı.

"Ne çiziyordun?" diye sordum, sırf konuyu değiştirmek için yaptığım bu atağın farkında olduğunu biliyordum.

"Çizimi bitmiş bir şeyi boyuyordum." Sakindi, bu sakinlik bana yaklaşmakta olan depremin sıcak esintisini hissettirmişti.

"Görebilir miyim?"

"Hayır."

Bir an içinde bulunduğum her şey dalgalandı, kendimi kirişan bir kumaşı parmaklarımla düzeltmeye çalışıyormuşum gibi hissettim. Bakışlarım onun gözlerine tırmandı, gözlerinde derin bir anlam, içimi yakan bir ifade vardı. "Neden?"

Bana doğru bir adım daha attığında artık aramızda mesafe kalmamıştı. Kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerini indirmiş bana bakmayı sürdürürken çıplak ayaklarının parmakları, çıplak ayaklarımın parmaklarına temas ediyordu ve ayakları benim buz tutmuş ayaklarımın aksine oldukça sıcaktı.

Bakışlarındaki yangından kaçındım. Fırçadan göğsüne sıçradığını düşündüğüm siyah boya izine baktım. Derin bir nefes aldı, göğsü o nefesi depoladığını belli edercesine şişti, nefesi dışarı bırakırken o sıcak nefes alnımı yaladı ve Karan'ın göğsü yavaşça söndü. "Korkmadığını söylemiştin," dedi sorgulayıcı bir ses tonu kullanarak. "Yoksa korkuyor musun?"

Dişlerimi sıktım. "Korkmuyorum."

Parmak uçlarıyla çeneme dokundu, parmak uçları da sıcaktı. Kafamı yavaşça daha yükseğe kaldırdı, gözlerim sanki onun parmaklarından

dökülen komutu bekliyormuş gibi anında onun gözlerine tutundu ve o an, çakan şimşeğin yarattığı aydınlık ikimizin de yüzünde ışık pedalları çevirdi. Gözlerinin içinde, gözlerinin renginden daha da koyu olan fırtına karası yarıkları görmüştüm, o yarıklardan karanlığın kanı akıyordu.

Sertçe yutkundu, âdemelmasını dalgalandıran yutkunuşunun kıvrımı zihnimde bir panik havası uyandırmıştı. Akan zamanın kıskacında, çenem onun parmaklarının arasındayken kanım bile ters yöne hareket ediyordu sanki. "Ben soyut ya da somut olan her şeyi çizebilirim," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarken. "Ama sende bir şey var, onu bir türlü çizemiyorum." Kaşlarını çattı. "Çıldıracağım."

"Ne?"

"Tanrı yüzünün ayrıntılarını öyle bir işlemiş ki, seni bir tuvalin üstünde taklit etmeye kalksam, kalemim kırılacak, boyalarım kuruyacak."

Hiçbir şey söylemedim. Diğer eli yanağıma yapışan saçıma dokundu ve o saç telini parmağına doladı, hareketi derin ve yavaştı. Bakışları düzleşti, ifadesi yüzünden yavaşça silinirken artık ne düşündüğünü kestirebilmek mümkün değildi.

Parmağına doladığı saç telim yavaşça bolardı ve çözüldü, saç tellerim parmaklarının etrafından firar ederek doğrudan yanağıma geri düştü. Karan'ın saç tellerimden arınan uzun parmağı bir süre havada asılı kaldı, nabzımın çığlığını duyduğuna emindim. Parmağının ucunu yavaşça elmacık kemiğime sürttü, gözlerim ben farkında olmadan kısıldı, dışarıda yağan yağmur temasımız hissetmiş gibi hızlandı.

Ona babası ya da Ahmet Hoca hakkında hiçbir şey sormayacaktım, sormayacağımı bildiği için bana yaklaşıyordu. Karan'ın eli yavaşça yüzümü kapladığında avuçlarındaki sıcak baskıyı yanağımda hissettim. Elmacık kemiklerim sızlıyordu. Zaman, kölesi olduğu geçmişin bıçağından geçerken oldukça yara almıştı ve ben bu adamın dokunuşundan yaralanan zamanı içiyordum. "Şimdi sana nasıl dokunsam zamanı delerim ben?" Durdu, anlayamamıştım, anlayamadığımı gözlerimde görmüştü. "Şimdi sana nasıl dokunsam," dedi tekrardan, sesi artık daha kısıktı, sanki bana bir sırrını fısıldıyordu. "Zaman dokunmaz bize?"

"Bunun cevabını sen bana dokunurken birlikte bulalım, Ali." Dudaklarımdan dökülen cüreti dağın eteklerinden lav olarak dökülmüş bir cümleydi. Dudaklarım, kelimeleri telaffuz ettiği kıvrımlarından ateşe verilmiş gibi yanmaya başladı. Aynı anda hem üşüyüp hem de yanmak mümkün müydü? Sanki ateşin yaktığı yerlerde buzun ayak izleri kalmıştı. Karan'ın bakışlarında büyüyen cennetin karanlık gölgeleriydi,

göğsünü şişiren nefesi içine doldurduğunda onun da benden böyle bir cevap beklemediği aşikârdı.

Eli yavaşça yüzümden ayrıldı. Çenemi ise çoktan serbest bırakmıştı. Parmaklarının sıcaklığını emanet ettiği tenim, sıcaklığından koparıldığı için yine tiz bir soğuğa göğüs germeye başlamıştı. Karan'ın çıplak kolları belinin iki yanına düştü, bir süre karşımda öylece durup yüzümü izledi. İkimizin de karanlıkta devleşen gölgeleri hemen yan tarafımızdaki duvarın üstüne düşmüştü. Yağmur damlaları o gölgelerin içinden, etrafından tıpkı gözyaşları gibi akıyordu.

"Ben sanatçı olayım, sen sanatım ol," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Bu gece, burada, boyamı işleyeceğim tuvalim ol."

Elleri yavaşça bana uzandı. Üstümdeki kazağın eteklerini tuttuğunda göz göze geldik, gece mücevheri gözlerinde kararlı bir ifade belirmişti. Ona karşı koymadım, parmaklarının bir kısmı tenime dokunurken kazağımın eteğinden tutarak kazağı yavaşça yukarı kaldırdı.

Karnım soğuğu hissettiğinde, tenimin yavaşça gözler önüne serilmeye başladığını anlamıştım. Refleks olarak kollarımı yavaşça kaldırdım, bunu yaptığım an dudaklarında belli belirsiz bir gerilme oldu, o gerilme biraz daha kavis kazansaydı, bana gülümsediğini bile düşünebilirdim ama bunu yapmadı. Kazağı yavaşça çıkartırken gözlerim kısıldı, kazağın yün kumaşı çok kısalığına da olsa göz kontağımızı koparttı ve uzun siyah saçlarım kazağın baskısıyla yukarı toplanıp, kazağın tenimden ayrılmasıyla birlikte sertçe sırtıma çarptı, belime sürtündü.

Önünde yalnızca siyah, kalıbının kumaşı satenden bir sutyenle kaldığımda bakışları çıplaklaştırdığı bedenimde değil, derin çukurlar açtığı gözlerimde gömülü duruyordu. Elinde tuttuğu kazağımı boşluğa yavaşça fırlattı, kazağın ağır kumaşı zemine çarparken içimi sıkıştıran bir ses çıkarmıştı. Saçlarımın uçları belimin üstünde hafifçe hareket ediyordu sanki. Kollarımı indirip savunmasızlaşan bakışlarımı kısaca onun gözünün altındaki dikiş izine dokundurdum.

Yavaşça eğilerek dizlerinin üstüne çöktü; bu hareketi o kadar estetik bir yavaşlıkla gerçekleştirmişti ki, onun gerçek bir sanatçı değil, gerçek bir sanat olduğunu düşünmüştüm. Yüzü tam karnımın hizasında, göbeğimin biraz üstünde duruyordu. Yalnızca gözlerini kaldırarak bana alttan yakıcı bir ifadeyle baktı. Tüm dengemin sarsıldığını hissettim.

Parmakları kotumun lastiğinin kenarlarına doğru kaydı, tenimde yoğun bir ürperti dalgası patladı.

Sıcak nefesi karnımın üstünü kaplayan derinin kavlayıp dökülmesine neden olacak kadar büyük bir baskı uygulayarak cildime çarpıyor-

du. Sertçe yutkundum. Yaklaştı, siyah saçları gecenin içinde bir iblisin kanatları gibi parlıyordu, ateşe bandırılmış tüylerinde günahın zehirli ninnisi saklanıyordu. Yüzü karnıma yaklaştığı için bakışları biraz daha yükseğe çıkmak zorunda kaldı ve uzun kirpiklerinin kaşlarının altına sürtündüğünü gördüm.

Siyah gözlerinde cam kadar keskin ve parlak bir ifade vardı, o ifadenin içinde olacakların fragmanını görebiliyordum.

Parmakları leğen kemiğimin etrafında asılı duran kotun lastiğinden içeri doğru kaydı ve lastiği tamamen kavrayarak tehditkâr bir şekilde aşağı doğru asıldı ama tamamen çekmedi, tam o sırada gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarını karnımın biraz üstüne bastırdı. Sıcak ve pürüzlü dudaklarının dokunuşu, tüm bedenimde plastik şişe eritiliyormuş gibi büyük bir acının başlangıcı olan sarsıcı ürpertiyi tenime gömdü.

Dudaklarını basılı tuttuğu tenimden ayırmadan alttan beni izlemeyi sürdürdü, bakışlarına yayılan o karanlık suların harelerinde donup katılaştığını görebiliyordum. Dudaklarını yavaşça sürterek göbek deliğime indi, bir an kendimi tutamayarak karnımı içeri doğru çektim ve belirgin kaburga kemiklerim dışarı doğru kavislendi. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sutyenin dekoltesinden görünen göğsümün derisi dalgalanıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, tiz bir fısıltı dişlerimin arasında dolaşırken dilimin ucunu yakıyordu sanki.

"Asi," diye fısıldadı Karan dudaklarını göbek deliğimden çekmeden, nefesinin sıcak rüzgârı dizlerimin titremesine neden oldu. Bu hissin içimde kapladığı yer o kadar büyüktü ki, bu his benden alındığı an geride koca bir boşluk bırakacağını çok iyi biliyordum. Dudaklarını göbek deliğimin altına indirdi, kasıklarımın biraz üstünde durup kaşlarını çattı ve gözlerini benden ayırıp sıkıca yumdu. "Çakıltaşı."

Ellerim usulca hareketlendi. Karan'ın gür, siyah saçlarının arasına kayan parmaklarım onun kaşlarının daha çok çatılmasına neden oldu. Karan yavaşça dudaklarını kasıklarımın üstünden ayırdı, yağmurun gölgeleri onun çıplak sırtına düşüyor olmalıydı.

Sanki ne kadar çatı varsa, hepsi gökyüzüyle birleşmişti, yerin bu kadar dibindeyken, nasıl bu kadar yüksekten izleyebilirdim tüm bu olup biteni?

Çatık kaşlarının arasından geçen bir damar vardı, damarın içinde akan kanın baskısı o damarın genişleyip kalp gibi çarpmasını sağlıyordu. Bakışlarım bir süre çatık kaşlarının arasından alnına doğru uzanan koyu yeşil, sürgün mavisi damarda takılı kaldı. Kotun lastiğinin iç tarafında kalan parmaklarının baskısı leğen kemiklerimi belirginleştirmişti.

Tüm bedenim oku savurmak için gerilen bir yay kadar gergindi. Kotumu büyük bir yavaşlıkla aşağı doğru tamamen çekti ve o an içinde bulunduğum ortam boyut değiştirdi. Kotumu dizlerime kadar indirirken gözleri tekrar gözlerime kenetlenmişti, çok kısa çıplaklığa kavuşturduğu bacaklarıma baktı. Bir elimi onun çıplak omzuna koydum, omzu ateşe dokunmuşum gibi avucumu yaktı, teni ilk kez bu kadar sıcaktı. Sanki derisinin altından sıcak nefesini avucuma üfleyen bir yaratık, kanıma susamış bir canavar vardı.

Onun omzundan güç alarak bir bacağımı kaldırdım ve kotumu yavaşça çıkardı, aynı şekilde diğer bacağımdan da kumaş parçasını koparır gibi ayırdı. Kumaşın içinden çıktım, ayaklarımın ucunda duran kotu bir ayağımla yavaşça yan tarafa doğru ittim. Yalnızca iç çamaşırlarımla Karan'ın karşısındaydım, utanç tenimi karıncalandırsa da, buna mani olma isteği hiçbir şekilde var olmamıştı. Sanki doğru olan tam olarak buydu. Karan ayak parmaklarımdan başlayarak tüm bedenimi gözlerinin siyah süzgecinden geçirip gözlerime tırmandı. Usulca ayağa kalktı, az önce önümde diz çöken bu adam şimdi karşımda bana meydan okurken, dev gölgesi üstüme devrilip beni kendine esir etmişti.

Beni kendisine mecbur etmişti.

Uzun saçlarımın bir kısmı yüzüne, oradan da omuzlarıma dökülmüştü. Karan ifadesiz yüzüne rağmen alev alev yanan gözleriyle bana bakarken eli yüzüme yaklaştı, elmacık kemiğim boyunca kayan orta ve işaret parmağı çenemde durdu, gözleri kısıldı, nefesi derinleşti. Aynı anda sertçe yutkunduk. Parmakları hareketini kesmedi, boynumdan aşağı aktı, köprücük kemiğimin üstünde duraksadı ve oldukça belirgin olan kemiğin üstünde saten bir kumaş gibi akıp bel kemiğimin bükülmesine neden oldu.

Dudaklarım aralandı, aralanan dudaklarımdan aldığım zavallı hazzın buharlı nefesi döküldü. Köprücük kemiğimden omzuma doğru ilerleyen parmağı kayarak ilerlerken dokunduğu her yerde yanan ateşler bırakıyordu sanki. Sanki Karan bir bataklıktı ve ben o bataklığın zeminine ayak basmıştım. Parmak uçlarımda hafifçe yükseldim, aramızdaki mesafeyi yok etmek tek arzumdu. Azaltabildiğim kadar azalttığım mesafenin çitlerinin ardından onu gözetlemeyi sürdürdüm, gözleri usulca omzuma döküldü, omuzlarımdan aşağı akan saçlarımı yavaşça geriye doğru itti ve çıplak omzum tamamen iştahına sunuldu.

Omuzlarımı öptü.

Dudağını sol omzuma bastırmayı sürdürürken uzun kolları bedenimin etrafından geçti, belime dokundu, belim boyunca sürtünerek sır-

tıma doğru tırmanmaya başladı. Dudaklarımdan kısık bir şekilde firar eden inilti, dökülürken onu içine hapsettiğim cam kavanozu parçalamıştı, parçalanan camların kırıkları dilime batıyormuş gibi hissediyordum. Sanki bir cümle kurmaya çalışsam, o cümlenin ilk kelimesini telaffuz ederken ağzımdan bir kova kan boşalacaktı. Karan'ın parmakları sutyenin kopçasının üstünde durduğunda irkildim ama geri çekilmedim, gözlerim ben farkında olmadan karanlığa kapanmıştı.

İki parmağı, tek bir hareketle kopçayı çözdü.

Sutyenin bantları yavaşça sırtımdan aşağı sarktı, çıplak kalan çizgiye sızan soğuğu hissettiğim an gözlerimi açtım ve karşıya, yağmur damlalarının hızla kaydığı cam duvara baktım. Ufukta çakan şimşeğin oluşturduğu elektrik mavisi halelere sahip rakı beyazı damarı gördüm. Ayrılarak bir kolu saran damarlar gibi gökyüzünü sardılar. Karan dudaklarını omzumdan çekti, yüzünü yüzüme hizaladı ve gözlerimin içine izin isteyen bir ifadeyle baktı. Boynundaki damarların tıpkı az önce izlediğim şimşeğin damarları gibi belirginleştiğini görebiliyordum. Tamamen boynunu sarmıştı.

Sutyenin askılarından bir tanesi omzumdan aşağı düşmüştü, diğeri hâlâ omzumda dursa da, kopça çözüldüğü için onun da düşmesine ramak kalmıştı. Karan'ın eli belime kaydı, büyük avucunu çıplak belime bastırarak beni sertçe kendine çekti. O an çıplak karnım, onun çıplak karnına öyle bir yapıştı ki, iskeletimizi kaplayan bu kaslar, et ve deri olmasa, kemiklerimiz iç içe geçebilirdi.

Göğüslerim, sutyenin üstünden dışarı doğru taştı ve ne kadar çok büyük olmasalar da, dolgun bir görüntü sergilediler. Burnumun ucu, Karan'ın burnunun ucuna değiyor, aralıklı duran dudaklarımızdan akan nefeslerimiz birbirimizin dudaklarına çarparak tekrar o aralıktan içeri akıyordu. Sutyenimin diğer askısı da omzumdan düşecek gibi olduğunda kendimi kasarak buna engel olmaya çalıştım. "Engel olma," diye fısıldadı. "Bırak, düşsün."

Gözlerimi sıkıca yumup alnımı Karan'ın alnına yasladım, kafasını tamamen eğdiği için ona yetişmek daha kolay gelmişti. Diğer askı da aynı şekilde düştüğünde sutyenimi tutan tek şey Karan'ın bedenime yapışan bedeniydi. Yavaşça geri çekilirken, "Bana bak," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Gözlerini aç, küçücüğüm."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim, acımasızca ısırdım, kirpiklerim aralanırken Karan'ın bedeninden ayrılan bedenime sürtünerek kayan sutyen ayaklarımın dibine düştü. Çıplaktım. Karan'ın bakışları

yüzüme sabitlenmiş bir şekilde gözlerime bakıyor olsa da, gördüğünü biliyordum. Belimde duran eli yavaşça hareketlendi, ağır ağır öne doğru geldi ve karnıma dokundu, parmakları karnım boyunca yukarı doğru kaydı, bir kez daha nefesimi tutup karnımı içeri çektim, bedenimin ona verdiği tepkilere inanamıyordum.

Tenimde kayan elinin sıcak avuçlarını çıplak göğsümde hissettiğim an gerildim, sanki kalbimde oklar vardı ve bu okların uçları Karan'ın göğsünü hedef almıştı. Arzunun serzenişini fısıldadım. İniltim onun gözlerinin içine bakarken ahlaksız bir anlam kazanmıştı. Göğsümün ucu, Karan'ın avucunu zorlarken yüzümü onun boynuna gömmek ve tüm bu gerçeklikten, tenime bıraktığı hislerden, ruhumu sıkıştırdığı kapanın içine saklanarak kaçmak istedim.

"Daha önce kimsenin çizmeye cesaret edemediği o tablosun sen," diye fısıldadı yüzünü yüzüme hizalayarak. Nefesi kelimelerin ucunu yakıyordu. "Ve ben çok cesurum."

Zorlanarak yutkundum. "Sen çok cesursun." Sesim tıpkı dışarıda yağmur damlalarının hırpaladığı o yaprak gibi titriyordu.

Karan avucunu göğsümün ucuna bastırdı, belim büküldü ve o an bacaklarımı birbirine bastırma isteğine dur diyemedim, dizlerimin bağı çözülüp, çözüldüğü yerden tekrar kördüğüm oluyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastıracağını sandım ama bunu yapmadı, dudakları dudaklarımın ucundan döndü ve o an o kadar sinsi, o kadar cüretkâr ve karanlık bir şekilde tebessüm etti ki, dizlerimin üstüne düşeceğimi zannettim.

Yavaşça geri çekilip elini üstümden çekti, tenimde sıcak olan tek yer onun avucunun baskısıyla ısınmış göğüs uçlarım ve belimdi. Karan bana sırtını döndü, çıplak sırtını oluşturan kasların kıvrımlarını, kavislerini izlemeye başladım, yavaşça eğildi, tek dizinin üstüne ağırlığını bıraktı ve yerdeki fırçaları parmaklarıyla yerde yuvarlamaya başladı.

Fırçaların gövdeleri yavaşça dönerken keskin bakışları fırçaların üstündeydi, doğru fırçayı bulana kadar fırçalarla olan oyununu sürdürdü. Fırçalardan birini avucuna aldı, ucunu bulanık suya batırıp yavaşça ıslattıktan sonra kafasını kaldırdı ve omzunun üstünden bana baktı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken farkında olmadan kaşlarım çatılmıştı. Karan büyük oval paleti eline aldı, ortasından parmağını geçirdi ve avucuna sabitleyip ayağa kalktı.

Ucu ıslak fırçayı siyah boyaya batırıp fırçayla boyayı yavaşça dağıtarak fırçanın ucuna istediği miktarda siyah rengini aldı. Tekrar önüme geldiğinde bedenim yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı, kan akışımın hızlandığını hissedebiliyordum.

Karan fırçanın ucunu usulca köprücük kemiğime dokundurdu ve köprücük kemiğim boyunca düz bir çizgi çekti. Boyanın soğuğu tenimi ısırırken dokunduğu yerlerde bıraktığı siyah iz köprücük kemiğimin şeklini aldı. Bakışlarım kısaca çizdiği yere kaydı, tekrar Karan'a baktığımda, bana değil, boyayla çizdiği köprücük kemiğime bakıyordu.

"Tedavi yolum yok," diye fısıldadı fırçanın ucunu yavaşça tenimden ayırıp kaşlarını çatarak. Fırçayı bir kez daha boyaya batırdı, ardından tenime yöneldi. Boynumun bittiği yerdeki boşluğa fırçayla dokundu, boynum ile gerdanımı bağlayan o soluk boşluğunu siyaha boyadı. "Işıklar öylece yanıp sönüyor. İzin ver gölgelerin beni tüketmesine." Tam gözlerimin içine baktı. "Neden? Sana ruhumu versem, sen bile ölürken beni bırakırsın. Ölüm bu deme, sen hiç sessizlik tarafından sağır edildin mi?" Fırça yavaşça gerdanım boyunca kaydı, iki göğsümün arasındaki boşluğa siyah bir yol döşendi. "Bir gün beni bırakacaksın." Bana bakıyordu ama ne görüyordu bilmiyordum.

"Bırakmayacağım," diye fısıldadım tam gözlerinin içine bakarak.

Karan fırçanın ucunu iki göğsümün arasındaki boşluğa öyle sert bastırdı ki, acıyla gözlerimi yumup dudaklarımı ısırdım. "Bırakacaksın," dedi, kendinden emindi. "Ben bir binayım, sen en üst katıma çıkan o uçurtmasını kaybeden kız çocuğusun, büyüyene kadar o yükseklikten zemini izleyeceksin, büyüdüğün gün o binanın tepesinden isteyerek düşeceksin."

"Yanılıyorsun," diyebildim, fırçayı biraz daha bastırdığında gözlerimi açıp ona baktım, bana bakıyordu. "Bırakmayacağım."

"Benim gibi bir adamı kim ister?"

"Senin gibi bir adamı kim istemez ki?"

"Kafasından uydurduğu, olduğunu sandığı kişiyi herkes ister, Asi," diye mırıldandı, sesi o kadar yorgundu ki, kalbim acımıştı.

"Senin kim olduğunu biliyorum." Karan beni dinlemedi, gözlerini benden uzaklaştırıp fırçanın ucunu yavaşça göğsüme kaydırdı. Sol göğsümün çerçevesini yavaşça siyaha boyarken dişlerimi sıktım, yüzümde oluşan çukurlarda karanlık gölgeler oluşmuştu, zemin ayaklarımın altında kayıyordu sanki.

"Ne tür bir günah işledin acaba?" diye fısıldadı fırçayı yavaşça göğsümün ucuna sürterek. Kasıldım, gözlerimin önüne bir perde iniyor gibi olunca bir elimi tekrar Karan'ın omzuna koyarak ona tutunma gereği duydum. Tırnaklarım farkında olmadan onun tenine battı. Göz göze geldik. "Hangi günahının bedeliyim, Çakıltaşı?" Sertçe yutkundu. "Günahın ne?"

Tam gözlerinin içine bakarak, "Doğmak," diye fısıldadım.

"Öyleyse senin günahına tek sebep, benim sevabım."

Hiç şey diyemedim. Fırçayla göğsümün ucuna öyle sert bastırdı ki, gözlerim kısıldı ve hafifçe inleyerek başımı geriye doğru attım, Karan bunu fırsat bilip yüzünü boynuma yasladı, sıcak alnı boynuma buharını bıraktı. Burnunu sertçe boynum boyunca kaydırdı, dudaklarını boynumda kıvrılan o kalın damara yasladı ve ağzı açılırken kalbimin kapıları ona sonuna dek açıldı. Islak dilinin darbesini boynumdaki hassas deride, nabzımın çarptığı damarın üstünde hissettim.

"Karan," diye fısıldadım. Bakışlarım tavana sabitlendi, uzun saçlarım kalçalarıma sürtünüyordu. Fısıltım sanki bir çığlıkmış gibi büyük bir kuvvet gösterisi sergileyerek odanın içinde çınladı, şimşeğin gür hırıltısından bile daha güçlüydü. Damarın etrafında dolaşan dilinin ıslak patikalarında pedal çeviren hisler, yarattığı tutku kafesinin parmaklıklarını dağlıyordu.

Ne zaman o kafesin parmaklıklarını sarsarak dışarı çıkmak istediğimi bağıracak olsam, o kafesin parmaklıklarını kavrayan ellerim yanıyordu, ateşi keşfeden çocuk gibi kafesin içine kaçarken, kaçtığım şeyin aslında kafes olduğunu unutuyordum.

Karan dişlerini boynuma geçirdi, gözlerim aralandı, kaşlarım acıyla çatıldı, titreyen nefesim tavana uçtu ve o an gerçekten ona karşı hiç şansım olmadığının farkına vardım. Boynuma doğru, "Senin üstünde bir iz bırakmak istiyorum," diye hırladı.

Şu an dişlerini geçirdiği yerde bir iz bıraktığı kesindi.

Acıyla, "Bırak," diyebildim. Kelimeler dudaklarımın arasında parçalanıyor, dilime kanı bulaşıyordu. Yağmur sağanak halinde yeryüzüne inmeye başladığında artık iniltilerim herhangi bir onay beklemeden olduğu gibi dökülüyordu dudaklarımdan. Fazla yağış yüzünden dışarıda büyük bir gürültü vardı ve bu gürültünün ayak sesleri odanın içinde çınlıyordu. Aslında şu an ruhsal açıdan allak bullaktım ama bedenim bu saldırıdan hoşnuttu; hatta bu saldırının önüne kendi isteğiyle atlamıştı.

Karan fırçayı göğüs ucumda daireler çizerek gezdirmeye başladı, soluk soluğa kalmış şekilde tavanı izlemeyi sürdürdüm. Bir yere yaslanmak istiyordum. Soğuk bir duvar, yer, fark etmezdi. Ayakta duracak gücü kendimde bulamamaya başlamıştım.

"Karan," diye inledim güçlükle. "Lütfen."

"Işıklar sönünce bu adam oluyorum," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Buna engel olabilir misin? Bununla başa çıkabilir misin?"

Diğer elimi de onun omzuna koyarak ona tutundum. Yorgunluğuna rağmen dimdik ayakta durmuş beni yerle yeksan ediyordu. Onda bir huzursuzluk seziyordum, şu an bile tutkunun altına saklanmış bir korku vardı ve o korku her neyse Karan bu korkuyu oldukça derin bir yerde saklıyordu. "Kim olduğun umurumda değil," diye sızlandım acılar içinde. "Varsın, Buradasın. Benimlesin."

Karan fırçanın ucunu göğüs ucuma bastırıp çekti, göğsümün ucunda küçük daireler çizerek ucu soğuk fırçayla beni deli etmeye devam etti. O bu eylemi öyle yavaş, öyle kışkırtıcı bir şekilde gerçekleştiriyordu ki, aklımı kaçıracağımı düşünmeye başlamıştım. Tutkunu olduğu boyayı, tutkunu olmaya başladığını düşündüğüm bedenimle birbirine karıştırırken bundan büyük bir haz aldığını hızlanan nefesinden anlayabilmek mümkündü.

"Bedenin bana muhtaç," dedi kesik bir nefesin arasına harfleri sıkıştırarak. "Tıpkı avuçlarımın arasına aldığım yaralı ruhun gibi."

Cevap veremedim. Dilim lâl olmuştu şu an. Başımı kaldırmak istediğimde Karan'ın dudakları hızla çeneme ulaştı ve çenemi dudaklarının arasına alıp, dişleriyle çenemi çizdi. Burnundan verdiği sert nefesi hissettiğim an, "Muhtacım," diye soludum. "Sana muhtacım."

"Siyahı siyahla örtebilir misin?" diye sordu çenemi dişlemeyi sürdürürken. "Söyle bana, Asi, sen gerçekten siyah mısın?"

Hiçbir şey diyemedim, her şey birbirine girmeye başlamıştı; çenemi ısırdı, dudaklarıma tırmandı ve dudaklarımı hırsla öpmeye başladı. Ağzım, ağzının içinde dağılıyordu sanki. Nefes nefese ona koşuyor, soluk soluğa ona takılıp, ter içinde ona düşüyordum.

Dudaklarımın şiştiğini hissediyordum, arzulu nefesi ciğerlerime doluşuyordu, dişlerini dudaklarıma batırarak beni acımasızca öperken ilk kez bu kadar hırçındı. "Teslim olacağın ânı beklerken sana teslim olduğumu fark edemedim ben, Asi Çakıltaşı," dedi soluk soluğa dudaklarımdan ayrılarak.

"Teslim olmadın," diye inkâr ettim. "Sen teslim olmazsın." Kıvranıyordum, bedenim onu istiyordu, bu utanç verici istekten kendimi alıkoyamıyordum. Diğer Merve'nin sessizliği bir cesedin eriyen ses tonu kadar yitikti, sanki orada değildi, sanki bizi reddetmişti.

"Teslim oldum," dedi, gözlerinin karanlık kuyularında katlim gerçekleşiyordu. Fırçayı karnıma kaydırdı, boya artık daha silik izler bırakıyordu, tırnaklarımı Karan'ın omzuna geçirerek bu işkenceye tavrımı koymaya çalıştım. "Olmadın," dedim acılar içinde. "Olamazsın."

Hırsla dizlerinin üstüne çökerek belimin iki yanından tuttu, eğilmek üzereydim ama buna engel oldu; başımı öne eğerek nefes nefese ona tutunmaya çalıştığımda gözlerini kaldırıp bir bana, bir de yüzünün hizasında duran karnıma baktı. Fırçayı palete batırdı, neredeyse kurumuş olan fırçanın ucunu boyayla doldururken gözleri karnımdaydı. Ucunu boyayla doldurduğu fırçayı, göbek deliğimin etrafında gezdirmeye başladı, o yavaşça tenimi karanlıkla örterken, ben bu hissi göğsümden koparıp atmak istiyordum. Dudaklarını kasıklarıma bastırmaya başladı, kasıklarımdaki kan fokurduyordu.

Bedenim dört duvar arasında sıkışmıştı sanki. Fırçayı tutan eli aşağı doğru kaydı, öptüğü yerin biraz üstüne fırçayı bastırarak siyaha boyadı. Fırça yere düştüğünde tok bir ses çıkardı, Karan iki elini de aynı anda boyadığı karnıma bastırdı, avuçlarına boyanın bulaştığını biliyordum.

Ellerini karnıma bastırarak beni geriye doğru itti ve dizlerinin üstünde beni takip ederek arkamdaki duvara kadar yürümemi sağladı, sırtım duvara yaslandığı an bedenim sarsıldı ve Karan bir bacağımı tutup, boyalı avuçlarıyla o bacağımı omzunun üstüne koydu. Bacağımın iç tarafında Karan'ın boyalı elinin beş parmağının siyah izi çıkmıştı. İki bacağımın arasına yakın olan yüzüne baktım, kalçalarımın kasıldığını hissedebiliyordum. Karan'ın sıcak nefesi iç çamaşırımın ince kumaşına baskı yaparken, bu sıcaklığı orada, tam oramda hissediyordum.

"Güzel kokunu alıyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sıcaklığını hissedebiliyorum."

Karan'a baktım, ilk kez istek onu kör etmiş gibi görünüyordu. Kafamı duvara yasladım, duvarın soğuğu tenimdeki sıcağı ısırıyordu, sertçe yutkunup kasılmayı sürdürürken, "Ruhunu bana vermekten bahsetmiştin," dedim zorla. "Ruhumu sana versem demiştin. Vermedin. Teslim olmadın."

Karan bacağımın iç tarafını öptü, kasıldım, gözlerimi sıkıca yumarak, "Karan," dedim, aldırış etmeden aynı yeri bir kez daha öptü, bu kez öperken dişlerini de sürtmüştü. Cevabı bu muydu? Yoksa bu bir *cevapsız kalma hakkımı kullanıyorum* eylemi miydi? Bilmiyordum. Tenim nasıl ateşler içindeyse, aynı şekilde zihnim de soru işaretleriyle doluydu. "Karan." Dudaklarını iç bacağıma, oranın çaprazındaki dokuya bastırdı, dilinin dudaklarının arasından firar ettiğini anlamamla birlikte başımı hafifçe duvara vurarak inledim. "Ali!"

Karan dişlerini geçirerek canımı acıttı, ellerim saçlarına kaydı ve gür saçlarını avuçlayarak, "Lütfen!" diye inledim. Sesim her tarafından

çatlıyordu, bu da neyin nesiydi? Gözlerimi sıkıca yumarak derin bir nefes aldım. "Eziyet... Eziyet bu!"

"Eziyet mi?" Sesi boğuktu. Usulca iç çamaşırımın kumaşına nefesini verdi, delirmiştim. "Böyle mi?"

"Karan!"

Burnuyla hafifçe o kumaşa dokunduğunda dişlerimi sıkarak kendimi kastım. "Eziyet?" Burnunu orada hafifçe hareket ettirdi. "Böyle mi? Hadi durma, Ali de bana."

"Lütfen," diye fısıldadım dudaklarımı parçalarcasına ısırırken. "Ali."

Karan bacağımı daha sıkı kavrayıp tamamen omzuna çektiğinde belim yapıştığı duvardan kurtuldu, kafam hâlâ duvara yaslı duruyordu. Karan tam oraya sıcak nefesini bıraktı, kendimi öyle çok kasıyordum ki, kemiklerim acımaya başlamıştı. "Seni kıvrandırabilirim," dedi ahlaksız bir ses tonuyla. "Sorduğun tüm soruları cevaplayıp, ardından o cevapları sana unutturabilirim."

"Yapma..."

Boyalı eliyle kalçamı kavradı, bacağım omzundayken dengeyi zor tutturuyordum. Dudaklarını kumaşa bastırdı, orada oluşturduğu karıncalanma büyüdü ve göğüs uçlarımda sızıyı hissettim, biri sanki tenime iğneler batırıyordu ama bu iğnelerin ucunda zevk vardı.

"Küçük kızım," diye fısıldadı dudaklarını oradan çekmeden. Sıcak nefesi tam orada bir sarsıntı yaratmıştı. Oramda bir sızı hissediyordum, sanki nabzım orada atıyordu, utancın halesi bedenimde ışık gibi yanıyordu ama istek o kadar karanlıktı ki, ışığın üstünü pelerin gibi örtmüş, aydınlığı bastırmıştı. "Benden kaçmayı öğretemedim sana," dedi, sesinde tutku vardı. "Zaten kaçsan bile arkandan gelirdim. Sana karşı çok çaresizim, görüyorsun değil mi?" Gözlerini kaldırıp bana baktığını hissettiğim an bakışlarımı ona doğru indirdim, dişlerini sıkarak bana bakıyordu, başımı aşağı yukarı hafifçe salladım. "Asi," diye hırladı. "O küçük kadınlığını çürütene kadar..."

İrkilip sırtımı duvara yasladım, dişlerini sıkarak kendini durdurdu. Dudaklarını öyle sert oraya bastırdı ki, kumaşa rağmen onu hissedip delirmiş gibi inlemeye başladım. Saçlarını sıkıca kavradım, canının yandığına emindim, umursamadım, saçlarını çekiştirerek kendimi geri çekmeye çalıştım.

Bacağımı alttan kavrayarak orayı biraz daha araladı ve o an ne yapacağını anlayıp korku dolu gözlerle ona baktım. İç çamaşırımın alt ta-

rafındaki lastiği parmaklarıyla kavradı, uzun parmakları tıpkı bir kanca gibi iç çamaşırının içine girdi ve parmağı oraya, tam orama dokundu. Eklemini hissettiğim an gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Parmaklarına bulaşan ıslaklık, kulaklarımın uğuldamasına sebebiyet vermişti.

Karan hırladı, gözlerini yumdu ve, "Sıcaksın," dedi. "Sıcak, küçücük ve ıslaksın."

Şimşeğin sesi odanın içini doldurdu, Karan yavaşça iç çamaşırımı yana doğru çekti, çıkarmamıştı ama yana çektiği için orası artık gözlerinin önündeydi. Ayak parmaklarımı içeri doğru kıvırdım, utançtan ölmek üzereydim ama bedenim uyuşmuştu. Sessizlik uzayıp aramıza yattı, sessizlik çırılçıplak ve muhtaçtı. Bakışlarının oraya kilitlendiğini fark ettim, nefesi doğrudan oraya dökülüyor, parmakları iç çamaşırımı kanca gibi kavramış orayı daha net görebilmek adına ileri doğru asılıyordu.

"Tertemiz," diyebildi, o da benim kadar uyuşmuş görünüyordu. "Çok küçük." Gözlerini kaldırıp bana öyle bir baktı ki, ne yapacağımı şaşırdım. "Seni öyle sert..." Dişlerini sıktı. "Yaparım bunu. Bana öyle bakma. Hiç düşünmem."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Yapma," dedi, sesi ilk kez bu denli sertti. "Sakın daha fazla istememi sağlama. Seni parçalarım. Duydun mu?" İç çamaşırımı biraz daha çektiğinde acıyla kıvrandım, bir an için bu acıdan kurtulmak umuduyla iç çamaşırımı tamamen çıkarmasını bile istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

Gözleri yavaşça oraya kaydı, yavaşça yaklaştı, gözlerim kısıldı, bedenim sanki bana ait değildi, ruhum bedenime eğreti duruyordu.

Karan dudaklarını tam oraya bastırdı, içimdeki her şey çekiliyormuş gibi hissettim ve başımı duvara vurarak sızlanarak inledim. Dili orayı buldu, tam o noktaya diliyle küçük fiskeler vurmaya başladığında çıldırmış gibi hissediyordum.

Ellerim benim bilincim dışında onun omzuna dokundu, tırnaklarımı batırırken, "Karan," dedim iniltilerimin arasından. "Ah, lütfen!"

Bu nasıl bir histi böyle? Duvarlar üstüme yıkılıyordu, topraklar bedenimi örtüyordu, sanki ben kibrittim ve sürtülerek aşındırılıyordum. Kıvılcımlarım dudaklarımdan dökülen iniltilerimdi. Bedenim rotasını kaybetmiş bir gemi gibiydi, buzdan bir dağa doğru son sürat ilerliyordu, parçalarımın bile parçalara ayrılacağını düşünmeye başlamıştım. Dilinin ıslak hareketi oradaydı, tam orayı, o tepeyi sertçe bir sağa bir sola yatırarak fiskeler indirirken artık çıldırmış gibiydim. "Karan!" Burnundan verdiği sert nefes orayı ısıttı, diliyle ısıttığı yerin üstünden geçti ve o noktayı dudaklarının arasına alıp çekiştirerek emmeye başladı.

Tahammül seviyem parçalara ayrılmıştı. Yanağımı duvara yaslayarak dişlerimi sıktım. Karan tam orada öyle büyük bir darbe başlatmıştı ki, bu darbe hasarını tüm bedenime veriyordu. Dudaklarımın kuruduğunu hissettim, sesim çatlaktı, aldığım soluk bile bana ıstırap veriyordu şu an. "Bana beni istediğini söyle," dedi dudaklarını oradan uzaklaştırıp, açlıktan yırtılmış gözlerle bana bakarak. "Söyle, yoksa istediğini vermem."

Yutkunmaya çalıştım. "İstiyorum," dedim zorlanarak. Devamını getiremedim. Dudaklarını oraya gömdü, yanağımı bir kez daha soğuk duvara yasladım ve yaklaşmakta olan kasırganın harabeye çevireceği bedenimin titremelerine inleyerek ayak uydurdum. Çatlaklara ayrılan düşüncelerim ayrıldıkları yerden tekrar bir araya gelerek tek bir şeye odaklanıyordu.

Bana verdiği bu tuhaf his. Haz mıydı? Zevk? Bilmiyordum ama hissediyordum. Hissetmek acizlikti. Ellerim onun omuzlarından ayrıldı, farkında olmadan göğüslerime dokundum ama bu daha çok bir korunma isteği gibiydi, göğsümden bir tanesi boyalı olduğu için avucuma bulaşan boyayı hissedebilmiştim.

Karan aniden ayağa kalktı, yoksun bir şekilde titredim, ellerim göğüslerimden ayrıldı ve onun göğsüne dokundum. Bir avucumun içine bulaşan boya onun göğsüne izini bıraktı, sertçe yutkunurken içinde bulunduğumuz durumu tanımlayamayan ifademin karmaşasına aldırış etmeden onun gözlerinin içine baktım.

"Sana neler yapmak istediğim konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu, gözlerimin içine bakıyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık artmıştı, dizlerim titriyordu. Gözlerimi yumsam, gerçekten kopsam, bu damağımı parçalayan istek beni terk eder miydi? Hipnoz edilmiş gibi hissediyordum. Şu an benden ölmemi istese, mutfağa gidip tezgâhın üstünde duran bıçağı alır kalbime saplardım.

"Çok acımasızsın," dedim istekle titrerken. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

İki bacağımın arasına girdi, bana tamamen sokulduğunda ikimizi ayıran tek şey aramızda duran, göğsüne yerleştirdiğim ellerimdi. "Devam etmemi istiyorsun, değil mi?" diye sordu. Sslak dudaklarını yaladı, dolgun dudaklarına baktım, dikkatim dağınıktı, bedenim hiç bu kadar kasılmamıştı ve ilk kez çıldırmanın eşiğinde, kendimi delirmeye bu kadar yakın hissediyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım, eğer ona tutunmasam yere düşerdim.

"Şu an benim için deliriyorsun, değil mi?" Alt dudağını ısırdı, bu gerçeği bilmek onu çıldırtıyordu, bunu görebilmiştim. "Tadın dudaklarımda. Tadına bakmak ister misin?"

Aralıklı dudaklarımla öylece ona bakakaldım. Tanıdığım, bildiğim Karan'dan daha karanlık bir adamdı şu an karşımda duran. "Tadını aldım," derken gözleri alev alevdi. "Hadi kurtul kurtulabilirsen. Hadi, ölüm gelsin, bakalım alabilecek mi seni elimden?"

Bir an olsun düşünmedim. Doğru olan buydu. Benim açımdan doğru olan buydu ve yanlışın canı cehennemeydi. Dudaklarımı öyle büyük bir haz, büyük bir istekle Karan'ın dudaklarına bastırdım ki, dişlerimizin birbirine temas ederken çıkarttığı sesi işittim. Soluğumu soluğuna katmak benim için zordu, düzensiz nefesimi onun ağzının içine verdim ve dudaklarından günahı içtim. Bu işlediği ilk günah değildi ama beraber yanacağımız ilk günahlardan yalnızca bir tanesiydi.

Onunla işlenen günahın bile tadı farklıydı, gözlerimi sıkıca yumarak ellerimi sırtına kaydırdım ve sırtına tırnaklarımı tıpkı gülün dikenleri gibi batırdım.

O, gülün gövdesiydi ve benim dikenlerim onun tenine saplandığında hiçbir bahçe makası bizi ayıramazdı. Boyalı elimin sırtında da iz bıraktığını biliyordum. Ellerim o izi besleyerek karnına kaydı, yavaşça aşağı indi ve parmaklarım kemerinin soğuk demir tokasına temas etti. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı, ikimizin de gözlerinde birbirimizin yansıması vardı. Kemerin tokasını sertçe çektim, kemeri çözerken göz gözeydik ve şu an yaptığım şeye inanamıyordum.

Fermuarını indirirken hâlâ gözlerinin içine bakıyordum. Burnundan verdiği sert nefesler dudaklarıma çarpıyordu. Boxerının kumaşına dokunduğum an gözleri daha da kısıldı. Burnumu burnuna sürttü, boxerının lastiğinin üstünde dolaşan parmaklarımı kavradı, avucunun içine aldığı elimin avucunu boxerının önündeki çıkıntıya bastırdı ve o an gözlerim irileşti. Avucumda çarpan nabız, beni bir an korkutsa da, göğsümü körüklemişti. Karan elimi oradan sürterek çekti.

Bir bacağımı beline doladı, bacağımı beline dolarken kullandığı elini bacaklarıma sürterek arama getirdi, iç çamaşırımın kenarını kıskaç gibi kavrayan parmakları başımı döndürmüştü. Karan durmadı, boxerının indirdiğini fark ettiğimde sertçe yutkundum ama asla aşağı bakmadım. Gözlerimin önünde ateş pervaneleri dönüyor, sıcak rüzgâr yüzümü sıyırıyordu. Karan'ın erkekliğinin bacağımın içine sürtündüğünü fark ettiğim an bedenim buz kesti, şok olmuş gözlerle onun tutkuyu giyinen şehvetli siyah gözlerine baktım.

Karan sıcak erkekliğini yavaşça bacağımın içine sürttü, kocaman gözlerle tam onun gözlerinin içine bakıyordum. Gözlerimi kırpmıyordum. Bu his de neyin nesiydi? Altında kalmıştım. Toparlanamıyordum. "Hissediyor musun?" diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Cennetin yüksek vadilerine cehennemin dalgaları çarpıyordu.

Sıcaklığını hissetmemem imkânsızdı. Sıcak olan erkekliğini oraya getirdi, iç çamaşırımı yavaşça geriye çektiğinde ürperdim, erkekliğini tam orama getirdi ve başını yavaşça tepeme bastırıp, hafifçe sürttü. Oramın kasıldığını hissettim, lanet bir muhtaçlık hissiyle titredim, Karan iç çamaşırımı serbest bıraktı ve iç çamaşırım ikimizin sıcaklıklarının üstüne kapandı. Karan iç çamaşırımın içinde, benimleydi. Erkekliği boydan boya orayı kapladı, sıcaktı, orama yavaşça sürtünmeye başladı, nemli bölgede kayan erkekliğinin gitgide hacim kazandığını, genişlediğini hissediyordum. Korkuyla ona tutundum, korku, zevkin kirli ayakları tarafından çiğnenerek ezildi. Yok oldu.

"Karan," diye inledim. Tırnaklarım omzuna saplandı, kendimi kastım, elimde olmadan oluyordu. Orada kayıyordu, onu hissediyordum, sıcaklığına kadar. Karan dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes verdi, kendini bana biraz daha bastırdı ve eli bacağıma kaydı. Duruşumu düzeltti, bacağımı biraz daha yukarı kaydırarak ona sarmamı sağladı. Yavaşça hızlanmaya başladı, orada öyle hızlı hareket ediyordu ki, zevkten titriyordum. Göğüs uçlarımın sızladığını, gittikçe daha da belirginleştiğini hissediyordum.

Karan, "Senin o küçük..." dedi ve tamamlamadan dudaklarını dudaklarıma öyle hızlı kapattı ki, dişlerimiz birbirine çarptı. Çıplak göğüslerim çıplak göğüslerine yapıştı. Dili ağzımın içine yerleşti, ölülerin çürüyen cesetleriyle dolu olan mezarların bize açıldığını, üstümüze toprak atıldığını düşündüm. Karan'ın hareketleri hızlandı, oraya sertçe kendini bastırarak sürtünüyordu, deliye dönmüştüm.

Ağzının içine doğru inledim, hırlayarak karşılık verdi. Dudaklarımız ayrıldığında kaşları çatık, dudakları aralıklıydı, alnını alnıma yasladı ve şu dünya üzerinde kimsenin hayır diyemeyeceği o tutkulu bakışlarını gözlerime sabitledi. Daha da sert bastırdı, oranın acıdığını hissedince dudaklarımı dişleyerek gözlerimi kısıp inledim. Karan'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı, dilini köpek dişinin üstüne yavaşça sürtüp, dilinin ucunu ısırdı. Delici bakışları yüzümdeydi.

"Yavaşla," diyebildim, muhtaçtım, bedenim ona muhtaçtı, ruhum onun için sürünüyordu şu an. Bu kabul edilemezdi. Bunu kendime ye-

diremiyordum. Onun için çıldırıyor olmak, benim için dehşet vericiydi, korkunçtu. Kendini tamamen bastırdı, erkekliğinin baskısıyla sırtımı duvara daha sert çarptım ve, "Ah!" diye bağırdım. Karan aynı yüz ifadesiyle beni izliyordu, alt dudağını yaladı, alnı ter içinde kalmıştı. Göğsümün ucu göğsüne sürtünüyordu. Birbirine sürtünen tenimiz kızarmıştı, bundan emindim.

Topuğum beline yaslı duruyordu. Terleyince kaydı, Karan elini arkaya attı ve ayağımı belinin kavisine yerleştirdi, bacaklarımın içinin nemlendiğini hissediyordum, dudaklarımdan firar eden inliltilerin önü kesilmiyordu. Delirmiş gibiydim, delirmiş gibiydi ama yine de yüzündeki o alay silinmiyordu. Bana ne yaptığını görebiliyordu, bundan haz alıyordu. Damarlarının kavisini hissediyordum, oramda çarpan damarlarının bana verdiği farklı bir zevk vardı şu an. Aklımı kaçırıyordum.

"Tek hamleyle içini doldurabilecek kadar öfkeli, canını yakmaktan korkacak kadar da ibnenin evladıyım," dedi nefes nefese. Alnını alnıma tamamen yapıştırdı, gözlerimin içine beni parçalara ayırmak istiyormuş gibi baktı. Burnundan verdiği sert nefesler dudaklarımı yakıyordu, alnındaki ter, alnımdaki tere karışmıştı ve dişlerini sıktıkça, yüzüne devrilen gölgeler yanaklarındaki çukurlara yeni mezarlar biçiyordu.

"Karan!" Deliye dönmüş bir şekilde kıvrandım, başımı duvara yasladım ve alnıma bulaşan terine yansıyan soğuk bir an zihnime bıçaklar saplanmasına neden oldu. Karan dişlerini gıcırdatıyor, bazen kendini tutamayarak hırıltılar çıkartıyordu. Çok ıslaktık, sıcak ve parçalanmaya yakındık. Farkında olmadan kalçalarımı hareket ettirdim, bir an erkekliği iç çamaşırımın içinden çıkıp bacağımın içine çarptı, Karan hırsla onu tekrar oraya yerleştirdi, kafamı duvarlara çarparak dağıtmak istiyordum.

Hızlandı, bir şeyler söylüyordu, duyamıyordum. Algılarımı yitirmiştim. "Benden korkma!" dedi hırsla bir kez daha kendini bastırarak orada kaydırırken. "Benden kork!" Durmadı, bu iki cümleyi durmadan tekrarladı, her cümlenin sonunda, noktayı koyar gibi kendini bana daha fazla bastırıyor, tenimi tenine daha çok yapıştırıyordu. "Sana elini sürenin, değil elini, tümden kendisini yakar, kül ederim."

Dudaklarımı aralamaya çalıştım, yapamadım. Karan inleyerek çeneme yöneldi, dişlerini çeneme geçirdi, eli belime kaydı ve eli duvar ile belim arasında kaldı. Beni sıkıca kavradı. "Kucağıma çık," dedi dişlerini çeneme sürterek. "Bacaklarını bana dola, kucağıma çık."

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Karan yapamayacağımı fark edince iki elini kalçalarıma dayadı, parmakları kalçalarıma battı, beni

sertçe yukarı çekmesiyle birlikte iki bacağım da onun beline dolandı. Sırtımı tekrar duvara yapıştırdı, artık tamamen onun kucağındaydım, erkekliği orada, iç çamaşırımın içindeydi, tüm hızıyla bana dokunuyor, bana bulaşıyordu.

Yüzünü boynuma gömdü, kokumu içine çekti, kasılıyordu. Kasılıyordum. Kollarımı boynuna doladım, tenimde ne kadar boya varsa onun tenine de izlerini bırakmıştı şu an. Boynumdaki damarı öptükten hemen sonra dudaklarını kaydırarak omzuma indi. Çıplak omzumu dişleyerek hareketlerini hızlandırdı. Sırtım duvara çarpıp duruyordu. Omzumdaki acıyı hissetmiyordum bile ama dişlerini oraya geçirdiğini biliyordum.

Bir an dünya tersine dönmeye başladı, sanki zaman geriye akıyordu. Ortamdaki her şey ters şekilde hareket ediyor, eski halini almaya başlıyordu. Fırçalar yavaşça suyun içine giriyor, tekrar çıkarken uçları kuru ve boyalı oluyor, tuvaldeki dağılmış siyah boya yavaşça toplanıyor ve eski düzenine kavuşuyor, yağmurun gölgeleri yavaşça geri çekiliyordu.

"Karan!" diye bağırdığımda tavan başımıza çöküyor sandım. Duvarlar çatlıyor, yarıklara ayrılıyordu. Korkuyla Karan'ın omzuna kapandım, dudaklarım omzuna sürtündü, ağzım aralandı ve dişlerimi omzuna batırdım, zevkle karışık hırslı bir şekilde inledi. Dehşet içinde gözlerimi kapatmaya çalıştım, yapamadım, kirpiklerim bile içeri doğru batmaya başlamıştı sanki. Gözlerimi yumsam kör olacakmışım gibi hissediyordum. Başım dönüyordu.

"Tutma kendini," dedi, nefes nefeseydi, bedeni kasılmıştı, kaslarının elimin altında nasıl dalgalandığını hissedebiliyordum. Baskı büyüyor, lavları boğazımın dağlarını eşeliyordu. Lav, dağın eteklerinden aşağı akmak, dokunduğu her şeyi taşa çevirmek istiyordu.

Deprem oluyordu ama hiçbir şey yıkılmıyordu. Sarsılıyordum ama yere düşmüyordum. Parçalanıyordum ama hâlâ tek parçaydım.

Bir an gözlerimin önünde ışık parçalanıyor gibi hissettim, dünyanın uzayın üstündeki duruşu değişti, yer çekimine inancımı yitirdim ve o an öyle bir kıvrıldım ki, dudaklarımdan dökülen naralara sağır oldum. Yıkıldım, düştüm, her şey parçalara ayrıldı. Yıkılmadım, düşmedim, her şey tek parçaydı.

Karan inleyerek kendini geri çekti, kaydım, ayaklarım yere bastığında dizlerim titriyordu, az daha düşeceğimi sandım. Ve o an, bacağımın iç tarafında, kendi sıcaklığım dışında başka bir sıcaklık hissettim. Karan yorgun bir şekilde yüzünü boynuma sakladı, nefes nefeseydik.

Sertçe yutkunup geri çekildi, kısık siyah gözler gözlerime tutundu. Dişlerini sıkarak yüzüme baktı. Geri çekildiğinde sırtımı duvara yaslayarak kaydım, zemine oturdum, Karan aşağı yanıma çöktü. Kollarımı açtım, kollarımın arasına tıpkı bir erkek çocuğu gibi yerleşti, karanlığını üstümüze örttü. Kollarımı onun gövdesine sıkıca sardım, çenemi nemlenen siyah saçlarının arasına, başının üstüne yerleştirdim.

Bir süre, yağmurun ve kalp atışlarımızın sesi dışında bize hiçbir şeyin dokunmasına izin vermedik. Hiçbir şeyin. Nefes alış verişlerimiz düzene girene kadar öylece durduk. Kalplerimiz hızını kesmedi, birbirimizin kollarında olduğumuz için böyleydi belki de, bilmiyordum. Sanırım onun yanındayken kalbimin yavaş çarpmasının imkânı yoktu. Sanki aniden o heybetli formu küçüldü, ufaldı. Kollarımda bir çocuğun hâlâ nefes alan cesedi kaldı.

Zaman yaşananların üstünden yelkovanın izlerini sürüyerek geçti, akrep sessizce bu dansı izledi. Kendimizi bir banyo küvetinin içinde çırılçıplak bulduğumuzda, buraya nasıl gelmiştik hiç hatırlamıyordum. Yüzü yüzüme dönüktü, bacaklarım bacaklarına dolanmıştı. İkimiz de oturuyorduk. Gözleri gözlerimdeydi, saçlarımız da dâhil olmak üzere bedenimizde kuru hiçbir yer yoktu. Karnımıza kadar suya batmıştık. İçeriye devrilen şafağın rengiydi, küçücük bir aralıktan banyonun içine sütun çekmişti.

Dişlerimin izini bıraktığım omzuna baktım, avucumdaki suyu yavaşça omzuna döktüm, gözlerini bir an olsun çıplak göğüslerime indirip tenime bakmadı bile. Yüzümü izliyordu. Aynı şekilde yüzünde mimik oynamadan beni izlerken, avucuna doldurduğu suyu omzuma döktü, gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım. İkimiz de ifadesizdik ama o gözler hiç susmuyor, birbirlerine sürekli olarak bir şeyler anlatıyordu.

Ona sokuldum, belki de amacım bakışlarından sıyrılmaktı, bilmiyordum. Yanağımı omzuna koydum, o da yüzünü yavaşça omzuma yerleştirdi, çenesindeki sakallar tenimi kaşındırdı ama sesimi çıkarmadım. Dışarıda dinen yağmurun kontrplaklar üstünde biriken suyunun damlaları yere düşüyordu. Küvetin küçük dalga sesini duyuyordum. Huzurluydum.

"Nasıl böyle hissedebiliyorsun?" diye fısıldadı. "Nasıl?"

"Nasıl hissetmem, Karan? Canımın canı acıyor."

Beni canına sokmak istiyor gibi kendine bastırdı.

"İlk kan cennette mi döküldü sahiden?" diye sordum kısık sesle.

"Kötü olan ne varsa, bir zamanlar cennete aitti. Şeytan da. İlk kan cennette döküldü. İlk günah cennetin topraklarında işlendi." Durdu. "Sen cennette dökülen ilk kan, işlenen ilk günahsın, Asi."

"Cennet," diye fısıldadım.

"Evet," dedi. "Cennet. Sen cennete aitsin."

Yavaşça geri çekildi, yüz yüze geldik. Yüzümü ıslak avuçlarının arasına aldı. "Cennete ait, cennette okunan ezan. Sen ezansın. Ben günahkâr bir Müslümanım." Dudaklarını alnıma bastırdı, gözlerimi yumdum. "Her ezanda. Daima."

♣

Utancı taşıyan koyu renk gözlerimi cama düşen yansımasından kaçırdım. Günlerdir güneşi görememenin getirmiş olduğu durgunluk yeryüzünün renklerini soldurmuştu. Omzumu cam duvara yasladım, bakışlarım bahçeye kaydı. Büyük ağacın dallarında asılı duran yaprakların oyuklarında birikmiş yağmur suyu vardı. Yere doğru damlıyor, toprağa karışıyordu. Bana biraz büyük olan kazağı tekrar üstüme giymiştim, kazağın omzu düşüp duruyordu. Karan'ın telefonu çalmaya başladığında bakışlarım yavaşça cama düşen yansımasına kaydı.

"Söyle," diyerek açtı telefonu. Bedeni gevşemiş gibi görünse de, sağlam olmayan bir şeyler vardı. Bunu görebiliyordum. "Evet, yanımda." Bakışlarımız camın üstündeki yansımalarımızda buluştu. "Veriyorum." Bana doğru bir adım attı, tenim karıncalandı, ona doğru döndüğümde gözlerimizi birbirimizden aynı anda kaçırdık. Telefonu bana uzattı. "Billur."

Telefonu aldım. "Efendim?"

"Kuşum, telefonun evde kaldığı için bu hıyarı aradım, çok kibar açtı telefonu gerçekten de..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Billur devam etti. "Defne seni aramış, ulaşamayınca da beni aradı. Şu an çok önemli bir sınava giriyormuş, diğer ders için ona lazım olan bir kitap varmış, şey... Neydi lan? Ha, kimya. Ve anlayacağın şu an okul sınırları içinden uzaklaşması imkânsız. Sen sizin eve yakın mısın şu an?"

Karagözler oturduğum eve yakın bir yerdi. "Evet," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"O zaman şu kızın kimya kitabını alabilir misin evden? Anahtar her zamanki yerdeymiş, evde kimse olmadığını söyledi Defne. Varsa Dilek Sultan vardır, kadının ne zararı var..."

İrkildim. Annemin okuldaki hali aklıma gelince dudağımı ağzımın içine aldım, dişledim. "Almasına alırım da..." dedim ikilemde kalmış bir şekilde. "...okula gidebileceğimi sanmıyorum."

"Moruk yanında değil mi? O bırakır, sen arabada beklersin?"

"Tamam," dedim yarım ağızla. "Hemen lazım?"

"Hemen... Sen beni nerenle dinliyorsun acaba?" Bedirhan'ın çığlığını duydum. "N'apıyon kız?" diye bağırdı. "Bırak şu telefonu, yandı elim, ay!"

"Tamam," dedim hızla. Billur telefonu Bedirhan'a söylenerek kapattı. Karan'a baktım, gözlerinde soru işareti olsa da, konuşmuyordu. Dün gece aklıma geldikçe yanaklarıma kanın kızıl rengi oturuyordu. "Şey, eve gitmemiz gerek."

"Hangi eve?"

"Bizim e..." Durdum. "Defne'nin kitabını almam lazım. O eve."

Sakalını kaşıdı, haşırtısını dinledim. "Defne kendi alamıyor mu kitabını?"

"Çok önemli bir sınavda mıymış, öyle bir şeymiş."

Karan gözlerimin içine yanan gözlerle baktı, gözleri bir an çeneme kaydı, çenemde hafif kızarık izler olduğunu bildiğimden utandım. Kazağın açıkta bıraktığı omzumda diş izleri vardı. Bir an gerçekten sırıtacak sandım, yapmamaya çalıştı. "Ben üstüme bir şeyler alayım," dedi. "Sen de ceketini giy."

Dediğini yaptım. Atölyeden çıkıp arabaya binene ve hatta yolu yarılayana kadar hiç konuşmadık. Sonunda sessizliği bozan, "Yağmur hiç durmadı," diyen Karan oldu. "Hava durumunu dinledim, birkaç gün daha böyle sürecekmiş."

"Güzel." Omzumun üstünden ona baktım, kaşları çatık şekilde yolu takip ediyordu. "Karan."

"Söyle."

"Ahmet Hoca..."

"Anma şu pezevengin adını," dedi sinirle. "Sinirlerimi tepeme toplatma benim."

"Ama..."

"Kafanda kurma," dedi hiç tereddütsüz. "Hiçbir şey yok."

Sessizleştim, evin yakınlarına geldiğimizde gerildiğimi hissettim. Tanıdık sokaklardan bir yabancı gibi geçiyordum. Ben bu sokakları tanıyordum ama artık bu sokakların beni tanıdığını zannetmiyordum. İçim burkuldu, kırgın değildim, keşke kırgın olsaydım, en azından bu

kadar ağır hissettirmezdi. Sokağın başına geldiğimizde, "Burada dur," dedim hızla. Yağmur tekrar atıştırmaya başlamıştı. Karan arabayı yavaşlattı. "Geleyim mi?" diye sordu.

"Hayır."

Gözlerimin içine baktı. "Peki."

Arabadan inerken, "Asi," diyerek durdurdu beni. Omzumun üstünden ona baktım, kapı açıktı, soğuğun nefesi ensemizdeydi. Kuzguni siyahı gözlerindeki kara kanatları gördüm, şefkatle açılmıştı. "Dikkatli ol," dedi hiç beklemediğim bir anda.

Bu evden nefret ettiğimi biliyordu.

Bu sokaktan, her şeyden...

Yavaşça başımı salladım. Yanık cennetime baktım. "Olurum."

Arabadan inip sokağın sonuna doğru yürümeye başladım. Üstüme yağan yağmur hissedilmeyecek kadar narindi, üşüyen boynumu ceketimin yakalarının içine gömdüm. Evin önüne geldiğimde, içinde cesedimi taşıyan duvardan kutuya baktım. Bir gün gerçekten iyi olacak mıydım? Derin bir nefes aldım, nefesin içinde bitkinlik vardı. Omuzlarım düştü, dik durmaya çalışıp evin girişine yöneldim. Mektup kutusunun içine elimi sokarken, boş bakışlarım tanıdık kapıya bakıyordu.

İçim de huzursuzdu. Sanki bu evin içindeki enkazlar, beni yutmak için an kolluyordu. Anılar, olduğu yerde ağrıyıp duruyordu. Keşke söküp atmanın bir yolu olsaydı. Anahtarı kapı deliğine soktum, yavaşça çevirirken gözlerimi yumdum.

Kapı aralandı.

Açıldı.

Kapalı gözlerime bir ağırlık çöktü, gölgeler ellerindeki bıçaklarla o tehlikeli cambazlık gösterisine başladı. Gözlerimi açtım. Bir iskemle yere devrilmiş şekilde koridorun ortasında duruyordu. Kaşlarım çatıldı, bakışlarım iskemlenin hizasında devam etti, biraz yukarı kaydı. Boşlukta sallanan bacaklara baktım. Rüzgârgülleri hızla dönmeye başladı.

Annemin cesedi, koridorun ortasında asılı duruyordu.

"Rüzgârgülü, rüzgârgülü, hiç ölümü düşündün mü?"

18. BÖLÜM: ÖTENAZİ

Kalbimi bir it yese, olduğu yerde köpürerek, kan kusarak geberirdi.

Ben bir karmaşanın içine doğmuştum. Acıyı yudum yudum içtiğim evin tavanından bir çocuğun gözyaşları akıyordu. Ben bir çocuğun gözyaşlarıyla boğazımdaki kuruluğu gidermiştim.

Çalmak için elimi kaldırdığım kapı, parmaklarımın üzerine kapanmıştı.

Şuurum sakatlanmıştı.

Dudaklarım yavaşça aralandı ama kelimeler öyle silik, öyle fersizdi ki, sanki konuşmayı unutmuştum. Acının aniden attığı bir tekme nasıl olurdu da iskeletteki tüm kemiklerin aynı anda kırılıp dağılmasına neden olabilirdi? Ayaklarımın attığı adımların altında bebek cenazeleri ezildi. Çocukların çürümüş cesetlerini ayaklarımın altında eze eze ona doğru koşarken kaybın türküsü göğsümün mavzerlerinde patlayan kovanları ruhuma döküyordu.

Çıplak ayakları sallanıyordu. Ömrüm o ayakların ucunda sallanıyordu. Bacaklarını kavradım. Bacaklarına tutundum. Beni bırakacak korkusuyla ayaklarına sarıldım. Ağırlaşan bedenini ufacık cüssemle ayakta tutmaya çalışırken olup biteni kavrayamıyordum.

Çığlık atmak istiyordum ama boğazımda bir delik açılmıştı da, sesim tüm kelimelerini toplayıp bir kayığın içine binmiş, boğazımdaki deliğin kan nehrinde alabora olmak pahasına yüzüyordu.

Buz gibi ayaklarını tutarken, "Anne," diyebildim, fısıltım sessiz bir çığlıktı. Ağzımdan çıkmadan önce boğazımda düğümlenen bu kelime-

nin anlamını bana öğretmeden hiçbir yere gidemezdi. Bacaklarına daha sıkı sarıldım. "Anne!"

Anne. Yalvarırım, anne.

Anne, yalvarırım.

"Yalvarırım," diyebildim. "Anne yalvarırım." Onu yukarı itmeye çalıştım. Buz gibi ayaklarını avuçlarımın arasına alıp ısıtmaya çalışırken bir yandan da onu yukarı doğru itiyordum. Olduğum yerde çökmüş, küçücük kalmıştım. Dışarıda yağan yağmurun sesi içeri doluşuyordu. Ayakları donuyordu. Tıpkı bir zamanlar kalbim donduğu gibi, şimdi de onun ayakları donuyordu. "Anne!" diyebildim tekrardan onu yukarı iterek. "Karan!" Kalbimi çözen adam, nasıl çözdüyse kalbimi, annemin ayaklarındaki soğuğu da çözebilir miydi? Annem neden bu kadar soğuktu?

Kalbim yanıyordu.

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Belki o birkaç saniye bir asırdı benim için, bilmiyordum. Tek bildiğim kalbim terliyordu. Ruhumun yanan uçları is olup yerlere dökülüyordu. Asırlarca yansam, yanarken çığlıklar atsam; sanki attığım çığlığı da, yandığım ateşi de kimseler görmeyecekti. Onu bir kez daha yukarı ittiğimde arkamda kalan kapının bir kez daha aralandığını duymuştum, o kadar.

Ruhumun yaralarına tuz basan bakışların sahibinin orada, kapının ağzında dikildiğini biliyordum.

Annemin buz kesmiş ayaklarını avucumla ısıtıp, omzumla annemi yukarı itmeye çalışırken fısıldadım: "Yardım et bana. Lütfen."

Yüzümü buz gibi ayaklarına yaslayıp, omzumla onu yukarı iterken gözlerimi kapıya çevirdim. Dümdüz duruyordu. Gözlerini annemin buz kesmiş bedenine dikmiş, kirpiklerini birbirine bir kez olsun değdirmeden, ucu bıçaklı bayrağı kalbinin ortasına dikmişler gibi hareketsizce orada öylece bize bakıyordu. Sisler örttü kalbimizi ikimizin de, yağmur beni yakan ateşin üstüne yağdı ama bu kez değil söndürmek, biraz olsun ıslatamadı.

"Yardım et bize. Lütfen."

Ayaklarım yerde kaydı. Dizlerimin üstüne düştüm, onun çıplak ayakları saçlarım boyunca sürtündü. Sallandı. Tekrar doğrulup kalkmaya çalıştım, ayağım bir kez daha yerde kaydı ve dizlerimin üstüne düştüm.

Siyah gözlerine yayılmış bir kıyamet vardı. Beni öldürmeye başlayan bu zehir, onu yavaş yavaş çözüyordu. Dizlerimin üstünde emekle-

yerek annemin ayaklarına yaklaştım ve buz tutmuş ayaklarını avuçlarımın arasına alıp ısıtmaya çalışırken, "Durma orada öyle!" diye çığlık attım. "Orada öyle durma! Örtü getir! Ceket getir! Çorap getir! Bana bir ip getir!" Hıçkırdım, gözlerimden bir damla dahi akmadı ama öyle bir hıçkırdım ki, kaburga kemiğimde yürüdü kalbimin tuzlu teri.

Bir el omuzlarımdan tuttu ama o kadar kısa sürdü ki dokunuşu, belki de bu benim hayal gücümdü. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda annemi kucakladığını gördüm. Karan, annemi tuttu ve daha yükseğe kaldırdı. Bakışları annemin yüzüne kilitlenmişti ama ben o bakışları takip edip anneme bakamadım. Bakmadım değil, bakamadım.

"Yapma," dedi soğuk bir sesle. "Sana yalvarıyorum bunu ona yapma."

"Anne," diye fısıldadım ayaklarını avucumla ısıtmaya çalışırken.

Kan bu kadar çabuk soğumayı babamdan mı öğrenmişti?

Annemi oradan indirdiğimizden sonrası sadece yağmur sesiydi benim için. Gök bir şeylere kızgındı. Bağırıyordu, çığlık atıyordu, gözyaşı döküyordu; kendi göğsünde ışıklarını bir yakıyor, bir söndürüyordu. Sırtımı duvara yasladığımda ellerim uyuşuktu. Yerde oturuyordum. Bacaklarımı öylece ileri doğru uzatmıştım. Dışarıda yanıp sönen ambulans ışığını görebiliyordum, koridorun duvarlarını kendi rengine boyuyordu.

Duyularım her şeye kendini kapatmış gibi görünse de, algılarım o kadar açıktı ki, gözlerimi kusmak, sesimi kesmek, aldığım kokuları kanatmak istiyordum.

Göğsüm o kadar boştu ki, biri duvar sanıp orayı yumruklasa, eli kalbimin içine girerdi; göğsüm o kadar doluydu ki, biri duvar sanıp orayı yumruklasa, tüm kemikleri kırılır, oluk oluk kan dökerdi.

Birkaç sağlık görevlisi içeri girdi. Biri çığlık atıyordu, attığı her çığlık sokağın altını üstüne getiriyordu. Bu çığlığın sahibinin Defne olduğunu biliyordum ama hiçbir şey hissetmiyordum. O ip koridorun ortasında duruyordu ama annem neredeydi bilmiyordum, aslında biliyordum ama dönüp o tarafa bakmıyordum. Karan neredeydi bilmiyordum, aslında biliyordum ama dönüp ona da bakamıyordum. Üstü yağmur damlacıklarıyla dolu ceset torbasının fermuarı çekilirken gözlerimi sıkıca yumdum. Soğuk, gırtlağımı oyuyordu. Derinde bir yerde yaşayan diğer kız suskundu, annemi asan ip onun dudaklarını dikmişti.

Durdum. Gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey duvar oldu. Ardından o duvara bir çift bacak girdi. Ve bir ceset torbası. Ve bir çift ayak daha. Benden uzaklaştırılan o torbaya bakarken göğsümün buruştuğunu, buruşan göğsümün içindeki kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Anne," diye fısıldadım ceset torbasına bakarken. "Anne?" Olduğum yerde yavaşça hareketlendim, kaçınılmaz sona yaklaştığımı, patlamanın başladığını anlamıştım. Kendimi tutmadım. Kendimi bir an olsun tutmadım. "Anne!" Öyle hızlı ayağa kalktım ki, tüm koridor gözlerimin etrafında döndü. Düşmemek için duvara tutundum ve kendimi sağlık görevlilerine doğru savurdum. "Anne!" diye çığlık attım, diğer tüm seslere sağır bir şekilde. "Nereye götürüyorsunuz onu?" Gök bir kez gürledi, ben yirmi altı kez hıçkırdım kendi içimde. "Anne!" Kadını ittim ama annemi düşürmesinden ölesiye korktuğum için tüm kuvvetimi veremedim. "Ver annemi! Annemi ver! Anne!"

"Hanımefendi, lütfen."

"Öyle büyük bir haksızlık ki bu!" diye çığırdığımda biri beni koltukaltlarımdan tutarak kendine doğru çekmeye çalıştı. Ceset torbasının ıslak yüzeyine dokundum. "Bu çok büyük bir haksızlık! Bana bak. Görüyor musun? Öyle haksız yere gidiyor ki benden, bu çok büyük bir haksızlık!" Tırnaklarımla yüzümü boydan boya çizerken tekmelerim havayı dövüyordu. Sıcak kolların sahibi beni boynumun biraz altından kavradı ve bana arkamdan sıkıca sarıldı. "Haksızlık! Sen biraz daha uzağa itemezsin beni! Duydun mu, Dilek Karakuyu? Sen beni böyle bırakıp gidemezsin!"

"Kız çocuğu," diye fısıldadı ama sesinde ölümden kalkmış bir gerçek vardı. Onu dinlemedim. Çırpındım ama fayda etmedi. Onu benden uzaklaştırmalarını izledim. Yüzümdeki acıyı hissedemiyordum ama göğsümü dolduran bu şey o kadar kötüydü ki, elimi kalbime sokup, o şeyi deşip sökmek, çıkartıp atmak istiyordum. "Sen beni bırakamazsın! Beni böyle bırakamazsın! Beni böyle bırakamazsın! Anne!"

Karan beni daha sıkı kavradı, ceset torbasını kapıdan çıkarttılar. Dışarıda şakır şakır yağan yağmura insanların sesleri karışmaya başladı ama dinlemedim. "Bırak, Karan," dedim tir tir titrerken. "Kurbanın olayım bırak beni, Karan."

"Asi."

"Karan, parmak uçlarımı yakmayacaksan bırak. Bir daha dokunamazsam, hiçbir anlamı kalmaz, Karan. Bırak. Ya da şimdi parmak uçlarımı yak."

Beni serbest bırakırken onun nefesinden süzülen acıyı saç diplerimde hissettim. Koştum. Neye koştuğumu bilmeden kendimi sokağa, ambulansın önüne attım. Yağmur yüzümü, saçlarımı ıslatmaya başladığı anda, "Durun!" dedim çaresizce. "Yalvarırım, biraz daha durun."

Kadın adama baktı ve ceset torbasını ambulansın önündeki tümseğe koydu. Sokağa toplanmış insanları görmezden geldim, o insanların içinde tanıdığım nefesler de vardı, biliyordum. Torbanın fermuarını yavaşça açarken yağmur üzerimize yağmaya devam ediyordu. Uzakta bir yerde bana seslenen sesler duyuyordum, kendimi oraya veremiyordum.

Her şey buradaydı. Bu torbanın içinde, fermuarın arkasındaydı. Yaşam da buradaydı, ölüm de buradaydı; gerçek de buradaydı, yalan da buradaydı; bel kemiğini kırdığım çocukluğum da buradaydı, avuç içleri kanayan kadınlığım da. Hepsi buradaydı.

Fermuar açıldı. Bir yara kapandı. Fermuarın açık kalan boşluğundan bir daha asla damarımda dolaşmayacak olan bana ait bir kan sızmaya başladı. Saçlarını gördüğümde, bu gece kırılan bu kemiğimin bir daha kaynamasına izin vermeyeceğimi artık çok daha iyi biliyordum.

"Parmak uçlarıma jilet vursam, kökünden uzar mı sana dokunamadıklarım?" diye fısıldadım ceset torbasının açık kalan kısmından saçlarını severken.

Yağmur onun saçlarını, benim ona dokunan parmaklarımı aynı damlayla ıslattı. Kemiğim öyle zor bir yerden kırılmıştı ki, kaynamayacağını bildiğim gibi, kaynama ihtimali bile olsa buna izin vermeyecektim. O kemik, kırıldığı yerden bilenecekti. Bilenecek ve babama saplanacaktı.

Yaşlar gözlerimden aşağı boşalmaya başladı, yanaklarımı sıyırıp çeneme kadar akıyordu. Fermuarı biraz daha indirdiğimde onun yüzüne baktım. Zaten açık renk olan teni, şu an ölümün kireciyle kansız beyaza boyanmıştı.

"Ben şimdi tüm bu sana anlatamadıklarımı kime fısıldarım?" Çenem titriyordu. Parmaklarım yüzünde turladı. Buz kesmiş teni parmak uçlarımı sızlattı. Ceset torbasının fermuarı ikimizin yüzü arasına bir daha aşılmayacak olan o duvarı örerken gözlerimi kapattım, şanslıydım, yağmur gözyaşlarımı saklamıştı.

♣

Tam üç kez aynı yerden geçti tarağın dişleri. Dişlerin durmadan bastırdığı yerde küçük bir yara vardı, sızlıyordu ama sesimi çıkarmadım. Annesi intihar eden bir çocuğun boynunu kesen o bıçak benim bileklerimi kesmişti. Avuçlarımı siyah kot pantolonumun kumaşında gezdirdim ve kafamı kaldırıp karşımda duran aynaya baktım. Billur saç fırçasını ya-

tağın üzerine bıraktıktan sonra dudaklarını omzuma bastırdı ama sesimi çıkarmadım, tepki vermeden aynadaki yansımayı izlemeye devam ettim. "Artık çıkmamız gerek, Buz Prensesim," diye fısıldadı sıcak bir sesle. "Geç kalmak istemeyiz."

Ciğerim acıyordu. Cevap vermeden ayaklarımı yere bastım ve yataktan kalktım. Saçlarım belime çarparken kapıya yönelip odadan çıktım. Gece nasıl geçmişti, hiçbir şey hatırlamıyordum. Her şey o kadar taze ama bir o kadar da bayattı ki, damağım yara olmuştu. Billur arkamdan çıkarken odanın kapısını kapattı ama ona bakmadan hızlıca koridoru geçtim. "Defne daha iyi," dedi, dediğine kendi bile inanmadı. "Çok fazla sakinleştirici aldığı için uzun bir uykuya yattı. Ama o da orada olacak."

Tepki vermedim. Kapıdan çıkarken dönüp bir kez daha arkamdan bakmak istemedim. Hava hâlâ bozuktu, ara ara yağış oluyordu ama şu an yalnızca çiseliyordu. Geceyle ilgili hatırladığım tek şey Karan'ın üstümden ayrılmayan kara gözleri, parmak uçlarımda kalan saç telinin kokusuydu. Araç bize doğru yaklaşırken Billur koluma girdi ama kolumu yavaşça ondan kurtarıp bomboş gözlerle yaklaşan araca baktım.

Babamı henüz hiç görmemiştim, Defne ile de yüz yüze gelmemiştik ama attığı o içler acısı çığlık kafamın içinde takılmış bir plak gibi dönmeyi sürdürüyordu. Karan Range Rover'ın ön kapısını benim için açtı, kısaca göz göze geldik ama yüzü o kadar solgun görünüyordu ki, ona bakmaya devam edemedim ve sessizce arabaya binip kapıyı kapatmasını bekledim. Kapıyı kapatmadan önce birkaç saniye daha süren bakışları profilimi eşelese de ona herhangi bir karşılık veremedim. Araba çalışıp gideceğimiz yere bizi sürükleyene dek hiç kimse tek kelime etmedi.

Bedirhan ve Sergen gittiğimiz yere çoktan varmış, orada bizi bekliyordu. Bedirhan, hemen orada, sıklaşan ağaçların arasında Defne'yi omzuna yatırmış saçlarını severken, Sergen'in gözleri Defne'nin üzerindeydi. Arabadan çıkarken Karan benden önce davrandı ve arabanın kapısını açıp, Billur'a, "Ben hallederim," dedi elini arka cama uzatarak. Hemen önümde diz çöktü, gözlerini yüzüme sabitledi ve beni yavaşça kendine doğru çekti. Billur'un elinden aldığı siyah şalı siyah saçlarımın üstüne örterken ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Çenem titredi ama dişlerimi sıktım ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan kirpiklerimi üç dört kez birbirine dokundurdum. Karan yavaşça kalktı ve bana elini uzattı. Bana uzattığı eline baktım. Hissizdim ama bir o kadar da duyarlıydım. Anlam veremediğim bir şeyin içine düşmüş

gibiydim. Sanki ağzına kadar dolu bir havuzun dibindeydim ve havuzun üstü bir kapakla sıkıca kapatılmıştı.

Karan'ın elini tuttum, gözlerimdeki boşluk büyüdü ve yavaşça araçtan çıktım. Billur saçlarına attığı şalın ucunu düzeltirken göz ucuyla bana baktı. Gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum ama inatla beni ağlamadığına inandırmaya çalışıyordu. Oysa ağlamıştı, onu kendini banyoya kapatıp hıçkırıklarını yutmaya çalışırken gayet net bir şekilde duyabilmiştim.

Attığım adımlar boşlukta yalpalanıyordu. Spor ayakkabılarımın altı ful çamur olmuştu, bataklığın üstünde batmadan yürüyordum sanki ama ben zaten o bataklığın dibine çoktan ayak basmıştım. Farkında olmadan Karan'ın elini sıktığımda bakışları omzunun üstünden bana doğru kaydı, ona karşılık veremesem de bakışlarını hissedebiliyordum. Oraya yaklaştıkça, onun elini tutuşum daha da sıkılaştı.

Karan sanki bana güç vermek istiyor gibi sıkı tutuşuma sıkı tutuşuyla karşılık verdi. Aslında şu an onun elini bırakıp ters yöne doğru koşmak istiyordum çünkü gözlerimi sızlatan gözyaşlarımın akmasına engel ancak böyle olabilirdim.

Ne kapısı ne de penceresi olmayan bir odanın içinde hem geceden hem de gündüzden bihaber yaşıyordum da, bir gün odanın duvarları yıkılıp içeri güneşin ışığı süzülmüştü sanki. Ben güneşle yeni tanışmışken, gece güneşi öldürmüştü. Şimdi geceye kızıyordum, tanıştığım güneşi öldürdüğü için ama bilmediğim bir şey vardı benim, o tanıştığım güneşti eriten duvarlarımı ve gece yalnızca intikamımı almıştı. Yine de güneşi içimden söküp atamıyordum, çünkü aydınlatmıştı odamı. Ve geceye ölesiye kızgındım, söndürmüştü ışıkları.

Tüm gözlerin üzerimize döndüğünü hissettiğimde hiç kimseyi önemsemedim bu kez. Ne elimi tutan ele olan bakışlarını ne de gözlerindeki acımayı zerre umursamadım. Defne yüzünü Bedirhan'ın göğsüne gömdüğü için beni göremiyordu. Bedirhan'da bir abi şefkati vardı, bunu yalanlayamazdım. Gözlerine çöken hüznü saklama gereği duymasa da, ifadesine sert bir tonlama eklemişti Bedirhan. Kız kardeşimin saçlarını yavaşça okşarken, toprağı izliyordu.

"Allah gani gani rahmet eylesin," dedi arkadan bir kadın. "Çok gençti daha. Başınız sağ olsun."

Dişlerimi sıktım. Büyük dayımın gözleri kısaca Karan ile ellerimize dokundu, ardından hızla bizden uzaklaşıp kadına döndü. "Dostlar sağ olsun, Aygün abla."

İnsanların dudaklarından baş sağlığı dökülüyordu. Herkes annemin çok genç olduğunu, nasıl kendine kıydığını falan söylüyordu. Birileri omzuma dokunuyor, omzumu yavaşça sıkıyor, bir şeyler fısıldıyordu ama önemsemiyordum. Büşra ağlayarak bir şeyler söylemişti, dinlememiştim. Başımı salladığım birkaç kişi olmuştu, sonrasında tepkilerimi tamamen kapattım. Babam yoktu, defin işlemi başlayana kadar gözlerim tabuttan ayrılmadı. Annemin ilk toprağını büyük dayım attı. Atılan her toprakta gözlerim bir kez daha kapandı. Zorla açıldı.

Bedirhan, Sergen, hatta Yaşar Bey de dâhil olmak üzere tanıdık tanımadık birçok insan toprağına dokundu annemin. Ben dokunmadım. Dokunamadım. En son toprağı Karan atarken ayrılan ellerimizin avuçlarıma emanet ettiği teri sıktım. Gözlerimi sıkıca yumdum ve geçmesini bekledim. Defne'nin ağladığını duyabiliyordum. Babamın burada olmaması kimsenin umurunda değildi. Herkes içten içe her şeyin farkındaydı aslında. Yüzü yoktu belki. Belki de yine umurunda değildi.

Ben şimdi Defne'yi nasıl toparlayacaktım?

Ben şimdi kendimi nasıl toparlayacaktım?

Dayım yavaşça omzuma dokunduğunda kafamı kaldırıp ona baktım. Gözleri yaşlıydı biraz, küçük dayım hemen ileride bizi izliyordu. "Merve," dedi kuru bir sesle. "Başın sağ olsun, güzel kızım."

Başımı yavaşça salladım ve tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Anneme neden sahip çıkmamışlardı? Yiyeceği bir lokma ekmek mi fazla görünmüştü gözlerine? Kusmak istiyordum. "Bu delikanlıyla ciddi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu aniden. Bakışlarım değişirken, o konuşmaya devam etti. "Öyle el ele olmaz insan içinde. Adını koyun. Adın çıkarsa kötü olur aile açısından. Neler derler arkamızdan..."

"Ne diyorsun sen ya?"

Dayımın yüzündeki ifade sarsıldı. "Ne?"

"Sen ne diyorsun?" dedim biraz daha sesli şekilde. Birkaç kişi bize baktı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Merve."

"Ne Merve?" diye bağırdım bu kez. Artık herkes bize bakıyordu. "Annem öldü benim! Annem!" Dayımın elini sertçe ittim, dayım şoka girmişti. "Annem ölmedi, annem intihar etti benim! Kendini öldürdü!"

"Merve."

"Annemin daha toprağı soğumamış, sen ne diyorsun?"

"Acısı var, abi, bırak kızcağızı," dedi küçük dayım hemen ama gözüm dönmüştü bir kere. Dayımın yüzü kasılırken ellerimi havaya kaldı-

rıp etrafımı gösterdim. "Neredeydin?" diye bağırdım. "Şimdi kalkmış gelmişsin, adını koyun diyorsun. Kimsin sen? Hakkın mı var üzerimde? Diyebileceğin bir şey mi var bana? Sen kendi kız kardeşine sahip çıkmadın be!" Gözlerim tekrar doldu, dişlerim sızlıyordu. "Benim annemin yarası oluk oluk kanıyordu, bastırdın mı elini? Durdurmaya çalıştın mı koldan akan kanı? Yavaşça zehirledi o herif benim annemi. Kangren olan yeri, o herifi keseceğine annemi kestin sen!"

"Merve!" diye bağırdı dayım. "Yeri mi burası? Ne bağırıyorsun sen bana? Cenazedeyiz!"

"Cenazede ne konuşacağını bil o zaman!"

"Edepsiz! Elin herifiyle el ele gelmeyi biliyorsun buralara!"

"Düzgün konuş," diye hırladı Karan aniden, beni tutup kendine doğru çekti, onu itip dayımın üzerine yürüdüm. "Sana bir şey diyeyim mi, dayı? Şimdi gidip orospu olsak, tek kelime edemezsin sen."

"Asi!" Karan beni öyle sıkı kavradı ki, uyarısını zerre önemsemedim. Dayım şok olmuş gözlerle bana bakarken karşılık vermemesi beni şaşırtmıştı. Normal şartlarda üstüme çullanması gerekirdi ama yapmadı, belki de yapamadı. Karan bir şeyler söylerdi ama söylemedi, annemin ölüsüne saygısından dolayı sustuğunu anladığımda kalbimi derin bir sessizlik kapladı. Dayım hızla oradan uzaklaştı. İnsanlar yavaşça dağılmaya başladı.

Tıpkı benim gibi dağıldılar.

Herkes gittiğinde artık orada sadece biz vardık. Defne toprağın üstüne kapanmış, bir eli annemin tülbent bağlı ahşaptan mezar taşını okşuyordu. Bedirhan'ın gözleri üzerimdeydi, Billur ve Sergen'in de öyle ama Karan bana bakmıyordu. Sanki bakamıyordu. Akşam karanlığının çökmesine az kalmıştı. Derin bir nefes aldım. Yutkundum. Nefes aldım. Yutkundum. Lanet olsun yine nefes aldım. Defne'nin ağladıkça şişip inen sırtını izlerken aldığım nefesi parçalamak istiyordum.

Ona doğru birkaç adım attım, parmakları hâlâ tülbendin üzerinde geziniyordu. Hemen arkasına çöktüm, yüzümü sırtına yasladığımda irkildi ama geri çekilmedi ve tepki vermedi. Elimi onun elinin üstüne koydum, o şeye birlikte dokunurken yanağımı sırtına sürtüp gözlerimi yumdum. Neden şu an ondan başka aynı kanı taşıdığım kimse kalmamış gibi hissediyordum?

"Merve," diye fısıldadı hıçkırırken.

"Abla."

"Merve, neden böyle çok acıyor?"

Yutkundum. Nefes aldım. "Çok değil mi?"

"Tüm kapılar yüzümüze kapanmış gibi," dedi hıçkırırken. Yanağım hareket eden sırtıyla birlikte hareket etti. "Çok acıyor. Kalbimi göğsümün altında taşımak istemiyorum. Onu alamaz mısın?"

Elimi elinin üstünden çekip kollarımı beline sardım. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. "Bu kez ben bile üstlenemem acını," dedim kırık bir sesle. "Bu acıyı birlikte çekmek zorundayız."

"Özür dilerim," diye fısıldadı yağmur tekrar çiselemeye başladığında. "Merve, çok özür dilerim."

"Abla."

"Merve." Defne hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında ikimiz dışında kimsenin çıtı bile çıkmıyordu. "Yanında olamadığım her gün adına çok özür dilerim. Sırtını yaslayamadığın sırtıma bıçak saplasan sesim çıkmaz. Merve. Merve, çok özür dilerim."

"Abla. Ağlama." Ona daha sıkı sarıldım, kanatlarım kırılıyordu.

"Çok özür dilerim," dedi haykırırken. "Çok özür dilerim, Merve. Affet beni. Çok özür dilerim, anne. Affedin beni!"

Kafasını yavaşça kaldırıp tırnaklarını toprağa batırdı, annemin soğumayan toprağını ıslatan yağmur artık ablamın yüzünü yıkıyordu. Ablam tam içinden, derinin geldiğini bildiğim sesiyle çığlık atarak ağlamaya başladığında yüzümü ensesine gömdüm ve gözlerimden akan yaşların sorumlusu olarak yağmuru bildim.

"Beni bu acıdan kurtar! Ben nasıl bir dağım? Durmadan senin üzerine yıkılıyorum!" diye bağırdı ablam. "Affet beni, Merve!"

Köşeye çekilmiş dilsiz acıların yüreğinde büyük yanık izleri olurdu. Bir acının yüreği olur muydu? Kan dökülürdü ruhundan acının, yüreğinde bir bir türlü sökükle kavrulurdu. Şu beline sarıldığım kızdan ve her seferinde elimi yakalayan adamdan başka neyim, kimim vardı? Yağmur üstümüze yağdı.

Eve döndüğümüzde sırılsıklamdık. Tavandan aşağı sarkan ipi kaldırmalarına izin vermedim. Her daim ruhsuz bakan kahverengi gözlerim, artık bakmıyordu bile. Babam evde değildi. Şu an ne halde olduğu umurumda bile değildi. Islak çoraplarımı çıkarırken banyoda tek başımaydım. Saçlarımı örten şal enseme kadar kaymıştı. Göğsümün içi cam kırıklarıyla doluydu, kalbim attıkça kalbime başka bir cam kırığının sivri ucu batıp kan leş içinde geri çıkıyordu.

Ablam banyonun kapısını tıklatıp içeri girdiğinde kafamı kaldırıp ona baktım; oturduğum klozeti sırılsıklam edecek kadar ıslaktım. Ela

gözlerine çizilen yeşil halelerin tek sebebi tuzlu gözyaşlarının irislerine vurduğu sillelerdi. Bakışları birkaç saniye yüzümde oyalandı, ağlayacak sanıyordum ama kesmişti, şu an ağlamıyordu. Sadece yüzüme bakıyordu. Gözlerimin içine.

"Karan salonda," dedi kuru bir sesle. "Billur da odanı toparlıyor."

Başımı salladım. Neden konuşamıyordum? Neden tek kelime edemiyordum? Gözlerimi hızla ondan uzaklaştırıp farklı yerlere bakmaya çalıştım. "Merve," diye fısıldadığında ona bakmadım ama başımı bir kez daha salladım. "Ağlamak ayıp değil."

"Ağlayasım yok," diye yalan söyledim birden. Sesim bana ait değil gibi çıkmıştı.

Ablam banyonun kapısını kilitleyip önüme geldi. Kıpkırmızı olmuş gözaltlarında koyu gölgeler büyümüştü. Dizlerini yere koydu ve kendi ellerini de benim dizlerimin üzerine yerleştirip, "Ne gördüğünü biliyorum," diye fısıldadı anlayışlı bir sesle. Gözyaşları anında boğazıma doluştu, gözlerimin dolmasına engel olmak adına dişlerimi sıktım, ablamın gözünden bir damla yaş aktı, elmacık kemiğinin üstünde sekteye uğradı. "Senin nasıl bir şey gördüğünün farkındayım." Gözünden bir damla yaş daha aktı, başını salladı. "Ben görsem ölürdüm. Öyle bir şey gördün, farkındayım."

Gözlerim dolmaya başladı, titreyen çenemi engellemek adına dudaklarımı birbirine bastırdım ama ablamla gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Elini yanağıma koydu, artık gerçekten şapır şapır akıyordu gözlerinden yaşlar. "Üzgünüm," derken sesi titredi. "Her şeyi sen yaşadığın için, her seferinde bıçağı ilk sana sapladığımız için çok üzgünüm."

Başımı salladım gözümden bir damla yaş akarken burnumu çekip gözlerimi ablamdan kaçırmaya çalıştım. İzin vermedi. Gözümden akan yaşı sildi, parmakları titriyordu. "Karan dedi bana biliyor musun? Gördüğün şeyi söyledi bana. Bıçaklandığın yeri gösterdi. O adam köpek gibi âşık sana."

Ablama baktım. Dişlerimi sıkıyordum. Ağlamak istemiyordum. Bıçaklar durmadan içimi deşiyordu. Kan revan içindeydim ama yapamıyordum. "Acını acısı bellemiş o adam," dedi gözyaşlarının arasından konuşurken. "Ben dedim ona Merve, ölüyorum artık tamam dedim, artık devam edemem dedim. Bana dedi ki: *Yaralandığım yerden nasıl sarayım onu ben Defne? 'Canım' yanıyor, uzatamıyorum yandığı ateşe elimi. Çünkü zaten içindeyim ben o ateşin. Tut, çıkar onu. Tek çıkamaz artık. Zaten içinde olduğum ateşe nasıl atlayayım bir daha? Al, çıkar onu. Bu ateş çok sıcak, kaldıramaz."*

"Çıkış yolunu bulamıyorum," dedim kısık bir sesle, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. "Abla ben hiç bu kadar kaybolmamıştım."

"Kayboluruz beraber, ablam," dedi yanağımı okşarken. "Bırak tutayım elini, Merve, yoksa ikimiz de öleceğiz bu acıdan."

Bu gerçekten benim ablam mıydı? Tek sebebi o ana benim şahit olmamdan mı kaynaklıydı? Acımı parçalara bölsem, tüm dünyayı doyurabilirdim. Şu an kimseyi içeri almak istemiyordum ama karşımda duran enkazın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Elimi onun sırtına koyup sıvazlayamıyordum, çünkü ellerim kesilmişti ama yine de onun yanında olmak zorunda olduğumu biliyordum. Aslında zorunda değildim. Her zaman zorundalık olarak gerçekleştirdiğim bu eylem, artık ikimizin de sokağının çıktığı evimizdi.

Aldığı ilaçların da etkisiyle biraz daha sakin görünüyordu ama titreyen ellerini görmemek için kör olmalıydım. Beni duşa kabinine soktuğunda sesim çıkmadı. Bedenimi yavaşça soydu, belki de bu beni ilk çıplak görüşüydü ama birbirimizden hiç utanmadık. Arkama geçti ve suyu açtı. Üstünün ıslanmasını umursamadan suyu saçlarıma tutmaya başladı. Başta oldukça sıcak olduğunu düşündüğüm su bir süre sonra tenimle tuhaf bir uyum yakaladı ve ablam saçlarımı yıkarken gözlerimi kapatıp, yüzümü ıslatan suyun çizdiği yolları elimle takip ederek avuçlarımı yüzüme bastırdım.

Ağlıyordu. Biliyordum. Hıçkırıyordu ve ben de yüzümü yakan suya gözyaşlarımı karıştırıyordum. İkimiz de her şeyin farkındaydık. Bu evde işlenen ilk cinayet değildi bu intihar. Bedenimi sanki bir kuklaya hükmediyormuş gibi kuruladı, kollarımı her kaldırışında kollarım kendiliğinden aşağı sarktı. Ona bomboş gözlerle bakıyordum, gözyaşlarını tutmadan bana ilgili gözlerle bakıp inatla beni kurulamaya devam ediyordu. Banyodan çıktığımda üstümde yalnızca bir havlu vardı.

Annemin odasına yöneldiğimi görünce arkamdan geldi. Parkede hâlâ ıslak olan ayaklarımın izleri kalıyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğim anda geçmiş göğsümün içine doldu, annemin sesi odanın içinde çınladı; her zaman kırgın bakan gözleri, odanın karanlık duvarına tıpkı bir tablo gibi tutturuldu. Hiçbir şey söylemeden yatağın anneme ait olan kısmına tırmandım ve üstümdeki havluya, ıslak saçlarıma aldırış etmeden cenin pozisyonu alarak annemin yatağına yerleştim. Dizlerimi karnıma kadar çektiğim için küçücük kalmıştım şu an. Sol gözüm tıpkı bir kalp gibi atıyor, yavaşça oynuyordu. Parmağımla yavaşça sol gözümü ovduktan sonra gözlerimi perdenin aralıklı kısmından içeri sızan sokak lambasının fersiz ışığına diktim.

"Yanına yatabilir miyim?" diye sordu ablam kısık bir sesle.

Başımı salladım, sesim çıkmadı.

Yavaşça yatağın üzerine çıktı. Arkama geçti, çenesini çıplak omzuma yerleştirdi ve bir elini de karnımın üstüne koydu. "Biz seninle hiç böyle yan yana yattık mı?" diye sordu, sesi ağlamaktan çatlak çatlak geliyordu.

Dudaklarımı *'bilmem'* der gibi büktüm ama göremediğini biliyordum. Sessizliğim onun cevabı olmuş gibi, "Olsun," diye fısıldadı. "Hâlâ çok geç değil."

Bir şeyler için çok geçti. Bunu o da iyi biliyordu.

"Eğer istersen Karan'ı çağırabilirim," dedi kuru bir sesle. Cevap vermedim. "Ya da ben kalabilirim." Yine cevap vermedim. "Merve gerçekten ağlamadığın sürece böyle sessiz kalmaya devam edeceksin. Yapma." Gözlerinin tekrar dolduğunu hissettim. "Ne olursun tepki ver birazcık."

Gözlerim hâlâ o içeri sızan küçücük ışık huzmesindeydi. Burnumu çektim ama tepki veremedim. Ayaklarım buz gibiydi, hissedebiliyordum. Tıpkı annemin ayakları gibi. Bir an kanımın çekildiğini hisseder gibi oldum. Tıpkı annem gibi. Karnım kasılınca ablam, "Merve?" dedi endişeyle. Elimi ablamın elinin üstüne koyup, her şeyin yolunda olduğunu ona inandırmaya çalıştım. "Üşüyeceksin böyle," diye fısıldadı. "Giydireyim mi seni?"

"Annem de üşümüş müdür?" Bir an arkamda donakaldığını hissettim. "Ayakları buz gibiydi."

"Merve."

"Avuçlarımla ısıtmaya çalıştım ama..."

"Merve." Ablam bana daha sıkı sarıldı, sesi çatlamıştı.

"Yine de ısıtmayı beceremedim galiba."

"Merve, yapma."

"Aslında Karan'a söylemiştim," diye fısıldadım. "En azından bir çift çorap getirebilirdi ama getirmedi. Onun annesi üşümemiş mi?"

"Merve!" Ablam beni sertçe kendine çekti, yüzünü saçlarıma gömdü ve tekrar ağlamaya başladı. Yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı ama onun hıçkırıklarını dinlerken uykumun geldiğini hissettim.

"Uykum geldi," diye fısıldadım. "Eğer uyanacağını bilsem ayaklarını nefesimle bile ısıtırdım."

Ablam hıçkıra hıçkıra ağlarken onun karnımda duran elini okşadım ve boşluğu izlemeye devam ettim. Çok fazla fırtına atlatmış bir ağaç-

tım, dallarım sökülmüştü ama gövdem hâlâ oraya çakılı duruyordu. Ne zaman tamamen kopup yok olacaktım?

"Şimdi uyuyacağım ama üstümü örtme, abla," dedim bomboş gözlerle. "Ama eğer bir ceset torban varsa, fermuarını çekebilirsin."

Ablam benden ayrıldı yataktan kalktı ve koşarak odadan çıkarken kapıyı sertçe çarptı. Öyle sert çarpmıştı ki, odadaki çerçevelerin zangırtısını işittim. Odada yalnız kaldığım an ayak parmaklarımı kıvırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Anne çok soğuk," diyebildim. "Çok soğuk, anne. Neden hiç üstümü örtmedin?" Yutkundum. "En çok bu gece örtmedin."

Kapı tekrar açıldığında yalnızca birkaç dakika geçmişti, biliyordum. Karanlıkta bir nefesin sıcaklığı doldurdu odayı. Tanıdık nefesin varlığıyla karnım daha da kasıldı. O ışığı yakmadı ama görünen o ki bir şeyler ikimizi de aynı yerden yakmıştı. Yere düşen adımlarının sesini dinledim, o adımlarda eski bir yaranın iniltisini duyabiliyordum. Yollarına döşediğim geçmiş adına ondan nasıl özür dilemeliydim? Yatağa oturduğu an yatak yavaşça çöktü, bedenimi biraz daha küçülttüm ama ona doğru meyil kazandım. Sertçe yutkundu, burnundan oldukça kasvetli bir nefes verdi.

"Ilık ılık kanıyor," dedi tok bir sesle. "Elini yaraya bastırma. Ben kokusunu alabiliyorum." Dizlerimi göğsüme doğru çekip gözlerimi kırpıştırdım ama bakışlarım hâlâ bomboştu. "Ya da çek elini, ben elimi bastırayım."

"Üşüyorum," diyebildim.

"Isıtamam," dedi kuru bir sesle. "Ama seninle üşürüm."

"Isınmak istemiyorum ki zaten."

Burnundan derin bir nefes aldı, nefesi verirken iç geçirdi. "Ateşi nasıl ısıtırız ki zaten?"

"Sana çok kızgınım," dedim sakin bir sesle.

"Neden, küçücüğüm?"

Burnumun üstünü ovdum. "Çorap getir, dedim, getirmedin."

Sessizlik oldu. Yatak biraz daha çöktü, onun yatağın üzerine çıktığını anladım. Arkama sokuldu, beni belimden tutup yavaşça kendine doğru çekti ve sırtımı göğsüne yasladı. Sıcacık göğsünü tadan soğuk bedenim gevşedi, bunu anneme ihanet olarak algılayan kalbim sarsıldı. Geri çekilmeye çalıştım, Karan beni bırakmadı.

Bileklerimdeki damarlarda bir fırtınanın kırdığı dallar kanıyordu.

"Sen çok sıcacıksın," dedim gözlerim bulanırken. "Isınırım sana sokulursam. Çekil."

"Gel buraya." Beni tamamen kendine bastırdı. "Konuşma öyle çocuk gibi. Yemin ederim ölürüm sana."

"Ölme," dedim aniden irkilerek. "Sakın ölme."

Karan beni göğsüne bastırıp ıslak saçlarıma çenesini yerleştirdi. "Seni bırakır ölür müyüm ben hiç?" diye sordu kısık bir sesle. "Yanık yirmi altım benim."

"Ölme," diye fısıldadım yaşlar gözümü ısırırken. "On yedimin mezarı. Sakın ölme."

"Asi kızım benim." Saçlarımı sevmeye başladı, göğüs kafesim titriyordu. "Burnumun dibinde ne kadar ölüm varsa, hepsi sen yaşa diye. Ağla, Çakıltaşı. Kaç tane kelebeği öldürecek olursan ol, bugün ağla."

Göğsüm acıyla titrerken, "Ölmesin kelebekler," diye fısıldadım.

"İçinde seni öldüren tüm kelebekler, bugün bir bir ölsünler."

"Karan," diyebildim ona sokulup tüm kalkanlarımı indirirken. Annemi istiyordum. Bu kez başkaydı. Bu acı başkaydı. Annem lazımdı. Anneme ihtiyacım vardı. "Karan, ya bu evin dibine göm beni ya da çek çıkar şu şeyi içimden. Kelebekler mi göğsümün toprağını eşeleyip duran? Ölsün kelebekler. Avuç kadar kalbimin mezar kadar açılma şansı yok. İçimi deşiyorlar. Ölsünler."

"Canına ölürüm senin, Asi." Saçlarımı öyle bir öptü ki, annemin mezarı açıldı sandım. "Canına öldürürüm. Şu dünyadaki belki en büyük günahtır birini öldürmek, senin için binini öldürürüm."

Ona doğru döndüm, göğsüne sokuldum ve ıslanmaya başlayan kirpiklerimi incecik gömleğine sürttüm. Burnumu çektim, saçının üstünü öptü. Bu acı bambaşkaydı. Ondan başkası anlamazdı, ona da anlatamazdım. "Göm beni bu evin dibine. Bu cehennemin dibine."

Dişlerini sıktığını kafama bastırdığı dudaklarından anladım. Parmaklarım gömleğinin bir kısmını yakaladı ve onu avuçladım. İslak gözlerim gözyaşlarının tamamını sızdırmazken, uyku üstüme kapaklandı. Sustum. Acımın üstünü rüyalarla örttüm.

♣

Suyu yüzüme tam tamına üç kez çarptım. Kafamı kaldırdım ve aynaya baktım. Aynada su damlacıkları vardı. Su damlacıklarının örttüğü siluetim ruh gibiydi. Sabah uyandığımda Karan yanımdaydı ama uyuyakalmıştı, onun üstünü örtüp yataktan kalktığım anı hatırlıyordum ama gerisi pusluydu; koridordan nasıl geçmiştim, nasıl banyoya girmiştim

hiçbir fikrim yoktu. Üzerime öylesine giydiğim tişörtün içinde kaybolmuştum resmen. Saçlarımı geriye doğru attım ve banyodan çıkarken ellerimi kurulamadım bile. Altıma giydiğim taytın bilekleri yukarı doğru sıvanmıştı. Mutfağa girdiğim an Bedirhan'ı içeride buldum. Boş bakışlarım birkaç saniye Bedirhan'ın üzerinde dolaştıktan sonra tezgâha doğru yürüdüm.

"Günaydın," dedi Bedirhan oldukça kuru bir sesle.

Başımı salladım. Başım, gözlerim, bacaklarım, neredeyse her yerim ağrıyordu. Eve birilerinin gelmemesinden son derece memnundum. Gölgelerin içinde kaybolmak istemiyordum, gerçek bir yalnızlığa ihtiyaç duyuyordum. "Merve?"

Kafamı kaldırıp Bedirhan'a baktım. Önünde bir fincan çay vardı, masaya oturmuş, pürdikkat beni izliyordu. "Saçlarını kurutmalısın. Başın ağrıyacak."

Ona boş boş baktım.

Başını iki yana salladıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Konuşmak istemiyor musun?"

Yine cevap vermedim. Cevap vermek istemediğimden falan değildi. Nedense konuşacak halim yoktu. İçimden gelmiyordu ya da, bilmiyordum. Kalçamı tezgâha yasladım ve bakışlarımı mutfak penceresine çevirdim. Bu evde durmak istemiyordum ama bu evden uzaklaşmak da istemiyordum. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. "Merve, bunu bu şekilde atlatamazsın. Çok taze olduğunu biliyorum ama susarak bir şey kazanamazsın. Yalnız kalmak senin hakkın, evet kendini dinlemek istiyorsun ama büyük bir sessizliği dinlemek seni yalnızca sağır eder."

Burnumun ucunu kaşıdım, derin bir nefes aldım ve aldığım nefes duraksamama neden oldu. Bakışlarımı Bedirhan'a çevirdim. "Hikâyenin içler acısı olduğunu biliyorum," dedi gözlerimin içine bakarken. "Ama hangimiz Alice Harikalar Diyarı'nda yaşıyoruz ki?"

"Daha önce annen ölmüş gibi konuşuyorsun," dedim aniden, bu elimde olmadan dudaklarımdan dökülüvermişti.

Bedirhan tepki vermedi. "Çok zor olduğunu bilmek için annemin ölmesine gerek yok. Aptal bir insan değilim. Acını görebiliyorum. Ve evet, işte böyle. Konuş benimle." Dişlerimi sıkıp gözlerimi kaçırdım. "Karşıma otursana," dedi tekrardan konuştuğunda, sesi bir granit kadar soğuktu. Yapmadığım için bana kızmadı. "Pekâlâ. O halde... Bu gece birlikte sahile gideceğiz, tamam mı?"

"Unut bunu," dedim sırtımı dönüp mutfaktan çıkarken.

"Deniz havası iyi gelecek," diye seslendi arkamdan.

Tüm günümü kendimi odaya kapatıp boşluğu izleyerek geçirebilecek kadar boş hissediyordum. Koridorda ilerlemek benim açımdan oldukça zordu ama nedense o ipi oradan indiremiyordum. İndirmelerine izin veremiyordum. Salona geçip pencerenin kenarına oturdum, kapının zili çalıyordu ama umursamadım. Karan'ın uyandığını odanın kapısı açılıp kapandığında anlamıştım. En azından uyuyabilmişti, bu iyiydi. Tanıdık sesi duyunca oturduğum yerde küçücük olacağımı sandım. Yaşar amca buradaydı.

"Bu ipi tavandan indirmeyi düşünmüyor musunuz?" diye sorduğunu duydum ama o benim onu duyduğumu bilmiyordu muhtemelen. "Kızı mahvediyor olmalı bu görüntü."

"O ne istiyorsa o şekilde olacak," dedi Karan uykulu bir sesle.

"Hoş geldiniz," dedi Billur, sesi sıcacıktı.

"Hoş buldum, güzel kızım. Şey... Benim Merve kızım nerede?"

Yavaşça oturduğum yerden doğruldum. Yaşar amca salona girmişti bile. Ayağa kalktım ve ona doğru yöneldim. Ona doğru yürürken yaşının getirdiği çizgilerin doldurduğu gözlerini gözlerime dikmişti. "Güzel kızım," dedi sıcacık bir şefkatle. Bana açtığı kollarına öncesinde tereddütle baksam da, devamında bu tereddüt yerle bir oldu ve öz babamın bana açmadığı kolları açan bu yabancının kollarına hiç düşünmeden kendimi bıraktım. Beni sıkıca sardı. "Geçecek," dedi inandırmak ister gibi. "Her zaman yanında olacağım."

Hiçbir şey diyemedim, bir cevap veremedim. Yalnızca sarıldım. Beni evden çıkma konusunda ikna edebilen tek kişi Yaşar amca olmuştu. Tıpkı bir ruh gibi göründüğümü biliyordum ama üstünde durmuyordum. Şu an dünya yansa, yanan ateşle birkaç dal tutuştururdum, henüz yanmamış olan ormanlara savururdum yanan dalları. Bir kafeye gitmiştik, herkese zorla kahvaltı yaptırtmıştı ama ablam ve ben tabaklarımıza dokunamadık.

Aslında şu an ikimizin de zihnini deşen tek bir soru vardı: Babamız neredeydi? Umursamazlığın beden bulmuş haliydi, bunu zaten biliyorduk. Asıl suçlu da zaten ortadaydı. Kafamı kaldırıp insanlara bakamıyordum.

"Merve, tabağına dokunmadın," dedi Yaşar amca kızar gibi yaparak. Burası, yani Address Kafe sevdiğim bir yerdi aslında ama şu an buradan nefret ediyordum. "Bir iki lokma ye."

Sertçe yutkunup Yaşar amcaya baktım. Ferit Çakıl konusu yüzünden Karan ile aralarında bir soğukluk olur diye düşünmüştüm ama iyi

görünüyorlardı. Sergen kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Biraz yürümek ister misin?" diye sordu Defne'ye, sesi her zaman olduğu gibi dümdüzdü. Defne kafasını kaldırıp kıpkırmızı gözlerle Sergen'e baktıktan sonra, "Yok," dedi. "Teşekkür ederim."

"Defne," diye fısıldadı Billur. "Şu an pek iyi görünmüyorsun. Hazır sahildeyken biraz yürüsen? Açılırsın."

Defne peçeteyi avuçladı ve kafasını iki yana salladı. "Merve'yi bırakmak istemiyorum."

"Onu bıraktığın falan yok," dedi Karan gözlerini ablama dikerek. "Ben onun yanındayım."

Defne'nin bakışları yavaşça bana dokundu. Başımı salladım ama gözlerim o kadar cansız bakıyordu ki, onun gözlerinin aynasına düşen görüntüm beni ürpertti. Defne masadan müsaade isteyerek kalktı, Sergen de onunla birlikte kalktı ve masaların arasında ilerleyerek kafeden çıkıp sahil bandında yürümeye başladılar. Karan ile yan yana oturuyorduk şu an, üzerimde ona ait bir hırka vardı ve elim hemen karnımın üstünde duruyordu, giydiğim tişörtün eteğinin kumaşını toparlamış, avucumun içine almış sıkıyordum.

Karan'ın gözleri kısaca elime doğru kaydıktan sonra elini kimse görmeyecek şekilde elimin üzerine koydu ve eklemlerimi yavaşça okşadı. Gözlerimi dikip onun kuzguni siyahı gözlerine derin bir ifadeyle baktım, gözlerini ilk kaçıran o oldu. Sanki gözlerimde gördüğü şeye katlanamıyordu.

"Merve'nin biraz uzaklaşması iyi olabilir," dedi Yaşar amca çayından bir yudum alırken. "Bu büyük bir olaydı."

Billur, "Sanırım bu konuyla ilgili konuşmasak iyi olacak, hım?" dedi ve gülümsedi. "Şirin moruk bana tuzluğu uzatabilir misin acaba?"

Yaşar amca hafifçe güldü. "Sen çok yaşa, kızıl kız." Tuzluğu Billur'a uzattı.

Oturduğum yerden kalkarken elimi Karan'ın elinden çektim. Karan pürdikkat bana bakıyordu. "Lavaboya gideceğim," diye fısıldadım, bakışlar aniden üstüme döndü, gözlerimi kaçırıp masadan ayrıldım. Tuvaletin önüne doğru yürürken çarptığım insanlardan özür dahi dileyemiyordum. Kafamı kaldırıp kime çarptığıma bakmadım bile. Tuvaletin kapısını itip içeri girdiğim gibi lavaboya doğru yöneldim ve elimi lavabo tezgâhına yaslayıp kafamı kaldırıp aynaya baktım.

Midem bulanıyordu, gözlerimin etrafında küçük kara lekeler uçuşuyordu. Suyu açtım ama yüzüme çarpamadım, midem aniden bulan-

maya başladı ve ben daha kendime engel olamadan safra boğazıma kadar taşındı. Hızla kendimi kabinlerden birinin içine attım ve kapıyı örtmeye fırsat bile kalmadan dizlerimin üstüne düşüp klozete doğru eğildim. Öyle büyük bir hızla kusmaya başladım ki, boğazım yanmaya, yarılmış gibi acımaya başladı. Hiçbir şey çıkaramıyordum aslında. Bomboş, acı bir suydu bu. Gözyaşlarımdı belki de. Bilmiyordum. Biri eline tırtıklı bir sopa almış içimi karıştırıyordu sanki.

Kustum. Ağladım. Kustum. Ağladım. Bu yaptığım kısır bir döngüye girdiğinde tuvaletin kapısı açıldı. Doğrulup içinde olduğum kabinin kapısını kapatmaya çalıştım ama elim klozetin kapağından kaydı ve tekrar dizlerimin üzerine kapaklandım. Yaşlar gözlerimden sicim gibi iniyordu. "Asi?" dedi Karan, sesindeki soru işaretlerinin okları olduğum kabini gösteriyordu sanki.

"Gelme," dedim tekrar klozete doğru eğilirken.

Beni dinlemedi. Arkamda bittiğinde ayağımla kabinin kapısını kapatmaya çalışıyordum. Hemen içeri girdi ve yavaşça eğilip saçlarımı arkaya doğru çekti. Ellerimi klozetin iki yanına koyup tekrar öğürdüm, hiçbir şey hissedemiyordum. Utanç duygusu yok olmuş, buharlaşmıştı. Gözlerimden yaşlar akarken Karan saçlarımı tutmaya devam etti, bir eliyle alnımı ovuyor, alnıma düşen saçları geri çekip saçlarımın üstünü seviyordu.

"Tamam," dedi saçlarımı severken. "Tamam, küçücüğüm."

Bir elimi yavaşça arkaya atıp onu itmeye çalıştım. Ne olursa olsun beni böyle görmesine gerek yoktu. Onu itmeye çalışan elimi yakaladı ve kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Sakın," dedi sert bir sesle. "Beni senden mahrum etme. Sakın."

Sanki bir iğne deliğinin içinden geçmeye çalışıyordum, sanki o iğnenin deliğine sıkışmıştım. Burnunu saçlarıma bastırdı ve beni tutmaya devam etti. Şu an ikimiz de dizlerimizin üzerinde, yerdeydik, kusuyordum ve kendimi hiç olmadığım kadar aciz hissediyordum. Bu histen nefret etmiştim. Gözlerimden akan yaşları silmek istiyordum ama bir yere tutunmam gerekiyordu.

Artık bomboş öğürdüğümü, boğazımda acıdan başka hiçbir şey hissetmediğimi fark ettiğimde yere yığıldım ve sırtımı Karan'ın arkamda duran göğsüne yasladım. Başım onun boyun boşluğuna denk gelmişti. Kafamı oraya yasladım ve kafamı kaldırıp tavana baktım. Sifona uzanmaya çalıştım, bel kemiğimde bir ağrı vardı; zorla da olsa sifonu çektim, ensemi tamamen Karan'ın boyun boşluğuna yapıştırıp

zorlanarak nefes aldım. Yüzüme düşen saçları büyük avuçlarıyla iterek çekerken lavaboya giren insanların seslerini duyabiliyordum. Umurumda değildi. Birkaç saniye, belki de birkaç dakika olduğumuz yerde o şekilde oturduk; sonunda lavabo boşaldığında Karan beni tıpkı kırılgan bir nesneymişim, ellerinde parçalanacakmışım gibi büyük bir özenle kaldırdı ve kabinden çıkardı.

Lavabonun önüne geldiğimizde bir elimi tezgâhın üzerine yerleştirdim, diğer elim Karan'ın elinin içindeydi. Karan belimden tutup beni kendine yaklaştırdı, elimi bıraktı ve elimi bırakan elini sensörlü musluğa uzattı, su aniden büyük avuçlarına akmaya başladı. Gözlerimi ağır ağır açıp kapatırken yavaşça eğilmemi sağladı ve avuçlarına doldurduğu suyu yüzüme serpti. Aralık duran dudaklarımdan içeri giren su duraksamama neden oldu, Karan elini bir kez daha musluğun altına tuttu ve avucuna biriktirdiği suyu bir kez daha yüzüme boca etti. Avucundaki su yüzümü çarparken gözlerimden akan yaşlar avucuna karışıyordu. Aramızda yaşanan derin sessizlik bir süre hiç bozulmadı. Ellerinde kalan son suyla saçlarımı hafifçe geri ittikten sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı ve kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı.

Tıpkı ölü bir bebek gibi, cesedi çürümeye başlamış bir bedenin erimiş gözlerine sahip gibi her şeyden yoksun bir ifadeyle ona baktığımda, simsiyah gözlerinin gecesinde şafak söküyordu.

"Daha iyisin," dedi, dediğine kendi bile inanmadı ama sesindeki güven öyle sertti ki, göğsümdeki doluluk ve boşluğa rağmen bir an ona inanacağımı düşündüm.

Başımı yavaşça salladım, çenem titriyordu.

Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti, bakışları o kadar kısık ama o kadar derindi ki, içine düşen bir insan ne kadar yüzme bilirse bilsin onun kara okyanusundan sağ çıkamazdı. Gözlerinde defineler vardı; acı suyu kusan yaratıklar, kanatları kanayan melekler, ölümü bir kadehin içinden içen yaşlılar ve zehirli nefesi ilk kez soluyan bebekler. Başparmağıyla yanağımı yavaşça okşarken bir süre orada öylece kaldık. İçeri giren bir kadın Karan'ı görünce irkilse de, benim halimi görünce anlayışlı bir şekilde geri çekildi.

Lavabodan çıktık, kahvaltı masasına dönmemize izin vermedi. Dedesine kısaca telefon ettikten sonra beni o kafenin arka kapısından çıkarttı ve arabayı park ettiği alana doğru yürürken elimi bir an olsun bırakmadı. Havanın rengi oldukça kademsizdi, gökyüzü, uğursuzluk getiren bir boncuğunu gerdanına asmış gibi görünüyordu.

Arabanın içinde ısıtıcı çalışmıyordu. Çalışmasını ben istememiştim. Kafamı kaldırıp dikiz aynasından ona baktım, onun gözleri yoldaydı. Alakasız bir şekilde, "Kediye ne oldu?" diye sorarken sesim her yerinden çatlamış gibi çıkmıştı.

"Bedirhan onu Buket'e bırakmış. Buket bakıyor şimdilik."

"O kediyi istiyorum," dedim kuru bir sesle.

"O zaman getirtirim."

"Peki." Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi camdan dışarı diktim. "Yağmur yağacak gibi görünüyor," diye fısıldadım.

"Yağsın."

Bembeyaz kesilen parmaklarımı cama koydum ve oluşan hafif buğuya bir şeyler çizdim. Araba dümdüz yolda hiç sekteye uğramadan, yağ gibi kayarak dosdoğru ilerliyordu. Acının damar yolu içimde açılmıştı. Söyleyemediklerim kulaklarımda bir basıncın oluşmasına neden oluyordu. Araç patika bir yola girdiğinde duraksadım, ağaçlar sıklaştı, ormanlık bir alanda, yüksek sırtlı dağların arasında ilerliyorduk. Ne kadar konuşmasak da, sanki ruhu ruhumu sıkıca kucaklamıştı, onun ellerini sırtımda hissediyordum. Midem tekrar bulanmaya başladığında, "Karan kenara çek," dedim avucumu ağzıma örterek.

Arabayı ani bir manevrayla durdurdu ve aşağı indi. Kapıyı açarken neredeyse yere kapaklanacaktım. Köşeye geçtiğim gibi eğildim ve çalıların arasında iki büklüm olup kusmaya çalıştım ama yoktu, hiçbir şey yoktu. Sadece boğazımdan yükselen o acıyı hissediyordum. Yaşadığım acının yoğunluğu aldığım her nefeste ciğerlerimi parçalıyor gibi hissediyordum. Ben belki de yaşadığım bu acıyı kusmaya çalışıyordum.

Elinde pet şişeyle bana yaklaştığını görünce kafamı kaldırıp ona baktım. Pet şişenin kapağını açtı ve avucuna su doldurup bir kez daha yüzüme dokundu ama bu kez suyu çarpmadı, suyla bir oldu yüzümü okşadı. Bakışlarının gebe kaldığı şefkati gördüğümde kemiklerim sızladı. Buna gerek yoktu. Bunu yapmasını istemiyordum. Bana şefkat göstermemeliydi. Şu an şefkatin bana getireceği tek şey gözyaşı olurdu. Ben daha fazla ağlamak istemiyordum.

Sanki kaderimi oluşturan tüm harfler alnımın ortasında parçalanıyordu.

"Bu çok boktan," dedi pet şişeyi bana uzattığında. Ona boş boş baktım, pet şişeyi elinden almadım. Kaşlarını çatıp pet şişeyi dudaklarıma yaklaştırdı, sudan bir yudum almamı sağladı. "Sen cayır cayır yanıyorsun ve benim yapabildiğim tek şey sana bir yudum su içirebilmek."

Geri çekilip ona baktım. Yapabildiğim tek şey kısa cevaplar verip, bomboş gözlerle insanlara bakmaktı. Beni anladı ve zorlamadı. Pet şişenin dibinde kalan suyu içti ve pet şişeyi buruşturup yere fırlattı. Dişlerini sıkıyordu, belirginleşen elmacık kemikleri eşsiz yüzünün sokaklarına fay hattı gibi döşenirken gözlerini ağaçların sıklaştığı yere çevirdi.

Âdemelması hafifçe titriyordu, durmadan dişlerini sıktığı için yanaklarına şerit çeken kemiklerin hareketlerini izleyebiliyordum. "Hangi cehenneme götürsem seni daha az yanarsın?" diye sordu gözlerini ağaçlardan çekmeden. "Hangi cennet kapısını kırsam biraz olsun ferahlarsın?"

"Beni annene götür, Karan."

Karan'ın yüzündeki ifade dondu ama bakışları bana dönmedi. Birkaç saniye sadece ağaçlara baktı. Söylediğim şeyi anlamaya çalışıyordu. Bakışları ağır ağır beni merceği altına alırken gözlerimi onun gözlerine çoktan dikmiştim bile.

"Onun yanına mı gitmek istiyorsun?"

"Evet."

Beni göğsünün içine sokup tüm olanlardan saklamak istiyormuş gibi baktı bana. Aslında çok iyi fikirdi bu. Göğsünün içinde bir salıncak kurar uyurdum. Tüm düşlerimin ışıklarını kapatır, karanlığı üstüme örter belki de çektiğim en gamsız uykuyu çekerdim.

Beni annesine götürmeyi kabul etti ama bunu sesli olarak dillendirmedi. Arabaya tekrar bindiğimizde bu yolun bizi annesine götüreceğini biliyordum. O uçurumu görmeye ihtiyacım vardı, denizin tuzlu kokusunu solumalıydım. Yol boyunca başım koltuğun kenarında, akıp giden yolu izledim, Karan vitesi hep diğer eliyle değiştirdi ve benim elimi bir kez olsun bırakmadı. Yollar sanki göğsümün içinde kazılıyor, içimde uzayıp insanları birbirinden koparan mesafeleri yaratıyordu. Kalbimden bir otobüs kalksa, ruhuma ulaşana dek lastiği kaç bıçak tarafından deşilirdi Allah bilirdi.

Arabanın camını indirdim, rüzgâr saçlarımı savurmaya başladı. Karan'ın elinin içinde olan elimin parmaklarını hafifçe oynattım. Gözlerimi yumdum ve rüzgârın yüzümü okşamasına izin verdim. Bir süre sonra o okşamalar küçük tokatlara dönüştü. Geldiğimizi anladığımda burnumdan içeri doluşan tuzun kokusu genzimi yakmıştı. Araba durdu. Elimi elinden sıyırıp araçtan inerken iliklerime kadar soğuğu hissettim.

Annem de bu kadar üşümüş müydü?

Rüzgâr, tüm sesleri yutuyordu, içi taş dolu kumların içinde yürürken, Karan'ın beni takip ettiğini biliyordum. Çakıl taşlarıyla dolu sahili

es geçerek uçuruma tırmanan kayalıklara doğru ilerlediğimde arkamdaki nefesin sahibinin gergin gölgesinin üstüme düştüğünü hissedebiliyordum. Sanki zihnimin üstüne karanlık çökmüştü, sokak lambaları yavaşça yanmaya başlamıştı ama düşüncelerimin şehrini aydınlatmaya yetmiyordu. Kayalıkların yarattığı küçük yolu kullanarak yukarı çıkmaya başladım, hemen çaprazımda uçuruma yükselen bir yokuş vardı.

Göğsümü kasıp kavuran o his yeniden ayaklandı ve eline aldığı kazma kürekle içimdeki boşluğu kazmaya başladı. En tepeye ulaşana kadar, soğuğa rağmen kan ter içinde kalmıştım. Karan'ın gri hırkasını üzerimden çıkardım ve koluma astım. Uçurumun yamacına geldiğimde kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, bulutlar gökyüzünde lirik bir uğultuyla raks ediyordu. Karan'ın ayaklarının altında ezilen taşların sesini duyuyordum, omzumun üstünden yavaşça arkama doğru baktım. Ellerini pantolonunun ceplerine koymuş, kısık bakan siyah gözlerini üzerime dikmiş beni izliyordu.

Uçurumun ucuna doğru yürüdüm. Karan temkinli bir şekilde arkamdan adımladı. Şu ayaklarımın dibindeki uçurumun kayalıklarını çarpan deniz büyüklüğünde bir çaresizlik hissediyordum. "Sen hiç üşümedin mi?" diye bağırdım aniden uçurumun tam dibine geldiğimde. Ayaklarımın dibinden birkaç taş parçası yuvarlandı, uçurumdan aşağı olabildiğince ritmik hareketlerle düştüler. "Biz çok üşüdük!"

"Asi." Sesi o kadar sakindi ki, bir an bana seslenmiyor, kendi kendine konuşuyor sandım.

"Üşüdün mü sen de?" diye sordum kollarımı iki yana açarken. Koluma astığım hırka yere düştü. Bana oldukça bol olan tişört, rüzgârın etkisiyle flama gibi uçuşmaya başladı. "Anneler hep üşür mü?"

Karan'ın yarasının üzerine bastırdığım yaradan akan kan, onun damarlarına zehrini sızdırıyordu. "Seni haklı çıkaracak sebepler aradım ben hep," diye fısıldadım rüzgâr saçlarımı arkaya doğru iterken. Gözlerimi yumdum. "Anneler haklı falan değiller."

"Değiller."

"Işık Çakıl, olur da Dilek Karakuyu'yu görürsen, onun gözlerine iyi bak!" diye bağırdım aniden. "Sana oğlunun son halini gösterecek." Karan'ın nefesini ensemde hissettim, başımı biraz daha havaya kaldırdım ve gökyüzüne baktım. "Ama o, senin gözlerinde benim son halimi göremeyecek."

"Şşh." Karan'ın kollarını belimde hissettim. Beni belimden kavradı ve sıkıca sardı. Kolları bir ağacın dalları gibiydi, tüm köklerini bede-

nime dolarken, beni bırakmayacak tek insanın o olduğuna beni ölesiye inandırmıştı.

"Ayakları üşüdü mü annenin?" diye sordum sesim titrerken.

"Üşümedi."

"Benim annemin ayakları buz gibiydi."

Karan beni aniden sertçe kendine doğru çevirdi, saçlarım onun yüzüne çarptı ve rüzgâr ters yöne eserek saçlarımı onun yüzünün etrafında uçuşturmaya başladı. Kollarımı sıkıca tutarak beni sarstı. "Benim annemin ayakları parçalanmıştı, üşüyemezdi!" diye bağırdı bir anda. Gözlerinin içine yayılan ifade o kadar yakıcıydı ki, içime onun ateşi bulaştı.

Dudaklarım aralandı, tekrar kapandı ve tekrar aralandı. Bakışlarıma bulaşan intiharın ucundan idam ipleri sarktı. Kara gözler bana öyle bir bakıyordu ki, sırtımı geriye doğru meylettirmeyi ve kendimi o uçurumdan aşağı bırakmayı düşündüm.

Cennetin üstünde durmuş bir melek, yanan şeytana ağlıyordu.

"Karan..."

"Biri dondu, biri yandı!" dedi Karan beni bir kez daha sarsarken. "Öldü, Asi!" diye bağırdığında şok içinde ona bakıyordum. "Senin annen o gece öldü! Kabullen! Mızmızlanma! Öldü!"

"Karan..."

"Ağla. İçin içinden çıkana dek ağla. Ağla!"

"Karan."

Beni bir kez daha sarsarken gözleri bambaşka bakıyordu.

"Yaranı yarama bastır, beni de kanat, kanat bizi ama ağla!" Artık gerçekten deli gibi bağırıp beni sarsıyordu. "Parça parça ağlayıp susma. Bağır, çığlık at, kus, ağla!"

"Canım acıyor!" diye çığlık attım. "Karan!" Gözlerimden boşalmaya başlayan yaşlar görüş alanımı puslandırırken sarsıla sarsıla ağlıyordum. "Çok acıyor, Karan!"

Bastıran sağanak yağmur üstümüze yağmaya başladığında dalgaların kayalıklara çarparken çıkarttığı sesi dinlemeye çalıştım ama hıçkırıklarım galip geldi bu savaştan. Aynı anda dizlerimizin üstüne çöktük, elleri dirseklerimin altındaydı hâlâ. Beni bir kez daha sarsarken gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görmüştüm. Yağmurun suyu onun siyah saçlarını öyle bir ıslattı ki, artık daha karanlıktı o saç telleri. Sarsıla sarsıla ağlamaya başladım, dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Bana, yanan evinin içinde küçük kızı kilitli kalmış bir adamın yanan evin penceresinden içeri baktığı gibi baktı.

"Canım adam," dedim hıçkırıklarımın acısından.

Ellerini kolum boyunca kaydırdı ve yukarı çıkarıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Acı çikolata kokan avuçlarına toprağın nefesi çökmüştü. Başını yavaşça sol omzuna doğru yatırdı, sıktığı dişlerinin oluşturduğu çukurlara gömdü sancımı.

"Merve," dedi hiç ummadığım anda. Gözlerim irileşirken yaşlar yanaklarıma patır patır dökülüyordu. "Seni içim içimden çıkana dek çok seviyorum."

Durdu, zaman durdu, ölüm durdu, yaşam durdu, nabzım durdu.

"Seni içim içimden yok olacak kadar çok seviyorum," diye fısıldadı bu kez, sesinin etrafında kalbinin atarken çıkardığı nabız sesleri vardı.

Yağmur damlaları sicimle yüzünden iniyordu. Gözlerimin içine ektiği o his kalbimde alev alırken dudaklarım aralandı. Kapısı kırıldı cennetin, şeytanlar içeri aktı. Karan dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Nefesim onun dudaklarından içeri kaydı, içine aktı, soluğuna karıştı. Dudaklarım dudaklarına tutundu. Güçsüz bir öpücüktü ama aslında en güçlüsüydü. Dudakları dudaklarımı önce zarifçe yakalamış olsa da, öpüşü sertleşti, tüm hissettikleri bir ateş topu oldu ve dudaklarının üstüne kondu. Beni yakmaya başladı.

Kalbim aynı anda hem duracakmış gibi hızlı çarpıyor hem de çoktan durmuş gibi hareketsizce göğsümün içinde asılı duruyordu. Dudaklarımda tuzlu, sıcak bir ıslaklık hissettiğimde geri çekilmeye çalıştım ama beni daha çok kendine çekti. "Sakın bakma," diye fısıldadı çatlak bir sesle ağzımın içine doğru.

"İçim içimden çıkana dek," diye fısıldadım yalnızca. Anlasın istedim. Devamını getiremedim. Onu öptüm. Kana kana öptüm. Yana yana öptüm. Yıkıla yıkıla, yıka yıka öptüm. Kanattım, yaktım, yıktım. "İçim içimden yok olacak kadar." Elim yüzüne kaydı. Yağmurun ıslattığı yüzünü yavaşça sevdim, avucuma o ılıklık geldiğinde kalbim iki büklüm oldu ama sesimi çıkaramadım. O benim göğsümün okyanusuna saplanmış bir gemiydi, demiri kalbime atmıştı. İçime batmıştı.

İçimde batmıştı.

Acılar vardı. Rakım gittikçe yükselirdi, körelirdi sancılar ve yeni bir kanser yayılırdı artan rakımın kavislerinde. Patlamaya hazır bir volkanın ağzı gibi açlıkla açılırdı göğüs kafesinin kemikten kapıları. Dökülen lav kalbinden akardı, bilirdin, ölen birinin önce sesi unutulurdu. Unutmayacağım tek bir ses vardı, az önce bana bir gerçeği fısıldamıştı. Fısıldamamıştı. Bağırmıştı.

Kurşun gibi yağdı tenimize yağmur. Delik deşik ettiği yerlerde açılan yaralardan hissettiğimiz her şey dışarı döküldü. Korkmadım bu kez. Kendimi olabildiğince açtım ona. Ben güçlüydüm. Yaşanan ne olursa olsun, gücüm kederimden beslenecekti ve ben yeniden ayağa kalktığımda artık çok daha sağlam atacaktım adımlarımı. Biliyordum. Şimdi acımı doyasıya yaşamalıydım. Onun dudaklarına karışan ılık ıslaklığı içtim. Kana kana aldım yarasını, biraz daha kanattım.

♣

Yaramın kabuğu kalktı.

Sıcak havanın tenime geçirdiği dişleri hissedebiliyordum. Sırtım terliydi. Uzun saçlarımın uçları lüle lüleydi. Annem külotlu çorabımı dizimden aşağı çekerken kafamı kaldırıp karşımdaki aynaya baktım. Gözlerim ağlamaktan küçücük kalmış, etrafı kıpkırmızı olmuştu. Akan burnumu elimin tersiyle sildim, hıçkırığımı yuttum. "Acıyor mu çok?" diye sordu annem, sesi dalgın geliyordu. Taş çatlasın altı yaşındaydım, belki daha küçüktüm.

"Yok," dedim kısık bir sesle. "Acımıyor, neden acısın ki?"

"Acıdığı zaman acıdığını söyleyebilirsin, Merve," dedi annem, zeytinyağına batırdığı pamuğu dizime yapışan külotlu çoraba sürtüp kanın emdiği çorabı rahatlattı. Elimle gözümü ovuşturup, "Acımıyor," diye fısıldadım.

"Baban sana kızmadı, tamam mı?" dedi pamuğu kenara koyup ellerimi tutarak. "Bana kızdı, boşluğuna denk geldi sana bağırdı sadece."

"Ama o zaman neden vurdu ki?" diye sordum burnumu çekerek. Bana vurup beni yere düşürdüğünde dizlerim yere öyle sert çarpmıştı ki, kan içindeydi. Alışmıştım ama yine de anlam veremiyordum.

Annemin gözlerinde parlayan yansımaına baktım. Gözlerinin içine kazılmış kuyularda yardım çığlıkları saklanıyordu. "Elleri kırılsın," diye fısıldadı. "Tamam mı?"

"I-ıh," dedim başımı iki yana sallayarak. "Deme öyle. Kırılmasın elleri."

Annem gözlerini gözlerimden ayırırken, "Sen çok mu seviyorsun babanı?" diye sordu, sesi kısık geliyordu.

Kafamı hızlıca salladım. "Çok seviyorum."

Ellerimi tuttu ve kafasını kaldırıp bana baktı. "O da seni çok seviyormuş, biliyor musun?"

Bir an buna inanmak istedim. "Gerçekten mi?" diye sordum kocaman olmuş yaşlı gözlerle.

"Gerçekten."

"Sen seviyor musun peki beni?" diye sordum saf saf.

"Çok seviyorum." Avuçlarımın içini açtı ve çizgilerin üstünde parmaklarını gezdirdi. Her daim kalbimin içinde taşıdığım o korku bir anlığına geri çekildi ve yerini mutluluğa bıraktı. "Canımdan çok seviyorum hem de."

"Ben de seni çok seviyorum!" Kollarımı onun boynuna doladım. Bu ona ilk seni seviyorum deyişimdi, bu onun bana ilk kez canından kopa kopa seni seviyorum deyişiydi. Beni ilk kez canından çok sevişiydi. Sonrasında beni canından çok sevmediğini anlamıştım. Bu canımı eziyordu. O gece yastığıma sarılıp, dizimdeki acıyı unutarak gülümseyerek bir uykuya dalmıştım; o geceden sonra daldığım tüm uykular o yastığa dökemediğim gözyaşlarımın gölgesiyle ıslandı.

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı.

"Beni canından çok sevdin demek," diye fısıldadım gözlerimi karanlık tavana dikerek. O evde olmadığımı biliyordum. Aracın içindeyken Karan ile hiç konuşamamıştık, o kadar tuhaf hissediyordum ki onun yüzüne bile bakamamıştım ve gözlerimi sıkıca yumup kendimi zorla uyutmuştum. Uyandığımda burada, onun evinde, onun odasındaydım.

Açık pencereden içeri giren soğuğu hissedebiliyordum. Gözlerim hareket etti ve karanlıkta, camın hemen önünde bir nokta şeklinde yanan sigara ateşini gördüm. Karan'ın gölgesi pencerenin önüne devrilmişti.

Ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

Seni içim içimden çıkana dek çok seviyorum.

Seni içim içimden yok olacak kadar çok seviyorum.

Yutkunup yatakta küçücük oldum. O da hiçbir şey söyleyemiyordu. Sanki ikimiz de birbirimize susturulmuştuk. Acaba benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyordu? Kalbim sıkıştı. Yataktan yavaşça doğrularak kalktığımda bakışlarının üzerime döndüğünü hissettim ama içerisi o kadar karanlıktı ki onu seçemiyordum. Sokak lambasının içeri sızan ışığı oldukça cansızdı, havuzun ışıkları kapalı olsa gerekti. Başımda inanılmaz bir ağrı vardı. Saatin hareketlerini duyuyordum, zaman akıp gidiyordu.

Sigarayı söndürdüğünü fark ettim. Odadan çıktı. Ayağa kalktım ve çıplak ayaklarımı zemine bastım. Çoraplarımı o çıkartmış olmalıydı. Parmaklarım buz gibiydi. Odadan çıktım ve mutfağa indim. Ev, tıpkı bir mezar kadar boştu. Sanki bir labirentin içinde geziyormuşum gibi

hissetmiştim. Karan mutfaktaydı. İçeri girdiğimi fark etti ama sırtı bana dönük olduğu için ifadesini tam olarak seçemedim. Mutfak çok aydınlık değildi ama onun odası kadar karanlık olduğu da söylenemezdi. Tezgâhta duran sürahiyi aldı ve avuçlarının arasında duran bardağın içini suyla doldurdu. Bana bardağı uzattığında karşı koymadım, uzattığı su dolu bardağı elime aldım.

Ölümün diri nefesini, kaburgalarımın içinde, kemiklerimden yapılma parmaklıkların etrafında hissediyordum. Kalbim ölmek üzere olan bir gülün rengini kaybeden yaprakları kadar solgundu. Tam şu an Karan eline bir bıçak alıp beni kesse, kanlar içinde ona bakarken bile onu haklı çıkaracak sebepler bulabilirdim. O kadar çok kırılmıştım ki, parmaklarımın arasında duran içi su dolu bardağı sıkıca kavradım.

"Bir yudum al, küçücüğüm," diye fısıldadı. Sesi karanlığın içinde saklanan bir gayya* kuyusuydu.

Bardağı daha sıkı kavradım. Gözlerimi kaldırıp ona bakamıyordum ama şu an hemen çaprazımızda duran masanın üzerindeki bıçağı alıp göğsüme saplamasını deli gibi istiyordum. Kalbimin damarlarını kesen bu acıya anlam veremiyordum. Kalbimin damarları, kalbimi eshel** ediyordu. Karan büyük ellerini omuzlarımın üzerine koyduğunda irkildim, bakışlarımı yavaşça kaldırıp ona baktığımda, pencereden içeri sokak lambasının turuncu ışığı giriyordu. Şakaklarıma değen bir damla ağrının, tıpkı okyanusa düşmüş bir mürekkep damlası gibi hızla yayılıp tüm zihnimi kaplayacağını nereden bilebilirdim ki? Düşüncelerim ağrıyordu.

"Yaran bir gün kapanacak," dedi kuru bir sesle. "Ama o iz hep kalacak." Hiçbir şey diyemedim. Esmer teninin üzerine dikilen asman*** karanlık bir geceydi.

"Şu an yaranın nasıl kaşındığını biliyorum," dedi tekrardan konuştuğunda. Doğrudan gözlerimin içine, sanki benim içime bakıyordu. "Ama kaşırsan tekrar kanatırsın."

Gözlerim bomboş bir şekilde onun gayya kuyusuna benzettiğim sesinin dibine bir raufe**** dikmiş oturuyordu.

"Canın kanasın istemiyorum." Su bardağını daha sıkı kavradım. "Bir gün yara kapanıp bir ize dönüştüğünde, izin yine aynı vakitlerde sık sık kaşınacak." Parmaklarını çıplak omzumun topraklarına gömmek

* Gayya: İslam inanışına göre, Tanrı buyruklarını yerine getirmeyenlerin içine atılacakları, cehennemde bulunan bir kuyunun ya da derenin adı.

** Esmel: Asmak.

*** Asman: Gökyüzü.

**** Raufe: Kuyunun dibine konan taş.

ister gibi etime bastırdı. "İşte o zaman, Asi, o izi ne kadar kaşırsan kaşı, kanatamayacaksın."

"Anlamıyorsun, canım adam," diyebildim sonunda konuştuğumda. "Sen benim canım değil misin? Nasıl anlamazsın? Benim canım şu an zaten kanlar içinde."

"O zaman daha fazla kanatma beni, kız çocuğu."

Elimdeki su bardağı, ne kadar sıkı tutarsam tutayım, avuçlarımdan su gibi kayıp yere düştü ve saniyeler içinde parçalandı; içindeki su yere döküldü ve cam kırıkları suyun içinde yüzmeye başladı. "En azından göğsümde kanıyorsun," diye fısıldadım kollarının arasına girerken. "Benimle kanıyorsun." Yüzümü hemen boynunun girintisine gömdüm. Canım yanıyordu. Yani o da mı yanıyordu? Kollarını bedenime sarıp, beni kendine öyle sert çekti ki, nefesim acının beşiğinde parçalandı. Ben birkaç saniye soluk alamadım ama Karan soluk soluğaydı. Demini yaşayan gözlerimin evine çökmeye başlayan karanlık sular tekrar dalgalandığında, onun şah damarına en yakın yerde ağlamaktan başka çarem olmadığını biliyordum.

Bu adam, ötenazi dilenen ruhumun yurduydu. Bu adam benim sığınağım, bu dünyadaki Me'vâ'ydı.*

"Seni benden başka kimse anlayamaz," diye fısıldadı. "Beni senden başka kimse anlayamaz."

Haklıydı.

Babam konusunda hiç konuşmuyorduk. Hâlâ ortalarda yoktu, nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve düşünmek istemiyordum. Gözlerimi kaldırıp Karan'a baktığım an göz göze geldik, kalbim tuhaf bir ritim eşliğinde çarpmaya başladığında ikimiz de gözlerimizi aynı anda birbirimizden kaçırdık. Yerdeki cam kırıklarını önemsemedik.

"İstediğin her şeyi yapabiliriz," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Nereye istersen oraya gidebiliriz. Ne istiyorsan o olur. İstersen bütün gece susabilir, karanlığı izleyebiliriz. İstersen ablanın yanına gidebilir, diğerlerine katılabiliriz."

İçimden hiçbir şey gelmiyordu ama kalbimi güm güm attıran o itirafından sonra onunla aynı yerde durmak acıma ihanetmiş gibi geliyordu. Gözlerimi ona dokundurmadan, "Bedirhan sahile gitmek istediğini söylemişti," dedim, sesim o kadar ağırdı ki, kendi sesimin altında ezilsem tüm kemiklerim kırılabilirdi.

"O halde hep beraber sahilde buluşabiliriz. Onu ararım."

* Me'vâ: Sığınacak yer, mesken.

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle olabilir."

Karan bana kendine ait bir kazak vermişti. Ayakkabılarım biraz nemliydi ama sorun etmemiştim. Evden çıktığımızda Karan ve Bedirhan çoktan haberleşmişti. Sahilde, kayalıklara yakın bir yerde buluşmayı planlıyorduk. Ne dayımdan ne de diğerlerinden bir haber vardı, evimize gelip giden bile olmamıştı. Araba ne zaman çalışsa ve sokak lambalarının ışıkları arabanın içine doluşsa kafamda hep aynı şeyler döneşmeye başlıyordu. Benim annem intihar etmişti. Neden diye sorma hakkım bile yoktu. Sadece intihar etmişti. Artık yoktu.

O artık yoktu.

Boğaziçi'nin önünde durduğumuzda Karan'ın gözleri beni yakaladı. Bakışlarına bulaşan beklentiyi gördüğümde kalbime çöken ağırlığın haddi hesabı yoktu. İleride, kayalıklara yakın yerde bizimkileri görebilmiştim. Defne kollarını göğsünün üstünde bağlamış, kayalıkların önüne dikilmişti ve rüzgâr onun açık renk saçlarını geriye doğru savuruyordu. Görüntüsü kalbimi bulandırdı. Arabadan inip onların yanına yürüyünceye kadar konuşmadık. Bizi ilk gören Bedirhan oldu.

"Geldiler," dedi oturduğu yerden kalkıp sigarayı yere atarken.

Sergen, "Abi," dedi Karan'a selam vererek. Bakışları bana döndü, başını yavaşça salladı. Ona aynı şekilde karşılık verirken oldukça cansızdım.

"Burası soğuk," dedi Billur bana yönelip beni kollarının arasına çekerken. "Üşüyor musun?"

İrkildim. Billur da bir an için irkilip geri çekildi ve temkinli gözlerle yüzümü inceledi. Bir süre ne zaman soğuktan ve üşümekten bahsedilse bu şey mi gelecekti yani aklıma? Peki Karan bana her Çakıltaşı dediğinde bunu hatırlıyor muydu? Bu, zamanla geçecek bir şey miydi? İnanası gelmiyordu insanın. Kızıl saçlarını sıkıca toplamıştı, dövmelerini örten kazağının omzu açıktı. Kayalıklara doğru yürüdük, Bedirhan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Defne benim geldiğimi bile fark etmemişti. Denize saldığı köklerinden akan zehrin rengini görebiliyordum. Ona doğru yürüdüm, ifadesizliğimi yüzümde tıpkı bir cam gibi parçalamak istedim ama başaramadım. Elimi omzuna koyduğum an öyle bir irkildi ki, kayıp denize düşecek sandım ve onu sıkıca kavrayıp kendime doğru çektim. "Benim," dedim panikle. "Yalnızca benim."

"Yalnızca biziz." Bu sesi duyduğumda irkildim. Onun can çekişen sesini duymayalı kaç gün olmuştu? Diğer Merve'nin enkazın içinden yara bere içindeki elini dışarı uzattığını gördüm.

"Merve." Ablam bana inanamayan gözlerle baktı, kirpikleri öylesine ıslaktı ki, gözlerindeki tavanın durmaksızın aktığını anlamıştım.

"Evet, buradayım."

Bana sıkıca sarıldı. Gözlerim denize daldı ama ona karşılık verdim bu kez. Ellerimi sırtına eğreti bir biçimde koyarken o yüzünü boynuma gömmüştü bile. "Babam eve bir kez olsun uğramadı," diye fısıldadı, herkesten sakladığı sırrı kulağıma dokundurur gibi.

"Biliyorum."

"Umarım bir yerde ölüp kalmıştır."

"Umarım," dedim kendimi tutamayarak. Sesim öylesine ruhsuz yükselmişti ki Defne'nin kollarımda ürperdiğini hissettim.

"Belki de o kadını da alıp kaçıp gitmiştir," dedi, buna kendini inandırmışa benziyordu. Sessiz kaldım. Her nedense öyle olmadığını biliyordum. "İş yerine de hiç uğramamış."

"Bunları düşünmek için çok erken," diye fısıldadım sırtını sıvazlayarak. "Lütfen."

"Bunu kabullenmek istemiyorum ama sanki gözyaşlarım kuruyormuş gibi hissediyorum. İçimde dizginleyemediğim bir ağrı, inanılmaz büyük bir yer kaplayan insafsız bir acı var ama artık ağlayacak hali kendimde bulamıyorum. Gözlerim acıyor, zihnim acıyor, kalbim acıyor. Ruhum acıyor."

"Bunları kusman iyi," diyebildim.

"Çok korktum, Merve," diye fısıldadı. "Bir daha benimle konuşmamandan çok korktum. Tamamen kendini kapatmandan ölesiye korktum ben. Çok korkunç bir geceydi."

Cevap vermedim. Evet, o gece dudaklarıma vurduğum kilidi açmıştım ama o geceden farklı hissetmiyordum. Eğer o koridora gidip, o ipi biraz daha izlesem delirebilirdim. Yine de tüm bunları ona belli etmemeye özen gösterdim. Çekilen tepkilerimin karaya vurmasını sağlamalıydım, kuruyan bir göl kadar bomboş hissetsem de, dibimde hâlâ kaynamakta olan bir çukur vardı.

"Memesiz," diye fısıldadı arkamdan naif bir ses. "Benimle biraz yürür müsün?"

Ona baktım. Bedirhan bana bakıyordu. Yavaşça Defne'den ayrıldım ve Karan'ın bakışları eşliğinde Bedirhan'ın yanına gittim. Birlikte yürümeye başladık, gözlerim arada arkama kayıyordu. Sergen, Defne'nin yanındaydı; ona elindeki fincanı uzatıyordu. Muhtemelen kafeden onun için kahve almıştı, fincanın içinden sıcacık dumanlar yükseliyordu. At-

tığım her adımda zincirlerim ayaklarıma dolanıyormuş gibi hissediyordum. Biraz daha ilerlediğimizde, sokak lambalarının azaldığı, denizin çok daha koyu bir çarşaf şeklinde uzandığı, dalgaların küçük darbelerle kayalıklara yalnızca dokunup geri çekildiği bir köşeye geldik. Denizin üstünde yakamoz ağlıyordu.

"Nasılsın demeyeceğim, Merve." Başımı salladım. "Şuraya oturalım mı, çepiç?" diye sordu, cevap vermeden gösterdiği yere oturdum ve bakışlarımı denizin yüzeyinde parlayan ışıkların üstüne sabitledim. Yanıma çöktü, bacakları çok uzun olduğu için oturmakta güçlük çekmişti. İç cebinden sigara paketini çıkarttıktan sonra bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve çakmağın ucundan fırlayan ateşle sigarasını tutuşturdu.

"Sigara kokusunu sevmediğini düşünmüştüm hep," dedim, cansızdım.

Güldü, gülüşü alaycıydı.

"Biliyor musun?" diye sorduğunda göz ucuyla ona baktım. "Sen benim gördüğüm en güçlü kadınsın."

Cevap veremedim.

"Yalnızca üç gün geçtiği halde şu an buradasın, Merve." Bakışlarını benden ayırdı ve sigarasından bir duman alıp, aldığı dumanı ağır ağır geri bıraktı. "Dünyada tırnağı kırıldığı için günlerce ağlayan kadınlar var," dedi kuru bir sesle. "Bir de senin gibiler."

Benim gibiler.

Gözleri satırlarımı takip edenlerden mi bahsediyordu?

"Nasıl bir konuşma yapmam gerektiğini bilmiyorum. Billur'dan öğrendiğim kadarıyla dünyalar tatlısı bir kadınmış."

"Ben acısını tattım, tatlısından bihaberim."

Hüzünlü bir ses çıkararak güldü, başımı salladım ve buruk bir tebessüm yürüdü dudaklarımın kaldırımlarında. Aslında gülmemiştim, alaya batırılmış bir kederdi dudaklarıma kancalarla astığım kavisler.

"Biliyor musun, annemi görmeyeli neredeyse beş yıl olacak."

Duraksayıp ona baktım. Bana kalbini açtığını fark ettim.

"Bundan yaklaşık beş yıl önce Şanlıurfa'da yaşıyordum," dedi sigarasından bir duman daha alarak. "Halfeti'de."

Siyah güllerden bahsettiği gün dün gibi aklımdaydı. Sessizce onu dinlemeye devam ettim.

"Evet," dedi sanki zihnimi okumuş gibi. "Güllerle ilgileniyordum."

"Şüphelenmiştim."

Güldü. Sigarasının külünü silkti. "Bir evin en küçük çocuğuydum; bir abim, bir de ablam vardı. Halfeti'nin en tanınan, sevilip sayılan ailele-

rinden biriydik biz." Sigarasından bir duman daha aldı. Dalgaların yarattığı küçük köpükler kayalıklarda kabardı. "Ben birini çok sevdim, çepiç. Çok sevdalandım," dedi erkeksi, düşünceli bir sesle. Gözleri daldı gitti. "Öyle bir sevda ki, yok böyle bir sevda." Kaşlarım çatıldı. "Halfeti'nin en güzel kızıydı. İlkokuldan beri tanışıklığımız vardı. Ben sandım ki sever beni. Benim onu sevdiğim gibi sever. Benim ona baktığım gözle bakar, o da yanar bana, benim ona yandığım gibi."

"Bedirhan..."

"Bitti lise. Bir gün çıktı geldi abim, dedi ki ben sevdalandım birine. Alın onu bana yoksa yaşayamam, ölürüm. Nasıl sevindim, kendimi gördüm abimin gözlerinde. Abim benim her zaman idolümdü, onun gibi olmak istedim hep." Yutkundu. "Kimlerdendir nedir ne değildir anlatmış hepsini babama. Ben ne bileyim, dinlemedim o kadarını. Haber saldılar kızın ailesine. Kızın da gönlü varmış zaten abimde." Sigarasından bir duman daha aldı. "Aldık çikolatayı, çiçeği, kızı verirlerse kesilecek olan kurbanı, tuttuk yolu. Kalbimde şu kadarcık merak, şu kadarcık şüphe mi vardı? Yoktu işte. Araba evlerinin önünde durduğunda daha düştü kurt oracıkta benim kalbime. Dedim ki, Bedirhan dellenme, ablasınadır kesin. Ablası vardı çünkü. Hatta sevindim bile. Dedim ki onlar da kardeş bizim gibi işte. Eve girdik. Onu gördüm. Elleri tir tir titriyordu biliyor musun heyecandan? Abime bakamıyordu, öyle utanıyordu ama öyle de heyecanlıydı. Babasının duvara astığı tüfeği alıp beni kalbimden vursa bu kadar yakmazdı canımı. Ölürdüm, biterdi. O evin dibine gömdüler beni o gece. Sözleri kesildi, o kurdeleyi kesen makas benim bütün damarlarımı kesti. Sustum. Abimin mutluluğunu izledim, sevdiğim kızın heyecanını izledim. Aylar birbirini kovaladı, bir ateşin içine düştüm, aylarca yandım sesimi çıkarmadım."

Kalbimin üstüne bir örtü atılmış gibi hissediyordum tam şu anda. Onun bir hikâyesi olduğunu biliyordum ama bu karakterin altından böyle bir hikâye çıkacağını hiç düşünememiştim.

"İnsan öleceği gün, öleceğini hissedermiş, biliyor musun?" Sigarasından bir duman daha aldı. "Öleceğim günü hissettim. Düğün günleri geldi çattı. Abim damat tıraşına gitti, dedi ki bu atla onu evden sen alacaksın, sen benim biraderimsin, kanımsın, canımsın. O da senin yengendir. O ata onu bindirdiğim anı hatırlıyorum. Sanki bizim düğünümüzdü. Duvağının üstüne kırmızı işlemeli örtü atmışlardı, gözümün içine öyle bir baktı ki, dedim ben... Tamam dedim. Bu gece öleceğim."

Dalgalar bir kez daha kayalıkları dövdü ama kuvvetli değildi. Sigarasının külü Bedirhan silkmeden kendiliğinden yere döküldü.

"Atın üstünde getirdim onu evin bahçesine. Davullar zurnalar çalıyor, herkes dökülen şerbetleri içiyor, kaynayan yemekleri tadıyor. Orası düğün yeri ama sanki benim cenazem kalkıyor. Dedi ki, Bedirhan inemem ben bu atın üstünden. Tuttum kucağımda indirdim onu. Nefsim biraz kabarmadı ona, Allah şahittir. Abimindi artık o, biliyordum ama içim de yanıyordu işte. Akşamı oldu, eğlence başladı. Abim beni zorla kaldırdı, zorla oynattı. Onu gördüm nikâh kıyıldıktan sonra, nasıl oynuyor, nasıl mutlu... Havaya arka arkaya sıkıyorlar kurşunları. O kurşunların kovanları sanki kalbimin içinde doluyor."

Burnumu çektiğimde gülümsedi, sonra gülüşü yüzünde dondu, yavaşça eridi ve soldu.

"Durmadan patladı silahlar. İçime doluşan kederin üstüne korku çökmeye başladı. Bir patladı, iki patladı, üç patladı, her patlamanın eşiğinde onun çığlığı yankılandı. Abimin bembeyaz gömleği kanın hain kızılına boyandı. Gözlerimin önünde üç kurşun yedi, üçü de sanırsın benim kalbime girdi. Vurdular abimi. Belki kaza, belki bilinçli. Yığıldı kaldı. Cenaze yerim demiştim ya oraya, yok be. Abimin mezarı oldu orası. Önümde, gözümün içine bakarak yere dizlerinin üzerine düştü. Her şey dondu. Yüreğimdeki sevda dondu. Ben dondum. Bedirhan orada kaldı. Ben ondan koptum. Abimin ölümünü kabullenmek zordu başta. Sonra... Bir gün babam çağırdı beni. Dedi ki... Abinin karısıyla evlenmek zorundasın. Çünkü... Töredir bu. Kaçış yolu yok. Ulan köpek gibi âşık olduğum kadınla evlenmek zorunda kalacağım ama abim ulan... Abim." Dişlerini sıktı. "Onun hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum diğer odadan. Günlerce ağladı, haftalarca. Nasıl koynuma alırdım onu ben? Nasıl karım yapardım? Tek çarem bu adama dönüşmek ve kendimi reddettirip buralara göçmekti. Arkamda abimin mezarını, bacımı, anamı, babamı ve Nazar'ımı bıraktım. En zoru da Bedirhan'ı da orada bırakmak oldu."

Boğazım düğüm düğüm olmuş ona baktığımda, gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm ama ağlamadı. Dişlerini sıktı, sigarasını içti, denizi izledi. "Ben bir daha sevdalanmam sandım."

"Hım?"

Gözlerini bana çevirdi, ardından hemen arkama baktı. Baktığı yere baktığımda hemen ileride Billur'un Karan ile ayakta bir şeyler konuştuğunu gördüm. Bedirhan derin bir nefes aldı. "Halfeti'nin kara gülünden sonra İzmir'in kırmızı gülünün dikeni elime batacakmış meğer. Bilemedim."

Gözlerim yanmaya başladı ama hiçbir şey söylemedim. Bedirhan'a sokuldum, belki bunu ilk kez yapacaktım ama yapmayı kendim istedim. Ona sıkıca sarıldığımda hiç düşünmeden bana karşılık verdi. Kollarını sırtıma doladı ve başını kafamın üstüne koyup, "Böyle işte, kız memesiz," dedi düşünceli bir sesle. "Onun Bayır Gülü'nün hikâyesi de bu işte."

"Üzgünüm," diye fısıldadım, gözlerime biber sürmüşler gibi yanıyordu.

"Sen neden üzgünsün ki, güzelim?" Geri çekilip gözlerimin içine baktı ve parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı yere attı. "Az daha yakacaktım saçını."

"Üzgünüm işte."

"Serseri," dedi gülerek. "Karan'ın kıymetini bil, Merve. Ciddiyim. Bir daha hiçbir adam onun sana baktığı gibi bakamaz gözlerine. Ki o da buna izin vermez zaten."

"Biliyorum," diye itiraf ettim, kalbim biraz olsun ılınmıştı.

"Biliyorsun en azından. Ama görmen de gerekiyor. Başındaki babanın baba olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bakma bana öyle, dost acı söyler. Annenin acısı ciğerini deşip duracak, bunun kaçışı yok ama sen on sekiz yaşında bir kız için oldukça güçlüsün, bunu aklından çıkarma. Şu hayatta yapayalnız olduğun zamanlar olmuştur, bilirim, ama artık Karan var."

Başımı salladım.

"Onun için de sen varsın. İkinizin de birbirinize ne denli ihtiyaç duyduğunu görebiliyorum ben. Sizin sonunuz güzel olsun diye dua ediyorum. Bu kadar acı çekiyorsanız, güzel bir sonu hak ediyorsunuz demektir. Allah'tan ümidini kesme. Allah'tan ümidini kesen, pusulasını da kaybeder."

Ona dolmaya başlayan gözlerle baktığımda, "Benim yanımda ağlama, bak yemin ediyorum ömür boyu dalga geçerim seninle," dedi gayet ciddi bir tavırla. "İğrenç esprilerime konu olursun. Bak yaparım..."

"Bedirhan siz benim hayatıma girmeseydiniz aynı ip şu an benim de boynumda olabilirdi," dedim hiç düşünmeden. Bedirhan durdu.

"Defne sensiz yolunu kaybeder," dedi ciddi bir sesle. "Karan sensiz ölür. Defne'yi yolunu kaybettiren bir de sen olma. Karan'ı öldüren bir de sen olma."

Sessizce ona baktım. Haklıydı.

♣

Zaman kavramından oldukça uzak bir yerde olduğumu fark ettim. Son bir haftadır tepkisizlik kanıma işlemişti. Yaptığım tek şey Karan'ın itirafının sessiz gölgesinin altında, onun kollarında yarım yamalak uykular uyumak, zorla da olsa sıvı gıdalarla beslenmek ve Defne ile bağlarımızı biraz olsun güçlendirmeye çalışmaktı. Bedirhan ve Billur artık Bedirhan'ın evinde kalıyordu ama ben hâlâ Defne ile birlikte orada, o evdeydim. Karan da beni yalnız bırakmıyordu. Belki de içimi kanatıp duran o evin ta kendisiydi. Karan'ın darp ettiği Ahmet Hoca başsağlığı dilemek için eve gelmişti, elindeki sargıları görmemek için dışarı çıkmamıştım ama Karan'ın ona ne kadar sert davrandığını kulaklarımla duymuştum. Hatta durumum öyle içler acısıydı ki, Damla bile hastaneden çıktığında bana başsağlığı dilediği bir mesaj göndermişti. Kızı hastanelik eden bendim oysa.

Araba pürüzsüz yolun üzerinde su gibi akıp gidiyordu. Sarı, turuncu sokak lambaları yolun kenarına peşi sıra dizilmişti. Tırnaklarımı kot pantolonumun bağlarında gezdirirken ona baktım. Karanlık arabanın içine bir girip bir kaybolan turuncumsu ışık yüzünü bir aydınlığa boğuyor, bir karanlığa teslim ediyordu.

"Karan," diye fısıldadım, sesim cılızdı.

"Küçücüğüm." Bana değil, doğrudan yola bakıyordu. Gözlerim yüzünde dolaştı ve hiçbir şey söylemeden endişeyle kavrulan bakışlarımı camdan dışarı çevirdim. Kotumun üzerinde duran elimin üzerine elini koydu. Bakışlarım tekrar ona yönelirken, "Tüm korkuların benim sürdüğüm arabanın tekerleğinin altında kesilip ezilmeye mahkûm," dedi tıpkı bir baba gibi güven verici bir sesle. "Şimdi, dik dur. Benim asi kızıma bu yakışır."

Sessiz kaldım. Onunla bana söylediği şey hakkında konuşmak istiyordum ama utanıyordum. Yüzünün güzelliğini bir yakıp bir söndüren sokak ışıkları, kara gözlerinin üzerine dikilmiş bir mezar taşını anımsatan kirpiklerine yansırken, elini elimin üstünden çekmedi ve belini bükerek diğer elini vitese uzatıp, vites değiştirdi.

Elimi geriye çekmeye çalıştığımda elimi daha sıkı kavradı. Yutkundum. Yuttuğum tükürüğüm değildi de, içi anı dolu bir avuç kandı sanki.

"Gitmek istersen, gitmek istediğin yere götürürüm seni," dedi gözlerini yoldan çekmeden. Işıklar bir kez daha yüzünü aydınlattı, ardından karanlık yine o güzel yüzünün göğüne çöktü. "Kalmak istersen, seninle kalırım."

"Gidecek yerim yoksa peki?" diye sordum parmaklarını sıkıca kavrarken.

"Yaratırım."

Sevildiğini hissettiğin yer cehennem bile olsa orada çiçek yetiştirebilirdin. Göğsümü kavuran tüm yangınlara, dallarımı kökleyen tüm fırtınalara rağmen bana bunu bu adam öğretmişti. Ben annesinin cansız bedenini koridorun ortasında asılı bulan o kızdım. Ellerimle ısıtmaya çalıştığım buz gibi ayaklara kalbimin damarlarından çoraplar örsem azdı.

Sevildiğini hissetmek çok başka bir olaydı. Cayır cayır yanan canının üstüne sular dökülüyordu. Tamam, ateş sönmüyordu ama kısa da olsa insan ferahlık hissini tadabiliyordu. Çevremde beni gerçekten seven insanların var olduğunu bilmek biraz olsun susturabilirdi belki içimdekileri.

"Sevilmek çok farklı bir şey," dedim kendimi tutamayarak. Bunu söylediğimde Billur'un, ablamın, Bedirhan'ın, Büşra'nın ve hatta Sergen'in bile yüzü gelmişti gözlerimin önüne.

"Seni benden başkası severse onun kalbini söker köpeklere yediririm," dedi aniden. Gözlerim hızla ona kaydı, onun da kuzguni karası bakışları beni yakaladı. Sustum, sustu. Alfabe tutuştu aramızda. "Yani seni biri severse. Biri seni severse onun kalbini söker köpeklere yediririm," diye çevirmeye çalıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hıhım."

"He, öyle."

"Öyle," diye mırıldandım.

"Evet."

"Karan."

"Hım?"

"Beni anneme götürür müsün?" diye sordum kırık bir sesle.

Direksiyonu yavaşça kırarken, "Sen nereye istersen," dedi, sesi kuruydu.

Araba yön değiştirip, annemin mezarına giden yola girdi. Mezarlığa varana kadar radyoda çalan o şarkıyı dinlemiştim. Cem Adrian'a ait bir şarkıydı, şarkının adı Kanarım'dı. Her sözü kanımı durgun, ölü bir suya çevirmişti. Araç mezarlığa yakın bir yerde yavaşladığında kafamı kaldırıp etrafa baktım. Bomboştu. Geceleri mezarlığa gelmeyi severdim, bunu küçükken birçok kez yapmıştım. Ölüler beni diriler kadar korkutmuyordu. Karan arabayı park ettiğinde, "Şalım yok," dedim derin bir nefes vererek.

"Gece saçlarına örtü olsun o zaman."

Ona baktım, bana baktı. Gülümsedi, elimde olmadan tebessüm ettim.

İçimi burkan acının ne denli kuvvetli olduğunu bildiğini biliyordum. Kabul edemesem de bu adam benimle ilgili her şeyi bilen tek insandı. Araçtan inip karanlık kaldırımda yürüdüm, Karan elimi tutuyordu ve önümden yürüyordu. Mezarlığın kapısı açıktı, gözlerim bekçiyi aradı ama görünürlerde yoktu. Karanlığın örtü gibi örttüğü mezarların arasında yürürken, belirli aralıklarla dikilmiş olan lambaları seyrettim. Kısa boylu lambaların ışıkları çok kuvvetli değildi ama göz gözü görüyordu.

Annemin mezarının önüne geldiğimizde Karan elimi bıraktı ama benden çok uzaklaşmadı. Hemen birkaç mezar ötede duruyor, boşluğu seyrediyordu. Mezarın hemen yanındaki boş mermere oturdum ve yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. Annemin toprağı o kadar tazeydi ki, daha mezarı bile yapılmamıştı. "Sonunda gelebildim, hım?" dedim sorar gibi. "Gözümün önüne kazınmış bir şey bu, silemiyorum." Fısıltımı Karan'ın duymasını istemiyordum ama duyduğunu biliyordum. "Bana bunu neden yaptın?"

Beklediğim gibi oldu. Annemin mezarı bana herhangi bir cevap vermedi, veremedi. Dili olsa bile konuşmazdı, annem her şeyi içinde yaşayan bir kadındı. "Toprak sıcaktır en azından, anne," diye fısıldadım toprağını okşarken. "Ayakların ısındı mı biraz?"

Yine bir cevap alamadım. Isınmış olmasını umut ettim. Bana kırgın mıydı? Ona kırgın mıydım? Hiçbir fikrim yoktu. Düşüncelerimi buna kapatmıştım. Bir süre mezarın dibinde oyalandım, bir şeyler söyledim, bir şeyler söylemesini bekledim. Karşılık alamadığım her saniye ecelin alın yazımdan dökülen teri gibiydi. Bir ayak sesi duyduğumda kafamı kaldırdım ve o an gördüğüm şey, ciğerimde paket paket yanan bir sürü sigaranın söndürülmesinden daha acı verici bir his uyandırdı.

Babam karşımda duruyordu, beni burada bulmayı beklemediği her halinden belliydi. Gözlerinin etrafına yerleşen çizgiler gerildi, bakışlarının irileşmesine şahitlik ettim. Gözlerinin beyazı kızarmıştı, ağlamış mıydı yani?

"Merve?" diyebildi, sesinin enkazına adımın harfleri gömüldü.

Ellerimi toprağın içine daldırırken, "Senin burada ne işin var?" diye sordum, sesim buz gibiydi. Karan'ın bakışları anında babama döndü ama herhangi bir atakta bulunmadı.

"Kızım." Bana doğru bir adım attı. Temkinli bakan gözleri kısaca Karan'ı merceği altına aldı. Gözlerinde kısa süreli bir korku, panik havası görür gibi oldum ama kısa sürede toparladı ve sırtıma her daim buzdan bıçaklar saplayan o bakışlar yüzüme çevrildi.

"Uzak dur," dedim, sesim jiletin en keskin kıvrımı kadar parçalayıcı ve tehditkârdı. Suçlayıcı gözlerimi tıpkı sırtıma sapladığı buzdan bıçaklar gibi onun gözlerinin içine doğru yerleştirdim. "Onu sen öldürdün."

Babamın yüzündeki ifade sarsıldı. Buna inanmak istemiyor gibi başını iki yana salladı. Büyük elini alnına götürdü, yüzünü buruşturdu ve acı, yüzünün sokağında en belirgin lambasını yaktı. "Annemi sen öldürdün," dedim bir kez daha tüm bıçaklarımı ona doğrultarak. "Nasıl olur da buraya öylece, elini kolunu sallayarak gelebilirsin? Onun katili sensin." Avuçlarımı sıktım, yumruk yaptım ve tırnaklarımı avucumun içindeki ince deriye acımasızca sapladım.

"Deme böyle," dedi ağlak bir sesle. Gerçekten gözlerinin dolduğunu kendi gözlerimle gördüğümde, sırtıma sapladığı bıçaklardan bir tanesinin sırtımda bıraktığı iz sızladı.

"Yalan mı?" diye bağırdım. Karan bana doğru yürüdüğünde elimi kaldırıp onu durması konusunda uyardım. "Yaklaşma, Karan. Hele o hiç yaklaşmasın. Sen benim annemin değil mezarına yaklaşmak, mezarının olduğu şehirde bile barınamazsın artık!"

Mehmet Karakuyu'nun gözlerine açılan çaresizlik çukurlarından yükselen çürük koku midemi bulandırıyordu. Ömrü boyunca o çukurların içinde bize ait parçaları kaynatmış, öldürdüğü parçalarımızdan leşler yaratmıştı. "Annem ölmedi," dedim gözyaşları gözlerime doluşurken. "Annem kendini öldürdü." Burnumu çektim. "Benim annemi sen öldürdün!"

Babam sendeledi. Ayakta zor duruyor gibi görünüyordu. Karan'ın sert bakışları babama yöneldi, babam oradaki mezarlardan birine tutundu ve gözyaşlarını sildi. "Defne nasıl?" diye sordu, sesindeki acıdan nefret ettiğimi düşündüm.

"Bunu sorabiliyor musun?" diye sordum tükürür gibi. "Her şeyi sen mahvettin!"

"Merve."

"Adımı söyleme. Sus! Sus!" Başımı iki yana sallayarak dimdik durdum. "Şu an, şimdi, şuracıkta ölsen kalbim biraz seğirmez senin için. Azıcık sızlamaz damarımda akan sana ait kan. Bir kız çocuğu ne kadar soğursa babasından, o kadar soğuttun sen kendinden. Git buradan! Yaklaşamazsın ona."

"Öldür beni konuşma böyle, Merve." Bana doğru yürüyünce kendimi tutamadım ve ona doğru atıldım. Karan beni son anda yakaladı ama ellerim çoktan babamın yakasına yapışmıştı bile. Karan beni geri

çekmeye çalıştı, babamın yakaladığım yakaları da benimle birlikte geldi ve babamı kendime doğru çektim. Babam perişan haldeydi, ayakta duramadığı için onu çekmek çok kolay olmuştu. "Annemi aldın benden!" diye bağırdım, kuyruğuna basılmış bir yırtıcı gibi hissediyordum. "Çocukluğumu aldın. Seni aldın benden!"

"Merve..." Babam artık sarsıla sarsıla ağlıyordu. Yakasını daha sıkı tutup sarstım, Karan beni çekti ama onu elimden kurtaramadı. "Katilsin sen, Mehmet Karakuyu! Kapkara bir kuyusun sen!"

"Asi!" dedi Karan beni kendine çekerek. "Sakin ol!"

"Bırak beni!" diye bağırdım. "Ellerimle parçalayacağım onu. Ellerimle gömeceğim bu toprağın altına." Durdum, babamın gözlerinin içine baktım. "Ama sen değerli misin onun üstünü örten toprağın altına gömülecek kadar?"

"Bırak," dedi babam gözyaşları içinde Karan'a bakarken. "Bırak yapışsın yakama."

Ellerim bir anda yakalarından ayrıldı ve durulmuş gözlerle babama baktım. Boynumdaki damar atıyordu, hissedebiliyordum.

"Def ol git buradan," dedi Karan kaskatı bir sesle. "Onu anca toparladım. Yemin ederim öldürürüm seni, kimse kurtaramaz elimden. Git buradan."

"Senin o kollarında tuttuğun kız benim kızım!" diye bağırdı babam geri çekilirken. "Ne olursa olsun, ne yaşanmış olursa olsun sen benim kızımsın, Merve!"

Kalbime giren yağlı kazığın her bir kıvrımını hissettim. Tam ona atılacakken Karan beni belimden tuttu ve havaya kaldırdı. Ayaklarım boşlukta çırpınmaya başladı. "Senin kızın değilim ben!" diye bağırdım dehşet içinde, gözüm dönmüş gibiydi. "Damarımda sana ait ne kadar kan varsa kurutsun Allah! Kurutsun!"

"Merve." Babam sarsıla sarsıla ağlıyordu. "Senden başka, ablandan başka neyim var benim? Yapma."

"Allah belanı versin!" diye bağırdım hıçkırarak. "Ne ablam ne de ben yokum, hiç olmadık senin için! Damarımda ne kadar kanın varsa, ne kadar seni taşıyorsam içimde, oralardan eksiltsin beni Yüce Yaradan! Duydun mu? Kurusun kanın, canım sen değilsin ama eğer sen olsaydın, almasını beklemez ben alırdım bu canı!"

"Siktir git lan buradan!" diye kükredi Karan. "Ulan burada konuşturma beni, yemin ederim hayatını, gelmişini, geçmişini, yedi ceddini sikerim senin!"

Babam kovulmuş bir yetim gibi sırtını dönüp sendeleyerek yürümeye başladığında Karan'ın kollarında nefes nefese onu izliyordum. O yok olana dek, canım adamın kollarında sakinleşmeyi bekledim. Öyle büyük bir öfke, öyle büyük bir çaresizlikti ki içinde olduğum, ben artık birçok şeyi yerli yerine oturtamadığımı yeni keşfediyordum.

Karanlık, babamın gölgesini yavaşça yuttu, geriye kimsesizliğin ıslığını bıraktı. Yavaşça Karan'a doğru döndüğümde hâlâ onun kucağındaydım. Yüzümü onun boynuna sakladım ve burnumu boynundaki kalın damarın üstüne yasladım. Orada derin bir nefes alırken dişlerimi gıcırdatıyordum. "Nasıl geçecek?" diye sordum ciğerim pare pareyken.

"Bilmiyorum, yavrum," dedi Karan beni bağrına basarken. "Bilmiyorum."

Ne kadar öyle kaldık bilmiyordum. Üstüme bir bina yıkılmıştı sanki. Karan o binanın dibinde, temelinde kalan cesedimi ararken elleriyle taşları kenara fırlatıyordu. Sonunda mezarlıktan çıktığımızda saat gecenin oldukça geç bir saatiydi. Karan telefonunu kulağına yasladı ve aracı çalıştırdı. "Sergen," dedi kendinden emin bir sesle. "Hemen Defne'yi o evden çıkart ve uzaklaştır." Telefonu kapattı, emniyet kemerimi bağlayıp dudaklarını alnıma bastırdı, bakışlarım bomboş bir şekilde ondan ayrılıp cama çevrildi.

"Hafifletmesinin bir yolunu biliyorum," dedi direksiyonu kırarken. "En azından bir nebze."

Bir şey sormadım. Eve giden yola girdiğimizde bir benzin istasyonuna uğramıştık, ardından tekrar yola koyulduk ve evin önüne geldiğimizde Karan hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Benim tarafımdaki kapıyı açtı, emniyet kemerimi çözdü ve elimi tutup beni arabadan indirdi. Gelirken çiselemeye başlayan yağmurun kuvveti yok denecek kadar azdı. Elimi bırakıp evin içini kısaca kontrol ettikten sonra evden çıktı, arabanın bagajını açtı bir bidon çıkarttı ve bidonu bana uzatıp, elindeki zippoyu avucuma iliştirdi. Kafamı kaldırıp çatık kaşlarla ona baktım. Gözlerinin aynasında gördüğüm şey kanımın donmasına neden oldu.

"Yak," dedi hiç düşünmeden. "Canını yakan bu şeyi hiç düşünme, şimdi yak."

Önce ona anlam veremeyen gözlerle bakmış olsam da, bakışlarım evin açık duran kapısına kaydığı an odağıma giren koridor tüm seslerin birbirinin üstüne binmesine neden oldu. Annemin kahkahasını duydum; Defne'nin aynanın önünde pembe far sürdüğü o an koridorun ortasında belirdi, gözlerimi devirirken annemin tebessümle beni izlediği o mi-

nicik anı gördüm, babam kapıyı çarpıp evden çıkarken annemin boğazında kopan hıçkırığın sesini duydum. Adımlarım farkında olmadan ileri yöneldi, bidonun kapağını açtığımda artık tüm sesler zihnimdeydi, sanki tüm o anıları tekrardan yaşıyordum.

"Eğer o uçurumu yakma şansım olsaydı, yakardım," dedi Karan, elini belime yerleştirdi. "Bu evi yakma şansın var. Yak."

Bakışlarım keskinleşti. Seslerin gidişatını dinledim. Diğer Merve çığlıklar atmaya başladı. Elimdeki bidonun içindeki benzini yavaşça dökmeye başladım. Önce kapının kenarına, ardından duvarın kenarlarına ve en son bidonu içeri fırlattım. Elimdeki zippoya kaydı gözlerim. Geçmiş evin içinde uğuldamaya başladı. Geçmiş, geçmediğini anlatmaya çalışıyordu. Dinlemedim. Elimdeki zippoyu yaktım, zipponun ucunda ince bir ateş yandı. Kafamı kaldırdım ve gözlerimi koridordan bir an olsun ayırmazken elimde yanan zippoyu koridorun içine fırlattım. Ateş parladı, yüksek uğultulu bir ses duyuldu ve ardından çatırtılar yükseldi. Ateş büyük bir hızla koridorda ilerleyip yayılmaya başladı. *"Yapma!"* diye bağırdı dehşet içinde. *"Yalvarırım, yapma. Beni al! Kurtar beni! Yanıyorum!"*

Duvarlara doğru yayılmaya başlayan ateşi izledim. Sinsi kıvrımlarla ilerledi, tüm odalara yayılmaya başladı. Açık duran pencerelerden dışarı dallarını bıraktı, sıcağın buğusu yüzümü yaladı. Gözlerimi bir an olsun oradan çekmedim. Annemin kahkahası, ateşin çatırtısı içinde çınlıyordu.

Elim çakıl taşı kolyesine kaydı, kolyeyi avuçlarken yükselen ateşi seyrettim.

Bu üşüyen ev yandı.

Cayır cayır yanan içim söndü.

Ve içinden kan portakalı akan kahverengi gözlerini gökyüzüne kaldırdı küçük kız. "Bir dilek tuttum, anne."

19. BÖLÜM: ÇIKMAZ SOKAK

Zaman orada asılı duruyordu.

Sanki yıllardır oradaymış, bir ağacın kökünün içindeki toprağı yiyen kurtçuklar onun cesedinin yüzünü parçalamış, o yüzden kimse tarafından tanınmamıştı.

Zaman, durmadan kılık değiştirip farklı hayatlar yaşayan bir hayat kadınıydı. Yelkovan onu pazarlıyor, akrep her defasında farklı bir rakamın üstünde onu beceriyordu.

Çocukluğumun, genç kızlığımın, beni var eden birçok anının temelini oluşturan bu evin yanışını izlerken kendimi o kadar boş hissediyordum ki, damarımın içindeki tüm kan bu evi yakan ateşin benzini olmak için damarlarımdan akıp gitmişti de, damarlarımda boş bir rüzgâr esiyordu sanki.

Alevler büyüdü.

Mor külotlu çorabıyla kapıda dikilen o küçük kız çocuğu, alevlerin arasından bana bakıyordu. Ağlamıyordu, gülmüyordu, tepki vermiyordu. O kadar ifadesizdi ki, sanki yanmıyordu.

Evin aralık duran perdesi tutuştu, orada kucağında yastığa sarılmış, bomboş gözlerle bana bakan on yedi yaşında bir kız duruyordu. Perdedeki ateş siyah saçlarına sıçradı, kızın saçları yavaş yavaş yanmaya başladığında hâlâ bana bakıyordu. İsyan etmiyordu, kaçmıyordu, kabullenmişti. O kadar ifadesizdi ki, sanki yanan evin içinde değildi de, dışarıdan asıl yananı o seyrediyordu.

Gözlerimi evin diğer penceresine kaydırdım, mutfak görünüyordu, ateşler yavaşça büyümeye başlayıp mutfak tezgâhında ilerlemeye

başladı. Üstünde papatyalı elbisesiyle sırtı bana dönük duran kadını tanıyordum. Karamel rengine boyanmış saçlarının uçları kıvır kıvır duruyordu, elini alnına koyduğunu gördüm, ardından bir şeyleri doğramaya kaldığı yerden devam etti. Asla dönüp bana bakmadı, ateşlerden kaçmadı, elbisesinin ucu alev alırken tepki bile vermeden yemeğini yapmaya devam etti.

O kadının annem olduğunu biliyordum.

"Anne," diye fısıldadım.

Karan'ın hemen arkamda olduğunu biliyordum, onun sıcak nefesi enseme çarptıkça, yanmaya başlayan evin ateşi sanki zihnime sıçramış gibi irkilmeye başlamıştım. Gözlerimi mutfak penceresinden bir an olsun ayıramadım.

Annemin elbisesi tamamen tutuştu, ateş yavaş yavaş yukarı tırmandı, önce saçlarının dalga dalga duran uçlarını yakmaya başladı, ardından yavaşça yukarı tırmandı. Annemin kolları yanıyordu.

Eve doğru bir adım attım. Etrafımdaki kargaşanın farkındaydım ama sesler uğultu şeklinde geliyordu, bir türlü tam olarak adapte olamıyordum. Sadece yanan eve, ateşin çıtırtılarına odaklanabilmiştim. Bir adım daha attım, dizlerim titremeye başladı, Karan aniden dirseğimden tutarak beni durdurmaya çalıştığında dizlerimin üstüne düştüm.

"Anne!" diye çığlık attım canhıraş, sanki boğazıma bir şırınga saplandı, şırınganın içindeki ateş boğazıma boşalmaya başladı. "Anne!"

"Geçti," dedi Karan, sesi o kadar kesindi ki, geçtiğine inanmıştım.

Kendimi ileri doğru ittim, onun kollarından kurtulmak ve yanan eve dalmak istedim. Annem oradaydı, biri onu uyarmalıydı, yanıyordu, bunun farkında değil miydi?

Sıcağı hissetmiyor muydu?

Annem hâlâ mı üşüyordu?

"Anne!" diye çığlık attım, beni duymasının imkânı yoktu, dizlerim yağmurun nemini taşıyan zemine sürtündü. Karan beni daha sıkı tutup kendine çekmeye çalışırken kendimi ileriye doğru ittim, alevler aniden patlayarak göğe kadar fırladı. Gözlerimin aynasına düşen ateşlere bakarken çığlık atmaya başladım. "Anne!"

Mor külotlu çorabındaki yanık izleriyle yanan kollarını annesinin yanan bacaklarına saran küçük kız çocuğunun gözlerindeki huzuru gördüm. Annesine sarılırken gözlerini yumuyordu, bu canımı öyle çok acıtmıştı ki, haykırarak ağlamak, çığlıklar atıp günlerce aynı yere kafamı vurarak parçalamak istiyordum.

"Bitti!" diye bağırdı Karan her şeyin farkında olmanın nasıl bir kanser olduğunu yüzüme vururcasına.

Siren seslerini duyuyordum, yağmur göğün göğsünde büyük bir yarık açarak hızla yağmaya başladığında kafamı kaldırıp ateşin dumanlarının yükseldiği karanlık göğe baktım. Yüzüme düşen yağmur damlaları, kaderimin üstüne dökülmüş bir mürekkepten farksızdı. Artık Tanrı bile alnıma ne yazdığını okuyamayacaktı.

"Özür dilerim!" diye bağırdım gözyaşlarım gözlerimden hızla akarken. Hıçkırıklarım boğazıma atılmış her bir düğümü çözmek için tırnaklarını gırtlağıma batırırken artık yıkık dökük değildim, ben artık tamamen yok olmuş, bitmiştim.

Karan bana sıkıca sarıldı. Yüzünü enseme sokup burnunu tenime bastırırken, ben ağlıyordum, o ise sadece dinliyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Çığlıklarımı duyuyordum. Kendi kendime nasıl sağır olduğumu, attığım çığlıkları duymaya başladığım an anladığım için zaten arada sırada uğradığım kendimi, bu gece tamamen terk ediyordum.

Yağan yağmura, itfaiye erlerinin tüm çabasına rağmen ev yalnızca yarım saat içinde kül oldu. Yanık iskeletinin siyah kemiklerini izlerken hâlâ olduğum yerde, dizlerimin üstündeydim ve yağmur yüzünden sırılsıklam olmuştum. Bedenim titriyordu, zihnim bedenimin aksine alev alev yanıyordu. Çenemden akan yağmur damlası nefes boşluğumun içine düştü. Titreyerek karşımda cenazesi duran eve baktım.

Karan'ın sıcak nefesini, yağmurun sırılsıklam yaptığı saçlarımın içinde hissedebiliyordum.

Yaktığım kendi evimdi ama bunun da yasal bir suç olduğunun farkındaydım. Karan beni doğrultup oradan uzaklaştırırken attığım adımlar o kadar güçsüzdü ki, beni kucaklamak zorunda kalmıştı. Onun kucağında, geriye doğru düşen başımı ateşin yuttuğu küle dönmüş evime çevirdim, gözlerim uzunca bir süre o görüntüde takılı kalmıştı.

"Biliyor musun?" diye fısıldadım kucağında tıpkı oyuncak bir bebek gibi hareketsizce uzanırken. Yıldızlar yağan yağmura rağmen görünüyordu. Yüzüme düşen damlaları hissederken sertçe yutkundum. Karan cevap vermedi. "Keşke ölüm ne demek bilmeseydin."

Karan sadece sustu.

"Çünkü ölümü bilen biri, ölümü öğrenen birini anlıyor ve ben şu an içimde olup biten her şeyi bildiğin, anladığın için içimde olup biten her şeyden ölesiye nefret ediyorum."

Sokak lambalarının turuncu ışığının altında yürümeye devam etti. Burnundan verdiği o sert, soluğu keskin sesleri duyabiliyordum ama ona değil, göğe bakıyordum, gözlerimin içine giren yağmur damlalarının gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma karışıp şakaklarıma akmasını sağlıyordum.

"Seni aynı yerden acıttığım için beni affetme, Ali."

"Kurduğun her bir kelime şu an bir sustalı olup göğsümü deşiyor," dedi ruhumun içinden tıpkı bir kurşun gibi geçerek.

Sıcak gözyaşının şakağımdan kaydığını hissettim. Sertçe yutkunup karanlık gökyüzüne bakmaya devam ettim.

"Dikiş yerleri patlamış bir oyuncak ayım vardı küçükken," diye fısıldadım kırık bir sesle. "O da yandı."

"Senin için çok mu değerliydi?"

"Evet," dedim. "Annem de benim için çok değerliydi."

Karan beni daha sıkı tuttu, hiçbir şey söylemeden ağır adımlarla yürümeye devam etti. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama şu an beni nereye götürürse onunla giderdim.

"O oyuncak ayı yanmasaydı keşke," dedim tekrardan konuştuğumda. "Annem almıştı onu bana."

"Söyleseydin girer alırdım."

"Ateşlerin içine mi girecektin?"

"Girmediğim yer değil," dedi, sesi sakindi. "Senin için tekrar girerdim."

"Sen de böyle mi hissetmiştin?"

"Kılıçtan yapılma bir ekmek kırığı yutmuş gibi mi?" diye sordu. "Evet, hissettim."

Sertçe yutkunurken, "Geçiyor mu peki?" diye sordum saf saf.

"Sana az önce, geçti, demiştim ya hani."

"Evet?"

"Yalan söyledim."

Gözlerimi yumdum. Yağmur tenimi ıslatırken içimde hissettiğim, gölgesi kalbimi üşüten acı dışında hiçbir şey düşünmedim.

♣

Sutyenin açıkta bıraktığı göğsümün üstüne tavandan bir bıçak düşmüş, bıçak iki göğsümün ortasına saplanırken, kalbimi arkasında taşıyan kemiği delmiş gibi hissettiren bir acıyla uyandım. Kirpiklerimi ağır ağır kırpıştırdım. Oda kapkaranlıktı.

Dışarıda yağan yağmurun şiddetini zihnimde hissediyordum. Pencerenin camlarını kırıp içeri girmek, odaya dolarak yatağın bacaklarından yukarı tırmanmak, beni içine alarak boğmak istiyordu sanki. Bir süre öylece tavanı izledim. Yağmurun gölgeleri, yoldan geçen arabaların tavanı aydınlatan far ışıklarının üstüne devriliyordu.

Odanın içinde yalnız olduğumu biliyordum. Yavaşça doğrulup kalktım, dipleri hâlâ ıslak olan saçlarım tüm ağırlığını kafama vererek karnıma doğru döküldü. Soğuk parkelere basarak attığım her bir adım, çıplak ayaklarımdaki hassas topuklara kan oturmasına neden oluyordu. Kapının çaprazında duran tekli koltuğun sırtına serilmiş olan kazağı alıp giydim, saçlarımı kazağın içinden çıkarma gereği bile duymadan kapıyı açıp odadan çıktım. Koridor karanlıktı, merdivenlerin sonunda yanan ışığın yarattığı aydınlık önümü görmemi sağlamıştı.

Ağır adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum ama şu an burada, Karan'ın evinde, onunla yalnızdım. Sabah ezanının okunduğunu duyabiliyordum. Kalbim garip bir ağırlıkla çarpmaya başlamıştı.

Salondaydı.

Büyük kanepenin üstünde sırtı bana dönük şekilde oturuyor, hemen dibindeki sehpanın üstünde duran kül tablasının içinde yanan sigaranın dumanı yukarı kıvrılarak süzülüyordu. Olduğu yer duman altı olmuştu. Benim arkasında olduğumu biliyordu, hemen karşısında içinde yalnızca griye dönmeye başlamış kızıl közler olan şöminenin içine dikkatlice baktığını biliyordum.

"Uyanmışsın," dedi ben son basamağa adım atarken.

"Evet."

Sertçe yutkunduğunu duydum. Gözlerim ensesinde dolaşırken salonun ortasına doğru yürümeye başladım. Sigaranın ağır kokusu yüzümü buruşturmama neden oldu, başımda felaket bir ağrı vardı ama bu ağrıya aldırış edemeyecek kadar bomboş hissediyordum kendimi.

"Biraz daha uyusaydın."

Yavaşça önüne yürüdüm, yanındaki boşluğa oturup göz ucuyla ona baktım. Keskin gözlerini bana çevirmedi, gözleri hâlâ közlenmiş ateşteydi. Bacaklarımı koltuğun üstüne çekerek dizlerimi karnıma yasladım, kollarımı bacaklarımın etrafına sarıp yanağımı çeneme yasladım ve gözlerimi onun profiline diktim.

"Kalbimde bir top iğne varmış gibi hissediyorum," diye fısıldadım yüzünü izlerken. "İnsan böyle hissedince uyuyamaz ki."

Dişlerini sıktı, yanaklarına açtığı o derin mezarları gördüm, ardından sertçe yutkunup gözlerini kıstı. Bana bakmadı ama şu an beni gördüğünü biliyordum. Bana bakmasa da beni görürdü o.

"Komşuların evi senin yaktığını görmedikleri için bir sıkıntı çıkmadı," dedi, gözlerini bana sanki değdirmek istemediğinden değil de değdiremediğinden başka yere bakıyordu. "Sergen bir şekilde halletti. Yangını senin çıkarttığını bilmiyor kimse."

"Bilseler bile bir şey fark etmezdi."

"Yok yere başın ağrıyacaktı."

Derin bir nefes aldım. "Benim başım hep ağrıyor, Karan."

Hiçbir şey söyleyemedi. Kül tablasında yanan sigarayı parmaklarının arasına aldı, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigaraya dikkatle bakmaya başladım. Karan sigarayı içine çektiği an yanakları bir kez daha içeri çöktü, sigaranın ucundaki turuncu ateş harlandı ve daha parlak bir renkle yanmaya başladı. Karan sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı, gözlerim hâlâ sigaradaydı. Bakışlarının bana doğru kaydığını hissettim.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Sigara içmek sana iyi mi geliyor?" diye sordum gözlerimi sigaradan ayırıp onun yüzüne çevirirken. Siyah gözleri ayın karanlık yüzüne benziyordu. Gözlerine çökmüş karanlığın aksine, zihni yanan bir ateş gibi parlıyordu.

"Hayır," dedi dürüst bir şekilde. "Aslına bakarsan hiçbir sike yaradığı yok."

Başımı salladım, yanağım dizime sürtünürken gözlerimi yavaşça kıstım, Karan gözlerini indirmiş yüzümü inceliyordu.

"Peki o zaman neden içiyorsun?"

"Sen nasıl evi yaktıysan içindekileri öldürmek için, ben de sigarayı yakıp içime çekiyorum, ateşinin içimdekileri öldürmesi için," dedi ruhumun dikiş tutmaz bir yara gibi açılmasına neden olacak kadar acılı bir sesle.

"O zaman daha çok iç," dedim gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadan.

"Neden?"

"Belki daha çabuk ölürüm."

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, sanki gözlerimde kıyametin kopuşunu gördü. Parmaklarının arasında duran sigarayı yavaşça avucuna doğru yatırdı, ardından sigarayı avucunun içinde ezdi, gözlerim

avucuna kaydığında kalbim yerinden hopladı, acıyla çarpmaya başladı. Sigaranın ateşi avucunun içine gömüldü, cızırdayarak söndü. Gözlerim endişeyle gözlerine tırmandığında, o gözlerde kıyametin geride bıraktığı hasarı, enkazı, harabeyi gördüm.

"Her insanın kalbi avucu kadardır, Çakıltaşı," dedi gözlerimin içine aynası kırık gözlerle bakarken. "Yaktığın yer avucum olsun."

Benim kimliğim yaralarımdı, Karan'ın ise yarası zaten bir kimlikti. Göğsümün daraldığını hissettim. Karan'ın ellerini göğsümün içine sokmasını, o kafesi kırarak genişletmesini istedim ama sanki elleri kafese dokunsa, elleri sıkışacaktı. Kafamı kaldırdım, elini avucumun içine alıp parmaklarımla parmaklarını zorlayarak avucunun içini açmasını sağladım. Avucunun içinde ölen sigaranın turuncu ışığı sönmüş, geriye gri bir ceset bırakmıştı. Sigarayı parmaklarımla itip, sigaranın ateşinin yaktığı avucunun içine baktım. Kızarmıştı. Su toplayacağını biliyordum. Her ateş, suyunu yanında getirirdi. Dudaklarımı avucuna bastırıp gözlerimi kaldırarak gözlerinin içine baktım.

"Kalbinin ne kadar büyük olduğunu avucuna bakınca görüyorlar mıdır?" Dudaklarımı yanıktan çekmeden gözlerimi yumdum. "Görmesinler."

Beni kollarının arasına çekti. O kadar kuvvetsiz ve bitkindim ki, tıpkı bir bez bebekmişim gibi rahatça hareket etmemi sağlamıştı. Yüzümü boynuna sakladım, kucağında küçücük kalarak cenin pozisyonu aldıktan sonra bir elimi iki göğsünün ortasına koydum. Kalbimin elleri olsaydı, Karan'ın cebinden bir çakmak çalardı ve kendi derisini yakardı.

Karan dudaklarını saçlarıma sürttü, birkaç saniye bekledikten sonra, "Asi ben belki senin evin olamam, ama üstünü örten çatı olduğumu unutma." Sertçe yutkundu. "Unutma, bir evde en son çatı yanar."

Gözlerim yanıyordu ama bu defa ağlamayacaktım. Sertçe yutkundum, gözyaşlarımın tuzu gözlerimin önündeki camı çizip çatlatıyordu. "Bir evde en büyük hasarı çatı görür," dedim uykulu bir sesle.

"Yeter ki eve bir şey olmasın, velet."

O geceyi onun kollarında geçirdim, ezan bitmiş çoktan şafak sökmüştü ama gece o kadar yoğun bir karanlıkta göğe çökmüştü ki, sanki bir daha hiç sabah olmayacakmış gibi hissetmiştim. Ertesi gün biraz daha iyiydim. Ne kadar iyiydim? Biraz. Duş almıştım, Defne ve Billur buraya, Karan'ın evine gelmişlerdi. Karan işlerini halletmek için evden çıktığında üçümüz evde baş başaydık, Karan'ın yardımcısı Gülseren Hanım iki gündür görünürlerde yoktu.

Kollarını avuçlarımın içine aldığım bordo kazağı sıkarken hemen karşımda oturan Defne'ye bakıyordum. Gözlerinin altındaki koyu halkaların etrafında kırmızı, damara benzeyen incecik çizgiler vardı. Kirpikleri o kadar çok ıslak kalmıştı ki, birbirine yapışmıştı. Dışarıda yağan yağmurun çizdiği ıslak patika yolları salonun bir duvarını komple kaplayan camdan görünüyordu. Billur kahve yapmak için mutfağa geçmiş, Defne ve beni yüzleşmek zorunda bırakmıştı.

Defne sertçe yutkunup gözlerini yüzüme çevirdi, ela gözleri o kadar yorgun bakıyordu ki.

"Büşra'ya buranın adresini verdim," dedi pürüzlü bir sesle. "Seni görmesi gerektiğini söyledi bana."

Gözlerimi Defne'nin yüzünde gezdirdim. "Anladım."

"Evi senin yaktığını biliyorum," dedi lafı uzatmadan.

Aslında bu tahmin etmesi güç bir şey değildi. Tepkisiz bir şekilde onun gözlerine bakmaya devam ettim. Yağan yağmur şiddetini arttırdı, dışarıda resmen fırtına kopuyordu ama içerisi o kadar sıcaktı ki. Bu tezatlık bana hep kendimi hatırlatıyordu.

"Böyle baktığın zamanlar kendi varlığımdan nefret ediyorum," dedi elini uzatıp yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına iterek.

"Kendinden nefret etmen için böyle bakmıyorum," diye fısıldadım cılız bir sesle. "Kendini suçlamaktan vazgeç."

"Tüm bu yaşananların tek bir suçlusu var," dedi, gözlerini nefret bürümüştü. Onun gözlerinin içindeki ateşin dibinde babamın silueti yanıyordu. "Annemin cenazesine bile gelmedi. Ev yandı, hâlâ ortalarda yok."

"Ben onu gördüm."

Defne şok içinde gözlerimin içine baktı. "Ne? Nerede? Buraya mı geldi?" Duraksadı. "Buranın adresini nereden bilecek?"

"Mezarlıkta karşılaştık," dedim buz gibi bir sesle.

Defne dişlerini sıktı. "Oradaydı demek."

"Evet," dedim. "Ama bir daha oraya gidebileceğini sanmıyorum."

"Eğer zamanı geri alabilseydim..."

"Ama alamazsın," diye kestim onu. "O yüzden bana zamandan söz etme, Defne. Zaman elleri soğuktan yanan kimsesizlerin mezarı."

Kapının çalmasıyla aramızda uzayan o kısa sessizlik ikiye bölündü. Defne'nin gözleri yüzümden uzaklaştı. Kapıyı açtığımda karşımda Büşra'yı bulacağımı zaten biliyordum ama onu görmek garip bir şekilde avuçlarımın yanmasına neden olmuştu. Elinde büyük bir poşet vardı, poşetin dışı bir markanın sembolüyle kaplı olduğundan poşetin içinde

ne olduğu görünmüyordu. Islak şemsiyesini kapayıp kapının önüne bıraktı. Hüzün ile dolmuş açık kahverengi gözlerini yüzüme dikti, burnunu çekerek içeri girerken tek kelime konuşmadık. Billur elinde bir tepsiyle mutfaktan çıkmıştı, tepsinin üstünde kahve fincanları vardı ve sanırım kahveleri yaparken Büşra'yı da hesaba katmıştı.

Büşra buruk bir gülümsemeyle herkesi selamladıktan sonra tekli koltuğa oturup poşeti ayak ucuna koydu. Billur tepsideki kahve fincanlarından birini Büşra'ya verdi. Büşra soğuktan buz tutmuş avuçlarını fincanın etrafına bastırdı.

"Şey, ben rahatsız etmiyorum sizi, değil mi?" diye sordu mahcup bir sesle. "Eğer konu önemli olmasaydı gerçekten rahatsız etmezdim."

Bir an duraksadım. Bu kadar mı uzaklaştırmıştım kendimi arkadaşımdan? Benden bu kadar mı çok çekiniyordu? Gözlerimde yumuşak bir ifade belirdi, gözlerimi Büşra'nın yüzüne dikerek, "İstediğin zaman yanıma gelebilirsin, Büşra," dedim kısık bir sesle. "Biz arkadaşız. Randevu alacak değilsin."

Büşra'nın dudaklarındaki tebessüm canlandı. "Biliyorum," dedi. "Tabii ki de öyleyiz."

Billur'un uzattığı kahve fincanını aldım, karnım açtı ama hiçbir şey yiyebilecek halde hissetmiyordum kendimi. Kahveden büyük bir yudum aldım, o çok sevdiğim kahvenin tadı bile zift gibi gelmişti.

Büşra kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra kahveyi sehpanın üstüne bıraktı, ayağının ucuna koyduğu poşeti kucağına aldı. Bakışları kısaca yüzüme dokundu, bana çok uzun süre bakamadığını fark ettim. "Şey, doğru zaman mı bilmiyorum ama Dilek teyzenin cenazesinden birkaç gün sonra bizim eve benim adıma bir paket gelmiş," dedi çekingen bir sesle. Annemin adını duymak bile omuzlarımın sızlamasına neden olmuştu.

Büşra gözlerini yere dikti. "Paket annenden."

Kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki. Gözlerim anında elinde duran poşete kaydı. Kulaklarımda, hızla çarpan kalbimin o canhıraş uğultusunu duyuyordum. Yanaklarımın içini dişledim, gözlerimi Büşra'nın gözlerine tırmandırdım.

"Paketin içinden bir kutu çıktı. Kutunun üstüne bir kâğıt yapıştırılmıştı. Kâğıtta, bu kutuyu sana vermem gerektiği yazıyordu." Büşra yavaşça ayağa kalktı. Gözlerimi kızın yüzünden çekemiyordum. Bana doğru yürüdü, yanıma oturup kutuyu poşetin içinden çıkardı, ahşap, bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeki kutuyu dizlerimin üstüne koydu.

Gözlerinin etrafı kanlanmıştı, ağlamak üzereydi. "Bunu sahibine ulaştırmam gerekiyordu."

Defne'nin hıçkırık sesini duydum ama ona bakamadım, gözlerim Büşra'nın gözlerinden uzaklaştı ve dizlerimin üstünde duran kutuya kaydı. Elimdeki kahve fincanının kulpunu sıkıca kavradım.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Büşra.

Üzgün olan neden oydu ki? Sertçe yutkunup gözlerimi kaldırıp ona değdirmeden yavaşça başımı salladım. Büşra yanımdan kalkıp eski yerine oturduğunda zihnim o kadar karman çormandı ki, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sessizce kahvemden bir yudum daha aldım. Neredeyse hiç konuşulmadı. Herkes kahvesini içerken, duyulan tek ses yağmurun sesiydi. Kalbimdeki acıyı boğduğum için sesi kesilmişti. Acımın boğazında benim ellerimin izi vardı.

Saatin ibresi yandı. Gece gündüzün üstüne devrildi, karanlık tüm sokağı sardı. Herkes gitti, ben kaldım. Oturduğum yerde kıpırdamadan, dizlerimde duran ahşap bir kutuyla öylece yağan yağmurun sesini dinledim. Işığı yakmadım, sokak lambalarının yaydığı o cılız sarı ışık duvarı kaplayan camdan içeri biraz olsun sızıyordu. Sızan ışığın yere düşen gövdesinin üstünde yağan yağmurun gölgeleri geziniyordu.

Kapının açıldığını duydum. Gözlerim sokak lambasının yaydığı ışığın üstünde kayan yağmur damlalarının gölgesindeydi. Onun yere düşen ayak sesleri salonun içinde çınlamaya başladı. Işığı yakmadı. Sanki orada olduğumu, ışığı istemediğimi, yalnızca ona ihtiyaç duyduğumu biliyormuş gibi doğrudan bana doğru yürümeye başladı.

Gök gürüldedi.

Önümde dikildi. Yere düşen ışığın bu kez onun üstüne devrilmesi ve yağmur damlalarının onun ışıltısının üstünde kaymaya başlamasını izlemeye başladım. Gözlerinin içine bakmıyordum, çünkü gözlerinin içi araftı ve ben ne cennet ne de cehennem tarafından kabul görünmeyen, kimsesiz ölü bir yetimin ruhunu öldüren o katildim. Sanki onun gözlerinin içine bakacak olursam, bir daha ne cennetin ne de cehennemin kapıları benim için asla açılacaktı.

"Suç işlemiş küçük bir çocuk gibi sessizce oturup, karanlığa saklanıyorsun," dedi, konuşurken dudaklarına çarpan kelimeleri, dilinin ucunda yetiştirdiği gül bahçesinin makasıyla kesmişti.

"Sadece yağmuru izliyordum."

Karan'ın gözlerinin dizlerimin üstünde duran sandığa benzeyen kutuya kaydığını fark ettim. Küçük sandığı daha sıkı kavradım, parmak boğumlarım gerilirken sertçe yutkundum.

"Bu ne, Çakıltaşı?"

"Bugün Büşra getirdi," dedim zayıf bir sesle.

"Hım?" dedi sorar gibi.

"Annemdenmiş."

Şimşeğin o beyazımtırak mavisi hızla odanın içini aydınlattı, birkaç saniye sonra gök, sanki yere yıkılıyormuş gibi büyük bir gürültüyle yağmurun üstüne çöktü, yağmur hızlandı.

Karan önümde yavaşça dizlerinin üstüne çöktüğünde artık yüz yüzeydik. Yüzünün bir kısmını aydınlatan ışık diğer kısmına uğramadığı için şu an geceyi aydınlatan yarım bir aya benziyordu. Ellerini sandığın üstündeki ellerimin üzerine koyarak, "İçine bakmadın," dedi kendinden emin bir sesle.

Başımı aşağı yukarı salladım.

"İçinde ne olduğunu merak ediyor musun?"

Başımı tekrar salladım.

"O zaman neden açmıyorsun, Çakıltaşı?"

Cevap veremedim. Yalnızca gözlerinin içine baktım. O kadar sakindim ki, bu sakinlik içimi ağrıtıyordu. Karan avucunu elimin tersine bastırarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Onun varlığı bana güç veriyordu. Asla başaramayacağımı düşündüğüm her şeyi, onun gölgesi benim üstüme düştüğü zaman başarabilirmişim gibi hissediyordum. Bir gün bu gölgeyi bir güneşin yakmasından, tekrar yalnız kalmaktan o kadar çok korkuyordum ki. Yine de yalnız kalmaya hazırdım, içimi kaplayan tüm bu korkuya rağmen, bir gün gölgesi üstümden çekilse de aynı şekilde devam edeceğimi biliyordum. Bana hissettiğimden çok daha güçlü olduğumu o öğretmişti.

"Benzinin üstüne ateş sıçrarsa yangın kaçınılmazdır," dedi Karan beni bileğimden tutup yavaşça ayağa kaldırırken.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım, beni cam duvara doğru yürüttü ve cam kapının sürgüsünü çekip cam kapıyı kaydırarak açtı. Yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki, hemen önümüzde duran mermerin üstü su içindeydi ve ters yöne doğru bıçaklar gibi saplanan yağmur ayaklarıma gelmişti. Çıplak ayak parmaklarımı içeri doğru çektim. Bir elimle sandığı karnıma bastırırken, diğer elimle Karan'ın büyük avucunu kavramıştım.

Karan dışarı çıktı, beraberinde beni de dışarı doğru çekti ve ıslak zemine ayak bastım. Yağmur hızla tenime dökülmeye başladığında yüzümü buruşturdum. Karan'ın elini bıraktım. Hemen yanımda dikiliyordu. Sandığın küçük kilidini çevirdim, gök bir kez daha tüm sokağı

şiddetin en açık tonunda bir renge boyadı, ardından karanlığın içine doğru çığlık attı. Kapağı kaldırırken Karan'ın elini omzumda hissettim ama gözlerimi sandıktan ayırmadım.

Sandığın kapağı tıpkı bir tabutun kapağı gibi açıldığında, kapağın altında beni bekleyen şeyin dikiş yerlerinden sökülmüş o ayıcık olduğunu bilmiyordum. Sanki ensemden saplandı şimşeğin hançere benzeyen beyaz ucu, ardından nefes boşluğumu delerek boğazımdan çıktı. Dizlerimin üstüne düştüm. Altımdaki taytın dizleri sırılsıklam olurken, bedenim yağmurun altında ıslanmaya devam ediyordu. Ayıcığın hemen altında gördüğüm şey kopma noktam oldu.

Dizindeki sökük mor bir iplikle dikilmiş, küçük koyu mor külotlu çorabım, ayıcığın hemen altında duruyordu.

Karan arkama geçip diz çöktü, kollarını boynuma sararak sırtımı göğsüne yaslarken gök yandı, sönerken gümbürdedi. Ruhum bir çıkmaz sokaktaydı. Oyuncak ayıya sıkıca sarılıp başımı geriye doğru atarak Karan'ın çenesine yasladım.

İçim, içimden çıkmıştı.

İçim içimden çıkmıştı ama ben hâlâ onu seviyordum.

20. BÖLÜM: SOLUK

Soluduğum havaya sızan soğuk, hâlâ nefes alan bedenimin, morgun içinde çırılçıplak kalmış gibi titremesine neden oldu.

Saat sabahın altısıydı, şafak henüz yeni sökmüştü ve gökyüzü tenine soluk, ölüm mavisi bir tişört giymişti. Range Rover'ın önünde dikilmiş öylece çevremi izledim. Gece yağan yağmurun kaldırımlara serdiği o ıslak, adına zemin denilen halının altında yosunlar yetişiyordu. Hemen karşı kaldırıma park edilmiş gri araç çalıştı, arabanın egzozundan gelen o ağır kokuyu solurken gözlerimi kaldırıp aracın içindeki adama baktım.

Henüz otuzlarının başında olmalıydı, karşı binadaki evli kadınla yasak ilişki yaşadığını biliyordum, bunu anlamam yalnızca iki günümü almıştı. İki gün boyunca aynı pencerenin önünde dikilip dışarıyı izlediğim için bunu anlamamamın imkânı yoktu. Kadın evliydi, kocası sabahın erken saatlerinde geliyordu ve kocası gelmeden birkaç saat önce adam evden ayrılıyor, iki gündür aynı yere park ettiği aracına binip uzaklaşıyordu.

Belki bu ihanet değildi, yanlış anlamıştım ama kimse hem evli olup hem de başka bir adamla öpüşüp, ardından adamı yatağa iterek gözden kaybolmazdı sanırım.

Kuşların ve böceklerin sesini dinlerken gözlerimi araçtan uzaklaştırdım, umurumda değildi. Adam aracını sürerek gözden kayboldu. Kafamı kaldırıp kadının evine baktım, kapalı duran pencerenin arkasını örten beyaz perde aralandı, kadınla göz göze geldik. Bana gülümsedi, ona boş boş bakıp kafamı farklı bir yöne çevirdim.

Karan elinde küçük bir valizle bahçe kapısından dışarı çıktı. Kazağımın kollarındaki kumaşı avucumun içine topladım ve bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirip gözlerinin içine baktım. Siyah boğazlı kazağının altına kazağıyla aynı renkte bir kot pantolon giymişti, ayağındaki botların yerdeki su birikintilerine girerken çıkardığı o sesi dinledim.

Arabanın uzaktan kumandasıyla kilidin açılmasını sağladı, gözleri yüzümde dolanırken, "Atla bakalım," dedi çenesiyle arabayı işaret ederek.

Ağır adımlarla ön yolcu koltuğuna açılan kapıya doğru yürüdüm. Karan bana bu şehirden uzaklaşma fikrini sunduğunda hiç karşı çıkmamıştım, kabul de etmemiştim ama şu an gidiyorduk. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, gittiğim yerde beni bekleyenin ne olduğunu bilmiyordum ama akışına bırakmıştım. Onun peşinde bir rüzgâr çanı gibi kendi kendime çarparak sürüklenmeye hazırdım. Araca bindiğimizde, aracın, donmuş sokaktan çok daha soğuk olduğunu fark ettim. Koltuğun döşemeleri buz gibiydi.

"İlk kez nereye gittiğimizi sormuyorsun," dedi, yaklaşık bir saattir arabayı sürüyordu ve tek kelime konuşmamıştık. Sessizliği kıran bu kez ben değildim, Karan'dı.

"Nereye gittiğimizin bir önemi yok," diye fısıldadım solgun bir sesle.

"Öyle mi?"

"Evet. Sonuçta sen yanımdasın."

Vites kolunun üstünde duran büyük eli vitesin başını daha sıkı kavradı. Gözlerimi ön camdan bir an olsun ayırmasam da, hemen dibimde olduğu için, gözlerim onun hareketlerini o yöne bakmasam bile analiz edebiliyordu.

Yolculuğun devamında yine sessizlik hâkimdi. Üstünden geçtiğimiz yollar, geride bıraktığım bir geçmişin cesediymiş de, Karan o geçmişin cesedine ayaklarıyla taşıdığı toprakları döküp üstlerini örtüyordu sanki.

Güneş, göğün bağrında bir sigaranın kül tablasının içinde söndüğü gibi söndü. Gökyüzü turuncu bir ateş topuyken yavaş yavaş ışığını kaybetmeye, grileşmeye başladı. Geçtiğimiz yolların etrafına dikilmiş tabelalara bakmıyordum, gözüm arada sırada o tabelalara dokunsa da, zihnim yazıları kabul etmiyordu ve gözlerimi hızla tabelalardan uzaklaştırıyordum.

Belki de gittiğim yeri bilmek istemiyordum.

Sonunda araç çok daha sakin bir caddede ilerlemeye başlamış, Karan radyoyu açmış, arabanın içinde çok da ağır olmayan, yavaş soluklu bir şarkı çalmaya başlamıştı. Caddenin kenarına yerleştirilmiş kaldırımlarda yürüyen kalabalığı izlerken alnımı cama yasladım. Yol kenarlarına süpürülmüş kar birikintileri küçük tepecikler oluşturmuştu.

Eski, ahşap evlerle dolu bir mahalleye girdiğimizde kafamı camdan çekerek doğruldum, gözlerimi ön cama çevirdim. Merakla etrafıma bakınmaya başladım. Mahallenin küçük çocukları kenarda oyun oynuyor, sokak hayvanları çöpün başına toplanmış, çöpün etrafındaki poşetlere umutla kafalarını daldırıp günün onlara getireceği kadarına ulaşarak karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı. Arabayı fark eden küçük çocukların gözlerindeki o parıltıyı gördüm, sırtı hâlâ araca dönük olan çocukların omuzlarına vurarak arabayı işaret ederken gerçekten heyecanlı görünüyorlardı.

"Karan abi!" diyerek arabanın önüne doğru koşan uzun boylu, zayıf erkek çocuğuna baktım. Kalbim korkuyla hızlanırken Karan'ın direksiyondaki elini sıkıca kavrayıp endişeyle bağırdım. Çocuk, hareket eden arabaya doğru öyle hızlı koşuyordu ki, aklım yerinden oynamıştı.

"Velet," dedi Karan merhameti ses tonunun duvarlarına kuşatarak. Aracı yavaşlattı, ardından tamamen durdurup arabanın camını indirdi. Çocuk heyecanla camdan içeri baktı.

"Abim gelmiş be!" dedi heyecanlı heyecanlı. Gözleri diğer çocuklara kaydı. "Lan Bekir!" diye bağırdı şiveli bir aksanla. "Billase* buraya gelsene!"

Karan güldü. "Ulan tamam, ne bu heyecan? Artist görmüş gibi paniklemesene." Başını iki yana salladı. "Hadi da, çekil önümden de gideyim. Gece çıkacağım dışarı, o zaman giderirsiniz özleminizi."

"Ama Bekir seni görseydi be abi. Ben gece dışarı çıksam bilene** o çıkamaz."

Adının Bekir olduğunu düşündüğüm küçük erkek çocuğu koşturarak Karan'ın arabasının önüne geldi. Küçük ellerini arabanın ön kaputuna yasladı, boyu zor yetiştiğinden zıplayarak arabanın ön camına bakmaya çalışıyordu. Karan kornaya bastı, küçük çocuk korkarak yerinden sıçradı, ardından gülerek cama doğru dolandı.

"Aslan abim gelmiş!" dedi gözleri parıldarken. "Ver elini öpeyim, abi!"

---

* Billase: Hemen, çabuk.

** Bilene: Bile.

"Yürü git lan, deyyus," dedi Karan şefkatle çocuğa bakarken. "Çekilin önümden, işlerim var. Görüşeceğiz sonra yine."

Bekir'in gözleri bana doğru kaydı, dudakları yukarı kıvrılınca küçücük bir çocuğa da mahkeme duvarı gibi bir suratla bakmamam gerektiğini kendime hatırlatıp hafifçe tebessüm ettim.

"Yengenin de daniskasını* bulmuşsun be abi," dedi hayran gözlerle bana bakarak.

"Hadi lan oradan, inersem alırım seni ayağımın altına ha," diye homurdandı Karan. "Basın gidin, oynayın topunuzu."

Çocuklar gülüşerek oyunlarına döndü. Karan aracı çalıştırıp dar bir araya girdi, hemen sokağın ortasında duran, kalın gövdeli, dalları neredeyse hemen karşısındaki evlere kadar uzanan oldukça yaşlı ve büyük görünen ağacın önünde durdu.

Şu an Kayseri'de olduğumuzun farkındaydım ama bu konunun üstünde durmadım.

"Hazır mısın?" diye sordu Karan kısık bir sesle. Bana değil, önüne bakıyordu ve elleri direksiyonun üstündeydi.

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Neye?"

"Kanımla bağlı olduğum insanları tanımaya."

Duraksadım. Gözlerim hâlâ onun düzgün profilindeydi. Bana hiçbir şey söylemedi, başka bir açıklama yapmadı. Araçtan indiğimizde soğuk o kadar keskindi ki, bir an olduğum yerde donup kalacağımı sandım. Karan'ın büyük eli elimi yakaladı, benim elim onun elinin içinde küçücük kaldı ve birlikte yürümeye başladık. Ahşap evlerin duvarları birbirine o kadar yakındı ki, ilk bakışta hepsi aynı binayı oluşturuyormuş hissi veriyordu ama aslında hepsi farklı hanelerdi.

Karan üstünde asma kilit olan, çift kanatlı büyük ahşap kapıyı itti ve gözlerimin önüne önce büyük bir bahçe, ardından da bahçenin ortasında duran süs havuzu gerildi.

"Bahçe kapısı açıldı, Fatma!" diye bağırdı yaşlıca bir kadın.

"Bakıyorum ben!" Sesin geldiği yöne baktım, bir kadın aralık duran kapının önünde dikilmiş bize bakıyordu. Gözleri irice açıldı, başındaki örtünün ucuyla dudaklarını kapatıp, "Aboo!"** diye bağırdı. "Karan gelmiş Karan!"

"Karan mı geldi?" Yaşlı kadının büyük bir patırtı çıkararak merdivenlerden indiğini gördüm. Karan gözlerini kısaca bana çevirdi, gözle-

* Daniska: En güzel.

** Aboo: Şaşırmak, hayret etmek.

rinin içine şaşkın şaşkın baktıktan sonra bakışlarımı aniden bize doğru koşmaya başlayan yaşlı kadına çevirdim. Başındaki tülbent omuzlarına kadar düşmüştü, uzun saçlarını melik örmüştü ve saçlarının dipleri bembeyazken, uçları kınalı ve turuncuydu. "Oy nenesinin kuzusu gelmiş, oy!" Kadın beni yok sayarak Karan'ı kollarının arasına çekti. Bir an duraksadım. Bu kadın Yaşar amcanın eşi miydi yani?

Karan yavaşça kadından ayrılıp bana baktı. "Meral halam, dedemin ablası," diye fısıldadı.

Meral teyze bana bakıp, "Gelin kızım değil mi bu?" dedi, öyle içten gülümsüyordu ki. Aniden elini yüzüme kadar soktu. "Öp bakayım halanın elini, nene de diyebilirsin sen bana. Bu oğlana bir alıştıramadım, kendime nene dediremiyorum..."

Kadının bana uzanan eline alık alık baktım. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, kaybolmuş gözlerimi Karan'a çevirdiğimde, Karan gözlerini kısıp çenesiyle halasının elini işaret etti. Öpmemi mi istiyordu? Bakışlarımı tekrar kadına çevirdim, birkaç saniye ona baktıktan sonra yaşlı ve kınalı elini avucuma aldım, öpüp başıma koydum. Kadının gözleri aniden doldu, kafamı kaldırdığımda yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Oy kurban olduğum," dedi kadın beni aniden kendine doğru çekip sevecen bir şekilde kucaklayarak. "Nasıl da güzelsin. Maşallah, fidan gibisin!"

Bir an elimi ayağımı koyacak yer bulamadım. Kadın büyük bir gürültüyle bizi içeri buyur etti. Ev halkı başımıza üşüştüğünde hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Şiveleri şirindi, bazen söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmediğimden onları anlayamıyordum. Yaşar amcanın ablasının kızıyla, oğullarıyla, torunlarıyla tanıştım. İçeride soba yanıyordu, uzun zamandır sobalı ev görmediğim için şaşkındım ama hiç de yadırgamamıştım. Meral teyzenin küçük torunları Karan'ı görünce resmen çıldırmış, hayranlıkla onun üstüne atlamışlardı. Sobanın yanındaki divanda oturduğumdan bu yana kaç saat geçmişti bilmiyordum, o kadar çok şeyden konuşulmuştu ki... Hemen karşımda duvarda asılı bir av tüfeği, dini yazıların olduğu büyük bir tablo vardı. Karşımdaki divanın sırtı o duvara bakıyordu.

Beş bilemedin altı yaşlarında, altın sarısı saçları biraz yağlanmış, lambanın yaydığı sarı ışığın altında olduğundan daha parlak görünen küçük bir kız çocuğu hemen karşımda oturuyordu. Çiçekli şalvarının paçalarını çoraplarının içine sokmuştu, gri, üstünde çiçek desenleri olan

çorabının kenarında bir sökük vardı. Meral teyze ve kızı Fatma ellerinde büyük sinilerle içeri girince gözlerimi küçük kız çocuğundan uzaklaştırıp onlara çevirdim. Fatma elindeki siniyi kenara bırakıp lacivert sofra bezini yere serdi. Adının Özkan olduğunu öğrendiğim küçük çocuk yer sofrasını yuvarlayarak ortaya getirdi, yan yatırıp gülerek, "Karan abim gelmese hiç yiyemeyeceğiz böyle güzel yemekler ha," dedi.

Karan bir an sırıttı, gözlerim ona doğru kayınca irileşti ama renk vermedim. Sanki bir anlığına gerçekten her şeyden uzaklaşmayı başarabilmiştim. "Bu da benim farkım işte, oğlum," dedi sırıtmaya devam ederek. "Ben gelmesem aç kalacaktın..."

Özkan güldü. Meral teyze ve Fatma yemekleri siniden alıp yavaşça yer sofrasına yerleştirirken doğrulup kalktım, onlara yardım etmek için eğiliyordum ki, "Olur mu hiç öyle şey? Sen şu an bu evin misafirisin, dokunma," dedi Meral teyze hızla. "Zamanı gelince bu evin gelini olur, yemekleri de sen kurarsın artık..."

Buz gibi olan ellerim titredi. Yanaklarıma oturan kana rağmen bomboş gözlerle karşımdaki yaşlı kadına baktım. Aslında kalbim hızlıydı. Ama kalbim yavaştı da. Karan yere çöktü. Bir dizini kırıp dikti, diğer dizini altına alarak oturdu. Onun yanına bağdaş kurarak oturduğumda Karan bir somun ekmeği ortadan ikiye böldü, önünde duran yemeğin suyuna bandı ve ağzına attı. Sofra bezinin ucundaki püsküllerı oynarken onu izliyordum. Yemek yerken kimse konuşmadı, bir şeyler sorulmadı, Karan'ı izlemekten önümdeki yemeği soğutmuştum. Sofra kaldırılırken Meral teyzenin tüm diretmelerine rağmen ona yardım ettim. Mutfak uzun ama dardı, mutfaktaki pencerenin pervazına yaslandım ve dışarıda yağan karın yeryüzüne düşüşünü izlemeye başladım.

Dışarıda devam eden hayatın, benim içimde dur düğmesine basılmış gibiydi. Kollarımı bedenime doladım, bir elimle dirseğimi yavaşça sıvazlarken kendimi arafın ortasında idam edilmiş gibi hissediyordum. Canı çekilmiş bacaklarım yavaşça sallanıyor, cansız bedenim cennet ve cehennemin ortasında asılı duruyordu sanki.

"Yaran acışıyor,* değil mi?"

İrkildim. Gözlerim kadının cama düşen yansımasına kaydı, camın üstünde göz göze geldik. Dışarıda yağan kar sanki onun yüzüne düşüyordu.

"Anlamadım?"

"Sorup yaranı deşecek değilim ama başına gelenleri de biliyorum," dedi yaşlı kadın, sesinde geçmişe dolanmış bir sarmaşık vardı, o sar-

* Acışmak: Acımak.

maşığın sıktığı yerlerde geleceğin kanı donmuştu. "Eniğini kaybetmek nedir bilirim ama ben anamı hiç görmedim. O yüzden ana acısı nedir bilemem işte."

"Eniğini kaybetmek mi?"

"Doğurup büyüttükten sonra kaybetmek çok zordur." Yüzeyi kırışmış, damarları daha belirgin hale gelmiş elini omzuma koydu, gözlerim hâlâ cama düşen yansımamızdaydı. Bahçede ateş böceği gibi yanmaya başlayan ateşin küçük noktası dikkatimi çekti. "On yedi yaşında kızımı toprağa verdim, oradan biliyorum. İnsanın eniği kadar değerli değildir hiçbir şeyi."

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Gözüm hâlâ ateş böceğine benzeyen ışıktaydı, o ışık harlandı, rengi karanlığın içine yayıldı ve bir gölgenin karanlığın içinde bayrak gibi dimdik durduğunu gördüm. Karan oradaydı, bir kolunu korkuluğa koymuş sigarasını içiyordu.

"O garibim de anasının kokusunu unuttu," dedi bir anda Meral teyze. "Küçümancık bir şeydi anasız kaldığında. Anasız yavru, yuvasız kuş gibidir." Kadın derin bir nefes aldı. "Bana bunu öğreten Karan oldu. O anacığını kaybettiği zaman ben de yenicene kızımı kaybetmiştim."

"Başınız sağ olsun," diyebildim. Konuşsam, dudaklarımdan dökülen hiçbir şey içinde bulunduğumuz durumu anlatmaya yetmeyeceği gibi, ikimizin de içinde hâlâ yanan o ateşi söndürmeyecekti.

"Ana ölür," dedi Meral teyze. "Baba ölür, kardeş ölür, eş ölür, dost ölür. Ağlarsın, susarsın. Susmayı öğrenirsin. Yavrun ölür, kırk bir ateş yanar içinde, kırkı çıkana kadar kırk ateş yanar, her gün biri söner. Kırk birinci ateş ömür billah yanar, hiç sönmez."

"Kırk gün sonra tüm ateş sönecek mi, Meral teyze?" diye sordum gözlerimi Karan'ın gölgesine çakı gibi saplarken. "O zaman neden içim mahşer yeri gibi?"

"Söner. Ama unutma, ateşin söndüğü yerden yangın elini ayağını bir daha çekmez."

Meral teyzenin söyledikleri zihnimin içinde bir kuyu açtı, açılan kuyunun içine yavaşça dökülüp kuyuyu ağzına kadar doldurdu. İçim uğuldayarak ağrıyordu. Yeryüzünde bu acıyı taşıyan tek insan ben değildim, ben olmayacaktım. Gözümü açıp etrafıma bakmak zorundaydım. Alnımı dizime çarpıp çevremdeki herkese kör olursam, evrenin en büyük ağrısı benim içime yerleşmiş gibi hissetmeye devam edecek ve belki de bu bencilliğin içinde yaşamaya alışarak yanımdaki insanlara da zarar verecektim. Ben kimseye zarar vermek istemiyordum ki.

Kollarımı bedenime sarıp bahçeye çıktığımda saat gecenin ikisiydi, lapa lapa yağan kar bahçenin içini bile yarıya kadar doldurmuştu. Süs havuzunun içinde su değil, kar yığını vardı ama yine de karın açıkta bıraktığı yerlerde su donmuş bir şekilde varlığını koruyordu.

"Üşüyeceksin," dedi Karan gölgem üstüne düştüğü anda.

"Sen üşümüyor musun?" Ona doğru yürüdüm, kaçıncı sigarasını içiyordu bilmiyordum ama saatlerdir burada, bu soğuğun ortasında öylece dikiliyordu.

"Ben buraların soğuğuna alışığım."

"Ben soğuğu severim."

Parmaklarının arasındaki sigarayı karların içine fırlattı. Ucunda hâlâ yanan o ateş, karların arasına çakıldığı an bir bedenden dökülen kan gibi çağlayarak söndü, küller ıslak bir dağınıklıkla karın etrafına yayıldı. Bana doğru döndü. Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Yüzü karanlık tarafından esir edilmişti ama hemen arkada, bahçenin dışında yanan sokak lambasının ışığı saçlarının üstünü aydınlatıyordu. Bana baktığını biliyordum ama o gözlere baktığımda iki büyük boşluk, kara oyuk görüyordum. Üstündeki siyah paltoyu tenimi ürperten bir ağırlıkla üstünden çıkardı, omuzlarımın üstüne yerleştirdi. Bedenim onun sıcak ve büyük paltosunun altında yok oldu, kafamı indirmedim ve inatla karanlığın topraklarına yayıldığını bildiğim yüzünü izlemeye devam ettim.

Bir sessizlik, bedenden akmaya başlayan kan gibi her tarafa yayıldı.

"Soğuğu seviyorsun diye üşümene izin verecek değilim," dedi aniden yayılan sessizliği dağıtarak.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. Beni gördüğünü biliyordum, en azından sokak lambası benim yüzümü aydınlatıyordu ama onun sırtı ışığa dönük olduğundan ben onun yüzünde hiçbir şey göremiyordum. "Burası güzel."

"Beğendin yani," dedi. Başımı salladım. O da ağır ağır başını salladı ama karşımda gölge gibi göründüğünden yalnızca başının sallanırkenki hareketini görebilmiştim. "Güzel." Eli yavaşça elimin içine kayınca tüm hisler tıpkı bahçenin ortasına yığılan kar gibi göğsümün üstüne yığıldı. Onun soğuk elini sıkıca kavradım, parmaklarımız bir makinenin dişlileri gibi birbirine geçti ve ağır adımlarla bahçeden dışarıya çıktık.

Sokak lambasının aydınlattığı kaldırımda yürürken ayağımın altında o kadar çok kar vardı ki, kayıp düşmekten korkuyordum. Kafamı

kaldırıp ileriye baktım, hemen ileride dar bir sokak vardı, sokağın iki sırtı da yan yana dizilmiş evlerle kaplıydı. Turuncu ışık etrafı aydınlatıyor, ışığın etrafından döne döne dans ederek yeryüzüne düşen kar taneleri küçük bulut parçalarına benziyordu. Kafamı kaldırıp göğe baktım, birkaç bulut parçası yüzüme düştü. Tanrı bir şeye sinirlenmiş, önüne aldığı bulutları tıpkı kâğıt gibi parçalayarak parçaları yere, yani yeryüzüne savuruyordu.

Bir bank bulduğumuzda ikimiz de sessizdik. Ona uyarak karla kaplı bankın üstüne oturdum. Bir sigara daha yaktı.

"İzini bırakmak istediğin kara önce ayağını değil, elini basacaksın," dedi hüzünlü gözlerle hemen karşımızda hareket eden, birbirlerine çarparak hüznün dansını oluşturan kar tanelerini izlerken. "Birçok ayak karda aynı izi bırakabilir ama hiçbir el izi, bir diğerinin aynısı değildir."

Sigaranın turuncu ateşinin o fersiz ışığı, bir karanlığı tam ortasından ikiye bölebilecek kadar büyük bir aydınlık çemberinin içine almıştı bizi.

Sertçe yutkundu, konuşacağını fark ettiğimde gözlerim onun profiline kaydı, dudaklarının arasından soğuğun buharı sızıyordu.

"O yüzden bir gün ayaklarının üstüne basıp benden gidersen önce seni bulamam," dedi duru bir sesle. "Ama senin eline değmiş bir paraya dokunursam bir gün, sen cehennemde olsan, ben şeytan olur o cehenneme dalar, seni yine bulurum." Sertçe yutkundu. "Sen kaburgalarıma ellerini bastın."

Gözleri büyük bir ağırlıkla gözlerime saplandı.

Burnumu çektim, ucu kızaran burnum donuyordu ama ona bakarken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Kayseri güzel bir şehirdi, soğuğu Fethiye'nin sıcağına savaş açan bir zıtlıkla bedenimi yakıyor olsa da, burayı sevmiştim. Karan yavaşça yaklaştı, gözlerim kısılırken yaklaşan fırtınanın hortumu dudaklarımdaki anıları yerle bir edip, dudaklarımın arkasına kilitlediğim kelimelerin kasabasını dümdüz edecekti.

Üst dudağı iki dudağımın arasındaki yerini aldığında farkında olmadan ona doğru döndüm, büyük ellerini belimin kenarlarına yerleştirdi. Parmak uçlarında duran sigaranın ateşi sanki tenime dokunuyordu ama dokunmadığını biliyordum. Yine de hissettiğim bu soğuğa rağmen, cehennem ateşini lıkır lıkır içmişim gibi yanıyordum. Burnundan verdiği o sıcak, erkeksi nefes sus çizgime çarparken kısık sesle inledim. Karan beni büyük bir ağırlıkla, sanki zamanın parmakları arasındaki cımbız beni belimden yakalayarak ondan koparacakmış gibi büyük bir

endişeyle bedenimi kavrayarak beni öpmeye başladı. Onun ılık dudaklarında kış yanıyor, yaz donuyor, ilkbahar yaprak döküyor, sonbahar çiçek açıyordu.

Bir saniye bin asırken, bir asır içine sığdıramayacağım bir duyguyu kalbime diziyordu.

Sigarasının uzayan ölü külü oturduğumuz etrafı kar kaplı bankın yüzeyindeki kar tabakasının üstüne düşünce, ölmüş külün son nabzının sesi bir yanık bir cızırtı olarak duyuldu.

Kalbimin donmuş kilidinde onun kalbinin yanan anahtarı asılı duruyordu.

Dudaklarımı araladım, onun sıcak dilini dudaklarımın arasında hissettiğimde, içinde olduğum karların aniden alev aldığını, cennetteki zeminin çöküp, cehennemin tavanından aşağıya düştüğümüzü düşündüm. Dudaklarımı onun sıcak dilinin üstüne kapattım, yavaşça dilini emerken o kadar amatördüm ki, hakkımda benim düşündüğüm şeyleri düşünmesinden ölesiye korkuyordum. Kalbimin sesi o kadar kuvvetliydi ki, dudaklarımı kapayıp onun dilini ağzımın içine hapsetmesem, aralık duran dudaklarımdan dışarı kalbimin sesleri dökülmeye başlayacaktı.

Karan'ın karanlık bir inilti eşliğinde gözlerini yumduğunu fark ettim, dili dudaklarımın arasında zincire vurulmuş bir mahkûm gibi kıvranıyordu. Parmaklarının arasında duran sigara bankın üstündeki kar kaplı zemine düştü. Karan büyük ellerini belimin iki yanına daha sıkı bir şekilde yerleştirip, avuçlarıyla belimin kenarlarını kavradı. Öyle ki, bir an iki elinin parmaklarının birbirine dokunacağını sandım, belim onun avuçları arasında küçücük kalmıştı. Parmaklarını tenime batırdı, üstümdeki montuna rağmen onun parmak boğumlarında kaynayan o kanın uğultusunu tenimin altında, etimin içinde, kemiğimin bağlarında hissedebiliyordum.

Dudaklarımız birbirinden usul usul ayrıldı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Göz kapaklarım bir dükkânın kepenkleri gibi yarı yarıya kapalı duruyordu; kısık gözlerimin arasından ona baktım, yüzünün yarısını aydınlatan sokak lambasının ışığı gözünün siyahının içinden lav akıyormuş gibi gösteriyordu.

Küçük, sarı saçlı kız sokağın başından, "Karan abi!" diye bağırdı. Gözlerimi yavaşça küçük kıza doğru çevirdiğimde Karan küçük kıza değil, bana bakıyordu. Küçük kız lastik pabuçlarıyla karların içinde bata çıka bize doğru yürümeye başladı. "Karan abi!"

"Ayşenur sen uyumadın mı daha?" Karan bakışlarını yavaşça ufak kıza çevirdi. Ufak kız dipleri yağlı saçlarını kaşıyarak, "Annem uyudu,

kötülü kötülü rüyalar gördüm, kalbim acıştı korkudan. Neneme ses ettim ama duymadı beni hiç," dedi, dudaklarını sarkıtmıştı.

Karan'a baktım. Profilinden bile görünen kara gözlerine şefkat tıpkı çöle oturan deve gibi oturdu. Elini dizine vurdu, küçük kız Karan'ın büyük elinin hareketini takip ederken gözlerine yayılmaya başlayan heyecan o kadar parlaktı ki, bu mesafeden bile gözlerini görebiliyordum. Ayşenur karların içine bata çıka bize doğru koşmaya başladı. "Koşma!" diye bağırdı Karan kaşlarını çatarak. "Kayacak lastik ayakkabılar!"

Ayşenur tam yanımıza gelmişti ki, Karan'ın dediği oldu, ayağındaki lastik pabuç karların içinde daha fazla tutunamadı ve kaydı. Ayşenur büyük bir hızla karların içine saplandı, yüzüstü düştü. Karan da ben de oturduğumuz yerden irkilerek kalktık. Küçük kızın sarı saçları karların üstünü biçilmiş başaklar gibi örttü, bir süre kafasını kaldırmadı, sesi gıkı çıkmadı. Karan yavaşça eğilip dizinin üstüne çöktü. "Ayşenur?" dedi temkinli bir sesle.

Küçük kız kafasını kaldırdı, sarı saçlarının oluşturduğu parmaklıklar arasından görünen yüzünde herhangi bir duygunun ayak izi yoktu. Öylece, bomboş gözlerle Karan'a baktı. Karın içine batan ve muhtemelen acıyla cayır cayır yanan avucunu kaldırıp yüzündeki saçları geriye itti, yavaşça doğrulup kalktı.

"İyiyim," dedi, dudaklarına buruk bir tebessüm bir mandalın ucuyla tutturulmuş gibi asılı kaldı. "Bakmayın öyle, acımadı."

Karan öylece durmuş kızın gözlerine, gözlerinin tam içine bakıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma sapladım ve bu tanıdık görüntüye sanki kalbim avuçlarımda duruyormuş gibi bakmaya devam ettim. Karan kızı kollarının iki yanından tuttu, yavaşça kendine doğru çekti ve kızı kollarının arasına aldı. Kar taneleri yavaşça dökülmeye, siyah saçlarımın arasına düşüp saçlarıma tutunmaya devam ediyordu. "Canın acıdığında, acıdığını söyleyebilirsin, Ayşenur," dedi şefkatli bir sesle. Bir an yüzümdeki kan çekildi. Annemin sesi zihnimin içine kilitlediğim o boş odanın aralık duran kapısından dışarı sızdı, zihnimin içinde dolanmaya başladı.

"Acımıyor," diye fısıldadı Ayşenur sanki geçmişimden bir âni yeniden canlandırıyormuş gibi. İçi kızarmış avuçlarını gözlerine bastırdı. Karan kız çocuğuna daha sıkı sarıldı ve onu kucaklayıp ayağa kalktı. Kızı tek koluyla kucağında tutarken gözleri bana kaydı, uzun uzun yüzümü izledi.

"Kalbin kötü rüyalar görünce acıyor ama yere düştüğünde canın acımıyor, öyle mi?" Karan gözlerini benden bir an olsun ayırmadan sormuştu bu soruyu Ayşenur'a. "Kalbin ve canın farklı şeyler değil ki."

"Kalbim hep acıyor," dedi Ayşenur iri kahverengi gözlerini boşluğa dikerek. "Ama canım hep acımıyor. Acımamayı öğrendi."

Ne demek istediğini anlamadım, sadece ona baktım. Gözleri küçük bir kız çocuğunun gözlerinden çok yetişkin bir kadının acıyı taşıyan gözleri gibi bakıyordu. Belki de bana öyle gelmişti, bilmiyordum. Karan dudaklarını yavaşça Ayşenur'un yanağına sürttü, gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Üşüyeceksin," diye fısıldadı. "Hadi seni eve götürelim."

Ayşenur yüzünü Karan'ın boynuna sakladı. Sokak lambalarının ışıkları onun solgun yüzünü aydınlatırken sokakta yavaşça ilerlemeye başladık. Gözlerimi küçük kızdan ayıramıyordum. Karan sanki boynunda bir tabut taşıyormuş gibi durgundu. Bu durgunluk benim de üstüme bir gölge gibi düştü, dudaklarımız hiçbir şekilde kelimelere bekçilik yapmadı, konuşmadık, Ayşenur'u eve götürdük. Ahşap merdivenleri tırmanarak üst kata çıktık, Karan marketlerde satılan o hep gördüğümüz küçük gece lambasının düğmesine basmamı söylediğinde bunu yaptım. Ayşenur'un küçük odası kırmızı, oldukça soluk renk bir ışıkla aydınlandı. Karan küçük kızı divandan bozma yatağına yavaşça yatırdı, ayağındaki lastik pabuçları çıkarıp üstünü battaniyeyle örttü. Ayşenur iri gözlerini Karan'dan uzaklaştırıp bana çevirdi, sönmüş bir balon gibi kırışan yanaklarının dudaklarına emanet ettiği buruk gülümsemeyi bana bahşetti.

"Ablacığım," dedi incecik sesiyle. "Çıkarken ışığı söndürür müsün? Başımı acıtıyor."

Başımı yavaşça sallayıp gülümsedim. "Söndürürüm."

Karan kızın sarı saçlarını büyük avucuyla geriye doğru yatırarak okşadı. "Hadi, Ayşenur, kapat gözünü," dedi.

"Sabah uyandığımda burada olacaksınız değil mi?" diye sordu Ayşenur masum masum.

"Olacağız, küçüğüm." Karan'ın sesi ağırdı, ruhumun omuzlarını ağrıtıyordu.

"Peki ben sabah uyanabilecek miyim?"

Mutfakta bir cam parçalanmıştı da, içeriden birilerinin ayağına bir terlik giy, çıplak ayakla içeri girme uyarılarına rağmen yalın ayak o mutfağa dalmıştım sanki. Bembeyaz olmuş bir yüzle küçük kıza öylece bakakaldım, Karan sanki duymaya alışık olduğu bir şeyi duymuş gibi sakindi ama onun gözlerine de benim gözlerime yayılan dehşetin bir benzerinin yayıldığını hissedebiliyordum. Ciğerime garip bir ağrı oturdu.

"Ben gelip seni uyandırırım," dedim aniden kendimi tutamayarak. Ayşenur gözlerimin içine umut dolu gözlerle baktı.

"Uyandırır mısın?"

"Evet," diye fısıldadım. "Uyandırırım."

"Teşekkür ederim, yenge abla," dedi gülümseyerek. Bir an yutkunamadım. O kadar tatlıydı ki, söylediği şeye gülmek istedim ama kalbimi acıtan bir şeyler vardı tam şu an soluduğum havada.

"İyi uykular, küçüğüm," diye fısıldadı Karan, eğildi ve kızın küçük alnıyla dudaklarını buluşturdu. Bunu yaparken gözlerini yummuş, dişlerini sıkmıştı, yanaklarına açılan ölüm çukurları gece lambasının fersiz ışığı yüzünden daha derin görünmüştü gözüme. Ayşenur yavaşça gözlerini yumdu, gülümsüyordu.

Odadan çıkarken ona verdiğim sözü tuttum ve gece lambasını söndürdüm. Karanlıkta yavaşça alt kata indik, Karan, "Sen içeri gir," dedi bana. "Ben bir sigara daha içip geleceğim."

Durgun gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Çok fazla içtin," diye mırıldandım. Ona söylediğim şey zihnimin duvarında bir çerçeve gibi asılı duruyordu. "İçmesen mi artık?"

"Şunu da içeyim, daha da içmem bugün artık." Cebinden çıkardığı sigara paketini sallayarak dışarı çıkan sigaralardan birini dudaklarının arasına aldı. Omuzlarımda asılı duran montunun cebindeki çakmağı çıkardım, ona uzatmak yerine çakmağın ateşini yaktım; ateş önce yukarı doğru fırladı, ardından rüzgâr sesini andıran bir ses çıkararak etrafa ışığını yaymaya, yanmaya başladı. Karan gözlerini indirip gözlerimin içine bakarken ona doğru sokuldum, yavaşça kafasını eğdi, dudaklarının arasında duran sigaranın ucunu yaktığım ateşle yavaşça tutuşturdum. Ateşi harlamak için sigarayı dudaklarının arasında sıktı, yanakları içeri çöktüğü anda zehrin ciğerlerine yayılmaya başladığını fark ettim.

Karan yavaşça çökerek merdivene oturdu, ben de hemen onun yanına oturdum. Bana gitmemi söylemedi, sessizce boşluğu izlerken sigarasını içiyordu. Buz tutmuş parmaklarımı yumruk yaparak soğuktan saklamaya çalıştım. "Ayşenur çok garip bir kız çocuğu," diye fısıldadım, dudaklarımın arasından sızan buhar soğuğun ciğerime bıraktığı ayak izleriydi.

Ölü külü yavaşça yere silkti. "Öyledir." Sigarayı tekrar dudaklarıyla buluşturdu, içine zehri çekmesiyle sigaranın ucundaki turuncu ateşin harlanması bir oldu.

"Meral teyzenin diğer torunları çok hiperaktif ama Ayşenur öyle değil."

"Ayşenur halamın öz torunu değil," dedi Karan sigara dumanını dudaklarından dışarı firar ettirerek. "Fatma, halamın kızı gibidir ama kızı değil, yardımcısıdır. Halama abla da der, anne de der. Halam, kızı vefat ettikten sonra Fatma'ya sahip çıktı. Fatma yetimhaneye verilecekti yoksa. Babası annesini vurup müebbet yemişti. Babası çıksa bile çocuğu ona vermezdi devlet. Halam da aldı kendi kızı bildi, oğullarından ayırmadı onu. Evin kızı gibi büyüdü ama yardımcımızdır aslında, halam onu hiçbir zaman yardımcı gibi görmese de öyle."

"Bu yüzden mi çekingen Ayşenur?"

"Yok," dedi Karan. Dudakları bir kez daha sigarayla buluştu, uzun uzun boşluğa baktı. Sigaranın dumanı önce burun deliklerinden, ardından da dudaklarının o küçük boşluğundan dışarı süzüldü, gecenin içinde uçuşarak yok oldu. "Ayşenur bir şeylerle çok erken yaşta tanıştı. Birçok şeyle çok erken yaşta karşı karşıya kaldı." Duraksadım, gözlerimi Karan'ın profiline kilitledim. Karan burnundan sert bir nefes verip göz ucuyla bana baktı. "Kalbi doğuştan delik, kalp yetersizliği de var." Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissederken yüzümdeki tüm kan çekilmişti. Karan sigarasının külünü yavaşça silkti. "Bu da yetmezmiş gibi kafasında patlamayı bekleyen bir de bomba var."

"Ne?"

"Beyninde tümör var, doktorlar ameliyat edemiyor. Masada kalır. Kalbinden dolayı ameliyat kaldıramayacağı gibi bir de üstüne beynindeki damarın parçalanma riski var. Yani iki ucu boklu değnek, onu kurtarmak için elimizden geleni yaptık. Yurt dışından doktorlar geldi, hepsinin cevabı aynı oldu. Annesi, masada kalacağına, onu ölüme yollayacağıma onunla biraz daha vakit geçirir, kendimi ona doyurmaya çalışırım daha iyi, diyor. Haklı kadın, ama şu da var..." Karan derin bir nefes aldı. "Ayşenur'un uykuda ölüm riski var. Bir gün asla uyanamayabilir."

"Ve o bunu biliyor," diye fısıldadım.

"Biliyor."

En nihayetinde hepimiz ölecektik ama o küçük bir çocuktu, bir ihtimal nasıl öleceğini biliyordu. Bir an bu o kadar ağır geldi ki, olduğum yerde alnımı dizlerime çarpa çarpa bağırmak, çığlık ata ata ağlamak istedim.

Gözlerim Karan'ın parmaklarının arasında yavaşça ölmeye başlayan sigaranın ateşinde takılı kaldı. "Ölmesini istemiyorum," dedim zorlanarak.

Karan yutkundu. "O da ölmek istemiyor."

Aldığım *soluk* isimli güneş, göğsümün solmuş kumaşını parçaladı.

Karların arasına Tanrı'nın diktiği mumların alevi savruldu, ateş söndü. Böyle olabildiğine tuhaf, belirsiz, bir daha asla öyle olmayacağını düşündüğüm anlardan birinin içindeydim. Bazı insanlar acısını bağıra bağıra ağlayarak anlatırdı, bazıları susardı, bazıları üşürdü, bazıları yanardı. Bazıları ölür, bazıları yaşardı. Bazıları hiçbirini yapmaz, yalnızca yazardı. Sanki ben buradaydım ama bir kitabın içindeydim, kitabın sayfaları çevriliyor, beni yazan kadının gözyaşları kâğıttan göğsümün üstüne damlıyor, göğsümün üstünde yazan hislerin mürekkebi dağılıp okunmaz hale geliyordu.

Beni yazan kadın ağlamaya başlıyordu.

Bazen beni yazan kadından kendine bunu yaptığı için nefret ediyordum.

21. BÖLÜM: MAYIN TARLASI

Bir salıncak sesi.

Bir balık sürüsü denizin içini yararak, birbirlerine sürtünen pul seslerini dalga seslerine emanet edip hızlı bir şekilde, damarda dolanan kan gibi göç etmeye başlamıştı.

Salıncak sallanmaya devam ediyordu.

Kitabın sayfaları hızla çevrilmeye, içinde yazan yazılar okunmayacak kadar bulanık bir hal alarak yavaşça diğer sayfaların altında kalmaya başladı. Genç kadının parmakları sayfalardan birinin üstünde durdu, bir süre orada asılı kaldı; kalbi, sanki ilk romanını eline almış gibi hızlı çarpıyordu. Üst dudağı alt dudağı temel alındığında o kadar inceydi ki, gülümsediğinde ya da ağladığında tamamen yok oluyor, Tanrı onu yalnızca alt dudağa sahip biri olarak yaratmış gibi görünmesine neden oluyordu. Dolu gözleri sayfanın üstünde dolanmaya başladı.

Hemen kapının önünde dikilen adamın yüzünde kaskatı bir ifade vardı. Yumruk şeklinde sıktığı parmak boğumlarına kan gitmiyor, elleri esmer tenine rağmen bir ölünün eliymiş gibi bembeyaz görünüyordu. Zamanın dikenli telleri evin dört bir yanını sarmış, evin içinde nefes alan kadının boğazına yerleştirdiği mayınları patlatacak olan o ayağın eve doğru bir adım daha atmasının zaferini gözlüyordu.

Adam yumruğunu kaldırdı, yüzüne kapanan kapılardan pek de bir farkı olmayan kapalı kapının yüzeyine ağır bir darbe indirdi, içeride çalışan elektrikli süpürgenin sesini ve hemen aşağı sokaktaki kendi kendine sallanan salıncağın sesini duyabiliyordu. Kalbinin sesini de duyabiliyordu.

Kadın kapının çaldığını, üçüncü yumruk kapıya çarptığında duydu. Elektrikli süpürgenin düğmesine bastı, o yoğun ses bir anda patlayan bir balonun içinden dökülen simler gibi etrafa saçıldı, yaşanan sessizlik zeminde parlamaya başladı. Kadın gözlerine doluşan yaşları itelemek istiyor gibi az önce çamaşır suyuna soktuğu hırpalanmış elleriyle yüzünü yellendirdi ve kapıya doğru yöneldi. Kalbi kapının dışında onu bekleyen kişinin Mehmet Karakuyu olmasını istiyordu, zihni buna karşı çıkıyordu. Devamlı olarak kendisiyle çatışıp diğer insanlara karşı pasif kalmayı Dilek Karakuyu'ya öğreten kişi Mehmet Karakuyu'ydu.

Karşısında görmeyi beklediği adamı değil, esmer, uzun boylu ve yaş olarak epeyce genç duran adamı görünce bir an duraksadı. Açık kahverengi gözlerinin etrafına yayılan çizgiler, şaşkınlığın da etkisiyle biraz daha derinleşti. Kimseye söylemese de karşısında duran adamı tanıyordu.

Karan Ali Çakal'ı tanıyordu.

Mehmet Karakuyu'yla, yani kocasıyla sokak ortasında ettiği şiddetli kavgayı ayıran genç adamdı bu. Kızlarından biriyle görüştüğünü biliyordu, bir süredir birçok şeyin farkında olmasına rağmen susuyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Dilek. Gözlerine sarmaşıklar gibi yayılarak harelerini saran o endişe bir anda köklerini güçlendirip zihnine uzandı. "Kızım... Kızıma bir şey mi oldu?"

Genç adamın yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Kuru dudaklarını yalayarak ıslattı. "Hayır," dedi, kadının onu tanıması onu şaşırtmamıştı; aksine, bu zaten beklediği, tahmin ettiği bir şeydi.

"O zaman neden buradasın?" Kadının gözleri hızla dışarıya uzandı, etrafı inceledikten sonra kapıyı tamamen açtı. "Mehmet seni buralarda görmesin."

"Kocanın beni görüp görmemesi zerre umurumda değil," dedi Karan yakıcı bir sesle. "Kızını görmeye gitmelisin."

Dilek Karakuyu durdu. Adamın kara gözlerinin tam içine baktı ama o gözlerde çözemediği o kadar çok şey vardı ki. Kızı bu adamı nasıl çözüyordu? Çözebiliyor muydu?

"Kızıma bir şey mi oldu?"

Genç adam elini kapının pervazına yaslayıp kadının yüzüne doğru eğildi, gözlerinde boşluk büyümeye başladı, kadın genç adama bakıyordu ama o gözlerdeki karanlık o kadar sonsuzdu ki, neyin nereye saklandığını göremiyordu bile.

"Kızının yanına gitmen için ona bir şey olması mı gerekiyor?"

Kadının kafasının içindeki o uğultu yerini çığlıklara terk etti. Hayatının tüm evrelerinde ezilen, çiğnenen, kullanılan olmuştu. Zafer bayrağını hiç eline almamış, o bayrağın sapını tutarken akıttığı gözyaşları hiçbir zaman mutluluktan olmamıştı. Hayatının her döneminde bedenine ağır bir darbeyle açılan yaraları taşımış, bu yaralar hiçbir zaman kabuk bağlamamıştı. Kadın elinde olmadan yaralarını kaşıyıp kanatmaya alışmıştı. Gözyaşları karnına kadar aksa, rahminde taşıdığı çocuklar boğulacak diye korktuğu zamanlarda, gözyaşlarında kendi kendini boğmuştu.

Kendi kendini boğduğu gün karnında bir kız çocuğu taşıyordu.

"Ben hayatının hangi döneminde kızımın yanında oldum?" diye sordu genç adama. Dudaklarından dökülen bu sorunun mimarı onun kalbiydi, biliyordu. Kalbini ısırsa dili susar mıydı? Dilini ısırdı. Kalbi susmamıştı.

"Bu soruyu bana soruyorsun, çünkü biliyorsun, senin on sekiz yıl boyunca gözünün önünde olan kızını ben birkaç ay içinde senden daha fazla gördüm." Karan içeriye doğru bir adım attı, Dilek bunu bir tehdit olarak algılamadı ve geri çekildi, adamın içeri girmesine izin vermek istiyordu. "Hiç zoruna gitmiyor mu bakıp görememek?"

Kadının kolları güçsüz ve de savunmasız bir şekilde belinin iki yanına düştü. Parmaklarında çamaşır suyunun yaktığı ölü deriler kabarmış, bu ölü deriler, soyulmayı bekleyen bir fahişenin bedeninde yassı duran kıyafetler gibi görünüyordu.

"İçimde zehirli bir sarmaşık taşıyorum," diye itiraf etti Dilek kafasını kaldırıp ona namlu gibi uzanan siyah gözlere bakarak. "Ben o sarmaşığın içinde iki bebek taşıdım, onları doğurduğum gün, onların benden kurtulduğu gündü. Kızımı benden iyi tanıyorsun belki ama kızıma benim kadar yabancı kalmanın tadını asla bilmeyeceksin. Ne acı. İnsan en çok bir yabancıyı özler. Bir yabancıyı özlemek nedir asla bilmeyeceksin."

Genç adam güldü, bu gülücük onun gözlerine ulaşmadı ama ruhunda yanan o ateşin kokusu dudaklarının arasından dışarı dökülüp kadının burnuna doldu sanki.

"Sen bir yabancıyı on sekiz yıldır özlüyorsun," diye fısıldadı. "Ne acı. Ben bir yabancıyı özlemeyi öğrendiğimde altı yaşındaydım. Yirmi bir yıldır o yabancıyı özlüyorum. Fazlası var ama asla azı değil."

Kadın genç adamın kara gözlerine baktı, kara gözler onun kahverengi gözlerine âdeta kilitlenmişti. Genç adamın bu bakışları kadının

ruhunu bedeninden söküp koparıyordu sanki. Bir şeyler çalıp almak, söküp gömmek, yok edip gitmek istiyor gibiydi. İntihar düşüncesi bir zihne tohumlarını ekeli epey zaman olmuştu, tohumların çatlayıp sarmaşıklara dönüştüğü, zihninin duvarlarını intihar sarmaşıkların ördüğü karşısındaki adama baktı.

Karşısındaki adama güveniyordu.

♣

"Biliyor musun, bugün aşağı mahalleden Hasret ablanın düğünü var. Yoksul olduklarından kına gecesini ayrı yapmadılar, düğünde yakacaklar kınasını. Aslında akşam evleneceği adamın babası muhtar ama biraz cimri galiba," dedi Ayşenur boyama kitabının kapağını kaparken. Bahçedeki çardaktaydık, karlar dipdiri duruyor, güneşin etkisiyle mücevher gibi parıldıyordu. "Sever misin düğünleri, yenge abla?"

Durgun gözlerimi onun sarı saçlarında gezdiriyordum. Zihnen o kadar yorgundum ki. Gece yer yatağında uyumuştum, soba hâlâ yanıyordu ve tavana çarpan ateşin ışığını izleyerek uyuyakalmıştım. Karan başka bir odada uyumuştu.

"Düğünleri sevdiğim söylenemez," diye fısıldadım. "Gürültüden hoşlanmıyorum."

"Benim de başımı ağrıtıyor," dedi dudak bükerek. "Ama tepeye ip çekip iplere dizdikleri ampulleri izlemeyi çok seviyorum biliyor musun?" Genişçe gülümsedi. "Sanki güneşin kız kardeşleri gibi görünüyor onlar. Uzansam güneşi tutabilirmişim gibi."

Tebessüm ettim. "İstersen gideriz bu akşam."

Ayşenur gözlerini iri iri açtı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Eğer ses seni çok rahatsız ederse sana kulaklık veririm, kulaklarını kapatır. Biraz olsun azaltır sesi."

Ayşenur gözlerini gözlerime dikti, birkaç dakika sessizce yüzümü izledi, dudaklarında garip bir tebessüm vardı ama bu tebessümün gözlerine uzattığı yansıma çok daha başkaydı. Bahçe kapısı aniden açıldığında Ayşenur'un da benim de gözlerimiz hızla açılan kapıya döndü. Yaşar amca elinde küçük bir valizle içeri girince gözlerim kocaman açıldı. Yaşar amcanın hemen arkasından Billur, Bedirhan, Sergen ve Defne de içeri girmişti. Yaşar amca gülerken etrafı kırışan, kaz ayakları derinleşen kısık gözlerini bana çevirdi, genişçe gülümsedi, kaz ayakları derin çukurlar oluşturdu.

"Yaşar dede!" diye çığlık attı Ayşenur oturduğu yerden âdeta zıplayarak kalkarken. "Dedeciğim! Dedeciğim!"

Yaşar amca kollarını genişçe açıp karların içinde dizlerinin üstüne çöktü. Ayşenur büyük bir hızla Yaşar amcaya doğru koşmaya başladı. Bedirhan küçük kızın ona doğru koştuğunu görünce bir adım gerileyip Billur'un arkasına saklandı ve yabancı bir cisim yaklaşıyormuş gibi kızı korku dolu gözlerle izlemeye başladı. Ayşenur Yaşar amcanın kollarının arasına girdi, kollarını boynuna doladı ve küçük bir kız çocuğunun tüm bedenini saran şefkati parmak uçlarından Yaşar amcanın bedenine akıtarak ona sıkıca sarıldı.

"Benim güzel kızım!" dedi Yaşar amca gülerek. "Çok mu özledin sen dedeyi bakayım?"

Defne'nin gözlerini yüzümde hissedebiliyordum ama ona değil, hemen karşımda duran, birbirlerine son ümitleriymiş gibi sıkıca sarılan kız çocuğu ve yaşlı adama bakıyordum.

"Çok özledim, dedeciğim!" Yaşar amca küçük kızı kucaklayıp ayağa kalktı, valizini karların içinde bırakıp bana doğru yürümeye başladığında Ayşenur onun kucağındaydı. Diğerleri de Yaşar amcayı takip ederek çardağa doğru yürüyordu. "Yenge ablayla düğüne gideceğiz bu akşam biliyor musun? Ben yenge ablamı çok sevdim!"

"Yenge abla ne ayol?" dedi Bedirhan gülerek. Gözlerimiz kesişti, Billur'un koluna girmiş yürüyordu. Bir an gözlerim ikisinin birbirine geçmiş kollarına kayınca Bedirhan duraksadı. "Kız, bizi bırakıp nerelere gidersin sen, hain gacı?"

Ellerimi dizlerimin üstüne koyup gözlerimi Bedirhan'dan uzaklaştırdım. Yaşar amca gülümseyerek bana bakıyordu. Hemen karşımdaki boş sandalyeye oturdu, Ayşenur'u da dizine oturtup sarı saçlarını arkaya doğru itti ve küçük kızın dar alnını öptü. "Sen çok mu sevdin yenge ablanı?" diye sordu, gözleri bendeydi, göz göze geldiğimiz an bana hafifçe göz kırptı.

"Çok sevdim ama Karan abim kadar sevemem." Ayşenur omuz silkerek gülümsedi. "Karan abim onu onunla olan fotoğraflarında bile kendisini görmezden gelip onu yakınlaştırarak izleyecek kadar çok seviyor. Ben bir fotoğrafta en önce kendime bakarım ki hep."

Bir an için Ayşenur'un söylediklerinin ne anlama geldiğini kafamda oturtamadım, anlayamadım. Yaşar amcanın bakışları hafifledi. Defne gülümseyerek elini yanağıma uzattı, avucunun sıcak içini yanağıma bastırıp yavaşça yanağımı okşadığında kafamı kaldırıp yanağımı okşa-

yan ablama baktım. Saçları dağınık görünüyordu, güneşin ince sütunları saçlarının bir kısmını aydınlattığı için her zaman bal rengi görünen o saçları şimdi başak rengindeydi, kopkoyu bir sarı gibi duruyordu.

Bedirhan geldiğini belli eden cinsten bir patırtı çıkararak elindeki çantaları bir köşeye fırlatıp çardağın ortasına kuruldu. "Bakın şu moruk..." Durup öksürdü. "Şu mükemmel adam, adamın dibi bey, harikanın ötesi, yürüyen yaşlı cazibe Yaşar Çakıl Beyciğim olmasaydı, sizin nereye kaybolduğunuzu bilmeyecektik ve meraktan kudurup dağ, orman, oba, bayır sizi arayacaktık. İnsan bir not bırakır, biz gidiyoruz der be!"

Ayşenur anlamaz gözlerle Bedirhan'a bakmaya başladığında, küçük kızın karşısındaki adamın hareketlerinden hiçbir çıkarım yapamadığını anlayabilmiştim. Billur, Bedirhan'ın dizine oturup kızıl saçlarını kaşıyarak yüzünü buruşturdu. Billur'un Bedirhan'ın dizine oturmasını benden başka önemseyen kimse yokmuş gibi görünüyordu. Bedirhan'ın gözlerinin etrafına yayılan o ifadeyle kesiştiğimiz yol bir an çıkmaz sokakmış gibi ikimiz de bakışlarımızı birbirimizden uzaklaştırdık.

"Bana da ablam arayıp haber verdi, bu iki kaçağın burada olduğunu nereden bileceğim yoksa," dedi Yaşar amca Ayşenur'un saçlarını şefkatle okşarken.

"İhtiyaçları vardı, bence büyütülecek bir şey yok." Billur hiç beklemediğim bir tepki vermişti. Onun yeşil gözlerine baktım, o gözler sanki benden bilerek kaçıyormuş gibi asla bana dokunmuyordu şu an. Bir an onun bu hareketinin altında ezildiğimi hissettim. Bana acıyor olamazdı değil mi? Ben onun bana acımasını istemiyordum.

"Ay aman da aman, sen büyüdün de insanları anlar mı oldun... Yolarım o cehenneme süpürge diye kullanmaktan bir an olsun çekinmeyeceğim kırmızı saçlarını." Bedirhan Billur'un kızıl saçlarını avuçladı ama yolmadı. Billur yüzünü buruşturup dirseğiyle Bedirhan'ın boşluğuna vurdu. Gözlerim ikisinin üzerinde gezinirken Sergen sanki yoktu, o kadar sessizdi ki, bazen onun gerçekten aramızda olduğuna inanmak istemiyordum. Sanki buradaydı ama hiçbir zaman burada olmamıştı. Olamıyordu.

"Meral nenem biliyor muydu geleceğinizi?" diye sordu Ayşenur gözlerini Bedirhan'dan uzaklaştırıp Yaşar amcaya çevirerek. "Çok sevinecek, bir gitti Fethiye'ye bir daha dönmedi diyordu senin için. Nenem kulaklarını çekecek bilesin, dedeciğim."

"Ay seni kart fasulye," dedi Bedirhan gözlerini kıza dikerek. "Kaynamış da çıkmış."

"Kaynamış mı?" Küçük kız gözlerini kırpıştırarak Bedirhan'a bakınca Bedirhan bir an bozguna uğradı, duraksadı ve gözlerini kız çocuğuna dikti, uzun uzun kız çocuğuna baktı.

Meral teyze kardeşinin geldiğini görünce evi resmen ayağa kaldırmıştı. Karan geldiğinde dedesini ve diğerlerini görmeyi beklemiyordu ama yine de aşırı bir tepki vermedi. Bu saate kadar nerede olduğunu merak etmemiştim, muhtemelen tanıdıklarını görmeye falan çıkmıştı. Akşamki düğüne gitmek istediğimi söylediğimde masada oluşan o sessizlik o kadar utanç vericiydi ki, bir an, benim fikrim değil, diye bağırarak onlardan uzaklaşmak istemiştim.

Akşama doğru elinde bir ibrikle üst kata çıkan Fatma'yı görünce oturduğum yerden kalkıp, "Yardım lazım mı?" diye sordum gülümseyerek.

"Yok yok," dedi utangaç bir tavırla. "Benim kızı yıkayacağım."

"Banyoda neden yıkamıyorsun?"

"Banyo yok, hamam var," dedi aniden. "Bakma böyle eski göründüğüne, konaktır aslında burası." Güldü. "Ayşenur ezelden sevmez hamamda yıkanmayı. Korkuyor."

Başımı yavaşça salladım. Gözlerim bahçedeki donmuş süs havuzuna kaydı, alt kattaki mutfaktan Bedirhan'ın kahkaha sesleri yükseliyordu. Elim farkında olmadan kazağımın üstüne kondu, bilincim dışında sol göğsümün altına dokundum. Sutyenimin demiri batıyormuş gibi bir his göğsüme dalıp dalıp çıkıyordu sanki. Fatma gözden kaybolana kadar sessizce elim sol göğsümün altında, donmuş süs havuzunu izledim. Bazı şeyler o kadar gerçekti ki, bir türlü yalanını yakalayamıyordum, rüyasından uyanamıyordum. Bazen, hiç beklemediğim bir anda, günün belirli olmayan alakasız saatlerinde artık annemin olmadığı gerçeği kalbime buzdan bir bıçak gibi saplanıyordu. Bu böyle ömür boyu sürüp gidecek miydi?

"Asi," diye fısıldadı o tanıdık ses. Parmaklarımı göğsümün altına bastırarak olduğum yerde sıçradım ve omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktım. Karan mutfak kapısını açmış, parmaklarının arasında yanan sigaranın dumanı güzel yüzüne doğru kavisler çizerek tırmanırken orada durmuş öylece bana bakıyordu. "Bu soğukta neden orada dikiliyorsun, güzelim?" diye sordu. "Gelsene içeri."

Yavaşça başımı salladım, tenime batırdığım parmaklarımı birbirine kenetleyerek yumruk yaptım ve Karan'a doğru yürümeye başladım. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ucunda yanarak ölen tütünün

külü yere devrildi. Karan'ın gözleri üzerimdeydi. Onun yanından kayarak geçtim, mutfağa girdim. Billur saçlarını dolma kalemle topuz yapmış, kalçasını tezgâha yaslamıştı, Meral teyze hemen onun önündeki mutfak masasının ahşap sandalyesinde oturuyor, Defne de Meral teyzenin karşısındaki sandalyede oturuyordu. Bedirhan'ın sırtı buzdolabına yaslıydı, buzdolabından bile uzun olan sırık Bedirhan beni görünce kısaca göz kırpıp bakışlarını Meral teyzeye çevirdi. Sergen pencerenin önünde duruyordu, sırtı herkese dönüktü ve ilerideki kar yığınını izlerken her zamanki gibi tepkisiz görünüyordu. Mutfağın içi karanlık olduğundan tavandaki sarı ampulü yakmışlardı, sarı ışık mutfağı güçsüz bir şekilde aydınlatırken, "İlahi Bedirhan," dedi Meral teyze. "Sen çok yaşa, ne güldürdün beni yahu..."

"Aşkım çıkın çıkın gelin Fethiye'ye, bende daha ne anılar var, ne olaylar, ne bombalar... Bak sana yemin ediyorum saç dökmeyen rehabilitasyon cihazı gibiyim. Sıkıntı denen, iç huzursuzluğu denen o kanseri parça pinçik ediyor, öldürüyorum..."

"Geleceğim bir gün Fethiye'ye," dedi gülerek Meral teyze. Karan sessizce sigarasını içmeye devam ediyordu, onun da sırtı bize dönüktü. Kalçamı ablamın oturduğu sandalyenin sırtına yasladıktan sonra bakışlarımı Billur'a çevirdim. Bana baktı, bu kez tam gözlerimin içine baktı ve bu beni gerçekten rahatlattı. Göz kırptı. "Hiçbir yere götürmüyorsun beni sen, Karan," diye iç geçirdi Meral teyze. "Alınıyor nenen sana."

"Ayol Damperli Kamyon Bey, neden götürmüyorsunuz kadıncağızı gezmeye?" diye sordu Bedirhan.

"Bedirhan," dedi Karan uyarıcı bir sesle.

"Aman sen de hep Bedirhan hep Bedirhan." Bedirhan mızmızlanarak omuz silkti. "Bir gün bir küseceğim, çat diye kırılacak kalbim, sonra çok üzüleceksin..."

"Kırmayın yakışıklımın kalbini!" Meral teyze güldü. "Döverim ben onları!"

"Ay ben bu karıyı çok sevdim ha," dedi Bedirhan kıkırdayarak. "Kız nasıl deniyordu o, hani biraz önce öğrettiydin ya... Ha... Yerim seni, gadasını aldığım!"*

İçeriye Meral teyzenin torunu Özkan girince Karan parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı bahçeye attı. Hâlâ yanan sigaranın karların içine saplanırken çıkardığı cızırtıyı duymuşum gibi irkildim. Meral teyzenin bakışları yavaşça bana doğru kaydı. Boş bakışlarım Meral teyzenin

* Gadasını almak: Kurban olmak.

bakışlarının kafesine alındığımızı fark ettiği an yaşlı kadına doğruldu. "Nasılsın?" diye sordu bana. "Akşam rahat edebildin mi yerinde? Biz âdet edindik, yatak yerine ya yer yatağa seriyoruz ya da divanda yatıyoruz. Bu evde yalnızca Yaşar'ın anasının, yani benim analığımın bir yatağı oldu, o da gelin geldi diyeydi. Hem biliyor musun doktorlar bunu daha sağlıklı buluyormuş."

"Rahattı," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

"Karan'ın kolları kadar rahat mıydı kız?" diye sordu Bedirhan bir anda. Duraksadım. Kan kulaklarımda uğuldarken yanaklarıma çöken baskı o kadar fazlaydı ki, utançtan karnıma bıçak yarası bir ağrı saplanmıştı. Bakışlarımı hiddetle Bedirhan'a çevirdim.

"Abooo!" dedi Meral teyze. "Abooo!"

Yüzümü ellerimle örtmek, çığlık atarak ters yöne koşup bir duvara çarparak durmak istiyordum. Billur sırıtarak bakınca ona cins cins bakıp, "Boş boş konuşma," diye hırladım.

"Abooo, değil mi kız?" diye sordu Bedirhan beni önemsemeden. "Bence de abooo... Senin bu torunun Karan var ya... Torunundu değil mi kız, yeğenin mi yoksa? Neyse... İşte o Karan bereket tanrısı gibi geziniyor ortalarda haberin olsun." Pis pis kıkırdadı. "Ee ne zaman yapıyoruz düğünü?"

"Bereket tanrısı ne ola ki?" diye sordu Meral teyze her şeyden bihaber. Eğer Fethiye gibi bir yerde yaşamasaydım kesinlikle ben de bilmezdim ama Paspatur sokağında çok küçükken defalarca kez denk geldiğim bereket tanrısı heykelini hatırlayınca... Lanet olsun.

"Google'dan bakayım mı ben nene?" diye sordu Özkan telefonunu göstererek. "Her şeycikler çıkıyor."

Bedirhan aniden yerinden zıpladı. "Ay bakma!" diye bağırdı telaşla. "Bakma yavrum, evladım bakma! Girme sakın! Bakma!" Bedirhan çocuğun üstüne yürüdü. "Allah belanı versin ki bakma."

Özkan Bedirhan'dan kaçarken çoktan siteye o malum şeyi yazıp görseline bakmıştı bile. "Aboo," dedi Özkan gözlerini irice açarak. "Bu adamın çıbığı* neden bu kadar büyük, Bedirhan abi?"

"Ne çubuğu, direk o, evladım, direk!" Bedirhan çocuğun elinden kaptığı telefonu yukarıya kaldırdı. Hızla siteden çıkıp geçmişi sildikten sonra telefonunu almak için çırpınan çocuğa telefonunu verdi. "Gösterme yaşlı başlı karıya sakın," dedi kısık sesle. "Başımıza iş açma..."

"En çok da İzmir'i merak ediyorum ben," dedi Meral teyze iç çekerek. "Hiç göremedim biliyor musunuz?"

* Çıbık: Çubuk.

"Neden gitmedin ki?" diye sordu Billur. "Ben İzmirliyim bu arada."

"Valla mı?" Yaşlı kadın gülümsedi. "Güzelliğinden anlamam gerekirdi. Şey..." Gözleri önündeki ahşap masanın üstünü örten plastik örtüye kaydı. "Yaşar pek sevmez İzmir'i. Bundandır götürmedi beni."

"Kendin gitseydin kız," dedi Bedirhan. "Özgür kızlar gibi..."

Meral teyze güldü. "Güldürme beni, deli oğlan. İzmir Yaşar'ın göğsünde yaradan bir bronştur."

Duraksadım. Defne'nin meraklı bakışları kadının üstündeydi. "Nasıl yani?" diye sordu sanki iç sesimi duymuş gibi. Oysa uzun zamandır diğer Merve'nin sesini duyamıyordum.

Meral teyze derin bir nefes aldı. "Bu hikâyeyi neredeyse tüm Kayseri bilir. Yaşar'ım zamanında İzmirli bir kıza sevdalandı. Çok sevdi. Öyle böyle değil, esaslı sevdi. Kızı hiç görmedim, Allah bilir ya görmeden sevdiydim. Ne bileyim, kardeşimi mutlu ediyordu. Bu onu sevmeme yetmişti." Derin bir nefes aldı. Mazi havada uçuşuyordu sanki. "Yaşar'a kızı terk ettirdi rahmetli babam," dedi Meral teyze bir anda. Ölü toprağı hepimizin tenine dökülmüş gibi suspus olduk. "Zalim mi gördünüz babamı? Görmeyin. Vallahi çok iyi adamdı benim rahmetli babacığım, toprağı bol, mekânı cennet olsun. Ama olmayınca olmuyor. Sebepleri vardı babamın da. Sonradan o da pişman oldu ama geç oluyor bazı şeylere, yetişemiyorsun işte. Geri dönmüyor ki zaman denen meret." Derin, içli bir nefes daha doldurdu kederli göğsüne. "Yaşar'ı evlendirdiler hiç sevmediği biriyle. Gel zaman git zaman seversin dediler, aynı yastığa baş koyup birbirini sevmeyen mi olurmuş dediler. Yaşar sevmedi. Rana Yaşar'ı çok sevdi, her şeyden çok sevdi. Gururundan, onurundan vazgeçecek kadar, geçmişteki o kadının gölgesinde yaşayacak kadar çok sevdi. Evlendi, çocuğu oldu, yaşı büyüdü, sevdası da sanki yaşıyla bir oldu büyüdü. Hiç kızamadı ona Rana, çünkü biliyordu zaten, evlenirken de biliyordu, Yaşar'ın çocuğunu doğururken de biliyordu, Yaşar'a ne zaman baksa o kadını görüyordu." Güldü Meral teyze, o kadar sönük bir tebessümdü ki bu, kalbim sızladı. "Yaşar sevmez değil, sever İzmir'i. Şimdi gitse yatar toprağını öper o memleketin. Ama oraya adım atmaya ne yüreği yeter ne de ayakları oraya gider."

Bir anda mutfağın tavanı başımıza çökmüştü sanki. Yaşar amcanın koyu renk gözlerinde gördüğüm o ifade belirdi tekrar gözlerimin önünde. Bir gözü diğer gözünden daha kısık bakan Yaşar amcanın bakışlarının arkasında bir kadını sakladığını nereden bilebilirdik ki?

"Kavuşamadılar demek," dedi Bedirhan dalgın bir sesle.

"Öyle ya," dedi Meral teyze, artık gülüyordu. "Ne demişler, yaşarsın, aşk olur; ayrılırsın, adına sevda derler."

"Kavuşamayınca mı sevda oluyor bunun adı?" diye sordu Bedirhan.

"Yanındaysa sevdiğin, cehennem sana gülistandır; aynı düşersen yardan, cennetteki melek bile başında duran gardiyandır."

Meral teyzenin söyledikleri zihnime ucundan siyah mürekkep damlayan bir kalemle işlenirken bakışlarım durgunlaşmıştı. Bedirhan'ın gözlerine oturan gölgeler sanki üzerime devrilmiş, tavanda yanan lambanın ışığı tıpkı bir sigaranın yanan ucu gibi tenimde sönmüştü.

"Adı neydi?" diye sordu Defne bir anda. "Yani... Söylemek istemezseniz anlarım ama... Kadını..." Defne gözlerini kaçırdı. "...merak ettim."

Meral teyze kederli bir gülümsemeyle, "Türkan," diye fısıldadı ve geçmişin zincirleri yerde sürünürken, zamanın hücresinde yatan kadın yavaşça kafasını kaldırıp hücrenin içine sızan ışığa baktı. Sertçe yutkundum. Türkan zamanın içinde uyanmıştı.

Karan zaten tüm bunları biliyormuş gibi sakince dinliyor, gözleri ara sıra profilime dokunuyordu, onun bakışlarını hissettiğimde ben de ona bakmak istiyordum ama göğsüme ağır gelen bu his hâlâ göğsümdeki baskısını sürdürürken ona bakmamam gerektiğini biliyordum. Konu bir şekilde değişti ama Türkan sanki buradaydı, bir köşeye geçmiş, yıllar önceki haliyle bizi izliyor, zaman hepimize dokunuyor ama ona ve göğsünün altında yatan sevdaya dokunamıyordu.

Sakince onları izlerken aslında kendimi o kadar çıkmazda hissediyordum ki. Yine de bunun rengini kimseye vermedim. Mutfaktan çıktım. Ayşenur ıslak saçlarıyla bana elbiselerini göstermek için elinde üç farklı elbiseyle alt kata inince Fatma arkasından, "Kız hasta olacaksın!" diye bağırdı ama aldırış etmedi Ayşenur. Herkes hazırlanmak için kenara çekilmiş, akşamki gideceğimiz düğünün telaşı evin içinde ışık gibi parlamaya başlamıştı. Billur'un zoruyla dümdüz olan siyah saçlarımı eski bir maşa yardımıyla dalgalandırmış, varla yok arası bir makyajı da yüzüme maske gibi giydirmiştim. Fondöten kullanmayı pek sevmiyordum ama yüzüm dehşet haldeydi, gözaltlarım inanılmaz derecede mor ve içeri göçmüş görünüyordu. İnce bir tabaka şeklinde sürdüğüm fondöten bu hasarı çok fazla gizleyememiş olsa da, artık ifadem daha aydınlık duruyordu. En azından güneş oradaydı, yalnızca bulutların arkasına gizlenmiş gibi duruyordu.

Mahalle arasında olacak bir düğün olduğundan ve hava buz gibi olduğundan sıkı giyinmenin şık giyinmekten daha önemli olduğunu

düşünmüştüm. Bordo, boğazlı bir kazak giydim, kazak bir triko gibi uzundu, altımda siyah, kalın bir tayt vardı ve ayaklarıma da siyah, düztaban botlarımı giymiştim. Dudaklarıma belli belirsiz dokundurduğum ruj, dudaklarımın pürüzlü yüzeyine doldu ve kuru dudaklarımın arasına girerek sanki dudaklarım yarılmış gibi kanlı bir görüntü oluşturdu. Her nedense bu görüntü hoşuma gitmişti. Hazırdım. En son hâlâ sıcak olan maşayla Ayşenur'un parlak sarı saçlarının uçlarını dalgalandırdım ve yanaklarını öptüm, yanaklarına dudaklarımdan bulaşan ruju parmaklarımla dağıttım. Gülümsüyordu.

"Bak, şimdi senin de makyajın var," dedim yanaklarına düşen bukleleri kulağının arkasına iterek. "Düğündeki en güzel kız sen olacaksın."

"Senden güzel olamam ki," dedi genişçe tebessüm ederek. "Ablan sana çok benziyor ama onun saçları senin saçların gibi kapkara, kömür gibi değil."

Duraksadım. "Benziyor muyuz?"

"Evet," dedi Ayşenur. "Yüzünüz çok benziyor. Burnunuz, dudaklarınız aynı gibi sanki ama senin gözlerin kahverengi, Defne ablanın gözleri bal gibiydi, sarı sarı. Güneş gibi." Kıkırdadı. "Senin gözlerin de ay gibi."

Defne kapının önünde belirince bakışlarım küçük kızdan ayrılıp ablama kaydı. Ablam da kalın giyinmiş, hatta üstüne bir kaban almış, kafasına da bere takmıştı. Dışarıdaki gürültüyü duyabiliyordum, davul ve zurna çalıyordu. Evden çıkıp düğünün olduğu yere gelmemiz beş dakikamızı bile almamıştı. Yağan karın buzlandırdığı yolda yürümek benim gibi karı yeni yeni keşfetmeye başlayan biri için o kadar zordu ki. Düğün bir kahvenin bahçesindeydi, gelişigüzel etrafa serpiştirilmiş sandalyelerin birkaçı dışında neredeyse hepsi doluydu. Bahçenin iki ucunda büyük çınar ağaçları vardı ve tepeye bir iple çekilmiş sarı ampulleri üzerinde taşıyan kablodan ipler ağaçların içine uzanıyor, ağaçlara bağlı duruyordu. Birkaç ampul ağaçların içinde yanıyor, ağaç âdeta fantastik bir yaratığa benziyordu.

Düğün sahipleri Yaşar amcanın elini öptü. Karan ile tokalaşıp onu selamladılar, şimdi yanında olduğum adamın insanların gözündeki ününü daha net görüyordum işte. Çalgı sesi o kadar baskındı ki, sanki davulcu tokmağı davula değil, kaburgalarıma vuruyordu. Gelin ve damat çok geçmeden düğün alanına gelmiş, ilk danslarını etmeye başlamışlardı bile. Olduğum ortamdan kopuk bir şekilde Karan'ın yanında öylece dikiliyor, hemen önümdeki kalabalığı bomboş gözlerle izliyordum. Kar

yağışı şimdilik durmuştu ama karın soğuğu o kadar yoğundu ki, etrafımda koşuşturan küçük çocukların dudakları ve burunları soğuktan dolayı kıpkırmızı kesilmişti. Gözlerim bir an ablama doğru kaydı, kollarını göğsünün üzerinde toparlamış tıpkı benim gibi bomboş bakışlarını kalabalığa dikmiş öylece dikiliyordu. Göğsüme oturan o gaddar his, oturduğu yerde hareketlenmeye başladı. Annemizi kaybedeli ne kadar olmuştu da biz burada, bir düğünün ortasında, birbirimizin karşısında böyle tepkisizce dikilebiliyorduk? Zaman o kadar zalimdi ki.

Yapayalnız orada, ışıkların altında dikilen ablamın yalnızlığına ilk balyoz darbesi Sergen'in gölgesi tarafından indirildi. Bakışlarım ikisine kilitlenmişti. Sergen avucunun içinde tuttuğu karton bardağı Defne'ye uzatırken Defne'ye değil kalabalığa bakıyordu. Defne ona uzanan, açık ağzından dışarı dumanlar tüten karton bardağı fark edince irkildi, bakışları kısaca Sergen'e doğru kaydı.

"Teşekkür ederim," dediğini duyamasam da, dudaklarının hareketiyle bu cümlenin düğümünü çözebilmiştim. Sergen göz ucuyla ablama baktı, bakışları bir süre ablamın yüzünde gezindi. Ablamın dudakları yukarı kıvrıldığında kalbim atışlarını tekrar hızlandırmıştı. Sergen uzun uzun ablamın gülen yüzüne baktı, ardından bakışları birbirlerinden ayrılıp kalabalığa uzandı. Ablamın dudaklarındaki tebessüm izi silinmemişti.

"Fark ettin mi?" diye fısıldadı Karan, onun sıcak nefesini kulak boşluğumda hissedince ürperdim. Bakışlarım yavaşça ona doğru döndü, gözlerimiz sarı ışıkların altında birbirine tutundu.

"Neyi?"

Karan uzun uzun yüzüme baktı. Hiçbir şey söylemedi. Üstelemedim, sorumu tekrar etmedim, yalnızca onu izledim. Onun bakışları benden uzaklaştıktan sonra kaç dakika daha o şekilde onu izlemiştim bilmiyordum ama kına yakılmış, türküler söylenmiş, ardından da takı merasimine geçilmişti. Gelinin ve damadın boyunlarına astıkları kırmızı ve beyaz kuşaklara baktım. Kuşaklar yavaşça paralar ve altınlar tarafından doldurulmaya başladı. Yaşar amca görüş alanıma girdi. Meral teyzenin anlattıkları zihnimdeki düzenli odayı darmadağın etmeye başladı. Yaşar amcaya baktığımda, her zaman orada olduğunu bildiğim geçmişi bu kadar ayrıntılı görmeyi beklemiyordum. Yaşar amca gözlerindeki kaz ayaklarının derinleşmesini sağlayacak türden bir tebessümle gelin kızın yanağını okşadı, genç kız ağlıyordu. Elleri kırmızı bir şeyle bağlı olan kız Yaşar amcanın elini öptü. Yaşar amca, kızın bileğine kalın bir altın bilezik taktı, bir şeyler söyledi ama susan müziğe rağmen

sesler duyulmuyordu çünkü kalabalığın yarattığı bir uğultu vardı. Yaşar amca aynı şekilde damada da altın taktı, anladığım kadarıyla bu altın bir saat ya da künyeydi. Bedirhan'ın köşede iç çektiğini duydum, Ayşenur onun kucağındaydı.

"Acaba evlensem bana da takar mı?" diye sordu göz ucuyla bana bakarak. "Yani altın..."

"Bedirhan," diye fısıldadım. "Kucağında çocuk var."

"Bu küçük karı senden benden çakal, sulu getirir susuz döndürür." Ayşenur'un yanağından sertçe öpünce Ayşenur kıkırdadı. "Hele tipe bak, Susurluk ayranım benim."

Ayşenur gülümseyerek Bedirhan'ın boynuna kollarını doladı, gözleri kısaca bana uğradı. "Müzik susunca başım ağrımıyor, keşke açmasalar gene," dedi dudak bükerek. Bedirhan onun ne demek istediğini anlamamıştı ama ona bakmayan Karan ve ben onun söylediklerinin ne anlama geldiğini biliyorduk. Gözlerimi kaçırdım.

Mahallenin muhtarı olduğunu öğrendiğim adam eline mikrofonu aldı, aynı zamanda damadın da babasıydı. Kısa bir konuşma yapmış, kalabalık bu konuşmayı pek de umursamamıştı doğrusu. Sonunda, "Karan Beyim de burada," dedi ama Karan'a neden beyim dediğini pek anlayamadım. Bakışlarım adamdan ayrılarak Karan'a uzandı. Tüm gözler tıpkı benim gözlerim gibi Karan'ın üzerine dönmüştü. "Bu gecenin hatırına, ha?" dedi adam beklenti dolu gözlerle. "Ne dersin?"

Ben daha ne olduğunu kavrayamadan Karan yavaşça benden uzaklaşıp gözden kayboldu. Onu tekrar gördüğümde ayağındaki ayakkabıları çıkarmış, yerine siyah çizmeler giymişti, beyaz gömleğinin manşetlerini kıvırmış, havadaki dondurucu soğuğa rağmen gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı. Altındaki siyah pantolon uzun bacaklarını sararken, dizlerine kadar uzanan siyah çizme de tıpkı pantolonu gibi bedeninde ikinci bir deri tabakası oluşturmuştu âdeta. Önce davulun o küçük tık sesleri yankılandı. Karan kara gözlerini kalabalığın arasında bir kurşun gibi kaydırıp gözlerime sapladı.

Zurnanın sesini duyunca kaşlarımı kaldırdım. Ağır ağır yürüdü, ortaya kadar geldi, yürüyüşü garipti. Kollarını sallayarak yürüyordu. Karan kollarını yavaşça kaldırdı. Kalabalık gerileyerek ona daha fazla yer açtı, kemanın sesi de diğer ikiliye katılarak düğün alanında çınlamaya başladı. Cesur bir adam görüntüsü her zaman onunlaydı, ama şu anki duruşu bile o cesur adamı korkutacak kadar cesurdu. Kollarını yavaşça indirdi, sağ elini beline götürüp sanki belinde onu bekleyen bir silah

varmış gibi gözlerini kıstı. Tek ayağını kaldırdı, yavaşça indirdi, ardından diğer ayağını da aynı şekilde kaldırıp indirdi. Onun zeybek oynadığını çalan müzikten ve sergilediği figürlerden de anlamıştım ama şu an ona öyle bir bakıyordum ki, sanki hayatımda ilk kez bu dansı görüyor, ilk kez böyle bir müzik duyuyordum.

Bedeni sanki bunun için biçilmiş bir kaftandı. Bazı gözler bana kayarken, çoğu göz ondan bir an olsun ayrılamıyordu. Nefesimi boğazımın içinde düğüm düğüm eden hareketlerini izlerken boynum yanmaya başlamıştı. Ayağıyla yarım bir daire çizdi, yavaşça sola döndü. Sol dizini yavaşça yere vurdu, yarım bir şekilde sola döndürdü, bu kez de sağ dizini yere vurdu. Bunu yaparken heybetli kolları açık duruyordu. Davulun, zurnanın ve kemanın sesi, sanki onun hareketlerini takip ediyordu. O her dizini yere vurduğunda kalabalık bağırıyor, alkışlıyor, küçük çocuklar onun fotoğraflarını çekiyordu.

Uzun bacakları her bir bükülüşünde, dizi her yere vuruşunda kalbim göğsüme ağır bir yumruk geçiriyor, arsız bir şekilde çarparak yönünü kaybetmiş bir pusula gibi ibresini pervasızca hareket ettiriyordu.

Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. Bedirhan alkış tutuyor, Billur kahkaha atarken, kahkahalarının arasından ıslık çalmayı da ihmal etmiyordu. Sergen'in gözleri Karan'daydı, Defne de şaşkın şaşkın onu izliyordu, şu an gözlerim Karan'ın gözlerine saplanmış olsa bile çevremdeki insanların hareketlerini görebiliyor, ifadelerini analiz edebiliyordum. Bir anda diğer tüm insanlar bulanık bir camın arkasında kaldı, yalnızca o netleşti.

Gece karası gözlerinde kibirli bir ifadeyle sol ayağını ileri attı, sağ ayağı yine geride duruyordu, yavaşça sola döndü; sağ ayağı biraz sola doğru çapraz bir şekilde atıldı, dikkatlice adımını yere bastı. Sol ayağını hafifçe kaldırdı, ardından yere tekrar bastı. Sol ayağını sağ ayağıyla yan yana getirdi, sol ayağının ucuyla yere bastı ve tekrar sol tarafa bir adım açılıp çizmenin burnunu yavaşça yere sürttü. Sağ kolu yukarı, sol kolu inik vaziyette durup kafasını yavaşça eğdi ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

Bir alkış yağmurunun altında kaldık.

Her şey bitip bana doğru yaklaşmaya başladığında kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki. Yanıma gelip yüzüme düşen dalgalı saç telini kulağımın arkasına iterek göz kırptı. "Hayırdır?" dedi, arkasında değişerek çalan davul zurnanın sesi onun tok sesini yutmaya yetmemişti. "Sudan çıkmış balık gibi bakıyorsun."

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. "Zeybek oynayabildiğini bilmiyordum."

Bana alaycı bir bakış attı. "Artık biliyorsun."

Gözlerinin tam içine bakarak, "Böyle üşümüyor musun?" diye sordum kısık bir sesle. Üşümesinin imkânı yoktu, boynundaki ter tabakasını görebiliyordum. *Kahretsin*... Karan gürültüden dolayı beni tam duyamayıp eğilince dudakları kulağıma sürtündü. Hiçbir göz üzerimizde olmasa bile sanki herkes bize bakıyormuş gibi utanarak geri çekilmeye çalıştım ama büyük avucunu çoktan belime yerleştirmişti bile.

"Hım?" dedi sorar gibi, nefesi kulak boşluğuma akarak oradaki soğuğu parçalara ayırıp eritti. Sanki teri benim tenimde ağır ağır, zamana ait bir gözyaşı gibi akıyordu.

"Böyle," diye fısıldadım. "Üşümüyor musun?"

"Üşüyorsam," dedi erkeksi bir tınıyla. "Isıtacak mısın?"

Bir an olduğum yerde daha da buz kesmeme neden olan sorusu aslında bedenimin yanmaya başlamasına neden olmuştu ama bedenimden yükselen alevlere rağmen üşüyordum. Karan'ın omzuna dokunan elle birlikte Karan yavaşça benden uzaklaşıp elin sahibine baktı. Yaşar amca bana gülümseyerek, "Karan, takı bitmişken sen de tak takacaklarını. Takı merasimi sırasında takmayı sevmediğinden çağırmamıştım seni. Ayıp olmasın, aslanım," dedi. Ah, o kadar düşünceli bir adamdı ki.

Karan başını sallayarak, "Haklısın," diye onayladı dedesini. Sırtını dönüp aksi yönde ilerlemeye başladı. Yaşar amca yanağımdan bir makas aldıktan sonra Karan'ın arkasına takılarak gözden kayboldu. Biraz sonra dikkatimi çeken ilk şey, Ayşenur ve Bedirhan'ın dansı olmuştu. Birlikte pistin ortasında dans ediyorlar, Ayşenur kahkahalar savurarak gülüyordu. Bedirhan gerçekten de bir neşe kaynağıydı. Aniden sönen lambalar ve karanlığa gömülen sokak, kalabalığın dudaklarından dökülen çığlığa gebe kaldı. Olduğum yerde donup kaldım, gözlerim karanlığı taradı ama hiçbir şey göremiyordum.

"Sadece bir elektrik kesintisi," dedi bir adam. "Sakin olun. Çocuklarınıza sahip çıkın!"

Dudaklarıma örtülen kalın parmakları hissettiğimde, boşluktaki karanlığa tutunan gözlerim aniden irileşti. Sırtımda hissettiğim soğukluk neye aitti bilmiyordum ama göğsüm yaşadığım panik duygusuyla kabardı, bedenim ileri doğru yay gibi gerildi. "Sesini çıkarmaya kalkma," dedi buz gibi, ölümcül bir sesle. Bu ses tanıdıktı ama geçmişin sayfalarını aralayıp sesin sahibinin yüzünü gözlerimin önüne getiremiyordum.

Damarım kanıma dar gelmeye başladı. Çığlıkları duyuyordum, kalabalığın uğultusu da korkudan ağlayan çocukların çığlıklarına karışmıştı. Dudaklarımdaki parmakların baskısı arttı, onun soğuk avucunu ağzımın her noktasında hissettim. Çığlık atmalı mıydım? Sırtıma dokunan soğuk şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Korkmuyordum ama sesimi de çıkaramıyordum. Olduğum yerde donup kalmıştım.

Bir el belime dolandı, dokunuşu tehditkârdı. Beni çekerek kalabalıktan uzaklaştırmaya başladığında ters adımlar atarak ilerliyorduk. Ağzımı açsam, dişlerimi onun avucuna geçirsem çok rahat çığlık atabilirdim, bunu yapmadım. Zihnim karanlığın içine gömülmüştü.

Ayaklarım buzlu zeminde kayıyordu. Beni çekiştirerek hızla oradan uzaklaştırdı ama tüm sokağın elektriği kesildiği için hiçbir yeri göremiyordum. Gökyüzünde yanan yıldızlar bile ışığını söndürüp geri çekilerek uzayın derinliklerinde kaybolmuş gibiydi. Endişe damarlarımda tıpkı kan gibi hareket etmeye başladığında artık çırpınmam gerektiğini fark ettim ve ellerimi yakalayan elin üstüne koyup tırnaklarımı onun elinin yüzeyine acımasızca sapladım. Uzun tırnaklarım teninin içine battığında boğazından yükselen inilti enseme ölüm gibi çöktü. Beni biraz daha aydınlık bir araya soktu, artık sesler yoktu, yalnızca o ve ben vardık ama sırtım ona dönük olduğu için onun yüzünü göremiyor, teninden yayılan tıraş kolonyası kokusunu ve ağır parfümünün kokusunu soluyabiliyordum.

Aniden gelen farkındalıkla tırnaklarımı onun belimde duran elinin üstüne sapladım, uzun tırnaklarımın etine nasıl gömüldüğünü öyle net bir şekilde hissetmiştim ki. Arkamdaki adam hırıltılı bir nefes vererek inledi, elini belimden çekerken artık özgürdüm ama saç diplerimden yakalayarak beni arkaya doğru çekti, kafam onun boynuna yakın bir yerde asılı duruyordu. Hırsla ağzımın üstünde duran eline dişlerimi geçirdim, avucunu vahşi bir güdüyle ısırdığımda ağır bir küfür sarf ederek ağzımın üstündeki elini çekti.

"Bırak beni!" diye hırladım, duyduğum öfke boğazıma yapışmıştı.

"Bağırıp herkesi başımıza topla istersen," dedi aynı ölümcül sesiyle. Sesi tıpkı bir zehir gibi kanımın içinde akmaya başladı, kanımın içinde yüzerek zihnime ulaştı ve o vahşi tanıdıklık duygusu göğsümü ele geçirdi. Beni aniden belimden yakalayarak ters çevirdi, yüzümü yüzüne dönmemi sağladı ama ben daha onun yüzüne bakamadan beni hırsla duvara itip, sırtımı arkamda duran binanın duvarına yasladı. Çarpmanın etkisiyle gözlerimi yumdum, dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü ve

gecenin içinde bu adamdan yükselen öfkeden kaçar gibi arkasına bile bakmadan yok oldu.

Gözlerimi araladığımda karşımda onu bulmayı beklemiyordum.

Tenime dikilmiş mumlar gibi yanmaya başlayan şaşkınlık yüzümün tüm derisini kapladı, gözlerimde titreyen şaşkınlığı net bir şekilde görebildiğine emindim. Yüzü gölgeler tarafından yutulmuş olsa da, onu anında tanımıştım. Yeşil gözleri kahverengi gözlerime bir kaplanın pençesinin avına saplandığı gibi saplandı. Mayın tarlasının ortasına düşmüş, attığım tek bir adım ölümümün bekçiliğini yapan Azrail'in kollarına düşmeme neden olacakmış gibi dehşetle ona baktığımda, gözlerindeki yeşil mayınlar patlamaya hazır bir bombadan daha tehlikeli bir düzenek kurmuştu.

Bu adam Funda'nın sevgilisi Arda'dan başkası değildi.

22. BÖLÜM: KİBRİT ÇÖPÜ

Tenime is gibi sinen endişe, zihnimin rahmine düşmüş bebeğin boynuna düşüncelerden bir kordonla dolandı; bebeği boğmaya, zihnimin o bebek için hazırladığı kundağı yakmaya başladı.

Yüzümde çalkalanan bir dehşetle Arda'ya bakıyordum, o benim aksime o kadar sakin görünüyordu ki, bu sakinliği kalbimin daha büyük bir panikle çarpmaya başlamasına neden olmuştu. Zihnime ektiğim tüm sorular, zihnimin toprağından kafalarını çıkarıp gözlerini yüzüme dikmeye başladığında, Arda'nın dudaklarında alaycı bir tebessüm emekledi, sendeledi ve ilk kez yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi apalayarak yürümeye başladı.

Parmakları bir anda bileğime sarıldı.

Onun parmaklarının baskısını bileğimi saran derinin üstünde hissettiğimde köşeye sıkıştırılmış bir yırtıcı edasıyla onun yeşil gözlerinin tam içine baktım. Bu cüreti kendinde nasıl oluyordu da bulabiliyordu? Sırtımı duvara daha sert bastırdı, yeşil gözleri, kahverengi gözlerime öyle dikkatli bakıyordu ki, kendimi olduğumdan çok daha kötü hissetmeye başlamıştım. Gözlerim Arda'nın hemen arkasında kalan duvardaki devasa büyüklükteki saatin akrebine kaydı, akrebin ucundaki zehirli ok gecenin on birini işaret ediyordu. Bakışlarım ağır ağır onun yeşil gözlerine doğru ilerledi, gözlerinin karnına gözlerimde bıçaklarla oturdum.

"Burada ne aradığını bilmiyorum ama eğer Karan senin beni bu şekilde duvara yasladığını görecek ya da öğrenecek olursa, kendine cehennemden bir yer ayırtman gerekecek. Belki de senin yer ayırtmana gerek kalmaz bile."

Arda'nın yeşil gözlerindeki gölgeler onun gözlerine yayılmış zehirli yeşilin rengini örtmeye yetmiyordu.

"Karan'ın her şeyi bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, bu soru zihnimin ortasına yıldırım gibi düşmüştü.

"Düşünmüyorum," dedim. "Biliyorum."

"Bu hayatta Karan'ın bile bilmediği şeyler vardır," dedi Arda keskin bir bıçak gibi gözlerime saplanarak. "İçinde olduğun tehlikeyi göz ardı etmeye çalışıyorsun ama bu büyük bir aptallık."

"Senin söylediğin ya da söyleyeceğin her şeyi o kadar anlamsız buluyorum ki." Yüzüne tükürür gibi söylemiştim bunu. Arda'nın yeşil gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu, sanki o gözler beni içi zehir dolu bir şırınganın içine hapsetmişti. "Beni derhâl bırakmazsan olacaklardan ben sorumlu olmayacağım!"

"Yerinde olsam Karan'dan uzaklaşırdım," dedi beni duymazdan gelerek. "Çünkü çok yakında öyle büyük şeyler ortaya çıkacak ki, yaratılan o adamdan..." Durdu. "Aslında yaratılan değil, her zaman olduğu o adamdan ölesiye korkacaksın. Çünkü o adamı belki de ilk görüşün olacak. Ama o, zaten o adamdı."

"Senin derdin ne?" Söylediği şeylere bir anlam yükleyemiyordum. "Karan'ı bu kadar kafana takma sebebin o gün bahsettiğiniz arazi mi? Buna inanmamı bekleme. Sen basbayağı onun olduğu kişiyi kıskanıyorsun. Çünkü biliyorsun, asla onun gibi olamayacaksın. Sen bunu çok iyi biliyorsun!"

Yeşil gözler bana öyle acımasız, öyle zalim bir ifadeyle baktı ki, bir an için içinde bulunduğum ortam değişti. Sanki asıl şeytan karşımda duruyordu, tek gözünü ondan alan Tanrı Karan'mış gibi Karan'dan ölesiye nefret ediyordu.

"O benim kıskanacağım türden bir adam mı sanıyorsun sen?" diye tısladı. "O her şeyini çok küçük yaşlarda kaybetmiş bir adam. Şimdi kazandıkları kimin umurunda? Onun mayasında kaybetmek var!"

Zihnimi yakmaya başlayan o güç bedenimi de tıpkı zihnimi yönettiği gibi yönetmeye başlayınca onu öyle sert bir şekilde ittim ki, karşımda duran adam sendeleyerek geri adımladı. Gözlerini gözlerimden ayırmadı, bana tekrar yaklaşmaya başladığını fark ettiğim anda elim havaya kalktı ve o an hiç düşünmeden zihnime alev aldıran düşünceyi eyleme döktüm. Onun yanağına indirdiğim tokadın sesi boşlukta yuvarlanıp yankılar uyandırmaya başladı. Parmaklarımın izi yanağına ikinci bir deri gibi işlendi. Yeşil gözlerini örten kirpikler titredi, gözlerini kapatmadı ama bunu yapmamı beklemediği kesindi.

Yanağına yapıştırdığım tokadın ondaki etkisi birkaç saniye sonra yüzündeki ifadeye yayıldı.

"Dua et anneni yeni verdin toprağa," dedi acımasız bir sesle. Ama kalbim bu cümleye acımadı. "Yoksa bu tokadın bedelini öyle ağır ödetirdim ki sana, gözünü ne zaman kapasan gördüğün ilk yüz benim yüzüm olurdu."

"Senin içi boş tehditlerine karnım tok benim. Ya şimdi def olur gidersin ya da herkesi etrafımıza toplarım. Seni rezil ederim."

Güldü ama bu o kadar tehlikeli ve zehirli bir tebessümdü ki, dişlerinin arasından şu ana dek çiğnediği tüm hayatların kanı akacaktı sanki. Ona iğrenen gözlerle baktım ama buna aldırış etmedi. Sanki buna alışkındı. İnce, beyaz boynunu siyah paltosunun yakalarına gömerken gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Bu iş burada bitmedi," dedi kuru bir sesle. "Tekrar karşı karşıya geldiğimizde avuçlarına büyük bir yıkım bırakacağım."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Avuçlarıma bir yıkım bırakabileceğini sanacak kadar aptalsın. Def ol git buradan artık." Gözlerim sokağın diğer ucuna kaydı. "Yokluğum fark edilirse beni arayacaklar, seni burada görürlerse şu söylediklerini sana geri yuttururum."

"Avuçlarına bir yıkım bırakacağım ve o yıkımın bir adı bile olacak."

Ona boş boş baktım. "Ne?"

"Karan Ali Çakıl," dedi Ali isminin altını çiziyormuş gibi vurgulu telaffuz ederek.

Yüzünün derisini kaplayan parmak izlerime baktım. Bu ize bakmak, onun zehir rengi gözlerine bakmaktan daha iyiydi. "Def ol," diye fısıldadım sanki zamandan bile sakladığım bir sırrı ona veriyormuşum gibi. Arda bana sırtını dönüp tek kelime dahi etmeden karanlığa doğru yürümeye başladığında hâlâ burada, onun beni yasladığı bu duvara sırtımı vermiş şekilde duruyor, dudaklarımın arasından süzülen soğuğun buharının kıvrımlarını es geçerek onun karanlığın içindeki kayboluşunu izliyordum. Gözden tamamen kayboldu ve o an tam olarak veremediğim o derin nefesin şişirdiği akciğerlerim tıpkı bir balon gibi söndü.

Neyden bahsediyordu bilmiyordum ama bu şeyin Karan'a dokunmasından ölesiye korkuyordum.

Belki de Karan'ı uyarmam gerekti, tüm bu olup biteni gidip ona anlatmalıydım ama içimden bir ses bunu yapacak olursam ortalığı daha

çok karıştıracağımı fısıldıyordu. Belki de Arda'nın asıl istediği, planladığı şey buydu. Bilmiyordum. Sırtımı yasladığım duvardan yavaşça ayrıldım ve boş sokakta pek de sağlam olmayan adımlarla ağır ağır yürümeye başladım.

Düğün alanına vardığımda gözlerim kalabalıkta dolandı, elektrik hâlâ gelmemişti, bir fenerin ışığı aniden yüzümü hedef alınca parmaklarımı yüzüme örtüp kaşlarımı çattım. "Karan abi!" dedi küçük çocuklardan biri. "Abla burada, abi!"

Yüzüme tutulan ışık gözlerimi açmama engel oluyordu. Birinin bana doğru yürüdüğünü biliyordum, bu kişinin Karan olduğunu fark ettiğimde çoktan onun kollarına çekilmiştim bile. "Nereye kayboldun?" diye bağırdı bana sıkıca sarılırken. "Bu kalabalıkta, bu karanlıkta seni ararken az kalsın çıldıracaktım!"

"Buradayım," diye fısıldayabildim. Kalabalığın uğultusunu işitiyordum, birkaç kişinin elinde fenerler vardı ve fenerlerin yaydığı ışığı etrafa tutarak kalabalığın içindeki karanlık yüzlerin biraz olsun seçilebilir hale gelmesini sağlıyorlardı. Elektriği kesenin Arda olduğuna emindim, endişe dolu bakışlarımı Karan'ın yüzüne çevirdim. "Buradayım, sakin ol."

"Merve!" diye bağırdı ablam ileriden. Gözlerim o yöne dönünce Sergen'in elinde de bir el feneri olduğunu gördüm. Defne onun kollarındaydı ve dehşet dolu gözlerle bize doğru bakıyordu. Sergen bir eliyle ablamın kollarını tutarken, diğer elinde tuttuğu fenerin ışığıyla da bizi görmeye çalışıyordu.

"Her şey yolunda," dedim onu yatıştırmaya çalışarak.

Bedirhan hemen çaprazımızdaydı, kucağında küçük Ayşenur vardı ve Ayşenur o kadar çok korkmuştu ki, kollarını sıkıca Bedirhan'ın boynuna dolamış, tir tir titriyordu. Bir an duraksadım. Onun karanlıktan korkmadığını, hatta karanlıkta uyumayı sevdiğini biliyordum. Kalbime yayılmaya başlayan endişe duygusuyla Bedirhan'ın kucağında titreyen küçük kıza bakarken, "Karan," diye fısıldadım. "Karan, Ayşenur titriyor."

"Korktu," dedi Karan. "Kolay kolay korkmaz ama insanlar hep bir ağızdan bağırmaya başlayınca korktu. Her şey yolunda. Bedirhan'ın kucağında sakinleşecektir."

Billur elinde bir bardak suyla karanlık ortamda gri bir gölge gibi yürüyerek Bedirhan'ın önüne geldi. Avuçlarında tuttuğu su bardağını küçük kıza uzatarak, "Kuzum," diye mırıldandı. "İç bir yudum, ablam, hadi."

Ayşenur yavaşça kafasını Billur'a doğru eğdi. Sanki kurak bir toprağın yağmuru emdiği gibi suyu kana kana içmeye başladı. Ağaç

dallarına bağlanarak gerilen sarı ampuller aniden yandı ve orkestranın kurduğu ses sisteminden korkunç bir ses, elektronik bir tınıyla yükselmeye başladı. Yüzümü buruşturarak gözlerimi yumdum, aniden her tarafı saran ışık anlık bir körlük hissetmeme neden oldu.

"Elektrik geldi, elektrik!" diye bağırdı küçük bir çocuk. "Düğün devam etsin!"

Aniden çalmaya başlayan çalgı, Bedirhan'ın, "Durun!" diye bağırmasıyla yarıda kesildi. Zorlanarak açtığım gözlerimi Bedirhan'a doğru çevirdim, o an beynime bir kurşun saplanmış olsaydı bu kadar şaşırmazdım. Ayşenur kilitlenmiş bir şekilde tepede yanan sarı ampullere bakıyordu ve ağzının kenarından beyaz bir sıvı köpürerek akmaya başlamıştı. "Bu kıza bir şeyler oluyor! Karan!" Bedirhan delirmiş gibi bağırırken yere eğildi, kız Bedirhan'ın kollarında sara nöbeti geçiren bir hasta gibi, elektriğe tutulmuş küçük yavru bir kuş gibi çırpınarak titremeye başladı.

Ağzının kenarından köpükler halinde akan sıvı küçük kızın boynuna kadar inip ıslattı. Kalabalık korku dolu gözlerle Bedirhan'ın etrafına toplandığında Karan büyük bir hızla kalabalığı yararak ilerledi ve Bedirhan'ın önünde diz çöktü. Bedirhan yerde, küçük kız onun kucağındaydı, olduğum yerde ellerimi ağzıma örttüm ve yaşadığım şoku saklayamadan titreyerek olan biteni izlemeye başladım. Fatma bir köşede çığlık atarak ağlıyor, yakasını tutup yırtmaya çalışıyordu.

"Neyi var, sara nöbeti mi?" diye sordu Bedirhan şok olmuş gözlerle kucağında titreyen küçük kız çocuğuna bakarken. "Allah kahretmesin! Ambulans çağırın, bir şey yapın!"

"Ambulansı arayın," dedi Karan elini kızın alnına koyup saçlarını geriye doğru iterek. Siyah gözlerini profilinden bile görebiliyordum, o gözlere yayılan endişe o kadar keskindi ki, beni bıçaklarından geçirip parçalamasına rağmen etrafımızdaki kimse bu endişeyi de, endişenin tuttuğu bıçağı da göremiyordu. "Küçüğüm," diye fısıldadı. "Ayşenur, bak gözlerime."

"Ambulans yolda," dedi Sergen gözlerini küçük kıza dikerek. "Açılın." Durdu, boş bakışları meraklı kalabalığa kaydı. "Açılın lan!"

"Abisinin güzeli," diye fısıldadı Karan, pürdikkat kıza bakıyordu. "Gözlerime bak, Ayşenur."

Bedirhan'ın sarsıldığını gördüm. Yüzü buz kesmişti, gözlerimiz birleştiğinde bana ne olduğunu soran gözlerle bakıyordu. Küçük kızı daha sıkı kavradı. Küçük kızın gözleri geriye doğru kaymaya başladı,

bedeni anında kan ter içinde kalmıştı. Altın sarışı saçlarının dipleri, terin getirisi olan nemle birleşerek güneşin altında kavrulmuş başaklar gibi koyulaşmıştı.

"Arabanla götürelim!" diye bağırdı Bedirhan dehşet içinde. "Görmüyor musunuz, çocuk ölüyor!"

"Ambulansı beklemek zorundayız," dedi Karan. "Kılını bile kıpırdatma, Bedirhan. Titremeyi kes. Onu oynatma."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? O soktuğumun ambulansı ne zaman gelecek?"

"Konuşurken onu sarsma," dedi Karan bir sırrı fısıldıyormuş gibi. "O kız kafasının içinde bir bomba taşıyor."

Bedirhan'ın yüzündeki kan çekildi. Gözlerini yavaşça küçük kıza doğru indirdiğinde dudakları aralanmıştı. "Ur," diye fısıldadı kendine. "Ur mu yani?"

"Küçüğüm," diye fısıldadı Karan tekrardan. "Beni duyuyor musun?"

Ayşenur güçsüz bir şekilde kayan gözlerini yumdu, sertçe yutkunduğunda bedeni hâlâ titriyordu ama ağzından akan o su akmayı kesmiş, yarı yolda tıkanan köpükler kızın dudağı ve çenesi arasında donmuştu.

"Bir durak var, Ayşenur," dedi Karan avucunu tedirgin bir şekilde kızın alnına bastırarak. "Bir durak sonra evdesin, küçüğüm. Gözünü yoldan ayırma. Durağı kaçırma. Son bir durak."

Ayşenur'un göğsü aldığı nefesle kabardı, titreyen nefesi dudaklarının arasından kıyameti üfleyen meleğin mızıkasından dökülen melodi gibi döküldü. Göğsü tıpkı alev alev yanan bir meşale gibi söndü. Defne'nin elini omzumda hissettiğimde onun hıçkırık seslerini de duymaya başlamıştım. Ambulansın siren sesi tüm sokağı ayağa kaldırdığında, Ayşenur gözlerini yavaşça araladı. Morarmaya başlayan, çatlak ve kuru dudaklarını aralayarak yorgun bir şekilde gülümsedi.

"Evdeyim, Karan abi."

Sağlık ekipleri ambulanstan inip Ayşenur'u sedyeyle ambulansın içine taşıyana dek içinde bulunduğum ana hiçbir anlam yükleyemedim. Düğün nasıl bitti, nasıl eve gittik, Karan bizi bırakıp nasıl hastaneye yetişti, Fatma nasıldı hiçbir şey bilmiyordum. Üstümde bana birkaç beden büyük, el örmesi bir hırkayla çardakta otururken avuçlarımdaki çizgilerin çukurunu dolduran soğuğu zihnimde bile hissedebiliyordum.

Dumanı tüten fincan bana uzatıldığında gözlerimi yavaşça boşluktan uzaklaştırıp fincanı bana uzatan elin sahibine baktım. Sergen karşımda duruyordu. Saçları kısa olmasına rağmen dağınık görünüyordu

ve gözleri her zamankinden daha huzursuz bakıyordu. Bana uzattığı fincanı avuçlarımın arasına alıp, avuçlarımı donduran soğuğu, fincanın sıcağıyla yaktım. Sergen hemen yanımdaki boşluğa oturup gözlerini bahçenin içini belli belirsiz aydınlatan sokak lambasına dikti.

"Sağ ol," dedim kahveden bir yudum alırken.

"Önemli değil."

"Sen içmeyecek misin?"

"Hayır," dedi durgun bir sesle. "Gerek yok."

"Üşümüyor musun?"

"Kayseri'nin soğuğuna alışkınım ben."

"Anladım." Kahvemden bir yudum daha aldım, aramızda büyüyen sessizlik sarmaşığı yavaşça dallarını boynumuza dolamaya başladığında, "Haber var mı?" diye sordum.

"Şu an iyiymiş," dedi kuru bir sesle. "Sonrası için söylenen bir şey yok."

"Sonralar sence de çok fazla belirsiz değil mi?"

Dişlerini sıktığını yanağında oluşan ölüm çukurundan anlamıştım. Bir süre sessizce ileriyi izlemeyi sürdürdü. Elaya kaçan açık kahverengi gözlerini profilinden seçebiliyordum ama rengi içinde bulunduğumuz karanlığa ihanet etmeyecek türden koyu tonlardaydı.

"Eminim Ayşenur belirsizliği bir kesinliğe tercih ederdi," dedi, buna anlam veremedim. "Kimse nasıl öleceğini bilmek istemez."

"İntihar edenler de mi?"

"İntihar edenler de."

"Bu saçmaydı."

"Neden saçma olsun?" Yan gözle bana baktı. "Ölümü o seçiyor, eğer seçmeseydi nasıl öleceğini bilmezdi. Bilmek istemezdi. Ölümü seçmek farklı bir şey."

"Ayşenur'un hiç şansı yok mu?" diye sordum fincanı avuçlarımın arasına alıp buz tutan parmaklarımı ısıtmaya çalışırken.

"Herkesin bir şansı vardır, Merve."

"Hım?"

"Çoğu zaman bu şansı insan kendi yarattığını sansa da, şansı sana yalnızca Tanrı verir."

"Sana şans verdi mi?" diye sordum, boşluğa çevirdiği bakışlarının yoğunlaştığını fark ettim.

"Bana karşı her zaman cimriydi."

"Nasıl yani?"

"Hiç," dedi.

"Defne nerede?"

Sergen bir an gerilir gibi oldu. "Burada banyo yok," dedi kuru bir sesle. "Billur'la birlikte hamamda duş alıyorlar."

"Sergen." Derin bir nefes aldım. "Ben teşekkür ederim."

Kahvemden bir yudum aldım, Sergen sessizce ileriyi izlerken, "Neden?" diye sordu.

"Defne... Senin yanındayken iyi görünüyor."

Bir an gerçekten gerildiğini hissettim. Gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi, bu ağır hareketi benim ona saplanmış bakışlarımın daha da yoğunlaşmasına neden oldu. Sergen'in yüz ifadesinin sertleştiğini gördüm. Onunla bu konuyu konuşmamam gerektiğini biliyordum ama bir yanım ona gerçekten minnettardı. Defne normal zamanlarda asla atlatamayacağını düşündüğüm bir ateş çemberinin içinden geçmiş, geçerken bedeninde büyük yanıklar oluşmuştu ama kalkıp bir şekilde devam edebilmişti.

Sergen'in gözlerinde bir katman vardı, o katmana elimizdeki bıçakları saplasak bile en alt kattaki özü bulmak o kadar zor görünüyordu ki...

"Onun iyi olmasını bana mı borçlu olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu boş bir sesle. "Yanılıyorsun."

"Bir süredir onun yanındasın," dedim kahveden bir yudum daha alarak. "Ve o daha iyi hissediyor."

"Belki de sanıldığı kadar güçsüz, savunmasız değildir?"

"Onun güçsüz ya da savunmasız olduğunu söylemedim, onun senin yanındayken daha iyi göründüğünü söyledim. Bu ikisi farklı şeyler."

"Onun iyi görünmesinin sebebi ben miyim?" Duraksadı, bunu kabul edemiyor gibi görünüyordu. Sanki korktuğu, topraklarına bir adım dahi atılmasını istememesine yol açan bir şeyler vardı. Yüzü anında kaskatı kesilmişti.

"Her neyse," diye geçiştirdim. "Teşekkür ederim işte."

Cevap vermedi.

Yanımdan uzaklaştığında ve ben tekrar o uçsuz bucaksız yalnızlığın kollarına kendimi bırakarak buzlu su dolu bir küvetin içine batan ceset gibi gecenin içine battığımda, içim o kadar gürültülüydü ki, düşüncelerim birbiriyle evleniyordu; dışım o kadar sessizdi ki, dudaklarımdan soğuğun attığı dikişlerin ipi sarkıyordu.

Boşalan fincanı masanın üzerine bırakıp kollarımı göğsümün üstünde birleştirdim. Kar, gökyüzünün semalarında yırtılan kâğıt parça-

ları gibi dökülmeye başladığında kendimi *Kibritçi Kız* masalının içine hapsolmuş o son kibrit çöpü gibi hissediyordum.

Büyük bahçe kapısı büyük bir gürültüyle açılınca tüm düşünceler asılı durduğu askılıktan yere çakılarak dağıldı, parçalara ayrıldı ve kanı zihnimin zemininde kıvrıla kıvrıla hareket etmeye başladı. Bakışlarımı kapıya çevirdim. Karan kucağında Ayşenur'la içeri girdi. Hemen arkasından Yaşar amca, Fatma ve Meral teyze de girmişti. Ayşenur bir paltonun içine sarılıydı, Karan onu tıpkı küçük bir prenses gibi kucaklamıştı. Altın sarısı saçları paltonun kenarından süzülerek aşağı doğru sarkmıştı. Karan beni görmedi. Büyük adımları bahçenin içinde genişledi.

Attığı her adım, bir ölüm meleğinin kanatlarından dökülen siyah tüylerin bahçedeki karların içine saplanmasına neden oluyordu. Kar taneleri Ayşenur'un içinde olduğu paltonun siyah kumaşını anında bembeyaz desenlerle doldurmuştu.

Olduğum yerden yavaşça doğrularak kalktım. Karan beni yok sayarak ahşap merdivenlere yöneldi ve hızla üst kata tırmanmaya başladı. Meral teyze bana acı acı gülümsedikten sonra Fatma'nın koluna girerek merdivenlere yöneldi. Yaşar amca sessizce bahçenin ortasında dikilmiş, kafasını kaldırmış yağan karı izliyordu. Kalbimde anlam veremediğim bir gölgenin bulutu grileşmiş, yağmurlarını toplamaya başlamıştı.

"Yaşar amca?" diye fısıldadım, dudaklarımın arasından dışarı sızan o buhar tıpkı bir sigara dumanı gibi kıvrılarak gecenin kollarına sindi.

Yaşar amca kafasını indirmedi, gökyüzüne bakmaya devam ediyordu. Kar taneleri onun kirpiklerine takılıyor, kirpiklerinde asılı kalıyordu. "Güzel kızım?"

Sertçe yutkunup bahçeye çıktım. "Ayşenur iyi mi?"

"Her şey yolunda," dedi gözlerini gökyüzünden ayırmadan. "Sıkma o güzel kalbini."

Yavaşça başımı salladım. "Peki şey... Siz iyi misiniz?"

"Sizli konuşmana gerek yok." Gülümseyerek bana baktı. Kirpiklerinde asılı duran bembeyaz pamuk gibi gözüken kar taneleri eriyip yok oldu, bazıları da yüzüne döküldü. "Herkesi düşünüyorsun da kendini neden hiç düşünmüyorsun sen yahu?"

"Düşünecek sizden başka kimsem kalmadığından," dedim durgun bir sesle. Yaşar amcanın kalbine bir bıçak girmiş, bıçak kalbini deşip sırtından çıkmıştı sanki. Öyle baktı bana. Gözleri uzun uzun yüzümde asılı durdu. Tıpkı içerideki odada duvarda asılı duran tüfek gibi.

"Bazen sana baktığımda çok naif bir kız çocuğu görüyorum," dedi dürüstçe. "Bazense çok hırçın, çok asi bir kadın." Durgun gözleri bir

süre daha yüzümde asılı kaldı, ardından benden ayrılıp bahçedeki donmuş süs havuzuna kaydı. "İzmir'e benzetiyorum seni. Tıpkı onun gibi."

Tam bir şey diyecektim ki, Defne'nin, "Merve, bir duş al istersen," diye fısıldamasıyla o sessizlik yarığından Yaşar amcanın mazisinin kanı sızmaya başladı. Başımı yavaşça sallayarak oradan ayrıldım. Daha önce hamama gitmiştim ama bu evin hamamı düşündüğümden çok daha lüks ve büyüktü, evin görüntüsü baz alındığında böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum. Sıcak bir duş alıp Defne'nin getirdiği kıyafetleri giydikten sonra ıslak saçlarımı yavaşça tepeme toplayıp mutfağa yöneldim. Billur mutfaktaydı. Kızıl saçlarını kurutmanın bir yolunu bulmuş gibi görünüyordu. Yaşananların artçı sarsıntısı evin temelini titretirken ağır adımlarla içeri girdim, karşısındaki boş sandalyeye yerleşip gözlerinin içine baktım.

Kısa sessizliğin sonunda, "Bu gece yaşananlar kötüydü," dedi. "Meral teyzenin torunu Özkan anlattı durumu. Yani... Bir kısmını biliyorum işte. Ayşenur'la ilgili olan şeyin."

Başımı salladım. Sessizdim. Billur doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Sanki kahverengi gözlerim bir mezardı ve bana kim ne zaman bu kadar dikkatli baksa, gözlerinden gözlerime serpilen bir kürek toprağın zihnime düşüşünü çok net hissederdim.

"Bu gece bir şey daha oldu," dedim durgun bir sesle. Bunu biriyle paylaşmazsam çıldırabilirdim. Zihnimi eşeleyen bu şeyi hafifletmenin tek yolu bunu biriyle paylaşmaktı. "Bir adam var. O adamı sen tanımıyorsun. Ama muhtemelen aniden kesilen elektriğin sebebi o adamdı."

Billur yüzünü buruşturdu. "Daha anlaşılır şekilde anlatmaya ne dersin?"

Huzursuz bir nefes alarak mutfak kapısına baktım. "Arda diye bir adam. Funda'nın yeni sevgilisi sanırım," diye fısıldadım. "Bilmiyorum. Aralarında garip bir ilişki var. Karan'la dağ evinde kalmıştık ya hani. O zaman tanıdım o adamı. Karan'la bir arazi hakkında konuşmuşlardı. Karan araziyi ona vermeyeceğini falan söylemişti." Durup derin bir nefes aldım. "Yani adamla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ama o sanki hepimizle ilgili bir şeyler biliyor gibiydi." Huzursuz gözlerimi onun çakır gözlerine sapladım. "O buradaydı. Elektrikler kesildiği an dudaklarıma kapanan elini ve kulağıma fısıldadığı şeyi unutamıyorum." Billur elini elimin üstüne koydu, dehşet içinde bana bakıyordu. "Beni karanlık bir sokağa götürdü ve saçma sapan şeyler söyledi. Ne demeye çalıştığını gerçekten anlamadım ama sanki bildiği çok önemli şeyler varmış gibi konuşuyordu."

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu panikle. "Nasıl böyle bir şey olabilir ya? Karan neredeydi o sırada? Elini ısırsaydın!"

"Hayır, zarar vermedi. Ne olduğunu anlayamamıştım, o an gerçekten kilitlenip kaldım." Gözlerim mutfak kapısına kaydı. "Çok saçmaydı, sırtım onun tarafından bir duvara yaslanana kadar hiçbir şeyin farkında bile değildim diyebilirim."

"Bunu Karan'a anlatman gerek," dedi kesin bir dille. "Bu normal değil. O adam çok daha kötü şeyler yapabilirdi."

"Karan'a anlatmam için yaptığını düşünüyorum. Yani zaten amacı da bu bence. Ortalığı karıştırmak, Karan'ı öfkelendirmek istiyor."

"Peki ya istediği bu değilse?" Billur mutfak kapısına bakıp masaya doğru uzandı. "Bak, o adam gerçekten tehlikeli olabilir. Bunu Karan'a söylemen gerek."

"Bunu Karan'a söylemek istiyorum ama dediğim gibi, Karan'ı çıldırtmak için yapıyor olabilir. Çünkü o bana Karan'ın korkunç yüzünü göreceksin gibi saçma sapan şeyler söyledi. Karan öfkelendiğinde bambaşka bir adama dönüşüyor, Billur. Bunu gözlerimle gördüm ben zaten. Bu adamın tek amacı Karan'ı çıldırtmak, öfkelendirmek de olabilir."

"Ama olmayadabilir!" diye bağırdı Billur endişeyle.

Bedirhan aniden içeri girdiğinde ikimiz de sertçe yutkunarak sırtımızı sandalyelerimize yasladık. Bedirhan yorgun bir ifadeyle mutfak tezgâhına doğru yürüyüp tezgâhın üstündeki sürahiyi eline aldı. Temiz bardağa suyu doldururken, "Ne olmayabilir?" diye sordu, sesi de ifadesi kadar yorgun geliyordu.

"Hiç," diye geçiştirdim gözlerimi Billur'a dikerek.

Billur huzursuz bir tavırla kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak, "Öyle," dedi. "Hiç."

Bedirhan sudan bir yudum aldı ama su sanki kezzapmış da onun boğazını yakmış gibi yüzünü buruşturdu. Sertçe yutkundu. Erkeksi boynunu saran derinin altında yumru gibi duran kavisli âdemelması boğazı boyunca kayarak hareket etti.

"Yoğun bir geceydi. Gidip dinlensenize," dedi, gözleri dalgındı.

Yavaşça doğrulup kalktım. "Sen de dinlen," dedim Bedirhan'ın yanından su gibi kayıp geçerken. "Hiç iyi görünmüyorsun." Gözlerimi kıstım. "Yoksa o gözünün altında gördüğüm şey... Aman Allah'ım yoksa o bir torba mı?"

Bedirhan gözlerini kocaman açarak, "Ne?" diye bağırdı. "Ne torbası? Burberry, Dolce&Gabbana, Gucci, Chanel markalarla dolu torbalar-

dan başka hiçbir torbayı kabul etmiyorum. Hemen bir maske yapmalıyım." Gülerek bana baktı. "Kaybol kız, çarıklı torbacı."

Yorgun bir şekilde gülümsedim. "İyi geceler, Bedro."

"İyi geceler, küçük karı."

Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde zihnimde asılı duran soru işaretleri hâlâ oldukları yeri koruyordu. Karan'ın üst katta, hatta Ayşenur'un odasında olduğunu biliyordum ama ne oraya gitmeye ne de onları yan yana görmeye gücüm vardı. Nedense ikisinin o küçücük konuşması bile benim yüreğimi dağlamıştı. Merdivenlerden aşağı inen Sergen'le burun buruna geldiğimizde, "Nereye?" diye sordum kısık bir sesle.

"Mutfaktan bir bardak su alacağım. Ayşenur'un ilaç içmesi gerekiyormuş. Abim istedi."

Onu durdurdum. "Bekle, ben alır götürürüm. Sen git yat artık." Ona baktım, gerçekten yorgun görünüyordu. "Robotların da uyuması gerekiyor."

Sergen uzun uzun gözlerimin içine baktı. Büyük elinin orta ve işaret parmağıyla iki kaşının ortasını kaşıyıp, "Pekâlâ," diyerek kabullendi. "Senin yanlarında olman ikisini de daha mutlu edecektir. İyi geceler öyleyse." Sırtını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Başımı sallayarak yavaşça merdivenleri geri inmeye başladım.

Mutfağın önüne geldiğimde ilgimi çeken ilk şey mutfağın açık duran kapısının arkasındaki o hareketlilik oldu. Birkaç adım daha atıp kafamı uzatarak içeride olup biteni görmeye çalıştığımda olduğum yere bir çivi gibi çakılmaya başladığımı hissettim. Sanki büyük bir çekiç kafama durmadan vuruyor, ayaklarım yavaşça zemine saplanıyordu. Bedirhan'ın kalçası mutfak tezgâhına yaslı duruyordu, tüm gücünü bir bacağına vermişti. İki bacak arasında Billur'un olduğunu görebiliyordum. Billur'un saçları salınmış, uzun kızıl saçlar beline kadar akmış, ince beli Bedirhan tarafından sıkıca kavranmış ve sarılmıştı, saçları Bedirhan'ın güçlü kolları ve kendi ince beli arasında kalmıştı. Yüzleri birbirine çok yakın görünüyordu fakat Billur'un saçları ikisinin de yüzünü örtüyordu. Duraksayıp daha dikkatli baktım. Billur parmaklarının ucunda yükselmişti, yine de Bedirhan'a yetişemiyordu ve Bedirhan güçlü koluyla onu tutarak yukarı çekmeye çalışıyordu. Şu an tüm ağırlık Bedirhan'daydı, Billur'un parmak uçlarında hiçbir baskı yoktu, bundan emindim. Bedirhan kafasını hafifçe yatırdığı an o görüntü gözlerimin önüne bir sinema perdesi gibi gerildi, bobinler birbirine çarparak görüntüleri oluşturdu; ikisi öpüşüyordu.

Bir adım geri gidip kaşlarımı çattım, başta anlam veremediğim bu olay bir süre sonra damarlarımdaki kanın dışarıdaki soğuğa rağmen alev almasına neden oldu. Yanaklarım anında kanıma tepki vererek ısındı. Bedirhan'ın gözleri kapalıydı, Billur'u öyle derin, öyle yavaş ve çıkmaza sürükleyecek türden bir şekilde öpüyordu ki, o an öpüşenlerin o ikisi değil de ortada birbirine sarılan yaralı ruhları olduğunu düşündüm.

Birkaç adım daha gerileyip mutfağın önünden ayrıldım ve benim yaklaştığımı duymaları için bir gürültü çıkarıp ağır adımlarla tekrar mutfağa doğru yürümeye başladım. O kadar yavaş yürüyordum ki, bir kaplumbağa bile benden daha hızlı varabilirdi mutfağa. İçeri girdiğimde bakışlarımı yavaşça sapladığım yerden çıkarıp onlara doğrulttum. Bedirhan'ın sırtı bana dönüktü, aldığı hızlı nefeslerle kalkıp inen sırtının lirik hareketlerini izledikten sonra bakışlarım Billur'a kaydı. O da sık nefesler alıyordu, tezgâhın diğer ucundaydı ve hiçbir şey yokmuş gibi karşısındaki duvara bakıyordu.

Bir an kendimi ortamın geri zekâlısı gibi hissettim.

"Aa," dedim yapmacık bir şekilde. "Siz hâlâ burada mıydınız?"

Cevap vermediler. Daha fazla robot edasıyla rol kesmemem gerektiğini düşünerek ikisinin arasına girdim ve sürahiye uzandım. İkisinin de çıtı çıkmıyordu. Sürahideki berrak suyu büyük bir su bardağına doldururken suyun akarken çıkardığı sesi dinledik, sanki hepimizin nabzı ortada duruyor, hep beraber karmaşık bir düet yapıyordu.

"Ayşenur'un ilacı için su almaya geldim," diye mırıldandım. "Şimdi gidiyorum."

Yine bir sessizlik yaşanınca ışık hızıyla mutfaktan ayrılıp, hâlâ cayır cayır yanan yanaklarıma soğuğu vura vura merdivenleri hızla tırmandım. Ayşenur'un odasında gece lambası yanıyordu. Karan sırtı bana dönük bir şekilde divanın önünde oturmuş, gözleri kapalı şekilde yatan Ayşenur'un saçlarını okşuyordu. Avuçlarımda tuttuğum suyla bir süre kapının önünde dikilip onun sırtını izledim. İçerisi o kadar loştu ki.

"Kapıda öyle durma. Gir içeri, küçücüğüm," dedi Karan kuru bir sesle.

Bir süre kalbimin artan sancısıyla kapıda öylece dikilsem de, sonunda Karan'ın söylediğine uyarak odaya girdim. Odadaki serum, hastane kokusunu alabiliyordum. Yüzümü buruşturdum. Karan'ın yanına yürüyüp avuçlarımda tuttuğum su bardağını uzattım. "Ayşenur'un ilacı..."

"Uyuyakaldı," diye fısıldadı Karan. "Koy sen suyu şöyle."

"Ama ilacı alması gerekmez mi?"

"Uyuması daha önemli." Karan kuzguni bakışlarını küçük kıza çevirdi. "Her zaman uyuyamıyor. Uyuduğu zamanlarda da tedirgin oluyor."

Elimdeki su bardağını köşedeki sehpanın üstüne bırakıp Karan'ın yanına bağdaş kurarak oturdum. Karan'ın esmer bakışları yavaşça beni kavradı, ona değil, hemen dibimde uyuyan Ayşenur'a bakıyordum ama onun bakışlarının yoğunluğunu o kadar net hissediyordum ki, ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Kolu koluma dokunuyordu. Onun sıcak nefesinin ağırlığını düşüncelerimin üstünde bile çok net, kütlesi olan bir şeymiş gibi hissedebiliyordum. Bedenimi saran buzlar, onun teninin tenime temas etmesiyle yavaşça çözülmeye başladı.

Bir süre ikimiz de sessizce hemen karşımızda uyuyan masum çocuğu izledik. Zamanın lekelerini ruhuna sürmeye başlamasından öyle çok korkuyordum ki. O hep böyle temiz kalamaz mıydı? Düzenli bir şekilde kalkıp inen göğsüne bakarken düşüncelerimin enkazı altında kalmışım gibi hissediyordum. Bu küçük kızın yaşamasını her şeyden çok istiyordum. Annemin yaşamasından bile. Gözlerimi ağır ağır açıp kapadım. Bunu birkaç kez gerçekleştirdim. Annem şu an nefes alıyor olsaydı acaba ne yapıyor olurdu? Kalbimde dalları canımı yakan bir ağaç büyütüyordum. Dallar biraz daha büyüyecek olursa kalbimi yırtıp parçalayacaktı.

Karan başını yavaşça başımın üstüne yerleştirince gözlerimin üstündeki kapaklar ağırlaştı. Başımı eğip onun omzuna yerleştirdim. Yanağım onun omzuna yaslandı, onun başı da benim başımın üstünde duruyordu. Yanağının ılık baskısını saç diplerimde hissedebiliyordum. O kadar gerçekti ki. O kadar vardı ki...

O kadar yanımdaydı ki.

Karan yanan bir ateşti ve bazen bu ateş beni üşütüyordu. Oysa onun sıcaklığına öyle çok alışmıştım ki, her güçlüğü onun okyanusunda boğularak, belki defalarca kez kendi kendimi onun kollarında infaz ederek aşıyordum ama aşabiliyordum. Önemli olan da buydu. Onun olmadığı bir yer düşünemiyordum.

Uyku yavaşça kıyılarıma vurmaya başladığında buna mani olmadım. Gözlerim ağırlaştı, kapaklar yavaşça üstüme kapandı ve onun başının ağırlığı altında yorgunluğumu yutan bir uykunun kollarına çekildim.

23. BÖLÜM: CENNETTEKİ ÇOCUK PARKI

"Emcek diye bir kelime öğrendim," dedi Bedirhan gözlerini yüzümde gezdirirken. "Bundan sonra sana emcek diyeceğim ben kız."

Önümdeki duran çorba kâsesinin içine soktuğum kaşığı çevirerek çorbadan bir hortum oluşturdum. "O ne be?"

"Yalancı meme."

Elimdeki kaşığı sertçe çorbanın içine bırakıp ona düz düz baktım. Ayşenur kıkırdıyor, Billur gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor, Karan gazetesini okurken dişlerini sıkıyor ve Defne de yine Bedirhan'ı korkutan o kahkahalarından birini atıyordu.

"Şu tatsız şakalarından sıkıldım," diye homurdandım.

"Ayol sen şaka mı sanıyorsun, ne şakası? Olmayan şeyin şakası mı olurmuş?"

Bir an gözlerimi kısıp onun gözlerinin içine baktım ve dün gece gördüğüm şeyi yüzüne vurmak istedim ama bunu yapmak yerine ona cins cins bakmaya devam ettim. Bedirhan pis pis sırıtıyordu. Kafamı kurcalayan, kalbimi bulandıran ve beni kapana kısılmış bir fare gibi hissetmeye zorlayan birçok şey olmasına rağmen burada, ailem saydığım insanların yanındaydım ve devam edebilmenin bir yolunu bulmuştum. En azından deniyordum.

Aslında merak ediyordum. Bedirhan ve Billur basbayağı öpüşmüştü ve ben onları yakalamıştım, yani aralarında bir şey mi vardı şu an? Bedirhan'ın Billur'a karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama son

durumun ne olduğu konusunda tek bir fikrim yoktu. Gözlerim Ayşenur'a doğru kaydı, bugün biraz daha yorgun görünmüştü gözüme ama sanki burada olmamız en çok onu mutlu ediyormuş gibi içten bir şekilde gülümsüyordu.

Sergen uzayan kirli sakallarını kaşıyarak kucağındaki bilgisayarın ekranına bakmaya devam ediyordu. Bakışlarım ona doğru kaydı, önünde duran ince belli çay bardağının içindeki çay hâlâ ağzına kadar dolu duruyordu ve tek bir yudum bile almadığı çay çoktan buz gibi olmuş olmalıydı.

"Bugün Kayseri'yi gezelim biraz," dedi Bedirhan çorbasından bir yudum alarak. "Alışveriş falan da yaparız hem."

"Dışarıda işlerim var zaten," diye girdi konuya Karan elindeki gazeteyi mutfak masasının üzerine bırakıp, gözlerini Bedirhan'a çevirerek. "Siz gezerken ben de işlerimi hallederim."

Duraksadım. Bakışlarım yavaşça Karan'a doğru kaydı. "Sen gelmeyecek misin?"

"Geleceğim," dedi, siyah gözleri gözlerime doğru uzanınca bir an masadaki tüm gözlerin ikimize döndüğünü hissettim ama aldırış etmeden onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Dünkü düğünde yeteri kadar takı olmamış, babası varlıklı olsa da evlenen çocuğa pek bir yardımı dokunmuyor. Çok fazla borcun, senedin içine girmişler. Dedem anlattı, bir hal çaresine bakmamız gerekiyor. Burada evlenen hiçbir genci ortada bırakmazlar."

"Kayserili değil misin sen ayol, sizin cebinizde akrep var. Tüm dünya sizi cimriliğinizle tanıyor," diye homurdandı Bedirhan. "Bunlar da dede torun Kayseri'nin Örümcek Adam ve Batman'i galiba..."

"Kes bir gevezeliği."

"Ben de Kayserililer için cimri dendiğini duymuştum ama..." dedi Billur alttan alttan lafı Karan'a vurarak. "Neyse..."

"Cimriyim ben, kalk, içme çorbamı," diye homurdandı Karan.

Billur dudaklarını büktü. "Asi, duyuyorsun değil mi? Bir çorbayı kıskanıyor benden. Gözü var, lokmamı sayıyor."

"Ne lokmanı sayacağım ben senin, Halkalı Obez. Lokmanı sayıyor olsam biraz önce sekizinci kez kaşığı ağzına götürdüğünü, üçüncü dilim ekmeği yediğini bilirdim, değil mi?" diye sordu Karan kaşlarını kaldırarak. Şimdi masadaki herkes gülüyordu işte.

Billur, "Yazıklar olsun sana ya!" dedi ama alınmadı, çorbasını içmeye kaldığı yerden devam etti.

Ayşenur kıkır kıkır gülüyor, bir Karan'a bir de Billur'a bakıp, bana ikisini göstererek ağzını kapatıp kahkahasını durdurmaya çalışıyordu. Öyle masumdu ki... Yanağını okşadım, gözlerini kocaman açarak yüzümü izledi. Çok neşeli görünüyordu. Kafasının içinde bir bombayla yaşayan küçücük bir kız çocuğu bile hayata karşı olan neşesini koruyabiliyorken, ben neden bu kadar nankördüm? Gülmek günah değildi.

Gülmek, anneme saygısızlık değildi.

Ayşenur'u alıp üst kata çıktım ve ona giyinmesi konusunda yardım ettim. Saçlarını iki yandan çok da sıkı olmayan, başını ağrıtmayacak şekilde atkuyruğu yaptım ve üstüne pembe yünlü bir kazak, kazağın üstüne de gri şişme bir mont giydirdim. Kot pantolonunun paçalarında papatya desenleri vardı, çoraplarından biri söküktü ama ısrarla o çorabı giymek istediğini söylediği için onu kıramamış, sökük çorabı ona giydirmiştim. Üzerime kalın bir hırka alıp, boynuma da bir atkı attım ve botlarımı giydim. Aslında altımda tayt olduğu için yüksek ihtimalle üşüyecektim ama giyinmeye üşeniyordum doğrusu.

Alt kata indiğimizde Meral teyze ve Yaşar amca karların yavaşça erimeye başladığı bahçede ayaküstü laflıyor, Defne de elindeki telefonun ekranını Sergen'e gösterip ilgili bir şekilde bir şeyler anlatıyordu. Sergen'in gözleri telefon ekranındaydı ve pürdikkat Defne'yi dinliyordu. Ayşenur elimi daha sıkı kavrayınca bakışlarım ona doğru kaydı, kafasını kaldırmış gözlerimin içine bakıyordu.

"Yenge," dedi bir anda. Kalbim göğsümün altında kaydı, kemiklerime battı. "Kardeşin abla ve Sergen abim de mi evlenecekler?"

Duraksadım. "Ne?"

Ayşenur, o ikisini işaret ederek, "Sergen abim onunla çok ilgileniyor. Hem yan yanayken mutlu görünüyorlar sanki. Ben küçüğüm diye anlamıyorumdur belki ama kimse sevmediği insanın yanında mutlu olamaz ki."

"Olamaz mı?" diye sordum.

"Olamaz," dedi gülümseyerek. "Bak, ben senin yanında mutluyum, çünkü seni seviyorum."

Sessiz kaldım.

"Peki sen beni seviyor musun?" diye sordu, gözlerim gözlerinde tutuklu kaldı, ben bir insana sevdiğimi çok rahat söyleyebilen birisi değildim ama karşımdaki küçük bir kız çocuğuydu, ne kadar zor olabilirdi ki? Ayşenur gülümseyip, "Yanımda mutlu olup olmadığını söyle, ben sevip sevmediğini anlarım. Sevdiğini söylemeye utandığın zamanlarda, sevdiğin insana, yanında mutluyum demen yeterli bence."

Gülümsedim. "Yanında mutluyum, Ayşenur."

Küçük, biri uzun diğeri kısa duran ön dişlerini göstererek gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Elimi daha sıkı tuttu, ben de onun elini sıktım ve gülümsedim. Yaratıcının bu küçük kız çocuğu için bir şansı daha olsun istiyordum. Belki, cennetinde onun için bir oyun parkı hazırlamıştı, salıncağını kendi nurlu elleriyle sallayacaktı ama ben Ayşenur'un biraz daha yanımızda kalmasını istiyordum.

Ölümün ona dokunmasını istemiyordum.

Evden çıkıp yola koyulduk. Burası büyük bir şehir olsa da, çok lüks sayılmazdı. Her nedense bu hali bana huzur vermişti doğrusu. Forum Kayseri'ye varana kadar Ayşenur kucağımda oturdu. Cip ne kadar büyük olursa olsun, çok kalabalıktık ve hepimiz sıkış tepiş oturmak zorunda kalmıştık. Arda'nın sesi kafamın içinde dönüp duruyor olsa da, kendimi o düşünceden uzaklaştırabilmek için Ayşenur'la ilgilenmeye çalıştım.

Karan alışveriş merkezinin dışında bir kuyumcuya gidip altın alışverişi yaparken, biz çoktan içeri girip gezmeye başlamıştık bile. Aramızda yalnızca Sergen buralara hâkim olduğundan onun arkasından yürüyorduk ama Sergen hiçbir şey açıklamadan, sadece yürüyerek, bize hiçbir şey göstermeden öylece ilerliyordu. Defne koşar adımlarla Sergen'in yanına ulaştı, onun omzuna dokunup, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Ayşenur ve ben pürdikkat ikisine bakıyorduk.

Sergen duraksadı. "Bilmiyorum. Özel olarak görmek istediğiniz bir yer var mı?"

"Hata bizde," diye söylendi Bedirhan. "Adamın huyunu bilmiyormuşuz gibi arkasından ördek yavruları edasıyla yürüyoruz iki saattir. Açıklama yaptığı yok, şurada şu var, burada bu var, dediği yok... Öylece yürüyor..."

Sergen, omzunun üstünden Bedirhan'a cins cins bakıp, "Beğenemediysen kendin gezdir, birader," dedi.

"Yol iz bilsem sana bırakmazdım zaten," dedi Bedirhan düz düz bakarak.

"Öğren o zaman," dedi Sergen, sesi ilk kez bu kadar ters yükselmişti. Bir an duraksadım ve bakışlarımı Sergen'in yüzüne sabitledim. Kısa süreliğine ortam gerilir gibi oldu.

"Emir kipiyle konuşma bir sen önce," dedi Bedirhan, onun sesi de sertleşmişti. Aniden hırlaşmalarının sebebi neydi anlamamıştım ama

kaşlarım anında çatıldı. Billur elini Bedirhan'ın karnına koyup onu yavaşça iterek, "Şşh," diye fısıldadı. "Sakin, Bayır Gülü."

"Siz neden gerildiniz ki şimdi?" diye sordum, kendimi tutamamıştım. İkisinin de gözleri beni buldu. Aslında onlara da saçma gelmişti bu durum, ikisi de ensesini kaşıyıp omuz silkti. "Birbirinize yükselmenizi gerektirecek bir şey oldu da bizim mi haberimiz yok?"

"Hayır," dedi Sergen otomatik bir sesle. "Sadece bir an gerildim."

"Gerilince bana yükselme," diye homurdandı Bedirhan. "Sevmiyorum böyle şeyleri."

Sergen önüne doğru döndü, bakışları kalabalıkta dolanıyordu ve onun profilini görebiliyordum. "Kusura bakma," dedi, her nedense sesi bir an için kulağıma çok hüzünlü gelmişti.

Bir yerde oturup bir şeyler yedik. Ayşenur buraya ilk kez geldiğini söylediğinde çok şaşırmıştım. Neden onu hiç gezdirmiyorlardı ki? Karan, Sergen'e telefon edip olduğumuz yeri öğrendikten birkaç dakika sonra yanımızda bitmişti. Ayşenur hemen yanımdaki sandalyede oturuyordu. Karan küçük kızı kucakladı, küçük kızın oturduğu yere otururken, küçük kızı da dizine oturttu. Karan hiçbir şey yemedi. Ben de önümdekilerin hepsini bitirememiştim, önümde duran patates kızartmalarını Ayşenur'a uzatıyordum, o elimden almak yerine ağzını yaklaştırıyor, ona uzattığım patates kızartmalarını elimden yiyordu.

Sergen ve Bedirhan arasında aniden yükselen o gerilim dolu anlar, yerini çoktan sakinliğe bırakmış, hiçbir şey olmamış gibi kendi aralarında eğlenerek konuşmaya başlamışlardı. Aslında Sergen'in eğlendiği falan yoktu, her zaman olduğu gibi ifadesiz bir yüzle Bedirhan'ı dinliyordu ama aralarının iyi olduğunu görmek içime buzlu su serpmişti. Ara sıra Billur ile göz göze geliyorduk ve akşam konuştuğumuz konunun gölgesi ikimizin gözlerinin arasına devriliyordu ama bakışmalarımız çok uzamadan gözlerimiz birbirlerinden kopuyordu. İçten içe onun da bu durum ile ilgili endişeleri olduğunu görebiliyordum.

Bir oyun salonuna girmiştik ama buradaki oyuncaklar daha çok erkek çocuklarının ilgisini çekecek türden şeylerdi, aslında kızların da ilgisini çekecek şeyler vardı ama Ayşenur pek anlayamadığı için buradaki oyuncaklardan hoşlanmamıştı. Hava her ne kadar soğuk olsa da, Ayşenur'un dudak bükmesine dayanamayan Karan ona dondurma almıştı, Ayşenur hemen önümüzde zıplayarak yürüyor, dondurmasını yalıyor ve arada bize doğru dönüp neşeli kahkahalarından atarak yüzümüzü güldürüyordu.

Bedirhan, "Karan," diye fısıldadı, onların yalnızca toplum içindeyken birbirlerine karşı mesafeleri olduğunu fark etmiştim. Aslında Bedirhan ve Karan birbirlerini yakından tanıyan iki adamdı. Bedirhan'ın sırlarını içine koyup kilitlediği o kutu Karan'mış gibi hissediyordum.

"Söyle."

"Bu kız çocuğu için hiç mi bir çıkar yol yok?"

Sergen'in bakışları Karan'a doğru kaydı, Billur ve Defne birbirlerine bakıyor, Karan ise sessizce yürümeye devam ediyordu. Ayşenur, karşıda gördüğü büyük mağazanın vitrinine doğru koşturdu ve vitrindeki cansız mankenin bedenine dolanmış, bir yanıp bir sönen ışıkları izlemeye başladı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama öyle görünüyor," dedi Karan.

"Şansımızı yurt dışında da denedik mi peki?" diye sordu Bedirhan bu kez, sesi daha kalındı.

Karan büyük ellerini paltosunun geniş ceplerinin içine daldırdı. Burnunu çekti. "O uçağa binemez. Bu daha büyük bir tehlike." Gözleri Bedirhan'a doğru kaydı. "Yurt dışından birçok doktor getirttik, hiçbiri bu ameliyatı göze alamıyor. Eğer başarısız olurlarsa hem meslekleri tehlike altına girecek hem de Ayşenur'u tamamen kaybedeceğiz."

Bedirhan'ın canlı bakan gözlerinde toprağı gördüm. Dişlerini sıktı, yanakları içeriye doğru çökerek bir mezar çukuru açtı. Billur'un gözleri Bedirhan'a doğru kaydı, bir an ikisinin de gözleri birbirine saplandı ve aralarındaki o bakışmaya şahit olan gözlerimi onlardan kaçırma ihtiyacı ile doldum.

Ayşenur dondurmasını sallayarak, "Karan abi!" diye bağırdı vitrindeki mankeni göstererek. "Baksana, ışık saçıyor!"

Karan başını sallayarak Ayşenur'a doğru yürümeye başladı. Gözlerim ikisindeydi. Karan kızın yanına gidip kızı kucakladı, Ayşenur dondurmasını yalarken bakışlarını vitrine çevirdi. Karan, sırtı bana dönük şekilde mağazanın vitrinine bakarken ve kucağında bir kız çocuğu varken, her nedense kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olmuştu.

Onun kucağına bir kız çocuğu gerçekten çok yakışıyordu.

Bazen düşünüyordum, acaba Karan nasıl bir baba olurdu? Bir baba değilken bile baba olan bir adam, nasıl mükemmel bir baba olamasındı ki? Gözlerimi ondan ayırmadım, dilim damağım kurumuştu, sanki mataramda bir damla su olmadan çölleri aşmıştım, oysa dışarıda hava buz gibiydi.

Günün devamında Ayşenur, alışveriş merkezinin içindeki çocuk parkını görünce çekingen bir tavırla orada oynayan çocukları izlemeye başlamış, her ne kadar oraya gitmek için can atıyormuş gibi görünse de, oraya gitme isteğini bir türlü dile getirememişti. Elim Ayşenur'un elinin içine kayınca, Ayşenur kafasını kaldırdı ve iri gözlerle yüzüme bakıp gülümsedi.

"Parkları seviyor musun?" diye sordum.

Gözlerinde yanan o çıranın üstüne yağmur yağmaya başlamış da, çıra bir anda sönmüştü sanki. Gözlerini ışıksız bir ifade sardı. "Seviyorum sanırım," dedi kırgın bir sesle. "Ama hiç bana sıra gelmiyor. Salıncaklar hep dolu oluyor, tahterevalliye de iki kişi binildiğinden ona da binemiyorum. Bizim mahalledeki çocuk parkının kaydırağı kırık, kaydıraktan da kayamıyorum."

"İstersen seni sallayabilirim?" dedim sorar gibi.

Gözlerindeki ıslak çıra eridi, toprağa karıştı ama kirpiklerinin arkasında atan şafağı görebiliyordum.

"Ben salıncakları çok severim," diye mırıldandı, gözlerinin içinde gece sabaha uzanıyordu. Başımı salladım ve uzun parmaklarımın arasında küçücük kalan sıcak ellerini avuçlayıp sıkıca tuttum. Hemen karşımızda duran çocuk parkına doğru yürümeye başladık. Diğerleri de bizi takip ediyordu ama hepsinin ilgisi başka şeylerin üzerindeydi. Yalnızca Karan'ın delici bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ve her nedense bu, sırtımı bir dağa yaslamışım gibi güven verici hissettiriyordu.

Boş salıncaklardan birine oturması için ona yardımcı oldum.

Ayşenur salıncağın zincirlerini tuttu, ben de salıncağın köşelerini tutarak onu hafifçe salladım. Ayşenur yavaşça sallanırken omzumu salıncağın korkuluğuna yasladım ve bakışlarımı Ayşenur'a sabitledim. Bedirhan ve Billur birlikte diğer oyuncaklara biniyor, görevli bir kadın gelip bunun yasak olduğunu söyleyerek onları oyuncaklardan indiriyordu ama onlar inatla tekrar biniyor, kadın onları tekrar uyarıyordu... Kollarımı göğsümün üzerinde topladım.

"Yenge abla," diye fısıldadı Ayşenur.

"Efendim?"

"Eğer bir gün uyurken ölürsem, canım yanmaz değil mi?"

Kalbim sıkışırken, "Yanmaz," dedim yalnızca.

"Bunu senden de duyduğum iyi oldu. Meral nenem öyle dedi çünkü. Ben de inandım hemen ona. Uyurken hiçbir şeycik hissetmezmişim. Azrail meleği elimi tutar götürürmüş beni, canım yanmazmış hiç. Öldüğümün farkında bile olmazmışım."

Göğsümün üstüne topladığım ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuçlarıma saplandı. Gözlerimi kaçırıp, "Doğru demiş," diye fısıldadım. "Herkes uyurken ölmek ister aslında."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"İnsanlar acı çekmekten bu kadar mı çok korkuyor?"

Yüzüme vurduğu gerçek, şu ana dek duyduğum tüm gerçeklerden daha sarsıcıydı ama bu gerçek bir soru cümlesinin içine saklanmıştı. "Belki de," diye cevapladım. "Ama sen yine de uyurken ölmek isteme, olur mu?"

Bana baktığını hissedince ona baktım. Kaşlarını kaldırarak, "Neden ki?" diye sordu.

"Çünkü eğer yaşamak istemezsen, uykunda seni almaya gelecek olan o melek seni hemen götürür, ama eğer kalmak istediğini söylersen belki seni almamaya karar verir."

"O melek iyi bir melek o zaman."

"Evet," dedim. "Allah'ın bir meleği, onun vazifesi de bize verilen ruhu geri almak."

"Bu o melek için çok acı verici olsa gerek. Çünkü o iyi bir melek ve insanları öldürmek zorunda."

"İnsanları öldüren o melek değil ki," dedim. "O yalnızca bize emanet edilen ruhu geri alıyor."

"Üzülüyor mudur alırken?"

"Eğer çok kötü bir insanın ruhunu alıyorsa, üzülüyordur. Ama iyi bir insanın ruhunu alıyorsa, üzülmez," dedim kısık bir sesle.

"Neden ki?"

"Çünkü o kötü ruhun cehenneme gideceğini, orada yanacağını bilir. Bu yüzden üzülür. Ama iyi ruhların cennette, onun geldiği yerde, yani onun topraklarında olacağını bildiğinden üzülmez."

Ayşenur dudaklarını büktü. "Ben iyi bir ruh muyum?"

Başımı salladım. "Küçük çocukların ruhu cennet suyuyla yıkandığından, çocukların ruhu asla kötü olmaz."

"O zaman cennete gidecek miyim?"

"Evet ama ben senin gitmeni istemiyorum," diye fısıldadım. "Biraz bencilim sanırım."

"Ya büyüdüğümde kötü bir ruh olursam?" diye sordu, salıncağını bir kez daha salladım ama ona bir cevap veremedim. Ölümden korkuyordu ama cenneti görmek istiyordu... Bakışlarım yavaşça Karan'ı bul-

du, kalçasını oyuncaklardan birine yaslamış, kolları göğsünün üzerinde toparlanmış şekilde bizi izliyordu.

"Ölü çocuklara üzülüyorum," dedi Ayşenur bir anda.

"Neden?"

"Çünkü onlar şu an benim salıncakta sallanabildiğim gibi sallanamıyorlar."

Yavaşça eğilip Ayşenur'un gözlerinin içine baktım. Titreyen sesimle, "Tanrı, ölen çocuklar için cennette bir oyun parkı inşa etmiş, duydun mu? Parkın içine kar yağıyormuş ama hiç soğuk olmuyormuş; güneş yanarak parlıyormuş ama asla yakmıyormuş. Ölü çocuklar terlemiyor, düşse bile canları yanmıyor, asla hastalanmıyor, hiç yorulmuyormuş," diye fısıldadım.

Ayşenur parlayan gözlerini gözlerime sabitleyip, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet," diyebildim.

"Onlar adına sevindim. Ben de cennetteki oyun parkını görmek isterdim..."

"Yok," dedim yanağına dokunup, yavaşça okşayarak. "Sen görme. Bencilim ben, bensiz orada oyun oynarsan sana küserim."

Ayşenur dişlerini göstererek güldü. "Küsme ama ya!"

"Küserim," diye fısıldadım.

"Tamam tamam," dedi gülerek. "Küsme sen, yenge abla."

Yaklaşık yarım saat boyunca Ayşenur'u salladım. Onunla cennetteki çocuk parkı hakkında konuştuk, bana körü körüne inanmıştı, ama biliyordum, Tanrı şu an bizi duyuyordu ve belki de o çocuk parkı gerçekten vardı. Gözlerimi yumup Ayşenur'un daha fazla zamanı olmasını diledim. Belki bu bencillikti, belki bu ona yapılacak en büyük kötülüktü ama büyümesini, yaşamasını diledim.

♣

Yeni yılın yaklaştığını, mağazaların vitrinlerine yerleştirilmiş rengârenk ışıklar, alışveriş merkezlerinin içini süsleyen yılbaşı ağaçlarından anlayabilirdiniz. Önünüzde bir takvim olmasına, takvim yapraklarının düşüp, size yaklaşan anı göstermesine gerek yoktu; bazen zamanı görmek için, yalnızca bakmak yetiyordu. Kız kardeşinin koyu kahverengi gözlerinin aksine, apaçık, bala benzeyen renkteki kahverengi gözleri bir yanıp bir sönerek ritim tutan yeni yıl ışıklarında dolanıyordu.

Yaşadıkları kolay şeyler değildi.

Bir yanıp bir sönen ışığı izlerken, yüzündeki o aydınlık ifade yeniden ışıklarını kapatmış, genç kız durağan gözlerini ışıklardan çekmeden tırnaklarını avuçlarına saplamıştı. Annesini kaybettiğinden bu yana kaç gün geçmişti? Kaç hafta? Dişlerini sıktı. Omzunun üstünden kalabalığa doğru baktı; o kalabalıkta, onu bir şekilde toparlamayı başaran insanların hemen yanında dikilen siyah saçlı kızdan başka kimsesi kalmadığını hissediyordu.

Çoktan akşam olmuş, alışveriş merkezini kaplayan kalabalık yavaşça dağılarak muhtemelen evlerine gitmek suretiyle yavaşça meydanı terk etmeye başlamıştı.

Hemen arkasında, saçları üç numara kesilmiş, siyah saçlarının arasına yer yer yerleştirilmiş beyaz saç tellerinin onu olduğundan çok daha çekici kıldığı gün gibi ortada olan, uzun boylu o adam dikilmiş, kızın mağazanın vitrinine düşen yansımasını izliyordu.

"Kar atıştırmaya başladı," dedi genç adam. Kız, onun arkasında bir ağaç gölgesi gibi onu örten adamın varlığından bihaber olduğundan, olduğu yerde hafifçe irkilerek adama doğru döndü. Adamın da gözleri kahverengiydi fakat kızın gözleri gibi açık gölgeler barındırıyordu, adamın gözlerinin güneşte ela olduğunu kız kendi gözleriyle görmüştü.

"Eve mi dönüyoruz?" diye sordu genç kız.

"Hayır. Sadece kar atıştırıyor. Bilmek istersin diye düşünmüştüm."

Genç kız uzun uzun adamın yüzünü izledi. O gözler her ne kadar ifadesiz baksa da, aslında arkasında sakladığı bir şeyler olduğunu görebiliyordu.

Kız, "Keşke bu kadar güçlü olmaya ihtiyaç duymasaydın," diye fısıldadı. Genç adamın yüzünü saran o maskeyi oluşturan yapay deri çatlar gibi oldu. Sergen, yani genç adam, bir süredir bu genç kızla vakit geçiriyor, farkında olmadan kızın çevresinde buluyordu kendini. Biliyordu, artık bir şeyleri bu kızdan saklamak imkânsızdı. Çünkü kimi inine davet edersen, o inin anahtarının hangi paspasın altına sakladığını da kulağına fısıldamış olurdun.

Defne, Sergen'in ininin anahtarının saklı olduğu paspasın hangi paspas olduğunu biliyor, hatta ne zaman o inden içeri girse, sanki bilerek yapıyormuş gibi o paspasın üstünde durup içeriye, daha da derine davet edilmeyi bekliyordu.

Sergen, genç kızın söylediğini kulak arkası ederek, "İstersen dışarı çıkabiliriz," dedi. "Abimler de birazdan çıkar zaten. Kar yağışını izlemeyi istediğini söylemiştin."

Defne, karşısındaki adamın gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "Olur," dedi.

Kalabalığın içinden sıyrıldılar. Aslında kalabalık çoktan dağılmıştı ama hâlâ alışverişini tamamlayamayan aileler vardı, mağazalardan çıkarlarken aralarında tatlı dedikodular döndürüyorlar, bazıları da yersiz kahkahalar atarak tüm dikkati üzerlerine çekiyordu. Alışveriş merkezinin terası ikinci kattaydı, burası, şehri ayaklarının altında hissedebileceğin kadar geniş bir terastı fakat çok gösterişli olduğu da söylenemezdi. Kayseri, gösterişten uzak, huzurlu bir şehirdi.

Defne ellerini terasın tırabzanlarına yasladı. Uzun, açık renk saçları omuzlarına doğru dökülmüş, saçlarının bir kısmı da yeşil renkteki yün atkısının altında kalmıştı. Karanlık gökyüzünden aşağı doğru dökülen küçük pamuk parçalarını hatırlatan kar tanelerinin lirik dansını izlerken, verdiği nefesin yarattığı beyaz buhar yavaşça dışarı süzülerek yok oluyordu. Sergen'in elleri takım elbisesinin üstüne giydiği siyah, uzun paltosunun geniş ceplerinin içindeydi. Bakışları bir atmacanınkinden farksızdı. Hemen kızın arkasında, gözleri kızın üzerinde, kızı, yaklaşacak herhangi bir tehlikeye karşı savunmak istercesine tetikteydi.

"Hep böyle misin?" diye sordu Defne bir anda. Sergen'e bakmasa da, arkasındaki adamın dikkatini sırtına girmiş bir ok gibi hissedebiliyordu. Yutkundu. Boğazının acıdığını hissetti. Bir süredir, ne zaman yutkunsa, boğazı acıyordu.

Sanki annesinin ruhu bir kılçıktı ve onun boğazına batıyordu.

"Nasılım?" diye sordu Sergen, aslında sorduğu bu sorunun cevabını çok iyi biliyordu ama nedense bu kez susmak istemiyordu. Sergen'in nadiren yüzünü saran bir ifade vardı, bu ifadenin nasıl bir anlam taşıdığını ancak kanadı en az bir kere bile olsa kırılmış bir kuş bilebilirdi.

"Böyle. Ne yaşanırsa yaşansın, ne görürsen gör, yüz ifaden hep aynı." Defne dudaklarını birbirine bastırdı, soğuk, dudaklarını çatlatmıştı.

"Bana böyle olmam öğretildi."

Defne göz ucuyla Sergen'e baktı. Burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı olmuştu. "Biliyor musun, seni ilk gördüğümde Merve'ye benzetmiştim. O yüzden seni yabancı görmedim, nedense seni hep tanıyormuşum gibi hissettirdin bana." Defne gözlerini tekrar yağan kara çevirdi. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu ama ne dememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Şu ana kadar hep bilinçsiz bir kız gibi davrandım. Bilinçsizliğim benim bilincimdi. Sanırım bana da böyle olmam öğretildi."

Sergen bir süre sessiz kaldı. Dudaklarını tekrar araladığında, bir kez olsun düşünmeden, "Senin yanındayken bir şeyleri geçiştirebiliyorum," dedi. Duraksadı. Defne'nin gözleri ona doğru dönmüştü. Genç kız bir süre şaşkın gözlerle Sergen'e baktı. "Geçiştiremiyor muyum?"

"Geçiştiriyor musun?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Geçiştiremiyor muyum?" Genç adamın yükselen o naif sesi, küçük bir çocuğun umut dolu sesini hatırlatıyordu.

Defne tamamen Sergen'e doğru döndü. Ona doğru bir adım attı, ayaklarının altında ezilen soru işaretlerini önemseyemedi. Kafasını kaldırdı, kendisinden epeyce uzun olan adamın yüzünü izlemeye başladı. Sergen gerilmişti, bir kadının gözlerinin içine bu kadar dikkatli bakmak ona doğru gelmiyordu ama gözlerini açık renk gözlerden uzaklaştıramıyordu da.

Defne sertçe yutkundu. "Sana ne yaptılar, Sergen?"

Sergen'in dudaklarında ilk kez bir tebessüm apaladığında, Defne bu tebessümle tanıştığı için kendini şanslı hissedemiyordu. Çünkü bu tebessümün dibinde yatan bir enkaz vardı ve o enkazın dibinde yardım çığlıkları atan adamın sesini ilk kez duyuyormuş gibi hissediyordu.

"Sırtımı yere serdiler."

Aralarında, çatlaklarından geçmiş sızmaya başlayan o bakışma öyle çok uzadı ki, artık gökten yere kar değil, gözyaşı düşüyordu. Sergen'in geçmişi karanlık bir perdenin arkasında, her daim Sergen'in sırtını yere yapıştırmak için fırsat kolluyordu.

Defne bir şeyler soramadı. Söyleyemedi. Yavaşça ellerini Sergen'in paltosunun içine soktu ve Sergen'in iki elini de avuçlayıp sıktı. Sergen, bedeninden yüksek volt bir elektrik akımı geçiyormuş gibi irkilse de, ellerini geriye çekme girişiminde bulunmadı. Sergen'in gözlerinin içinde bir çocuk yetimhanenin duvarlarına yumruğunu vurarak ağlıyor, Sergen'in gözlerinin içinde bir çocuk üvey annesinin tacizine uğruyor, Sergen'in gözlerinin içinde bir çocuk disiplinli yetiştirilmek adına soğukta çırılçıplak ve ayakları karlara saplanmış, kan içinde öylece dikiliyordu.

Sergen'in gözlerinde bir çocuk susmaya zorlanıyordu.

"En son bir kadının ellerime dokunmasına göz yumduğumda, o kadın ellerimde sigara söndürmüştü," diye fısıldadı Defne'nin gözlerinin içine geçmişinin resimlerini çizerken. "Ellerime dokunduğun için teşekkür ederim."

♣

"Böyle bir şeyi neden yapmış olabilir ki?" diye fısıldadı Billur. "Tüm bu olup bitenleri Karan'a anlatman gerektiğini düşünüyorum. Neden hâlâ anlatmadın?"

Alışveriş merkezinden eve döndüğümüzden beri Billur'un sürekli olarak bana sorduğu soru buydu.

"Böyle bir şeyi neden yaptığını, bana ne anlatmaya çalıştığını inan bilmiyorum. Düşünüyorum, hâlâ bir cevap oluşmuyor kafamda. Şifreli konuşuyordu ve o sırada o kadar sinirlenmiştim ki..." Durgun gözlerle sobanın tavana bıraktığı yansımaları izledim. "Bunu Karan'a anlatamam. Sana o gece de söyledim. Öfkesini bilmiyorsun, ben biliyorum. Arda bir bakıma haklı, o adamı görmedim sanıyor ama ben o adamı gördüm. Belki gördüğüm yalnızca gölgesiydi ama yine de gördüm. Onu öfkelendirmek istemiyorum. Bu ona yapılacak en büyük kötülüklerden biri olur."

"Asi."

"Hım?"

"Kendi acılarını bir kenara bırakıp sadece onun hissedeceği şeyleri düşündüğünün farkında mısın?" diye sordu kısık bir sesle. Haklıydı. Gözlerimi yumdum, birkaç saniye bekleyip geri açtığımda tavandaki ateş, dansına devam ediyordu.

"Devamlı olarak aynı yere saplanıp kalmak istemiyorum," diye itiraf ettim. Hemen yanımda uyuyan ablamın sıcak nefesi ensemi okşuyordu. "Kendi etrafımda dönmeyi bırakırsam daha kolay atlatacağımı düşünüyorum."

"Atlatman gereken bir şey yok," dedi, sesi kuruydu. "Evet, zamanı geldiğinde atlatacaksın ama bu sana yasını tutmaman gerektiğini ya da derhâl geçmesi gerektiğini düşündürmemeli. Kendine çok fazla yükleniyorsun. Çok fazla yükleme yapılan bir bilgisayar bile donmaya başlar, sistemi yavaşlar."

Sessiz kaldım. Her nedense konuşursam, söyleyeceklerimin kafamda oturtmaya başladığım bazı şeylerin yerlerini değiştireceğini düşünüyordum. Bazı hisler geceleri, normalde olduğundan çok daha aktif bir hale geliyordu. Bunu biliyordum. Kendimi, kendisini yok etmeye programlanmış bir robot gibi hissediyordum. Bir gün avucumda duran kırmızı düğmeye basıp parçalara ayrılacağım anı bekleyecektim.

"Şu kız," dedi Billur sessizce. "Sarışın olan ufaklıktan bahsediyorum. Yapılabilecek hiçbir şey yokmuş, doğru mu?"

"Sanırım," diye fısıldadım.

"O geceki görüntüsü gözümün önünden gitmiyor. Bazı şeylerin kader diyerek geçiştirilmesi o kadar aşağılıkça geliyor ki. Kader küçük çocuklara dokunmamalı."

"Kader en çok küçük çocuklara dokunur."

Billur cevap vermedi. Ben de dilimi lâl eden kelimeleri geri yutup dudaklarımı dilimin üstüne bir dükkân kepengi gibi indirdim. Sabaha henüz çok vardı, bunu biliyordum ama bildiğim bir şey daha vardı: Sabah olacaktı. Gözlerimi yumdum ama uyku bir türlü kıyılarıma vurmadı. Sabah ezanını dinlerken uyanıktım ama gözlerimi açmamıştım. Yalnızca ezanı dinlemiştim. Evdeki hareketlilik dikkatimi çekmişti ama buna da aldırış etmedim. Namaz için kalktıklarını anlayabilmiştim. Bir ara nasıl içine düştüğümü bir türlü idrak edemediğim uyku tarafından yutuldum, gözlerimi açtığımda gün çoktan doğmuştu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Karan tek kaşını kaldırarak. Bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdim, gözlerimiz bir süre birbirinin askısında asılı kaldı.

"Ayniyım."

Gözlerime uzun uzun baktı. "Güzel. Bu gece dönüyoruz."

"Fethiye'ye mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bir yanım burada kalmak istiyordu. Kendime itiraf etmek zor gelse de burayı sevmiştim. Garip bir aile ortamı vardı ve bu ortam beni içine kabul etmişti. Fethiye'ye gitmek tekrar bir şeylerle yüzleşmek demekti.

"Gitmek istemiyor musun?"

"Öyle bir şey söylemedim," dedim boş bir sesle.

"Ayşenur öyle olunca... Gezdiremedim seni pek. Yani alışveriş merkezinden daha iyi yerler vardı." Sessizce ileriye baktı. "Bir dahaki sefere geldiğimizde gezeriz."

"Sorun değil." Hemen karşımızda futbol oynayan erkek çocukları ne zaman gol atsalar böbürlenerek Karan'a el sallıyor, göğüslerini kabartarak oyunlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Karan omzunu elektrik direğine yaslayıp kollarını göğsünün üstüne topladı. Dalgındı. "Hep bana soruyorsun," diye fısıldadım. "Peki sen, Karan? Sen iyi misin?"

Cevap vermedi.

Ben onun iyi olmadığını görüyordum zaten. Gözlerimi çocuklara çevirdim. Karan'ın bakışları bir an bana doğru döndü, bunu hissettim ama ona bakmadım. Aklım hâlâ Arda'nın o gece zırvaladıklarındaydı. Kafam gerçekten kazan gibiydi.

Akşama doğru, artık gitme vaktimiz geldiğinde, Ayşenur'un dudaklarını titrete titrete, "Yine gel, yenge abla," deyişi aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Bir kez daha geldiğimde, onu burada bulamamaktan öyle çok korkuyordum ki…

KAKTÜS TEAM

24. BÖLÜM: KÖPRÜ

Kendi kendime geçecek demekten çok yorulmuştum. Tutulan her dilek bir yıldızın cenaze törenine çelenk olacaksa, dilek tutmazdım. Belki de bu yüzden asla gerçek bir çocuk olamamıştım.

Kendimi içine kapattığım odanın kapısı defalarca kez çaldı ama açmadım. Biliyordum, kimse bana çocukluğumu getiremezdi ve gelen çocukluğum olmadığı sürece ben bu kapıyı açmayacaktım. İçime bir bir yerleştirdiğim her bir duygunun koyduğum yerde duymasına o kadar çok alışmıştım ki, bir gün biri gelip o duyguların yerlerini kendi elleriyle bozarak değiştirdiğinde, çareyi kendi kendimden kaçmakta bulmuştum.

Önümde akıp giden yolu izlerken o kadar sessizdim ki, bu sessizlik sanki eline bir jilet almış, dilimi lime lime kesmiş ve kelimelere sus payı olarak dilimin etlerini vermiş, kendi kelimelerimi benim dilimin etiyle beslemişti.

Arabanın ön camından kayarak inen yağmur damlalarını izledim. Bir yanağı ıslatan gözyaşlarına benziyordu. Silecekler otomatik bir tavır sergileyerek çalıştı, yağmurun suyunu bir dostun uzattığı mendilin yanaktaki gözyaşlarını temizlediği gibi temizledi ama o ıslak görüntü hâlâ orada duruyordu. İçinden geçtiğimiz yol griydi, ara ara mavilikler yerleştirilmiş gölgeli ve ışıksız bir alandı. Ağaçlar peşi sıra dizilmiş, komutanının emrini bekleyen yeni erlere benziyordu. Bazıları o kadar yaşlıydı ki, onları rütbeli askerlere benzetmiştim.

Sessizlik damlası, içinde olduğumuz tasa düşmeye devam ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sonunda konuşabildiğimde. Uzun zamandır kapalı olan ağzımın doğum sancısını çektiği kelimeler

bir soruyu doğurmuştu. Bakışlarım yavaşça aracı kullanan Karan'a yöneldi. Keskin bakışları yola uzanan bir savaş silahı gibi görünüyordu.

"Kafan yeterince dolu diye söylemiyordum ama bir süredir gizli bir numaradan telefonlar, hat sahibini bir türlü bulamadığım bir numaradan da mesajlar alıyorum," dedi sakince.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Fethiye'ye dönmeyi bekledim," dedi tekrar konuştuğunda. "Bu tarz şeylerden hoşlanmam. O yüzden bunu yapan kişiyi bulmaya gidiyoruz. Evde kalıp istirahat etmeni isterdim ama biliyordum ki bunu sonradan öğrenseydin aramızda hır gür çıkacaktı." Yan gözle bana baktı. "Çıksın istemedim."

Sertçe yutkunup onun gözlerinin içine baktım. "Bunu yapanı ya da yapanları nerede bulabileceğini biliyor musun?"

"Evet." Sakince başını salladı. "Bana bir adres bıraktı. Adrese öylece savunmasızca gidecek değildim, gereken araştırmaları yaptım ve tedbirleri aldım. Kayseri'deyken ara sıra kaybolmamın nedeni buydu."

İçimden bir ses bu işte Arda'nın parmağı olduğunu sayıklayıp duruyordu. Bakışlarımı ön cama çevirdim, yağmur hızlanmıştı. "Yapanın kim olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Yok," dedi kuru bir sesle. "Herkes olabilir, Asi. Sandığın kadar sevilen bir adam değilim." Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Dostumdan çok kuyu kazanım var."

"Yine de o bahsettiğin adrese böyle sipesivri gitmek doğru gelmiyor. Tehlikeli olmaz mı?" Durgun bakan gözlerimi ön camdan kayıp giden yağmur damlalarında gezdirdim. "Gideceğimiz yerde bizi neyin karşılayacağını biliyor musun?"

"Eğer kendimden emin olmasaydım seni böyle bir şeyin içine çekmezdim," dedi. "İtlik peşinde bunu yapan. Biliyorum. Bir amacı var ama amacının ne olduğunu çözemiyorum. Belki de ilgiye muhtaç bir şerefsizdir."

Buz kesen parmaklarımı kotumun kumaşında gezdirirken, "Arda olabilir mi?" diye sordum, bu soruyu sormak o kadar zor gelmişti ki. Karan'ın gözleri büyük bir hızla bana doğru döndü ve o an zaman durdu, akrep, yelkovanı ensesinden soktu, yelkovan titredi ve zehir tüm bedenine hızla yayıldı. Zaman kök hücrelerine kadar zehirlendi.

"Ne?"

"Arda... Olabilir mi?"

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Arazi konusunda aranızda bir anlaşmazlık yaşanmıştı," diye geçiştirdim. "Ondan."

Gözleri bana öyle dikkatli bakıyordu ki, etimden kemiğimi sıyırabildiği gibi gerçeklerimden de yalanımı sıyırıp koparabilirmiş gibi hissediyordum. Yan gözle ona bakınca bir an bakışlarının o karanlık radarına takıldım.

"Sana bunu düşündüren arazi meselesi mi?" diye sordu çelik gibi bir sesle.

"Saçmaydı, biliyorum," dedim gözlerimi kaçırarak. "Yani Arda değildir."

"Şu pezevengin adını anıp durma." Direksiyonu kavrayan parmaklarının direksiyona uyguladığı gücün o pervasız sesini duyunca irkildim. "Dudaklarından dökülen başka bir erkek ismi benim katil olmam için gayet yeterli bir sebep."

Sessiz kaldım. Cip ağaçların sıklaştığı bir orman yoluna saptı, yağmur artık daha şiddetli yağıyor, yağmurun yarattığı sel suyu taşları bile hareket ettirerek yolun kenarında âdeta sürüklüyordu. Tekerleklerin suyun içinde dönerken çıkardığı o sesi dinledim. Dar bir yoldan geçtik, bir sürü köpeğin olduğu bir arazinin önünde araç yavaşladı ama durmadı, aracın hareketleri bile Karan gibi temkinliydi sanki.

Bakışlarım hemen ileriye uzandı, ön camda puslu bir şekilde görünen bir sera dikkatimi çekince kaşlarımı kaldırdım. Seranın tüm camları kırıktı, içerisi görünmüyordu ama kırık camlardan içeriye yağmur damlalarının girdiğine ve soğuğun içeriyi kasıp kavurduğuna emindim. Karan cipi cam seranın yakınlarında durdurup emniyet kemerini ağır ağır çözdü. Bakışları ön camdaydı, tıpkı bir atmaca gibi bakıyordu şu an.

"Burada olduğunu söyleme bana," dedim yüzümü buruşturarak. "Karan burası hiç tekin görünmüyor."

"Sıkıntı yok. Rahatla. Hadi diyelim bir şey oldu, Sergen'in haberi var. Burada olduğumuzu biliyor." Yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına itti. "İstersen burada bekleyebilirsin."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır, seninle geliyorum." Emniyet kemerimi çözüp aracın kapısını açtım. Karan'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ama aldırış etmedim, deli gibi yağan yağmurun altında durup kapıyı kapatmadan başımı eğerek, "Gelmiyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak kendi tarafındaki kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Şiddetli yağan yağmur onun siyah saçlarını da, benim uzun saç-

larımı da saniyeler içinde sırılsıklam yapmıştı. Karan cipi kilitledikten sonra aracın önüne doğru yürüdü, ben de ona uydum ve aracın hemen önünde el ele tutuştuk. Parmakları parmaklarımın etrafına demir parmaklıklar gibi örülerek beni avuçlarının hücresine mahkûm etti.

Camları kırık seraya doğru yürürken bizi içeride bekleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama Arda'nın yeşil gözlerinin gölgesi sanki her yerdeydi. Sanki o gözler zamana karışmıştı ve saniyelerden bile hızlı olan saliseler gibi üzerime akıyordu.

Karan elimi bırakmadan seranın girişinin önünde durdu. Yağmurun puslandırdığı görüş açımız daralırken onun elini daha sıkı kavradım. Ağır adımlarla seranın açık duran cam kapısından içeri girdik. Kafamı kaldırıp tavana baktığımda, üstümüzü örten cama düşen yağmur damlalarının lirik dansını izleyebilme şansı bulmuştum ama içimde hâlâ beni bir bıçağın ucuyla dürten o huzursuzluk hissi vardı.

Karan yavaşça içeriye doğru yürümeye devam ediyor, ben de onu takip ederek adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. Bir an ortamdaki bütün sesler çekildi. Kalbimin sesini bile duyamıyordum. Cam seraların kırık camları yağmurun şiddetiyle sarsılıyor, içeriye cam kırıkları uçuyordu.

"Hiç gelmeyeceksin sanmıştım, Karan," dedi o tanıdık zehirli ses. Kalbim öyle sert bir hamleyle göğsüme doğru atıldı ki, bir an göğsüm parçalanacak ve bembeyaz kazağım kan içinde kalacak sandım. Bu onun sesiydi. Lanet olası sesinden tiksiniyordum. Ses hemen arkamızdan geldiği için ayrı bir şok yaşamıştım ama bunu Karan'a belli etmemeye çalıştım. Bakışlarım omzumun üstünden arkamıza döndü, Karan da aynı şekilde oraya bakıyordu. Arda oradaydı. Üstünde kravat olmayan bir takım elbise vardı, takım elbisenin ilk üç düğmesi açıktı ve yeşil gözlerini buradan bile çok net bir şekilde görebiliyordum. Seranın cam kapısının ortasında dikilmiş iğrenç bir ifadeyle bizi izliyordu.

"Arda?" Karan'ın bakışları bir an bana doğru kayar gibi oldu ama bu bakışlara karşılık veremedim. Sadece Arda'ya bakıyordum. Arda kumral saçlarını eliyle geriye doğru itip derin bir nefes aldı. "Karan?" dedi, sesinde alay vardı.

"O mesajları bana senin attığını söyleme," dedi kuru bir sesle. "Böyle bir çocuk oyununa karışacak kadar mı sıkıldı canın?"

"Aynı zamanda seni arayan da bendim." Arda güldü. Eli takımının cebine gidince bir an gerildim, küçük bir kutu çıkarıp kutuya doğru konuşunca sesi bir an değişti. Yüzümdeki kan çekilmişti ama Karan hiçbir şey olmamış gibi ifadesiz gözlerle onu izliyordu.

"Vay be," dedi Arda. "Her şeyi bilen küçük sevgilin bile şaşırdı ama senin o poker suratında tek bir mimik bile oynamadı." Arda çenesindeki sakalları kaşıdı. "Sahiden, bu çocuk beni sana gammazlamadı mı yani?"

Karan dişlerinin arasından, "Ne saçmalıyorsun şerefsiz?" diye tısladı. "Ne söyleyeceksen söyle, seni elime alırsam Allah'ın gelse elimden kurtaramaz."

"Karan," diye fısıldadım.

"Sus," dedi düz bir sesle. "Şimdi sadece sus, Asi."

"Pembe dizi kavganızı sonraya saklayın, şu an benimle ilgilenmenizi istiyorum." Arda başını omzuna doğru düşürüp gözlerini kıstı. "Elimde ilgini çekecek şeyler var, Karan Ali Çakıl."

"Senin ağzını sikerim!" diye kükredi Karan bir anda. Parmaklarına sarılı olan ellerimi geri çekerek onun şişen pazısına çıkardım ve pazısını yakalayıp tutarak onu dizginlemeye çalıştım. Bu elbette mümkün değildi. Karan hırıltılı nefeslerinin arasından Arda'ya bakıyordu.

"Senin o sikip sesini kesmediğin Funda'yla vakit geçirmek nasıl bir zulüm sen bunun farkında mısın?" diye sordu Arda başını iki yana sallayarak. "Bir de o beyinsizi senin kafandan alıp sana iyilik eden küçüklük arkadaşına küfür ediyorsun. Çok kötü bir çocuksun, Ali."

"Bana Ali deme senin ölünü, dirini, toprağını sikerim götü sikli!" diye hırladı Karan. Parmaklarım onun pazısını daha sıkı tuttu.

"Ah, doğru, sevgili anneciğin sana Ali diyordu, değil mi?"

Karan elimi öyle sert bir şekilde itti ki, koluma saplanan ağrıyla yüzümü buruşturup inledim. Karan'ın adama atılırken yüzünü kaplayan o yırtıcı ifade tüylerimi ürpertmişti. Bedenim kilitlendi. O an ne yapmam gerektiğini bilmediğimden yalnızca çığlık atabildim. Arda geri çekilmedi, kaçmak için herhangi bir girişimde bulunmadı ve ona yaklaşan sonu büyük bir kararlılıkla beklemeye başladı. Karan'ın büyük ve güçlü elleri Arda'nın yakasına yapışınca gözlerim irileşti. Arda uzun boylu bir adamdı ama Karan ondan daha iri ve biraz daha uzundu. Arda'yı yakalarından tutarak havaya kaldırınca gözlerim yerinden çıkacak sandım. Bir eliyle koskoca adamı kaldırırken, diğer elinin yumruğu kilitli bir kasa şeklini aldı, öyle büyük bir şiddetle Arda'nın yüzüne indi ki, göğsümün altındaki kalbim korkuyla feryat etti.

"Karan!" diye bağırdım pervasızca. "Karan!"

"Seni orospu çocuğu!" diye hırladı Karan. "Seni geçmişimin üstüne yatırır, sike sike öldürürüm!"

"İşte böyle." Arda'nın patlayan kaşından sicimle inmeye başlayan kan önce onun şakağını kızıl renge boyadı, ardından yanağına kadar akarak korkunç bir görüntü doğurdu. "Göster ona, Karan. Hadi, içindeki o canavarı göster küçük kızına."

"Senin canını alırım!" Karan artık kükrüyordu. Damarları üstündeki ıslak lacivert gömleğin altında şişmiş, zonkluyordu. Pazıları öyle çok genişlemişti ki, gömlek birazdan teni tarafından parçalara ayrılacaktı sanki.

"Benim canımı almadan hemen önce sana söylemem gereken şeyler var," dedi Arda sanki biraz önceki o sersemletici yumruğu o yememiş gibi, kararlı ve de alev alev yanan gözlerle Karan'ın gözlerinin içine bakarken. "Sonra canının istediğini yap. Ben yalnızca o kafesin anahtarını ellerimde tutuyorum, Karan. O kafes açıldığında ve canavar serbest kaldığında herkes tüm gerçekleri görecek. Senin aslında kim olduğunu herkes görecek. Birazdan asıl konuğum burada olacak."

Karan bir an duraksadı ama elleri hâlâ Arda'nın yakasındaydı. Temkinli adımlarla ona doğru yürüyüp, "Karan," diye fısıldadım. "Yalvarırım sakin ol. Amacı bu. Amacı seni delirtmek."

"Kes sesini," dedi Karan sakince. "Geride dur. Bu orospu çocuğuyla göz göze gelmeyeceksin, duydun mu?"

"Orospu çocuğu, öyle mi?" diye sordu Arda bomboş bir sesle. "Sen asıl gerçekleri öğrendiğinde nasıl hissedeceksin acaba, Karan Ali Çakıl?"

"Bir daha..." Karan Arda'nın boğazına sarıldı, büyük avuçları bir kelepçe gibi açıldı, adamın boğazını arasına aldığı an tıpkı bir kelepçe gibi kapandı. Sımsıkı. Arda'nın gözlerindeki ateş zihnine sıçradı, bir an nefesi kesilir gibi oldu. "...bana Ali dersen. Seni öldürür, cesedini köpeklere siktiririm."

Arkada bir hareketlilik daha yaşandığında tansiyon o kadar yükselmişti ki, artık olan bitene anlam veremiyordum.

"Sana gözünün altındaki erimiş hediyeyi veren adamı hatırlıyor musun, Karan?" diye sordu Arda zorlanarak konuşurken. Bir an gözlerim Arda'nın arkasına kaydı. Karan, Arda'ya öyle dikkatli bakıyordu ki, benim karşımda duran gerçeğe şimdilik kördü. Ama oradaydı. Ferit Çakıl kapının önünde dikiliyor, dehşet içinde oğluna bakıyordu.

Karan'ın bakışları sekteye uğrayarak Arda'dan ayrıldı, gözleri babasının koyu renk gözleriyle kesiştiğinde boğazının gerisinde harlanan o hırıltı sesi tüm serayı başımıza yıkan depremin ayak izlerini taşıyordu.

Cehennem Karan'ın gözlerinde sönmeye, cennet Ferit Çakıl'ın gözlerinde yanmaya başladı.

"Sahiden, Karan," diye fısıldadı Arda acımasız bir sesle. "Annenin neden intihar ettiğini hiç düşündün mü?" Gözleri doğrudan Karan'daydı. "Ya da bu intiharın sebebini hiç düşündün mü?"

Beynimden vurulmuş gibi şok olmuş gözlerle Arda'ya baktım. Ferit Çakıl olduğu yerde donup kalmış, sanki beklemediği bir yerden vurulmuş gibi şoka uğramıştı. Karan bir an duraksadı, yumruğunu sıkarak Arda'yı bırakıp, "Senin burada ne işin var?" diye bağırdı babasına doğru. "Benimle mi oynuyorsunuz ulan?"

"Babanı buraya çağıran bendim," dedi Arda boğazını temizleyerek. "Öğrenmen gereken şeyleri onun gözlerinin önünde öğrenmen gerektiğini düşündüm."

Artık Karan'ın yüzünü göremiyordum ama sırtına eklenen o yükler o kadar oradaydı ki, onları görememenin imkânı bile yoktu. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Ferit Çakıl karmakarışık bir ifadeyle. "Beni buraya neden çağırdın?"

Arda yakalarını düzeltip, "Ferit amca, babamla çok derinlere girmiş, eskilere uzanan bir dostluğunuz vardı, biliyorsun," dedi Arda. Yavaşça Ferit Çakıl'a doğru döndü. "Ve babamın her şeyi bildiğini de biliyorsun."

Ferit Çakıl'ın yüzündeki kan çekildi. Bembeyaz olmuş bir yüzle öylece Arda'ya bakarken kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki. Arda yavaşça Ferit Çakıl'a doğru yürüdü. "Oğlun," dedi. "Oğlun, sevgili karının neden intihar ettiğini biliyor mu, Ferit amca?"

"Annemden bahsedip durma, ırzını sikerim," diye hırladı Karan ama artık bağırmıyordu, sadece öylece bakıyordu, gözlerine yayılan ifadeyi merak ediyordum ama hareket edip yanına gidemiyordum. Donup kalmıştım.

"Peki annenin neden canına kıydığını bildiğimi söylesem, senin ilgini çeker miyim?"

Ferit Çakıl'ın yüzü bembeyaz oldu. Karan'ın tekrar Arda'ya doğru yöneldiğini fark edince bir an kendimi durduramadım ve hızla onun önüne atlayıp ellerimi kaslı göğsüne bastırarak onu geri itmeye çalıştım. "Yalvarırım," diye fısıldadım. "Tek amacı senin zaaflarını kullanmak."

"Sen ne bilebilirsin ki aptal?" diye bağırdı aniden Arda. "Sen sadece onun önüne atlayıp onu durdurmayı bilirsin. Bak, Ferit Çakıl'ın yüzünün aldığı renge bir bak. Sence boş mu konuşuyorum, Karan?"

"Kes sesini!" diye bağırdım. Karan'ı göğsünden tutarak geri itmeye çalışıyordum. Karan bana değil Arda'ya bakıyordu ama o bakışlar o kadar sertti ki, şimdi yüzü parçalanacak, Arda'nın bahsettiği o canavar teninin altından fırlayarak Arda'ya saldıracaktı sanki. "Karan," dedim. "Karan, gözlerimin içine bak!"

"Asi," dedi Karan duygusuz bir sesle. "Çekil."

"Dinleme onu."

"Dinleme," dedi Ferit Çakıl bana arka çıkarak. "Söylediği hiçbir şeyin aslı astarı yok."

"Daha hiçbir şey söylemedim, neden bu kadar endişelendin ki?" diye sordu Arda bakışlarını bir silah namlusu gibi Ferit Çakıl'a doğrultarak. "Yirmi yedi yaşında bir adamın sence de artık gerçekleri öğrenmesi gerekmiyor mu?"

"Konuşmak için yalnızca on saniyen var," dedi Karan. Göğsü kaskatı kesilmişti. Avuçlarımı onun ıslak gömleğinin sardığı göğsüne bastırarak dişlerimi sıktım. Arda ne diyecekti bilmiyordum ama yaşanacak olan yıkımı görmeye hazır hissetmiyordum kendimi.

"Annen," dedi Arda gözlerini Karan'a çevirerek. "İntihar etti çünkü babana saplantılı bir şekilde âşıktı, gözü babandan başka hiç kimseyi görmedi. Seni bile." Durup güldü. "Hoş... Seni neden görsündü ki?" Ferit Çakıl hırlar gibi bir ses çıkarınca Arda göz ucuyla Ferit'e baktı. "Lafımı bölme, her şeyi bildiğimi sen de biliyorsun. Şu an gözlerinde korku var. Neden?"

Diğer Merve moloz yığınlarının arasından yanık cesedini hafifçe hareket ettirip, *"Yalvarırım,"* diye fısıldadı. *"Yalvarırım duymasına engel ol."*

Bir an irkildim. Gözlerim Karan'ın yüzüne kilitlenmişti. Yüzünün ortasında kocaman bir soru işareti vardı, soru işaretinin etrafı yanıyordu ama dudaklarını aralayıp tek kelime etmedi. Yalnızca karşısında, onun karşısında duran adamın gözlerinin içine bakıyordu.

Zamanın nabzı kırılan saatin içinde durdu.

"Annen intiharı seçti, çünkü babacığın onu bir fahişeyle aldatıyordu. Annen bunu öğrendiğinde psikolojik olarak çöküp önce seni terk etti, sonra döndü, senin gibi bir paçavrayı görmeye daha fazla katlanamadı ve babana duyduğu aşkı kalbine gömerek canına kıydı. Senin bir anlamın yoktu. Sen bir çöptün." Gözyaşlarım gözlerimden izin beklemeden akmaya başladığında gözlerim hâlâ ondaydı. O hâlâ aynı ifadesizlikle Arda'ya bakıyordu ama kurşunlar arka arkaya kalbine, sırtına, beynine saplanıyordu.

Bu kurşun yağmurunun içinde vurulmayan yalnızca bizken, tüm şarjör onun üstüne boşaltılıyordu sanki.

"Annenin gözünde değersizdin. Çünkü sen Ferit Çakıl'ın oğluydun."

Bir an küçük bir sessizlik yaşandı. Ferit Çakıl aniden Arda'nın üstüne çullandı ve çıldırmış gibi yumruklarını Arda'nın yüzüne indirmeye başladı. Yumrukların sesini duyuyordum ama gözlerimden akan yaşlarla öylece Karan'ı izlerken dönüp onlara bakamıyordum bile. Şimşeğin önce ışığı seranın içini aydınlattı, ardından gürültüsü kalbimin içinden kopuyormuş gibi ortalığı inletti. Sonrasında yağmur öyle hızlı bir şekilde yağmaya başladı ki, sanki yağmur bile ağlıyordu. Arda kahkahalar atarak gülüyor, bir yandan da üstünde onu yumruklayan adamdan kurtulmaya çalışıyordu. Karan tepkisiz bir şekilde olan biteni izlerken gözyaşlarım artık nefes boşluğuma akıyor, o boşlukta yan yana duran iki savaş bayrağını anımsatan kemiklerin yarattığı çukura doluyordu.

"Bilmediğin bir şey daha... Annen aslında..." Ferit Çakıl bir yumruk daha indirince olduğum yerde sıçradım ve kemiğin kırılış sesi seranın içini inleten yağmurun feryadına karıştı. Karan sertçe yutkundu. Artık bakışlarında yalnızca koca bir boşluk, dipsiz bir kuyu, kimsesiz bir araf vardı. Göğsünde asılı duran ellerimin düşmesiyle gözyaşlarım şiddetlendi ve Karan bana bir an olsun bakmadan yanımdan sıyrılıp geçti.

Bomboş, omuzları düşmüş bir şekilde seranın cam kapısına doğru yürürken ona baktım ama ağlamaya devam ediyordum. Belki de gücü cehennemin içindeki ateşle birlikte yanmaya başlamıştı. "Oğlum!" diye bağırdı Ferit Çakıl ama bu Karan'ı durdurmadı. Onun arkasından ağlayarak seradan çıkarken bakışlarım kısaca Arda'ya kaydı. Ağzından burnundan akan kanlar tüm yüzünü kaplamış, onu olduğu canavardan çok daha korkunç bir görüntüyle ödüllendirmişti.

"Allah belanızı versin," diye fısıldadım gözyaşlarım sıcak bir şekilde akmaya devam ederken.

"Bilmediği şeyler var," dedi Arda gözlerini zorla aralarken. "Sonu olacak."

"Ağzını açacak olursan..." dedi Ferit Çakıl. "Ölümün elimden olur. Ağzını açıp, ona tek kelime daha edecek olursan..."

Devamını dinlemedim. Oradan çıktığımızda arkamızda ne bırakmıştık bilmiyordum ama enkaz önümde ilerliyordu. Çökmüş bir binanın ayakları olur muydu? Yanan bir cehennem yürüyerek arabasına doğru gidebilir miydi? Kapısı kırılmış ve iblisler tarafından basılmış kurak bir cennet böyle dimdik durabilir miydi?

Canım canıma acıyordu.

Arda'nın bahsettiği diğer şey neydi bilmiyordum ama bilmek de istemiyordum. Sanki o şey öyle büyüktü ki, Karan bile bu kadarının altında ezilip dağılabilirdi. Belki bir babanın ihaneti bu kadar acıtmazdı, dışarıdan bakıldığında belki de bu çok büyük bir şey değildi ama annesi gözleri önünde kendisini öldürmüş bir çocuk için bu çok büyük bir şeydi.

Araca bindi, ben de onunla birlikte bindim ama öyle şiddetli ağlıyordum ki, kafamı çevirip ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. O benim aksime öyle sessiz, öyle boş, öyle ruhsuzdu ki, aklım almıyordu. Araç çalıştı, silecekler yağmurun suyunu oradan oraya iterek süpürdü ama yağmur sanki gözleri yırtılmış gibi ağlamaya, camı saniyede bir otomatik hareketlerle onu süpüren sileceğe rağmen ıslatmaya devam etti. Parmaklarımı kazağıma aldırış etmeden koluma gömüp hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım. Biz çok ağır şeylerin altında kalmıştık. Biz çok ağır şeyler yaşıyorduk.

Dışarıdan bakan bir gözün yalnızca *vah vah* diyebileceği şeyleri biz ah bile demeden atlatıyorduk.

Yol boyunca hiç konuşmadık, ben devamlı olarak ağladım ama Karan hiçbir şey söylemedi. Ağlamama kızmadı. Beni susturmaya çalışmadı. Sadece aracı kullandı. Eğer aracı böyle ustaca kullanmasaydı bir cesetle aynı arabanın içinde olduğuma inanabilirdim.

Bir şey daha, dedi zihnimde Arda'nın sesi. *Annen aslında...*

Dişlerimi sıkarak diğer elimi yüzüme bastırdım ve avucumla yüzümü saklamaya çalıştım. Titreyen dudaklarımı tam olarak kapatamasam da, dişlerimi kıracakmış gibi sertçe sıkıyordum. Ben onun için ağlıyorken, o sadece benim için susuyordu. Belki de şu an ben yanında olmasaydım acısını daha duru yaşayabilirdi ama bunu yapmıyordu, çünkü yanında ben vardım.

Karan yalnızca susuyordu.

Ne düşünüyordu?

Cip evin bahçesine girdi, ilerledi, Karan yavaşça aracı durdurdu. Yağmur artık öyle şiddetli yağıyordu ki, sanki yağmur Karan'dı, gökyüzü onun gözlerini giyinmişti. Kafamı kaldırıp camın önünde görüntüyü götüren seli izledim. Silecekler çalışmıyordu.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Karan sessizce ön camdan akıp giden yağmuru izliyordu. Kalbim öyle çok acıyordu ki... Ben yalnızca on sekiz yaşındaydım. Artık daha

fazla şey görmek istemiyordum. Yaratıcı beni seviyor muydu? Bu benim sınavım mıydı? Bu bizim sınavımız mıydı? Ben sadece on sekiz yaşında, babasından şiddet görmüş, sevgi beklemiş, annesinin intihanıyla belki de bir daha eskisi gibi olamayacak kadar çok değişmiş, kabul etmek zor olsa da gerçekten çok küçük bir kızdım.

Ben sadece on sekiz yaşındaydım.

Nankör olmak istemiyordum, şu an dünyada bir yerlerde benim kalbimden daha çok acıyarak çarpan başka kalpler de vardı. Ben bunu biliyordum. Yine de neden en büyük acıyı ben çekmişim gibi bencil hissediyordum?

Ama şu an acıyan kalp benim kalbimdi. En önemlisi onun kalbiydi. Başkalarının kalbini umursamadığım için kendimden tiksiniyordum. Ama neden en çok bizim canımız yanıyormuş gibi hissediyordum?

Sessizlik öyle çok büyüdü ki, artık duyabildiğim tek şey yağmurun ve bencilliğimin sesiydi. Hıçkırıklarım sessiz iç çekişlere dönüşene dek tek kelime etmedik, aracın içinde öylece oturmaya devam ettik. Zaman sanki su gibi akıyordu. Yelkovan kalbimin üstünde hareket ediyor, akrep yelkovanın hareketlerini izlerken atacağı adımın zamanının gelmesini bekliyordu.

Uzun süren sessizlik, Karan'ın kornaya basmasıyla sona erdi ve kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi hopladı. Göğsüm korkuyla şişerken, kocaman açılmış gözlerimi Karan'a çevirdim. Karan avucunu kornaya koymuş, elini bir an olsun oradan çekmeden kornaya basıyor, kornanın sesi tüm seslerin üstüne yatarak onları eziyordu. Ellerim kan ter içinde kalmıştı, bir an Karan'a uzanmak ve kolunu tutmak istedim ama bunu yapamıyordum. Sanki tüm hareket yetimi kaybetmiştim. Uzansam, ona dokunsam yok olacak, buhar olup uçacakmış gibi hissediyordum. Oysa buradaydı. Yaşadıklarıyla, hissettikleriyle, damarına akan bir ordu kan ve kalbinde yaşayan bir acıyla hemen burada duruyordu. Ruhundan gelen yanık kokusunu alabiliyordum.

Karan durmadı, kornaya basmaya devam etti. Yardımcısı Gülseren Hanım dışarıya çıktı, şaşkın şaşkın araca doğru bakıyordu ama Karan'ın gözü kadını görmüyordu bile. Elini kornadan çekmiyor, dosdoğru ileriye doğru bakıyordu. Tenimi ürperten durgunluğuna rağmen, eli bir cinayetin kanlı silahıymış gibi mermilerini patlatmayı sürdürüyordu. Biraz sonra cam balkon kapısı açıldı, Yaşar amca dışarı çıktı, Yaşar amca ile önümüzdeki puslu cama rağmen göz kontağı kurmayı başardım.

"Karan," diye fısıldadım, sesim, akıttığım gözyaşlarından dolayı çatallıydı.

Karan konuşmuyordu, bana bakmıyordu, beni duymuyordu, yalnızca kornaya basıyordu. Yaşar amcanın huzursuz bakışları gözlerimden ayrıldı. Gümüş bastonunu yere vurarak yavaşça araca doğru yürümeye başladı. Gri takım elbisesi, yağmurun attığı kesiklerle yer yer koyulaşmış, birkaç saniye içindeyse tamamen sırılsıklam olmuştu. Yaşar amca cipin önüne geldi, ön kaputun önünde durdu ve gözlerini camdan içeriye dikerek Karan'a bakmaya başladı. Karan, dedesinin orada olduğunu biliyordu ama sanki dedesini görmüyordu.

Yaşar amca bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olacak ki, elindeki bastonu sertçe ön kaputa vurdu ve çenesini kaldırıp çatık kaşlarla camdan içeriye bakmaya devam etti. Olduğum yerde hafifçe sıçrayıp bakışlarımı Karan'a çevirdim. Karan avucunu yavaşça geri çekti, kornanın yükselen o rahatsız edici sesi silindi, yağmurun sesi tekrardan aracın içinde gezinmeye başladı.

Gök şiddetle bağırdı.

Siyah gözlerini kaldırıp bakışlarını dedesine sabitledi. Artık, puslu cama rağmen birbirlerini görebiliyorlar, birbirlerinin gözlerinin içine saplanmış, birbirlerini izliyorlardı. Bu sahne kalbimin yanmasına neden olmuştu.

Karan ağır ağır, gözlerini dedesinin gözlerinden bir an olsun ayırmadan elini kapıya attı, kapıyı açtı ve yağmurun sesi artık dışarıda değil, tamamen içerideydi, sanki kalbimin içinde yağıyordu. Titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışarak ona ayak uydurdum ve dışarıda yağan yağmurun şiddetine aldırış etmeden kendimi araçtan dışarıya attım. Saç diplerime ucu keskin bıçaklar gibi saplanan yağmur damlaları dikkatimi dağıtmaya yetmiyordu. Aracın önüne doğru dolandım, Yaşar amcanın yanında durdum ama Yaşar amca bana değil, torununa bakıyordu.

Karan bir süre yağmurun altında öylece dikildi, gözleri dedesinin gözlerine âdeta çivilenmişti. Gülseren Hanım'ın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum. Zorlanarak Karan'a doğru yürüdüm, onun karşısında durdum ama o kadar yakındık ki, nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Bana bakmadı.

"Büyükbaba," dedi dikişi kurumuş bir yara gibi.

Dede dememişti, büyükbaba demişti. Kalbim, sanki yanlış yazılmış bir mektup kâğıdıymış gibi onun elleri arasında buruşturuldu, sıkıldı ve bir köşeye fırlatıldı.

Yaşar amcanın biri daha kısık bakan kahverengi gözlerine çöken o ifade, bir okyanusun dibine çökmüş hazineleri içinde saklayan eski sandıkları hatırlatmıştı bana.

"Oğlum," dedi, sanki karşısındaki yalnızca torunu değil, öz oğluydu.

Karan'ın yüzüne düşen yağmur damlaları, tıpkı gözyaşları gibi yanağından çenesine, çenesinden boynuna doğru kayarken, tırnaklarımı avucuma batırdım ve avuçlarımda tırnaklarımın bıraktığı hilal izlerinin şeklini görmeden önce acısını hissettim. Karan'ın simsiyah saçları önüne düşmüş, yağmur tarafından ıslatıldıkça ağırlaşmış ve alnına yapışmıştı. Saçlarının uçlarından yağmurun suları damlıyor, Karan, dedesinden bir cevap bekliyordu.

Aralarında uzayan o bakışmayı üzerinde taşıyan köprünün halatları incelmeye başladı.

"Biliyor muydun?" diye fısıldadı Karan, dolgun dudaklarının arasına giren yağmurun suyunu yuttu, ardından dili dudaklarında dolandı ama bakışlarında bir tablo gibi asılı duran o ifadesiz çöküntü hemen yerli yerinde durmaya devam ediyordu. Yağmurun suyu dağılıyor, Karan'ın gözlerindeki o ifade dağılmıyordu.

Yaşar amca hiçbir şey sormadı, sanki zaten her şeyi biliyormuş gibi öylece torununun gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Gök bir kez daha çığlık attı, yağmur hızlandı.

"Biliyordun."

Aralarında uzayan o bakışmayı üzerinde taşıyan köprünün halatları koptu.

İçinde bulunduğum şeyi idrak etmeye, Karan'ın zaten siyah olan gözlerinin tamamen bir kuyuya dönmesiyle başlamıştım. Yaşar amca, Işık Çakıl'ın neden intihar ettiğini zaten biliyor muydu yani? Parampar-ça olmuş bir ifadeyle bakışlarımı Yaşar amcaya çevirdim. Nasıl oluyordu da konuyla ilgili tek kelime etmedikleri halde, ikisi de birbirlerinin neyden bahsettiğini çok iyi bilebiliyordu?

"Oğlum," diye fısıldadı Yaşar amca ama Karan onun yanından geçip giderken düşündüğüm şeyi yapmadı, aracına binip uzaklaşmadı, bunun yerine eve doğru yürümeye başladı. Gülseren Hanım orada öylece durmuş dikiliyordu. Sırtı bize dönüp, kadına doğru ilerleyen Karan, kadına bakıp, "Akşam yemekte ne var?" diye sordu.

Yağmurun altında dikilmiş, şok olmuş gözlerle Karan'ı izlerken, ne Yaşar amca ne de ben böyle bir tepki bekliyorduk. Hiçbir şey olmamış gibi içeriye girdi ve gözden kayboldu. Ama her nedense, bu kez eve giren yalnızca bedeniymiş gibi hissediyordum.

Ruhu, çoktan bu evi terk etmişti.

25. BÖLÜM: YANARDAĞ

Dışarıda büyüyen sessizlik, kafamın içindeki düşüncelerin önüne avuçlarıyla taşıdığı et parçalarını sunarken; kafamın içindeki o yamyam, sessizliğin avuçlarındaki çiğ et parçalarını çiğniyor, kenarlarından çiğ etin kanı akan ağzını zihnime çevirip, kalan açlığını kafamın içini yiyerek gideriyordu.

Üzerimdeki ıslak kıyafetleri değiştirmemiştim ama içerisi sıcak olduğu için, ıslak kıyafetler üzerimde neredeyse kurumak üzereydi. Yemek masasında oturuyordum, ellerim buz kesmişti, gözlerim acıyordu ve gözlerimi bir an olsun kırpmadan hemen önümde duran şamdanı izliyordum. Gülseren Hanım servis tabaklarını yavaşça yerleştirirken, masada sağır edecek cinsten bir sessizlik hâkimdi ve bu sessizliğin içindeki çürük bölmede, çığlıklardan beslenen küçük kurtçuklar yaşıyordu.

Yaşar amca masanın başköşesindeydi, Karan üzerindeki ıslakları çıkarmış, salaş bir kazak giymiş ve masadaki yerini almıştı. Ne bana ne de Yaşar amcaya bakıyor, önüne konan boş servis tabağını incelerken oldukça sakin görünüyordu.

Duygularımı kontrol edemiyordum.

"Taze fasulye yaptım, seversiniz," dedi Gülseren Hanım bir anne gibi şefkatle gülümseyerek. Karan kafasını kaldırmadan başını salladı. "Ellerine sağlık," dedi, sesi kuruydu.

Gözlerim Yaşar amcaya doğru kaydı. Siyah saçlarımın dipleri hâlâ ıslaktı. Bakışlarımın hapsi altına giren Yaşar amcanın kahverengi gözleri de beni buldu. Bir kahve çekirdeğine benzeyen gözleri uzunca gözlerimin merkezinde asılı dursa da, bakışlarını önce kaçıran Yaşar amca oldu.

Gülseren Hanım yemek servisi yaptı. Önümde duran bir bardak sudan küçük yudumlar alarak Karan'ı izliyor, olacakları kafamda şekillendirmeye çalışıyordum. Masa o kadar sessizdi ki, ortamdan yükselen tek ses çatal, bıçak ve çatalın tabağa her dokunuşunda tabağın çıkardığı o porselen sesiydi.

Kalbimin ortasında hüküm süren bu his ile nasıl başa çıkabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sanki iki adamın da aşılmaz duvarları hemen önüme örülmüş, ben o duvarların arkasında kalmıştım ve o ikisi ördükleri duvarların arkasından birbirlerine bağırarak tartışıyorlar, ben ise dışarıda kaldığımdan hiçbir şeyi duyamıyordum.

Bir sessizlik, bu kadar gürültülü olamazdı.

Yaşar amca çatalıyla taze fasulyeye işkence ederken kafasını kaldırdı ve o an o izlerle dolu kahverengi gözlerin Karan'a doğrultulduğunu fark ettim. Karan da bu bakışların farkındaydı fakat sanki bu bakışlar ona değmiyormuş gibi yemeğine kaldığı yerden devam ediyordu. Aldığı her lokmayı büyük bir ağırlıkla çiğniyor, aslında tükürmek istediği bu yemeği kara zorla yutarak, kendine yaptığı bu işkenceyi devam ettiriyordu sanki.

Yemeğin sonunda Karan ağzına dokundurduğu peçeteyi kenara bıraktı ve masadan kalkıp lavaboya doğru ilerledi. Yaşar amcayla masada baş başa kalmak, biraz önce ağrıyan karnıma aynı ağrının şiddetle tekrardan saldırmasına neden olsa da, Yaşar amca korktuğumu yapmadı ve benimle konuşmaya çalışmadı.

Sofrayı toplarken Gülseren Hanım'a yardım etmiştim. Üst kata çıkıp bir duş aldım, üstüme daha kalın ve kuru kıyafetler giydikten sonra ne yapacağımı bilemez bir halde telefona sarıldım ve Bedirhan'ı aradım. Ne olduğunu onlara anlatmamıştım ama Bedirhan telefondaki 'benim bir karın ağrım var' tonlu sesimden yola çıkarak bir şeyleri anlamış, oraya geleceklerini söyleyerek telefonu kapatmıştı.

Ben yatakta öylece oturup boşluğu izlerken Karan üst kata gelmedi ama evden ayrılmadığını da biliyordum. Bedirhan'dan önce Sergen'in geldiğini, Sergen'in alt kattan yükselen sesini duyduğumda anlamıştım. İçimden bir ses, Sergen'i buraya çağıran kişinin Yaşar amca olduğunu söylüyordu.

Zaman bir gemi pervanesinin hızıyla doğru orantılı olarak savrularak erimeye başladığında, saat ne zaman gecenin bir yarısı olmuştu bilmiyordum ama nihayet odamın kapısı açıldığında, karşımda göreceğim ilk yüzün Billur olmasını beklemiyordum. Olduğum yerde bağdaş

kurmuş, sessizce oturuyordum ve ışıklar kapalıydı. Havuzun mor ışıklandırması duvarda dalgalı bir görüntü oluşturuyor, içeriyi az da olsa aydınlatmaya yetiyordu.

Billur tedirgin bir şekilde yatak odasının kapısını kapatırken, "Hayatımızdan aksiyon eksik olmayacakmış gibi hissediyorum," diye fısıldadı. Yanıma oturduğunda bakışlarım omzumun üstünden kayarak Billur'u buldu. "Yine bir şeyler oldu, değil mi?"

Sessizce yutkundum, boğazım sızlıyordu. "Olmadığı gün var mı?"

Başını ağır ağır salladı. "Fedai evden apar topar çıktığında bir şeyler olduğunu anlamıştım zaten. Sonra da Bayır Gülü buraya geleceğimizi söyledi." Derin bir nefes aldı, gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Sorun ne? Yoksa baban falan..."

"Hayır," diyerek kestim sözünü. "Bu kez benimle alakalı bir şey değil. Karan ve dedesinin arasında olan bir sorun."

Billur başını salladı. "Özel bir şey?"

"Muhtemelen."

"Anlıyorum." Elini omzuma koydu. "Bak, tamam, onu düşünmen çok doğal ama bir şeyleri yeni yeni geride bırakmaya başlıyorsun. Kolay şeyler yaşamadın. Kendine çok yüklenme, olur mu?"

Sessizce başımı salladım. "Konu benim kendime yüklenmem değil ki, Billur. Karan zaten sırf ben daha fazla saplanmayayım bu bataklığa diye, kendi bataklığın dibine ayak bastı."

Billur elini omzumdan çekti, bu kez kafasını omzuma yasladı ve benim izlediğim Karanlık Valsi'ni o da izlemeye başladı. Aramızda çarşaf gibi gerilen o sessizlik, kafamızda devamlı olarak konuşan düşüncelerin sesleri tarafından kesiliyordu.

"Bana ne olduğunu anlatmayacaksın biliyorum ama her ne olduysa, yakın zamanda düzelecektir. Biliyorsun. Hâlâ nefes alıyoruz."

"Biliyorum," diyebildim. Hâlâ nefes alabiliyorduk. Ne acı... Olaylara karşı verdiğim tepkileri göz önünde bulundurduğumda, bazen gerçekten çok kontrolsüz bir insan olabiliyorken, bazen de inanılmaz derecede tepkisiz kalabiliyordum. Karan'ı kendime benzetiyordum ama şu an onun yerinde olan kişi ben olsaydım, güvendiğim insan benden bir şeyler saklamış olsaydı, tek dalım bir ihanet yüzünden kırılmış olsaydı taş üstünde taş bırakmazdım. Karan neden bu kadar hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu?

"Arda konusunu ne yaptın? Söyledin mi Karan'a?" Kafası hâlâ omzumda duruyordu, saçlarından gelen çiçeksi koku beni biraz olsun yatıştırmıştı.

"Hayır. Kendisi öğrendi."

Billur irkildi. "Yoksa bu yüzden..."

"Hayır. Yani evet ama konunun benimle alakası yok gibi görünüyor."

"Derdi neymiş peki geri zekâlının?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Tek bildiğim, Arda'nın bildiği başka şeyler de var ve bildiği o şeyler, şu an öğrendiklerimizden daha acı, daha sarsıcı ve daha... Çıkmaza sokacak türden."

"Tıpkı bir bulmaca gibi konuşuyorsun ve bulmaca çözme konusunda hiç iyi değilimdir," diye fısıldadı ve kafasını omzuma sürttü. Kızıl saçları omzuma döküldü, omzumdan akarak göğsüme kadar indi. Başımı başının üstüne yatırıp yutkundum. "Sen de bir bulmacasın aslında ama ne yapalım, seviyoruz işte. Geliyoruz peşinden..."

"Aptal," diye mırıldandım.

"Benimle kirli konuşmanı seviyorum..."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yorgun bir şekilde güldüm. Bir dost, yeri geldiğinde sana dağ olabiliyordu. Her ne kadar şu an omzuma yaslanan Billur olsa da, ruhum onun ruhuna sırt yaslayıp gözlerini yumabiliyordu. O kadar şanssızlığın arasında, aslında çok şanslıydım.

"Billur," diye fısıldadım yorgun bir sesle.

"Hım?"

"Senin yanında mutluyum."

"Ben de seni seviyorum," dedi muzip bir sesle. Yanaklarıma anında kan oturdu.

"Ne?"

Billur dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra güldü. "Ayşenur bunun anlamını bana da söyledi, Asi..."

Bir an duraksadım. Acaba Karan'a da söylemiş miydi? Yine de şu an düşünmem gereken bunlar değildi. Kafamı başka yere veremiyordum, çünkü kafamın içinde eğreti duran aklım Karan'daydı.

"Baksana," dedim kafamı biraz olsun düşüncelerden uzaklaştırmak adına. "Bedirhan ve sen... Aranızda ne var?"

Billur'un irkildiğini hissettim. Kafasını omzumdan kaldırdı ve bana uzun uzun bakıp gözlerini kaçırdı. Havuzun koyu mor ışıkları yüzünde yanıp sönüyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Sizi gördüm," dedim kararsız bir sesle. "Mutfakta."

Billur bana düz düz baktı. "Gördüğünü daha ne kadar belli edebilirdin zaten? Resmen sesini duyup ayrılalım diye avluyu ayağa kaldırdın.

Sanırsın dev yürüyor... Kırk kilosun, o cüsseyle o kadar gürültülü yürüyemeyeceğini biliyoruz, Asi..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hiç utanmıyor da, bak sen edepsize..."

Billur gülerken, zarif elleriyle yüzünü kapattı. Kemikli ellerine bakarken kalbim ısınmıştı aslında. "Nasıl oldu bilmiyorum ki," diye itiraf etti. "Anın getirisi olan bir şeydi sanırım. O anın çekimine kapıldık. Başka bir açıklaması olamaz."

"Bu konuyla ilgili hiç konuşmadınız mı?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Sanki hiç o gece yaşanmamış gibi davrandık ikimiz de." Billur'un gözleri boşluğa daldı. "Zaten bir öyle bir böyle davranıyor, anlamıyorum ki. Çift kişilikli gibi..."

Bedirhan'ın bana anlattığı şeyleri bilse, eminim ki o da Bedirhan'a hak verirdi ama Bedirhan'ın bana verdiği bu sırra sonuna kadar sahip çıkmak istediğim için sessiz kalmayı tercih ettim. Billur ile bir süre daha konuştuktan sonra alt kata indik. Alt kata indiğimizde, Bedirhan'ın buz gibi yüz ifadesinden gördüğüm kadarıyla, onun da olup biteni öğrendiğini anlamıştım. Defne hemen köşedeki koltukta oturuyordu ve kucağında Karan ile birlikte bulduğumuz kedi yavrusu vardı. Yaraları iyileşen kedi yavrusu, insanlara da alıştığı için Defne'nin kucağında oldukça sakin görünüyordu. Hatta patilerini kaldırarak, Defne'nin onunla oynama çabasına bir şekilde karşılık veriyordu.

Bedirhan, "Emanet ettiğim kız kedini getirdi," dedi durgun gözlerle yüzümü izlerken. Hemen merdivenlerin sonunda durmuş, bir elim tırabzanlarda öylece Defne'yi ve yavru kediyi izliyordum. "Anneannesiyle yaşıyordu, anneannesi kedinin tüylerinden rahatsız olmuş."

Başımı ağır ağır salladım. "Ben de kediyi isteyecektim zaten." Gözlerim etrafta dolandı. "Şey, Karan nerede?"

"Sergen'le birlikte çıktılar, şirkete gittiler."

"Bu saatte mi? Saat gecenin bir yarısı."

"Bilgisayarlar bozulmuş, birçok veri silinmiş. Aniden telefon geldi." Bedirhan bakışlarını Defne'ye çevirdi. "Yaşar Bey bu gece burada kalmamızı istedi."

Defne başını sallayarak, "Evet," diye onayladı Bedirhan'ı. "Bu gece burada kalın, sabah kahvaltı ederiz falan dedi."

Zamanın tellalı, elinde yaşanacak daha acı gerçeklerle orada dikilmiş, ensemize bineceği günü beklerken, kurduğu hain planların altında kalmamıza ne kadar kalmıştı bilmiyordum. Her şey bizi devirmeye çalışıyor; biz, bizi devirmeye çalışan şeylere el ele göğüs gererken aslında

birçok kez sendeliyor, yere yapışıyor, dizlerimizin üstünde doğruluyor ve bir şekilde birlikte yürümeye devam ediyorduk.

Yine öyle olmasını diliyordum.

Bedirhan'ın bakışlarını yüzümün göbeğinde hissedince ben de otomatikman ona doğru döndüm. Çekik bakışlara sahip o güzel gözler uzun uzun yüzümde dolandı, ardından çenesiyle mutfağı işaret ederek benden önce davrandı ve mutfağa doğru yürümeye başladı.

Yavaş adımlarla Billur'un yanından sıyrılıp geçtim. Billur, Defne'nin yanına doğru yürürken aralarında bir konu dönmeye başlamıştı ama kulak kesilememiştim. Büyük mutfağa girdiğimde, Bedirhan kalçasını mutfak tezgâhına yaslamış, kollarını da göğsünün üstünde bağlayarak bakışlarını mutfaktan bahçeye açılan cam kapıya dikmişti.

Bedirhan, tıpkı yaya yerleştirilmiş bir ok kadar keskin olan bakışlarını ağır ağır bana doğru çevirdi. Gözlerimiz mutfağın karanlığında buluştu. Gülseren Hanım burada değildi, dışarıdaki havuzun içine yerleştirilmiş olan o ışıklar, mutfağın zeminini oluşturan parkenin üzerinde dalga dansları yapıyordu.

"Sorun ne?" diye sordum, salağa yatmamın bir anlamı yoktu. Bedirhan'ın her şeyi bildiği kabak çiçeği gibi ortadaydı.

"Aptalı oynamana gerek yok, biliyorum," dedi kuru bir öksürüğün hemen arkasından. "Karan'la konuştunuz mu?"

Göğsüm zımparalanıyormuş gibi hissederken, "Hayır," diye fısıldadım.

"Yaşar Bey bana her şeyi anlattı," dediğinde aslında şaşırmıştım ama bunu ona belli etmemeye çalışarak ona doğru yürüdüm. Hemen karşısındaki mutfak masasına kalçamı yasladım ve bakışlarımı bahçeye çevirdim. Yağmur çoktan dinmiş olsa da, bahçe hâlâ ıslak görünüyordu ve dallardan damlayan yağmur damlalarını gecenin içinde bile görebilmek mümkündü.

"Yaşar amcanın neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyorum. Karan'dan tüm bunları nasıl saklar?"

"Yine aynı şeyi yapıyorsun, Merve," dedi Bedirhan gür bir sesle. "Yine sebebini sorgulamadan yargıya intikal ediyorsun."

"Sen Yaşar amcanın yaptığının doğru bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum şok olmuş gözlerle Bedirhan'a bakarken.

"Hayır," diye itiraz etti. Tezgâhtan ayrılarak kapıya doğru yürüdü, cam kapıyı açtığı anda soğuk hava mutfağın içine süzülüp bir kanser hücresi gibi parçalara ayrılarak mutfağın tamamını kapladı, her yana

yayılmaya başladı. "Bunun doğru bir şey olmadığının gayet farkındayım ben, ama sen neden sonuç ilişkisinde, yalnızca sonuca odaklı hareket eden bir kadınsın. Nedenlerin senin için hiç mi anlamı yok?"

Gözlerim açılan kapının özgür bıraktığı geceye kaydı. Bahçedeki sessizliği dinlerken, Bedirhan da ben de birbirimize karşı kılıçlarımızı kuşanmıştık sanki. Bedirhan'ın sırtı bana dönük duruyordu. Kot pantolonunun arka cebinden sigara paketini çıkardı. Paketi sallayarak birkaç dal sigaranın yukarı çıkmasını sağladı, bir dalı dudaklarının arasına hapsederek çekti, ardından cebinden çakmağını çıkarttı ve ateşi şeytandan ödünç alıyormuş gibi güçlü bir tavırla yakarak sigarasının ucunu tutuşturdu. Tüm bunları birkaç saniye içinde gerçekleştirmiş olsa da, sanki her bir hareketinin üzerinden bin asır geçiyordu ve yere düşen takvim yapraklarından bir okyanus oluşmuştu. Ben de o okyanusun içinde, sayıların arasında boğuluyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadı sigarayı dudaklarının arasına götürürken. İçine çektiği zehir, sigaranın ucunda yanan ateşi besleyerek harladı. Dudaklarından ayrılan sigaranın ucunda yanan ateş bir nabız gibi söndü, Bedirhan dudaklarının arkasına hapsettiği dumanı yavaşça dışarı bıraktı. "Senin için önemli olan tek şey Karan. Bunun farkındayım. Karan söz konusu olduğunda, nedenler senin için önemini yitiriyor. Yalnızca sonuçlara odaklanıyorsun. Ama nedenleri görmezden gelirsen, sorunları çözemezsin."

"Ben ortada çözülebilecek bir sorun görmüyorum," dedim sonunda konuştuğumda. Kuru sesimin etrafında ateşler yanıyordu sanki. "İstediğin kadar neden yatır önüme, ben o nedenlerin hiçbirinin bu sorunu çözemeyeceğini çok iyi biliyorum. Çünkü sonuç ortada. Karan'ın ne hissettiği konusunda en ufak bir fikriniz bile yok! Bunu nereden biliyorum, biliyor musunuz? Çünkü benim de en ufak bir fikrim bile yok!"

"Ortada çözülecek bir sorun yok belki, ama daha büyük bir sorun hemen ileride bir hortum yaratmaya başladı ve büyüyerek, kasırgaya dönmeye başlayarak Karan'a doğru yaklaşıyor. Görmüyor musun?"

Bir an beynime küflü bir çivi çakılmış gibi irkildim. Bedirhan yan döndü. Kocaman gözlerle Bedirhan'ın profiline bakıyordum. Bedirhan'ın parmakları arasında duran sigaranın ölmeye başlayan külünün cenazesi uzamıştı, yere düşmek için bir tahterevalli gibi sallanıyordu.

"Bir anda şirketteki tüm bilgisayarlar bozuluyor, içlerindeki veriler siliniyor. Aniden Karan geçmişiyle ilgili bir sır öğreniyor ve bu şeye karşı tepkisiz kalıyor..." Bedirhan gözlerimin içine baktı. "Sence de çok tuhaf değil mi?"

Kalbim saniyede yirmi altı kez çarpmaya başladı. Arda'nın bahsettiği, Karan'ın bilmediği o diğer şeyler sanki siyah bir çarşafın altına girmiş, korkunç canavarlar kılığında beni korkutmak için üzerime yürümeye başlamıştı.

"Merve, şu an üzerinizden geçen bir kasırga değildi, basit bir fırtınaydı. Tayfun yeni başlıyor."

"Ben..."

"Ne sen?" diye sordu Bedirhan. "Eğer bu kadar ağır şeyler yaşamış olmasaydın, Ahmet Hoca senin de, Karan'ın da başını ciddi bir şekilde belaya sokabilirdi," dedi alakasızca. Kaşlarım çatıldı. "Karan'dan bir şeyleri saklaman, sakladığını öğrendikten sonra daha büyük kaoslara yol açıyor. Ondan bir şey saklama."

"Ben ondan bir şey saklamadım," dedim, sesim titriyordu.

"İkimiz de Kayseri'deyken Arda'nın seni kıstırdığını biliyoruz." Dondum. "Evet, Yaşar Bey ondan çok büyük bir şey sakladı, ama sen en başından Arda'nın o gün orada olduğunu söyleseydin, belki de Karan bir şeylere hazırlıklı yakalanabilirdi."

Onun savunmasız kalmasına neden olan bendim. Bu doğruydu. Gözlerimi yere indirdim, parkeyi izlemeye başladım. Bedirhan haklıydı. Karan'dan bir şeyler saklayıp duruyordum, sonra da bu sakladıklarım ortaya çıkınca aslında ortalığın daha çok karışmasına neden oluyordum. Ahmet Hoca olayında da aynısı olmuştu, ben bir şeyleri saklamaya çalışarak Karan'ın daha fazla çıldırmasına, adama saldırmasına neden olmuştum. Şimdi durum daha da ağırdı. Arda orada açıkça beni tehdit etmişti, elinde bir şeyler olmasa, bu şeyler Karan açısından önemli şeyler olmasa ne diye beni tehdit edecekti ki? Aptalın önde gideniydim. Karan'ı uyarmam gerekirdi, hazırlıksız yakalanmasını önlemem gerekirdi ama bunu yapmamıştım.

"Seni üzmek için söylemiyorum tüm bunları," dedi bu kez, sesi daha yumuşak geliyordu. "Sadece... Demem o ki, Arda denen şerefsizin bildiği başka şeyler de olduğu ortada ve bu herif her ne biliyorsa, bildiği şeyleri Yaşar Bey'in bilmediğine eminim. Bildiği tek şey şu an ortaya çıkan şeydi ve bu şeyi saklama nedeni de yalnızca Karan'ın iyiliğini düşünmesiydi." Bana doğru bir adım attı. "Şirketteki tüm bilgisayarların bir anda çökmesi, arızalanması... Verilerin silinmesi... Sence de bu olay patlak verdikten hemen sonra bunun olmuş olması normal mi?"

"Arda'nın yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Başka bir seçenek var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diyebildim. "Peki sen... Sen Arda'nın o gece Kayseri'de olduğunu nereden biliyorsun? Billur mu söyledi?"

"Evet," dedi. "Keşke daha erken söyleseydi, en azından bir işe yarayabilirdi."

Bir an göğsüm kızgınlıkla doldu. "Ne zamandan beri sırlarımızı birilerine söylüyor?"

"Seni düşündüğü için söyledi!" diye gürledi Bedirhan. "Kafan almıyor mu? Senden başka herkes seni düşünüyor!"

Gecenin bir vakti sokağa atılmış köpek yavrusu gibi titreyen kalbimin yankısını göğsümde uzun uzun hissettim. Bedirhan gözlerimin içine bakıyordu, parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın uzayan külü yavaşça yere düştü ve parçalara ayrıldı.

"Neden seni düşündüğümüzü, önemsediğimizi, sevdiğimizi kabullenemiyorsun?"

"Üzgünüm," diyebildim, zorla yutkunmuştum.

"Üzgün olmanı istemiyorum," dedi bir abi gibi. "Sadece bir şeyleri saklama. Kötüye gideceğini düşünerek sakladığın şeyler ortaya çıktığında işler daha da kötü bir hal alıyor."

Yutkundum, ne diyeceğimi bilemiyordum, Bedirhan da daha fazla üzerime gelmedi. Arda'nın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ama muhtemelen ilerleyen günlerde yine başımıza çorap örmeye devam edecekti. Bildiği bir şeyler olduğu ortadaydı, ama bildiği şeylerin ne olduğunu öğrenmek istemediğimiz kesindi. En azından ben bunu öğrenmek istemiyor, kendimi buna hazır hissetmiyordum. Salona geri döndüğümüzde Defne'yi ya da Billur'u huzursuz edecek hiçbir şeyden bahsetmedik, Yaşar amca da muhtemelen odasındaydı, ilerleyen saatler boyunca onun değil yüzünü görmek, evin içinde ayak sesini bile duymamıştım.

Yaraları iyileşen kedi yavrusunu kucağıma alıp tüylerini ağır ağır okşayarak boşluğu izlerken, Billur bir koltukta, Defne diğer koltukta uyuyakalmışlardı. Bedirhan tekli koltukta oturuyordu, gözleri telefonunun ekranındaydı ve içerideki tek ses, ben tüylerini okşadıkça mırlayan kedinin mırıltı sesi ve şömineden yükselen hafif çıtırtıydı.

"O kediye bir isim vermen gerekmiyor mu?" diye fısıldadı Bedirhan gözlerini telefon ekranından ayırmadan. "Yani, umuyorum ki artık onu sahiplendin?"

Kedinin siyah tüylerini izleyerek çenesinin altını okşadım. "İsim vermek zorunda mıyım?"

"Tabii ki," dedi kısık bir sesle. "İstersen ona ismini ben vereyim."

"Ney olsun?"

Bedirhan pis pis sırıttı. "Ney olmasın ismi, Zurna olsun... Zurna."

Yüzümü buruşturup ona cins cins baktım. Ne Sergen ne de Karan gece boyunca eve gelmediler.

♣

Boşlukta sallanan bir beşik, karanlığın göğsüne diktiği sessizliği bir ölüm ninnisini aratmayacak fısıltısıyla yavaşça deşiyordu. Gözlerim hemen önümde duran aynadaydı. Siyah saçlarım belime kadar dökülmüş, belimin kıvrımına dokunan uçları lüle lüle olmuştu ama bu o kadar doğal bir görüntüydü ki, asi bir dağınıklığa sahipti.

Bir kalıp sabun, sabunluğun içinde ağır ağır erimeye, ne zaman su ile temas etse, beklediği yerde o suyu ölümü çağırır gibi içine emmeye devam ediyordu. Bir bebeğin, annesinin göğsüne yapışmış, yaşamak için âdeta yalvaran bir ağıtla annesinin memesinden gelen sütü vakumlarken gösterdiği o çabaya benzetiyordum ölüme olan arzumu. Her ne kadar ölüme karşı vahşi bir tutkuyla çekiliyor olsam da, yaşamanın da tadını almıştım bir kere.

Karan dört gündür bir ölüden, bir hayaletten farksızdı, yalnızca eve geliyor, odaya giriyor ve birlikte uyuyorduk. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir konuda bana kızmıyor, sadece susuyordu. Sanki bir hayaletle yaşıyordum. Bu dört gün içinde iki kez okula gitmiştim, sınav zamanı yaklaştığı için artık okul boş sayılırdı, neredeyse hiçbir son sınıf öğrencisi okulda yoktu. Ahmet Hoca'nın hâlâ sargılı olan eli dikkatimi çekmişti, sanırım elindeki yanıkları saklıyordu. Benimle hiç konuşmamış, girmediğim sınavların telafisi için ayrı bir sınıfta, bir gözetmen öğretmen eşliğinde yazılılarımı olmama izin vermişti.

Damla'nın estetik ameliyatı olduğunu biliyordum. Okula gittiğim o birkaç gün boyunca onu hiç görmedim, her nedense başıma bela olmamıştı. Bir de üzerine annemin vefatından sonra bana üzgün olduğunu belirten bir mesaj yollamıştı. Sanırım ona şiddet uyguladığım için biraz pişmandım. Enis'i de görmediğim için ayrıca mutluydum. Enis'in arkadaşı Gamze ile karşılaşmıştık ama o da üzerime gelmemiş, sadece selam vermekle yetinmişti. Kediye hâlâ bir isim vermemiştim, ama burada, Karan ile birlikte uyuduğum odada bir köşede o da bizimle birlikte kalıyordu. Karan onu odada gördüğünde herhangi bir tepki vermemişti.

Arda'nın söyledikleri zihnimdeki masanın üstüne konmuş sapı siyah bir bıçaktı, bıçağı çeviriyordum ve masanın diğer ucunda, hemen

karşımda oturan o adama bakıyordum. Karan'a. Ali'ye. Bıçak dönüyor, bıçağın ucu bir beni gösteriyor, bir ona doğruluyordu; bıçağın siyah sapı ne zaman benden tarafa gelse, kalbimi amansız bir panik kaplıyor, bu panik resmen bir tahtakurusuna dönüşüyor ve kalbim sanki bir tahta parçasıymış gibi kalbimi kemirmeye başlıyordu.

Karan'ın öğrenmediği, öğrenmesinin Ferit Çakıl'ı bile ürküttüğü başka ne olabilirdi ki?

Zaman, kanseri memelerine hapsetmiş bir anneydi.

Zaman, iki bacak arasına aldığı erkeğin tohumlarını yumurtalıklarına kabul eden bir fahişeydi.

Zaman, namlusunun Karan'a doğrultulmuş vaziyetteki silahın sapını benim elime tutuşturan bir zalimdi.

Öyle çok şey yaşanmıştı ki, artık hangisine tepki vermem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Göğsümde taşıdığım, zaman zaman hareket etmekte bile güçlük çekmeme neden olan o ağırlık, her geçen gün azalacağına biraz daha çoğalıyordu sanki.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Yaşar amca. Onun varlığının gölgesi benim çıplak düşüncelerimin üstüne devrildiğinde, hissettiğim o ürperti bedenime hızla yayıldı fakat zihnime âdeta bir kalıp gibi oturan düşünceler yerinden bir santim kıpırdamadı. Bakışlarımı aynadan uzaklaştırıp Yaşar amcaya çevirdim. Biri diğerinden daha kısık bakan kahverengi gözlerindeki sorguyu gördüm ama görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Hiç."

"Hiç," dedi beni onaylayarak. "Anladım."

Yatağın ucuna doğru yürüdüm, ayağımdaki topuklu botların zeminde bir leke gibi bıraktığı tıkırtılar, zeminin zamanına dokunmuş olsa da, sanki hiçbir zaman var olmamış bir şeymiş gibi yitip, silinip gitti. Yatağın ucuna oturdum ve bakışlarımı her gün ölüme biraz daha yaklaşan ve bunun için Tanrı'ya şükür edip, duacı olabileceğini bile düşünebildiğim yaşlı adama çevirdim.

Temkinli adımlarla odanın içinde yürümeye başladı.

Gözlerimi onun kahverengi gözlerinin toprağına beyaz yılankökü* tohumu gibi ektim. Zaman, ikimizin gözlerinin arasından sızmaya başlayan kanın içinde boğuldu.

---

* Beyaz yılankökü: Kuzey Amerika'da yetişen oldukça zehirli bir bitki. Beyaz çiçekleri açıldıktan sonra, küçük ve tüylü tohumları rüzgâr etkisiyle etrafa dağılırlar. İçerdiği yüksek miktarda tremetol toksininin, insanları doğrudan değil fakat dolaylı olarak öldürdüğü bilinmektedir.

Zamanı içinde boğan o kan leş sessizlik aramızda idam edilmiş bir beden gibi öylece asılı duruyordu.

"Benimle konuşmayacak mısın, Merve?" diye sordu, sesinden üzgün olduğu anlaşılıyordu. Yalnızca baktım. "Konuşmayacaksın."

Dışarıdaki havuzun içine yerleştirilmiş koyu mor ışıklar, karanlık odanın duvarına yansıyıp tıpkı kalitesiz bir aşk romanının kapak fotoğrafına yerleştirilmiş lensler gibi parlıyordu. Yaşar amca yavaşça yanıma oturdu. Yatak onun baskısıyla çöktü, sessizlik pelerini hâlâ omuzlarımda asılı duruyordu.

"Neden ona yalan söyledin?" diye sordum, sesim susturucu takılmış bir silahtan farksızdı.

"Ona yalan söylemedim, Merve."

"Ama ona doğruları da söylemedin."

"Ona yalan söylemedim. Doğruları da söylemedim. Ona hiçbir şey söylemedim."

Burnumu çektim. Geçmiş odanın içinde ikimizi izlerken hiç de geçmemiş gibi hissettiriyordu.

"Sen ona yalan söylemedin, onu kandırdın. Yalan söylemek ve kandırmak aynı şeyler değil, Yaşar dede." Onun gözlerinin içine baktım. Gözleri kan revan içindeydi. "Susmak da bir cinayet biçimi değil mi? Susarak öldürdün sen Ali'yi."

"Ne deseydim?" Yaşar amca parçalanmış, dağılmış görünüyordu ama o güçlü duruşundan da ödün vermiyordu asla. "Senin baban anamı aldattı, anan dayanamadı, seni bile görmedi gözü, kıydı canına mı deseydim? Bir oğlumu zaten kaybetmiştim, Merve. Ferit gitmişti. Ben o ufacık çocuğu bu gerçekle nasıl ezerdim? Büyüdü, çok büyük adam oldu, yine söyleyemedim. Söylese miydim? Ben bir oğlumu kaybetmiştim, diğerini de kaybedemezdim."

"Karan zaten mahvolmuştu!" diye bağırdım. "Ne halde, görmüyor musun? Bu sessizliğin arkası nasıl bir deprem, nasıl bir fırtına, nasıl bir çığ, nasıl bir heyelan sen bunu görmüyor musun?"

"Söyleyemedim," diye fısıldadı Yaşar amca ufacık bir çocuk gibi, suçlu ama üzgün gözlerle gözlerimin tam içine bakarken. "Duydum seni, canım adam diyorsun sen ona. Adam diyorsun. Canım çocuğumdu o benim, canım torunumdu. Büyüdü, adam oldu geldi sana. Sen bir adamı kırmaya korkuyorsun. Ben bir çocuğu nasıl parçalayacaktım?"

Yaşlar gözlerime tıpkı kasırga bulutları gibi toparlandı, burnumun direği, tıpkı o kasırgayı haber veren şiddetli rüzgâr gibi yanıyor, uğulduyordu.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim çaresizce. "O kadar sakin davranıyor ki, o kadar suskun ki... Karan hiçbir şey yokken bile bu kadar sessiz kalmaz. O senin torunun, bunu sen benden daha iyi biliyorsun, o hiçbir şey yokken bile bir kasırgadır, girdaptır. Şimdi böyle suskun... Kıyamet gibi. Sanki mahşerin ateşi göğsünde yanıyor ama inat bu ya, ne o ateşin dumanını gösteriyor ne de sıcağını hissettiriyor. Karan yanıyor."

"Her yangın bir gün söner," dedi Yaşar amca. "Sen hiç sonsuza dek yanan bir orman gördün mü?"

"Ormanda yanacak ağaç kalmadığında, ateş neyi yaksın, Yaşar amca?"

Yaşar amcanın gözlerinin dibine oturan o berrak su, bir taş atsam bulanacakmış gibi görünüyordu. Bir süre yükselen o sessizliği dinledik. Koyu mor lens ışıkları duvarda dalgalanıyor, bazen sabit bir şeymiş, çiviyle duvara monte edilmiş gibi olup bitene dikkat kesiliyordu.

"Söylemesse de, ses etmese de, çıtını çıkarmasa da en çok sana kırgın," dedim gözlerimi dizlerimin üstüne bomboş bir vaziyette bıraktığım ellerimin soğuk avuçlarına dikerek. "İnsan en çok güvendiğine, en çok inandığına, en çok tutunduğuna kırılır. Oradan biliyorum."

"Biliyorum. Sessizliği hayra alamet değil, o yüzden önlem alacağım."

"Ne önlemi?"

"Onun için ne yapılması gerekiyorsa yaparım, gerekirse canımı ortaya koyar, canımı veririm ona. İçinin soğuyacağını bilsem, şimdi gider sıkarım kafama." Gözlerini boşluğa çevirdi, yaşlılığın getirdiği çizgiler dertlerle dolmuştu. "Ama biliyorum, o sevdiği insanların tırnağı kırılsın istemez. Sevdiği insan onu sırtından bıçaklasa, sırtındaki bıçağı çıkarır, delil kalmasın diye o bıçaktaki kanı kendisi temizler." Derin bir nefes aldı. "Korkuyorum, Merve. Belki günlerce susacak, belki aylarca sessizce bekleyecek ama bunun sonunu ben de görebiliyorum. O yüzden yapmam gereken bir şey var."

Endişe yüreğimi tıpkı bir sürahinin su bardağını doldurduğu gibi doldurdu. "Ne yapacaksın?"

"Bunu zamanı gelince göreceksin."

"Yine mi üç maymunu oynayacağız?"

"Hayır," diye itiraz etti. "Sadece... Güven bana."

Güvenmek... Ben bunu eyleme dökebilmeyi Karan hayatıma girdiğinde öğrenmiştim. Bakışlarım uzunca bir süre Yaşar amcanın yüzünde dolandı. Yaşar amca yavaşça doğrulup kalktığında artık bu konuşmanın

burada sona erdiğini anlamıştım. Elindeki gümüş detaylı bastonu zeminde tıkırdatarak çıkışa yöneldi.

"Yaşar dede," diye fısıldadım, ona ara sıra da olsa dede diyebildiğimi fark etmiştim. Bir dede nasıl hissettirir bilmiyordum ama Yaşar amca bana bunu öğretiyordu sanki.

Kapının eşiğinde durdu. "Hım?"

"Sana güveniyorum."

Önce duraksadı. Ardından omuzlarından bir yükü çekip koparmışım gibi hafiflediğini gördüm. Başını yavaşça salladı, onu göremesem de gözlerine yayılan ifade sanki hemen karşımda asılı duruyordu. Bastonunu sürüyerek odadan çıktığında, burada, çaresizlik tahtalarını, acının çivileriyle birbirine çaktığım yalnızlık denen sandalın içinde, kendi akıntımda savrulmaya başlamıştım.

Kalktım, odanın kapısını kapayıp kilitledim ve tekrar odanın içinde bir hayalet gibi ilerlemeye başladım. Yavru kedi köşede, onun için yere koyduğum küçük yastığın üzerinde uyuyordu. Üstümdeki siyah kazağı çıkarıp kenara fırlattım, altımdaki siyah sutyenin demiri göğsüme batıyordu. Onu da fırlattım ve altımda yalnızca siyah bir kot, siyah topuklu botlarla üzerim çırılçıplak odanın içinde öylece kalakaldım. Saçlarım bile soğuktu, sırtımdaki, omzumdaki, belimdeki ve hatta göğsümdeki kemiklerde kendi saçlarımın buzlu soğuğunu hissedebiliyordum. Yatağın ucuna oturdum.

Bakışlarım tavana kayarken sırtım yatağın yüzeyine gömüldü. Dizlerim hâlâ kırık, ayaklarım hâlâ yere basıyordu. Kollarımı iki yana açtım, havuzun koyu mor ışıkları tavanın üstünde de dansını sürdürüyordu.

İçinde bulunduğum ortam zihnim tarafından yutulmaya başladığında, gözlerim yalnızca tavandaki koyu mor lens ışıklarını seçebiliyordu. Etraftaki tüm görüntüler puslandı, bulanıklaştı. Kalbim saniyede yirmi altı kez çarpıyordu, dudaklarımın kuruduğunu hissettim ve biri, kollarımı iki yana açtığım için içeri gömülen karnım, dışarı kavislenen kaburgalarımın ortasına, avucunda tuttuğu ucu sivri bir bıçakla baskı uyguluyordu sanki.

Zaman zihnimin içinde pervane gibi dönmeye, her yana çarparak zihnimi dağıtmaya başladı.

"Anne," diye bağırdım, altı yaşındaydım, dizlerimin üstünde biten fırfırlı bir etekle koşuyordum ama koştuğum yol kapkaranlıktı. Anılar, ayaklarımın altında çiğneniyor, bastığım her adım çamurlaşmış toprağın içine gömülüyordu. "Anneciğim!"

"Merve!" Bu sesi tanıyordum, bu sesten kaçıyordum. Adımlarım büyüdü, kalbim göğsümün içinde saniyede yirmi altı kez çarpıyordu. Nabzım saniyede yirmi altı kez vuruyordu. Saniyede yirmi altı adım koşabilecek kadar hızlıydım. Geçmiş peşimden geliyor, gelecek önümde benden kaçıyordu.

"Beni bekle Allah'ın cezası çocuk!"

"Baba, gelme!" diye çığlık atarken artık gözyaşlarım sele dönüşmüş, ben daha ne olduğunu anlamadan bağıra bağıra ağlarken bulmuştum kendimi. Ayaklarım çamura batıp çıkıyor, çamurlu toprağın içinden uzanan geçmişe ait eller ayak bileklerimden tutarak beni toprağın içine çekmeye çalışıyordu. "Baba, gelme!"

"Merve, dur artık. Orada yangın var, yanacaksın!"

"Anne, anneciğim!"

"Merve, dur!"

"Baba, gelme!"

"Merve, dur orada! Yanacaksın, aptal çocuk!"

"Baba, gelme." İleride yanan ateşin göğe kadar uzanan kollarına baktığımda adımlarım bıçak gibi kesildi. Babamın sesi oradaydı ama gölgesi üstüme dahi devrilmiyordu. Varlığı sanki yalnızca bir illüzyondu. Gerçek değildi.

Ateşin kokusunu ciğerlerime doldurdum. Çıkan çatırtılar, sanki içinde kırılmış kemikler pişiyormuş gibi sert ve güçlüydü.

"Babacığım," diye fısıldadım alevlere bakarken. "Annem orada, beni bekliyor."

"Merve, sesime gel. Orası sonun olacak. Gitme."

"Babacığım. Gelme."

"Merve..."

"Anneciğim," diye fısıldadı farklı, daha cılız bir erkek sesi. Küçük bir erkek çocuğunun sesiydi bu. Kargalar damlara indi, baykuşlar evleri yaktı.

Bakışlarım sesin geldiği yöne kendi yönünü bulan bir su gibi aktı. Gözlerim o erkek çocuğunun kara gözleriyle kesiştiğinde, ateşler sinsice bize doğru ilerlemeye, yerde bir canavar gibi bize doğru sürünmeye başlamıştı. Babamın sesi yoktu.

Yanan bu geleceğin içinde babam yoktu.

Ben ve o küçük erkek çocuğu yapayalnızdık.

Kapının birkaç kez zorlandığını duydum ama zihnim içinde olduğu anın çivileri tarafından o anın içine çakılmıştı. Boğazıma doğru ilerle-

yen kelimeler, kalbimden çıkıyor, boğazım boyunca tırmanarak dudaklarımın ucuna kadar gelebilmek için azimle savaşıyordu. Kılımı bile kıpırdatmadan tavanı izlemeye devam ettim.

Yere düşen anahtarın sesini duydum, ardından kapı bir kez daha zorlandı, sonrasında bir anahtar sesi daha duydum ama bu anahtar düşmemiş, saplanmıştı. Kapı deliğine saplanan anahtar yavaşça kendi etrafında döndü ve kilit açıldı. Kapı da kilidi takip ederek açıldığında onun varlığının gölgesi içinde bulunduğum anın üzerine devrildi ve o anı tüm heybetiyle örttü.

Yere düşen adımlarının o sağlam vurgusuna gizlenmiş esrarlı sesi dinlemeye başladım. Benim aksime o, odanın içinde bir hayalet gibi değil, bir canavar gibi ilerliyordu. Küçük bir çocuğun kalbini korkularla kuşatan, odanın duvarlarında kolları olan bir canavar... Sertçe yutkundum. Tavandaki ışık hareket ediyordu.

Çakmağın, ateşi hapsettiği hücreden ateşi çıkarırken, ateşin ayaklarına ve ellerine vurduğu zincirlerin sürünme sesini hatırlatan sesi odanın içini doldurdu. Göğsüm, aldığım o derin nefesin etkisiyle yukarı kabardı ve çıplak göğüslerim gerildi.

Ateşin yukarı kalkan kolları, sigaranın ucunda duran tütün bulutlarını tutuşturdu; nikotinin kokusu, toprakla buluşan yağmurun kokusu kadar acı bir anıyı zihinlere serpiştirerek odanın içine yayıldı.

Gölgesi önce karnıma, ardından da göğüslerime düştü, havuzun duvara yansıyan koyu mor ışığının bedenimde de parmakları olduğunu, Karan'ın gölgesi bedenimin üstüne devrildiğinde anlayabilmiştim.

Gözlerim ağır ağır onun gözlerine doğru yürüdü. Korkulukları kırık köprünün üzerinde durmuş, karşıya geçmenin imkânsız, geriye dönmenin de artık çok geç olduğunu fark ettiğim bir andaydım. Kahverengi gözlerim bir zehir gibi siyah gözlerinin üstüne akmaya başladı.

"Kapıyı kilitlediğin için beni görmek istemediğini düşünmüştüm," dedi çelik gibi bir sesle. Gözleri çıplak göğüslerimde değil, ona bakan çıplak gözlerimdeydi.

"Ama yine de içeri girdin."

"Beni görmek istememen, seni görmek istememe mani olamaz."

Gözlerinin içine bakarken hâlâ aynı şekilde uzanıyordum ve topuklu botların içinde olan ayaklarım zemine basmaya devam ediyordu.

"Üstelik görüyorum ki," dedi dizini iki bacak arama koyup, kemikli diz kapağını yatağın ucuna bastırarak. "Bunu beni görmemek için değil, tenini özgür bırakmak için yapmışsın." Parmaklarının arasında tuttuğu

sigaranın ucunda yanan ateş aramızda duruyordu. Bacaklarımı yavaşça araladım, Karan'ın dizi artık tamamen bacak aramda duruyordu.

"Neredeydin?"

"Beni mi özledin?" diye sordu, sesinde ima yoktu, alay yoktu, sesinde hiçbir şey yoktu.

"Nerede olduğunu söylemeyecek misin?" Sesimdeki o durgunluk, ölü bir deniz gibi üstümüzü örttü ama ikimiz de kulaç atmıyor, çırpınmıyor, o denizin dibine çökmüş, boğulmayı bekliyorduk.

"Ben zaman gibiyim," dedi hiç tereddütsüz. "Her an, senin içinde bulunduğun her yerdeyim."

"Zaman," diye fısıldadım dalgın bir sesle. "Yani sen zaman mısın?"

"Evet," dedi. "Ben zamanım."

Onun karşısında çıplak olmak artık sandığım kadar utanç verici değildi ya da o kadar çok canımız acıyordu ki, çıplak olmam utanç denen o duygunun varlığını tatmama yetmiyordu. Gözlerim Karan'ın küflü siyah gözlerinde dolandı. Dışarıda rüzgâr çıkmış, odaya yakın bir yerde dimdik duran ağacın büyük dalları, rüzgârın etkisiyle cama vurmaya başlamıştı.

"İyi değilsin," dedim, sesim kendi ruhumun üstünde zıplıyordu.

"İyi olmadığımı da nereden çıkardın?" Üzerime biraz daha abandı, o kadar uzun süredir sigarayı dudaklarının arasına koymuyordu ki, parmaklarının arasında asılı duran sigaranın ucunda uzayan ölü kül karnıma dökülmüştü. Bir an irkildim, ama kül karnımda saniyeler içinde parçalara ayrılmıştı

"İyisin?"

Biraz daha eğildi. Sigarasının gri dumanı aramızda duran bir zaman perisinin sihirli saçlarıymış gibi kıvrılıyordu.

"İyi olduğumu da nereden çıkardın?"

Söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu, o kadar haklıydı ki. Onu iyi edebilmemin hiçbir yolu yok muydu? Karnımda parçalanan külün kütlesi kadar da olsa ona huzur verebilmek istiyordum. Biraz olsun içindekileri söküp alabilmek... Mümkün müydü? Uzun, bir kemiğin üstüne sarılmış deri gibi duran beyaz ellerimi kaldırdım, parmaklarımın arasına mesafeler ekleyerek parmaklarımı araladım ve açtığım elimi uzatarak ikimizin arasına koydum. Parmaklarımın arasında beş tane pencere açılmıştı, bu pencereden onun yüzünün belirli kısımlarını görebiliyordum. Karan, bu yaptığım çok normal bir şeymiş gibi ifadesiz gözlerle gözlerimin içine bakıyordu, sol gözünün yarısını göremiyordum, çünkü parmaklarımın penceresi oraya kadar açılmamıştı.

"Eğer elim şeffaf olsaydı, seni görebilirdim, değil mi?" diye sordum.

Karan yalnızca, "Evet," dedi.

"Ama bak, elim şeffaf olmadığı halde yüzünün bir kısmını görebiliyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bazen sadece görmen gerektiği kadarını görmelisin."

"Peki ya görmem gerektiği kadarından fazlasını görürsem?" diye sordu. Kafasını havaya kaldırdı, artık yüzü yüzümün önündeydi. Parmaklarının arasında duran sigaranın ölen külü parmak uçlarıma döküldü.

Elimi tekrar ikimizin arasına soktum, parmak uçlarımdaki kül avucuma kadar döküldü. Parmaklarımı tekrar araladım ve o beş pencerenin bir kez daha açılmasını sağladım. Elimi yavaşça hareket ettirmeye, pencerelerin içindeki görüntülerin değişmesini sağlamaya başladım. Bir pencerede Karan'ın gözleri beliriyor, diğerine burnu giriyordu. Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Anladın mı?"

"Neyi?"

"Tamamını göremediğim zamanlarda bile istediğim her şeyi görebiliyorum."

Elimi yavaşça yanağına götürdüm. Kirli sakalını okşayarak yanağını avuçladım, başparmağımı yavaşça elmacık kemiğine sürterken dudaklarım yukarı kıvrıldı. Karan ifadesiz bir yüzle gözlerimin içine bakıyordu ve avucuma dökülen kül, onun sakalları ve benim avucum arasında ezilip yok olmuştu.

"Sen nasıl benim için daima buradaysan, ben de senin için daima buradayım, Ali," diye fısıldadım. Dişlerini sıktı, avucum yanağında oluşan o mezarın içine doğru çöktü, aynı anda sertçe yutkunduk.

Zihnimin dibine oturan düşünceleri, zihnimin zemininden kazıyarak bile çıkaramayacağımı biliyordum. Huzursuzluk hat safhadaydı. Yine de Karan o son dört gün hiç yaşanmamış gibi yanağını avucuma doğru iterek bastırdı. Gözlerim onun küf siyahı gözlerinde dolandı, o gözlerde herhangi bir duygu kırıntısı yakalamaya çalıştım ama o sanki her şeyi hasıraltı etmiş gibi boş bir kuyuyu anımsatan gözlerle yüzümü izliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Karan hiçbir şey söylemedi. Yavaşça üzerime abandı, dizlerinin üzerine çöktü ve dizlerinin parkeye değdiğini fark ettim. Yüzünü çıplak göğsümün biraz altına bastırdı. Saçları çıplak göğsümü okşuyordu. Sakallarını karnımın biraz üstüne

sürterek derin bir nefes aldı ve büyük, heybetli kollarını belimin kenarlarına koyarak bana sıkı sıkı sarıldı.

Parmaklarım onun dağınık, siyah saçlarının arasına kaydı. Şefkati parmak uçlarıma bir mermi gibi yerleştirdim ve parmaklarımın namlusunu onun saçlarına doğrultup, ateş etmeye başladım. Ben onun saçlarını okşarken üzerimize örtülen o zaman sanki herkes için ilerlemeye devam ediyordu ama biz takvimin o sayfasında, yelkovanın ve akrebin aynı sayının üstündeki donup kaldığı o anın içindeydik.

Kafasını göğsüme bastırdı, saçları çıplak göğüslerime battı ve hafifçe gıdıklanmama neden oldu. Yutkunup gözlerimi aşağı doğru indirdim, ona baktım, bana bakmıyordu. Gözleri penceredeydi, pencereden içeri sızan koyu mor ışık yüzünü aydınlatıyordu.

Ona, bana doğum günümde anlattığı Ay Işığı Prensesi efsanesini anlatmaya başladım. Anlattığım efsane zihninde canlanıyormuş gibi sessizce beni dinliyor, dalgın bir şekilde pencereyi seyretmeye devam ediyordu ama onu zorlamak istemediğim için yalnızca saçlarını okşayarak efsaneyi anlatmaya devam ediyordum.

Sonunda dizleri ağrımış olacak ki doğrulup kalktı, üzerindeki lacivert gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. O bunu yaparken, ben de ayağımdaki topuklu botları ve çorapları çıkarıp bir köşeye atarak yatağın üzerine çıktım. Karan pantolonunun kemerini çıkardı, altındaki pantolonu uzun bacaklarından tek seferde söker gibi çıkarıp altında yalnızca bir boxerla yatağın üzerine çıktı. Beni kollarının arasına çektiğinde ona karşı koymadım, göğsü buz gibiydi, sanırım uzunca bir süre soğukta kalmıştı. Çıplak sırtımı onun çıplak göğsüne yapıştırdım, büyük avucunu karnıma bastırdı ve yüzünü boynum ile omzum arasına sokup orada derin bir nefes aldı. Çıplak bacakları, taytın sardığı bacaklarımın etrafına dolanmıştı.

O gece orada, sırtım onun göğsünde, tüm huzursuzluklara rağmen huzurlu bir uyku çekmiştim ve kâbuslar zihnime uğramamıştı. Ertesi sabah kasıklarımda şiddetli bir ağrıyla uyanmıştım. Karan'ın kollarındaydım ve çıplak göğüslerim bir çarşafın altındaydı. Yüzümü buruşturup elimi Karan'ın karnımda duran elinin üzerine koyarak yüzümü buruşturdum. Karan bana tıpkı bir yılan gibi dolanmıştı, onu huzursuz etmeden uyanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Kasıklarımdaki ağrı şiddet kazanıp tüm karnıma yayıldığında, sonunda dayanamayıp gözlerimi yumarak inledim. Biri sanki karnıma taş koymuştu, ne zaman hareket etsem, karnım o taşın altında eziliyordu.

Karan'ın, "Asi?" diye fısıldamasıyla gözlerimi yavaşça araladım. Sesinin tınısına uyku sinmişti. "Ne oldu?"

Ne olduğunu çok iyi biliyordum ben, ama bunu ona söyleyebilmemin imkânı yoktu. Acaba kanamam başlamış mıydı? Ne zaman geleceği belli olmayan regl kanamam beni apansız yakalamaya bayılıyordu. O kadar düzensizdi ki, bu ağrıların sebebi de bu düzensizlik olsa gerekti. Geç gelişen yumurtalıklarım gerçekten hantal olmalıydılar.

"Yok bir şey," dedim ama sesim acımı ele veriyordu.

Karan elini karnımdan çekip doğruldu, bir an üstümün çıplak olduğu aklıma gelince çarşafa tamamen dolanıp alt dudağımı ısırdım. "Kanaman mı başladı?" diye sordu patadanak.

Dehşetle irileşen gözlerimi ona çeviremeden, "Böyle şeyler aniden sorulmaz," diyebildim.

"Gayet doğal şeyler," dedi kuru bir sesle.

"Sana göre doğal," diye homurdandım. Acaba şu an nasıl hissediyordu? Ona bir şey sormaya o kadar çok korkuyordum ki. Karan yavaşça yataktan kalktı, gözlerim bedenine kaydı. Sıkı kalçaları boxerının içinde dipdiri duruyordu. Kendi kendime kaşlarımı çatarak yüzümü çarşafın altına soktum. "O çarşafın altından çıkabilirsin," dedi kuru bir sesle. "Eşofmanımı giydim."

Çarşafın içinden çıkmadan, "İyi," diye mırıldandım.

"Bir bakıyorum çok utangaçsın, bir bakıyorum çok cesur. Seni anlayamadım gitti."

"Bizi sadece sen anlıyorsun," diye fısıldadı güçsüz bir ses, bu sesin sahibi acılar içinde kıvranan diğer Merve'ydi.

Karan, "Eğer çok fazla ağrın varsa bir doktora gidelim," dedi. Kafamı çarşafın içinden çıkarıp ona baktım. Altına siyah bir eşofman giymişti. Dağınık saçlarını elleriyle şekillendirerek arkaya yatırdı, gözleri yüzüme kaydı.

"Katlanamayacağım kadar ağır değil," dedim. "Şey... Dört gün önce Bedirhan bana sizin şirketteki bilgisayarların bozulduğunu söylemişti. Düzeltebildiniz mi?"

Siyah gözlerini yüzümden çekmeden, "Bunun da sebebini biliyor musun yoksa?" diye sordu kinayeli bir sesle.

Utançtan yerin dibine girmek üzereydim. "Ben..."

"Karşımda morarıp sararmana gerek yok, Çakıltaşı," dedi sabit bir sesle. "Bilgisayarlarla ilgili olan sorunu çözdük, sadece küçük bir veri kaybımız oldu ama çok önemli bir konu değil."

"Anladım."

"Çok mu ağrın var?"

"Katlanamayacağım kadar değil."

"O zaman çok," diye diretti. "Hazırlan, doktora gidiyoruz."

"Önceden de seninle bir doktor maceramız olmuştu," diye homurdandım. "Bir şey değişmeyecek. Doktorun söylediklerini hatırlıyorsun."

"Doktorun dediklerini uygularsak hiçbir şeyin kalmaz," dedi bu kez demir gibi bir sesle. Yanaklarıma oturan kan yavaşça boynuma aktı, bedenim yanmaya başladı ve gözlerimi hızla ondan uzaklaştırdım. "Tıpkı bir deve kuşu gibi kafanı gömecek kum arıyorsun sanırım şu an? Her neyse, Gülseren'e söyleyeceğim, sana bir ağrı kesici getirecek. Ve sen küçük hanım, o ağrı kesiciyi içeceksin. Ama her şeyden önce kahvaltı yapman gerekiyor."

Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ki? Karan gri bir tişört alıp üzerine geçirirken ben de doğrulup kalktım ve çarşafı çıplak göğüslerime bastırarak elbise dolabına doğru yürüdüm. Gülseren Hanım kıyafetlerimin bir kısmını elbise dolabının içine yerleştirmişti. Bu utanmama neden oldu. Elbise dolabından bir kazak çıkarıp, iç çamaşırımı üzerime geçirdim ve kazağı da giyip, kazağın içinde kalan saçlarımı dışarı çıkararak ellerimle taradım.

Yavru kedi bacaklarıma dolanınca eğilip çenesinin altını okşadım. Tatlı bir mırıltıyla bana karşılık verdi. Karan giyindiğim için rahat bir şekilde odanın kapısını açtı, hâlâ kedinin çenesini okşuyordum. Kafamı kaldırıp kapıya baktım. Karan bir an kapının önünde duraksadı, kolunun kenarından gördüğüm kadarıyla Yaşar amca oradaydı. Bir an tüm sesler kesildi ve yalnızca çarpan nabızlarımızın sesini duymaya başladım.

"Birkaç gündür karşılaşamıyorduk," dedi Yaşar amca. Kahverengi gözleri doğrudan Karan'ın yüzüne sabitlenmişti ama Karan'ın sırtı bana dönük olduğundan, yüzüne nasıl bir ifade giydirdiğini göremiyordum. "Şirkete de uğrayamadım. Durumlar nasıl? Bilgisayarlar..."

"Her şey yolunda," diyerek böldü Karan, Yaşar amcayı.

Yaşar amca duraksadı. Kahverengi gözlerine is lekesi gibi yayılan kederi izlerken yavru kedi kafasını avucuma bastırarak mırlıyordu. "Anladım," dedi kuru bir sesle. "Halledersin sen."

"Evet," dedi Karan. "Hallederim."

Yaşar amca başını salladı, elindeki gümüş bastonu yavaşça yere vurarak sırtını döndü, derin bir nefes aldı. "Eğer istersen Kayseri'ye geri dönebilirim, Karan," dedi, sesi ne kadar güçlü çıksa da, omuzları düşmüştü.

Karan hiçbir şey söylemedi. Yine tepkisiz kaldı. Yaşar amca bastonunu sürüye sürüye oradan uzaklaşırken göğsüme çöreklenen o his hiç geçmeyecek sandım. Bağırıp çağırsa daha iyi hissedebilirdik. Şu an Yaşar amcanın da benim gibi hissettiğini biliyordum. Karnıma saplanan ağrıyla elimi karnıma bastırdım ve gözlerimi yumup ağrının geçmesini bekledim.

Günün devamında Karan'ın isteği doğrultusunda zorunlu bir şekilde kahvaltı yapmış, Gülseren Hanım'ın verdiği ağrı kesiciyi içmiştim ve elimde büyük, pelüş bir sıcak su torbasıyla odaya çekilmiştim. Karan işlerini halletmek için tekrar şirkete gitmişti. Bir süredir aksattığı işlerine yoğunlaşması gerektiğini biliyordum ama yine de içime sinmeyen bir şeyler vardı.

Kanamam başlamıştı ama çok yoğun değildi, hissettiğim ağrı aldığım ağrı kesicinin de etkisiyle biraz olsun azalmıştı. Gülseren Hanım sık sık yanıma geliyor, soğuk su torbamı kontrol ederek sıcak su takviyesi yapıyordu. Çok utanmıştım ama içten içe ona minnettardım.

Annemin mezarını ziyaret etmek istiyordum. Eski evimizi yaktığım günden beri geçmişimden yankılanan tek bir ses bile yoktu. Bir şeyleri bu kadar kolay, elimi kolumu sallayarak yapabilmem ve başımın belaya girmemesi tamamen Karan'ın varlığıyla alakalıydı, bunu biliyordum ve bu daha çok utanmama neden oluyordu. Son olaylardan sonra takındığı bu sakinlik, giydiği sessizlik pelerini beni daha da endişelendirse de, onu rahatsız edecek herhangi bir soru sormaktan kaçınıyordum.

Akşama doğru Sergen'in eve gelmesiyle, evin içindeki gerilim nedenini anlamadığım bir sebepten dolayı yine yükseldi. Sıcak su torbasından kurtulmuş bir şekilde salondaki koltukta, kucağımda kedi yavrusuyla oturuyordum. Ilık bir duş almıştım, bu ağrılarıma da iyi gelmişti ve saç diplerimdeki nemi hâlâ hissedebiliyordum.

Yaşar amca bahçedeydi, tüm gün boyunca bahçede büyüyen yabani otları temizlemiş, resmen kendini bahçe işlerine vermişti. Sergen bahçeye çıktığında, Yaşar amca elinde eldivenler ve kafasında hasır bir şapkayla cam duvarın arkasında belirdi ve Sergen ile birlikte havuzun önüne doğru yürümeye başladılar. Dışarısı uğursuz, soluk bir mavi rengindeydi.

Gözlerimi cam duvara dikmiş onları izlerken, ne konuştuklarını gerçekten merak ediyordum. Bir ara Sergen ensesini kaşıyarak mahcup bir ifadeyle başını salladı, Yaşar amca elindeki eldivenin birini çıkardı ve çıplak elini Sergen'in omzuna koyarak omzuna hafifçe vurup okşadı, sıcak gülümsemesi yine dudaklarını esir almıştı.

"Ne dersin?" diye fısıldadım yavru kedinin siyah tüylerini okşarken. "Sence Karan'ın kafasında neler dönüyor?"

Kedi yavrusu sanki anlamış gibi kafasını kaldırarak yüzüme baktı, cam yeşili gözleri ayna gibi parlıyordu. Hırıltılı nefesler alıyordu, burnu ıslaktı. Parmak ucumla burnuna dokunup başımı omzuma düşürdüm. "Biraz daha susarsa, patlayacak," diye mırıldandım. "Ben en çok yanardağlardan korkarım. En sessiz onlar gibi görünür, oysa patlayınca içinden ateş akıyor."

Sergen tekrar içeri girince kafamı kaldırıp ona baktım ama o, o kadar dalgındı ki, beni fark etmedi. "Sergen?" diye seslendiğim an kafasını kaldırıp otomatik bir hareketle bana doğru çevirdi. Gözlerini çevreleyen o ifadesizlik çemberinin içinden sıyrılan bakışları yumuşadı. "Gidiyor musun?"

Başını sallayarak, "Evet," dedi kuru bir sesle. "Abim de birkaç saate evde olur."

"Şirkette mi hâlâ?" Sergen sessiz kaldı. "Şirkette değil mi?"

"Biraz kafasını dinlemeye ihtiyacı var sanırım," dedi Sergen gözlerini kaçırarak. "Yalnız kalmak istiyor olabilir."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?" Parmaklarım kedi yavrusunun başında dolandı. "Yani nereye gideceğini söylemedi mi?"

"Hayır. O bana bu gibi şeylerin izahını vermez, Merve." Yumuşak bir ifadeyle yüzümü inceledi. "Endişelenme, birazdan evde olur."

Başımı ağır ağır salladım ama Sergen bu cevabının beni tatmin etmediğini görebiliyordu. Göğsümde yanan bir ateş vardı, bu ateş gitgide daha da güçlenerek harlanıyor, tüm bedenime ince bir hastalık gibi sinsice yayılıyordu. Sergen evden ayrıldığında aklım yalnızca Karan'daydı. Nerede olduğunu merak ediyordum, belki de günlerdir şirkette olduğunu söylüyordu ama şirkete uğradığı bile yoktu. Bir şeyleri yalnız başına atlatamayacağını neden anlamak istemiyordu.

Kediyi koltuğun üzerine bırakıp doğrulup kalktım, bahçeye, Yaşar amcanın yanına çıktım. Yaşar amca elinde büyük, gri renkte, yer yer paslanmış bir bahçe makasıyla hemen limon ağaçlarının önünde, neredeyse dizine kadar uzatmış olan otları buduyordu. Kollarımı göğsümün etrafında topladım, ellerimi dirseklerime yerleştirip yavaşça ovuşturarak onun yanına gittim. Beni fark ettiğinde bileğiyle alnını kuruladı, bastonu hemen yanındaki bahçe duvarına dayalı duruyordu.

"Hava soğudu," dedi sevecen bir sesle. "Üşüteceksin."

"Üşümüyorum," diye mırıldandım. "Yaşar amca..."

"Dede diyordun geçenlerde." Bana kırgın bir bakış attı. "Küstük mü?"

Ben de ona kırgın bir şekilde baktım, ardından dudaklarım yorgun bir tebessümü sırtlandı. "Karan'ın şirkette olmadığını biliyor musun?" diye sordum.

Kahverengi gözleri bir erkek çocuğunun dizini kaplayan yara kabuğu gibi kavladı. "Sergen söyledi," dedi, sesi ağlamaklıydı.

"Bu halleri..."

"Dün gece," diyerek sözümü kesti. "Ferit'in gençliğinden bu yana en yakın arkadaşı olan, oğlum bildiğim birisi aradı." Gözlerinin içine merakla baktım, konunun Arda'ya geleceğini biliyordum ama yine de merak ediyordum. "Oğlunu İsviçre'ye göndereceğini söyledi..." Yutkundu, yutkunurken zorlanmışa benziyordu. "Ferit ile çok yakın olduğundan, Ferit'in çoğu sırrını bilir. Benim bile bilmediklerimi bilir." Başını ağır ağır salladı. "Ağzını sıkı tutamadı herhâlde, bilmiyorum ama nasıl olduysa oğlu da öğrenmiş. Karan ile birlikte büyüdü sayılır oğlu. O anlatmış her şeyi Karan'a."

"Her şeyi değil," dedim kuru bir sesle.

Yaşar amca bana şaşkın şaşkın bakıp, "Ne?" diye sordu.

"O adamın bildiği başka şeyler de var," diye fısıldadım huzursuz bir şekilde. "Sen biliyor musun?"

"Benim bildiğim sadece buydu," dedi Yaşar dede dürüstçe. "Ferit'in ya da Işık'ın başka sırları var mı bilmiyorum, inan."

"O adam kendinden çok emin konuşuyordu. Sonra..." Derin bir nefes aldım. "...sonra oğlun... Yani Ferit Çakıl, onu susturdu."

Yaşar amcanın gözleri şokla irileşti. "Ne? Ferit mi?"

"Evet," dedim. "Arda, yani bahsettiğiniz adamın oğlu Karan'a bu gerçeği söylerken Ferit Çakıl da oradaydı."

Yaşar amcanın yüzü buz kesti. "Karan ona saldırmadı mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yapmadı. Yüzüne bile bakmadı. Hatta hiç konuşmadı, tepki vermedi."

Yaşar amca, "Onun sessizliği gitgide daha da büyüyor, bazen sanki ben sağırmışım da onun attığı çığlıkları duymuyormuşum gibi hissediyorum," dedi kederli bir sesle.

"Bu sessizlik ne kadar sürecek?"

"Sana gerekli önlemleri alacağımı söylemiştim," dedi Yaşar amca. "Endişelenme. Karan'ı koruyacağım."

"Neyden?"

"Kendisinden."

Kaldırılmayı bekleyen bir yara kabuğunu kaşıyıp duruyordum. O yara kabuğunu kaldırmazsam, yara bir gün kendiliğinden yok olacak, kabuk kendi kendine düşecekti ama ben kaşımadan edemiyordum. Kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor, sonunda o yaranın bende büyük izler bırakmasına izin veriyordum. Yaşar amcanın ne yapacağını bilmiyordum, ne yapacağını ona soramıyordum, sadece sessizce onu izledim ve o da yabani otları budamaya kaldığı yerden devam etti.

Bir ara, "Yaşar amca," diye fısıldadım. Makasın sesi, sesimi yutmuştu.

"Efendim, güzelim?"

"Kayseri'ye dönme konusunda ciddi miydin?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sadece Karan'ın git demesini bekledim, git deseydi içim rahatlayacaktı ama yine tepki vermedi."

Hiçbir şey söylemedim, geri kalan zamanımızı onun budadığı otların makasın dişleri arasında kırılırken çıkardığı sesleri dinleyerek geçirdim.

♣

Dipsiz bir kuyunun içinden ona sesleniyormuşum gibi hissettiriyordu.

Sanki sesimi duymuyordu.

Sanki bağırıyordum ama kuyunun başında durmuş, yalnızca kuyunun dibinde çığlıklar atarak ona el sallayan bana bakıyordu.

İçinde olduğum kuyu sanki onun gözleriydi.

Hem derin hem bomboş hem benle dolu hem de karanlık bakıyordu.

Odanın karanlığına ellerimi uzattım ama karanlık ellerimi tutmadı. Bedenimi sardı ama bana dokunmadı. Bir yırtıcının pençelerini belimde hissettim, uzun tırnaklarını belimin kenarlarına batırdı ve kanırtarak çekip tenimi yırttı, beni parçaladı.

"Anne," diye fısıldadım. Karanlığa uzattığım, duvarlara vurarak zedelediğim ellerimdeki yaraların içinden ışıklar sızmaya başladı. "Anneciğim..."

Göğsümde yolunu bilmeyen, kan kokusuna doğru ilerleyen bir karınca sürüsü kalbime yaklaşıyordu.

"Anneciğim, seni unutmadım, seni unutmadım, anneciğim... Yemin ederim." Ellerimdeki açık yaralardan sızan beyaz ışık, karanlığa alışan gözlerimi acıtmaya başlamıştı. Kaşlarımı çatarak gözlerimi kıstım, ışık hâlâ gözlerimin içine girebiliyor, gözlerimi yakabiliyordu. "Anneciğim," diye hıçkırdım. "Ben seni unutmadım." Gözlerimi yum-

dum, bir damla yaş daha gözlerimin çukurundan düşerek yanağımın vadisinde yuvarlandı.

"Hiçbir çocuk annesini unutmaz," diye fısıldadı karanlığın içinden narin, incecik bir ses. Gözlerimi araladım. Parmaklarımdaki açık yaralardan gelen ışık artık gözlerimi yakmıyordu ama orada, odanın diğer ucunda biri vardı. Beni izliyordu. "Önemli olan annesini iyi hatırlaması. Söylesene, küçücüğüm, anneni nasıl hatırlıyorsun?"

Gözlerim ışığa alışmıştı ama ışık ellerimden saçıldığı için ellerimin arkasında kalan, odanın diğer ucunda dikilen o kadının yüzünü göremiyordum. Sanki bu odaya ait değildi, hatta bu dünyaya bile ait değilmiş gibi hissettiriyordu bana. Gölgesi odanın her yerindeydi. En çok da zihnimin içindeydi.

"Annemi savunmasız hatırlıyorum," dedim gözyaşlarım içime akıp, içimdeki yangının içine benzin gibi düşerken. "Annemi paramparça hatırlıyorum."

"Paramparça olmuş annelerin ayaklarının altındaki cennette cehennemin ateşleri yanmaya başlıyor." Kibar sesi kalbimin içine dokunuyor, kalbimden akan kanlara doğru ilerleyen karıncaları kovuyordu. Söyledikleri acıydı ama sesi o kadar tatlıydı ki...

Hıçkırarak, "Annemin cennetinde yanan ateşler de güzeldi," diye fısıldadım. "Annemi unutmadım."

"Unutmadın," dedi aynı ses. "Biliyorum, o da biliyor."

Burnumu çekerek, "Biliyor mu gerçekten?" diye sordum. Parmaklarımda yanan ışıklar zayıflamaya başladı ama hâlâ yanıyordu. Karanlıkta, parmaklarımda yanan ışıkların arkasında kalan kadının yüzü yavaş yavaş çizilmeye başlamıştı.

Kadın bana doğru bir adım attığında, artık onu görebiliyordum. Parmaklarımdaki yaraların içinde yanan ışıklar aniden söndü. Yaralarıma gece çöktü.

Küllü sarı saçları omuzlarına kadar geliyordu, düz kesilmişti ve buz mavisi gözlerini karanlığa rağmen çok net görebiliyordum. Üzerinde bembeyaz bir elbise vardı, elbisenin etekleri tüldendi. Bu kadını tanıyordum. Köprücük kemikleri, bembeyaz derisinin altına yerleştirilmiş bir bıçak gibi keskin ve kavisli görünüyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Yaptığını beğendin mi?"

Güzel yüzündeki ifade sarsıldı. Küllü sarı saçlarının uçları kuruydu, o kadar kuru görünüyordu ki, saç uçları sarı değil de beyaz gibi duruyordu. "Ne yaptım?"

"Bencilsin," diye fısıldadım acılar içinde. "Sen çok bencil bir kadınsın, Işık Çakıl."

Buz mavisi gözleri, tıpkı rengini sığdırdığım o kelimenin altına girmiş gibi dondu. Yüzümü uzunca bir süre izledi. Artık ellerimdeki yaralardan ışıklar sızmıyordu, sanki avuçlarımda ateş böceklerinin cesetleri vardı da, hâlâ ölmemiş olan ateş böceklerinin zayıf nabızları ışık olarak güçsüzce çarpıyordu.

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordu bu kez, artık o narin sesin de etrafına buzdan duvarlar örülmüştü.

"Yalnızca seni suçlamıyorum," diye mırıldandım. "Tek suçlu sen değilsin, biliyorum." Gözyaşlarım yanaklarımda soğumuştu, yanaklarımın gerildiğini hissettim. Kalbimin acıdığını o kadar gerçekçi hissediyordum ki, sanki kalbim kan değil, damarlarının içinde iğne pompalıyordu.

Bana doğru bir adım daha attı. Elbisesinin tül kuyruğu bir gelinliğin kuyruğu gibi arkasında sürükleniyordu ama bu bana bir gelinlikten ziyade daha çok bir kefeni hatırlatıyordu.

"O halde ölümünden dolayı anneni de suçluyorsun."

Yanan gözlerimi onun buz mavisi gözlerinden ayırmadım. "Annem babamın sorumsuzlukları yüzünden canına kıydı," dedim, sesimdeki dikenler kendi kalbime batmıştı.

"Buna gerçekten inanıyor musun? Ben bencilim ama annen bencil değil, öyle mi?"

Bir adım gerip atıp çenemi dikerek ona baktım. "Benim annem de aldatıldı," dedim. "Sadece aldatıldığı için mi canına kıydı sanıyorsun? Bunca zaman boyunca annem aldatıldığını zaten biliyordu!"

Yüzünü buruşturdu. "İhanet her tartıda farklı ağırlık verir," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Belki de anneni ve beni koyduğun tartı aynı ama unutma, aynı tartıya koyduğun ihanet diğerinin ikizi değil."

"Sen onun annesi olmana rağmen Karan'ı daha küçücükken yalnız bıraktın," dedim tükürür gibi.

"Annen," dedi kafasını omzuna yatırarak. "Senin annen olduğu halde seni yalnız bırakmadı mı?"

"Ben yalnızlığı kendim seçtim," dedim çaresizce. Ben annemin yaptıklarından dolayı annemi suçlayamıyordum. Fırtınanın köklerinden söktüğü bir ağacı, size gölge olamadığı için suçlayamazdınız.

"Senin seçim hakkın vardı, Merve," dedi Işık Çakıl kısık bir sesle. "Bana böyle bir hak tanınmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaşananlar benim seçimim değildi," diye fısıldadı.

"Kendini haklı çıkarmaya çalışıyorsun."

"Karşımda Karan olsaydı, beni haklı çıkarmak için benimle kavga ederdi," dedi kuru bir sesle. "Aynı senin, anneni haklı çıkarmak için kendinle kavga ettiğin gibi."

"Karan'ın seni haklı çıkarmak için seninle kavga edeceğini bile bile..."

"Onu paramparça ettim," diye tamamladı beni. Ona nefret dolu gözlerle baktığımda, pespembe dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Böyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Ona nasıl bir yıkım bıraktın, tahmin bile edemezsin."

"Deprem olup bittiğinde, yıkılan hiçbir bina, altında ezdiği insanı düşünmez."

İğrenerek, "Onun bana verdiği hayallerdeki kadın değilsin sen," diye fısıldadım. "Keşke... En azından onun hayallerindeki gibi kalsaydın."

Görüntüsü siyah beyaz bir film gibi solmaya başladı. Avuçlarımdaki yaralardan tekrar aynı ışık tavana doğru fırlayınca irkildim. Işık Çakıl tam gözlerimin içine baktı, sol gözünün çukurundan damlamak üzere olan gözyaşı uzun süre orada asılı kalsa da, sonunda kendini aşağı iterek elmacık kemiğine doğru kaydı.

"Ben o bina değilim," diye fısıldadı ve akan gözyaşı onu bir silgi gibi silerek yok etti.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama kasıklarıma yayılan ağrı o kadar kuvvetliydi ki, tek seferde gözümü açmanın imkânsız olduğunu anlayınca bir süre gözlerim kapalı, hızla inip kalkan göğsümle öylece yatakta uzanmaya devam ettim. Göz kapaklarımın üzerinde ekstra bir karanlık vardı. İçerinin zifiri karanlık olduğunu anlamam çok da uzun sürmedi.

Boğazıma yayılan ağrıyla huzursuz bir şekilde yutkunup nihayet gözlerimi araladım ve kara bir gölge gibi üzerime çöken karanlığın ağırlığıyla yüzleştim. Bir süre tavanı izledim, havuzun ışıkları şu anda yanmadığı için tavan kapkaranlıktı. Sonunda karanlığa alışan gözlerimi yavaşça odanın içinde gezdirmeye başladım.

Karnımın üzerine koyarak uyuduğum sıcak su torbası karnımın üzerinde buz gibi olmuştu. Onu yatağın diğer tarafına atıp yavaşça doğruldum ama doğrulurken sırtıma giren sancı tüm bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. Zerreler halinde parçalanarak tüm vücuduma dağılan, yavaş yavaş yayılan o ağrı bedenimin kasılmasına neden olu-

yordu. Komodinin üzerindeki suyu tek dikişte içtikten sonra, yine komodinin üzerindeki ahşap abajurun ışığını en düşük seviyede yakarak odanın biraz olsun aydınlanmasını sağladım.

Saat sabahın ikisiydi.

Karan hâlâ gelmemişti.

Gördüğüm rüyanın omuzlarıma indirdiği ağırlıkla başımı yatak başlığına yasladım ve ellerimi karnıma koyarak yavaşça ovdum. Bu saate kadar gelmemiş miydi cidden? Gözlerim odanın diğer ucunda yatan kedi yavrusuna kaydı. Bedenini bir top şekline sokmuştu, yüzü ve kuyruğu yan yana duruyordu, huzurlu nefesler eşliğinde mırıltılar çıkararak uyuyordu.

Odanın kapısını aniden açılınca bakışlarım hızla kapıya kaydı. Koridorda yanan ışık, kapının açılmasıyla içeriye doluştu. Işık arkasından vurduğu için yüzünü göremiyordum ama onun heybetli bedeninin gölgesini görür görmez kim olduğunu anlamıştım. Ayağıyla kapıyı kapatıp elinde bir sıcak su torbası ve ilaç kutusuyla bana doğru yürümeye başladı.

"Suyun soğumuş," dedi yatağın ucuna oturup yeni sıcak su torbasını karnıma bastırırken. "Uyurken inliyordun. Ne zaman ışığı açsam ellerini yüzüne örtüp durdun, ben de tüm ışıkları kapadım." Gözleri pencereye kaydı. "Havuzun ışıkları da doğrudan içeriye giriyordu. Onları da kapattırdım."

Onun siyah gözlerine öylece bakakaldım. Nasıl oluyordu da beni her seferinde en beklemediğim yerimden vuruyordu? Bunu nasıl başarabiliyordu? Gözlerimiz uzun süre birbirlerine dikili kalsa da, Karan elindeki ilaç kutusunu sallayarak, "Gülseren bu ilacın sana iyi geldiğini söyledi," dedi ilgili bir sesle. "Uyandığın zaman ağrın olursa içersin diye getirmiştim. Ağrın var mı?"

Cevap veremedim. Sadece ona bakıyordum.

Birkaç dakika yüzümü izledi. Kedinin mırıltısı dışında tek bir ses bile olmayan odanın içinde, bir de kalp atışlarımızın yumuşak ninnisi dolanıyordu. "Ağrın yok mu?"

"Senin?" dedim aniden. "Senin daha çok ağrın yok mu?"

Eksiklerle dolu bir yapboz gibi baktı bana. Kara gözlerini yavaşça gözlerimden uzaklaştırıp avucunda tuttuğu ilaç kutusuna indirdi. Yüreğim parçalara ayrılmış gibi sızlamaya başladığında avucumu yavaşça uzatıp sakallı yanağına dokundum. Dişlerini sıktı, avucum yanağına doğru batınca yutkundum.

Hâlâ avucunda duran ilaç kutusuna bakıyordu. Şu an, onun eksik parçalarını tamamlamak için benliğimdeki tüm sevgiyi, tüm şefkati ona verebilmek istiyordum. Elimde olsa, kalbimi göğsümden söker onun göğsünün altına dikerdim. Belki de iki yarım kalp birleşir, sonunda bir bütün olarak sorunsuz bir şekilde atmaya başlardı.

"Karan," diye fısıldadım. "Neden paylaşmıyorsun benimle? Neden böyle duvar gibi? Neden böyle buz tutmuş göl gibi? Böyle..." Yanağını okşadım. "İçine patlamış bir yanardağ gibi... Neden böylesin, canım adam?"

Gözleri gözlerime tırmandı. Eksik yapboz parçalarının oluşturduğu boşluklar oradaydı. "Yanardağ sensin," dedi dalgın bir sesle. "Ben senin içinden akan o lavım. Nasıl bir şey bu biliyor musun? İçine aksam, içini yakıyorum, dışına aksam, gözlerinden akan yaş oluyorum."

Yutkundum. "Beni düşündüğün için mi böyle?"

Bu soruyu es geçti. "Adının anlamı çakıl taşı demiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Ağır ağır başımı sallarken avucumu yanağına bastırdım. "Hatırlıyorum."

"Adının diğer anlamı da, dağ." Gözlerimin içine baktı. "Ne zaman ben sızdım hayatına, o dağın içinde uyuyan ne kadar ateş varsa hepsi yanmaya başladı." Dişlerini sıktı. "Ben seni kendimle yaktım. Dağ olan bir kız çocuğuna kendimi sürdüm, onu yanardağ yaptım."

"Ben..."

"Sen ne, Merve?" diye sordu Karan bir anda. "Daha yaran kurumamış, kuruyup düşmemiş, ben kendi açık yaramı senin yarana basıp mikrop mu kaptırayım sana? Kızım ben seni daha ne kadar yakayım?" Dişlerini sıktı. "Ben seni daha ne kadar mahvedebilirim, Merve?"

Gözlerim yanmaya başladı. "Acımı yaşatmak için acından kaçıyorsun."

"Çünkü senin acın, benim acımdan daha değerli."

"Sadece bu yüzden sustuğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Yanağını daha sert okşadım. "Bekleme."

"Neye inanmak istersen ona inan, Yanardağ," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Susman beni korkutuyor," diye fısıldadım.

"Eğer ağrın yoksa," dedi yanağını avucuma bastırıp gözlerini yumarken. "Benimle dışarı çık."

Başımı salladım. Getirdiği ilaç kutusundan bir hap çıkarıp içmiş, üzerime biraz daha sıkı kıyafetler giymiştim ve birlikte evden çıkmış-

tık. Bu kez araca binmek yerine sahile giden sokak boyunca sessizce, yanan sokak lambalarının altında ikimizin de elleri ceplerimizde yürümüştük. Gecenin içinde bizi izleyen böcekler aralarında kendi dillerinde bir şeyler konuşuyordu.

Sonunda sahile geldiğimizde, kalçasını bir aracın kaputuna yaslayarak gözlerini denize çevirdi. Hemen yanında dikiliyordum.

Sonu olmayan bir labirentin içinde koşmaya başladım. Dişlerinin arasından kanımın sızdığını bildiğim, tırnaklarının arasında ruhumdan kopardığı et parçalarını taşıyan o canavar koşar adımlarla adımı haykırarak peşimden geliyordu. Saatin ibresini zorlayan kalp atışlarımın ritmiydi.

Anlam veremiyordum tüm bu anlamsızlıklara.

Sanki bir parçam vardı, o parçamı çok uzak bir noktada unutmuştum ve o parçayı bulmak için mesafeleri kat etmiştim ama parçamı unuttuğum yerde bulamamıştım.

Ben daha çok küçükken babam annem ağlarken onun yanına oturup neden ağladığını sormuştu, annem fısıldayarak bir şeyler anlatınca da babam umursamaz bir şekilde, *"Üzüldüğün şey bu muydu yani? Amma abartıyorsun ha!"* demişti. Annem hıçkırarak babamın yüzüne çaresizlikle bakarken, babam için hiç olan o şeyin ne olduğunu bilmiyor olsam da, yutkunamamıştım.

Bir annenin boş yere bir şeye üzülmeyeceğini bilecek kadar çocuktum. Büyüdüğümü, onun üzüntülerini göz ardı etmeye başladığımda anlamıştım. Benim dünyamda peri kızları yoktu, iyilik melekleri yoktu, sihirli lambadan çıkan dilek hakkı veren o cinlerden de yoktu. Benim dünyamda evin her duvarına bağırırken dudaklarından dökülen kelimelerin izini bırakan bir baba, geceleri örtümü bacaklarımdan çeken bir şeytan, koştuğum labirentin içinde beni takip ederken korkmama aldırış etmeden adımı kükreyen bir canavar vardı.

Benim aksime onun hayatında bir peri kızı, masal kahramanı, iyilik meleği vardı ve babasının o iyilik meleğinin kanatlarını nasıl acımasızca kopardığını tam o gün, orada, cehennemin kendi ormanlarını yakan ateşinin içinde yanmaya başlayan o ulu ağaç olduğunda öğrenmişti.

Hangimiz daha şanssızdık?

Şeytanla büyüyen küçük kız çocuğu mu yoksa yirmi yedi yaşındayken meleğinin kanatlarının nasıl koparıldığını izleyen, o küçük erkek çocuğunu yok yere toprağın dibine gömmüş yaralı bir adam mı?

Zamanın bizden koparıp götürdüğü güzel anılarken, almaya tenezzül bile etmediği kötü anılar göğsümüzü birer çöplüğe çeviriyordu.

İlerideki çöp kovasının yanında duran sokak lambasının ışığı karanlığın içinde yanmaya çalışan bir ateş böceği gibi duruyordu. Eğer onun varlığını saymazsak, sokak karanlıktı, deniz bile simsiyahtı, sanki bir canavarın uzun saçları yüzeyine yayılmış gibi görünüyordu. Karan elini paltosunun cebine attı, avucunun içine aldığı şeyin bir zarf olduğunu fark edince bakışlarım paltosunun cebinden çıkardığı avucuna kaydı. Bir zarf... Karan'ın avucunda duran zarfın buruştukça çıkardığı o sesi dinlerken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Zamanın benden çalıp götürdüğü çok fazla şey var," dedi karanlığın içine uzattığı bıçağın keskin ucunu ay ışığının bile dokunamadığı en karanlık yere saplarken. Sesinin bıçağıyla deştiği yerden zehir akmaya başladı. Kelimelerinin arasına yerleşmiş nifak tohumları çatladığı anda en zehirli sarmaşıkların büyüyüp, karşısındaki duran bedene tıpkı bir yılan gibi dolanacağını düşündüm. "Ne zamanın çaldıklarını ondan geri alabildim ne de ondan bir şeyler çalabildim."

"Zamanı durdurabilmek ister miydin?"

"Hayır," dedi dürüst bir şekilde. "Ama eğer şansım olsaydı, zamanı ileri sarmak isterdim."

Duraksadım. Böyle bir şeyi isteyecek son insan bile olmadığını biliyordum. "Neden?" diye sordum sertçe yutkunurken.

"Şu an hissettiğim şeyi hissetmemek için." Burnundan sert bir nefes verdi ve bir sigara yaktı. "Birkaç gün sonra etkisini kaybedecek, hiç hissetmemişim gibi devam edeceğim, biliyorum, ama yine de bunu hissetmek istemiyorum. Şu an bunu hissetmek cehenneme alışmışken cennetten davetiye almak gibi."

"Senin bile hissetmekten kaçmak isteyeceğin kadar yoğun bir şeyler olabileceğini hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim. Dudaklarım aralandıkça ağzımın içinden çıkıp karanlığa uzanan beyaz buhar havanın ne kadar soğuk olduğunun bir kanıtı gibiydi.

"İnşa ettiğim duvarların altında kaldım o gün," dedi kuru bir sesle. "Bunca yıl kendim yerleştirmişim üstüme yıkılan o duvarın tuğlalarını."

"Senin bir suçun yok," diyebildim. Onun bir suçu yoktu, bunu biliyordum.

Karan ucunu ateşlediği sigaranın dumanını içine çekerken gözlerim ona doğru kaydı. Kalçasını aracın kaputuna yaslamıştı, öyle kırık dökük, öyle darmadağın ama öyle ulu ve yıkılmaz görünüyordu ki.

Dudaklarının arasından sızan dumanın karanlıktaki dansını izledim.

"Biliyor musun," dedi pürüzlü bir sesle. "Babam beni bırakıp gittiğinde, onun annemin acısına dayanamayarak gittiğini, annemi çok

sevdiği için artık bu hayata katlanamayıp kaçtığını, kendini annemin yanına gömerek yok olduğunu düşünmüştüm." Dişlerini sıktı ama yüzü o kadar karanlıktı ki, yanaklarına oluşan ölüm çukurlarını seçemedim. "Babamın annemi çok sevdiğini düşündüğüm için mutlu olmuştum, annemi seviyordu çünkü. Beni sevmese de olurdu." Gözlerini yavaşça yüzüme çevirdi. "Bunu en iyi sen bilirsin, Asi. Bir çocuğun en büyük isteği babasının annesini sevmesidir."

Öyle içten, öyle can yakıcı bir şekilde kendini tüm bu söylediklerine inandırarak anlatıyordu ki, kalbimin göğsümün içinde çöktüğünü hissettim.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım ama gözlerini göremiyordum, yalnızca bakıyordum.

"Neden bana cevap vermiyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Biliyorum," diye fısıldadım. Tam şu an dikenleri vardı. Onun parlayan siyah yüzeyine kapılıp gitmiştim, evet ama biliyordum, dikenlerinin bir önemi yoktu, ben onun dikenlerini de kabul etmiştim.

Beni uçurumdan itse bile, eğer inip yere çakılmış bedenimi kucaklarsa, cesedim bile onu kabul ederdi.

"Kan kanseri bir çocuğun düşmek üzere olan son kirpiğine baktığı gibi baktı bana," dedi bir anda. "Annem."

Kalbim acıyla büküldü. Sanki onun büyük avuçlarında buruşturduğu o kâğıt benim kalbimdi.

"Ve ben o bakışı yıllarca gözümün önünden bir an olsun silemesem de, ne anlama geldiğini anlamadım."

"Karan."

"Ben babamın annemi benden çok sevdiğini düşünüp mutlu olurken, beni çok sevdiğini düşünerek kendimi kandırdığım annem, babamı benden çok sevmiş." Sigaranın ölü külü yere döküldü. "Ve çocuklar annelerini kimseyle paylaşamaz."

Annemin babamı deliler gibi sevdiğini biliyordum. Her nedense Karan'ın son cümleleri, boğazımda bir sigara gibi söndürülmüştü. Gözlerim avucundaki zarfa kaydı, zarf buruş buruş olmuştu. Zarfa baktığımı fark edince o da gözlerini zarfa indirdi. "Ben de içinde ne olduğunu bilmiyorum," dedi dürüstçe. Haklıydı, zarf hâlâ mühürlü görünüyordu.

"O zarfı nereden buldun?" diye sordum.

"Arda'nın işi," dedi kuru bir sesle. "İsimsiz bir şekilde gelmiş. Masamın üzerinde buldum."

Yutkundum. "Onu açacak mısın?"

"Hayır," dedi. "İntihar meselesiyle ilgili olduğunu biliyorum. Daha fazla ayrıntı okumak istemiyorum."

Peki ben neden farklı bir şey olduğunu düşünüyordum? İçimdeki huzursuzluk, kahverengi gözlerime gece gibi çöktü. Uzun süre zarfı inceledim ama Karan'a herhangi bir diretmede bulunmadım.

"Karan," dedim ikilemde kalmış bir biçimde. "Arda'nın başka şeyler de bildiğini..."

"Düşünüyorsun," diye tamamladı. "O gün söyledikleri senin de aklını karıştırdı."

"Babanın nasıl korktuğunu gördün mü?" diye sordum.

Siyah gözleri savaştığı her şeyden yorulmuş gibi bakıyordu. "Ona bakmıyordum," dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Ama tahmin edebiliyorum. O her zaman korkaktı."

Korkak bir baba. Bu pek de uzak bir kavram değildi benim için. Tanıyordum. Bir tanesiyle de yakından tanışmışlığım vardı. Karan parmaklarının arasında duran sigarayı yere atıp yutkundu, kafasını kaldırdı ve gözlerini gökyüzünü saran karanlık çarşafa çevirdi. Karanlık çarşafın üzerine sim gibi dökülmüş olan yıldızlar parıldıyordu. Âdemelması boynunda zarif bir şekilde kaydı, gözlerini yumup yere attığı izmaritin üzerini ayakkabısının tabanıyla çiğnedi ve gözlerini tekrar araladı.

"Ya o zarfın içinde başka bir şey varsa?"

Gözlerini gökyüzünden çekmedi. "O zarfı açmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım. Bunu kesinlikle istemiyordum.

"Bu zarfı benim yerime açmak ister misin?" diye sordu bu kez.

"Hayır," dedim, artık sesim tamamen yorgun çıkmıştı.

"Sen bile göreceklerine hazır değilken, ben bu zarfı neden açayım?"

"Açmanı istemiyorum zaten."

"Beni şaşırtacak başka şeyler olduğuna inanmıyorum artık," dedi. "Ve onun intiharıyla ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek istemiyorum."

"Sessiz mi kalacaksın?"

Gözlerini ağır ağır yüzüme indirdi. "Ortalığı ateşe vermemi mi isterdin?"

Bir an bu dediğinin soyut değil de somut bir anlam taşıdığını hisseder gibi oldum. Ateşe vermek... Tenimi ısıran rüzgâr, kasıklarımı deşen ağrıyı daha da şiddetlendirirken gözlerimi gözlerinden çekmeden, "Sana ne iyi hissettirecekse onu yapmanı isterdim," diye fısıldadım.

"O halde gidip babamı öldürmeliyim."

Aramıza bıçak gibi soktuğu bu cümle yüzümün bembeyaz kesilmesine neden oldu. Karan gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, gözlerinin içinde insanlar yanıyordu, insanlar donuyordu, insanlar çürüyor, insanlar ölüyordu. Gözlerimi gözlerinden kara zorla uzaklaştırdım.

"Sen öyle biri değilsin."

"Tam olarak öyle biriyim."

"Yalancı," dedim yüzüne dik dik bakarak. "Senin kalbinde iyilik var. Tüm kötülüğün dilinde senin."

"Çocuk gibi bakma yüzüme," dedi.

"Çocuk gibi bakmıyorum." Omuz silktim. "Sadece sende gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyorum."

"Her zaman simsiyah kanatlarım olduğunu, o kanatların içinde seni sakladığımı ve koruduğumu düşündün," diye mırıldandı. "Peki Asi, kanatlarımın neden simsiyah olduğunu hiç düşündün mü?"

"Çünkü yandı kanatların. Yaktılar senin kanatlarını."

Yüzündeki ifade sarsılır gibi oldu. "Çocuksun sen," dedi beni kollarının arasına çekerken. "Çocuksun kaprisli sesinden, büyüterek baktığın muhtaç gözlerinden öptüğüm. Çok çocuksun. Daha çocuksun."

Onun ince beline sıkı sıkı sarıldım. Hemen arkasında duran aracın çaprazındaki sokak lambasının turuncu ışığının etrafında uçuşan böcekleri, küçük kelebekleri görebiliyordum. Gözlerimi yumup kokusunu içime doldurdum. "Benim yüzümden kendini kısıtlama," diye fısıldadım.

"Sen Allah'ın bana, dur, orada cehennem var, deme şeklisin." Yutkundu. "Sakın kendini suçlama."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamasam da, kafamda şekillenen düşünceler, az önceki düşüncelerin aksine daha huzurluydu. Burnumu çekerek yüzümü soğuk boynuna gömdüm ve gözlerimi sokak lambasının yaydığı ışığın etrafında uçuşan böceklerden çekmeden sessizce yutkundum. Olduğumuz yerden ayrılırken Karan avucunda buruş buruş ettiği o zarfı yakmış, zarfın eteklerinden yukarı doğru tırmanan ateşi izlerken sessiz kalmıştım. Zarfın içindeki her neyse, ateşin içinde pişti, kül olup göğe uçtu.

♣

Koyu mor ışık, bir intiharın indirdiği darbeyi andıran ağırlığını odanın içine bıraktığında, damarımda dolaştığını bildiğim ilacın etkisiyle uyuşmuş halde burada, onun çıplak sırtında uzanıyordum. Çıplak gö-

güslerim, tıpkı bir bıçağın soğuk ve sivri uçları gibi onun çıplak sırtına saplanmış, tenini çiziyordu. Aldığı her nefes bedenimin yukarı doğru taşınmasını sağlıyordu.

Kendi çenemin altına soğuk namlusunu dayadığım o tabancayı sonunda patlatmıştım, çenemden içeri giren kurşun hızla, tıpkı bir roket gibi yukarı fırlamış, zihnimin uzayına saplanmış, tüm zihnimi dağıtmış, parçalamıştı. Oradan oraya savrulan, kan içinde yere devrilen hiçbir anıya aldırış etmeden zihnimdeki katliamın bitişiyle başlayan o sessizliğin tadını çıkarıyordum.

Kasetçaların cızırtılı sesini duyabiliyordum.

Şafak neredeyse sökecekti, geldiğimizde havuzun sönük o ışıklarını tekrar yakmıştı.

"Pencereyi açtım, soğuk içeri girdi ama gece yine dışarıda kaldı," dedi, sesi o kadar ağırdı ki, üstüme devrildiği an altında ezilip yok olabilirdim; sesi o kadar hafifti ki, pencerenin dışarıya bakan camına sürterek yavaşça yere süzülen kuş tüyü bile ondan ağırdı.

"Bazı şeyleri ait olduğu yerde bırakmak gerek," diye fısıldadım.

Sezen Aksu'nun canımı yakan sesini duyduğumda gözlerimi hemen karşımızda duran duvara çevirdim. Duvardaki koyu mor ışığa gözlerime ağır gelen kirpiklerimi kısarak, olabildiğince anlamsız, bomboş gözlerle bakmaya başladım.

"Yok mu?" diye fısıldadım şarkıya eşlik etmek ister gibi. Sesim o kadar kısıktı ki, kendim bile zor duyuyordum. "Senin insafın yok mu?"

"Bir gülen yüzün çok mu?" diye mırıldandı, sesi pürüzlüydü, uykudan yeni uyanmış gibi çıkıyordu ama hiç uyumamıştı. "Dağ mısın, taş mısın?"

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, yanağımı ensesinin altına bastırarak dişlerimi sıktım. "Uzak mı, bu eda bu hal tuzak mı? Hak mısın bana yasak mı?"

"Dost musun?" dedi Sezen Aksu'nun aksine dümdüz bir sesle. "Düşman mı?"

İki gözüm seneler geçiyor, diyordu Sezen Aksu. Sesinin büyüsü o kadar güçlüydü ki, en derine gömdüğümüz hisleri bile kazarak oradan çıkarabiliyordu. Yanağımı Karan'ın tenine gömmek ister gibi ona bastırıp gözlerimi yumdum. Öğrendiği gerçeklerin ne kadar ağır olduğunu biliyordum. Zihninin içindeki ölü toprağını kazan soru işaretlerinin kancalarına toprağın içine karışan kemikler geliyordu.

Merak ediyordu. Biliyordum. Bu kez yakıp yıkmamıştı, bağırıp çağırmamıştı, susuyordu ama bu sessizliğin toprağının altındaki tabutun

tahtalarını yumrukluyor, bağıra bağıra belki de ağlayarak yardım çığlıkları atıyordu.

Elimden bir şey gelmediği için elimi kesip koparmak, bir köşeye fırlatıp atmak istiyordum.

Parmaklarım çıplak sırtında hareket ederken yanağımı tenine sürttüm. Ensesinden gelen koku o kadar erkeksi ve sertti ki, içinde bulunduğum ortam bir girdabın içinde sürükleniyormuşum gibi hissettiriyordu. Odada tek bir ışık bile yanmıyordu, şafak sanki maviye küsmüştü ve koyu mor bir hırka giymişti, içeriyi aydınlatan bu boğuk, kopkoyu mor ışığın başka bir açıklaması olamazdı.

Yağmur damlaları aniden cama vurmaya başladı. Gece açık olan gök, şafakta aniden yağmur bulutları tarafından sahiplenilmiş, yağmur saklandığı mağaranın içinden dışarı çıkmıştı. Kasetçaların cızırtısına karışan gökyüzünün gözyaşlarının sesi odanın içini doldurdu. Karşımda duran, gözümü ne zaman açsam göz göze geldiğim duvardaki koyu mor ışığın içinden geçen siyah gölgeler yağmurun gözyaşlarına aitti.

Kısık bir sesle, "Ne kadar çok şey yaşandı, değil mi?" diye sordum.

"Öyle," dedi.

"Konferansa geldiğin günü hatırlıyorum."

"İşlerin bu şekilde gelişeceğini düşünür müydün? O gün, orada soru sorduğun bu adamın hayatının ortasında biteceğini, yaşadığı saçma sapan şeylere şahit olacağını düşünür müydün?"

"Bu kimin aklına gelirdi ki?"

Radyonun cızırtılı sesini toprağa gömen sesiyle, "Sen olmasaydın şu an bir şişe içkiye sarılıyor olabilirdim," dedi.

Kalbim burkuldu. "Önceden olduğu gibi mi?"

"Önceden olduğu gibi."

"Bunu düşünmek kötü." Çıplak göğüslerimi onun sırtına bastırıp ensesini öptüm. "Düşündürme."

"Beni o halde görmene izin vermem."

Başımı ağır ağır salladım. Radyoda başka, eski bir şarkı çalmaya başlamıştı. "Yaşar amcaya çok mu kırgınsın?"

Karan burnundan içeri sert bir nefes çekti. "Ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Seni çok seviyor."

"Biliyorum."

"Oğlu gibi seviyor."

"Babam gittiğinde beni babamın yerine koymuştu," dedi yorgun bir sesle. "Sanırım bundan dolayı."

Tamamen bitkinleşip sakinleşirken, "Senin iyiliğini istiyor," diye fısıldadım.

"Keşke iyiliğimi isterken gözümün içine baka baka benden bir şeyleri saklamasaydı, Çakıltaşı."

"Çok küçüktün."

"Bunları konuşmayalım." Sırtında olmama aldırış etmeden aniden bana doğru dönünce, göğüslerim onun çıplak, kaslı göğüsleriyle birbirine yapıştı. Kasığımdaki sızı esrarlı bir şekilde içimi ürpertirken gözlerinin tam içine baktım. Küçük göğüslerim ikimizin bedeni arasında eziliyordu ama şu an aramızda cinsel çekimden daha başka bir şey vardı. Yüzüne düşen koyu mor gölgeleri izlerken parmaklarımı alnına kadar inmiş olan siyah saçlarına koyarak saçlarını arkaya doğru itip okşadım. "Ağrın var mı?"

Yanaklarım anında ısındı. "Hayır," dedim. "Yok."

"Güzel," dedi. Büyük eli belime doğru kaydı, avucunu bel kavisime bastırdı ve bedenimiz tamamen birbirine yapıştı. Nefesim kesilse de renk vermemeye çalıştım. Siyah gözlerini oluşturan o iki kuyu, yan yana durmuş birer çocuk mezarı gibi bakıyordu. "Bugünlerde kafam çok dolu, Asi," diye fısıldadı. "Bana bir şeyler anlatır mısın?"

"Bir şeyler anlatırsam kafan daha da çok dolmaz mı?"

"Dolmaz," dedi. "En azından şu an düşündüğüm şeyleri düşünmek zorunda kalmam. Bana bir şeyler anlatacak mısın?"

"Ne anlatmam gerektiğini bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Saçmalasan da olur, küçücüğüm."

Derin bir nefes aldım. Farklı bir şeylerden konuşmak istediğini görebiliyordum. Onun bu isteğine uyarak, "Bedirhan ile ilgili gerçekleri biliyorum," diye mırıldandım.

Gözlerini yüzümden çekmedi, sıcak avucu hâlâ orada, belimde duruyordu ve uyguladığı basıncın bedenime yaydığı ateş gitgide daha da yoğunlaşıyordu. "Bildiğini biliyorum," dedi kısaca.

"Yaşadığı şeyler çok sarsıcı olsa gerek."

"Bedirhan güçlü bir adam. Onunla gurur duyuyorum."

Yağmurun sesi sanki kalbimin sesiymiş gibi tanıdıktı. "Ben de seninle gurur duyuyorum," dedim aniden.

Parmakları belimde hafifçe hareketlendi. İçgüdüsel bir inilti dudaklarımdan döküldüğünde Karan'ın gözlerine karanlık çöktü ama bu karanlık beni içine kabul etmedi. Sanki ben bir evin içindeydim, gece sokakta kalmıştı ve içeride ışık yanıyordu.

"Ben de seninle gurur duyuyorum," dedi boğuk bir sesle. "Yani... Sonuçta herkes birinin burnunu kıramaz, değil mi ama?"

Yüzümü buruştururken gözlerimi kaçırdım. "Yaa!"

"Neden kırdılar diye soran olursa, şeklini beğenmiyordum yaptırmasını istedim, dersin..."

Homurdanırken gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Bu haldeyken bile beni gülümsetmeye, moralimi toparlamaya çalışıyordu resmen. Bu adam nasıl bir adamdı? Gözlerim uzun uzun gözlerinde dolandı. "En azından bir okul müdürünü eşek sudan gelinceye kadar dövmedim," dedim ona uyarak.

Dişlerinin arasından tısladı. "Kel Ahmet. Kenarda kalan simit şekli almış o tiftik saçlarını da ben yoldum..."

"Karan!" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Saçlarını yoldum dedi ya..."

"Hak etti."

"Başın bela olabilirdi."

"Olsun," dedi. "Onun simit şeklindeki kelinden mi korkacağım?"

Yorgun bir şekilde gülümsedim. Biraz olsun kafası dağılmışa benziyordu. "Hak ver, ben de Handan'ı fena benzettim," dedim sonunda acılarımla dalga geçmeyi öğrenerek.

"Az bile yaptın yılana..."

Bu kez cidden güldüm. "Of!"

"Bir ara ayırmak yerine kenara geçip izlemek istemedim desem yalan olur... Panter gibiydin..."

"Karan ya!"

"Asi," dedi Karan aniden buz gibi bir sesle. "Bak yavrum, Ya Karan ya, Of Karan ya, derken üstümde kıpır kıpır hareket etme. Memelerinin ucu memelerimin ucuyla öpüşüyor, bir hoş oluyorum."

Yanaklarıma oturan kana rağmen içten bir şekilde kahkaha atıp yüzümü onun boynuna gömdüğümde, o da gülerek iki kolunu da belime sardı ve beni göğsüne tamamen gömerek oraya yerleştirdi. Gözlerimin kenarlarından yaşlar akıyordu ama bunun nedeni kasığımdaki ağrıya rağmen kendimi sıka sıka gülmemdi. "Öpüşüyor muydu onlar ya?" diye sordum soluk soluğa gülerken.

"Kız bak göğsünü attıra attıra gülüyorsun, French Kiss'e geçtiler şu an."

"Aptal," diye fısıldadım kahkahalarımın arasından. "Aptal adam."

"Canım adamdım hani ben?"

"Hem canım adamsın hem de aptal adamsın."

"Aptal senin dilinde bir sevgi sözcüğü, değil mi?"

"Sus be," diye homurdandım.

"Aptal çocuk," diye fısıldadı şefkatli bir sesle. "Bu arada, Asi..."

"Hım?"

"Annenin mezarını yaptırdım," dedi. "Yani... Mermerini falan."

Güçlükle yutkundum. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmek yok," dedi burnunu saçlarıma bastırırken.

"Öyle işte."

"Üniversite sınavı hakkında hiç konuşmadık," dedi kuru bir sesle. "Öğrendim, başvuru tarihi 6 Ocak."

"Biliyorum." Yüzümü boynuna soktum, yağmurun gölgeleri çıplak sırtımda kayıyordu.

"Gereken işlemler yapılır," dedi.

"Sınava girsem bile başarabileceğimi düşünmüyorum, Karan. Hem bunları konuşmanın ne zamanı ne de sırası."

"Gayet de zamanı," dedi. "Sınav 13 Mart tarihinde gerçekleşecek. O zamana kadar kendini en ileri seviyeye ulaştırabilirsin. Bu senin elinde. Başaramayacağın hiçbir şey yok. Bunu ne zaman öğreneceksin?"

"Karan..."

"Yılbaşından sonra gerekeni yapacağım," dedi burnunu saçlarıma sürterek. "Şimdilik düşünmemene izin veriyorum. Ama o sınava gireceksin."

Sessiz kaldım. İçten içe o sınava girmeyi deliler gibi istiyordum zaten. Konuyu kısa kesmek adına, "Karan," diye fısıldayıp gözlerimi hemen ileride, yatağın üzerine çıkmış, orada kıvrılıp yatmış olan yavru kediye çevirdim. "Ona bir isim vermemiz gerekiyor."

"O senin kedin. Ona ismi sen vermelisin."

"O sadece benim kedim değil." Gözlerinin içine baktım. "Bizim kedimiz."

Dudakları bitkin bir kavisle yukarı kıvrıldı. "Erkekti, değil mi?"

"Evet."

"Yetim olsun," dedi gözlerini yavaşça kediye çevirirken.

Gözlerim yüzüne dalarken, "Yetim olsun," diye onayladım onu.

♣

Kafasında iki farklı düşünce, bir gömleğin iki yakası gibi farklı taraflarda durmuş, yaşlı adamın gözlerinin içine bakarken, yaşlı adam bu iki düşünceyi bir araya getirerek birbirlerine ilikleyemiyordu.

Kahverengi gözleri hemen önündeki pencerenin arkasında söken şafağa dikmiş, kulaklarına dolan yağmur sesini dinlerken, bir süredir göğsünün altında, kalbinin tam ortasında kalp krizi geçirdiği ilk zamanlardaki hissettiği o yoğun ağrının aynısını hissediyordu ama bu kez yaklaşanın bir kriz olmadığını biliyor, bunun yüreğine oturan bir sıkıntıdan kaynaklı olduğunu anlayabiliyordu.

Yaşar Çakıl.

Bu ismin altında altmış dokuz yıllık bir hayat sıkıştırmıştı. O hayatın içinden bir Türkan geçmişti, belki de en büyük vurgunuydu ufacık tefecik bir kadın. Odasının köşesine koyduğu ahşap komodinin üzerindeki eski pikap, üzerine yerleştirilmiş plağı ağır ağır döndürürken, odanın içine yayılan Kamuran Akkor şarkısı gözlerinin daha da dalgın bakmasına neden olmuştu.

"Diyorlar ki sen delisin," diye eşlik etti kadına. "Hiç bu kadar sevilir mi?" Acı acı güldü, çizgilerle dolmuş gözlerinde daima asılı duran o hayal, pencerenin arkasında, yağan yağmurun içinde onu izliyordu sanki. Karşısında oluşan badem gözlere bakarken, "Bir ateşe attın beni," diye fısıldadı bu kez. "Alev alev yaktın beni."

Hayali oradaydı, kendisi neredeydi bilmiyordu. Türkan hakkında birçok araştırma yapmış, ulaşabildiği, elinin kolunun uzanabildiği her yere uzanmıştı ama kadının ayak izine bile rastlayamamıştı. Belki de çoktan toprak olmuş, ölmüştü Türkan'ı. Bilmiyordu. Gümüş işlemeli bastonunun üstündeki gümüşten tokmağa daha sıkı tutunurken sertçe yutkundu.

Ölse, hissetmez miydi?

Ölse, ölmez miydi?

"Gözlerimi Karşıyaka'ya gömdüreceğim," dedi kendi kendine. Kahverengi gözleri yine dolu dolu olmuştu ama ağlamayacaktı, Yaşar Çakıl'dı o, Kayseri'nin baba bildiği adamdı, gizli gizli, çocuklar gibi ağladığı duyulursa ne olurdu? "Ayaklarımı Alsancak'a, ellerimi de Bostanlı'ya gömdüreceğim. Kalbimi zaten İzmir'e gömdüm."

Derin bir nefes alırken acı acı gülümsedi.

"Çünkü seni ilk Karşıyaka'da gördüm," diye fısıldadı bir sırrı yağmura veriyormuş gibi. "Alsancak'ta peşine takıldım." Sertçe yutkundu. "Bostanlı'da da ilk kez elini tuttum." Gözleri artık elinde olmadan dolu doluydu, hatta yaşlar kirpiklerinde asılı duruyordu. "Eli maşalı İzmir kızının yüreğini kızgın maşayla tuttum. Affetme beni, Türkan. Ama benden önce de ölme."

Yaşlı adamın tıpkı küçük bir çocuk gibi ağladığı bu zamanları yalnızca Yaratıcı görebiliyordu. Yaşar Çakıl, yüreğinde gitgide daha da büyüyen bir sevdayla yaşamayı öğrenmişti. Yüreğinde kanser gibi yayılan bir sevdayla yaşamanın bir tedavisi yoktu. Eğer kanserli hücreyi aldıkları gibi, sevdalı kalbi de alabilselerdi, Yaşar Çakıl belki kendi içinde biraz olsun dinebilir, zaman ona biraz olsun ilaç olabilirdi.

Olmamıştı.

Yavaşça pikaba doğru yürüdü. Şarkıyı susturması gerekiyordu. Kadının sesini susturması gerekiyordu. Yüreğini susturması gerekiyordu. Mezara yakın bir bedenin, çıkmak için belki de gün sayan bir ruhun hâlâ aynı hissetmesi sinirlerini bozuyordu. Şarkı durduğunda güçsüz adımlarıyla, bastonunun tıkırtıları eşliğinde yatağın üzerindeki telefona doğru yürüdü. Rehberdeki isimleri hızlı hızlı geçti ve ulaşmak istediği ismin üzerinde durup bir süre isimle bakıştı.

İşler sarpa saracak olursa, bu ismin sahibine ihtiyacı olacaktı.

Arama tuşuna basıp telefonu kulağına götürdüğünde, kalbinde zonklayan o sızı yavaşça tüm bedenine yayıldı ve yatağın diğer ucuna oturup yüzünü buruşturdu. Nabzının atış sesleri, yağmurun çıkardığı ses ve ses çıkarmadan öylece dönen plağın dönerken çıkardığı hışırtıya bir de çalmaya başlayan telefonun sesi karıştı.

Çok geçmeden bir patırtı yaşandı ve telefon açıldı.

"Yaşar Bey?" dedi telefonun diğer ucundaki tok sesin sahibi.

"Evet," dedi Yaşar Çakıl dalgın gözlerle öylece durmuş nabzını dinlerken. "Benim."

"Bir problem mi var?" Arkada bir patırtı daha yaşandı. Bir şişenin devrilirken çıkardığı sesi duydu Yaşar Çakıl, hemen ardından bir çakmağın yanarken çıkardığı ses duyuldu. "Sabahın bu saatinde aramazdınız."

"Büyük bir problem var."

"Nedir?"

"Karan."

Telefonun diğer ucundaki genç adam gözlerini hemen karşısındaki karanlık duvara dikti. Siyah eşofmanının gri iplerini bol bir şekilde bağlamıştı ve üzerinde hiçbir şey yoktu. Hemen ayak ucunda devrilmiş bir şekilde duran viski şişesinin dibinde kalan sarı renkli içki yavaşça zemine yayılmaya başladı. Küçük benlerle sarılı omuzlar yavaşça yukarı kalktı. "Ne oldu Karan'a?"

"Büyük bir şey öğrendi," dedi Yaşar Çakıl endişeli bir sesle.

"Yoksa?"

"Hayır," diye böldü Yaşar Çakıl. "Düşündüğün şekilde ortalığı yıkmadı ya da onu çektiğimiz kuyuya geri atlamadı."

"O zaman?"

"Bağırıp çağırması gerekirken çok sakin karşılıyor. Çok sessiz. Bu sessizlik beni korkutuyor. Bu sessizliği tanıyorum, bu sessizliğin arkası hep yıkım oldu."

Genç adam parmakları arasında yanan sigaranın ucundaki turuncu ateşi seyrederken gözleri ifadesizdi ama kafasının içine yerleşen düşünceler aktif bir şekilde zihninin içinde işlenmeye başlamıştı. "Karan ne öğrendi?"

"Annesinin intiharıyla ilgili gizli kalmış bir ayrıntıyı."

Gecenin içinde altın gibi parlayan gözler sigaranın ucunda yanan turuncu ateşten uzaklaştı. "Peki, Yaşar Bey," dedi genç adam. "Karan'ın bilmediği başka şeyler de var mı?"

Yaşar Çakıl ilk kez aciz bir şekilde, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Gerçekten bilmiyordu.

26. BÖLÜM: REYC

Salıncakta o kadar fazla sallanmıştım ki, dizlerimin arkası acımaya, morarmaya başlamıştı.

Eğer bir bıçak olsaydım, köreldiğime değil, saplandığıma ağlardım.

Salıncağın zincirden demirlerine daha sıkı tutundum ve ayaklarımla yavaşlattığım salıncağın tamamen durmasını bekledim. On iki yaşlarındayken, oturduğum eski sokağın dar ve dik yokuşunu çıkıyor, bir yandan da babamdan yediğim azar ve tokat yüzünden yutkunarak gözyaşlarımı öldürmeye çalışıyordum. Dejavu. Bir an sanki on sekiz yaşında değilmişim, şu an bir salıncağın üzerinde değilmişim de, o yokuşu tırmanıyormuşum, yanağımda bir *'herkese küstüm'* tokadı izi, dizlerimde *'babamın busesi'* yaralar öylece eve doğru yürüyor, ağlamamak için dudaklarımı ısırıyormuşum gibi hissettim.

Gözlerim, hemen karşımda duran, etrafına yılan gibi dolanmış ışıkların yanıp sönerek görsel bir ışık şöleni oluşturduğu çam ağacını izlerken bakışlarım her zaman olduğu gibi Ölüdeniz'in durgun suyunu anımsatıyordu.

Oturup uzun uzun kendini anlattıktan sonra ağlamamak için etrafa bakarken takındığın o *'iyiyim'* ifadesinin arkasında çığlık atan *'ölüyorum orospu çocukları, görsenize'* iniltisi her daim yüzümün duvarını kaplayan alçıydı. Alçının üzerini ifadesizlik rengindeki boyamla boyuyor, duvarımın önüne birkaç tane yapay çiçek koyuyor, kimse anlamasın diye yapay çiçekleri suluyordum.

Yapay çiçeklerin içi, diplerindeki plastiği çürüten su ile doluydu.

Bedirhan, yuvarlak, gümüş rengindeki yılbaşı süsünü aniden kafama atınca dalgın bakışlarımı ağaçtan uzaklaştırıp ona çevirdim. Süsün üzerindeki simler burnuma dökülmüştü.

"Kız!" diye bağırdı ileriden. "Beyni memesinden küçük olan karı, gelip yardım etsene bana!"

Billur'un kafasında bir Noel Baba şapkası vardı. Ağzındaki yılbaşı süsüne üflüyor, ne olduğunu bilmediğim o süs tuhaf bir ses çıkararak öne doğru fırlayıp bir filin hortumu gibi uzuyordu. Bedirhan'ın bahçesindeki salıncağın üzerindeydim, içerideki çam ağacını çoktan süslemişler, şimdi de verandada duracak olan çam ağacını süslemeye başlamışlardı.

Yere düşen gümüş renk simli süsü elime alıp yavaşça salıncaktan kalktım.

"Ben hayatımda hiç yılbaşı ağacı süslemedim ki," dedim kısık bir sesle. Duymadıklarını biliyordum. Ağır adımlarla onlara doğru yürümeye başladım. Beyaz sporlarım ıslak çimlere bastığım için yer yer lekelenmişti. Gözlerimi Billur'a çevirip, "Ne anlıyorsunuz bundan?" diye sordum gözlerimi bayarak.

"Bir şey anlamamıza gerek yok ki, Buzlar Kraliçesi. Eğleniyoruz işte."

"Çok eğlenceli görünüyor," dedim gözlerimi devirerek.

Billur kıkırdadı. Top gibi olan simli süslerden iki tane alıp kulaklarıma astı. Yüzümü buruşturarak ona baktım. "Bu ne şimdi ya?"

"Aman be, huysuz!"

Ona cins cins baktım. Yılbaşını yarın akşam kutlayacaktık. Aslında ben kutlamak istemiyordum ama Bedirhan ve Billur'un ısrarlarını kıramamıştım. Yine de eğlenmek pek doğru gelmiyordu. Yılbaşı ağacı birkaç gün önceden süslenirdi, ben öyle biliyordum ama bizimkiler neredeyse son güne bırakmıştı.

Karan'ın balık halindeki bir restorandan rezervasyon yaptırdığını biliyordum.

Son birkaç gündür dedesiyle az da olsa birkaç kelime ediyor, konuşuyordu ama yine de o sessizlik hâlâ üzerindeydi. Annemin mezarını ziyaret etmiştim, bu yüzden kendimi daha iyi hissediyordum. Karan annemin mezarıyla özel olarak ilgilenmişti resmen, annemin kabri çiçek gibiydi. Kendisi gibi.

Defne boşluk bulduğu her yerde sınava çalışıyordu, ben daha bir kitabın kapağını açıp göz bile gezdirmemiştim. Defne ile birkaç kez

ayrı eve çıksak nasıl olur şeklinde konuşmuştuk fakat Sergen her seferinde bu konuşmanın ortasına dalarak, bu konuşmayı yapmamıza engel olmuştu.

Annemsiz gireceğim ilk yeni yıl olacaktı. Buna pek hazır hissettiğim söylenemezdi.

Yetim'i buraya, Bedirhan'ın evine getirmiştik, çünkü bu gece Bedirhan'da kalacaktık ve Gülseren Hanım kediyle pek anlaşamıyordu. Yetim'in bakımı tamamen üzerimde olduğundan, gittiğim her yere onu da taşımaya başlamıştım. Her ne kadar Bedirhan, Yetim'e kötü kötü bakıp, "Buralarda bir yerde kakanı görürsem, kafanı kakana sokarım senin!" diye tehditler savursa da, aslında Yetim'i sevdiğini biliyordum.

Billur, Karan ile ilgili olan durumu öğrenmişti fakat sessiz kalmayı tercih etmiş, bana konu hakkında pek soru sormamıştı.

"Hadi bakalım, Merdane," dedi Bedirhan elindeki süsleri bana uzatarak. "Geri kalanını sen yapacaksın. Konuştur zevkini..."

Düz düz baktım. "Ben nasıl yapılır bilmiyorum."

"Ayol altı üstü iki süs takacaksın. Neyini bilmiyorsun? Atomu mu parçala dedik?"

Üstümdeki gri, yünlü hırkanın kumaşını avuçlarımın arasına alarak, "Siz yapın işte," diye geçiştirdim.

Defne taşıdığı küçük koliyle içeriden çıkınca bakışlarımı ona çevirdim. Elindeki küçük kolinin içinde süsler vardı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, uzun zamandır sürmediği o renkli farlarından bugün sürmüştü. Bedirhan, Defne'nin elindeki kutuyu aldı ve yere koyup, "Derhâl bu ağacı süslüyorsun, kürdan bacaklı," diye söylendi.

El mahkûm bir şekilde kalan ışıkları ve süsleri gönülsüz bir şekilde ağacın dallarına takmaya başladım. Ben ağacı isteksiz bir şekilde süslerken, Bedirhan hemen arkamda sıcak kahvesini yudumluyor, arada Billur'un saçlarını yoluyor, kimsenin anlamadığını sanarak göz önünde bildiğin cilveleşiyorlardı.

"Bana bunun bir şaka olduğunu söyle!" diye bağırdı Bedirhan aniden dibimde biterek. Yüreğim yerinden hoplarken irkilerek ona baktım. Elindeki kahve bitmişti, boş kahve fincanını yavaşça kafama vurdu. Gözlerini koskocaman açmış, süslediğim ağaca bakarken dehşet içinde görünüyordu. "Zevksiz! Bu ne?"

"Ne, ne?"

Defne, "Bu benim kıyafetlerimden bile kötü, Merve..." dedi umutsuz bir şekilde, süslediğim ağaca bakarken.

"Dekor denen şeyin ne olduğunu bilmiyor, yazık zevksiz galiba..." dedi Billur başını yavaşça sallayarak.

"Ya ne alaka?" Ağaca baktım. "Gayet de süsledim işte, Süs yani. Takıyorsun, oluyor. Bunun dekorla, bilmem neyle ne ilgisi var?"

Bedirhan verandanın korkuluklarına tutunurken, "Ay bana bir şeyler oluyor!" dedi titreyen bir sesle. Yapay bir şekilde dizlerinin bağını kendi kendine çözerek, "Tansiyonum!" diye cırladı. "Hiç sanat gözü yok, hiç! Rahmetli Zeki Müren'e hakaret senin varlığın. Yıkıl karşımdan!"

"Ne yaptım ben ya?"

Billur yerdeki renkli yılbaşı süsünü boynuna dolayıp, "Canım Ege'mden saygımla geldim," diye dalga geçti.

Defne günler sonra ilk kez içten bir şekilde kahkaha atmaya başladı. Bir an bu durumu yadırgayıp irkilerek ona baktım. Ardından kalbimi kaplayan o kara bulutlar bir anlığına onun gülüşünün etrafına dağıldı, göğsümde güneş açtı.

Bedirhan yerdeki yapay kar spreyini alarak Defne'ye doğrulttu, ardından acımasızca karları sıkmaya başladı. "Gülme işte öyle, gülme!" diye bağırdı korkuyla. Defne yüzüne, saçlarına, üstüne başına sıkılan yapay karlar yüzünden âdeta bir kardan kadına dönüşmüştü. Kahkahalarının arasına çığlıklar iliştiriyor, ellerini yüzüne siper ederek kardan korunmaya çalışıyordu.

Karan ve Sergen akşam ezanı okunmadan geldiler, ellerinde Bedirhan'ın siparişi olan paketler vardı ve Karan diğer günlere nazaran daha aydınlık bir ifadeye bürünmüştü. Bedirhan'ın yersiz esprileri onu geriyor olsa da, çok fazla üzerine gidip Bedirhan'ı korkutmadı. Bedirhan'ın siparişini verdiği paketleri açmak için gecenin geç bir saatinde salonun ortasına toplandık ve hepimiz yere oturarak paketleri açmaya başladık.

Yaldızlı paketlerin içinden abartılı maskeler, ışıklar, abartılı aksesuarlar ve kostümler çıkıyordu. Sergen yerde bağdaş kurmuştu, ilk kez üzerinde bir takım elbise değil, normal kot bir pantolon ve kazak görüyordum sanırım. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, pahalı marka saati göz alıcıydı. Her zamanki gibi ifadesiz bir yüz ile bize yardım ederek paketleri açarken, açtığı paketin içinden aniden geyik boynuzu çıkınca irkildi.

"Bu ne?" dedi parmaklarının arasında tuttuğu boynuzları bize doğru göstererek.

"Boynuzların," dedi Bedirhan dişlerini göstererek. "Senin için özel yaptırdım..."

"Daha çok senin için tasarlanmış bir aksesuara benziyor derdim ama malum senin bu tarz bir aksesuara ihtiyacın yok. Çünkü zaten sende doğuştan olan bir şeyi para vererek satın alman aptallık olurdu." Sergen son derece ciddi söylediği bu şeyin arkasından Bedirhan'a düz düz baktı.

Bedirhan şoka girmiş bir şekilde Sergen'e bakarken, Karan dudaklarını birbirine bastırıp, "Ağırdı," dedi keyifli bir sesle. "Ama hak etmedi desem yalan olur."

"Üstüme iyilik sağlık, bana boynuzlu dedi herif..."

"Boynuzlu demedim, Bedirhan," dedi Sergen düz bir sesle. "Ama sen bunu kabul ediyorsan, karşı çıkmayacağım. Boynuzlu."

Bedirhan önündeki açılmış yaldızlı paketi Sergen'e fırlatıp, "Robokop!" diye homurdandı. "Ben adama evimi, yuvamı, bağrımı, yatağımı açıyorum, o bana diyor ki, boynuzlu..."

Billur dudaklarını ısırarak güldü. "Yatağını açıyorsun demek..."

Sergen yüzünü buruşturarak Billur'a baktı. "Duymamış olayım."

"Yatağım da sana çok meraklıydı... Senin damarlarından kan değil, elektrik akıyor! Pilin bitsin, şarj yerin bozulsun inşallah! Şarjın bittiği sırada elektrikler kesilsin inşallah!"

"Bedirhan, eğer elektrikler gidecek olursa sen o saçlarını nasıl fönleyeceksin?" diye sordu Defne saf saf. "Kesilmesin elektrikler..."

"Kız çok haklısın şu an," dedi Bedirhan gözlerini kısarak. "Umarım pille çalışıyordur da, pili biter o zaman. Takmam ona pil falan. Hık diye donar kalır öyle..."

Önümdeki paketlerden birini yavaşça açarken gözlerimi devirdim. Defne bu kez gözlerini Sergen'e çevirip, "Ben sana pil takarım, merak etme," dedi kısık bir sesle. Sergen, gözlerini Defne'nin yüzüne çevirdi ve aralarında var olan uzun soluklu o bakışmanın tohumları benim gözlerimin topraklarına atıldı.

Sergen ve Defne'ye çevrilen gözler, Karan'ın, "Bu ne lan?" demesiyle onlardan ayrılarak Karan'ı buldu. Karan elinde tuttuğu Noel Baba kostümünü ve aksesuarlarını sallayarak Bedirhan'a baktı. "Bu nedir, oğlum?"

"Nedir, Karan Beyciğim?" dedi Bedirhan tatlı tatlı gözlerini kırpıştırarak.

"Bu paketin üzerinde adım yazıyordu. Benim için mi bu şey?"

"Evet..."

Gülmemek için kendimi sıktım. Defne, Billur ve hatta Sergen bile gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Ben mi giyecekmişim bunu?" diye sordu Karan tek kaşını kaldırarak.

"Yani tabii istersen... Ama şimdi bu evde de senden başka baba olabilecek ağırlığı olan birisi yok, biliyorsun..." dedi Bedirhan, sesi ciddiydi ama gözleri alayla parlıyordu. Bu kez gözlerini Sergen'e çevirdi. "Geyiğin de hazır..."

Sergen, "Döverim seni," dedi sakin bir sesle. "Sarsa sarsa döverim."

"Titret beni, Sergen..."

"Bunu giyeceğime gerçekten inanarak mı sipariş ettin? O paketleri açıp kontrol etmeliydim," dedi Karan gergin bir sesle.

"Sanki her gün yeni yılı kutluyoruz, ne var yani giysen ya..." Bedirhan pilli küçük ışıkların kablosunu boynuna doladı ve ışıkları yaktı. Mavi, yeşil, sarı, turuncu, kırmızı ve mor ışıklar bedeninde yanıp sönerken dudaklarını büktü. "Bozmasanıza partimi ya! Noel Babasız parti mi olurmuş?"

"Hayatında kaç kez Noel Baba ile birlikte partiye katıldın acaba?" diye sordum.

"Sus kız sen." Yüzünü ekşitip bana cins cins baktı. "Seni hastanelerde 65 yaş üstü hastalardan önce içeri alıyorlardır. Malum, bedeninde eksiğin var."

"Haha. Aşırı komiksin."

"Gül o zaman?" Pis pis sırıttı. "Hem beynin hem de memen eksik."

"Gâvur gâvur icatlar," dedi Karan yüzünü buruşturarak. "Noel Baba ne alaka? Noel'i değil, yeni yılı kutluyoruz biz. Bize ne elin göbekli moruğundan?"

"Yemin ederim çok haklı şu an," diye homurdandı Billur.

"Ya sen de mi ya!" Bedirhan bedeninden ışıklar saçmaya devam ederken Billur'a baktı. "Hiç mutlu olmasın mı bu çocuk..."

Sergen paketleri bir köşeye itip gözlerini Karan'a çevirdi. "Abi, aslında yakışır sana..."

Karan, "Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. Ardından bakışlarını Bedirhan'a çevirdi. "Tamam, senin için bir Noel Baba ayarladım."

"Ay gerçekten mi?"

"Evet." Karan, Sergen'i işaret etti. "İşte Noel Baba."

"Abi..." Sergen şok olmuş gözlerle Karan'a bakarken artık hepimiz gülüyorduk. "Ama abi..."

"Bir itirazın mı var, kardeşim?"

Sergen'in omuzları düşerken, "Yok," dedi. "Olurum ben..."

"Hadi, kalk, şimdi ol." Karan çenesiyle kalkmasını işaret etti. "Hadi giyin gel."

"Nasıl? Şimdi mi?"

"Hadi, oyalanma. Kalk kalk."

"Ama abi yarın giymem gerekmiyor mu?"

Karan gözlerini kıstı. "İtirazın var demek..."

"Yok, giyeyim..."

Sergen, Karan'ın elindeki kostümü ve aksesuarları alıp giyinmek için üst kata tırmanmaya başladığında, ortamda oluşan o kısa süreli sessizlik, Billur'un volümünü gitgide artıra artıra yükselttiği kahkahasıyla yerle bir oldu. Sinirleri bozulmuş gibi gülerken, bir yandan da, "Görmek istediğimden emin değilim," diyordu.

Bazen kendimi ayağıma dolanmış bir zincir, zincirin diğer ucuna takılmış ağır bir sandık ile okyanusun dibine itilmiş gibi hissediyordum. Okyanusun zeminine ayak bastığımda, bileğime geçmiş o zincir daha da ağırlaşıyor, ne kadar çırpınsam da değil yüzeye çıkmak, biraz bile yukarı itemiyordum kendimi.

Sanki okyanusun hemen yüzeyinde, dalgalanan masmavi denizin üzerinde bir sandal vardı ve bu sandalın içinde biri bana sesleniyordu. Okyanusun dibinden bile sesini duyabiliyordum. Bağıramıyor, yardım çığlıkları atamıyor, hatta bir süre sonra çok fazla çırpındığım için yorgun düşüp kendimi yaklaşan sonun kucağına bırakıyordum. Onları böyle neşeli gördüğümde, hayatın devam ettiği gerçeği bir kez daha yüzüme vuruyordu ve sanki o okyanusun dibinde onların seslerini dinleyerek boğulmaya devam ediyordum.

Kahverengi gözlerimin içine diktiğim sönmüş mumların donmuş kalıpları, ifademin üzerini çamurdan yapılma bir heykel gibi kaplamıştı. Yaldızlı paketlerden kıpkırmızı olanı alıp onunla oynarken merdivenlerde duyulan ayak sesiyle birlikte kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne, yani merdivenlere baktım. Billur yere yatmış, ayağını yere vura vura gülüyor, Defne şok içinde merdivenin başında dikilen çakma Noel Baba'ya bakıyor, Bedirhan geyik boynuzlarını kaldırıp, "Yok artık!" diye bağırarak kahkaha atıyordu.

Sergen'in üzerindeki kostüm ona biraz boldu, içine giydiği yapay göbek onun üzerinde oldukça eğreti durması gerekirken, sanki ezelden beri göbekliymiş gibi tamamen ondan bir parça haline gelmişti. Beyaz sakalı iki göğsünün arasına kadar uzanıyordu. Ciddi bakan gözlerini yüzümüzde gezdirmeye başladı ve ağır ağır merdivenleri indi.

"Ho ho ho, demelisin," dedi Karan ve öksürerek boğazını temizledi. "Gerçekçi ol, rolüne bürün."

"Abi..."

"Sergen, ho ho ho?"

"Abi..."

"Sen daha iyi yapıyorsun," diye takıldım ona yandan bir bakış atarak. Bana kaşlarını kaldırarak baktı ama herhangi bir yorumda bulunmadı. Sergen hemen salonun ortasına gelip yerde yuvarlanarak gülen Billur'a düz düz bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Eğleniyorum..."

"Eğlenme anlayışın yerleri viledalamak mı?"

"Sen şu an nasıl göründüğünün farkında mısın ya?" Billur tekrar kahkaha attı. "Sen o göbekle bacadan içeri nasıl girebildin? Takılıp kalman gerekmiyor muydu? Şu an bacaklarının aşağı sallandığını, senin göbeğinle birlikte bacanın içine sıkışıp kaldığını hayal edeceğim..." Durdu. "Ettim..." Tekrar kahkaha atmaya başladı.

"Geyiğin nerede, Sergen?" diye sordu Bedirhan.

"Bilmem?" Sergen tek kaşını kaldırdı. "Neredesin şu an, Bedirhan?"

"Bana geyik mi demek istiyorsun sen?"

"Evet," dedi Sergen. "Değil misin?"

Bedirhan gözlerini kıstı. Bedenine doladığı rengârenk ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu. "Sana kayan kızak kaymış, ben geyik olsam ne olacak?" diye sordu, sesinin etrafına yayılan o alay somut bir şekilde âdeta bir bedene bürünerek ortamızda dolanmaya başlamıştı.

Billur, "Soktuğun yerden çıkartamıyorlar, Bedirhan," deyince, Bedirhan'ın gözleri usulca Billur'a doğru kaydı. Dudakları sinsice yukarı kıvrıldı. "İyi biliyor gibisin," diye fısıldadı ama bunu yalnızca Billur duyabilmiş, bense dudaklarından okuyabilmiştim. Billur'un gözlerini kaçırdığını gördüm, ardından göz göze geldik ve kızaran yanaklarını benden saklamak istiyor gibi, kızıl saçlarını yanaklarının etrafından aşağı bıraktı.

Sabahın neredeyse ilk saatlerine kadar paketleri açmaya, Sergen ve Bedirhan'ın sürtüşmesini izlerken yer yer gülüp, yer yer dalıp gitmeye devam ettim. Bedirhan, Karan ve bana bir oda hazırlamıştı. Bu oda her zaman kaldığımız o oda değildi, o odadan daha geniş bir odaydı ama içerisi pek ışık almıyordu.

Üzerimdeki hırkayı çıkarıp yatağa girdiğimde, Karan pencere kenarında sigarasını içiyordu. Üstümüzü örten karanlığa gölgeyi düşüren dışarıda ufka masmavi bir darbe indiren şafaktı.

Gözlerim boşluğa takılı kaldı. Bir süre boşluğu izledikten sonra, "Bir kutlama yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. Annem vefat edeli çok bir zaman olmamıştı, aynı zamanda onun da öğrendiği şey yenilir yutulur bir şey değildi. Belki de gerçekten biraz olsun nefes almaya, yaşamaya bizim de hakkımız vardı ama neden kendimi kötü evlat, düşüncesiz, bencil ve pislik birisiymişim gibi hissediyordum?

Gülümsemek ölüme ihanet miydi?

"Sen istemiyor musun?" diye sordu kanı içine toparlamış damarları anımsatan bir sesle. Dolgun dudaklarının yarığından dışarı sızan sigara dumanına baktım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Kafamızı dağıtmış oluruz." Bana doğru dönüp kalçasını pencerenin pervazına yasladı. Gözlerim yüzüne doğru tırmandı. Gözleri, simsiyah iki koca boşluk, karanlık ve derin bir çukur gibi bakıyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu, ucunda turuncu bir ateş yanan sigaranın ölü külü iyiden iyiye uzamaya başlamıştı. Her an yere dökülebilirdi.

"Sen öyle diyorsan..."

"Eğer istemiyorsan bunu bana söyleyebilirsin."

"İstememek değil," dedim cansız bir sesle. "Sadece... Kendinle savaştığını görebiliyorum."

"Kendimle savaşmak?" Kaşlarını kaldırdı. "Kendimle savaştığımı mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, görüyorum."

Yetim aniden yatağa zıplayınca gözlerim kedi yavrusuna kaydı. Mırlayarak kucağıma çıktı. Siyah, temiz ve parlak tüylerini okşamaya başladım. Karan'ın bana baktığını biliyordum ama nedense bu kez gözlerimi ona çevirip saplamadım. Sadece söyleyeceklerini duyacağım anı kollamaya başladım. Yetim, cam gibi gözlerini yüzüme dikerek miyavlıyor, başını avucuma iterek sürtüyordu. Garipti.

Onu ilk bulduğum zaman verdiği tepkileri hatırlıyordum. Ona dokunmamız onu korkutuyordu, hatta dokunmamamız için kendini savunmak adına bize saldırmaya bile çalışıyordu. Oysa şimdi ona dokunmamı isteyen, sevilmek isteyen, bana güvenen o olmuştu.

"Ne dersem diyeyim, kabul etmeyeceksin," dedi Karan düşünceli bir sesle.

"Anlamadım?"

"Sana ne dersem diyeyim, söylediğim şeyi kabul etmeyeceksin."

"Yaşananları görüyorum ve seni tanıyorum," diye fısıldadım, sesim kuruydu. "Eğer sırf... Sırf annem öldüğü için bir şeyleri benden saklamaya çalışıyorsan..."

"Saklamıyorum," diye böldü bir anda. "Sana ne hissettiğimi anlatmıştım."

"Ama o geceden sonra bir daha hiçbir şey anlatmadın."

"Çünkü acıyı ne kadar çok diline dolarsan, o kadar çok batağına batarsın," dedi ve sigarasının ölü külü, cümlesinin bitmesiyle eş zamanlı olarak zemine döküldü. "Mesela sen," diyerek topu bana attı. "Yaşadığın şeyin ne kadar ağır olduğunu görebiliyor musun? O gün gördüğün şeyin ne kadar ağır olduğunu, senin yerinde bir başkası olsaydı belki de bu kadar çabuk toparlanamayacağını biliyor musun? Bunları canını yakmak için söylemiyorum, küçücüğüm. Yalnızca anlamanı istiyorum. Sen yaşadığın o büyük travmaya rağmen hâlâ ayaktasın, adımlarını atmaya devam ediyorsun. Evet, yere düştün, defalarca kez o yere yapıştın ama sürünerek bile olsa ilerliyorsun. Seninle gurur duyuyorum." Sertçe yutkundu. Yutkunuşunun sesi şafağın içine karıştı. "Ama şunu unutma, ben senin geçtiğin o yollardan çok küçükken zaten geçtim. Nerede nasıl davranmam gerektiğini öğrendim."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yaşadıklarımdan söz etmesi nefes boşluğumu ağrıtmıştı. "Sadece..."

"Bir yanlış yapmamdan korkuyorsun, değil mi?"

Sadece gözlerinin içine baktım. O an söyleyebileceğim her şey kuş olup uçmuş, dilimin ucundan göç etmişti. Aklının içindeki odalarda sakladığı o düşüncelerin hangi kapıya çıktığını bilmiyordum ama evet, korkuyordum.

Yanlış yapmayacağını bile bile, onu yanlışa sürükleyecek şeyler yaşamasından ölesiye korkuyordum.

Aslında yaşamıştı ve belki de bir yanlışın eşiğinde el ele dikiliyorduk. Önümüz öylesine pusluydu ki, artık geleceğe dair hiçbir şey göremiyordum.

"Yeniden o bataklığa saplanmamdan mı korkuyorsun?" Akrep, sanki yelkovanmış gibi hızla dönmeye başladı. Yelkovan ise olduğu yerde donmuş, hareketsizce tek bir rakamın üzerinde dikiliyordu. Akrep, yelkovanın üzerinden her geçişinde, zehrini yelkovanın ensesine bulaştırıyor, yelkovanı felç ediyordu.

"Öyle bir şey yaşanmayacak," diyebildim.

"O zaman neden bu kadar çok korkuyorsun?"

"Sadece endişeleniyorum." Yetim yavaşça kucağımdan inip ayaklarımın ucuna uzandı, küçük bir top şeklini aldı ve çok geçmeden uykunun kollarına düştü.

"Dedemin en büyük korkusu beni tekrar o bataklığın içinde görmek," dedi kuru bir sesle. "Bunu biliyorum. Peki senin en büyük korkun ne, Asi?" Elindeki sigarayı pencereden dışarı attıktan sonra ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. "Sen neyden korkuyorsun?"

Tam önümde durduğunda kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Seni kaybetmekten."

Bu söylediklerim kalbimin bana fısıldadıklarıydı. Her şeyini kaybetmiş insanlar, elinde kalan son umut ışığının sönmemesi için elini ateşlere bile sokardı. Sanki Karan ıslak bir çıraydı, onu tutuşturmak o kadar zordu ki... Kor ateşler içinde yanan içimde yaşattığım o adam yavaş yavaş tutuşmaya başladığında, onu yakıp kül edecektim ama yine de o bencil tarafım, yanacaksa da içimde yansın istiyordu.

Kontrol altına alınması imkânsız olan, tüm ormanı kül ettiği yetmezmiş gibi şehre doğru inerek evleri yakmaya başlayan bir yangın gibiydik. Aynı yangının içinde ben benzindim, o ateş...

Karan yavaşça eğildi. Burnunu burnuma sürttü ve büyük eli yavaşça enseme kaydı, ensemi kavradı. Gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Dudakları ile dudaklarım arasında, cennet ve cehennem arasındaki o ince çizgi vardı ve ikimiz de o ince çizginin üzerinde birbirimize doğru yürüyorduk. Eğer dengemizi kaybedecek olursak, ya cennete ya da cehenneme düşecektik.

Dudakları dudaklarıma dokundu. Cehennem ateşleri harlandı, cennetin kapıları üzerimize kapandı. Beni önce usulca, ardından yavaşça ateşlenerek, sonlara doğru da âdeta cehenneminin içine kabul edip cayır cayır yakarak öpmeye başladı.

Ellerim yanaklarının iki yanına kaydı, sakallarının avucumun içindeki çizgileri doldurduğunu hissettim. Dilimi Karan'ın ağzına doğru ittiğimde, bu Karan'ı inletti. Tuhaf bir dürtüyle dilimi dilinin etrafına dolayarak onu ıslak bir biçimde öperken, kalbim dilimin ucunda atıyordu sanki.

Beni kıtlıktan çıkmış gibi öpüyordu.

Aslında ileri gidebilir, ikimize de cenneti haram edebilirdi. Cehennemden başka sığınacak kapımız kalmadığında, o cehennemin içinde bana yeni bir cennet kurabilirdi. Teni alev alev yanıyordu. Ona ne zaman dokunsam, beni bir türlü kül edemeyen acılarımın bile yapamadı-

ğını yaparak beni eriteceğini düşünüyordum. Artık ona karşı koymuyordum. Hatta onun istedikleri sanki benim de istediklerimdi.

Kafamın içinde tam olarak oturmayan onlarca şey vardı ama isteklerim kesindi, duru ve pürüzsüzdü, öylece orada duruyordu. Beni ateşinden geçiren yaşanmışlığa rağmen, sanki normal bir lise öğrencisiymişim, tek derdim onu kimseyle paylaşamamakmış, en büyük düşüncem gireceğim sınavmış gibi, her şey normalmiş gibi onu istiyordum.

Bu istek artık bir ihtiyaca dönüşmüştü.

İhtiyacımdan beslenen cesaretimle onu kendime doğru çektim ve üzerime devrilmesini sağladım. Büyük bedeni, onun bedeni altında küçücük kalan bedenimi örttü. Yetim'e dikkat etmek için onu biraz daha kendime doğru çektim. Ellerini başımın iki yanından koyarak yatağa bastırdı ve beni büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

Dudaklarının arasından kopup gelen o erkeksi hırıltılar beni daha da derin bir kuyunun içine itiyordu. Ellerim yüzünden ayrıldı, geniş omuzlarına doğru kaydı. Omuzlarını avuçlarımın arasında ezdim, ardından açık duran pencereye rağmen terleyen avuçlarımı omuzlarına sürterek aşağıya indirdim ve kollarını boydan boya okşadım. Karan ağzımın içine doğru inledi. Zaman bir baloncuk oluşturmuş, bizi içine hapsetmişti ve içeride saat yoktu, dışarıda kalanlar için zaman akmaya devam ederken, baloncuğun içindeki biz için zaman çoktan durmuştu.

Bir yanım deli gibi ileri gitmesini istiyor, diğer yanım doğru zamanın şu an olmadığını bana fısıldayıp duruyordu. Baloncuk gitgide daralıyor, tamamen birbirimize yapışarak zamanın bize dokunmaması için tek vücut haline geliyorduk. Karan dilini çeneme doğru indirince irkildim. Dudaklarım aralıklı duruyordu ve verdiğim düzensiz nefesler onun sus çizgisini okşuyordu.

Bir eli yavaşça belime doğru kaydı, diğer eli hâlâ kafamın hemen yanında duruyordu ve öyle çok baskı yapmıştı ki, elinin olduğu yer içeri doğru çökmüştü. Karan belimin kenarını okşadı, ardından elini kazağımın içine sokarak çıplak belime dokundu.

"Bir gün sana gerçekten karıştığımda, benden kurtuluşun yalnızca ölüm olduğunu, ölümün bile seni benden almasına izin vermeyecek kadar saplantılı olduğumu anlayacaksın," dedi nefes nefese. Gözleri artık siyahtan da siyahtı.

"Bana yeterince karışmadın mı zaten?" diye sordum, benim de ondan bir farkım yoktu, resmen soluk soluğaydım.

Karan'ın büyük eli belimin boşluğunda dolanırken, "Seni hayatıma aldım, Asi," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama henüz altıma almadım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Şu an altındayım, Karan."

Hırladı. "Sen ne demek istediğimi o kadar iyi anlıyorsun ki..."

Yanaklarıma doluşan kana rağmen inatla onun gözlerinin içine bakmayı sürdürüyordum. Bu cesaretin temeli neydi bilmiyordum ama biraz sonra, yani bu cesaret bir balon gibi sönüp gittiğinde, çok utanacağımı içten içe biliyordum. Yıldızların süslediği gece siyahı, şafağın kanı olan mavi, güneşin erittiği sarı bir tuvalin üzerine dökülmeye başlamıştı ve o tuval bendim.

Tüm renkler birbirine karışıyor, kıpkırmızı bir manzara oluşturuyordu, ardından o kıpkırmızı manzaranın içine koyu mor gölgeler yayılmaya başlıyordu.

"Çok cesursun," diye fısıldadı.

"Belki."

"Belki dediğin zaman bunu evet olarak algılıyorum."

Gözlerimi yumdum, onu görmek istemiyordum. "Belki." Gözlerimi açtım, onu görmek istiyordum.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ama bu kıvrım o kadar sönüktü ki, sanki gecenin kül tablasında binlerce yıldız söndürülmüştü. "Çok kurnazsın, Yanardağ."

Gözlerinin içine bakarken, "Bana böyle seslenmen tuhaf hissettiriyor," diye fısıldadım.

"Neden?"

"Tuhaf işte."

Gözleri, yanan bir ormanın küllerinin havaya uçup oluşturduğu gri bulutlara benziyordu.

"Hoşuna gitmiyor mu?"

"Hayır," diye karşı çıktım. "Öyle demedim."

"Hoşuna gidiyor yani?"

"Öyle de demedim!"

Alnını alnıma bastırırken hafifçe güldü. "Sen nasıl bir dengesizsin ya," diye mırıldandı.

Dudaklarımı öne uzatarak homurdandım. "Ne dengesizliğimi gördün şimdi?"

"Seni var ya, teraziye koysak, teraziyi bozarsın sen..." Burnunu burnuma sürttü. "Öyle bir dengesizlik."

Gözlerim şefkatle kısılırken kollarımı onun incecik beline sardım ve derin bir nefes aldım. Onun yanındayken nefes almak, sadece yaşamak değildi. Onun yanındayken nefes almak, yaşadığını hissetmekti.

Bu kadar acı bir şeyin, bu kadar iyi hissettirmesi de sanırım benim kanserimdi.

♣

Tanrı, gökyüzüne diktiği güneş denen parlak düğmeyi çözdü, akşama az bir vakit kalmıştı. Pencereden içeri sızan lacivert renkteki ışık, gökyüzünün giydiği gömleğin kumaşının rengindeydi.

Tek tek ayırarak maşanın kızgın demirine doladığım saçlarım, onları ne zaman hür bıraksam, bir yılan gibi kıvrılarak belime dökülüyordu. Karşısında durduğum aynanın üzerine asılmış birkaç not, aynanın çerçevesine yerleştirilmiş beyaz ışıklar vardı. Defne hemen arkamda akşam giyeceği kıyafeti seçmeye çalışırken oldukça kararsız görünüyordu. Aynaya düşen yansımasına bakıyor, yüzünün aldığı şekilleri izlerken aslında eğleniyordum.

Billur siyah, transparan gömleğini gösterip, "Bu çok mu iddialı olur?" diye sorunca bakışlarım aynanın yüzeyinde hareket etti, yavaşça Billur'u buldu. Gömlek çok iddialı bir parçaydı fakat Billur'un bu tarz parçaları taşıyabildiğini biliyordum. Bedeninin askısı, iddialı parçalar için yaratılmıştı.

"Bence çok güzel," diye mırıldandım. "İçine büstiyer mi giyeceksin?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Sen ne giyeceğine karar verdin mi?"

"Fark etmez benim için."

Bir süre yüzümü izledi. Beni anladığını, ne hissettiğimi gördüğünü biliyordum. "Ne giyersen giy, çok güzel olacağını bildiğim için artık kıyafetlerine karışmıyorum," diye fısıldadı ve bakışlarını Defne'ye çevirdi. "Ee, sana yardımcı olayım mı?"

"Hiç fena bir fikir değil," dedi Defne yanaklarının içini şişirerek.

Saçlarımı tamamen maşaladıktan sonra hafifçe silkeledim ve sol omzumun üzerine atıp makyaj masasının önüne sıraladığımız makyaj malzemelerine baktım. Yüzümü biraz nemlendirmem gerekiyordu, son zamanlarda tenim çok kuruydu. Bedirhan'ın tavsiye ettiği nemlendirici kremi yüzüme sürdükten sonra bir süre bekledim ve göz makyajımı yapmaya başladım. Gözlerimi koyu tutup, dudaklarımı nötrlemeyi düşünüyordum. Siyah buğulu bir göz makyajı yaptıktan sonra gözlerimin üst ve alt içlerine siyah bir göz kalemi çektim. Kirpiklerime maskara yardımıyla olduğundan çok daha hacimli bir görüntü kazandırdıktan sonra toprak rengi bir ruj sürüp makyaj masasından kalktım.

Basit siyah bir kot, siyah gömlek ve siyah, yapay bir kürk giyecektim. Kürkü giyecek olma sebebim, üzerime giyeceğim gömleğin gerçekten ince olmasıydı. Defne sonunda Billur'un da yardımıyla giyeceği parçayı seçmiş, çoktan giyinmişti. Üzerinde boyundan bağlamalı, kırmızı tonlarındaki birkaç farklı rengi içinde barındıran uzun bir elbise giymişti. Elbisenin üzerine şık bir ceket alacaktı. Güzel görünüyordu. Billur renkleri nasıl kullanacağını biliyor, Defne de renkleri üzerinde taşıyabiliyordu.

Kıyafetlerimi giyip, topuklu botlarımı da ayağıma geçirdikten sonra odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Alt kattaki telefon çalıyordu, Bedirhan gece üst katın telefonunun fişini çektiğinden üst kattaki telefon sessizdi. Telefon çaldı, çaldı, çaldı... Açan olmadı. Tam merdivenlere yönelmiştim ki, dış kapının açılıp kapandığını duydum ve bir an tüm seslere dikkat kesildim.

"O elindekiler ne öyle?" diye sordu Sergen alt kattan.

"Bilmiyorum," dedi Bedirhan. Onu göremesem de dudak büzerek omuz silktiğini hayal edebilmiştim. "Biri kapının önüne bırakmış. Kargocu olsa kapıyı falan çalardı."

"Yine bir şeyler mi sipariş ettin yoksa?"

"Dedim ya, sipariş olsa kargo getirirdi."

"Paketi açıp bakalım," dedi Sergen temkinli bir sesle.

"Ay bomba mı var yoksa!"

"Bedirhan..." Sergin'in gözlerini devirdiğine emindim. "Biz bizeyken girme bari bu rollere."

"Alışkanlık," dedi Bedirhan aniden ciddileşen sesiyle. "Elimde olmadan rol yaparken buluyorum kendimi."

"Kızın önünde de yapıyorsun bunu." Adımlarım sekteye uğradı. Aslında insanların yaptığı konuşmaları dinlemeyi sevmiyordum. Sonuçta her zaman için duymak istediklerimi duymazdık. "Anlamıyoruz sanma. Billur'dan bahsediyorum. Aranızda bir şeyler başlayacaksa bile, sen böyle devam ettiğin sürece çok fazla ilerleme kaydedemezsiniz. En azından ona gerçekleri anlatırsan seni anlayabilir."

"Beni olduğum gibi kabul edebilen bir kadın o," dedi Bedirhan aniden. "Eğer özümde de böyle bir adam olsaydım, yani süsü püsü, gösterişi gerçekte de bu kadar çok seviyor olsaydım, onun beni bu şekilde de kabul edebileceğini şu an görebiliyorum. Ama onu bir şeylerin içine sürüklemek de istemiyorum."

"Sürüklemeye başlamışsın çoktan."

"Hayır," diye itiraz etti. "Deniyorum."

"Billur'un bir şeyleri bilmeye hakkı var. Belki bir şeyleri bilirse, ikiniz için de daha kolay olur. Dediğim gibi, seni anlayacağını düşünüyorum. Neden kendine hiç şans vermiyorsun?" diye sordu Sergen, sesi ciddiydi. Bir bardak dolusu kül yutmuş gibi olduğum yerde dururken, aslında Sergen'e öyle çok hak veriyordum ki. Billur, Bedirhan'ın başına gelenleri bilseydi, belki de onlar için işler çok daha kolay olabilirdi.

"Ailem düşündükleri gibi olmadığımı öğrenirse, eski defterler tekrar açılabilir," dedi Bedirhan kuru bir sesle.

"Şu an onların soyadlarına leke sürdüğünü düşünüyorlar. Artık senin tam tersi bir adam olduğunu öğrenseler bile peşine düşmeyeceklerdir. Sen Halfeti'de dedikodunun yayılmasını sağladın zaten."

"Anlamıyorsun," dedi Bedirhan sessizce. "Tüm bunları abime olan sadakatimden yaptığımı düşünerek ve herkese düşündürerek ortalığı tekrar karıştırabilirler. Oraya dönmeyeceğim, Sergen."

"Oraya dönmene izin vermeyiz."

"O zaman şu an olduğum adama katlanmak zorundasınız."

Sergen'in, Bedirhan'a dikkatle baktığını hissedebiliyordum. Yaşanan bu sessizlik onların bakışmasından doğmuştu. "Billur ile olmayacak mı?" diye sordu Sergen bu kez, sesi daha sakin çıkmıştı.

"Olabilmesinin imkânı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"En başta Merve ve abim hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" diye sordu Sergen bir anda. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, sanki kulaklarım göğsümde, kalbim kulaklarımdaydı. "Onlar için ne demiştik? İmkânsız olduğunu, abimin bu kadar küçük bir kızla beraber olamayacağını, Merve'nin sonunda abimden kaçacağını... Bunları konuşmadık mı seninle? Bak, ne oldu? İkimiz de yanıldık. Kız yalnızca on sekiz yaşında olmasına rağmen yaşanan her şeyi büyük bir ağırbaşlılıkla karşılıyor. Annesinin cesedini gördü, annesi kendini koridorun ortasına asmıştı. Tıpkı abimin annesinin cesedini gördüğü gibi. Onlar birbirlerine çok benziyor. Bunu kabul etmek bizim için zordu, hâlâ zor ama artık inanıyoruz, çünkü bizi inandırdılar. Billur ve sen... Birbirinize benziyorsunuz. İkiniz de kendine ait olmayan deriler giymiş, içerideki yaralı deriyi saklamaya çalışan aynı türden yılanlar gibisiniz. Ne kadar kaçarsan kaç, olmayacak dersen de, olacağını görebiliyorum. Tuttuğunu koparttığın için mi onun elini tutmuyorsun? Onu kopartmaktan mı korkuyorsun?"

"Belki," dedi Bedirhan. Sanki üzerinde bir tabut kapağı kapalı duruyordu, bir tabut kapağının altından konuşuyordu.

"Kaçmayı bırak. Çünkü benim tanıdığım Bedirhan asla kaçmadı. Sadece kılık değiştirdi."

Bedirhan hiçbir şey söylemedi. Sessizlik tıpkı tavan gibi odanın içine çöktüğünde, merdivenleri yavaşça inmeye başladım. Benim varlığımı fark ettikleri anda ikisi de salonun farklı noktalarına giderek birbirlerinden uzaklaştı.

Son merdiveni de indikten sonra bakışlarım Bedirhan'ı buldu. Çoktan giyinmiş, saçlarına şekil vermişti. Üzerinde bordo, dar bir gömlek vardı ve gömleğin ilk iki düğmesi açık duruyordu. Altındaki siyah kumaş pantolon uzun bacaklarını sarmış, inceliğini ortaya sermişti. Elinde iki tane paket vardı, paketlerden biri simsiyah, diğeri alacalı bulacalı duruyordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi çapkın bir şekilde gülümseyip göz kırparak.

"Gömlek çok yakışmış," dedim aynı şekilde gülümseyerek. Bedirhan'a karşı içimde gerçekten garip bir sevgi besliyordum. Neden bilmiyordum ama bazen onda bir abi şefkati buluyordum. Sanki aynı evin içinde sık sık kavga eden iki abi kardeş gibiydik.

"Kızıma mı asılıyorsun, Bedirhan?" Sesin sahibini en çok da kalbim tanıyordu. Sertçe yutkunup sesin geldiği yöne doğru baktığımda, Karan'ın siyah, dar ve boğazlı bir kazakla mutfaktan çıktığını gördüm. Siyah kot pantolonu bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmıştı. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamış, kalın ve damarlı bileğine siyah, mat bir saat takmıştı. İnanılmaz derecede genç ve tazelenmiş görünüyordu.

"Ay yok!" dedi Bedirhan gülerek. "Hiç tipim değil bu benim..."

"Senin tipin kırmızı kafalı kadınlar mı?" diye takıldı Karan ona.

"Teessüf ediyorum, Damperli Kamyon Bey."

"Abi bu sana kamyon diyor, döveyim mi?" Sergen, Bedirhan'a cins cins baktı.

"Sergen ben sana Noel Baba kostümünü çıkarabilirsin demiş miydim, abicim?"

"Ama abi dışarıya da mı onunla..."

Bedirhan aniden, "Merve," deyince ona doğru baktım. Elindeki paketlerden birini açmıştı. Bakışlarımız birbiriyle tokuşunca, "Bir gelsene," diye fısıldadı.

Ona doğru yürürken, "Ne oldu?" diye sordum. Billur ve Defne birlikte merdivenlerden aşağı iniyordu ama onlara bakmadım. Bedirhan gözlerini pakete indirip, "Bu paket sana," dedi kısık bir sesle.

"Nasıl yani?"

"Üzerinde adın yazıyor."

"Nasıl ya?" Bedirhan'ın elindeki pakete baktım. Bir başka paketin içindeydi, paketin üzerinde benim adım yazıyordu ama Merve değildi yazan ismim, Asi'ydi. Kaşlarım anında çatıldı. Bana Karan'dan ve Billur'dan başka Asi diyen hiç kimse yoktu. Bedirhan'ın elindeki paketi alıp koltuğa oturdum. Bedirhan renkli paketi de açtıktan sonra, "Ala kim be?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

Gözlerim şokla irileşti.

Geçmişin kan lekeleriyle dolu bir paketi tutuyormuşum gibi irkildiğimde, Defne'nin de olduğu yerde öylece donup kaldığını hissedebiliyordum. Bir uçurumun dibinde iki kız kardeş öylece dikiliyorduk, üzerimizdeki elbiselerin etekleri rüzgârın kollarında dans ediyordu. Benim simsiyah elbisem ne kadar karamsar görünüyorsa, Defne'nin rengârenk elbisesi o kadar hayat dolu ve canlıydı.

Tıpkı ona verilen ama kimliğinden çıkartılması için gecelerce ağladığı ilk ismi gibi.

Ala Defne Karakuyu.

"Ala mı?" döküldü dudaklarından ablamın. Şu an benden ve Defne'den başka kimse bu ismin hikâyesini bilmiyordu. Bir zamanlar sahip olduğu bu isim, yıllar sonra tekrar önüne çıkmıştı. Ala. Babaannemin ablam doğmadan önce ablama koyduğu isim. Babaannemin vefatından hemen sonra, ablam bir daha kimsenin ona Ala demesine izin vermemiş, gecelerce ağlayarak kimliğindeki Ala ismini sildirmişti.

Bu ismi kim bilebilirdi ki?

"Ala kim?" diye sordu Sergen kaşlarını çatarak.

Paketi sıkıca kavrayıp ablama baktım. Merdivenin sonundaki tırabzana tutunmuş, bembeyaz kesilmiş bir yüzle Bedirhan'a bakıyordu. Dudakları birkaç kez aralandı, ardından kapandı ve sertçe yutkundu. Bedirhan, "Defne?" dedi sorar gibi. "İyi misin?"

"Ala benim," dedi bir anda ablam, dilinin bağı çözülmüş, bu iki kelime dilinden paldır küldür yuvarlanmış ve kan leş içinde ortamıza serilmişti. Karanlıkta bizi bekleyen o canavarın nefesi sırtımıza çarptığında, önünde durduğumuz uçuruma düşmemek için ele ele tutuşmuştuk.

Ortaya bıçak gibi saplanan sessizliğin sapında şaşkınlığın bayrağı dalgalanıyordu.

"Ablamın kimlikten sildirdiği ismi," diye devam ettim. Ablamın konuşmaya mecali yokmuş gibi hissediyordum. "Bu ismi ona babaannem vermişti."

"Anladım," dedi Bedirhan soğukkanlı bir şekilde. "Defne, bu paketi açmak ister misin?"

Ablama baktım. Tedirgin gözlerini usulca pakete indirdi. Yavaşça başını sallayarak, "Evet," diye fısıldadı. "Ben onun içinde ne olduğunu merak ediyorum."

Bedirhan paketi ablama uzattı ve ablam paketi Bedirhan'ın elinden alıp hemen yanıma oturdu. Gözleri bir an için benim elimdeki pakete kaydı, ardından bakışları kahverengi gözlerime bir misina atarak orada saklanan yaralı balığın pullarına saplandı.

Bakışlarımı ablamın sarmaşık gibi boğazıma dolanan gözlerinden uzaklaştırıp önümdeki pakete indirdim. Omuzlarıma tırmanıp, oradan sarkarak kalbime atlayan, atladığı kalbimde oradan oraya zıplayan hisler o kadar ağırdı ki... Bir süre ne yapacağımı bilemez şekilde elimdeki pakete baktım. Defne benden önce davranarak paketi açtığında tüm gözler bir anda ona dönmüştü. Göz ucuyla ona doğru baktım.

Açık kahverengi, elaya yakın renkteki sıcak gözlerinde garip bir parıltı görür gibi oldum. Yorgun gülümsemesi dudaklarının vidasını gevşetti. "Bu bir ayna," diye fısıldadı. Bakışlarım su gibi akarak elindeki şeye indi.

Ahşap, el oyması bir ayna... Aynanın hemen altında küçük bir çekmece vardı. Küçük bir sandığa benziyordu. Defne yavaşça çekmecenin küçük kulpunu tuttu, kendine doğru çekmesiyle birlikte çekmece açıldı ve kutudan tatlı bir melodi yayılmaya başladı.

Çekmecenin içinde, melodinin yükseldiği yerde rengârenk farlar vardı. Farkında olmadan dudaklarım aralandı. Rengârenk göz farları, Defne'nin her zaman kullandığı saçma sapan ama onun çok sevdiği renklerden oluşuyordu ve yan yana tıpkı bir gökkuşağı gibi görünüyordu.

Aynanın üzerindeki ahşap yüzeyde, *'Takvim yapraklarının sana renklerini geri vereceği bir yıl geçir, Ala.'* yazıyordu.

"Bu harika bir şey," dedi Billur bize doğru yaklaşırken. Ayağındaki topuklu ayakkabıların topuğu zeminde saatin her bir adımında çıkardığı sesleri çıkarmıştı. "Sen de açsana, Buzlar Kraliçesi."

Olmadık yerlerde, olmadık şekilde hissetme huyumdan ölesiye nefret ediyordum. Sanki ben gökyüzünde süzülerek uçan bir kekliktim ve tüm avcıların gözü benim kara kanadımdaydı. Öyle hissediyordum. Nedense, bu paketin içinde beni kanadımdan vuracak bir avcının parmakları arasında tuttuğu tüfeğin mermisi varmış gibi geliyordu bana.

Bir armağanı bile cehennemden gelmiş bir taş olarak görebilecek kadar günah şurubu içmiştim.

"Aç şunu," dedi Karan kaşlarını çatarak. Aslında ona bakmamıştım ama o biçimli kaşlarını çattığını görmesem bile biliyordum. Onun ses tonunun mimiklerini ezberlemiştim.

Paketi açtım. Kendimi sakladığım yerden çıktım ve onu avuçlarımın içine aldım. Bu bir anahtardı. Beyaz altından yapılmış zarif bir zincirin ortasında duruyordu. Büyüktü, tam kalbinin ortasında koyu mor parıltılı ve değerli bir taş asılı duruyordu. Sanki anahtarın kalbi, o koyu mor taştı. Anahtarın etrafı hırpalanmıştı, kırıklarla doluydu. Yutkundum.

Bu anahtar bana benziyordu.

Kolyeyi içinde saklayan paketin iç kısmında ise şöyle yazıyordu: *'Takvim yapraklarının sana kalbini geri vermesine izin ver, Asi.'*

Hiç kalbiniz yerinde duruyor mu diye elinizi göğsünüzün üzerine koyup, orayı yokladığınız oldu mu? Kalbim o kadar doluydu ki, içine iğne atılsa, ben bile kalbime batıyor olmasına rağmen o iğnenin yerini bulamazdım.

"Takvim yaprakları," diye fısıldadım kendi kendime ama üzerinde durmadım. Kolyeyi yavaşça paketin içine geri bırakırken bakışlarım Defne'ye kaydı. Kahverengi tonlarındaki göz makyajı akacak gibi görünüyordu çünkü gözleri dolmaya başlamıştı. Bunu bize yollayan kimdi? Aklım almıyordu. Önüme yatırabileceğim bir isim yoktu.

Karan sorgulamadı. Hatta ortamdaki kimse bizi sorgulamadı. Evden çıkarken Yetim'in mamasını, suyunu, oyuncağını ve toprağını evin ortasında bırakmıştık. Her ne kadar bu Bedirhan'ın hiç hoşuna gitmese de bir yorumda bulunmamıştı. Karan'ın Range Rover'ı yeterince geniş olduğundan hepimiz onun aracına binmiştik. Yol boyunca emniyet kemerimin tokasıyla oynayarak gelen o paketi, paketin içindeki kolyeyi düşünmüştüm. Neden ve nereden gelmişti bilmiyordum ama bir yanım zaten bunu öğrenmek istemiyordu.

Şehrin ışıkları bugünün önemini fısıldıyordu. İnsanların içinde daima yanan, ateşin ilk icadından beri sönmemiş olan bir yaşama arzusu vardı. Küçük bir market kasabının bile camlarında yanıp sönen yılbaşı ışıklarını, camlara yılan gibi dolanarak tutturulmuş yılbaşı süslerini görebilirdiniz. Şehir o kadar ışıl ışıldı ki, ben bir geceydim ve şehir sokaklarımda yanan sokak lambalarıydı.

Aracın içine tümör gibi yerleşerek yavaşça büyüyen sessizliğin sebebi Defne ve bendim. Bunu anlayabiliyordum. Asla gitmeyeceğim bir

şehirden ev tutmuşum gibi hissediyordum. Önümde akıp giden yolu izliyordum. Öyle dikkatli izliyordum ki, sanki aracın önünde bir cam yoktu, bir sinema perdesi vardı ve perdeye kanlı bir vahşet filminin görüntüsü yansıtılmıştı.

"Abi, saat daha akşamın altısı," dedi Sergen. "Yemek için çok erken değil mi?"

Saat akşamın altısı olmasına rağmen karanlık neredeyse tam anlamıyla çökmüştü. Gökyüzü lacivertti. Havanın ne kadar soğuk olduğunu bilmek için araçtan inmek gerekmiyordu. Göğü kaplayan renk bile soğuğu ele veriyordu. Bir ninni gibi korkunç hikâyeler fısıldayan rüzgârın sesi sanki aracın içindeydi. Karan dikiz aynasından Sergen'e baktı.

"Hemen yemeğe geçmiyoruz zaten. Bedirhan'ın Şemsiyeli Sokak'ta bir işi varmış."

Bakışlarım dikiz aynasından Bedirhan'a doğru kaydı. Gözleri camdan akıp giden yoldaydı. Adının geçtiğini fark edince sökülmeye başlamış bir kazağın yere toplanan yünden ipleri gibi ağır ağır bize doğru baktı. "Evet," diye mırıldandı, sesi bu kez neşeden kilometrelerce uzaktaydı. "Dilek feneri alacağım."

"Dilek balonu mu demek istedin?" diye sordu Billur.

"Fener de deniyor ona," dedi Bedirhan. "Evet."

Sonunda sessizlik bir canavarın dişleri tarafından parçalara ayrıldığından, "Dilek balonu mu uçuracaksın?" diye sordum. Aynada buluşan gözlerimiz cansız bir bakışmanın tohumlarını çatlattı.

"Evet. Siz de uçurmak ister misiniz?"

"Ben isterim," dedi Defne sonunda konuya katılma cesareti göstererek. Araca bindiğimizden beri çok sessiz ve dalgın görünüyordu.

Sergen ondan beklenmeyecek şekilde, "Ben de," dedi aniden. Araç Şemsiyeli Sokak'ın olduğu köşeyi dönünce bakışlarım Karan'a tutundu. Aracı kaldırım kenarına çekti ve orada ustaca park etti. Emniyet kemerimi çözüp araçtan inerken, üzerimdeki kürke rağmen dondurucu soğuğun tüm kemiklerimi titreteceğini biliyordum ve öyle de olmuştu.

Etrafımdaki her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibiydi. Hemen dibimden geçen beyaz Toyota Corolla bir kaplumbağadan daha ağır bir şekilde yanımdan geçip gitmişti. Karan bana doğru dolanırken sanki bin asır geçmişti. Defne o kadar ağır bir şekilde karşıdan karşıya geçiyordu ki, o an bunun zihnimin bir illüzyonu olmadığını sanarak az kalsın hızlanması için ona bağıracaktım. Olanları algılamaya çalışırken Karan'ın büyük eli elimin içine kaydı, avuçlarımız birleşti ve parmaklarımız bir makinenin dişlileri gibi birbirlerini kapana kıstırdı.

Şemsiyeli Sokak'ta ilerlemeye başladık. Herkes birkaç adım önümüzde yürüyordu. Şehir öylesine kalabalıktı ki, sanki evinde oturan tek bir insan bile kalmamıştı, sanki tüm dünya önümüzde ilerliyordu.

"Çok kalabalık," diyebildim, yüzüm soğuktan resmen buz tutmuş, donmuştu.

"Böyle günleri bu yüzden sevmiyorum," dedi tok bir sesle. Kafamı kaldırıp ona baktım. Bakışları bir mızrak gibi doğrudan ileriye saplanmıştı. Pusulası avucunun içinde duran, okyanusun dev dalgalarına gemisiyle karşı koyan bir kaptana benziyordu. Güvertesinde binlerce ölü yetimi karaya taşımak için dümeni kırıyor, pusulayı avuçluyor, ölümcül dalgaların içinden bir samuray gibi sıyrılıp geçiyordu.

"Bedirhan," diye fısıldadım gözlerim bu kez Bedirhan'a doğru kaydığında. "Çok hüzünlü görünüyor şu an."

Karan bana bakmadan, "Ailesini bir yılbaşı gecesi terk etti," dedi kuru bir sesle.

Kaynar su içmiş gibi irkildim. "Kötüymüş. Yeni yılı kutlayacağı için çok heyecanlı görünüyordu oysa..."

"Hiçbir şey göründüğü gibi değildir, Çakıltaşı."

Ona baktım ama bana bakmadı. Dilek fenerlerinin satıldığı büyük bir mağazanın önünde durduğumuzda, etrafımızda akıp giden kalabalığın uğultulu sohbetleri kafamın içinde dolanıyordu. Deniz'in ne giydiği umurumda değildi, Tuğba kimle yatacağının hesabını yapıyordu, Sibel Orkun'u ekmişti... Bana neydi tüm bunlardan? Neden her şeyi bu kadar net duymak zorundaydım? Zihnim, içine fısıldanan tüm cümlelerin üzerinden avuçlarında tuttuğu kara mürekkepli kalemle geçiyordu.

Ellerim Karan'ın ellerinden ayrıldığında artık Karan da Bedirhan ile birlikte mağazanın içindeydi. Billur ve Defne sessizce bir şeyler hakkında konuşuyor, Sergen öylece dikilmiş karşısında duran ışıklı vitrini izliyordu ama baktığı şey vitrindeki ışıklar olsa da, gördüğü şeyin bu olmadığını biliyordum.

Yeni yılda insanlar birbirlerine hediye alırdı. Daha önce hiçbir yeni yılda bana hediye alınmamıştı, ben de birine hediye almamıştım. Sınıfta yapılan yeni yıl çekilişlerine bile katılmaz, kuralardan köşe bucak kaçardım. Böyle şeyler bana göre değildi. Şimdiyse bir yanım birilerine hediye vermek, onların yüzündeki mutluluğu görüp huzurla dolmak istiyordu. Sanırım bunun için biraz geç kalmıştım. Yanımda, yani kot pantolonumun cebinde bir süredir yanımda taşıdığım bir miktar para vardı ama yeterli vaktim yoktu. Bu para, bana annemin verdiği son paraydı.

Annemin verdiği bu parayı ölene dek saklayabilirdim. Ama biliyordum, annem öyle naif bir insandı ki, eminim şu an bir yerlerde beni izliyorsa, o parayla arkadaşlarıma hediye almamı isterdi. Arka cebimde, her zamandan daha da ağır gelen paranın varlığını hissedebiliyordum. Olduğum yerden uzaklaşmadan hemen önce Sergen'e yaklaştım ve, "Karan için bir şeyler bakacağım," diye fısıldadım. Gözlerini indirip yüzüme baktı. Sokak çarşının içinde olduğundan burada her şeyi bulabilmem mümkündü. "Beni idare edebilir misin?"

Sergen, "Mağazanın sahibi abimin yakın bir tanıdığı," dedi gergin bir sesle. "Bir konu hakkında konuştuklarına eminim. Adam ne zaman abimi yakalasa onu konuyu açar. Çok zamanın yok. Gecikme."

Başımı hızla salladım. "Bu iyiliğini unutmam."

"Tabii ya," dedi alayla. "Yine bana uyku ilacı verip arabamın anahtarını aşırırsın."

Yanaklarım ısınırken, "Bunu hâlâ unutmamışsın..." diye homurdandım.

"Karan Çakıl'ın gazabına sen uğramadın, ben uğradım. Bir asır boyunca nefes alsam bile o anı unutmayacağım."

"Üzgünüm," diye fısıldadım gözlerimi kaçırarak. "Sadece..."

"Merve... Abim mağazadan dışarı adım atmadan hemen önce ona ne alacaksan al, tamam mı? Başımı tekrar belaya sokmanı istemiyorum. Hadi, hızlan."

Başımı hızlıca sallayarak oradan uzaklaştım. Billur ve Defne öyle çok dalmışlardı ki, uzaklaştığımı anlamamışlardı bile. Mağazaların önünden geçerken ilgili gözlerle vitrinleri inceliyordum. Bir kazak... Bir kazak onun için basit bir şey olacaktı. Atkı, eldiven, bere, pantolon? Bunlar da klasikti. Yine de diğerlerine bu tarz klasik şeyler alabilirdim. Bir mağazadan hızlıca herkes için birer kazak alıp oradan ayrıldım ama Karan için bir kazak almamıştım. Bir saat dükkânının önünden geçerken bakışlarım vitrindeki pahalı saatlerin üzerinde takılı kaldı. Belki de en klasiği bir kol saatiydi... Ama Karan saat kullanmayı seviyordu.

Mağazanın büyük, cam kapısını iterek içeri girdim. Kalabalığın bedenime çarpıp, bedenimi yıkmaya çalışan o dev dalgası kapının arkasında kaldı. İçeride hafif bir klasik müzik çalıyor, çok ağır olmayan hafif bir koku insanı kollarının arasına alarak sarıp sarmalıyordu. Genç, uzun boylu bir kadın, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Kemik gözlükleri burnunun kemerinin üzerinde asılı duruyordu. Kalem eteği yüksek beldi, gömleği eteğinin içine sokulmuştu ve jilet gibi ütülü görünüyordu.

"Saatlere bakacaktım," dedim nefes nefese. "Erkek kol saati."

"Tabii ki." Genç kadın beni camekânların olduğu yere doğru yönlendirdi. Camekânların hemen altına yerleştirilmiş bir sürü şık saatler hemen orada duruyordu. "Kafanızda bir fiyat aralığı var mı?"

Kadına baktım. Karan'ın bir kol saati bile bir araba fiyatındaydı. Ben çok pahalı bir şey alamazdım. Üstelik birkaç kuruş bile olsa cebimde anneme ait olan paradan biraz kalsın istiyordum. Elimdeki poşetleri yere koyduktan sonra siyah kayışlı bir saati göstererek, "Bu ne kadar?" diye sordum.

"1500 lira," dedi genç kadın gülümseyerek. "Çok zarif bir seçim."

Diğer Merve kafasını kaldırıp bomboş gözlerle bana baktı. Uzun zamandır göz göze gelmediğim, neredeyse yok saydığım, öldü bildiğim o kadının yine orada olması, zihnimi örten duvardan yukarı tırmanarak gözlerini yüzüme dikmesini beklemiyordum. "Bu kadar paran yok," dedi can çekişir gibi çıkan sesiyle. *"Buradaki saatler çok pahalı. Alamazsın."*

"Daha uygun bir model yok mu?" diye sorduğumda, genç kadının gözlerinde uçuk kaçık da olsa beliren o şefkati görür gibi oldum. Gözlerimi hızla gözlerinden uzaklaştırdım. Tam şu an mağazadan apar topar kaçar gibi çıkmak istiyordum. Bana böyle bakılmasından ölesiye nefret ediyordum.

"Siz ne kadarlık bir şey arıyorsunuz?"

Gözlerim kol saatlerinde dolanırken, "Bilmiyorum," diye fısıldadım mahcup olmuş küçük bir çocuk gibi.

Mağazanın kapısı bir kez daha aralandı. Gelenin kim olduğunu merak etmiyordum ama daha fazla rencide edilmek istemediğimden sırtımı kadına döndüm ve o an kapının önünde dikilen kişiyle karşılaşmayı gerçekten beklemiyordum.

Enis.

Ela gözleri gözlerimin kahverengi tabutunun üzerini bayrak gibi örttüğünde, ikimiz de olduğumuz yere âdeta mıhlanmıştık. Onu görmeyi beklemiyordum. Günlerdir birbirimizin topraklarından değil, arazilerinin olduğu yerden bile geçmiyorduk. Şimdiyse onunla aynı toprak parçasının üzerinde öylece dikiliyorduk ve arazide kulakları uğuldatan bir rüzgâr esiyordu.

Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Onu gördüğüme şaşırmıştım.

Aklımdan dışarıya ittiğim düşünceler arasında Enis'in ismi de vardı. Bir süre kapının girişinde öylece dikildi ve yüzümü inceledi. Yüzümde çok ağır olmasa da makyaj vardı ve giyinmiştim, gece için bir

şeyler planladığım gün gibi ortadaydı. Acaba hakkımda ne düşünecekti? Herkes evimi benim yaktığımı değil, evimin kazayla yandığını biliyordu muhtemelen. Üstelik artık annem de yoktu. *Evi yanmış, annesi intihar etmiş bir kızın bu kılıkta sokakta ne işi var,* diye düşünür müydü? Ne düşündüğü zerre umurumda değildi ama bu düşüncenin varlığı bile zihnimin açık bir yara gibi sızlamasına, kanamasına neden olmuştu.

Yerdeki torbaları aldım ve kapıya doğru yürüdüm. Tam kapıdan çıkacaktım ki, "Nasılsın?" diye sordu kısık bir sesle.

Duraksadım. "Aynı," diye fısıldadım.

"Uzun zaman oldu."

"Çok da uzun sayılmaz," dedim, sesim bir sonbahar yaprağının iskeletinin üzerine basıldığı anda çıkardığı o sesi anımsatmıştı bana.

Genç kadının gözlerinin ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum. "Anladım," dedi Enis. Yavaşça kapıyı açtı ve geçmem için bana yer verdi. Kendimi tekrar o kalabalığın içine attığımda, o da benimle birlikte mağazadan çıkmıştı. Kaldırımda birlikte yürümeye başladık ama o kadar gergin hissediyordum ki, dirseğimle ona vurup ondan uzaklaşmak istiyordum. "Sınava az kaldı," dedi tekrar konuştuğunda. "Çalışıyor musun?"

Ona, benimle dalga geçip geçmediğini sorgulayan bir bakış attım. Cevabı almış gibi başını yavaşça salladı. Ağır adımlarla caddenin diğer ucuna yürürken, "O adam nerelerde?" diye sordu bu kez.

"O da beni bekliyor. Gitmem gerek."

Tam ondan uzaklaşmak için bir adım atıyordum ki, "Neden benden kaçıyorsun? Yalnızca gerçekten nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sana zarar verecekmişim gibi, benden tiksiniyormuş gibi davranıyorsun," dedi kırgın bir sesle. Bir an duraksadım. Ona böyle hissettirmeyi ben seçmemiştim, isteyen de ben değildim.

"Sana böyle hissettirdiğim için üzgünüm," dedim, dudaklarımın arasından firar eden nefesin çizdiği kelimeler ortaya dökülürken, nefesimin yarattığı o kelime buharı gecenin içine karışıp kayboldu.

"Sorun değil." Omuzları düşmüştü. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Kanımın içinde ağır ağır yüzen geçmiş arada bir kafasını çıkartıyor, damarlarımın tavanını izliyor ve tekrar kanımın içine gömülerek orada ilerlemeye devam ediyordu. "Toparlanamazsın diye endişelenmiştim."

Bakışlarım yavaşça yere devrildi. Kaldırımı oluşturan taşların şekillerini seyretmeye başladım. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye iç ge-

çirdim ama bunu dışarıya vurmadım, içimde dalgaları kıyılarıma vuran sesim, yine içimde bir yerleri yıkıp geçmişti.

"Devam edebildiğini görmek çok güzel. Artık senin için daha az endişelenebilirim," dedi. Soğuktan yüzü kızarmıştı, ince dudakları renksiz, hatta gri görünüyordu ve çatlamıştı. Burnunu çekerek boynunu deri ceketinin kalkık yakalarının içine gömdü. "İyi görünüyorsun, Karakuyu."

Bir süre yalnızca onu izledim. Ne diyeceğimi bilemiyordum ve hava gerçekten çok soğuktu. Şehir, karanlığın göğsüne bir sutyen teli gibi battıkça, ışıklar tıpkı açık bir yara gibi parlayarak kanamaya başlamıştı. "Teşekkür ederim," dedim emaneten giydiğim tebessüm dudaklarıma hafifçe bulaşarak yüzümü rengine boyarken.

Enis duraksadı. Gözleri, yorgun ama bir o kadar da silik ve cansız duran tebessümümde gezindi. Arabaların kornaları caddeyi inletiyor, önünde durduğumuz mağazanın altın rengi parıltılara sahip ışığı yüzümüzü aydınlatıyordu.

"Kapıdan içeri girmek üzere olan bu yeni yıl umarım senin için güzel geçer," dedi, sesinin yelkovanı dakikaları çiğniyordu.

"Umarım senin de yeni yılın dilediğin gibi geçer," diye fısıldadım. Artık gitmem gerekti. Karan'a hiçbir şey alamadığım için kendimi öyle işe yaramaz hissediyordum ki. Yine de yüzüme yerleştirdiğim, bir bıçakla çizilmiş gibi duran ifadeyi yüzümden koparıp atmadım. Bir maskem yoktu, maskenin çene kısmını tutup yukarı sıyıramaz ve onu dışarı atamazdım. Hâlbuki o maske yüzümün topraklarına kök salmış gibi hissediyordum.

"Saatçiye girdin," dedi Enis kaşlarını çatarak. "Ona bir hediye mi alacaktın?"

Bunu onunla konuşmak ne kadar doğruydu bilmiyordum ama yavaşça başımı salladım. "Evet," dedim.

"Sanırım ilgini çeken bir saat bulamadın?"

Kaşlarımı kaldırıp sıkıntılı bir ifadeye bürünerek, "Aslına bakacak olursan çok pahalı bir mağazaydı," dedim ne düşüneceğini umursamadan. "Oradan bir saat alabilmem için köşedeki bankayı soymam gerek."

Enis gülerek, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi dürüstçe. "Bayağı tuzlu bir yer. Annemin babam için sipariş ettiği saati almak için girmiştim aslında. Seni orada görmeyi beklemiyordum."

"Ben de aynı şekilde seni görmeyi beklemiyordum," diye itiraf ettim. "Artık gitmem gerek."

Enis duraksadı. "Ona bir şey almadan mı gideceksin?"

Durgun bakışlarımı mağazaların vitrinlerine çevirdim. "Yeterli vaktim ve nakidim yok..."

Enis, "Ona bir saat hediye etmek mi istiyorsun?" diye sordu bu kez.

"Evet."

"Oradaki pahalı bebekler sadece gösteriş için, emin olabilirsin," dedi beklenmedik bir şekilde anlayışlı bir tavırla. "Saat aslında çok derin anlamlara sahip bir hediyedir. Neden ona ruha sahip olan bir saat almıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

"Şu arada," dedi ara sokağı işaret ederek. "Üçüncü dükkân. Yaşlı bir adamın karısı öldükten sonra açtığı bir antika dükkânı. Antika demem seni korkutmasın. Çok uygun fiyatlara, çok iyi şeyler yapıyor. Bu işi para için de yapmıyor üstelik. Biraz daha vaktin varsa, o yaşlı adamın yanına uğramanı tavsiye ederim. O dükkânda senin ilgini çekebilecek şeyler olduğunu düşünüyorum."

Söylediği yerdeki şeyleri merak etmeye başlarken yavaşça başımı salladım. Enis daha fazla üzerime gelmedi ya da bana bir şeyler sorarak beni germedi. Elimde poşetlerle ondan uzaklaşırken, onun ela gözlerinin benim sırtımda bir ok gibi öylece saplı kaldığını biliyordum ama arkama bakmadım. Bahsettiği ara sokaktaki antika dükkânını bulmam çok uzun sürmedi. Dükkânın önünde ahşaptan bir tabela vardı, tabelanın üzerine desenler işlenmişti. Tabelada el ile oyulduğu belli olacak şekilde, *Arif Usta* yazıyordu.

Cam kapıyı ittiğimde hemen tepemdeki rüzgâr çanı şangırdadı. Yaşlı adam, ahşap bir masanın arkasına oturmuş, elinde bir tornavida yardımıyla önünde duran ahşabı şekillendiriyordu. Tornavidanın sapına taşla vuruyor, tornavidanın sivri ucu ahşabı oyuyordu. Adam varlığımı fark edince gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözlükleri burnunun ucunda duruyordu, gözlüklerinin ipleri kulaklarının arkasına doğru uzanmıştı.

"Buyur, kızım?" dedi.

"Merhaba," diyebildim.

Yaşlı adam gözlükleri burnunun ucunda, gözlerini kaldırmış bir biçimde bana bakmaya devam etti. "Bir şeye mi bakacaktın?"

"Bana burayı bir arkadaşım önerdi," dedim adama doğru yürüyerek. "Ben bir saat bakacaktım."

Yaşlı adam gözlerini yumdu, tekrar açtığında gözlerinin içinde tavanda yanan sarı ampulün ışığı parlıyordu. "Nasıl bir saat arıyorsun?"

"Uygun fiyat..."

"Ne kadara arıyorsun diye sormadım."

Gözlerimi kırpıştırarak adama baktım. "Ruhu olan bir saat arıyorum," dedim.

Yaşlı adam tekrar gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve gözlerini tekrar gözlerini açtığında gözlerinde yaşanmışlığın çizgileri kahverengi dolambaçlar çizmişti.

"Dün ruhu olan son saatimi sattım," dedi umutsuzluk yemlerini düşüncelerime serperek.

Omuzlarım anında düşerken, "Anladım," diyebildim. Artık gerçekten dönmem gerekiyordu. Karan çoktan mağazadan çıkmış olmalıydı ve benim yüzümden Sergen'e bağırıp çağırmasını istemiyordum. Yaşlı adamın bakışlarını yüzümün her bir köşesinde hissedebiliyordum ama benim gözlerim zemine düşmüştü. Kumdan bir kale gibi önünde öylece yıkılmıştım.

"Ama ruhu olan başka şeyler de bulabilirsin burada," dedi ifadesiz bir sesle. Damarımın içindeki kan alevlenerek akmaya başladığında parıldayan gözlerimi yaşlı adama çevirdim. Yaşlı adam taşı ve tornavidayı kenara bırakıp ağır hareketlerle oturduğu yerden kalktı. Bana doğru yürüdü ama yanımda durmadı, kolu koluma sürttükten hemen sonra benden uzaklaştı.

Yaşlı adama doğru dönüp onun arkasından yürüdüm. "Poşetlerini şu köşeye bırakabilirsin," dedi sakin bir sesle. Elimdeki poşetleri yere bıraktım. Adam köşedeki büyük çekmeceli dolabın önünde durdu ve büyük çekmeceyi kulpundan tutarak kendine doğru çekti. Çekmece açıldığı an gözlerim şu ana dek gördüğü en esrarengiz mücevherleri görüyormuş gibi kocaman açıldı. Çakmaklar, zippolar, el oyması aynalar, kolyeler... Çekmecenin içinde bir hazine saklıyordu.

"Bunlar inanılmaz güzel," diyebildim.

"Hepsi yaşanmışlığı olan şeyler," diye ekledi. "Hepsinin senden daha yaşlı ruhları var."

"Daha yaşlı mı?"

"Evet," dedi yaşlı adam. "Şu gördüğün kolye..." Deniz kabuğundan yapılmış kolyeyi işaret ederken yorgun bir biçimde gülümsedi. "Yirmi dokuz yaşında."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hepsini siz mi yaptınız?"

"Evet," dedi. "Bu deniz kabuğunu eşim bulmuştu. Ben de onun için bir kolyeye dönüştürmüştüm."

Kalbim acılar tarafından kucaklandı. "Ona yaptığınız bir şeyi bir başkasına vermek sizin için çok olmuyor mu?"

"Evet," dedi bu kez. "Elbette. Fakat... Fakat bunu o istedi. Anılarımızın asırlarca elden ele dolaşmasını istedi. Bir köşede, ben de öldükten sonra tamamen yok olup, unutulup gidecekti. Yitip bitecekti."

Bir an yaşlı adamın söyledikleri o kadar anlamlı geldi ki, geçmişten bir sarmaşığın bu kolyenin zincirine dikildiğini düşündüm. Bu kolyeyi kim takacak olursa olsun, geçmişin sarmaşığını da boynunda taşıyacaktı. Yaşlı adam bana çekmecedeki hazinelerin hikâyelerini anlatırken bir an gözüm bir kâğıt parçasında takılı kaldı. Yaşlı adamın sesi zihnimde dolanmaya devam ederken elim bilincim dışında kâğıda uzandı ve zipponun altındaki takvim yaprağını elime aldım.

Eski bir takvim yaprağıydı.

1998 yılının Kasım ayına aitti. Bakışlarım takvim yaprağının üzerinde yazılı olan sayıya kaydığında nabzımın sesi, yaşlı adamın sesini parçalayarak kulaklarımı sağır edecek bir gürültüyle bedenimde zonklamaya başladı.

17.11.1998

Doğduğum güne ait olan bir takvim yaprağıydı bu.

Yaşlı adamın, "İlgini mi çekti?" demesiyle eş zamanlı olarak bakışlarımı adama çevirdim. Yüzüm bembeyaz, ellerim buz gibi olmuştu.

"Bu takvim yaprağı benim doğduğum güne ait," diye fısıldadım, dudaklarım saniyeler içinde kupkuru olmuştu.

Yaşlı adamın yüzündeki ifade donup kaldı. Birkaç saniye gözlerimin içine yıkılmış bir hastane, temeli çürümüş bir okul, tavanı bir bebeğin üzerine çökmüş ev gibi baktı. "Bu onu kaybettiğim günün takvim yaprağı," diye fısıldadı.

Onu kaybettiğim günün takvim yaprağı. Oysa bu, Karan'ın belki de beni kazandığı günün takvim yaprağıydı. Birkaç damlaydım ama aslında seldim. Nefes alıyordum ve bir kitap sahnesiydim. Her şey birbirine karışmıştı. İçime değen boşluğu doldurduğum adama verebileceğim tek hediye belki de bu takvim yaprağıydı. Ama yaşlı adamdan bu takvim yaprağını nasıl isteyebilirdim ki?

"Bu takvim yaprağını herhangi birine mi hediye etmek istiyorsun?" diye sorduğunda, gözlerine çökmüş sorgunun gölgesi gözlerimdeydi.

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Hediye edeceğin kişiyi bir kelimeyle tanımla," dedi bu kez.

"Canım," dedim hiç düşünmeden.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Takvim yaprağını canına götürebilirsin," dedi sessizce. "En azından o gün biri kazanmış."

Yaşlı adamın boynuna sarılmak ve ona minnettar olduğumu söylemek istiyordum ama en az benim kadar ifadesiz bir surata sahip olduğundan bunu yapamadım. Aramızda garip bir sessizlik oluştu, sonrasında yaşlı adam büyük avucunu omzuma koyarak omzumu yavaşça sıkıp gülümsedi. Herhangi bir ücret kesinlikle kabul etmemesi hoşuma gitmese de, onu sinirlendirmek istemedim ve poşetlerimi alıp dükkândan ayrıldım.

Takvim yaprağını benim için küçük bir pakete yerleştirmişti. Ona minnettardım.

Sokak iyiden iyiye kararmıştı. Şemsiyeli Sokak'a girdiğimde, hemen ileride, kalabalığın içinde öylece dikilen Karan'ı görünce adımlarımı daha da hızlandırdım. Kolundaki saate ve etrafa bakıyor, arada Sergen'e dönüp sinirli sinirli bir şeyler söylüyordu. Yeni yıl hediyesi nasıl verilirdi bilmiyordum, bu yüzden öylece uzatmayı düşünüyordum... Billur ile göz göze geldiğimiz anda, Billur elini kaldırarak, "Orada!" diye bağırdı. "Geliyor!"

Yanaklarıma hızla yayılan ısı boynuma kadar sindi. Yürüyen bir ateş topuna dönmüştüm. Karan'ın bakışları elimde tuttuğum poşetlere kaydı. Nefes nefese yanlarında bittiğim anda, "Sen neredesin?" diye sordu Karan gergin bir sesle. "Az daha geç kalsaydın sokağı ayağa kaldıracaktım."

"Kaldırmadı da sanki," diye homurdandı Billur.

"Sen sesini kes, Halkalı Möğ Kız."

"Ya şöyle deme bana!" diye cırladı Billur. Çakır gözleri bana kaydı. "Şuna bir şey de, möğ falan demesin bana ya!"

"Halkaları çıkarırsan demem."

Karan'ın bakışları tekrar bana döndü, gözleri yüzümü hızlıca taradı. "Her şey yolunda?"

"Evet," dedim omuz silkerek. "Sadece... Bir şeyler almıştım."

Karan gözlerimin içine bakıyordu. Ben de onun gözlerinin içine bakıyordum ama diyecek bir şey bulamıyordum. Saniyeler, zamanı örmeye devam ediyordu. Hızlı yürümüştüm ve hava da soğuktu, bu ikisi birleşince boğazımdaki yangının temelini oluşturuyordu.

Bedirhan, "Sanırım bizim için," dedi kısık bir sesle. "Öyle değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemez halde Karan'ın gözlerinin içine bakarken yalnızca başımı salladım. Küflü siyah gözlerindeki örümcek kirpikle-

rinden aşağı sarkarak harelerinde ilerlemeye, ilerledikçe arkasında beyaz ağdan yollar oluşturmaya başlamıştı. Ağın her bir şeklini bir harfe benzetiyordum. Karan gözleriyle konuşmayı seven bir adamdı.

"Paran var mıydı?" diye sordu kısık, yalnızca ikimizin duyabileceği bir sesle. Yavaşça başımı salladım ama cevap vermedim.

"Hadi öyleyse yemek yemeye gidelim," dedi Bedirhan. "Restoranda açarız hediyelerimizi. Ne dersiniz?"

Ortamı yumuşatmaya çalışmıştı ama ortam şu an zaten gergin değildi. Yalnızca Karan çok fazla endişelenen, beni gereğinden fazla düşünen bir adamdı. Birlikte araca binip restoranın olduğu yere geçtik. Aslında restoran Şemsiyeli Sokak'ın hemen yanı başındaydı ama Karan aracın restoranın hemen önüne park etmek istediğinden oraya araçla geçmiştik.

Balık halinin içi bana her zaman sıcak gelmişti. İçeride bir sürü balık restoranı vardı. İnsanlar burada müzik dinler, içki içer, balık yerdi. Aslında balık restoranı olmasına rağmen yalnızca balık yapılıyor da denemezdi. İsteğe göre her şeyi pişirdikleri oluyordu. İki ağacın ortasında duran, hemen tavanında balıkçı ağı, balık maketleri ve küçük sarı lambaların asılı olduğu büyük bir masaya oturduk. Poşetler hemen yanımda duruyordu ama Karan'ın hediyesini herkesin içinde vermek istemiyordum. Bu yüzden o paketi kürkümün iç cebine koyup fermuarı çekmiştim.

Hemen yanımızda biri ut çalıyordu. Burada da yeni yıl süsleri vardı ama diğer yerlere oranla ağırlığını bozmamış, çok da fazla süslenmemişti. Servisler açıldı. Servisler açılırken ben de poşetteki paketleri tek tek sahiplerine uzattım. Bunu yapmak çok utanç vericiydi ama hepsinin yüzündeki o anlık değişim, ifadelerine yerleşen huzur görülmeye değerdi.

Bedirhan ona aldığım kazağı gerçekten beğenmişti. Sergen normalde kazak giyen biri değildi ama o da bu hediyeyi çok sevmişti. Billur ve Defne için hediye hediyeydi, onları her hâlükârda mutlu etmek zaten kolaydı. Herkese hediye verip Karan'a vermemem bir an için küçük bir durgunluğa sebep olsa da, bunun üzerinde durmadım. Sergen, Karan'ın hediyesini en son vereceğimden emin olduğu için sadece gözlerimin içine bakıp başını yavaşça sallayarak, "Kazak için teşekkürler, Merve. Çok güzel," demişti.

Masaya bir küçük rakının gelmesini beklemiyordum. Ortam anında gerildi. Karan ise her şey normalmiş gibi rakısını açtı, henüz yemek servisi başlamadan rakı bardağını yarısına kadar rakıyla doldurdu ve çıplak bileklerindeki damarları sergileyerek rakının kapağını kapatıp köşeye bıraktı.

İçimin gökyüzünü bulut gibi saran siyah balonlara doğru zıplıyor, onlara erişemiyordum, boyum bir türlü o balonları avuçlamaya yetmiyordu. Karan o balonlardan biriydi. Bakışlarım rakıya kaydı, geçmiş rakı kadehinin içindeki içkinin yüzeyinde cesetlerini yüzdürmeye başladı. Karan tünelden farksız bir odadaydı, oda kapkaranlıktı, floresan cızırtılı sesini duyabiliyordum ama ışık yanmıyordu. Kolları mosmordu, dudakları kuru ve griydi, yoksunluk krizi geçiriyor, bir yudum içki, bir tane hap için olduğu yerde titreyerek sallanıyordu. Bu düşünce damarımın içindeki kanın, şeytanın damarlarında dolanan cehennem ateşine dönüşmesine neden oldu.

Gergin bir şekilde Karan'a yaklaşıp, "Bu nereden çıktı?" diye fısıldadım. Ölesiye korkuyordum. Yoksa yeniden alkol kullanmaya mı başlamıştı? Sergen diğerlerine göre daha rahat görünüyordu ama bu zaten onun her zamanki haliydi.

Karan, rakının içine suyu damlattı. Su, rakıya elini uzattığı an tamamen ona karıştı ve iki şeffaf renk birleşip bembeyaz bir gelinliğe dönüştü, ardından bu gelinliğin rengi bulandı, kefene dönüştü.

"Özel günlerde içtiğimi söylemiştim, küçücüğüm," dedi kendinden emin bir sesle. "Neden bu kadar gerildin ki?"

Gerçekten öyle olmasını diliyordum. Gözlerinin içine dikkatle baktım, elimi farkında olmadan bileğine koymuştum. "Yılbaşı senin için özel bir gün değil," diye mırıldandım.

Karan kaşlarını çatıp, "İstersen içmem," dedi kuru bir sesle. Bunu yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde söylemişti. Yüzümdeki buzlar yavaşça çözülmeye başladı ama zihnimin etrafına örülen çitlerin arkasında bekleyen sırtlanların ağzında düşüncelerimin parçalanmış etleri vardı ve toprağa kan damlıyordu, bu kanın içinde korkunç görüntüler vardı, bu kanın içinde korku vardı. Yine de onun üzerine gidip onu tedirgin etmek istemediğimden elimi yavaşça bileğinden çektim.

"İçki içmezsin diye düşünmüştüm," diye fısıldadım.

"Zaten içki içmiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Rakı içiyorum."

Ona bir şey diyemedim. Günah olmasını da geçmiştim, onun inançlarına bir şey deme hakkını kendimde bulmuyordum ama içkiden kurtulmak için Tanrı'ya sığınmış bir adamın şu an içiyor olması mıydı beni tedirgin eden yoksa onun tekrardan alkole başlamasından mı korkuyordum bilmiyordum. Yine de ona güvendim. Tekrar içmeyeceğini düşünerek buna göz yumdum.

Masada sadece kadeh ve çatal, bıçak sesleri vardı. Sergen ve Bedirhan da Karan'a eşlik ederek birer kadeh rakı doldurmuş, hemen ardından çatal bıçak sesleri kesilmiş ve koyu bir sohbet ortamı oluşmuştu. Rakı şişesi ne zaman boşalmış, yerine ne zaman yeni bir rakı şişesi gelmişti hiçbir fikrim yoktu ama Billur'un da onlara katılması uzun sürmedi. Bir İzmirli olarak rakının tadını iyi biliyor, rakıyla ilgili muhabbeti Billur döndürüyordu. Defne ve ben sessizce onları dinlerken ara sıra göz göze geliyorduk ama ikimiz de alkol almamıştık, önümüzde kutu kolalar vardı.

Karan aniden kendi rakı kadehini dudaklarıma sürtünce irkildim. Işıkların altında parlayan esmer yüzüne baktım, ona baktığımı fark edince, onun kara gözleri de yavaşça beni buldu ve yüzünde hafif bir tebessümle gözlerimin içine baktı. Bu beni mahvetmişti.

Öyle kahredici bir güzelliği vardı ki...

Rakının ağır kokusu yüzümü buruşturmama neden oldu. Karan kaşlarını kaldırarak kadehi tekrar dudaklarıma sürtüp, "Tatmadım demezsin," diye fısıldadı. "İç."

Başta ne kadar kararsız olsam da, o benim zihnimi alaşağı eden bir fırtınaydı ve ben bu fırtınanın çırılçıplak bıraktığı o ağaçtım, köklerimden sökülüp bir köşeye fırlatılmak değil, onun kolları arasında şehirlerce, kıtalarca, ülkelerce öylece savrulmak istiyordum.

Rakıdan bir yudum aldım. Önce dilim uyuştu, ardından damağıma yayılan o yanma hissi yavaşça boğazıma doğru hareket etti. Nefes aldım, aldığım nefesi sanki yüzümü ateşe tutarak almış gibi yandığımı hissettim. Gözlerim iri iri açılınca, Karan'ın dudaklarının yukarı kıvrıldığını fark ettim. Gözlerim ona doğru kaydı. Karan rakı kadehini bir kez daha dudaklarıma dayadı ve bu kez daha fazlasını içmem için kadehi biraz eğdi. Rakı ağzımın içine yavaşça akarken, yanmanın etkisiyle tamamını yutamadım ve rakı yavaşça çenemden aşağı akmaya başladı. Karan pürdikkat beni izliyordu.

Çenemde rakının çizdiği yolu, takip ettiği istikameti hissedebiliyordum. Nefes boşluğuma kadar ağır ağır aktı. Karan kadehi dudaklarımdan uzaklaştırırken gözlerimi kıstım, bakışlarım hemen tepemizden aşağı sarkan küçük lambalara ve balık maketlerine takıldı. Deniz kabukları da vardı... Bir an için gördüklerim, her zamanki görüntülerinden sıyrılarak daha güzel bir derinin içine girdi sanki. Baktığımda gördüğüm o şey, her zaman gördüğüm o şeyden farklıydı. Sanki ışıklar daha ışıl ışıldı, deniz kabukları hâlâ deniz kokuyordu ve yanan ampulün sarı ışığı zihnimdeki pistte dans ediyordu.

Elimin tersiyle çeneme akan rakıyı sildim. Karan, "Benim kadehimden içebilirsin," dedi saçlarıma doğru. Sıcak nefesi saçlarımın içinde bir savaş başlattı, saç diplerimde onun nefesinin elleri vardı ve düşüncelerim ona göre şekillenmeye başlamıştı. Kuvvetli bir muska, güçlü bir büyü, gizemli bir tılsım, ağızları açık bırakan bir sihrin etkisinde gibiydim ama aslında yalnızca onun etkisi altındaydım.

Zaman, rakının bardağı doldururken aktığı gibi akmaya, rakıyı içerken kadehi boşalttığımız gibi geride kalmaya başladı.

Ben bir soru işareti gibiydim. Çoğu kez kendimi soru işaretinin ucundaki nokta sandığım olmuştu ama varlığım, hislerim, bu dünyadaki kapladığım yer öyle şüpheliydi ki, bana sadece soru işareti olmak yakışırdı.

Kara gözlerinde içtiği rakının saf kokusu vardı, sanki nefesini gözlerinden veriyordu, sanki ciğerleri yüreğine taşınmıştı, sanki yüreği parmaklarının arasında tuttuğu sigara gibi yanıyordu, sanki parmaklarının arasında tuttuğu tek dal sigara bendim, izmaritime kadar yanıktım ama hâlâ beni dudaklarına götürüyordu.

Bana, hayatında ilk kez lunaparktaki dönme dolabı görmüş o küçük erkek çocuğu gibi bakıyordu. Belki de başı çok dönüyordu, belki de dünya şu an dönüyordu, belki de dünya bir dönme dolaptı ve en tepeye geldiğimiz anda, yani birbirimizi bulduğumuz anda dönme dolap durmuştu.

Arkada cızırtılı bir şekilde çalan Müslüm Gürses şarkısına eşlik eden adamın sesi çatallıydı, biri ut çalıyordu ama sesin nereden yükseldiğini bilmiyordum, gözlerimi Karan'ın gözlerinden ayıramıyordum. Sanki gözlerim bir bıçaktı, onun gözlerindeki yanık ekmeğin üstüne saplanmıştı, sanki gözleri bir makastı, gözlerimdeki siyah saçların uçlarını almaya başlamıştı.

Birbirine çarpan kadehlerin sesini dinledim, ardından bu sese utun sesi karıştı ve ardından Müslüm Gürses'in toprağı çamurlaştıracak kadar çok yağmurlar yağdırarak göğü ağlatabilecek olan o güçlü sesi kulaklarımda dolanmaya başladı.

Küflü siyahımın kafası hafif çakırdı.

Dişlerini sıktı, yanaklarında oluşan o kuyulara kaydı gözlerim. Uzun uzun o kuyuları izledim. Kısık bakan, etrafına kan bulutları çökmüş gözleri yüzümün her köşesinde dolanıyordu. Özel günlerde alkol aldığını söylemişti, yine de içimde bir yerlerde saklanan o korku kafasını kaldırmış beni izliyordu ama kafamın içinde patlayan o sis bombası etrafı duman altı bıraktığından o korkuya tam olarak ulaşamıyordum. Acaba yeniden içkiye başlar mıydı?

Büyük elini yüzüme yaklaştırınca gözlerim otomatik olarak kısıldı ve bakışlarımız tekrardan birbirleriyle buluştu. Ona nasıl bakıyordum bilmiyordum ama o bana öyle bir bakıyordu ki, bir erkek çocuğu göğsümün ekvator çizgisinde simsiyah bisikletiyle pedal çeviriyordu. Büyük işaret parmağı saçlarıma dolandı, hafif dalgalı bir şekilde yanağımdan aşağı sarkan saç telini parmağının etrafına doladı, gözleri gözlerimde kırık bir çerçevenin içindeki o eski fotoğraf gibi asılı kaldı.

Yaşanan onca şeye rağmen, bir dağ gibi, burada, gözlerimin içinde, dizlerimin dibindeydi.

Arkada çalan şarkıya eşlik eden adam elindeki kadehi yere fırlatınca, kadehin parçalanma sesi etrafa hızla yayıldı ama bu gürültü Karan ve benim gözlerimizin birbirinden ayrılmasına yetmedi.

"Sana tutuştuğum kadar, hiçbir ateşte yanmadım," dedi alkol kokan nefesiyle yüzümün haritasını turlarken. Parmağına sarılı duran saçıma baktı, parmağını bir kez daha saçımın etrafında çevirdi ve saçım bir kat daha çizerek onun parmağına dolandı. Diğer elini kaldırıp boynuna yaklaştırdı, işaret ve orta parmağıyla nefes boşluğuna bastırırken gözleri daha da kısıldı. Hemen tepemizde, balıkçı ağlarının içine yerleştirilmiş o küçük sarı ampullerin ışıkları yüzünde parlıyordu. "Ben seni nefes boşluğuma soka soka..."

Hani tam biriyle konuşuyorsundur, konu çok derindir, karşındakini yakından tanıyorsundur da, o seni tanısın istemiyorsundur ya, hani ağlayacağını hissedersin de, dudakların titreyerek gülümsersin ve yavaşça olduğun yeri terk edersin... Karşımda duran adamı tanıyordum, derinlerimde hissediyordum; karşımdaki adam beni tanıyordu, ağlayacağımı hissediyordum, dudaklarım titriyordu ama ağzımı açamıyordum, yerimden kalkamıyordum.

Hani her şeyini kaybedeceğini hissedersin, artık elinde bir şey kalmadığını düşünürsün, bittiğini bilirsindir de bir anda elini biri tutar, bitmediğini daha hissettirir ya, yaşlı gözlerle elini tutan elin sahibine bakarsın, ayağa kalkacak gücün yoktur da, seni kucaklayıp ayağa kaldırır ya hani... Sanki kötürümmüşsün gibi. Yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibisindir de, sana yürümeyi öğretecek olan anneni gözlerinin önünde bir kaplan parçalamıştır, öleceğini düşünürsün ama başka bir gölge üstüne düşüp sana yürümeyi öğretir ya... İşte ben de o ceylan yavrusu gibi, her şeyimi kaybettiğimi düşünmüşken, dizlerimin üstünde kaybettiklerimi izlerken, en en baştan yürümeyi bu adamdan öğrenmiştim.

Sertçe yutkundum, damarlarımda dolanan alkolün kanıma nasıl karıştığını hissedebiliyordum. Tenimin altında, damarlarımın içinde havai

fişekler patlıyordu. Herkes kendi âlemindeydi, Bedirhan'ın dudaklarından alkolün ona emanet ettiği şarkılar dökülüyor, Billur yüzünü avucunun içine almış Bedirhan'ı izliyordu. Defne önündeki biraya bomboş gözlerle bakarken ilk kez bu kadar durgundu, Sergen sakin bir şekilde Defne'yi izliyordu.

Anın getirdiği o cesaretle Karan'a doğru yaklaştım. Saçım hâlâ parmağına sarılı duruyordu. Boynuna doğru eğildim, boynundan yükselen rakı ve sert erkek parfümü kokusunu alabiliyordum, kendi kokusu da bu kokulara karışmıştı ve her zamankinden daha erkeksi bir koku salgılamaya başlamıştı. Burnumu sıcak boynuna bastırdım, teni cehennem gibi yanıyordu.

"Her gece koynumda uyutuyorum seni," diye fısıldadım, tüm gürültüye rağmen sesimi kalbinin içine fısıldıyormuşum gibi net duyduğunu biliyordum. "Her gece, koynumda uyuttuğum adamı, koynumda uyurken özlüyorum."

Zaman zaman yüzümü avuçlarına gömmek istediğim olurdu, onun avuçları her daim sıcaktı ve bu sıcaklık bana bir yuvayı hatırlatıyordu. O avuçlara yüzümü gömüp ağladığım gece aklıma gelince kalbim göğsümün altında iki duvarın arasında sıkışmış gibi sızladı.

Karan yutkundu, yutkunuşunun sesi, zihnimde bir kadeh kırılmış gibi yankı uyandırdı.

Saçımı serbest bıraktı. Büyük avucu omzuma doğru kaydı, avucunu omzuma bastırarak beni kendine doğru çekti ve diğer omzumu göğsüne yasladı. Dalgalı saçlarım onun göğsünü ve omuzlarını örterken bir süre yüzümü boynunun ininden çıkarmadım.

"Nefes boşluğumsun," diye fısıldadı Karan dumanlı bir sesle.

Yutkundum. "Soluk boşluğumsun," diyebildim, sesim titriyordu.

Karan'ın çenesini saç diplerime bastırdığını hissettim. Çenesini saçlarıma gömdü, bir süre öylece bekledi. Ardından yavaşça kafasını kaldırdı. Yüzümü boynundan çıkarıp yanağımı omzuna yasladım ve gözlerimi masaya çevirdim. Karan, uzun ve kalın parmaklarıyla rakı kadehini kavradı; kavradığı kadeh onun büyük elleri arasında küçücük kalırken, kadehin yarısını kaplayan o kırık beyaz sıvıyı yavaşça salladı. Rakı, kadehin içinde dalgalı bir deniz gibi hareketlendi, ardından Karan kadehi dudaklarına yaklaştırdı ve tek dikişte rakıyı içti; kadeh yarısına kadar dolu olduğundan, beyaz sıvı çenesinden aşağı doğru aktı ama onu tamamen ıslatmadı. Rakıyla ıslanan sakallarına bakarken yutkunma ihtiyacıyla doldum.

Karan aniden masadan kalkınca ne olduğumu şaşırmış bir halde şaşkın şaşkın ona baktım. Masadaki birkaç göz de ona dönmüştü. Ahşap, kireçle beyaza boyanmış sandalyenin sırtına koyduğu siyah paltosunu aldı ama giymedi, üzerindeki siyah boğazlı kazak ona çok yakışıyordu ama hava oldukça soğuktu, gerçi hemen kenarlara yerleştirilmiş elektrikli sobalar yanıyordu, ortam umduğum kadar da soğuk sayılmazdı. Elini bana doğru uzattı, hiç düşünmeden elini tuttum ve ayağa kalktım. Masadan uzaklaşmaya başladığımızda nereye gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Balık halinin dışına doğru ilerledik, balık halinden çıktık ve Karan'ın aracını park ettiği kaldırım kenarına geldik. Birçok eğlence mekânından müziğin sesi yükseliyordu ve sokak ışıl ışıldı.

Ellerimiz ayrıldı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum meraklı gözlerle ona bakarken. Aracın uzaktan kumandasını avuçladı, tek bir dokunuş darbesiyle aracın kilidini kaldırdı.

Karan sürücü koltuğuna geçti, ben de onu takip ederek ön yolcu koltuğuna geçtim ve emniyet kemerimi bağlamaya çalışırken kafamı yana çevirip ona baktım. Aracın içi kapkaranlıktı, Karan emniyet kemerini tek bir hareketle ustaca bağlayıp aracı çalıştırdı ve el frenini arkaya doğru çekip tek eliyle tuttuğu direksiyonu yavaşça çevirdi. Araç, park alanından su gibi kayarak çıktı ve dümdüz bir yolda ilerlemeye başladık. Kafam kazan gibiydi, boynum ateş gibi yanıyordu ve sanki içtiğim rakı, yavaşça bedenimde dolanmaya başlamış, etkisini yeni yeni gösteriyordu. Başımı soğuk cama yasladım, gözlerim akıp giden yolu takip ederken Karan'ın telefonla konuştuğunu fark ettim ama gözlerimi camdan ayırmadım. Sokak lambalarının ışığı içeriye vurdukça, aydınlanan camda Karan'ın yansımasını görüyordum.

"Yerinde misin?" diye sordu Karan birden, telefonda konuştuğu kişiye. "Tamam, ayrılma. Ben geliyorum." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Evet, çok uzun sürmeyecek. Geliyorum."

Gözlerimi yavaşça kırpıştırdım. "Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Bu yıl bitmeden, bu yıla bir iz bırakmaya gidiyoruz."

Kaşlarımı çatıp bir süre cama düşen yansımasını izledim. Aklımın içine sığdırdığım tüm düşünceler saatli bir bomba gibiydi ve kuracağım tüm cümlelerin önünde bir sis bombası patlamıştı sanki. Gideceğimiz yere vardığımızda Karan, kanında dolanan alkole rağmen aracı usta bir manevrayla park etmişti. Araçtan indim, hava o kadar soğuktu ki, üstümdeki kısa kürke rağmen tir tir titriyordum. Bakışlarım önünde dur-

duğumuz binaya kaydı, binanın karşısında bir lise vardı vardı ve bina, dar bir ara sokağın içine yerleştirilmişti.

Binanın önündeki sensörlü lamba bizi fark edince yandı, binanın kapısının önündeki paspasın üzerinde yatan siyah köpek kafasını kaldırıp bize baktı ama zararsız bir şekilde kuyruğunu sallayarak yüzünü tekrar kara patilerinin üzerine koydu ve gözlerini yumdu. Karan üst üste duran kutulardan oluşturulmuş zillerden bir tanesine bastı ve o an binanın kapısı mekanik bir ses çıkararak açıldı.

Karan kapıyı iterken ben eğilmiş, siyah köpeğin başını okşamaya başlamıştım. Köpek gözlerini araladı, yüzümü izledi ve kuyruğunu tekrardan sallamaya başladı. Birkaç saniye daha başının üstünü okşadıktan sonra doğrulup kalktım ve Karan ile birlikte binadan içeriye adımımızı attık.

Binanın içindeki sensörlü lambalar da yanmaya başlamıştı. Dar, uzun merdivenleri ben onun önünde, o benim arkamda yavaşça tırmanmaya başladık. "Biraz daha hızlı," diye fısıldadı. "Kalçalarını izlemek aklımı bulandırıyor."

İrkilerek omzumun üstünden ona baktım ama ters bir şey söyleyemedim, çünkü aklım başımdan uçmak üzereydi. Görüş alanım bulanıp duruyordu. Aramızda bir merdiven basamağı bile yoktu. Gözlerine yayılan ifade, sesine bulaşan o tınıdan onun sarhoş olduğunu anladım ama aklı gayet yerinde görünüyordu.

Önüme dönüp, "Yaramaz çocuklar gibi bakıyorsun," dedim güler gibi çıkan sesimle.

"Yaramaz bir adamım," dedi, sesi neşeliydi.

Bir iki kat daha çıktığımızda, bir dairenin kapısının önünde, Karan, "Burası," dedi beni durdurmak adına. "Geldik, Yanardağ."

Başımı ağır ağır sallayıp gözlerimi kapıya çevirdim. Kapı numarası 9'du. Tam zile uzanıyordum ki, Karan zile uzanan elimin üzerine elini uzattı ve parmaklarım onun parmakları ile zil arasında asılı kaldı. Karan'ın parmakları parmaklarıma dolandı, zilin çalarken çıkardığı o sesi dinledim, elini elimin üzerinden çekmiyordu.

Kapı açıldığında ikimizin elleri hâlâ zilin üzerindeydi.

"Hey," dedi tok bir ses. "Kapıyı açtım, farkında mısınız? Zilimi bozacaksınız..."

Kafamı kaldırıp kapının önünde dikilmiş bizi izleyen adama baktım. Saçları sıfıra vurulmuştu, kafasının bir kısmında, bir kafatasının dokusunu anımsatan garip bir dövme vardı, dövme ensesine doğru ini-

yor ve kafatasından sarkan bir kemik, omzunda bir örümceğin bacağıyla birleşerek bütünleşiyordu. Tişörtünün her yeri yırtıklarla doluydu, vizon rengi tişörtünden omuzlarını, karnındaki birçok noktayı net bir şekilde görebiliyordum. Muhtemelen, kesikler ve yırtıklardan gördüğüm kadarıyla, göğsünü kaplayan büyük bir dövme daha vardı. Karan yaşlarında bir adamdı, iki dudağının arasına sigarasını yerleştirirken gözleri Karan'ın gözlerine sabitlenmişti.

"Bir zilin parasını ödeyemeyecek kadar kötü durumda değilim," dedi Karan burnunu çekerek. Elini elimin üzerinden çekmedi, parmakları parmaklarımın arasına bir makinenin dişlileri gibi yerleşti, parmaklarıma kelepçelendi. Elimizi yavaşça zilin üstünden çekti. "Dışarı mı çıkıyordun?"

"Bugün yılbaşı, eğlenmek benim de hakkım, değil mi ama?" Adam güldü. Arkadan sırtına vuran sarı ışık kahverengi gözlerinin daha da koyu görünmesini sağlıyordu. "Benimle işin uzun mu?"

"Hayır," dedi Karan, bir eli belime kaydı ve kolu belimi tıpkı bir yılan gibi sardı. Sırtımın onun geniş göğsüne yaslandığını hissettim. Bedeni sıcacıktı. "Hatta seninle bir işim olduğu da söylenemez. Malzemelerinle bir işim var."

"Her zaman olduğu gibi, kendi işimi kendim görürüm diyorsun yani," dedi adam alaycı bir sesle. Sigarayı iki parmağının arasına alıp göz kırptı ve geri çekilerek geçmemiz için yol açtı. "Stüdyo senin, Çakıl."

"Daima," dedi Karan.

Adam, "Sen alkol mü aldın?" derken şaşkın görünüyordu, kalın kaşları havaya kalkmıştı.

"Özel günlerde hep alırım."

"Sen yılbaşı kutlamalarını saçma bulursun."

Karan'ın belime yılan gibi sarılmış olan kaslı kolu tutuşunu daha da sıkı hale getirince yüzümü buruşturdum. Adamın bakışları Karan'ın koluna kaydı, ardından o kahverengi gözler tekrar Karan'ın gözlerine tırmandı ve dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Anlam kazandırmışsın."

Karan tekrar, "Daima," dedi yalnızca.

Adam güldü ama benimle tanışma girişiminde bulunmadı, hatta gözlerimin içine bile bakmadı. Karan ile birlikte içeriye girerken, adam koridorun diğer tarafına doğru yürüyerek, "Ben giyinip çıkıyorum, keyfinize bakın," dedi, ardından ekledi, "Çıkarken anahtarı kapının üstündeki kırlangıç yuvasının içine bırakırsın."

İçerisi küçük ama küçük olmasına rağmen ferahtı. Dört duvarın üçü bembeyaz, biri gösterişli tuğladandı. Duvarlardan birinde çerçevelen-

miş dövme çizimleri, Hollywood devlerinin portreleri vardı ve hemen duvar kenarında bir masa, masanın üzerinde küçük oyuncak arabalar, bir kum saati ve ahşap el oyması kuklalar vardı. Bakışlarımı diğer köşeye çevirdim, büyük, dişçi koltuğuna benzer bir koltuk vardı, koltuğun hemen kenarında ayaklı bir lamba ve lambanın önünde de başka siyah, deri bir tekli koltuk vardı.

"Dövme stüdyosu," dedi Karan kuru bir sesle. "İlk kez insan görmüş bir Marslı gibi bakıyorsun. O yüzden açıklayayım dedim."

"Cidden," diye inledim gözlerimi devirirken. Ona doğru döndüm, gözlerini indirmiş hareketlerimi analiz ederken her zamankinden daha büyülü görünüyordu. Bakışları gözlerime kilitlenip kaldı. "Neden buradayız?" diye fısıldadım.

"Kafana bir beyin dövmesi yaptırmayı düşünüyorum," dedi gayet ciddi bir sesle.

Yapmacık bir şekilde güldüm. "Espri kaliten gün geçtikçe düşüyor."

"Espri yaptığımı düşünebilecek kadar düşünebiliyor olmana sevindim."

Ona düz düz baktım. "Karan."

Dişlerini göstererek güldü, dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle ona bakakaldım. Avucunu kafamın üzerine koydu, saçlarımı karıştırarak okşadı, o esnada hâlâ dişlerini gösteriyordu.

"Şimdi uslu bir kız ol ve o koltuğa uzan," dedi, kara gözleri, gözlerimin davasına bakan bir hâkim gibiydi.

"Ben neden uzanıyorum?" Kaşlarımı çattım. "Ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Uzanmayacak mısın?" diye sordu, gözlerini gözlerimden ayırmadan sorduğu bu soruya negatif bir yanıt verebilmemin imkânı yoktu. Tüm kalkanlarımı devre dışı bıraktırıyordu bana.

Karşı çıkamadım, tek kelime etmeden ona uydum ve ağır adımlarla koltuğa doğru yürüdüm. Koltuğun önünde durunca dönüp Karan'a baktım, beni izliyordu. Tedirgin bir şekilde koltuğa oturdum, bacaklarımı uzattım ve sırtımı koltuğa yaslayarak hafifçe uzandım. Karan ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladığında, gözlerimi ondan uzaklaştırdım ve tavana çevirdim, tavandan aşağı sarkan küçük sarı lambalar güçsüz bir şekilde yanıyordu, yaklaşık on tane ampul vardı, uzansam onları tutabilirmişim gibi yakın görünseler de, aslında bayağı tepedeydi.

Gözlerimi tavandan çekmeden, "Bana bir dövme yapacaksın," diye fısıldadım.

Bu çok ortadaydı. Bir adamın tenime dokunmasına izin vermeyeceği kesindi, Karan iyi çizim yapan bir adamdı ve bir dövme stüdyosundaydık, bense dövme yapılan o koltukta yarı uzanır vaziyette onu bekliyordum. Zihnimin topraklarına ektiği tohumları, ona hissettiğim şeylerin akıttığı gözyaşları suluyordu. Sertçe yutkunurken, Karan'ın hemen dibimdeki tekli koltuğa oturduğunu fark ettim ama ona bakmadım. Dibinde duran küçük dolabı karıştırmaya başladı.

Avuçlarım ter içinde olmuştu bile. "Bana dövme mi yapacaksın?" diye sordum bu kez.

Yalnızca, "İstemiyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum," dedim. Ne yapacağının bir önemi yoktu.

Aslında Karan kartlarını açık oynayan bir adamdı. Sadece ben kör olmayı tercih ediyordum, belki de bu körebe oyununda gözüne çaputu kendi isteğiyle bağlayan o ebe bendim. Karan eldiven giymedi, makinenin motordan güç alarak çalışmaya başladığında çıkardığı o sesi duyduğumda bedenim buz gibi oldu. Gözlerimi tavandan çekmeden, "Önce bir taslak çizmen falan gerekmiyor mu?" diye sordum. "Hemen mi yapacaksın?"

"Taslağı zihnimde çizdim."

"Zihninde çizdiğin taslak neremde duruyor?"

Karan buz gibi parmaklarını nefes boşluğuma bastırdığında gözlerim tavandan ayrıldı ve onun küflü siyah gözlerine doğru saplandı. "Burada," dedi bir çarşafın sardığı sömek sömek esrar gibi. "Tam burada, Çakıltaşı."

"Soluk boşluğuma," diyebildim, sesim titriyordu.

"Senin soluk, benim nefes boşluğuma."

Soluğum kesildi, hiçbir şey diyemeden yalnızca gözlerinin içine bakıyordum. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim, iğneden korkmuyordum, boğazıma saplanacak bir iğneden de korkmuyordum, boğazıma o iğneyi onun saplayacak olmasından da korkmuyordum.

"Güzel," dedi. "Bana güveniyor musun?"

"Daima."

Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu, bilincinin yerinde olduğunu görebiliyordum ama yine de ayık bir Karan değil de başka bir Karan vardı karşımda. Gözlerimi yüzünden ayırmadan onu izlemeye başladım. Evdeki adamın evden çıktığını çarpan kapının çıkardığı sesten anlamıştım.

Dövme makinesinin sesi kesildi, ardından tekrar çalıştı. Bir ayar yaptığını anlamıştım. Bir şeyler yapıyordu ama ben yaptığı şeye de-

ğil, yüzünü kaplayan o ifadeye bakıyordum. Yavaşça kafasını kaldırdı ve o an tekrar göz göze geldik. "Kafanı kaldır," dedi ayağa kalkarken. Dediğini yaptım. Önüme geldi, bacaklarını ikiye açarak bacaklarımın üzerine oturdu, bir an duraksadım ama kafamı aşağı eğmedim. Şu an onunla göz gözeydik, yüzü yüzüme çok yakındı ve rakı kokan sıcak nefesi yüzümü okşuyordu. Parmağını usul usul soluk boşluğumda gezdirdi, gözlerim kısıldı ve dövme makinesinin motorundan gelen o ses odanın içine hızla yayılmaya başladı.

Soluk boşluğuma ne yapacağı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Hemen çaprazımızda duran masaya elini uzattı, parmağına bulaştırdığı vazelini hafifçe dövmeyi yapacağı yere yedirdi. "Başlıyorum," dedi erkeksi bir sesle. Başımı oynatmadan, yalnızca gözlerimi kırpıştırarak onu onayladım.

Dövmeyi yapacağı yere bir taslak bile çizmemişti, gelişigüzel bir şey çizeceği yer benim her zaman göz önünde olacağını bildiğim bir yerdi, merak ediyordum ama bu merakı dile de getiremiyordum. Makinenin ucundaki iğne, tenime dokunduğu an gözlerim daha da kısıldı, saniyede kaç kez derime saplanıyordu bilmiyordum ama çok fazla saplanıyor olmalıydı ki, derim bana sayıyı hissettiremeyecek kadar çok uyuşmuştu.

Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum, ara sıra gözlerini gözlerime değdiriyor, ifademe katlanamıyor gibi hızla gözlerini gözlerimden uzaklaştırarak dövmeyi çizdiği boğazıma çeviriyordu. Ara sıra silerek çizmeye devam ettiği yer artık o kadar çok acıyordu ki, sanki makinenin ucundaki iğne boynuma değil, zihnime saplanarak tüm planlarımı kan leş içinde bırakıyordu.

Karan iğneyi yavaşça hareket ettirerek çizimine devam ederken, "Canını yakmaya çok mu alıştım?" diye sordu, bu soruyu daha çok kendi kendine sormuş gibiydi.

"Böyle düşünme," diye fısıldadım ama oraya devamlı olarak saplanan bir iğne varken konuşmak o kadar zordu ki...

Karan bunu anlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Konuşma," dedi, sesi çatallıydı. Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Acıyor mu?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, acıyı boynumun, hatta zihnimin her köşesinde hissediyordum ama gülümsemeden de edemedim. "Hem konuşma diyorsun hem de soru soruyorsun."

"Sus," dedi tekrardan gözlerini dövmeye indirirken. "Sen bana gözlerinle de cevap verebiliyorsun."

"Öyle mi?"

Omuz silkti, yüzü hâlâ ciddiydi, işine tamamen konsantre olmuş gibi görünüyordu. "Öyle," dedi.

Ne yaptığını anlamıyordum çünkü orası tamamen uyuşmuştu, sadece bir yanma hissediyordum. Bir süre sonra tüm acılar katlanılabilecek kadar kolay gelmeye başlıyordu. Belki de cehennem de böyleydi, yanmaya alıştığımızda artık ne kadar daha yanacağımızın bir önemi kalmayacaktı. O zaman en kötü diye bir şey yoktu, yalnızca kötü vardı, çünkü en kötü de yanmaya alışıyordu, az kötü de...

Karan aynı yerlerin üstünden birkaç kez geçti, az önce deli gibi acıyan o yerler artık yalnızca sızlıyordu ve daha rahat bir şekilde onu izleyebiliyordum. Dövme makinesinin motoru durduğunda Karan gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. Boynumdan sızan kanı hissedebiliyordum, çok değildi ama yine de oradaydı, küçük bir patika çizerek aşağı doğru iniyordu. Karan'ın gözleri gözlerimin rafında uzun soluklu bir kitap gibi öylece asılı durdu. Ardından o siyah gözler gözlerimden ayrılmadan yavaşça eğildi, dudaklarını boynumda hissettim. Gözlerini yavaşça yumdu, az önce acıttığı yere bir cennet sundu.

Gözlerimi yumdum, onun busesini açık yaramda hissettim.

"Bundan böyle," dedi kuru bir sesle. "Ne zaman yutkunsan boğazına takılacağım." Gözlerimi araladım, gözlerini araladı. "Ne zaman nefes alsan içine dolacağım." Çenesi çeneme sürtündü, gözlerimiz birbirine tutundu ve burnunu burnuma bastırdı. "Ne zaman soluk soluğa kalsan sebebi ben olacağım."

Kalbim göğsümün içinde bir savaş başlatmıştı, göğsümü kan götürüyordu. Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Zaman üstümüze örtülmüş, akrep ve yelkovan sayıların üstünde mürekkep gibi erimeye başlamıştı. Akrep ve mürekkep sayıları siyah bir örtü gibi örttü, saat siyah bir kuyuya dönüştü.

"Görmek istiyorum," dedim sonunda konuştuğumda.

Yavaşça üstümden kalkıp eliyle duvarda duran aynayı göstererek, "Gör," dedi, gözleri üzerimdeydi. Doğrulup kalktım. Ayağımdaki topuklu botlardan dolayı bir an sendelesem de son anda toparladım ve aynanın olduğu duvara doğru yürümeye başladım. Odanın içinde topuklu botlarımın topuk tıkırtısı dışında tek bir ses bile yoktu.

Gözlerimi aynaya diktim. Bakışlarım önce gözlerimi saran siyah göz makyajında dolandı, siyah göz makyajını taşıyan gözlerimin beyazı kıpkırmızıydı ve kırmızı damarlar, göğün göğsünü saran şimşekler gibi

gözümün içini sarmıştı. Bakışlarım yavaşça toprak rengi rujuma kaydı, hemen ardından çeneme, ardından da boynuma...

Karşımda duran şeyi orada görmeyi beklemiyordum.

26

Dudaklarım aralandı. Etrafında kan lekeleri olan bu sayıya bakarken nasıl bir tepki vermem gerektiğini, ne hissetmem gerektiğini, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sayı tam olarak soluk boşluğumda, boğazımda çatal oluşturan o iki kemiğin arasında duruyordu. Karan'ın arkamdan bana doğru ilerlediğini fark ettim ama bakışlarımı aynanın üzerinde kaydırarak ona kondurmadım, hâlâ soluk boşluğumdaki dövmeye bakıyordum.

Karan bir elini yavaşça karnımın üzerinde kaydırarak belime sarıldı. Diğer elini yavaşça boynuma getirdi, parmakların ucunda kalan kremi soluk boşluğuma bastırırken, o parmaklar soluk boşluğumu hafif hafif okşadı. Başka herhangi bir solüsyon kullanmadı, yalnızca vazelin olduğunu bildiğim kremle dövmemin üstünü parmaklarını kullanarak yavaşça temizledi. Gözlerimi yumdum, hissettiğim o küçük sızı yavaşça tüm boynuma yayıldığında dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü.

"Şimdi sıra sende," dedi Karan karnımda duran parmaklarını göbek deliğimin hizasına bastırarak.

Gözlerimi araladım, aynaya baktığımda artık onunla göz gözeydik.

"Ne?"

Karan aynadan gözlerimin içine bakarken, "Bana dövme yapmanı istiyorum," dedi kendinden emin bir sesle. Donup kaldım. "Sana yaptığım gibi. Nefes boşluğuma."

Gözlerim dehşetle aralandı. "Böyle bir şey yapamam," dedim korkuyla. "Benim bir tecrübem yok. Hayatımda bırak dövme yapmayı, oturup bir şeyler bile çizmedim ben!"

"Ben de bir dövme sanatçısı değilim," dedi gözlerini yansımamdan çekmeden. "Ama insan vücudundaki en tehlikeli yerlerden birine dövme yaptım."

"Ben sen değilim," dedim.

"Yanlış," diye karşılık verdi. "O kadar bensin ki, seni unuttun."

Başımı iki yana salladım, düşünceler pusluydu ve sızı hâlâ boğazımda duruyordu. "Nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum, ya fazla bastırırsam ve iğneyi boğazına saplayıp seni öldürürsem?"

Karan güldü, alaydan uzak olsa da benimle dalga geçtiğini düşündüm. "Güzel bir ölüm biçimi," dedi parmağını karnıma bastırarak.

"Ben şaka yapmıyorum," dedim kuru bir sesle. "Sana dövme yapamam."

"Neden?"

"Bu konuda kendime güvenmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben sana güveniyorum."

O bana güvendiği zaman, zihnimde taze bir şekilde akan geçmişin kanının oluşturduğu o göl birden donuyor, donan gölün üstünde yürümeye çalışan hayallerim kaysa da, dengesini kaybetse de, düşse de bir şekilde yürümenin yolunu bulabiliyordu.

"Eğer bana anlatırsan..." dedim kararsız kalmış gibi. "Yani en azından bana tarif edersen, yapmaya çalışırım. Ama yapamadığımı hissedersem yarım bırakırım. Asla yapmam."

Karan'ın gözleri kısıldı, başını ağır ağır salladı ve ben de başımı sallayarak onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Beni dövmeyi yapmam için az önceki koltuğa doğru çekerken aslında çok kararsızdım. Kanımda çok olmasa da alkol vardı, hayır, sarhoş değildim ama yine de elim titreyecek olursa ne yapardım? Üstelik onun canını yakma düşüncesi etlerimi kıstırıyordu.

Karan koltuğa oturup yavaşça uzandı, gözlerini yüzüme çevirince, "Karan," diye homurdandım. "İğneyi değiştirmen gerekmiyor mu?"

"Yok," dedi kuru bir sesle. "Sana yaptığım iğneyle yap."

"Bu çok sağlıksız," diyebildim. "Hem ben bunu nasıl kullanmam gerektiğini bilmiyorum."

"Sana dövme yaparken zaten yeni bir iğne takmıştım, o ikimize de yeter?"

"Saçmalama," dedim kaşlarımı çatarak. "Sağlıksız bu."

"Ulan," dedi aniden gözlerini gözlerime iterek. "İçim içimden çıkıp içine yerleşti, daha fazla ne olabilir?"

Ona bakakaldım. "Ne yapmam gerek?"

Burnundan sert bir nefes verip makineyi koyduğu yerden aldı, kısaca nasıl çalıştığını gösterdikten sonra adım adım her şeyi anlattı. İğneyi batıracağım mürekkepten, onun tenine süreceğim vazeline kadar her şeyin açıklamasını yaptığında kafasını omzuna yatırıp gözlerimin içine baktı. "Artık yapacak mısın?"

Yutkundum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Simsiyah gözleri geceye açılan bir kapı gibiydi. "Zihnindekini," dedi.

Yutkundum. Gözlerimi gözlerinden ayırırken, elimde motoru çalışan dövme makinesiyle yavaşça onun kucağına çıktım, tam karnının

üzerine oturduğumda, altımda durmuş hareketlerimi izliyordu ama ben inatla ona değil, elimde tuttuğum makineye bakıyordum. Parmak uçlarımda asılı duran vazelini hafifçe boynuna dokundurdum, boynunda ince bir tabaka oluşturup gözlerinin içine baktım.

"Başlıyorum," dedim sıkıntılı bir sesle. Kısık bakan gözleriyle beni onayladı. Aslında zihnimde oturmuş bir şey vardı, aynanın karşısına geçip soluk boşluğuma yerleştirdiği izi gördüğüm anda benim de zihnimde oluşmuş bir görüntüydü bu. Sadece altında bir taslak olmadığı için nasıl çizmem gerektiğini bilmiyordum.

İğneyi tam olarak bana dövme yaptırdığı yere bastırdığım anda kalbim yerinden oynadı. Karan'ın yüzü ise bir duvar gibiydi, sanki boğazına bir iğne batmıyormuş gibi rahat görünüyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, biraz fazla bastırsam bir şey olur muydu? Parmaklarımın arasında tuttuğum makineye rağmen, her bastırışımda onun derisini hissediyordum.

Kalbim ağrıyarak şekli çizmeye başladım ama o kadar korkarak yapıyordum ki, Karan da fark etmiş olacak ki sonunda belime sarıldı. Onun büyük kolları belimi sıkı sıkı tutarken, titremelerim biraz olsun dindi ve çizdiğim şeklin üstünden geçmeye başladım. Ne zaman kan aksa, küçük bir peçete ve vazelin yardımıyla kanı siliyor, bazen dayanamadığım için gözlerim doluyordu.

Nihayet iğneyi son kez tenine bastırdığımda ve makineyi kapattığımda, kendimden geçmiş gibi yüzümü boynuna soktum ve sızlayan gözlerim, gözyaşlarını daha fazla hapsedemedi. Resmen soluğum kesilmişti. Karan'ın büyük avucu saçlarıma kaydı, saçlarımı okşamaya başladı. Canını acıtmış olma ihtimalim bile canımı bu denli yakarken, ona benim yüzümden bir şey olduğunu hayal ettim ve bu hayal dünyayı başıma yıktı. Sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Ne zamandan beri bu kadar kolay ağlayabilir olmuştum ben?

Onun yanında ağlamaktan utanıyor, onun yanından başka hiçbir yerde ağlayamıyordum.

"Şşh," diye fısıldadı, şefkatli sesi her zaman bir babayı anımsattığı için, göğsümde uyuttuğum kız çocuğu sakinleşti ama gözyaşlarım durulmadı. "Acımadı, Yanardağ."

"Acımadı," diye fısıldadım burnumu dövmeden uzak bir noktaya yaslayıp başımı sallarken. "Acımadı, değil mi?"

"Acımadı, Körkuyum."

Başımı yavaşça salladım. Acıdığını biliyordum, acıdığını hissetmiştim, o da bir insandı, her ne kadar onu her zaman için bir insandan

daha üstün görüyor olsam da, etten, kemikten, kandan bir candı. Yüzümü boynundan çıkarıp yaşlı gözlerle gözlerinin içine baktım. "Biraz daha ağlarsan gözüne sürdüğün o kara boyalar yanaklarına akacak ve ben bir pandayla yeni yıla gireceğim," dedi, sesi keyifliydi. Büyük avuçlarının arasına aldığı yanaklarımı yavaşça okşadı, yüzümü yanağına bastırıp burnumu çekerek ona baktım.

Dili dolgun dudaklarının arasında gezindi, kuruyan dolgun dudakları yavaşça ıslatıp yutkundu. "Görmek istiyorum," dedi, gözleri yaşlarla dolmuş gözlerimdeydi.

"Gör," dedim onu taklit ederek, bu onu buruk bir şekilde de olsa gülümsetmişti.

Yerinden kalkıp aynanın önüne gidene kadar oturduğum yerden kalkamadım. Sonunda kalktığımda, Karan aynanın önünde dikiliyordu. Gözleri yavaşça kızarmış boynuna kaydı, dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken, gördüğü şey onu memnun etmişe benziyordu.

17

Bu yaptığımıza inanamıyordum, bu çılgınlıktı, bu geride bırakacağımız yıla ait bir izdi ve o yıl bizi birbirimize getirmişti. Ve aynı zamanda, nefes boşluğumuza işlenen bu sayılar, bizi birbirimize getiren yılın bize verdiği yaşlardı.

Evden ne zaman çıkmıştık, araca ne zaman binmiştik, ne zaman balık haline gelmiştik bilmiyordum, geçen zamanı bile fark edemeyecek kadar yoğun hissediyordum. Yeni yıla girmemize hemen hemen bir saat vardı. Geceye başladığımız masaya doğru yürürken el eleydik, Karan hâlâ paltosunu giymemişti ama sıcak bir ortama girdiğimiz için üşümediğini biliyordum. Boynumuzdaki kızarıklık barizdi, masalarda olan birkaç kişinin gözleri dövmelerimize kaydı, kısa süre de olsa dövmelerimizi incelediler. Kendi masamıza geldiğimizde, Bedirhan elinde rakı şişesiyle Sergen'in kadehine doğru uzanıyordu. Tam o esnada, masadaki tüm gözler bize döndü.

"Neredeydiniz?" dedi Billur şakaklarını ovalarken. "Hesabı bize kilitleyip kaçtınız sandım..."

Bedirhan kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Bir saate kalmaz yeni yıla gireceğiz," dedi, kafası hafif çakırkeyifti. "Mekâna geçelim artık. Dans etmek istiyorum..." Bedirhan'ın gözleri bir an boynuma doğru kaydı, gözlerini birkaç kez kırpıştırıp kısarak kafasını uzattı ve sanki gördüğünün gerçek olup olmadığını teyit etmeye çalışıyormuş gibi uzun uzun dövmeme baktı. Bakışları yavaşça yüzüme tırmanırken, Be-

dirhan'ın bakışlarını fark eden tüm gözler dövmeme çevrilmişti. "O ne lan?" dedi şaşkınlık içerisinde. "O bir dövme mi?"

Billur dehşet içinde, "Oha!" diye bağırdı. "Bir dövme mi yaptırdın?"

"Bir sayı mı?" Defne'nin sesi de şaşkındı. "Boğazına?"

"Soluk boşluğuna," diye düzeltti Karan. "Ve masada dövme yaptıran tek kişi o değil. Gözlerinizi onun boynundan bir an evvel çekseniz iyi edersiniz."

"Abi," dedi Sergen. "Senin boynunda 17 mi yazıyor?"

"Nefes boşluğumda," diye düzeltti bu kez Karan ve tüm gözler Karan'ın nefes boşluğuna kaydı. İkimizin de dövmesi aynı yerdeydi ama yine de benim dövmem soluk boşluğum, onun dövmesi nefes boşluğu olarak tanıtılıyordu herkese. Bir an gülümsememe mani olamadım.

"Siz ne yaptınız Allah aşkına!" dedi Defne şok olmuş bir şekilde. "Çılgınsınız. Alkolün etkisiyle falan mı yaptınız diyeceğim ama..."

Bedirhan, "Merve'nin sarhoş olunca yapamayacağı hiçbir şey yok, gidip başbakanlığa adaylığını bile koyar, Defne," diye homurdandı. Gözlerini tekrar dövmeme kaydı. "Ama bu zaten ayık Merve'nin de yapabileceği bir şey."

Billur, "Bu sayıların anlamı ne?" diye sordu, gözlerini kocaman açmış dövmelerimizi izliyor, bir yandan da masadaki mezelerden tek tek alarak ağzına tıkıştırıyordu.

Bedirhan'ın bakışları Billur'a doğru kaydı. "Nerenin hanzosusun acaba?" diye sordu.

"Hanzoluk ve sorduğum sorumun birleşme noktası nerede başlıyor?" Billur dik dik Bedirhan'a baktı. "En yakın arkadaşım ilk dövmesini yaptırıyor ve bu dövmenin anlamını bilmek pek tabii ki benim hakkım."

"Şu an dövmenin ne anlama geldiğini ben bile anladım, Billur," dedi Sergen ifadesiz bir sesle. "Sen nasıl bir arkadaşsın?"

"Hepiniz üstüme oynuyorsunuz ya!"

Karan ile birlikte yerlerimize oturduğumuzda, Bedirhan kolunu Billur'un sandalyesine atarak, "Açıklama yapmaktan nefret ederim ama hayatın boyunca bir sözlüğe ihtiyacın olacak, sanırım bu sözlük de ben olacağım," dedi alayla. Billur'un çakır bakışları Bedirhan'a döndü. Bedirhan konuşmaya devam etti. "Merve ve Karan tanıştıklarında, Karan yirmi altı, Merve on yedi yaşındaydı."

"Birbirlerinin yaşları yani..." Billur'un gözleri bana doğru kaydı. "Elli yılınıza girdiğiniz de ellinci yıl dönümünüzü alnınıza 50 yazdırarak mı kutlayacaksınız?"

"Yemin ederim İzmir gibi bir cennetten nasıl senin gibi bir Bağcılar kekosu çıktı anlam veremiyorum. Yoksa sen aslında İstanbul Bağcılar'dan geldin de bizi mi yiyorsun ya?" diye homurdandı Bedirhan.

"İzmir Karşıyaka, yavrum," dedi Billur bilmiş bilmiş. "Adamın önce ruhunu, sonra aklını alırız."

"Birkaç ay bile olsa İstanbul Bağcılar'da yaşamış biri olarak söylüyorum," dedi Bedirhan ciddi bir sesle. "Bağcılar kekoları seni görse, polise ihbar eder. Tipe bak, kanun kaçakçısı. Orada anlaşabileceğin tek bir kişi tanıyorum, o da eğer Katy Perry dinlemiyorsan seni Bağcılar sınırlarına kabul etmez."

"O kim be?"

"Küçük sıçanım Gizem, o zamanlar orada bir salonda çalıştım birkaç ay kadar. Kuzenleri olacak küçük karılar gelir baştan aşağı badana yaptırırdı, o kızcağız ise sadece bana Katy Perry dinletmek ve benimle güncel dedikoduları paylaşmak için salona gelirdi. Gördüğüm en elit Bağcılar kekosuydu..."

"Kimmiş bu Gizem ya?"

"Ne oldu kız, kıskandın mı İmparator'unu? Kıskandın mı şehzade doğup padişah yaşayan Bedirhan'ını?"

"Ya öf, kes be!" Billur bakışlarını bana çevirdi. "Şaka yapıyorum. Dövmeleriniz harika görünüyor."

Bedirhan parmağını Billur'un kızıl saçlarına dolayarak Billur'un saçını hafifçe çekiştirdi. "Sen de istersen alnına ayak numaramı yazdırabilirsin," dedi, bunu söylerken yayık yayık gülüyordu.

Billur dirseğini kırarak Bedirhan'ın boşluğuna vurunca Bedirhan inleyerek dudaklarını büktü ve küsüp kendi tarafına döndü, hesabı ödeyip masadan kalkana kadar Billur ile konuşmadı. Mekândan çıkıp araca bindiğimizde, Billur hâlâ Bedirhan ile barışmak için ona sırnaşıyor ama Bedirhan umursamıyor, kafasını çevirip trip atmaya devam ediyordu.

Mekân balık haline oldukça yakın olduğundan, araçla oraya varmamız iki dakika bile sürmemişti. Paspatur çarşısı ve balık hali hemen hemen aynı hizadaydı. Gideceğimiz mekân Paspatur çarşısında, yani Hamam Sokağı'ndaydı. Mekânın önünde uzun boylu, genç, çok iri olmayan ama yapılı vücutlara sahip çocuklar vardı. Muhtemelen mekânın güvenliğini sağlamak için orada duruyorlardı. Gençlerden birinde Noel Baba kostümü, muhtemelen yastıktan yaptığı bir göbek ve karnına kadar uzanan beyaz sakalları vardı.

Noel Baba kostümlü genç elindeki büyük deftere bakarken, "Karan Bey?" dedi gözlerini Karan'a çevirerek. İçeriden dışarıya akın eden müziğin sesi o kadar kuvvetliydi ki, genç çocuğun sesini çiğniyordu.

"Evet," dedi Karan.

"Masanıza kadar eşlik edeyim," dedi çocuk sevimli bir şekilde gülümseyerek. Billur çocuğa bakarken kıkırdamaya başladı. Gerçekten komik görünüyordu.

Mekânın içi ne kadar karanlık gibi görünse de, aslında spot ışıkları o kadar renkliydi ki, içerideki herkesin yüzü, spot ışıklarından yayılan renkli ışıkların rengine boyanmıştı. Uzun, üstü yuvarlak masaların önüne doğru yürüdük, Karan en önde bir masa ayarlamıştı ve DJ kabini hemen üstte, önümüzde duruyordu. Masaların etrafına yayılmış bir şekilde içkilerini yudumlayan, oldukları yerde sarsak hareketlerle dans eden gençler varlığımızı fark edip bizi göz hapsine aldılar, her ne kadar ortamda yeteri kadar ışık olmasa da, sanki tüm gözlerin odağı Karan ve benim dövmelerimizdeydi.

Karan yalnızca bir soda söylemiş, masada açılan şampanya Billur ve Bedirhan'a yaramıştı. Yeni yıla girmemize yirmi dakika falan kaldığında, artık o kadar yorgun hissediyordum ki, ayağımdaki topuklu botlar bileklerime dökülmüş bir çimentoya dönüşmüş, sanki yavaşça kurumaya başlamış ve içindeki ayağımın üstünde betondan bir kalıp oluşturmuştu.

Yavaşça Defne'ye doğru eğilip, "Ayaklarım ağrıdı," diye sızlandım.

Defne kokteylinin pipetini dudaklarıyla çevirip, "Boğazındır o ağrıyan," diye söylendi. "Ne kadar tehlikeli bir yer, farkında mısın? Umarım işinde oldukça usta bir dövme sanatçısı yapmıştır!"

"Karan da buna hemen izin verecekti," dedi kafamın içindeki o yorgun, yaralı, defalarca kez öldüğünü sandığım ama ölmeyen kadın.

Hiçbir şey söylemeden ablama alık alık baktım. Aslında böyle bir ortamdayken, yani müzik ve içkinin tamamen hâkimiyet kurduğu, insanların yalnızca eğlenmek için geldiği bir yerdeyken kendimi anneme ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Olduğum yerde yavaşça sallanarak saniyede bir yanıp sönen bar ışıklarını izlemeye başladım. Karan sanki üstüme çöken o sakinliği fark etmiş gibi bileğimi tuttu ve beni kendisine doğru çekerek, "Küçücüğüm?" diye fısıldadı, tüm o gürültüye rağmen sesi damarımın içinde çağlayan kandan daha yakın ve içimden gelmişti.

Gözlerimi kaldırarak, "Hım?" diyebildim.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı sallamakla yetindim ama Karan bununla yetinmedi. Sergen'e çenesiyle işaret yaptıktan sonra elimi tuttu ve birlikte mekândan çıktık. Mekânın önündeki koltukların üstüne yerleştirilmiş kırmızı ışıklar, mekânin önünü içinden daha gösterişli hale getirmişti. Noel Baba kostümlü genç adam bana gülümseyince başımı yavaşça sallayarak ona karşılık verdim. Mekân kapısı kalabalıktı, soğuk havaya rağmen mini etekli, kısa elbiseli kızlar sanki hiç üşümüyormuş gibi gayet rahat hareket ediyor, kahkahalar atarak sohbet ediyorlardı. Hamam Sokağı'nın sonuna doğru yürümeye başladık, hemen sokağın bitişinde cadde, caddenin diğer ucunda da marina, yani Kordon Boyu vardı.

Hamam sokağının dar yolunda el ele yürürken, sokaktaki mağazaların vitrinine yerleştirilmiş yılbaşı ağaçlarını, yeni yıl süslerini izliyordum. Karan durgunluğumun farkındaydı ama üzerime gelecek, beni kabuğuma geri sokacak sorular sormaktansa, benimle birlikte sessizce yürüyordu. Onu diğerlerinden farklı kılan, yanıma kabul ettiren, buzlarımı çözmek yerine soğuğuyla diri tutan ama o buzların arasında benimle yaşatan da buydu. Buzdan kalemin içinde kendimden başka birini görmeye alışmıştım ve bu kişi Karan Ali Çakıl'dı.

Karşıdan karşıya geçtik, marinaya doğru yürümeye başladık. Marinaya demir atmış gemileri, yatları ve tekneleri izleyerek yürüyordum. Birkaç teknenin ışığı yanıyordu, teknelerden müzik sesi yükseliyordu ve kadehlerin tokuşurken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Denizin içinde hafifçe hareket eden yatlar, denizin hareketiyle çarpışarak tatlı şakırtılar çıkarıyordu. Kordon boyunu oluşturan yürüyüş bandında el ele yürürken gözlerim denizin üstüne düşen rengârenk yakamoz ışıklarındaydı.

Öksürerek boğazını temizledi ve, "Yeni yıla birkaç dakika kaldı," dedi kuru bir sesle. "Yeni yılı nasıl karşılarsan, tüm yılın öyle geçermiş. Annem öyle söylerdi."

Boğazıma katran dolmuş gibi hissettim. Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. "Böyle şeylere inanıyor musun?"

"Anneme inanıyorum," dedi yalnızca.

Kalbime hançer gibi saplanan iki kelimelik cümlesi canımı öyle çok yakmıştı ki, sessizce gözlerimi kaçırdım. Sesindeki boşlukta sallanan özlemi hissedebiliyordum, kırgınlık da oralarda bir yerdeydi ama bunu bana göstermemeye çalışıyordu. Karan, annesine ve dedesine kırgındı, babasını ise çoktan gözden çıkartmıştı.

"Bu annemsiz ilk yeni yılım olacak," dedim, sesimde gözyaşlarının tuzu vardı. Karan elimi daha sıkı kavradı, artık adımlarımız daha yavaştı.

"Benim kaçıncı yeni yılım olacak bilmiyorum, saymayı bırakalı çok oldu," dedi.

Utandım. "Yeni yıl kutlamıyordun sanırım," diye mırıldandım. "Bu yılın diğer yıllardan farkı ne?"

Gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Bir şeyleri anladığın halde anlamazdan geldiğinde, olduğundan çok daha çocuksu görünüyorsun gözüme," dedi dürüstçe. "Farkı gördüğünü biliyorum."

Yanaklarıma kan oturdu. Karan'ın adımları kör bir bıçak gibi kesildi ve ben de ona uyarak durdum. Kordon'un ortasında dikiliyorduk, hemen çaprazımızda sonsuz gibi görünen ama sonunun adalarla birleştiğini bildiğim simsiyah deniz uzanıyordu.

"Bu annensiz ilk yeni yılın," dedi Karan gözlerimin içine bakarak. Bana doğru döndü, büyük ve soğuk avuçları yüzümü kucakladı, yanaklarım onun büyük avuçlarının arasında âdeta kayboldu. Burnumu çektim, soğuktan kıpkırmızı olan burnuma bakarken gözlerine is gibi sinen o şefkat, kırılmış kemiklerimi kaynatıyordu. "Benimle olan ilk yeni yılın. Bundan böyle, her yeni yıla benimle gireceksin," diye fısıldadı. "Ve bu bir Karan Ali Çakıl yemini."

Dudaklarım titrerken, "Senin yanında mutluyum," diye fısıldadım. Karan'ın gözlerine hızla yayılan o vahşi ifadenin bir rengi olsaydı, bu kesinlikle kan kırmızısı olurdu.

Gözlerini yavaşça kısıp, "Senin yanında mutluyum," dedi, sesi, bir kaya kadar sertti.

Kürkümün iç cebindeki paketi çıkarıp ona uzatırken, geride bıraktığımız tüm anılar bir köşede sırt sırta vermiş bize destek olurken, kendimi gerçekten sarhoş hissediyordum. Karan'ın gözleri pakete kaydı. Paketi onun için açtım ve takvim yaprağını Karan'a uzattım. Bakışları eski takvim yaprağının yüzeyinde dolandı. Küflü siyah gözleri tarihin üzerine âdeta çakılırken, varlığı da boğazıma küflü bir çivi gibi saplanıyordu.

"Bu, bir adamın bir kadını kaybettiği zamanın takvim yaprağı," diye fısıldadım. "Bu, bir adamın bir kadını kazandığı zamanın takvim yaprağı."

Karan belki bunu anlamamıştı, belki de anlamıştı, bilmiyordum. Ama onun gözlerinin içine baktığımda emin olduğum, gördüğüm tek bir şey vardı. Ben ona gerçekten doğru hediyeyi vermiştim. Karan bir

elinde takvim yaprağını tutarken, diğer elini yavaşça kotunun cebine daldırdı. Cebinden gümüş bir köstekli saat çıkardığında bakışlarımı saatin kapağına sabitlemiştim. Gümüş köstekli saatin kapağı avuçlarından düştü, zincir belli bir seviyeye kadar aşağıya doğru boşaldı ve saatin yuvarlak kapağı önümde sallanmaya başladı.

"Allah günde yetmiş kez kulunun kalbini yoklarmış, benden ne ister kulum, diye," dedi erkeksi bir sesle. "Seni istediğim saate denk gelmiş."

Ona öylece bakakaldım. Saat aramızda zamanı örüyordu.

"Sana zamanı hediye ediyorum," dedi Karan.

O an çok önceden söylediği bir şey onun sesiyle kafamda yankı uyandırdı. *Ben zamanım.*

Gözlerim tekrardan yanmaya başlamıştı ama bu kez dolmaması için durmadan kırpıştırdım, Karan bunu fark etmiş olacak ki hafifçe tebessüm edip dudaklarını alnıma bastırdı. Sıcak dudakları buz gibi olan alnıma dokunduğu anda, rıhtımda patlamaya başlayan havai fişeklerin ışıklarının altında kaldık.

Geride bıraktığımız 2015'in nefes boşluğumuza kondurduğu iz ile 2016'ya girerken, onun kollarında olmanın, yaşanan tüm yıkımlara rağmen, yaşamanın aslında güzel bir şey olduğunu yüzüme vuruyor, kalbim hâlâ çarptığı ve hâlâ nefes alabildiğim için Allah'a şükrediyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Bedirhan ile birlikte dilek feneri uçurmuştuk. Hava o kadar açıktı ki, dilek fenerinin küçücük bir ateş noktası oluşuna dek keyifle izlemiştik. Her şey bittiğinde, neredeyse tüm şehir ışıklarını bir bir söndürmeye başladığında, artık gitme zamanımız geldiği için içten içe üzgündüm.

Şehrin sokaklarına belirli aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambaları, sigaranın ucunda yanan turuncu ateşi anımsatıyordu. Aracın camları açıktı. Uzun, siyah saçlarım rüzgâra ayak uydurarak aracın penceresinden dışarıya doğru uçuşuyor, bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Hemen önümüzden geçip giden yük kamyonuna baktıktan sonra gözlerimi dikiz aynasına çevirdim. Arka koltukta Sergen ve Bedirhan yan yana oturuyordu. Bedirhan'ın kolunun altında, cam kenarında Billur vardı, Sergen'in kolunun altında, diğer cam kenarında da ablam vardı. Billur'un kızıl saçları Bedirhan'ın yüzündeydi, Billur ara sıra elini camdan dışarı çıkararak rüzgârı avuçlamaya çalışıyordu.

Bedirhan'ı düşündüm. Acaba artık yılbaşı gecelerini seviyor muydu?

♣

Gecenin avuçları arasında öylece yanan ayı ellerimle söküp alabilmeyi dilediğim zamanlar henüz on yaşlarındaydım. O zamanlar, avuçlarımın gece kadar siyah olduğunu, ayın avuçlarımın içinde de yanabileceğini düşünürdüm.

Sonra büyümeye başladım.

Artık ayı avuçlamak demenin, ayı söndürmek demek olduğunu biliyordum.

Sanırım gece benim kadar karanlık değildi.

Dimdik tuttuğum başıma rağmen düşmüş duran omuzlarımla burada, gecenin avuçlarında, zamanın koynundaydım. Son bir haftadır Bedirhan'ın evinde kalmamızın nedenini sorgulamıyordum, Bedirhan da sorgulamamıştı. Yalnızca Karan'ın uzaklaşma çabasını hissedebiliyordum.

Aslında hissettiklerim hiçbir zaman bunlarla sınırlı kalmadı. Bazı şeylerin arkası kesilmiyordu, gitgide büyüyor, yeşeriyor, hatta yosun bağlıyor ve intihar arzusuna ip geriyordu. Karan sınav için kaydını yaptırmıştı. Ama ben ne yapacağımı bilmiyordum. Gecenin sesini dinlerken gözüm hâlâ dolunaydaydı. Karan ve Sergen iş için Fethiye'den birkaç saat uzaklıkta bir yere gitmişlerdi fakat nereye gittiklerini sormamıştım. Defne ve Billur evde değildi, Defne benim aksime sınav için çabaladığından birlikte kütüphaneye gideceklerini söylemişler, ardından beni arayıp biraz gecikeceklerini, bir yerlere gideceklerini söylemişlerdi.

Bedirhan ve ben evde yapayalnızdık. Bedirhan içeride Yetim ile oynarken, ben burada, verandanın korkuluklarının önündeydim.

Bahçenin büyük, demir kapısı aniden açıldığında saat akşamın sekizini gösteriyordu ama kış ayında olduğumuz için, dışarıya bakıldığında, sanki saat gecenin on biri ya da sabahın ikisi gibi görünüyordu. Gözlerim karanlık demir kapıda dolandı ve hemen ardından bahçenin içinde gümüş işlemeli bastonun tıkırtı sesleri yükselmeye başladı.

Yaklaşan kişi Yaşar Çakıl'dı.

Verandanın merdivenlerini tırmanmaya başladı, ben ise sadece ona bakıyordum. Düşündükçe büyüyen sorunların bir sis bulutu gibi tüm zihnime yayıldığını hissedebiliyordum. Sanki hemen tepemde bir akbaba uçuyor, öleceğim anı kollarken, etimin ne kadar lezzetli olduğunu düşünerek gözlerini kısıyordu. Günlerdir içimi kaplayan o huzur, anlam veremediğim bir hızla çökmüş, ben çöken o huzurun altında kalmıştım.

"İyi yıllar," dedi Yaşar amca sevecen gülümsemesinin misinasına taktığı ölümcül bir gerçeği hemen avuçlarının içinde, bedeninin arkasında saklıyormuş gibi.

"İyi yıllar," dedim yüzünü incelerken.

Derin, sancılı bir nefes aldı. Gözlerimi tekrar aya çevirdim. Yaşanan her şeyi düşünüyordum. Sanki güneşi silen gece gibi, hayallerimi silmek için orada duran bir gölge vardı ve o gölge yavaşça bana doğru yaklaşıyordu.

İçimdeki bu huzursuzluğa anlam yükleyemiyordum.

"Birkaç gündür ortalarda yoksunuz," dedi kısık bir sesle. "Sizi merak ettim ama Karan'ı aramaya da çekindim."

"Beni arayabilirdin," dedim ama sanki yalnızca bedenim buradaydı, ben ve ruhum çoktan bir atın üzerine atlamış, bir ormanda koşturmaya başlamıştık. Atın yeleleri yüzüme çarpıyordu, onu tutamıyor, onu dizginleyemiyor, ona hükmedemiyordum. Yalnızca birlikteydik, onun üzerindeydim ve bir bilinmeze doğru ilerliyorduk.

"Yalnızca sizi yalnız bırakmak istedim." Güldü, neşesizdi. Sanki bu gece onun da yüreğine bir keder gibi çökmüş, acı bir hatıra gibi yerleşmişti. Her şey güzelken, bir anda sebepsiz yere böyle hissetmek, ibresi bozuk bir saatin önünde oturup sana belli bir bekleme süresi vermiş birini beklemek gibiydi.

"Karan saat on birden önce gelmez."

"Biliyorum," dediğinde şaşırmamıştım aslında. "O yüzden buradayım."

"Onu görmek için gelmiş olabileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Beni bir süre daha görmek isteyeceğini sanmıyorum. Yoksa neden Bedirhan'ın evinde kalsın ki?"

"Eğer seni görmek istemeseydi, dağ evinde falan da kalabilirdi. Atölyesinde de kalabilirdi..." Sustum. Aslında sadece kalabalık bir yerde olmak, kafasını dağıtmak istiyordu bence. Karan Çakıl'ın da böyle istekleri olabiliyordu demek ki. Burnumu çektim, ucu buz tutmuştu.

"Merve," dedi Yaşar amca. "Çok yakında biri gelecek."

Duraksadım. "Ne?"

"Bir hafta içinde birisi Fethiye'ye gelecek," dedi yavaşça. "Onu buraya ben çağırdım."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Karan için önemli biri." Bir an duraksadım, gözlerim Yaşar amcanın kahverengi bir fındık kabuğunu anımsatan gözlerine aceleyle saplandı. "Karan'ı düştüğü kuyudan çıkaran biri."

"Daha fazla dinlemek istemiyorum," dedim aniden gerilerek. "Bir kadından mı söz ediyorsun?"

Yaşar amcanın gözlerinde şaşkınlık büyüdü. "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Bir adam."

"Karan'ın birisine ihtiyacı yok," diye karşı çıktım. "Bu hareketin onu çok sinirlendirebilir."

"Onu sinirlendirecek biri değil. Onun gibi, büyük bir kayıp yaşamış birisinden bahsediyorum." Yaşar amca yavaşça omzuma dokundu. "Karan'ın kafasında dönen tilkileri sadece o adam görebilir."

Durulmuş bir su gibi baktım. Kendim için bir sebep dahi aramadan yaptığım şeyler olmuştu fakat söz konusu Karan olduğunda daima bir sebebe ihtiyacım vardı. Yaşar amca kimden söz ediyordu bilmiyordum ama Karan'ın daha bilmediği şeylerin varlığının gölgesi de önümüze düşünce, Yaşar amcanın yaptığı şeyin aslında mantıklı olduğunu fark ettim.

"Peki bunu neden bana söylüyorsun?" diye sordum. "Ondan saklayamam."

"Saklaman için söylemiyorum ki." Yaşar amca ağır ağır gözlerini yumdu, tekrar ağır ağır gözlerini açtı. "İkimizin de önemsediği kişi ortak. Onun için söylüyorum. Bilmeni istedim."

Yaşar Çakıl bir düğüm gibiydi; biri onu bağlamıştı ve o bağlayan kişiden başkası eline aldığında sadece daha da düğümlenmesine neden oluyordu. Onu açabilecek tek el, onu bağlayan o elin ta kendisiydi. Bir şeyleri önüme koyuyor, önüme koyduğu şeylerin onu öldürebilecek olan o silah olacak olmasını ise zerre önemsemiyordu. Karan'ın bu huyunu dedesine benzetiyordum. Belki de onu dedesi yetiştirdiği için böyleydi.

Toprağına kim dokunursa, onun ektiği çiçeği verirdin.

"Bahsettiğin adam Karan için çok mu önemli?"

"Evet," dedi, derin bir nefes aldı. "Dostu."

Gözlerimi Yaşar amcanın çizgilerle dolu yüzünde küçük bir tura çıkardım. Her ne kadar burada, Yaşar amcanın karşısında olsam da, sanki koyu kırmızı ışıkların aydınlattığı dar bir koridorun ortasında öylece dikiliyordum ve bedenim çırılçıplaktı. Bileklerimden kanlar süzülüyordu, bu kanların nedeni bıçakların açtığı yarıklar değildi; bir ip bileklerimi kesene dek sıkmış, bileklerime düğümlenmişti ve ipi koparıp bileklerimi hapisten kurtardığımda, artık bileklerim kan leş içindeydi. O koridorda, kırmızı bir ışığın altında, tavandan bedenime kan damlıyormuş gibi ağır ağır yürürken, koridorun diğer ucundaki koyu mor ışığı izliyordum. Zor seçiliyordu, bir nokta kadardı ve sanırım kapının deliğinden dışarı yavaşça süzülüyordu ama kırmızı ışık o kadar baskındı ki, koyu mor ışığı âdeta emiyor, yok ediyordu.

Bazen o kapının arkasında sonsuza dek bu koridorda hapis kalacağımı düşünüyordum.

"Karan'ın dostları..." diye fısıldadım düşünceli bir şekilde. "Var demek."

"Onun hakkında bildiklerin yalnızca acı hatıraları, yıkımlarla dolu geçmişi," dedi Yaşar amca.

"Evet," diye onayladım onu.

"Ama emin ol, onun dostlukları bile acılarla dolu. Sana anlatabileceğim güzel bir hikâyesi var mı, onu bile hatırlayamıyorum. O kadar çok ağır şey yaşadı ki, yüzümüzü güldüren anılar bu acıların altında ezilip zamanla yok oldu." Gözleri karanlığa daldı. "Zamanın içinde Karan'ın güzel anılarının kanı geziniyor."

"Aslında onunla güzel bir yılbaşı gecesi geçirdik," dedim dalgın bir sesle. "Hatta son bir haftadır her şey o kadar yolunda ki, ne onun ne de benim zor zamanlardan geçtiğimize inanmak istemiyordum. Belki de kendimi buna inandırmıştım."

"Hiçbir acı yoktur ki sonsuza dek sürsün," dedi Yaşar amca. "Hiçbir mutluluk da yoktur ki o da sonsuza dek sürsün."

Zamanın köşe kapmaca oynadığı o fani bedenler olarak, dünya denen kavramın içinde bir karmaşaya göz kulak olan ölümlü meleklerdik; tıpkı şeytanın da bir zamanlar melek olduğu gibi, aramızda kötüler de vardı ve devamlı olarak cennet ile cehennemin hesabını yaptığımız terazinin üzerinde dans ediyorduk.

"Bu adamın asıl geliş sebebi ne, Yaşar amca?" Soru işaretinin kancadan ucu bir silah gibi doğruldu aramızda. Namlunun ucunda Yaşar amca vardı.

"Karan bir şeyleri çok güzel saklar, son ana kadar her şeyin yolunda olduğuna herkesi inandırır," dedi kuru bir öksürüğün arasından.

"O adamın bizden daha iyi görebileceğini mi düşünüyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde topladım. "Farkında mısın, Karan zaten bilmediği başka gerçeklerin varlığının farkında. Bilmek istemiyor. Kendini tüm bu olaylardan uzak tutmak, tekrar o bataklığa saplanmamak için öğrenmemek istiyor belki de... Arda'nın bildiği şeyleri senin bilmediğini biliyorum ama aynı zamanda Arda'nın bildiği diğer şeylerin çok ağır şeyler olduğunu da biliyorum. Bunu bilmek için o şeylerin ne olduğunu öğrenmeme gerek yok."

"Karan'ın sağı solu belli olmaz," dedi Yaşar amca. "Ben işimi garantiye almalıyım. Benim görevim onu koruyup kollamak."

"O artık yirmi yedi yaşında. Yeri geldiğinde seni o koruyor, kolluyor. Yapmaya çalıştığın bu şey her neyse Karan'ı sana karşı daha da sinirli hale getirebilir. Aranızın daha fazla açılmasını istemiyorum ben."

"Aramız açılmayacak," dedi Yaşar amca, sesindeki güven kemiklerime kadar sindi. "Güven bana. Aksine, Karan onu anlayan birini gördüğünde belli etmese de mutlu bile olacak. Üstelik o ne kadar büyürse büyüsün, benim gözümde her zaman o küçük erkek çocuğu olarak kalacak. Beni toprağın altına emanet etmediğiniz sürece, ben nefes aldığım müddetçe gölgem daima Karan'ın üzerine devrilmeye devam edecek."

Hiçbir şey söylemedim. Arkadaşının kim olduğunu merak ediyordum ama yine de yüzü buzlu bir şekilde silueti oluşan o adamın adını öğrenmeye çalışmadım. Arda cephesi şu an için sessizdi ama bu sessizliğin çok da uzun süreceğini düşünmüyordum. O adamı değil İsviçre'ye, uzaya bile gönderseler, Karan'a kafayı takmıştı bir kere. Uğraşıp duracaktı. Yaşar amca bir süre verandanın önünde benimle öylece durdu ama ikimiz de konuşmadık.

Sonunda, "Ben artık gideyim o halde," dedi. Tam o esnada Bedirhan dışarı çıkmıştı. Yaşar amcayı görünce, "Yaşar Bey?" dedi ılık bir sesle. "Ne zaman geldiniz?"

"Sizli bizli konuşma benimle yahu," diye homurdandı Yaşar amca. "Gözünüzde korkunç bir moruk olmak istemiyorum."

"Yok ayol, estağfurullah," dedi Bedirhan. "Bir kere siz çok tatlı bir moruksunuz..."

"Bedirhan..."

"Tamam biraz da ketumsunuz... Darbeli Matkap Beyciğimin kime çektiğini de böylelikle çok net, HD ekran görmüş oluyoruz." Bedirhan güldü. "Tahsin arabada mı bekliyor sizi?"

"Hayır," dedi Yaşar amca başını iki yana sallayarak. "Ben taksiyle geldim. Tahsin'e yeni yıl izni verdim, kafasını dinlesin biraz."

Bedirhan duraksadı. "Taksi mi?"

"Evet." Yaşar amca yorgun gözlerle gülümsedi. "Size zahmet olmazsa, bana bir taksi çağırır mısınız, çocuklar?"

Bedirhan'ın güzel yüzünde itirazın dalları uzadı, dallarda yapraklar endişeyle yeşerdi. "Olur mu hiç öyle şey?" diye çıkıştı aniden. "Ben sizi evinize kadar bırakırım."

"Yok yahu, hiç gerek yok. Taksi çağırmanız kâfi."

Bedirhan başını iki yana salladı. "Lamı cimi yok, bu saatte elin adamına güvenip de sizi takside yalnız başınıza yollayamam. Günümüz

Türkiye'sinde insanın başına gelmeyen kalmıyor. Beş parmağın beşi bir değil, şerefiyle, namusuyla çalışan taksici, otobüs şoförü, dolmuşçu çok var elbette ama artık insan kime güveneceğine şaşırıyor."

Yaşar amca güldü. "Sağ ol, delikanlı ama benim için endişelenmene gerek yok." Bastonunu kaldırıp salladı. "Şu bastonu görüyor musun? Makatından sokar, ağzından çıkarırım alimallah."

Bedirhan omzunu attırarak güldü, Yaşar amcanın son cümlesi beni de gülümsetmişti. "Bence de Bedirhan bıraksın," diye arka çıktım Bedirhan'a.

"Çocuk muyum ben?" Yaşar amca kaşlarını çattı. "Yol iz bilmiyorum sanki..."

"Ne inat ettin be..." Bedirhan gözlerini devirerek söylemişti bunu. Yaşar amca bastonuyla Bedirhan'ın bacaklarına vurunca Bedirhan kısık bir çığlık attı. "Hemen de sinirleniyorsunuz, Haşin Moruk Bey..."

Bedirhan'a, "Sen yine de eşlik et Yaşar amcaya," diye fısıldadım. Başını sallayarak göz kırptı. "Sen içeri gir. Ben onu ikna eder götürürüm."

"Anahtarlarını getireyim mi?"

"Cebimde zaten," dedi göz kırparak.

"O zaman ceket getireyim?"

"Kızım üşümüyorum ben, gir sen içeri." Bana doğru eğildi. "Bak, ne olur ne olmaz, kapıyı kilitle. Evde alarm sistemi var, bir sıkıntı olursa anında çalışır ve telefonumun sesi açık. Geç kalmam, tamam mı?"

Duraksadım. "Bedirhan, ben çocuk değilim..."

"Sus kız, Çalı Süpürgesi. Benim gözümde çocuksun sen." Yanağımdan makas aldı, ardından bakışlarını Yaşar amcaya çevirdi. "Hadi inat etme, gadasını aldığım... Ben de geleyim."

"Kayseri size yaramış." Yaşar amca gülüyordu, boğazımdaki dövmeyi fark etmediği için mutluydum. Yavaşça oradan uzaklaşıp içeri girdim ve kapıyı kapattım ama Bedirhan'ı dinlemedim, yani kapıyı kilitlemedim. Aslında kapı sadece dışarıdan anahtarla açılıyordu ama ikinci bir zincir kilit vardı ve onu takma gereği duymamıştım. Anahtarı olmayan biri zaten içeriye giremezdi.

Yetim, ben içeri girer girmez bacaklarıma dolanıp mırladı. Bedirhan onun boynuna yeşil bir kurdele bağlamıştı, onun simsiyah tüylerinin arasında duran bu koyu yeşil kurdele ona çok yakışmıştı. Yetim'in başını yavaşça okşadıktan sonra mutfağa doğru ilerledim. Kendime bir kahve yapıp salona geçecek, televizyondaki kanalları karıştırarak Bedirhan'ın dönmesini bekleyecektim.

Mutfak ilk kez bu kadar soğuktu. Sanırım Bedirhan en çok mutfakta vakit geçirdiğinden buranın soğuk olmasını seviyordu. Her ne kadar sıcağı seviyor gibi davransa da, bazen soğukta öylece oturduğunu görüyordum. Soğuğun gerçekten insan psikolojisi üzerinde ağır bir etkisi vardı, uyuşturuyor, dindiriyor ya da biraz olsun tampon görevi görerek yaradan sızan kanın azalmasını sağlıyordu.

Çok geçmeden bahçe kapısının açılma sesini duydum ve Bedirhan ile Yaşar amcanın bahçeden çıktığını anladım. Su ısıtıcısına su doldurup kaynamaya bıraktım ve zihnim yine dur durak bilmeden üretmeye, ürettiği şeyleri yüzüme çarpmaya başladı. Aklım bir süredir hep yeni yılı kutladığımız akşam isimsiz bir paketin içinden çıkan kolyedeydi. Göndericinin ismi yazmıyordu. Bu aklımı karıştırıp dursa da, Defne'yle oturup bu konu hakkında tek kelime etmemiştik.

Kolye üst katta, Karan ile kaldığım odadaki komodinin çekmecesindeydi. Boynumda bir çakıl taşı kolyesi vardı ve ben o kolyeyle mutluydum, anahtar kolyesini takmak istemiyordum ama onu atamıyordum da. Her nedense o kolyede gizemli bir şeyler olduğuna kendi kendimi inandırmıştım ben. Cebimdeki telefon aniden titreyince irkildim.

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Çepiç, sana zahmet olmazsa benim için biraz ekmek kızartır mısın? Açlıktan karnım sırtıma yapıştı. Ağır bir şeyler de yiyesim yok hiç. Hazır kesilmiş ekmek olacaktı sepette... Ama olmayabilir... Eğer yoksa kesiver, eline yapışmaz! :) (21.32)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Hallederim. (21.33)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Çepiçlerin kraliçesisin! (21.34)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Tek istediğim araç kullanırken telefonla ilgilenmemen... (21.35)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Tamam be, gudubet karı! (21.37)

Telefon hazır elimdeyken mesaj yaz kısmına girdim, bir süre kararsız kalmış bir şekilde telefona baktıktan sonra derin bir nefes aldım ve parmaklarım dokunmatik ekranın üzerine yerleştirilmiş harflerde gezinmeye başladı.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne yapıyorsun? (21.39)

Elektrikli su ısıtıcısının sesiyle aniden irkilerek kafamı kaldırdım. Olduğum yerde sıçramama neden olmuştu. Fincana sıcak suyu doldurduktan sonra içine birkaç kaşık kahve ilave ettim ve karıştırmaya başladım. Tam o esnada telefonum titredi.

Gönderen: Karan Ali Çakıl
Dönüş yolundayım. Çok geç kalmam. Sen ne yapıyorsun? (21.40)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Şimdi Bedirhan Hazretleri için ekmek kızartacağım... (21.42)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
İyi ki bir iyilik istedik... Kime atacaktın o mesajı da Allah çarptı yanlışlıkla bana attın? (21.43)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Çekil bir aradan ya. Of. (21.44)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Ulan mesajı bana atan sensin, aranıza giren ben miyim? (21.46)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sana araç kullanırken telefonla ilgilenme dedim! (21.47)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Tamam abya, neden kızdın ki abya? Kuyyanmam biy daha abya :((21.48)

Gözlerimi devirerek bu kez Karan'a yazmak için özellikle onun adına tıkladım.

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Sana yollayacağım mesajı yanlışlıkla Bedirhan'a yollamışım... (21.51)

Kahvemden bir yudum aldım, gözüm bir ara bahçeyi gösteren cam duvara kaydı ve orada sessizliğin koynundan uzanan bir silahın tetiği çekilir gibi oldu, ardından dallar hafifçe hareket etti ve ıssızlık her yanı sardı.

Gönderen: Karan Çakıl
Fena faka basmışsın... Ne yazmıştın? (21.53)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Mesajın başında 'Bedirhan Hazretleri' yazıyordu... Sen düşün... (21.54)

Gülümseyerek ekrana bakarken kahvemden bir yudum daha aldım. Onunla mesajlaşmayı seviyordum. Bu bana çok *'normal'* hissettiriyordu. Aslında aramızdaki ilişkinin boyutunun ve yaşadıklarımızın *'anormal'* olduğunun farkındalığından kaynaklı bir histi bu.

Gönderen: Karan Çakıl
Ona 'Bedirhan Hazretleri' demen onun hoşuna gider, Çakıltaşı... (21.56)

Kıkırdadım. Telefonu tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra kahvemden büyük bir yudum daha aldım ve bütün bir ekmeği çıkarıp, bıçaklıktan da büyük bir ekmek bıçağı aldım. Ekmek tahtasının üzerine yan yatırdığım ekmeği yavaşça kesmek için hazırlanıyordum ki bir gölgenin üzerime devrildiğini hissetmemle kalbim korkuyla göğsüme saldırdı ve o anki panikle elimdeki bıçağı kapıya doğru doğrultup irkilerek kapıya doğru döndüm.

Kalbimi saran zehirli sarmaşıkların üstündeki o kan kırmızı çiçeklerin rengi yavaşça griye dönmeye başladı, zehir kalbimde soluyordu. O an, karşımda, tüm dünyamı ekseninden kaydırarak uzayda kaybeden,

oksijenimi nefes aldıkça kalbimi patlatmak ister gibi pompalayarak zehre çeviren adamı görmeyi beklemiyordum.

Karşımda babamı görmeyi beklemiyordum!

Saniyeler öyle hızlı akıyordu ki, yere damlayan her bir rakam bir sayı oluşturuyor, oluşan sayıların yanına binlerce sıfır düşerek uzun bir kuyruğu tek bir sıra şeklinde önüme diziyordu. Kalbim hem duracakmış gibi ibresini zorlayarak atıyor hem de çoktan durmuş gibi hareketsiz bir biçimde, sönmüş halde göğsümün ortasında asılı duruyordu.

"Sen," diyebildim. Sen. Kelimeler susmuş, gözlerini yüzüme dikmiş, kuracağım herhangi bir cümle var mı yoksa artık kalmadı mı diye öylece beni izliyordu. Üç harf, üç bin kelimelik bir metin gibi önümde uzamış, nefesim bu kelimede defalarca kez takılıp dizlerinin üstüne düşmüştü.

Ona doğru bir adım atsam, atacağım bu adım onun kaç asır sonra yanına düşerdi bunu yalnızca yerin ve göğün Yaratıcısı bilirdi.

Zaman sustu.

Kelimeler tavandan damlamaya başlayan kanın yerde oluşturduğu nehre atladı, yüzme bilmeyen kelimeler her bir kulaçta ölüme bir adım daha yaklaştı. Ve boğuldu.

Elimdeki bıçak ikimizin arasındaki o köprüyü inşa etmişti. "Senin burada ne işin var?" diye sordum, kekelemiştim. "Buraya nasıl girdin?"

Sakalları uzamıştı, perişan görünüyordu. Saçları bembeyazdı, nadiren araya serpiştirilmiş birkaç tel siyah saç onu hâlâ terk etmemişti ama sakalları... Sakalları artık griydi. Bana doğru temkinli bir adım attığında bıçağın hâlâ aramızda asılı olduğunu fark ettim.

"Burayı nasıl buldun?" diye bağırdım tüm gücümle. Babamın yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla canı çok yanıyordu ama bu fiziksel değildi, fiziksel bir boyuttan koparak ruhuna oturmuş, ondan bir parça haline gelmişti. Babamın kalıbının şeklini alan acı, babamın gözlerinden bile çok net bir şekilde okunuyordu.

"Sadece... Konuşmak için geldim," dedi mahcup bir sesle. "Beni dinlemene ihtiyacım var."

"Seni dinlemek mi?" Ona inanamaz gözlerle bakıyordum şu an. Ne dediğinin farkında mıydı? Elim bir kapının kenarında duruyordu ve o elimi umursamadan kapıyı çarparak kapatmıştı. Parmaklarım onun olduğu kısımda kalmıştı ve ben kapının dışındaydım. Moraran, kan oturan parmaklarımı umursamamıştı.

Kapıyı kapatmış ve tekrardan asla açmamıştı.

Açmaya bile çalışmamıştı.

Ben kapının arasına sıkışmış ellerimle orada öylece gözyaşlarımı akıtırken, o parmaklarımın halini gördüğü halde odada gezinmeye devam etmiş, o lanet kapıyı açmamıştı.

"Burayı nasıl buldun, içeriye nasıl girdin bilmiyorum ama git buradan!"

"Lütfen," dedi kısık bir sesle. Titreyen elini bana doğru uzatınca, elimdeki ekmek bıçağını ikimizin arasına şerit gibi çekerek onu durdurdum. Elini yavaşça indirdi. "O uzun boylu adamın yedek anahtarı nereye koyduğunu görmüştüm," diye fısıldadı.

Şok olmuş gözlerle ona baktım. Bedirhan'dan bahsediyordu. Bedirhan'ın dediğini yapmalı, kapıyı içeriden de kilitlemeliydim. Şu an yaşananlara inanamıyordum. Aklımı kaçırmak üzereydim, onun burada ne işi vardı? Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

"Hemen git buradan!" diye bağırdım, sesim çatladı ama aldırış etmedim. "Hangi yüzle buraya gelebiliyorsun sen? Burayı nereden buldun, diyorum sana? Bizi mi takip ediyorsun sen? Gidip Handan denen o kadınla neden evlenmedin hâlâ?"

"Deme böyle," dedi acılar içinde. Kahverengi gözleri gözlerime öyle bir bakıyordu ki, orada gece, söndürdüğü güneş için ağlıyordu.

"Sana burayı nereden buldun, dedim?" diye bağırdım tekrardan. Gözlerim yanıyordu ama ağlamayacaktım. Ekmek bıçağını tuttuğum elim tir tir titriyordu.

"Burayı bildiğimi bilmen gerekirdi," diye fısıldadı babam.

"Ne?"

"Kolyeyi... Beğenmedin mi?"

Bozguna uğramış gibi donup kaldım. Ben öylece bir hayalet gibi, yanmış bir arazinin ortasında duran, rüzgâr estikçe harlanan ama sönmek üzere olduğunun, artık bir yeri yakamayacağının farkında olan o köz tanesi gibi babama bakarken, babam da beni izliyordu.

Buna inanmak istemiyordum. Soluğum, kendi boğazıma bir ok olup girmiş, dibine kadar saplanmış, ciğerime taşıdığım şeyin nefes değil, oluk oluk kan olmasını sağlamıştı. Gözleri gözlerime dokunduğunda, beni cennetten çalan o şeytanın kendi babam olduğunu, benim ise Havva'nın rahminde değil de, Lilith'in rahminden hayata tutunduğumu kendi yüzüme onun gözleriyle vurmuştum.

"Bize bunu neden yapıyorsun?" diye sordum, ağzımda zehir vardı da dilim yavaş yavaş o zehrin içinde eriyordu sanki.

"Ben sadece..."

"Kolyenin olduğu paketin içinde yazan not..." Bıçağı yavaşça indirdim ama sapını daha sıkı kavradım. "O notta ne yazdığını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi, her an olduğu yere çöküp ağlayacakmış gibi bakıyordu.

"Madem bizim için yeni yıl dileğin o notta yazanlardı, peki o zaman neden buna izin vermiyorsun, baba?" Son kelime bir iğne olup damağımı boydan boya yardı ve damağımdan fışkıran kanlar dişlerimin arasına doluştu. *Kendi kanında boğulmak. Kendi kanında, kendi kelimelerini boğmak. Kendi kendini boğmak.*

Boğulmak.

Bana yaşattığı şeyin adıydı bu. Boğulmak.

"Ben... Hatalarımın farkındayım. Yaptıklarımın farkındayım."

Her şeyin fitilini ateşe veren bu cümlesi benim daha da çıldırmama neden olurken bıçağın sapını tamamen kavradım. "Neden buradasın?"

"Çünkü burada olmak istedim," dedi üstüne basa basa. "Çünkü siz benim kızlarımsınız. Sen benim kızımsın."

Damarlarımda hızla ilerleyen sanki şeytanın kanı değil, şeytanın dölüydü. Damarlarımın odalarında rahimler oluşuyor, döller rahimlerin içine yerleşiyor; binlerce şeytan çocuğa gebe kalan kanım kendi kendini bulandırarak onu taşıyan bedeni, yani beni yavaşça zehirleyerek öldürüyordu.

"Hayır," İtirazımı başımı yavaşça iki yana sallayarak belirginleştirdim. Beni buna inandıramazdı. Artık çok geçti. Ben, annemin cesedini görmüştüm. Ben, annemin koridorun ortasında sallanan ayaklarını görmüştüm. O görmemişti, ben görmüştüm.

Tavan önce alev aldı, ateşler hızla tüm tavana yayıldı ve duvarlara kadar indi; ardından ateş aniden sönerek dondu, sonrasında tavandan aşağı kül yağmaya başladı. Küller, babamın yalanlarıydı. Donan ateş, bendim.

"Ne kadar inkâr edersen et," dedi babam, kaşlarının arasında oluşan çukurda ıstırabı gördüm. "Sen de, Defne de benim kızlarımsınız."

"Şimdi mi aklına geldik?" diyebildim delirmiş gibi. "Şimdi? Neler yaşandı?" Artık bağırmıyordum, yalnızca sesim titriyordu; yalnızca sesim değil, ellerim titriyordu. Tüm bedenim titriyordu. "Neler yaşandı, Mehmet Karakuyu? Neler yaşandı?"

Babam bana doğru bir adım atınca, onu durdurmak için, "Sakın!" diye bağırdım bu kez. Sesim o kadar şiddetle yükselmişti ki, bir an ayaklarımın altındaki zemin bile sarsıldı sandım. "Bana yaklaşma! Benim annem... Annem..." Duraksadım, bedenim aniden titremeye başladı. "Annem," diye fısıldadım.

"Merve..."

"Deme! Sus!" Geriye doğru bir adım atarken bedenimin içinde kordan ateşler yanıyordu. Sanki organlarım organ değildi, organ boyutunda bir sürü kor parçası içimde asılı duruyordu. "Git o beş para etmez kadının yanına! Senin ailen o!"

"Hayır," diyebildi. "Benim sizden başka kimsem yok. Ne o ne de başkası benim umurumda." Babam da titriyordu. Bana doğru bir adım daha attı. "Handan benim umurumda bile değil."

"O kadından iğreniyorum," diyebildim. "Mutlu mu? Mutlu, değil mi? O küçümsediği, yerden yere vurduğu annem artık yok! Sen ona kaldın, mutlu olmuştur! Söylesene, o mutlu mu?"

"Merve, dinle beni..."

"Seni duymamak için kulaklarıma, hatta beynime şu elimdeki bıçağı saplayabilecek kadar çok..." dedim gözlerimi acımasızca gözlerine vurarak. "O kadar çok sevmiyorum!"

"Merve..."

Bir adım daha gerileyip bıçağı kaldırdım. "Seni hâlâ biraz olsun sevdiği için, senin için çarptığı için, şu kalbime elimdeki bu bıçağı saplayacak kadar çok!" diye bağırdım bu kez. "O kadar çok sevmiyorum!"

"Merve!" Babam panikle bana doğru atıldı. "Merve, sakinleş! Tamam, gideceğim!"

"Yaklaşma!" Korkuyla uzaklaşmaya çalışırken sırtım cam duvara yaslandı. Artık kaçabileceğim bir yer yoktu. Onun burada olması, o içine hapsolduğum kuyunun hemen önünde dikilmesi demekti. Kapağı kaldırmasını istemiyordum. İçeriye gün ışığı sızmamalıydı, ben onu görmemeliydim, bu kuyunun içinde kalmalıydım, burada kalmak istiyordum.

Yaklaşma, kalbimin intiharı.

Yaklaşma, baba.

"Bana yaklaşma," diye fısıldadım acılar içinde. Babam bana doğru atılacaktı ki, o anki korkuyla bıçağı doğrulttum ve bıçağın onu durdurabileceğini sandım.

Babam durmadı. Bana sarıldı.

Bana sarıldı, her zaman onun aramıza soktuğu ama bu kez benim elimde olan o bıçak, babama saplandı.

Göz göze geldiğimizde zamanın çeşmesi kırılmış, saniye isimli sular kuyuya akmaya başlamıştı. Kahverengi gözlerindeki o ifadeyi ölürken tabutumun içine koysalar, gömülürken benimle olmayacağından, o ifadeyi kefenimin içine saklamak istiyordum. Her şeyi mahvettiği-

ni düşündüğüm adam kollarımdaydı, bana sarılmıştı ve bıçak benim elimdeydi. Hep burada olan ama aslında hiç burada olmamış bu adam, ruhumun bir hiç, kalbimin bir piç olmasına neden olmuştu.

Oysa şimdi, avucumda tuttuğum bıçağın sapına bile bulaşan sıcaklığını hissedebiliyordum.

Oysa onun damarlarından buzlu su aktığını düşündüğüm zamanlar olmuştu.

Kanı neden bu kadar sıcaktı?

Dudakları aralandı ama benim yüzümde tek bir kas bile oynamıyordu, oysa içimdeki deprem her şeyi yerle bir etmeye başlamıştı; bu felaket sona erdiğinde, çökmüş binalarıma bakarak yıkımı yaşayıp belki de en çok ben kahrolacaktım ama şu an anlam veremediğim bir sakinlik, kuru ruhumun üzerine sıcak şerbet gibi dökülmüştü. Bıçağı geri çekmeye çalışmadım, hareket dahi edemiyordum, kafamı eğip aşağıya bakamıyordum, göreceklerimden korkmuyordum ama yine de oraya bakmak istemiyordum.

"Kızım," diye fısıldadı babam, bu fısıltıyı daha önceleri onun sesinden zaten birçok kez duymuşum gibi kalbime batarlar saplanınca farkında olmadan iniltili, içli bir nefes aldım.

Babam bana tutundu, bir an onu taşıyamadım, bir an hiçbir şeyi taşıyamadım ve olduğum yere dizlerimin üzerinde öylece çöktüm. Dizlerimde hissettiğim ıslaklık, bir an için reddettiğim bu gerçeğin önüme bakire bir beden gibi serilmesine neden oldu.

Babam yüzünü boynuma sokunca irkildim, avucumda duran bıçağın sapı terden dolayı mı bu kadar ıslaktı? Dudaklarım hafif aralık duruyordu, içeriye kabul ettiğim küçük nefes parçaları ciğerimin şeklini alan koru harlamaya yetmiyordu. Babamın eli üzerimdeydi, bedeni üzerimdeydi, kanı üzerimdeydi.

Gözlerim yavaşça aşağı kaydığında, üzerime yıkılan adamın bedeninden akarak yavaşça yere yayılmaya başlayan sıvıya baktım.

Rengi kıpkırmızıydı.

Kan.

Ete bürünen o duygu karşıma geçip kocaman gözlerle bana bakıyor, kucağımda yatan adam bana sığınmış, öylece burada, dizlerimin üzerinde oturuyordum.

"Arındır bizi," diye fısıldadı diğer Merve moloz yığını olan zihnimin içinden kanlı ellerini çıkararak. "Arındır bizi!"

Tüm sesler, görüntüler, kokular, anlar, anılar... Her şey birbirine girdi. Hem buradaydım hem İzmir'de kordondaydım hem Kayseri'de o bankın üzerinde oturuyordum ve yağan karı izliyordum, hem bilmedi-

ğim bir şehrin otogarındaydım hem bir tren garındaydım hem de kimsenin nerede olduğumu bilmediği bir zaman dilimi içinde bir çölde yalın ayak, kızgın kuma basarak koşuyordum.

İzmir'deki o midyeci adamın küçük, ahşap tezgâhına uzanıyordum, birkaç midyeyi açıp limon sıkarak ağzıma atıyor, çiğnerken gözlerimi Karan'a çeviriyordum. Bu an hiç yaşanmamıştı ama oradaydım. Kayseri'de bir bankta oturuyordum, yalnızdım, avucuma düşen kar tanesi yavaşça eriyordu ve pişmanlıklarım omuzlarımda bir sandık gibi asılı duruyordu. Bu an hiç yaşanmamıştı ama oradaydım. Önümde sıradaki otobüs için bilet olduğunu söyleyen bir adam bileti satabilmek için umarsızca bağırıyordu, elimde bir valiz öylece bir otogarda dikiliyordum ve nerede olduğumu bilmiyordum. Bu an hiç yaşanmamıştı ama oradaydım. Ayaklarımın altı yanıyor, kumlar bir iğneye dönüşerek tabanlarımı parçalıyor, kendi nefesim ateş olup ciğerimi yakıyor ve ben deli gibi bir çölde koşturuyordum. Bu an hiç yaşanmamıştı ama oradaydım.

Tren garı. Kafamı kaldırıp hemen önümde duran büyük alçı kolonun üzerine yerleştirilmiş saate baktım. Akrep ikinin, yelkovan altının üzerinde duruyordu, akrep ve yelkovan birer anahtardandı. Gar bomboştu, son tren çoktan kalkmıştı ve ben kırmızı kabanımın büyük ceplerindeki ellerimi yumruk yapıyordum. Sol elimdeki zarf, yumruğumun içinde buruşuyor, yelkovan tam diğer rakama doğru hareket edecekken zarf bir bıçağa dönüşüyor, kendimi tekrardan burada, bu mutfağın içinde, dizlerimin üstünde, elimde kanlı bir bıçakla buluyordum.

Ve aklım, eğreti durduğu zihnimin içinde gelgitler yaşamaya başladı.

"Benden götürdüklerini nereye gömdün, baba?"

Kan gitgide daha fazla yayılmaya, oluşturduğu nehrin içinde cesedimi yüzdürmeye başladı.

"O kadar edepli yok ettin ki beni, sanki elinde bir yastıkla önce boğdun beni, sonra öldü dedin bastın beni." Zaman öyle hızlı yayılıyordu ki, yerde bir nehir oluşturan kan bile zamanın hızına yetişemiyordu. Parmaklarımın arasında tuttuğum bıçağın ucundan damlayan kan, yeri kaplayan kan gölünün içine damlamaya, denize düşen yağmur damlaları gibi küçük oval dalgalar oluşturmaya başladı. "Biliyor musun, evden her çıkışında koridorda ayaklarının çıkardığı çıt sesine uyanırdım. Biliyor musun, ben o çıt sesini hep senin ayakların çıkarıyor sanırdım." Ona baktım, gözlerimin içine bakıyordu, sesi çıkmıyordu, nefes alıyordu, sadece beni izliyordu. "Meğer çıt sesi benim içimden geliyormuş."

Kan, tıpkı bir dalganın kıyıları örttüğü gibi mutfağın fayanslarını örtmeye başladı ama kanı dalgadan ayıran tek şey, dalganın geri çekiliyor oluşuydu. Babamın kanı geri çekilmiyordu.

"Çok denedim," diye fısıldadım ona sarılıp onu göğsüme bastırırken. Babam gözlerini kaldırmış yalnızca beni izliyor, dudaklarında hafif bir inilti, verdiği sert nefeslerle beni dinliyordu. "Biliyor musun ben defalarca kez denedim."

Babam başını salladı. Biliyordu.

"Ben kötü biri olmak istemiyorum, baba." Onun saçlarına dokundum, siyahına beyaz örtülmüş saçları artık kanının rengindeydi. Alnından başlayarak okşadım, saçlarını yavaşça arkaya doğru yatırdım. Göğsümde ağrıyan yerin üstüne onu basıyordum, ağrı geçer sanıyordum, ağrı tıpkı bir kanser gibi bedenime yayılmaya devam ediyordu. "Ama sen kötü birisin."

Babam başını salladı. Biliyordu.

"Bana hiç masal anlatmadın," dedim gözlerimi boşluğa dikip, onun hızla mutfağın kapısına doğru akmaya devam eden kanının hareketini izledim. "Annemin bana aldığı masal kitabının içine en büyük kâbuslarım işlenmişti. O masal kitabının yazarı sendin, baba."

"Kötü bir baba olduğumu biliyorum, kızım," dedi, dudağının kenarından akan kana baktım, o hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ama ben onun gözlerine bakmıyordum. Onun gözleri soğuktu, ben en kara kışlarımı o gözlerin içine bakarken yaşamıştım. "Ama kötü bir adam değilim."

Dudağının kenarından akan kanı yavaşça sildim, kan parmaklarımı ıslattı ve onun dudağından çenesine kadar normal halinden daha açık renk gölgeler bırakarak ilerledi. Gözlerim kanın gölgesine düştü. Çenesindeki çukurun aynısından benim çenemde de vardı. Bir damla kan çenesindeki kuyuda saklanıyordu.

"Beni bu kuyuya sen ittin, bu kuyunun kapağı senin ellerindeydi ve sen o kuyunun kapağını sıkıca kapattın. Kilitledin." Gözlerimiz buluştu, gözlerinde ben vardım ama benim gözlerimde babam yoktu, o vardı. "O kuyunun içinde bir yangın çıktı, hadi kapak kapalıydı, ateşleri görmedin diyelim... Çığlıklarımı da mı duymadın, baba?"

Elini koluma koydu, kolumu güçsüz bir şekilde sıktı. İlk kez bana vurmadı, bana dokundu. Kahverengi gözlerinin içinde zaman ölüyordu. "O adama söyle, leşimi düzgün bir yere saklasın," dedi kısık, acılı bir sesle. "O varken sana bir şey olmaz, biliyorum ama beni kimsenin bulmasına izin vermesin. Öylece silinip gitmek istiyorum." Gözlerini yumdu, kirpikleri titriyordu, nefes almaya devam ediyordu. "Ruhunun üstündeki gölge olmak istemiyorum daha fazla."

Ağzımın içinde her daim benimle olan jileti dilimle çevirdim.

"Sana bir masal anlatacağım," diye fısıldadım, öyle boş bir kuyuydum ki, içime düşmeye başlayan tüm anahtarlar zeminimde sekiyordu, hepsi kapağı açabileceğim kilide aitti ama eğilip birini bile elime almıyordum. "Sonra da seni burada, göğsümde uyutacağım."

Babam yavaşça başını salladı, buradaydı ama kapının eşiğindeydi sanki. Gitmek üzereymiş gibi hissediyordum.

"Yerin gök, göğün yerle birleştiği, herkesin birbirini sevdiği, gece karanlığının âşıklara yorgan olduğu bir zamanda, her şey gülistanken, tüm yüreklerde şefkat bir pınar gibi şarıl şarıl akarken... Takvim yapraklarının yaratılmadığı, zamanın sırtına saplanan akrebin bir camın içine hapis edilmediği, geçen zamanı yalnızca doğan güneşin ve parlayan ayın bildiği zamanlarda... Herkesin çok sevdiği, herkese iyilikleri dokunan, kanatsız bir melek gibi görünen çok zalim bir adam yaşıyormuş." Bıçak tuttuğum elim titriyordu, boş duran kanlı elimle onun saçlarını geriye doğru yatırdım, okşadım. Artık bana değil tavana bakıyordu, artık ona değil kapıdan dışarıya sızmaya başlayan kana bakıyordum. "Herkese iyiliği dokunan bu adam, tüm kötülüklerini tek bir kız çocuğuna kusar, kimseye gösteremediği yüzüyle o kız çocuğunu yüzleştirip dururmuş."

Derin bir nefes aldım.

"Adam yedi kat elin derdine koşar, kendi kanından olan kızının tek derdi olurmuş. Bir gün küçük kız kuyudan su almak için dışarı çıkmış, gecenin yine âşıkları örttüğü bir saatmiş, dışarıda kimseler yokmuş. Ay, yıldızlar ve Tanrı gökyüzüne oturmuş yeryüzünü izliyor, sessizce bir şeyler fısıldaşıyorlarmış. Kız yürümüş, kuyunun önüne gelmiş, elindeki kovayı kuyunun ipine bağlamış ve kuyuya salmış. Babası dalların arasından çıkagelmiş, kızın omzuna dokunmuş. Kıza ilk kez vurmadan dokunmuş." Babam gözlerini yumdu, tekrar açtı, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Kız babasına bakmak için kafasını çevirmiş, gece susmuş, ay ışığını kapatmış, yıldızlar sönmüş, Tanrı sessizce izlemiş. Küçük kahverengi gözleri, babasının kahverengi gözlerine uzanmış, birbirlerine en kısa sürede en uzun bakışı yaşatmışlar. Babası tekrar sırtına dokunmuş. Kız gülümsemiş, babası kızının gözlerinden gözlerini ayırmadan kızını o kuyuya itmiş."

Babam bir kez daha başını salladı. Masalı biliyor muydu?

"Kız kuyunun dibine düşmüş, suyun yuttuğu bedeni dibe tıpkı bir taş parçası gibi çökerken o kadar ağırlaşmış ki, sanki bütün yükleri de beraberinde o kuyunun dibine, onun sırtındayken itilmiş. Oysa kızın sırtında yalnızca babasının elleri varmış. Eller çekilmiş, yükler çekil-

memiş. Kız çırpınmış, çok uğraşmış, suyun yüzeyine çıkmış. Yüzme bilmiyormuş, kendine yüzmeyi saniyeler içinde öğretmiş. Ölüm ne tuhaf şey, baba," diye fısıldadım. "Onu isterken bile ona savaş açıyorsun."

Babam başını salladı. Biliyordu.

"Kuyunun kapağı kapanmış, kızın içinde çırpındığı su kararmış."

Babamın gözlerinden süzülen yaşlar çenesini kaplayan kızıl gölgelerin üstüne devrildi, kızıl gölgeyi yaydı, rengini açabildiği kadar açtı.

"Su yavaş yavaş yanmaya, alevler suyun içinde ilerleyerek kızın bedenini sarmaya başlamış," diye fısıldadım, parmaklarım bir kez daha babamın saçlarının arasından geçti. "Kız çığlıklar atmış, babası kuyunun önünde duruyormuş ama kapağı kaldırmamış. Alevler karanlık kuyuyu aydınlatmış, suyun içinde ilerleyen ateş önce ellerini, sonra bileklerini, sonra göğsünü yutmuş. Göğüs kafesinin içinde sakladığı o küçük kalp alev alıp yanmaya başladığında kız kafasını kaldırıp kuyunun kapalı kapağına bakmış. Artık çığlık atmıyormuş. Babası elindeki anahtarı kuyunun kapağındaki küçük deliğe sokmuş, çevirmiş çevirmiş çevirmiş... Kilitlemiş. Arkasını dönüp karanlığa karışırken kızın simsiyah saçları da artık ateşlerin içindeymiş. Kız gözlerini kuyunun kapağından bir an olsun ayırmamış. Gözleri yanmaya başlamış. Ateş en son zihnine uğramış, tüm güzel anılarını bir bir yakmış, babasıyla olanlara hiç dokunmamış."

Babamın düzensiz nefesinin hızla şişirdiği göğsüne baktım. Bir kuşun kalbi babamın göğsünün altına gömülmüş, kuşun kalbinin damarları babamın göğsünün topraklarına ağacın kökleri gibi yayılmıştı sanki. Öyle hızlı çarpıyordu ki kalbi, göğsünün üstünde yarattığı dalgayı görüyordum.

"Biliyor musun, baba, ben küçükken hiç ölmeyeceğim zannederdim."

Zihnimin içinde bir salıncak sallanıyordu. Salıncak kız çocuğunun yandığı kuyunun dibindeki ağacın dallarına kurulmuştu. Boştu. İleri geri, yılan gibi kavisler çizerek, rahatsız edici bir gıcırtı eşliğinde sallanıyor, gecenin toprağına uğursuz kelime tohumları ekiyor, en korkunç cümleler gecenin topraklarında baş verip fanilerin dillerine bulaşıyordu. En büyük yalan gece söylenirdi, en acımasız cinayet gece işlenirdi, en ahlaksız ihanet gece edilirdi, bir baba kızını en çok geceleri katlederdi.

"Ama ben çok küçükken öldüm," diye fısıldadım ona sırrımı. "Hiç ölmeyeceğimi sandığım gecelerden biriydi."

"Seni ben öldürdüm," dedi, hissettiği çaresizliğin fısıltısı meleklerin attığı çığlıklara karıştı. İçinde bulunduğumuz bina çökmek üzereydi

sanki. Gözlerimi kaldırıp tavana baktım, takvim yaprakları hızla koparıldığı yere geri saplanmaya başladı. Duvarların önce rengi değişti, tavan bir an için yok oldu, gecenin koynuna fahişenin göğüslerine atılmış paralar gibi yayılan yıldızlar, alev alev yanıyordu. Gözlerim yıldızlarda, babam benim kollarımdaydı. Açılan tavan yavaşça tekrar örülmeye başladı. Tuğlalar birbirlerine dokunarak birleşti, başımızda bir tavan oluştu ama bu tavan içinde bulunduğumuz evin değil, bir zamanlar içinde yakıldığım kuyunun kapağını anımsatan o evin tavanıydı.

Geçmişimden yankılanan bir deklanşör sesi, devamlı olarak eski hatıralarımın olduğu sahnelerin fotoğrafını çekerek önüme seriyordu.

Deklanşör sesini duydum, fakat bu kez eski hatıralarımın fotoğrafı değildi çekilen.

"Merve," diyerek kapıyı açan annemdi. Gözlerimi kapıya çevirdiğimde onu görmeyi beklemiyordum. Kollarımda zar zor nefes alan babama daha sıkı sarılıp inanamayan gözlerle anneme baktım. Buradaydı. Üstünde kırmızı bir elbise, elbisenin üstünde papatyalı mutfak önlüğü vardı ve bakır rengi saçları lüle lüle olmuş, beline kadar iniyordu. Islak ellerini mutfak önlüğüne sildi.

"Anne," diye fısıldadım, gözlerim yanıyordu, yaşlar orada bekliyordu, yaşlar akmak istiyordu.

"Hadi, güzel kızım, yemek hazır. Baban da geldi." Gülümsedi, gözlerinin etrafına yayılan kırışıklıklara bakarken ellerimi babamın yarasından sızan kana bastırdım.

"Anne?"

"Hadi!" Gülerek arkasına baktı. "Senin şu kızın da oyunu bırakmıyor bir türlü."

Babamın güldüğünü duydum. Gülemezdi, şu an acılar içindeydi. Bir anda babam annemin arkasında belirdi; büyük, güçlü ellerini annemin beline sarıp çenesini annemin omzuna yasladı ve bana baktı. "Küçük kızımın karnı acıkmamış mı?" diye sordu şefkatli gözlerine yayılan o sıcağı benden esirgemeden. "Yeni açılan o pastane var ya, gelirken çikolatalı çöreklerin kokusu burnuma doluştu. Kara kızıma alayım da yesin dedim. Sen çok seversin çikolatalı çörekleri."

Ablam mız mız bir şekilde bağırdı. "Hep kara kızın zaten!"

Babam yan gözle arkasına baktı. "Sen de benim bal kızımsın. Kıskanma hemen, anası kılıklı!"

Titreyerek onları izlerken hiçbir şeye anlam veremiyordum. Hissettiğim çaresizliğin yüzgeçleri kıyıya doğru kıvrılmaya başladı, kollarımda duran babama daha sıkı sarılıp, anneme sarılarak bana gülümseyen babama gözlerimden akmaya başlayan yaşlarla baktım.

"Merve," dedi karşımda duran babam. "Bırak elindeki oyuncağı da, hadi yanımıza gel."

Zihnimde dönen anılar birbirlerine çarparak yere yığılmaya başladı. Gözlerimden akan yaşlara aldırış etmeden gözlerimi kollarımda uzanan babama çevirdim. Babam orada değildi. Haykırarak ağlamaya başladım. Kollarımda duran, altı yaşlarında küçük, beyaz tenli, simsiyah saçlı bir kız çocuğuydu ve öyle çok kan kaybetmişti ki, aldığı cılız nefesleri izlerken kendimi tekrar orada, o kuyunun dibinde ateşler içinde yanarken buldum.

Kollarımda kan kaybeden kız çocuğu bendim.

Gökyüzüne tutunan bulutları kalbime tutunan acılara benzetiyordum. Defalarca kez aynı yerinden kırılmış bir kemiğin durmadan farklı şekillerde kaynaması gibiydi bu. Sonunda yine kırılacağını biliyordum. Kısır bir döngüye dönüşmüştü. Damarımda akan kan lava dönüşmüştü, tenimde ışıklar saçarak yanan damarlarıma bu rengi veren ateşti. Sarsıla sarsıla ağlarken geçmişin içinde miydim yoksa geleceğin kollarında mıydım bilmiyordum. Takvim yaprakları saplandıkları yerden aşağı buz sarkıtları gibi hızla düşmeye, zeminde yatan cesedimin sırtına saplanmaya başladı.

Ona sarıldım. Takvim yaprakları sırtıma saplanmaya devam ediyordu. Parmaklarımın arasında duran bıçak titriyordu. Gözlerimi yumdum, kız çocuğu kollarımdaydı; gözlerimi açtım, babam kollarımdaydı.

"Baba, senin kuyuda yakıp parlattığın cesedimi bir mağaraya sakladı o adam."

Kafamı kaldırıp mutfak kapısına baktım, kan nehrine kaya gibi saplanan siyah rugan ayakkabıları gördüm. Gözlerim uzun bacakları takip etti, tıpkı bir tablo gibi yavaşça oluşmaya başladı ve o an küflü siyah rengindeki gözleri gözlerime babama sapladığım o bıçak gibi saplandı.

Bakışları beni siyah küflü kollarıyla sardı ama gözlerine düşen yansımam o kadar büyük bir enkazdı ki, sanki o enkazın altında kalmıştı. Ölüm yaklaşıyordu, ölümün ayak seslerinin sessizliği üstümüze bir uğultu gibi çöktüğünde, buradaydım, babam kollarımdaydı, küçük kız çocuğu babamın kollarındaydı, zaman ölmeye kaldığı yerden devam ediyordu. İçimdeki o bataklık derinleşti, yavaşça içime gömülmeye başladım.

"Buradayız," diye fısıldadım Karan'a bakarken. Kazdıkça daha da derinleşeceğini bildiğim gözleri gözlerime öyle bir bakıyordu ki, dünya ikimizi ortasına almış, ikimizin başına aynı anda yıkılmıştı ama o sırf ben dünyanın altında kalmayayım diye beni altına almış, dünya onun sırtına batarken o beni kendisinin altında bırakmıştı. "Reyc Kuyusu'nun önündeyiz, Ali."

İfadesi sarsıldı. Gözleri kısaca kucağımda yatan, titreyen babama kaydı ama çok uzun sürmedi, tekrar gözlerimin içine baktı.

Avucumda duran bıçağı daha sıkı kavradım, parmaklarımı damgalayan kan bıçak ve elimin bir bütünmüş gibi birbirine yapışmasına neden oldu. Bıçağın sapı tıpkı bana ait bir kemikmiş gibi tenime kaynadı.

"Anahtar elimde, küçücüğüm," diye fısıldadı, harfler dudaklarından bir ninni gibi dökülmüştü. Harfler bir mezarın taşına döşenmeyi bekliyordu. "Bırak o bıçağı."

"Reyc Kuyusu'nun kapağı açıldı." Olduğum yerde sallanıyordum, babamın kafası her defasında göğsüme vuruyor, göğsümdeki ağrıyı vurarak tüm bedenime yayıyordu. "Ateşler parlayarak gökyüzünde yanıyor."

Karan bana doğru temkinli adımlarla yürümeye başladı. Adımlarının altında parçalanan mesafe gittikçe daralıyordu. Babamın dudakları son kezmiş gibi aralandı. "Kızımı kurtar," diye fısıldadı acılar içinde. "Kızımı kurtar."

Aramızda büyüyen sessizlik Azrail'in parmaklarının arasında tuttuğu ölüm flütüne üflenen o kesik nefes gibiydi.

"Reyc," dedi Karan kanların içinde dizlerinin üstüne çökerek. "Bırak kendini öldürdüğün o bıçağı."

Gözlerim hızla parmaklarımın arasında duran bıçağın kanlı aynasına kaydı. Yüzeyinde kahverengi gözlerim parlıyordu. Gözlerimin etrafında kan lekeleri vardı.

İçimdeki kız çocuğu kendini nefes boşluğundan vurdu. Şarjörün içine yirmi altı kurşun dizdi, yirmi altı el sıktı nefes boşluğuna. Yirmi altıncı patlama sesinde uykumdan uyandım ama onu kurtaramadım. Güzel olan her şeyin yalan olduğunu öğretenin masallar olduğunu fark ettiğimde kendi masallarımı kendim yazdım. Kafamın içinde konuşkan bir kız çocuğu vardı, onu tanıyordum, onu görüyordum, onu duyuyordum, onu saklıyordum.

Onunla oyunlar oynuyordum.

Onu herkesten koruyordum, kendimden koruyamadım.

Yandım.

Ben hiçbir zaman kendi kuyumdan su içmedim.

Yansımama baktım.

Reyc'e baktım.

Ben artık o kız çocuğu değildim.

Asi Merve Karakuyu

Çizim: R. Gaye Önel

Karan Ali Çakıl

Çizim: R. Gaye Önel

HAYTUS TEAM